

Ellen G. White Estate

DIDŽIOJI KOVA

ELLEN G. WHITE

Didžioji Kova

Ellen Gould White

Pratarmė.....	5
1. Jeruzalės Sugriovimas	39
2. Persekiojimai Pirmaisiais Amžiais	130
3. Dvasinės Tamsos EPOCHA.....	172
4. Valdiečiai	224
5. Džonas Viklifas	297
6. Husas Ir Jeronimas	370
7. Martyno Liuterio Atsiskyrimas Nuo Romos Bažnyčios.....	469
8. Martynas Liuteris Prieš Seimą.....	575
9. Šveicarų Reformatorius	689
10. Reformacijos Pažanga Vokietijoje.....	748
11. Kunigaikščių Protestas	800
12. Reformacija Prancūzijoje	864
13. Reformacija Nyderlanduose Ir Skandinavijoje	979

14. Vėlyvojo Laikotarpio Anglų Reformatoriai	1014
15. Biblija Ir Prancūzijos Revoliucija.....	1102
16. Kolonistai Amerikoje	1204
17. Ryto Šaukliai	1246
18. Amerikos Reformatorius.....	1321
19. Šviesa Pro Tamsą.....	1436
20. Didysis Religinis Prabudimas	1486
21. Atmestasis Perspėjimas	1574
22. Pranašysčių Išsipildymas	1644
23. Kas Yra Šventykla?.....	1722
24. Šventų Švenčiausioje.....	1785
25. Nekintamas Dievo Įstatymas.....	1824
26. Reformos Darbas	1901
27. Mūsų Laikų Atgimimai	1945
28. Gyvenimo Knyga.....	2026
29. Blogio Kilmė.....	2084
30. Šėtono Ir Žmogaus Priešiškumas.....	2140
31. Piktųjų Dvasių Veikla	2167
32. Šėtono Pinklės	2196
33. Pirmoji Didžioji Apgavystė.....	2252
34. Ar Gali Mirusieji Kalbėtis Su Mumis?.....	2339
35. Grėsmė Sąžinės Laisvei	2390
36. Artėjanti Kova.....	2475
37. Biblija - Patikima Apsauga.....	2523
38. Paskutinis Įspėjimas.....	2568
39. Nelaimės Metas	2610
40. Dievo Tauta Išvaduota	2705

41. Žemės Nuniokojimas.....	2782
42. Kovos Pabaiga.....	2820

Pratarmė

Kol nebuvo nusidėjęs, Adomas galėjo laisvai bendrauti su Kūrėju. Nusidėjęs žmogus atskyrė save nuo Dievo, žmonija neteko šios didelės privilegijos. Tik Išgelbėjimo planas atvėrė kelią, kuriuo žemės gyventojai galėjo susisiekti su Dangumi. Dievas bendravo su žmonėmis per šventąją Dvasią. Dieviškoji šviesa pasiekdavo pasaulį apreiškimais, skirtais Jo

išrinktiesiems tarnams.

„šventosios Dvasios paakinti žmonės kalbėjo Dievo vardu.“

(2Petro 1, 21)

per pirmuosius dvidešimt penkerius žmonijos istorijos šimtmečius nebuvo raštiškų apreiškimų. tie, kurie buvo Dievo išmokyti, perduodavo savo žinias palikuonims, tai tęsėsi labai ilgai. Tėvas perduodavo mokymą sūnui, o šis savo sūnui... tik Mozės laikais prasidėjo pasiruošimas

rašytiniam Žodžiui. Įkvėpti
apreiškimai buvo išreikšti
įkvėptoje Knygoje. Šis darbas
tęsėsi šešiolika šimtmečių - nuo
Mozės, kūrimo ir Įstatymo
istoriografo, iki Jono,
didžiausių Evangelijos tiesų
užrašytojo.

Biblija savo autoriumi nurodo
Dievą, tačiau ją užrašė žmonių
rankos. Įvairus atskirų knygų
stilius atskleidžia būdingus
kelių šios relikvijos rašytojų
bruožus. Visos atskleistos tiesos

„yra Dievo įkvėptos“ (2 Timotiejui 3, 16), tačiau jas išreiškia žmonių žodžiai. Per šventąją Dvasią Amžinasis atskleidė šviesą savo tarnų protams ir širdims. Jis siuntė sapnus ir regėjimus, simbolius ir įvaizdžius; tie, kuriems buvo atskleista tiesa, savaip, skirtingais žodžiais perpasakojo ją žmonėms.

Dievas pats ištarė Dešimt įsakymų ir užrašė savo ranka. Jie yra dieviški, o ne sukurti

žmogaus. Tačiau Biblija liudija Dievo ir žmogaus vienovę, nes Dievo mintys yra užrašytos žmonių kalba.

tokią vienovę liudijo Kristaus prigimtis, kuris buvo ir Dievo sūnus, ir Žmogaus sūnus.

Remiantis biblija, teisinga yra tai, kas pasakyta ir apie Kristų, - „tas Žodis tapo kūnu ir gyveno tarp mūsų.“ (Jono 1, 14)

Užrašytos skirtingais amžiais Biblijos knygos skiriasi savo

stiliumi ir faktų įvairovė, nes ją
rašė įvairūs žmonės, kurių
protiniai ir dvasiniai talentai
buvo nevienodi. skirtingi
rašytojai naudojo skirtingas
išraiškos formas; dažnai tą
pačią tiesą vienas perteikia
įspūdingiau. Kai keli rašytojai
pateikia tą patį dalyką įvairiais
aspektais ir santykiais, tai
prietaringam, nerūpestingam ar
iš anksto nusiteikusiam
skaitytojui gali atrodyti, kad tai
prieštaravimai ar neatitikimai.
Mąstantis, atidus tyrinėtojas

aiškiai išvelgia absoliučią
Knygos harmoniją.

Skirtingų asmenų pateikta tiesa
parodoma iš įvairių pozicijų.
Vieną rašytoją stipriau veikia
vienas dalykas, jis suvokia jį
derindamas prie savo patirties
ar suvokimo bei pripažinimo
galimybių. Kitas pabrėžia kitą
dalyką. Ir kiekvienas,
vadovaujamas Šventosios
Dvasios, pateikia tai, kas
labiausiai stebina jo protą -
skirtingą tiesos aspektą, tačiau

nesuardo bendros harmonijos.
Taip atskleistos tiesos
susijungia. Jos sudaro puikią
visumą, kuri pajėgi patenkinti
visas žmonių reikmes bet
kuriomis aplinkybėmis ir
gyvenimo atvejais.

Dievui buvo malonu perduoti
savo tiesą pasauliui per
žmones. Dievas per Šventąją
Dvasią ruošė ir įgalino
išrinktuosius atlikti šį darbą. Jis
vadovavo jų mintims,
nurodydamas, ką sakyti ir ką

rašyti. Dangiškosios kilmės turtai buvo patikėti žemiškiems indams. Nors liudijimą perteikia netobula žmonių kalba, bet tai yra Dievo liudijimas. Klusnus, tikintis Dievo vaikas įžiūri jame pilną malonės ir tiesos dieviškosios galios didybę.

Dievas atskleidė žmonėms žinias, reikalingas išsigelbėti, savo Žodyje. Šventasis Raštas turi būti priimtas kaip neginčijamas, tikrasis Jo valios

apreiškimas. Jis atskleidžia Dievo charakterį, jis yra pamatinių tiesų apreiškėjas ir patyrimo matas. „Visas Raštas yra Dievo įkvėptas ir naudingas mokyti, barti, taisyti, auklėti teisumui, kad Dievo žmogus taptų tobulas, pasirengęs kiekvienam geram darbui.“ (2 Timotiejui 3, 16-17)

Nors Dievas atskleidė savo valią žmonėms savo Žodyje, bet nesumenkino šventosios Dvasios vaidmens; Ji nuolat

dalyvauja ir vadovauja mūsų darbams. MŪSU Išgelbėtojas taip pat pažadėjo Dvasią, kad per ją galėtų perduoti Žodį savo tarnams, apšviestų ir padėtų pritaikyti savo mokslą. Dievo Dvasia įkvėpė Bibliją, todėl jos mokymas niekada neprieštarauja Žodžiui.

šventajai Dvasiai nebuvo ir negali būti skirta pakeisti Bibliją, nes šventasis Raštas aiškiai nurodo, kad Dievo Žodis yra kriterijus, kuriuo

reikia tikrinti kiekvieną mokslą ir patyrimą. apaštalas jonas sako: „ne kiekviena dvasia tikėkite, bet išstirkite dvasias, ar jos iš Dievo, nes pasklido pasaulyje daug netikrų pranašų.“ (1 Jono 4, 1) o pranašas izaijas teigia: „jei žmonės jums sakys: Kreipkitės į vėles ir būrejus, kurie šnabžda ir dūsauja! argi neturėtų tauta atsiklausti savo dievų, tartis su mirusiaisiais dėl gyvųjų mokymo ir liudijimo? - be abejo, taip kalbantieji neregės ausros!“ (Izaijo 8, 19-20; kt.

vert.: „jie jums sako: ‘Klauskite mirusiųjų dvasių iššaukęjus ir būrejus, kurie jums murma ir šnibžda.’ Argi tauta neturėtų klausti savo Dievo? Argi reikia klausti mirusiųjų gyvųjų reikalais? Kreipkitės į Įstatymą ir apreiškimą. Jeigu jie taip nesako, nėra juose šviesos.”)

Žmonėms, kurie teigia, kad jiems nebereikia Dievo Žodžio vadovavimo, paniekina šventosios Dvasios darbą. juos valdo įspūdžiai, kuriuos jie

laiko Dievo balsu savo sieloje.
Tačiau ši valdanti dvasia, nėra
Dievo Dvasia. Sekdami
įspūdžiais ir nepaisydami
šventojo Rašto, jie gali
susipainioti, apsigauti ir net
pražūti. Toks elgesys tarnauja
piktojo kėsrams. Šventosios
Dvasios misija yra labai svarbi
Kristaus Bažnyčiai, todėl
šėtonas stengiasi paniekinti
Šventosios Dvasios darbą
panaudodamas ekstremistų ir
fanatikų klydimus, kad
priverstų Dievo tautą apleisti tą

jėgos šaltinį, kurį suteikė pats
Viešpats.

Kartu su Dievo Žodžiu jo
Dvasia turėjo tęsti savo darbą
skleisdama Evangeliją. Kol
buvo rašomi Senasis ir Naujasis
Testamentai, išskyrus
apreiškimus, kurie turėjo būti
išreikšti šventajame Kanone,
Šventoji Dvasia nenustojo
šviesti pavienius protus. pati
Biblija pasakoja, kad šventoji
Dvasia įspėdavo, bardavo
žmones, patardavo ir

apšviesdavo juos, nors tai
nebuvo susiję su šventojo Rašto
kūrimu. Minimi pranašai,
gyvenę skirtingais amžiais,
kurių pasisakymai neužrašyti.
Užbaigus šventąjį raštą,
šventoji Dvasia ir toliau tęs
savo darbą - švies, įspės ir guos
Dievo vaikus.

Jėzus pažadėjo savo
mokiniamis: „O Globėjas -
šventoji Dvasia, kurį Mano
vardu Tėvas atsiųs, - Jis
išmokys jus visko ir viską

primins, ką esu jums pasakęs. Kai ateis toji Tiesos Dvasia [...], praneš, kas turi įvykti.” (Jono 14, 26; 16, 13) šventasis Raštas moko, kad šie pažadai neapsiriboja apaštalu dienomis, o yra skirti visų amžių Kristaus Bažnyčiai. Išgelbėtojas užtikrina savo sekėjus: „štai Aš esu su jumis per visas dienas iki pasaulio pabaigos.” (Mato 28, 20) Apaštalas Paulius skelbia, kad šventosios Dvasios dovanos ir apreiškimai buvo taikyti Bažnyčiai, „kad aprūpintų šventuosius

tarnystės darbui, Kristaus Kūno
ugdymui, kol visi pasieksime
tikėjimo vienybę ir Dievo
Sūnaus pažinimą, tapsime
tikrais vyrais pagal Kristaus
pilnatvės amžiaus saiką.”
(Efeziečiams 4, 12-13)

Už Efezo tikinčiuosius
apaštalas meldėsi, „idant mūsų
Viešpaties Jėzaus Kristaus
Dievas, garbės Tėvas, suteiktų
jiems išminties ir apreiškimo
Dvasią ir jie galėtų Jį pažinti,
idant apšviestų jų širdies akis ir

jie pažintų, kokia yra viltis, į kurią [...] pašaukti [...], ir kokia nepalyginama Jo galybės didybė mums tikintiesiems, veikiant Jo neribotai jėgai.” (žr. Efeziečiams 1, 17-19) Dievo Dvasia turėjo apšviesti protą ir padėti suprasti giliausias Dievo Žodžio prasmes, - tokio palaiminimo prašė apaštalas Efezo bendruomenei.

po nuostabios šventosios Dvasios apraiškos per sekmines apaštalas petras skatino

žmones atgailauti ir krikštytis
vardan Jėzaus Kristaus, kad
būtų atleistos jų nuodėmės. Jis
sakė: „[...] tada gausite
šventosios Dvasios dovaną. Juk
jums skirtas pažadas, taip pat
jūsų vaikams ir visiems toli
esantiems, kuriuos tik
pasišauks Viešpats, mūsų
Dievas.” (Apaštalų darbų 2, 38-
39)

Kartu su didžiosios Dievo
dienos vaizdais Viešpats per
pranašą Joelį pažadėjo savo

Dvasios apraišką. (žr. Joelio 3, 1) pranašystė iš dalies išsipildė, kai Šventoji Dvasia buvo išlieta per Sekmines. Ji visiškai išsipildys, kai bus parodyta dieviškoji malonė, kuri pasireikš baigiamuoju Evangelijos darbu.

Didžioji gėrio ir blogio kova labai sustiprės laikų pabaigoje. Visais amžiais šėtonas rodė savo pyktį Kristaus Bažnyčiai, o Dievas teikė savo tautai malonę ir Dvasią, kad sustiprintų ir

padėtų atlaikyti piktojo jėgas.
Kai Kristaus apaštalai turėjo
skelbti Jo Evangeliją pasauliui
ir užrašyti ją ateinantiems
amžiams, jie buvo ypatingu
būdu šventosios Dvasios
apšviesti. Kai bažnyčia artės
prie galutinio savo išlaisvinimo,
šėtonas dirbs dar smarkiau. Jis
ateis „kupinas baisaus įniršio,
žinodamas mažai beturįs laiko.
Jį lydės įvairūs galingi darbai,
ženklai ir netikri stebuklai.”

(Apreiškimo 12, 12; 2

Tesalonikiečiams 2, 9) šešis
tūkstančius metų šis didelis

protas, kuris kažkada buvo
aukščiausias tarp Dievo angelų,
buvo visiškai palenktas
apgaulės ir žlugdymo darbui.
Visos šėtoniško sugebėjimo
gelmės, amžių kovose įgytas
žiaurumas ir išugdyta gudrybė
bus nukreipti prieš Dievo tautą,
kai dvi jėgos susidurs
lemiamajame mūšyje. Šio
pavojaus metu Kristaus sekėjai
turi perduoti pasauliui
Viešpaties antrojo atėjimo
įspėjimą; žmonės turi būti
pasirengę stoti prieš jį
„nesutepti, nepeiktini ir

taikingi.” (2 Petro 3, 14) TUO metu ypatinga dieviškosios malonės ir galybės dovana bus reikalinga Bažnyčiai taip pat, kaip ir apaštalų dienomis.

Ilgalaikes gėrio ir blogio kovos scenas šių puslapių rašytojai atskleidė šventosios Dvasios apšvietimas. Kartkartėmis man buvo leista matyti Kristaus, gyvybės Valdovo, mūsų išgelbėjimo Kūrėjo, ir šėtono, blogio valdovo, nuodėmės pradininko, pirmojo šventojo

Dievo Įstatymo laužytojo,
įvairių amžių didžiąją kovą.
Šėtono priešiškus Kristui
nukreiptas prieš jo sekėjus.
Neapykanta Dievo Įstatymo
principams, apgavystės, kai
paklydimams suteikiama tiesos
išvaizda, o Dievo Įstatymas
pakeičiamas žmonių įstatymu
ir jie verčiami garbinti kūrinį, o
ne Kūrėją, tokių nusižengimų
galima atsekti visoje praeities
istorijoje. Šėtonas visuomet
stengiasi klaidingai nušviesti
Dievo charakterį, priversti
žmones puoselėti neteisingą

Kūrėjo sampratą ir žiūrėti į jį su baime ir neapykanta, o ne su meile. Jis uoliai siūlo atmesti Dievo Įstatymą ir mėgina įtikinti žmones, kad šio Įstatymo reikalavimai jiems neprivalomi. Piktasis ir jo parankiniai visais amžiais vienodai persekiojo tuos, kurie mėgino atsilaikyti prieš apgaulę. Visa tai galima atsekti patriarchų, pranašų, apaštalų, kankinių ir reformatorių gyvenimo istorijoje.

per didįjį galutinį susidūrimą
šėtonas laikysis tos pačios
politikos, rodys tą pačią dvasią
ir dirbs taip pat, kaip ir
ankstesniais amžiais, kad
pasiektų savąjį tikslą. Kaip
buvo, taip ir bus, skirsis tik tai,
kad būsimoji kova pasižymės
baisia įtampa, kurios pasaulis
dar nebuvo regėjęs. Šėtono
apgaulės bus įmantresnės, o
puolimai akivaizdesni. Jis
„mėgins suvedžioti, jei tai
įmanoma, net išrinktuosius.“
(Morkaus 13, 22)

Kadangi Dievo Dvasia atvėrė
man didžiausias jo Žodžio tiesas,
praeities ir ateities vaizdus,
todėl manęs paprašė paskelbti
kitiems tai, kas man buvo
atskleista. Man reikėjo atkurti
praėjusių amžių kovos istoriją
ir pateikti ją taip, kad išryškėtų
greitai artėjančio mūsų
peripetijos. Dėl to aš stengiausi
atrinkti ir sujungti Bažnyčios
istorijos įvykius taip, kad šie
nurodytų ir atskleistų
didžiausias tiesas, kurios

skirtingais laikotarpiais buvo atskleistos pasauliui. jos kėlė šėtono pyktį ir pasaulį mylinčios Bažnyčios priešišką, tačiau jas palaikė tie, kurie nebrangino savo gyvybės ir nebijojo mirti.

šiuose užrašymuose mes galime matyti pranašingus mus laukiančios kovos ženklus. Žiūrėdami į juos Dievo Žodžio šviesoje ir apšviesti jo Dvasios, mes galime matyti atskleistas nedorėlių priemones ir pavojų,

kurio turi saugotis tie, kurie bus be dėmės prieš Viešpatį jam atėjus.

svarbūs įvykiai, kurie žymėjo reformos pažangą praėjusiais amžiais, priklauso istorijai. jie gerai žinomi ir visuotinai pripažįstami protestantiškojo pasaulio; tai faktai, kurių niekas negali nuneigti. Šią istoriją aš pateikiau glaustai, kad atitiktų knygos apimtį ir trumpumą, kurių būtina laikytis; faktai buvo išdėstyti taip, kad užimtų

kuo mažiau vietos ir leistų juos tinkamai suprasti. Kai kuriais atvejais, kai istorikas sujungė įvykius trumpai ir suprantamai arba patogiai apibendrino detales, jo žodžiai buvo cituojami, tačiau vietomis šaltiniai nenurodomi, nes pats rašytojas įtaigiai pateikia dalyką. Atpasakojant nūdienos patirtį ir požiūrį, buvo panašiai naudotasi spausdintais veikalais.

šioje knygoje nesistengiama pateikti daug naujų tiesų, susijusių su praėjusių laikų kova, bet mėginama parodyti faktus ir principus, kurie siejasi su būsimaisiais įvykiais. Į buvusias šviesos ir tamsos jėgų kovas turi būti žiūrima kaip į turinčias naują reikšmę, nušviečiančias ateitį, rodančias kelią tiems, kurie kaip ir praėjusių amžių reformatoriai turės atsisakyti žemiškosios gerovės ir būti Dievo Žodžio ir Jėzaus liudijimo liudytojais.

Šios knygos tikslas - atskleisti didžiosios tiesos ir nuodėmės kovos vaizdus. Mėginama perteikti šėtono apgaules ir tuos būdus, kurie padėtų jam sėkmingiau priešintis, siūloma, kaip geriausiai įveikti blogį. Nušviečiama nuodėmės prigimtis ir siūloma galutinai atsikratyti ja, kad būtų aiškiai parodytas Dievo teisingumas ir gerumas, taip pat atsiskleistų šventa, nekintama Jo Įstatymo prigimtis. Aš nuoširdžiai

meldžiuosi, kad ši knyga
padėtų žmonėms išsivaduoti iš
tamsos jėgų ir jie paveldėtų
šventųjų dali šviesoje, šlovintų
Tą, kuris myli mus ir paaukojo
save už mus.

Elena Vait

1. Jeruzalės Sugriovimas

„O kad tu šiandien suprastum, kas tau atneša ramybę! Deja, tai paslėpta nuo tavo akių. Tu sulauksi dienų, kai tavo priešai apjuos tave pylimu, apguls iš visų pusių ir suspaus tave; jie parblokš ant žemės tave ir tavo vaikus su tavimi ir nepaliks tavyje akmenis ant akmenis, nes tu nepažinai savo aplankymo meto.“ (Luko 19, 42-44) Nuo alyvų kalno viršūnės jėzus žvelgė į Jeruzalę. apačioje

atsivėrė gražus ir romus
vaizdas. Buvo švenčiama
pascha, jokūbo sūnūs susirinko
švęsti didelės nacionalinės
šventės. Viduryje sodų,
vynuogynų ir žalių šlaitų,
nusėtų piligrimų palapinėmis, į
viršų kilo apželdintos kalvos,
didingi rūmai ir tvirti izraelio
sostinės pylimai. tikriausiai
siono duktė didžiuodamasi
galėjo pasakyti: „AŠ sėdžiu
kaip karalienė [...] ir liūdesio
nematysiu.“ ji taip pat gėrėjosi
savimi ir, atrodo, buvo
įsitikinusi Dangaus

palankumu. prieš šimtmečius
karališkasis dainius giedojo: „jo
šventasis kalnas, aukštas ir
gražus, yra visos žemės
džiaugsmas, siono kalnas, [...]
didžiojo Karaliaus miestas.“

(Psalmė 48, 2-3) matėsi didingi
šventyklos pastatai.

besileidžiančios saulės
spinduliai apšvietė sniego
baltumo marmurines sienas ir
atsispindėjo nuo auksinių
vartų, bokšto ir šelmens.

šventykla stovėjo kaip grožio
viršūnė, kuria didžiavosi visa
žydų tauta. joks izraelio vaikas

negalėjo pažvelgti į ją be susižavėjusio ir džiaugsmingo virpulio! tačiau visai kitokios mintys jaudino jėzų.

„prisiartinęs prie Jeruzalės ir išvydęs miestą, Jėzus verkė jo. ”

(Luko 19, 41) Nors Jis

pergalingai įžengė į miestą,

lydimas džiūgavimų, jam

mojavo palmių šakomis,

skambėjo osanos kalnų aidas ir

tūkstančiai balsų skelbė jį

karaliumi, bet pasaulio

Išgelbėtoją apėmė staigus ir

paslaptingas liūdesys. jis, Dievo

sūnus, izraelio pažadėtasis,

kurio galybė nugalėjo mirtį ir
iškvietė jos belaisvius iš kapo,
verkė ne iš paprastos širdgėlos,
o apimtas stipraus,
nesuvaldomo sielvarto.

Ne dėl savęs Jis verkė, nors
gerai žinojo, kas Jo laukia. Prieš
Jį - Getsemanė, artėjančios
kančios vieta. Taip pat matėsi
Avių vartai, pro kuriuos
daugelį amžių buvo vedamos
aukoti aukos ir kurie bus
atverti Jam, kai Jis bus kaip
„ėriukas, vedamas pjauti.“

(Izaijo 53, 7) Netoli buvo Golgotos kalnas, nukryžiuavimo vieta. Kelią, kuriuo Kristus greit praeis, apgaubs didelės tamsos siaubas, kai Jis atiduos savo gyvybę kaip auką už nuodėmes. Tačiau ne šių scenų reginys metė šešėlį ant Jo šią džiaugsmo valandą. Būsimos kančios sielvartas neaptemdė Jo nesavanaudiškos dvasios. Jis verkė tūkstančių pasmerktų Jeruzalės gyventojų, kurie užsispyrę atsisakė atgailos, tų, kurių Jis atėjo palaiminti ir išgelbėti.

Tūkstantmetė ypatingos Dievo malonės ir globėjiško rūpinimosi išrinktąja tauta istorija iškilo prieš Jėzaus akis. Štai Morijos kalnas - Dievo sūnaus aukos simbolis, kur pažado sūnus, nesipriešinanti auka, buvo pririštas prie aukuro. Ten palaiminimo sandora, šlovingas Mesijo pažadas, buvo patvirtintas tikinčiųjų tėvui. (žr. Pradžios 22, 9. 16-18) Ten, kur kylančios į dangų aukos liepsnos nuo

Ornano klojimo nukreipė
angelo žudytojo kardą (žr. 1
Metraščių 21) - Išgelbėtojo
aukos ir tarpininkavimo už
nusikaltusius žmones simbolis.
Dievas pagerbė Jeruzalę labiau
už kitas žemės vietas:

„VIEŠPATS išsirinko Sioną, Jis
norėjo turėti ją savo Namais.”
(Psalmė 132,13) Ten per amžius
šventieji pranašai skelbė savo
įspėjančias žinias. Ten kunigai
smilkė savo smilkytuvais ir
smilkalų debesys su
šlovinančiųjų maldomis kilo
pas Dievą. Ten kasdien buvo

aukojamas papjautų avių kraujas, primenantis Dievo Avinėlių. Ten pasirodydavo Jehova šlovės debesyje virš Sandoros Skrynios malonės sosto. Ten stovėjo stebuklingi laiptai, jungiantys žemę su dangumi (žr. Pradžios 28, 12; Jono 1, 51) - laiptai, kuriais kyla ir nusileidžia Dievo angelai, laiptai, atvėrusieji pasauliui kelią į šventų švenčiausiąją šventyklos dalį. jei izraelio tauta būtų ištikima Dangui, jeruzalė stovėtų per amžius kaip Dievo išrinktasis miestas.

(žr. Jeremijo 17, 21-25) Tačiau
tos pagerbtos tautos istorija
buvo kupina maišto ir
nuopuolio. Ji priešinosi
Dangaus malonei,
piktnaudžiavo privilegijomis ir
atmetė palankias progas.

Nors izraelitai „išjuokdavo
Dievo pasiuntinius, niekindami
jo žodžius ir tyčiodamiesi iš jo
pranašų“ (2Metraščių 36,16), jis
vis dėlto atsiskleidė jiems kaip
„VIEŠPATS [...] gailestingas ir
maloningas Dievas, lėtas pykti,

gausus gerumo ir ištikimybės.”
(Išėjimo 34, 6) nors jie niekino
Dievą, bet jo malonė šaukė juos.
Kaip viską atleidžiantis,
gailestingas tėvas, mylintis
Dievas „siuntė jiems Žodį per
savo pasiuntinius kasdien be
perstojo, nes gailėjosi savo
žmonių ir savo buveinės.” (2
Metraščių 36, 15) Kai
perspėjimai, maldavimai ir
prikaištai nepadėjo, jis siuntė
jiems geriausią Dangaus
Dovaną, tiksliau, jis išliejo visą
dangų šia Dovana.

Pats Dievo Sūnus buvo siųstas atversti neatgailaujantį miestą. Kristus pasiėmė izraelį kaip gražų „vynmedį iš Egipto.“ (Psalmė 80, 9) Prieš tai jo ranka išvarė pagonis. jis pasodino vynmedį ant derlingos kalvos atšlaitės ir aptvėrė jį savo globėjišku rūpinimusi. jis siuntė savo tarnus prižiūrėti medžio. „Ką dar reikėjo padaryti Mano vynuogynui, ko Aš jame nepadariau?“ - sušunka jis. (žr. Izaijo 5, 1-4) Nors Viešpats

tikėjosi skanių vynuogių, bet
vynmedis priaugino
rūgštuogių. Vis dar tikėdamasis
gero derliaus, jis pats atėjo į
vynuogyną, tikėdamas kaip
nors jį išgelbėti. jis apkasė savo
vynmedį, apkarpė jį, prižiūrėjo
ir nenuilstamai stengėsi
išgelbėti savo paties pasodintą
medį.

Trejus metus šlovės ir šviesos
Viešpats buvo tarp savo tautos.
jis „vaikščiojo, darydamas gera
ir gydymas visus velnio

pavergtuosius”, skelbdamas belaisviams išvadavimą, akliesiems - regėjimą; raišieji ėmė vaikščioti, kurtieji girdėti, raupsuotieji buvo apvalomi, mirusieji prikeliami, o vargdieniams skelbiama Geroji naujiena. (žr. Apaštalų darbų 10, 38; Luko 4, 18; Mato 11, 5) Į visus buvo meiliai kreiptasi: „Ateikite pas Mane visi, kurie vargstate ir esate prislėgti: Aš jus atgaivinsiu!” (Mato 11, 28)

Nors jie atsilygino piktu už
gera ir neapykanta už Jo meilę
(žr. Psalmė 109, 5), Jis be
paliovos tęsė savo
gailestingumo misiją. Niekada
nebuvo atstumti tie, kurie siekė
jo malonės. neturintis pastogės
Keliautojas, patyręs panieką ir
skurdą, gyveno tam, kad
patenkintų žmonių reikmes ir
palengvintų jų vargą, ragintų
juos priimti gyvybės dovaną.
Malonės bangos, atsimušančios
į šias užsispyrusias širdis,
grįždavo jiems stipresniu
gailestingos, neapsakomos

meilės srautu. Tačiau Izraelis
nusigręžė nuo savo geriausio
Bičiulio ir vienintelio
pagalbininko. Jo nuoširdūs
priekaištai buvo niekinami,
patarimai atmetami, o iš
įspėjimų juokiamasi.

Vilties ir atleidimo valanda
praėjo; Dievo ilgai atidėliota
rūstybės taurė buvo beveik
sklidina. Juodas debesis, kuris
kaupėsi per maišto ir
nuopuolio amžius, netrukus
turėjo išsilieti ant nusikaltusios

tautos, o jis, vienintelis galėjęs išgelbėti ją nuo grėšiančio likimo, buvo paniekintas, įžeistas, atstumtas ir greitai turėjo būti nukryžiuotas. Kai Kristus bus prikaltas prie Golgotos kryžiaus, baigsis dienos, kai Izraelio tauta galėjo naudotis Dievo palankumu ir palaimomis. Net vienintelė prarasta siela yra didelė nelaimė, nesuskaičiuojamai nusverianti pasaulio turtus ir laimėjimus; o tuomet Kristus žiūrėjo į jeruzalę, kurios pražūtis buvo nulemta. jis matė

miestą ir tautą, kuri kažkada buvo pasirinkta Dievo kaip jo ypatingas lobis.

pranašai verkė dėl Izraelio nuopuolio ir dėl baisių vargų, kuriuos sukėlė jų nuodėmės.

pranašas jeremijas troško, kad jo akys būtų ašarų šaltinis, kad jis dieną naktį galėtų raudoti dėl dukters, savo tautos, užmuštųjų, kad be perstojo plūstų jo akys ašaromis, „nes VIESPATIES kaimenė genama į tremtį.“ (žr. Jeremijo 8, 23; 13,

17) Kaip liūdėjo ir kentėjo
tuomet tas, kurio pranašiškas
žvilgsnis siekė ne metus, bet
amžius! jis matė angelą
žudytoją su pakeltu kardu prieš
miestą, kuris taip ilgai buvo
jehovos buvimo vieta. NUO
Alyvų kalno viršūnės, tos
vietos, kurią netrukus užims
titas ir jo kariuomenė, jis žiūrėjo
į slėnį, matė šventuosius
kiemus išdabintus portikais.
Ašarose skendinčios jo akys
regėjo, kad greitai tas sienas
supis svetima kariuomenė. jis
girdėjo rikiuojamų mūšiui

kariuomenių garsą, jį pasiekė
motinų ir vaikų, verkiančių
duonos apsuptame mieste,
balsai. Jis matė jo šventus ir
gražius namus, rūmus ir
bokštus, apsiaustus liepsnų.
Vieta, kur jie stovėjo, taps
krūva rusenančių griuvėsių.

Žvelgdamas į ateitį, jėzus matė
tautą, išsisklaidžiusią po
pasaulį kaip sudužusio laivo
liekanas negyvenamoje
pakrantėje. Sis dalinis atpildas,
kuris turėjo ištikti izraelio

vaikus, buvo tik pirmieji lašai,
išlieti iš įniršio taurės, kurią jie
turės išgerti iki dugno
paskutiniojo teismo dieną.
Dieviškasis gailestis, ilgesinga
meilė buvo išreikšta šiais
liūdnais žodžiais: „jeruzale,
jeruzale! Tu žudai pranašus ir
užmuši akmenimis tuos, kurie
pas tave siųsti. Kiek kartų
norėjau surinkti tavo vaikus,
kaip višta surenka savo
viščiukus po sparnais, o tu
nenorėjai!” (Mato 23, 37) Kitaip
tariant, o tauta, vertinta labiau
nei kitos, jeigu būtum pažinusi

savo aplankymo metą ir
supratusi tai, kas atneša
ramybę! AŠ sulaikiau
teisingumo angelą ir kviečiau
tave atgailauti, tačiau veltui. jūs
atstūmėte ir atmetėte ne tik
tarnus, pasiuntinius ir
pranašus, bet ir izraelio
šventąjį, jūsų išgelbėtoją. jeigu
tu būsi sugriauta, tu viena esi
atsakinga už tai. „jūs nenorite
ateiti pas mane, kad turėtumėte
gyvenimą.“ (Jono 5, 40)

jeruzalė Kristui buvo pasaulio simbolis. ji vaizdavo nepasitikėjimo ir maišto kupiną gyvenimą, kuris susilauks Dievo atpildo. jo lūpas skausmingai sušukti privertė nusikaltusios giminės vargai. jis matė nuodėmės istoriją, paženklintą žmonių nelaimėmis, ašaromis ir krauju. jo širdis buvo sujaudinta neapsakomo gailesčio nuliūdusiems ir kenčiantiems žemeje; jis troško padėti jiems visiems. Tačiau net jo ranka negalėjo apgręžti žmonių

nelaimių srauto. Tik nedaugelis
siekė vienintelio pagalbos
šaltinio. Jėzus norėjo atiduoti
savo gyvybę mirčiai, išgelbėti
juos, tačiau nedaugelis atėjo pas
jį, kad turėtų gyvenimą.

Dangaus Didybė ašaroja!
susirūpinęs beribio Dievo
sūnus prislėgtas sielvarto! tai
privertė visą dangų stebėtis. Ši
scena atskleidžia mums
peržengiantį ribas nuodėmės
baisumą. Ji parodo, kaip sunku
net ir Beribei galybei išgelbėti

kaltuosius nuo Dievo Įstatymo
laužymo pasekmių.

Žiūrėdamas į paskutiniąją
kartą, jėzus matė pasaulį,
įsitraukusį į apgaule, panašią į
tą, kuri priartino jeruzalės
sugriovimą. Didžioji žydų
nuodėmė buvo Kristaus
atmetimas; didžioji
krikščioniškojo pasaulio
nuodėmė - Dievo Įstatymo, Jo
valdymo danguje ir žemėje
pagrindo - atmetimas. jehovos
nuostatai bus niekinami ir
nevertinami. Milijonai
nuodėmės pavergtųjų,

pasmerktų iškęsti antrąją mirtį,
atsisakė klausyti tiesos žodžių
aplankymo dieną. Baisus
aklumas! Keistas susižavėjimas!

Dvi dienos prieš paschą, kai
Kristus paskutinį kartą išėjo iš
šventyklos, apkaltinęs žydų
vadus veidmainyste, jis vėl
nuėjo su savo mokiniais prie
Alyvų kalno. jie atsisėdo ant
žolėto šlaito, nuo kurio atsivėrė
miesto vaizdas. Dar kartą jis
pažvelgė į pažįstamas sienas,
bokštus ir rūmus. Dar kartą jis

pažiūrėjo į akinančiai puošnią
šventyklą, grožio diademą,
vainikuojančią šventąjį kalną.

prieš tūkstantį metų
psalmininkas išgarbino Dievo,
padariusio jo šventuosius
Namus savo pastoge,
palankumą Izraeliui: „jo
palapinė pastatyta saleme, jis
gyvena ant siono kalno. [jis]
pasirinko judo giminę, siono
kalną, kurį labai myli. jis
pastatė savo šventovę lyg
namus danguje.“ (Psalmė 76,3;

78, 68-69) pirmoji šventykla buvo pastatyta sėkmingiausiai Izraelio istorijos metu. Karalius Dovydas dėl to surinko dideles turtų atsargas ir tiksliai nubrėžė šventyklos brėžinius, „nes jį vedė VIESPATIES ranka.“ (1 Metraščių 28, 11. 19) protingiausias Izraelio monarchas saliamonas atliko visus darbus. Ši šventykla buvo nuostabiausias pastatas, kurį tik buvo matęs pasaulis. Tačiau Viešpats per pranašą agėją taip pareiškė dėl antrosios šventyklos: „Šių naujųjų namų

šlovė bus didesnė negu senoji.
Visas tautas taip sudrebinsiu,
kad visų tautų lobiai suplauks
čia; pripildysiu šiuos namus
šlovės.” (žr. Agėjo2, 9. 7)

Kai nebukadnecarassugriovė
šventyklą, ji buvo atstatyta tik
maždaug 500 metų prieš
Kristaus gimimą, kai tauta
grįžo iš ilgalaikės tremties į
nuniokotą ir beveik apleistą
šalį. Tarp jų buvo senų žmonių,
kurie matė saliamono
šventyklos didybę ir verkė

dedant naujojo pastato pamatus, nes manė, kad ši šventykla bus ne tokia kaip buvusioji. pranašas įtaigiai apibūdina vyravusį jausmą: „Kas tarp jūsų dar yra gyvas, kuris matė šių namų pirmąją šlovę? Kaip jums dabar jie atrodo? Argi jie ne niekas jūsų akyse?“ (Agėjo 2, 3; žr. Ezros 3, 12) Tuomet buvo pažadėta, kad šio pastato šlovė bus didesnė negu buvusi.

Tačiau antroji šventykla
neprilygo savo didingumu
pirmajai, taip pat nebuvo
pagerbta tais matomais Dievo
buvimo ženklais, kurie buvo
susiję su pirmąja šventykla.
Nebuvo atgamtinės jėgos
pasireiškimo, kuri žymėtų jos
pašventinimą. joks šlovės
debesis nepripildė naujai
pastatytos šventyklos. jokios
dangaus liepsnos nenusileido,
kad prarytų auką ant aukuro.
Dieviškoji šlovė daugiau
negyveno tarp kerubų šventų
švenčiausioje. ten nebebuvo

Skrynios, kurią gaubė
permaldavimo dangtis -
malonės sostas, ir Sandoros
plokščių. Joks balsas neatsiliepė
iš dangaus, kai kunigas
klausdavo Jehovos valios.

Per amžius žydai veltui
stengėsi įrodyti, kad Dievo
pažadas, duotas per pranašą
Agėją, buvo įvykdytas; tačiau
išdidumas ir netikėjimas
aptemdė jų protus. Jie
nesuprato tikrosios pranašo
žodžių reikšmės. Antroji

šventykla nebuvo pagerbta
Jehovos šlovės debesių, tačiau
buvo pagerbta dalyvavimu to
Vienintelio, kuriame kūniškai
gyvena visa dievystės pilnatvė,
- To, kuris pats buvo Dievas.
Visų tautų Troškimas iš tikrųjų
atėjo į savo šventyklą kaip
Vyras iš Nazareto, mokydamas
ir gydymas šventuosiuose
kiemuose. Kristaus, ir tik Jo,
asmeniško buvimo dėka antroji
šventykla viršijo pirmąją savo
šlove. Tačiau Izraelis atmetė
pasiūlytą Dangaus Dovaną. Su
nuolankiu Mokytoju, kuris tą

dieną išėjo pro jos auksinius vartus, šlovė visiems laikams apleido šią šventyklą. Taip išsipildė Išgelbėtojo žodžiai: „Štai jūsų namai bus jums palikti tušti.“ (Mato 23,38)

Mokiniai buvo nustebę ir kupini pagarbios baimės dėl Kristaus pranašystės apie šventyklos sugriovimą ir norėjo geriau suprasti Jo žodžius. Turtai, darbas ir meniniai sugebėjimai daugiau kaip keturiasdešimt metų buvo

gausiai eikvojami, kad
padidintų šventyklos puikumą.
Erodas Didysis išnaudojo jai ir
Romos, ir žydų turtus; net
pasaulietiškas imperatorius
praturtino ją savo dovanomis.
Dideli, beveik pasakiško dydžio
balto marmuro luitai buvo
atsiūsti iš Romos ir sudarė
pastato dalį; į juos mokiniai
atkreipė Mokytojo dėmesį,
sakydami: „Mokytojau, tik
pažvelk, kokie akmenys ir
kokie pastatai!“ (Morkaus 13, 1)
Tuomet Jėzus iškilmingai ir
stulbinančiai atsakė: „Iš tiesų

sakau jums: čia neliks akmenų
ant akmenų, viskas bus
išgriauta.” (Mato 24, 2)

Mokiniai Jeruzalės sugriovimą
siejo su Kristaus atėjimu. Jie
tikėjo, kad Kristų lydės žemiška
šlovė ir jis užims pasaulinės
imperijos sostą, nubaus
nusidėjusius žydus ir nutrauks
Romos jungą. Viešpats pasakė
jiems, kad jis ateis antrą kartą.
Todėl, paminėjus nuosprendį
jeruzalei, jų mintys nukrypo į tą
atėjimą. Apsupę Išgelbėtoją ant

Alyvų kalno, jie klausė:

„pasakyk mums, kada tai
įvyks? ir koks tavo atėjimo ir
pasaulio pabaigos ženklas?“

(Mato 24, 3)

ateitis buvo gailestingai
nuslėpta nuo mokinių. jei tuo
metu mokiniai būtų supratusi du
baisius dalykus, kurie jų laukė -
Išgelbėtojo kančias ir mirtį bei
miesto ir šventyklos
sugriovimą - juos būtų apėmęs
siaubas. Kristus papasakojo
jiems daugelį reikšmingų

įvykių, kurie įvyks artėjant laikų pabaigai. Tuomet jo žodžiai nebuvo galutinai suvokti; jų reikšmė bus atskleista tada, kai tautai reikės šių žodžių nurodymų. Jo išstarta pranašystė turėjo dvejopą prasmę: kalbėdamas apie jeruzalės sugriovimą, jis iš anksto pavaizdavo paskutiniosios didžiosios dienos baisumus.

jėzus papasakojo
besiklausantiems mokiniams

apie nuosprendžius, kurie ištiks puolusį Izraelį. jis pažymėjo atpildą, kurį izraelitai patirs atsisakę Mesijo ir jį nukryžiuve. Prieš šį baisų kulminacinį įvykį pasirodys aiškūs ženklai. Siaubinga valanda ateis staiga ir netikėtai. Todėl Išgelbėtojas išpėjo savo sekėjus: „Kai tik pamatysite pranašo Danieliaus paskelbtą sunaikinimo pabaisą, stovinčią šventoje vietoje (skaitytojas teįsidėmi!), tuomet, kas bus judėjoje, tebėga į kalnus.“ (Mato 24, 15-16; plg. Luko 21, 20-21) Kai šventojoje

žemėje, nusidriekusiame keletą
šimtų metrų už miesto sienų,
bus įbestos stabmeldiškos
romėnų vėliavos, tuomet
Kristaus sekėjai turėtų gelbėtis
bėgdami. Kai pasirodys
įspėjantieji ženklai, reikėtų
nedelsiant gelbėtis bėgant.
Visai judėjai, kaip ir pačiai
jeruzalei, reikėtų skubiai
paklusti ženklams. Kas dirba
ant stogo, neturėtų grįžti
pasiimti jokių daiktų, net
didžiausių brangenybių, o kas
plūša laukuose ar
vynuogynuose, gali palikti ten

net karštyje numestus
apsiaustus. jie neturėtų gaišti
nė akimirkos, nes gali pražūti.

Valdant Erodui, Jeruzalė buvo
labai išpuošta, pastačius
bokštus, sieną ir tvirtovę, taip
pat saugoma natūralios
vietovės ji tapo neabejotinai
nepalaužiamą. Tas, kuris
tuomet viešai būtų paskelbęs,
kad šventykla bus sugriauta,
kaip Nojus savo metu būtų
pavadintas pamišusiu panikos
skleidėju. Tačiau Kristus

pasakė: „Dangus ir žemė
praeis, o mano žodžiai
nepraeis.“ (Mato 24, 35)

jeruzalė buvo pasmerkta dėl
savo nuodėmių, o užsispyręs
netikėjimas nulėmė jos likimą.

per pranašą Micheją Viešpats
paskelbė: „tad išklausykite tai,
jokūbo namų valdovai ir
izraelio namų vadai! jūs
neapkenčiate teisingumo ir
iškraipote visa, kas tiesu! jūs
statote sioną krauju ir jeruzalę
neteisingumu! jos valdovai

teisia už kyši, jos kunigai moko
už užmokestį, jos pranašai
buria už pinigą, bet jie šaukiasi
VIESPATIES ir sako: 'tikrai
VIEŠPATS yra su mumis!
MŪSU nepasieks jokia
nelaimė.'" (Michėjo 3, 9-11)

Šie žodžiai tiksliai apibūdina
nusidėjusius, bet pasitikinčius
savo teisumu jeruzalės
gyventojus. Tikindami, kad
tvirtai laikosi Dievo Įstatymo
nurodymų, jie pažeidinėjo
visus jo principus. jie neapkentė

Kristaus, nes jo tyrumas ir šventumas atskleidė jų nedorumą; jie kaltino, kad jis buvo visų juos užgriuvusių dėl nuodėmių bėdų priežastis. Nors jie ir žinojo, kad Kristus be nuodėmių, bet paskelbė, kad jo mirtis užtikrins žydų saugumą. Teismo taryba svarstė: „jei taip jį paliksime, visi įtikės jį; ateis romėnai ir sunaikins šventąją vietą bei mūsų tautą.“ (Jono 11, 48) jei Kristus bus paaukotas, jie galėtų dar kartą tapti stipria, vieninga tauta. Taip galvodami

jie pritarė vyriausiojo kunigo
nuomonei, jog geriau paaukoti
vieną žmogų, kad nežūtų visa
tauta.

Taigi žydų vadai statė Sioną
praliedami kraują ir jeruzalę
neteisingumu. (žr. Michėjo 3,
10) Nors jie nužudė savo
Išgelbėtoją, nes jis smerkė jų
nuodėmes, bet jų pasitikėjimas
savo teisumu buvo toks didelis,
kad jie laikė save Dievo
išrinktąja tauta ir tikėjosi, jog
Viešpats apsaugos juos nuo jų

priešų. „Todėl, - tęsė pranašas, - per jūsų kaltę Sionas taps ariamu lauku, jeruzalė virs griuvėsių krūva, Šventyklos kalnas - mišku apaugusia aukštuma. ” (Michėjo 3, 12)

Beveik keturiasdešimt metų po to, kai Kristus paskelbė jeruzalės likimą, Viešpats vis atidėliojo savo nuosprendį miestui ir tautai. Dievas buvo stebėtinai kantrus Evangelijos niekintojams ir savo Sūnaus žudikams. Nevaisingo medžio

palyginimas atskleidė Dievo santykius su žydų tauta. Buvo įsakyta: „Nukirsk jį, kam dar žemę alina!“ (Luko 13, 7), tačiau gailestingas Dievas vis dar gailejosi. Tarp žydų buvo daug žmonių, kurie nežinojo apie Kristų ir Jo misiją. Vaikai neturėjo palankių galimybių, negavo tos šviesos, kurią atmetė jų tėvai. Dievas norėjo, kad apaštalų pamokslai jiems atskleistų šviesą; jie galėjo pamatyti, kaip pildosi pranašystė: Kristus gimė ir gyveno tarp jų, buvo

nukryžiuotas ir prisikėlė.
Vaikai nebuvo smerkiami dėl
tėvų nuodėmių. Tačiau jie,
pažindami šviesą, atskleistą dar
jų tėvams, atmetė ir papildomai
suteiktą progą, tapo tėvų
nuodėmių dalininkais ir
perpildė nedorybių saiką.

Dievo kantrybė Jeruzalei tik
sutvirtino žydų užsispyrimą
neatgailauti dėl savo
nuodėmių. Neapkęsdami ir
persekiodami Jėzaus mokinius,
jie atmetė paskutinį malonės

kvietimą. Tada Dievas nustojo juos saugoti ir vėl leido veikti šėtonui ir jo angelams, tauta buvo palikta valdyti jos pasirinktam vadovui. Žydų vaikai atstūmė Kristaus malonę, kuri galėjo padėti jiems pažaboti blogus polinkius, ir dabar šie nugalėjo. Šėtonas pažadino žiauriausias ir tamsiausias sielos gelmes. Žmonės daugiau nebemastė, jie prarado protą - buvo valdomi aistrų ir aklo įniršio. Savo žiaurumu jie tapo panašūs į šėtoną. Šeimoje ir tautoje,

aukščiausiose ir žemiausiose
visuomenės klasėse vyravo
įtarinėjimai, pavydas,
neapykanta, maištas, rietenos,
žmogžudystės. Niekur nebuvo
saugu. Draugai ir giminaičiai
išdavinėjo vienas kitą. Tėvai
žudė savo vaikus, o vaikai
tėvus. Tautos vadai neteko
galios tvardyti.

Nekontroliuojamos aistros
pavertė juos tironais. Žydai
neteisingai liudijo, kad nuteistų
nekaltą Dievo sūnų. Šie
melagingi kaltinimai padarė jų
gyvenimą nepatikimą. Jų

veiksmai jau seniai skelbė:
„Šalin mums iš akių su Izraelio
Šventuoju! ” (Izaijo 30,11)
Dabar jų troškimas išsipildė.
Dievo baimė daugiau netrukde
jiems. Tautos priekyje buvo
šėtonas, ir viešoji, ir religinė
valdžia buvo jo įtakoje.

Kartais priešingų grupuočių
vadai susivienydavo plėsti ir
kankinti savo nelaimingas
aukas, o po to vėl puldavo vieni
kitus ir žudė be pasigailėjimo.
Net šventykla negalėjo sulaikyti

jų baisaus žiaurumo.
Besimeldžiantieji būdavo
užpuolami prie aukuro, o
šventyklą suteršdavo
nužudytųjų kūnai. Tačiau aklai
ir šventvagiš kai pasitikėdami
savimi, pragariško darbo
kurstytojai viešai skelbė, kad jie
nebijo, jog Jeruzalė gali būti
sugriauta, nes tai buvo Dievo
miestas. Norėdami dar labiau
įtvirtinti savo valdžią, jie
papierkinėjo netikrus pranašus.
Netgi tada, kai romėnų legionai
apsupo šventyklą, pranašai
teigė, jog žmonės turi laukti

Dievo išgelbėjimo. iki
paskutinės akimirkos minios
tikėjo, kad Aukščiausiasis
įsiterps ir leis nugalėti priešus.
Tačiau izraelis atstūmė
dieviškąją globą ir dabar
nebuvo apgintas. nelaiminga
jeruzalė! suskaldyta vidaus
nesutarimų, sutepta nužudytų
vaikų krauju, patvinusi
išdavystės upėmis, bejėgė ji
atiteko priešui - svetima
kariuomenė pralaužė
įtvirtinimus ir išžudė gynėjus.

Visos Kristaus pranašystės apie Jeruzalės sugriovimą išsipildė. Žydai patyrė Jo įspėjančių žodžių tiesą: „Kokiu saiku seikite, tokiu ir jums bus atseikėta.“ (Mato 7, 2)

Pasirodė ženklai ir stebuklai, pranašaujantys nelaimę ir pražūtį. nakties gūdumoje virš šventyklos ir aukuro sužibo nenatūrali šviesa. Vakaro žaros debesyse matėsi kovos vežimų ir besiruošiančių mūšiui karių vaizdai. Iki vėlumos

šventykloje atliekančius savo
pareigas kunigus išgąsdino
paslaptingi garsai; žemė
drebėjo ir girdejosi daugybės
balsų šauksmas: „Išeikime iš
čia! ” Didieji rytiniai vartai,
kurie buvo tokie sunkūs, kad
juos vos galėdavo uždaryti
dvidešimt žmonių ir kuriuos
saugojo didžiuliai geležies
strypai, giliai įtvirtintų kieto
akmens grindinyje, patys
atsidarė vidurnaktį.

Septynerius metus Jeruzalės gatvėmis vaikščiojo žmogus, skelbdamas vargus ir nelaimes, kurias patirs miestas. Kiekvieną dieną ir naktį jis giedojo laidotuvių giesmę: „Balsas iš rytų! Balsas iš vakarų! Balsas nuo keturių vėjų! Balsas Jeruzalei ir šventykloi! Balsas sužadėtiniam ir sužadėtinėms! Balsas visai tautai!“ Šis keistuolis buvo uždarytas į kalėjimą ir kankinamas, tačiau iš jo lūpų neišsprūdo joks skundas. Į visus įžeidinėjimus ir užgauliojimus jis atsakinėjo

vienodai: „Vargas, vargas
Jeruzalei! Vargas, vargas jos
gyventojams!” Įspėjantys
šūksniai nenutilo tol, kol jis
žuvo savo paties išpranašautoje
apsiaustyje.

Nė vienas krikščionis nežuvo
per Jeruzalės sugriovimą.
Kristus įspėjo savo mokinius, ir
visi, kurie tikėjo jo žodžiais,
laukė pažadėtojo ženkle. „Kai
matysite jeruzalę, supamą
kariuomenės, žinokite, jog
prisiartino jos nuniokojimas, -

sakė Jėzus. - Tuomet, kas bus Judėjoje, tebėga į kalnus, kas mieste - teišeina iš jo [...].”
(Luko 21, 20-21) Po to, kai vadovaujami Cestijaus romėnai apsupo miestą, jie netikėtai nutraukė apgultį, nors sąlygos greitam puolimui buvo palankios. Apsuptieji, netekę vilties sėkmingai apsiginti, ruošėsi pasiduoti, bet romėnų karvedys dėl nežinomos priežasties netikėtai atitraukė savo karines pajėgas. Dievo gailestingas išvalgumas pakreipė įvykius savo tautos

gerovei. Laukiantiems krikščionims buvo duotas žadėtasis ženklas, pasitaikė palanki galimybė paklusti Išgelbėtojo įspėjimui. Įvykiai buvo valdomi taip, kad nei žydai, nei romėnai negalėtų sukliudyti krikščionims pabėgti. Atsitraukus Cestijui, žydai puolė vytis ir persekiojo besitraukiančią kariuomenę; kai abi kariuomenės stojo į kautynes, krikščionys galėjo palikti miestą. Tuo metu šalis atsikratė priešų, kurie galėtų stengtis pakenkti krikščionims.

Apsiausties metu žydai buvo susirinkę Jeružalėje švęsti Palapinių šventės, todėl krikščionys visoje šalyje galėjo laisvai pabėgti. Nedelsdami jie pasitraukė į saugią vietą - Pelos miestą Perėjoje už Jordano.

Žydų kariuomenė, persekiodama Cestijų ir jo karių, įnirtingai puolė priešus, grasindama juos galutinai sutriuškinti. Romėnams sunkiai pasisekė organizuotai atsitraukti. Žydai beveik

nepatyrė nuostolių ir su kovos
laimikiu triumfuodami grįžo į
Jeruzalę. Tačiau ši tariama
sėkmė atnešė jiems tik nelaimę.
Pergalė įkvėpė juos
užsispyrusiai priešintis
romėnams. Atkaklus maištas
neapsakomai vargino
pasmerktąjį miestą.

Baisios negandos užgriuvo
Jeruzalę, kai miesto apgultį
atnaujino Titas. Miestas buvo
apsuptas per Paschos šventę,
kai jame susirinko milijonai

žydų. Maisto, jei jis būtų rūpestingai vartojamas, būtų užtekę gyventojams keleriems metams, tačiau jis buvo išnaudotas anksčiau dėl besivaržančių grupuočių pavydo ir keršto, todėl dabar teko patirti visus bado baisumus. Kviečių saiką parduodavo už talentą. Alkio skausmai buvo tokie aštrūs, kad vyrai grauždavo diržų ir sandalų odą bei skydų apvalkalus. Naktį dauguma žmonių paslapčia išeidavo už miesto sienų rinkti laukinių

augalų. Daugelis buvo sugauti ir po žiaurių kankinimų nužudyti, o iš tų, kurie saugiai grįždavo atgal, dažnai buvo atimama tai, ką jie taip rizikuodami prisirinkdavo. Turintys valdžią sukeldavo nežmoniškas kančias palaužtiems nepritekliaus žmonėms, atimdami iš jų paskutines menkas atsargas, kurias jie turėjo užsislėpę. taip dažnai beširdiškai elgėsi tie, kurie patys gerai maitinosi ir tik norėjo susikrauti atsargas ateičiai.

Tūkstančiai mirė nuo bado ir epidemijų. pašijo natūralūs santykiai: vyrai apvoginėjo žmonas, o žmonos vyrus. Vaikai išplėšdavo maistą iš pagyvenusių tėvų burnos. Kadaisė pranašas sušuko: „ar gali moteris užmiršti savo mažylį [...]?“ (Izaijo 49, 15) Dabar pasmerktasis miestas atsakė tuo, kad „geraširdės moterys pačios išvirė savo vaikus; jie tapo joms maistu, kai duktė, mano tauta, buvo

sunaikinta.” (Raudų 4, 10)
išsipildė įspėjanti pranašystė,
išstarta prieš keturiolika amžių:
„Net švelniausia ir lepiausia iš
jūsų moterų, tokia švelni ir
tokia lepi, kad nėra pratusi
kojos padu paliesti žemę,
pavydės savo mylimam vyrui,
sūnui bei dukteriai net
nuovalų, kurios išeina gimdant,
ir pagimdyto kūdikio, nes pati
juos valgys slapta, kai nebus
likę nieko kito, beviltiškai
skurstant visiems tavo
miestams dėl priešo apgulos.”
(Pakartoto Įstatymo 28, 56-57)

romėnų vadai siekė sukelti žydams siaubą ir priversti juos pasiduoti. tie belaisviai, kurie sugauti priešinosi, buvo kankinami ir nukryžiuojami priešais miesto sieną. Kasdien taip mirdavo šimtai, ir šis baidus darbas tęsėsi tol, kol jozapato slėnyje ir prie golgotos kalno buvo pastatyta tiek kryžių, kad vos buvo galima tarp jų praeiti. taip išsipildė baidus prakeikimas, ištartas prieš piloto teismo sostą: „jo

kraujas [tekrinta] ant mūsu ir
mūsu vaiku!” (Mato 27, 25)

titas mielai būtū nutraukęs
šiuos baisumus ir jeruzalė būtū
išvengusi visos savo bausmės.
jis pasibaisėjo pamatęs
mirusiųjų kūnus, krūvomis
gulinčius slėnyje. NUO alyvų
kalno viršūnės susižavėjęs jis
žiūrėjo į nuostabią šventyklą ir
įsakė, kad nebūtū pajudintas nė
vienas jos akmuo. ruošdamasis
užvaldyti šią tvirtovę, jis
nuoširdžiai kreipėsi į žydų

vyresniuosis, kad šie
nepriverstų jo sutepti šios
šventos vietos krauju. Jeigu jie
išeis ir kovos kitoje vietoje, joks
romėnas nepažeis šios
šventyklos šventumo. pats
Juozapas Flavijus išraiškinga
kalba maldavo juos pasiduoti,
išgelbėti save, savo miestą ir
šventyklą. Tačiau į jo žodžius
buvo atsakyta grubiais
keiksmiais. Ietys buvo sviestos į
jį, paskutinį žmogiškąjį
tarpininką, kai jis stovėjo ir
kreipėsi į juos. Kadaise žydai
atmetė Dievo sūnaus

kvietimus, dabar įkalbinėjimai
bei prašymai tik dar labiau
įkvėpė juos ryžtingai priešintis
iki galo. Veltui titas stengėsi
išsaugoti šventyklą. Tasai, kuris
buvo aukštesnis už jį, pasakė,
kad neliks akmenis ant akmenis.

Bukas žydų vyresniųjų
užsispyrimas ir neatleistini
nusikaltimai, daromi
apsuptame mieste, sukėlė
romėnų pasibaisėjimą ir
pasipiktinimą, todėl galiausiai
titas nusprendė paimti

šventyklą šturmu. tačiau jis
nutarė: jei bus įmanoma,
išgelbėti ją nuo sugriovimo.
Kariai nepaisė jo įsakymų. po
to, kai jis nuėjo miegoti į
palapinę, žydai, išėję iš
šventyklos, užpuolė kareivius
iš lauko pusės. Kovoiant vienas
kareivis įmetė nuodėgulį pro
angą prieangyje ir tuoju metu
išmušti šventųjų Namų
kambariai užsiliepsnojo. titas,
lydimas savo karvedžių ir
legionierių, nuskubėjo ten ir
įsakė kareiviams užgesinti
liepsnas, tačiau į jo žodžius

niekas nekreipė dėmesio. Įtūžę kareiviai mėtė liepsnojančius nuodėgulus į besijungiančius su šventykla kambarius, o po to kardais žudė tuos, kurie ten buvo prisiglaudę. Kraujas tekėjo šventyklos laiptais kaip vanduo. Žuvo tūkstančiai žydų. Mūšio metu girdėjosi šūksniai: Ikabodas! - tai reiškia: „Šlovė pasitraukė iš Izraelio.“ (plg. 1 Samuelio 4, 21)

„titas nesugebėjo sustabdyti kareivių įniršio; įėjęs su

karvedžiais jis apžiūrėjo
šventojo pastato vidų. Jo
puošnumas juos nustebino;
liepsnos dar nebuvo
pasiekusios šventyklos, todėl
titas iš paskutiniųjų stengėsi ją
išgelbėti. Jis išsoko į lauką ir
ragino kareivius sustabdyti šio
didžiulio gaisro plėtimąsi.
Romos kariuomenės karininkas
Liberalis stengėsi, kad jo kariai
paklustų viršininko skeptrui,
tačiau pagarbą imperatoriui
užslopino įnirtęs priešiškus
žydams, žiaurus mūsų
jaudulys ir nepasotinama

grobio viltis. Kareiviai matė
visur spindintį auksą, kuris
akinamai švytėjo liepsnos
šviesoje. Jie manė, kad
šventykloje sukaupti
nesuskaičiuojami turtai. Vienas
kareivis nepastebimai įkišo
deglą į tarp durų ir staktos
esantį plyšį, visas pastatas
staiga paskendo liepsnose.
Dūmai ir ugnis privertė
romėnų vadus pasitraukti,
puikusias pastatas buvo paliktas
likimo valiai.

Tai buvo baisus reginys
romėnui, o koks jis turėjo būti
žydui? Visa kalno viršūnė, kuri
stūksojo viršum miesto,
išsiveržė kaip vulkanas. su
baisiausiu trenksmu vienas
paskui kitą griuvo pastatai,
kuriuos rijo liepsnojanti praraja.
Kedro stogai buvo kaip
liepsnos paklodės; paauksuoti
bokštai švietė kaip nurausvinti
fakelai; nuo vartų bokštų kilo į
viršų liepsnos ir dūmų stulpai.
Buvo apšviestos ir gretimos
kalvos bei matomi žmonių
siluetai, su siaubu stebinčių šį

baisų reginį; sienos ir viršutinio miesto aukštumos buvo pilnos žmonių, vieni - išbalusiais iš nevilties veidais, kiti - rūsčiai žvelgiantys su bejėgišku kerštu. Bėgiojančių šen ir ten romėnų kareivių balsai ir mirstančių liepsnose maištininkų aimanos susimaišė su milžiniško gaisro riaumojimu ir krintančių sijų kurtinančiu garsu. Atsiliepė kalnų aidai ir nešė esančių aukštumose žmonių šūksnius. Miesto sienos skambėjo nuo dejonių ir klyksmų.

Žmonės, išsekę nuo bado,
sukaupė likusias jėgas, kad
galėtų išreikšti savo skausmą ir
sielvartą.

Žudynių vaizdas viduje buvo
dar baisnis negu iš išorės.

Vyrai ir moterys, jauni ir seni,
kunigai ir maištininkai, tie,
kurie kovojo, ir tie, kurie
maldavo pasigailėjimo, buvo
sukapoti be atodairos.

Nužudytųjų skaičius viršijo
žudikų skaičių. Legionieriai

turėjo laiptoti per mirusiųjų
krūvas, kad galėtų tęsti
naikinamąjį darbą.”

Po šventyklos sunaikinimo
visas miestas greitai perėjo į
romėnų rankas. Žydų
vyresnieji paliko savo
neprieinamus bokštus, ir Titas
rado juos tuščius. Nustebęs jis
žiūrėjo į juos ir pareiškė, kad
Dievas jam atidavė miestą, nes
jokie ginklai nebūtų įveikę šių
nuostabių dantytų sienų.
Miestas ir šventykla buvo

sugriauti iki pamatų, o žemė, ant kurios stovėjo šventasis pastatas, „buvo nuarta kaip dirva.“ (žr. Jeremijo 26, 18) Per apsiaustį ir po to vykusias žudynes žuvo daugiau nei milijonas žmonių. Likę gyvi buvo paimti į nelaisvę, parduoti į vergiją, nuvaryti į Romą pagerbti nugalėtojų triumfo, atiduoti laukiniams žvėrimis amfiteatruose ar išblaškyti po žemę kaip benamiai klajūnai.

Žydai patys nusikalė sau
grandines, jie patys pripildė
keršto taure. Galutinis
sunaikinimas, kuris ištiko tautą,
ir visi vargai, kurie vėliau juos
lydėjo, buvo jų elgesio
rezultatas. pranašas sakė:
„sunaikinsiu tave, Izraeli! [...]”
nes tu sukniubai per savo
kalte.“ (žr. Ozėjo 13, 9; 14, 2) Jų
kančios dažnai pateikiamos
kaip bausmė, gauta tiesioginiu
Dievo nuosprendžiu. Taip
didysis apgavikas siekia
užmaskuoti savo darbą.
Atkakliai atmesdami Dievo

meilę ir malonę, žydai prarado Dievo globą, ir šėtonui buvo leista valdyti juos pagal savo valią. Baisūs žiaurumai, įvykę per jeruzalės sugriovimą, liudija baudžiamąją šėtono jėgą tiems, kurie jam pasiduoda.

Mes negalime įsivaizduoti, kiek esame skolingi Kristui už ramybę ir globą! Dievo sulaikančioji jėga užkerta kelią žmonijai galutinai patekti į šėtono valdžią. Neklusnieji ir nedėkingieji turi būti ypač

dėkingi Dievui už jo malonę ir didžią kantrybę pažabojant žiauraus ir negailestingo piktojo jėgą. Kai žmonės peržengia dieviškojo kantrumo ribas, šis suvaržymas panaikinamas. Dievas nėra nuosprendžio vykdytojas nusidėjėliui, bet jis palieka jo malonės niekintojus likimo valiai. Šie gali pajauti tai, ką sėjo. Kiekvienas atmestas šviesos spindulys, kiekvienas paniekintas ar neatsižvelgtas išpėjimas, kiekviena patenkinta aistra, kiekvienas Dievo

Įstatymo pažeidimas - tai pasėta sėkla, kuri tikrai duos derlių. Dievo Dvasia, kuriai nuolat priešinamasi, atsitraukia nuo nusidėjėlio, ir nelieka jėgos, galinčios pažaboti sielos aistras ir apsaugoti nuo šėtono pykčio ir priešiškumo.

sugriauta jeruzalė yra baidantis ir rimtas įspėjimas visiems, kurie elgiasi lengvabūdiškai su dieviškosios malonės kvietimais ir priešinasi dieviškojo gailestingumo

užtarimui. Niekada nebuvo
įtikinamiau įrodyta Dievo
neapykanta nuodėmei ir jo
bausmės, kurios teks
kaltiesiems.

Išgelbėtojo pranašystė dėl
Dievo bausmės jeruzalei turi ir
kitą išraišką, kuri yra tik
neryškus to baisaus
nusiaubimo šešėlis. Išrinktojo
miesto likimas atskleidžia
Dievą atmetusio ir pamynusio
jo malonę pasaulio lemtį. Ilgas
žmonių nelaimių, kurios įvyko

žemėje per visus nusikaltimų
amžius, sąrašas. širdžiai
pasidaro negera ir užtemsta
sąmonė galvojant apie tai.
Kokie baisūs pasipriešinimo
Dangaus valiai rezultatai!
Tačiau iškyla dar tamsesni
ateities vaizdai. Praeities
įvykiai - tai ilga maištų, karų ir
revoliucijų, „mūšio maišačių,
skraisčių, išvoliotų kraujuje“
(žr. Izaijo 9, 4) istorija. Bet tai
niekis, palyginti su tos dienos
baisumais, kai sulaikančioji
Dievo Dvasia pasitrauks nuo
nedorėlių, ir daugiau

nebežabos žmonių aistrų ir
šėtoniško pykčio prasiveržimo!
Tuomet pasaulis kaip niekada
anksčiau pamatys šėtono
valdymo vaisius.

Tačiau tą dieną, kaip ir
Jeruzalės sugriovimo metu,
Dievo tauta, kiekvienas, kuris
bus „įrašytas gyventi“ (Izaijo 4,
3), bus apsaugotas. Kristus
paskelbė, kad Jis ateis antrąjį
kartą surinkti savo ištikimųjų:
„Tuomet danguje pasirodys
Žmogaus Sūnaus ženklas, o

visos žemės tautos ims raudoti
ir pamatys Žmogaus Sūnų,
ateinantį dangaus debesyse su
didžia galybe ir šlove. Jis pasiųs
savo angelus, kurie skardžiais
trimitų garsais surinks Jo
išrinktuosius iš visų keturių
šalių, nuo vieno dangaus
pakraščio iki kito.” (Mato 24,
30-31) Tuomet neklusnūs bus
sunaikinti Viešpaties Jėzaus
„burnos kvėpimu ir sutriuškinti
Jo didingu atėjimu.” (2
Tesalonikiečiams 2, 8) Jie
sunaikins save ir žus dėl savo
nedorybių, kaip senovės

Izraelio piktadariai. Jų
nuodėmingas gyvenimas
atskyrė juos nuo Dievo, jų
prigimtis taip sumenko nuo
blogio, kad Jo šlovės
apsireiškimas prilygs
deginančiai ugniai.

Tegu žmonės saugosi ir įsimena
pamoką, perduotą Kristaus
žodžiais. Kaip Jis perspėjo savo
mokinius apie Jeruzalės
sugriovimą, pateikdamas jiems
būsimos pražūties ženklą, kad
jie galėtų išsigelbėti, taip Jis

perspėjo pasaulį apie jo galutinę žlugimo dieną ir nurodė jiems artėjimo ženklus, kad visi pageidaujantys galėtų išvengti ateisiančios rūstybės. Jėzus paskelbė: „Bus ženklų saulėje, mėnulyje ir žvaigždėse, o žemėje tautos blaškysis.“ (Luko21,25; plg. Mato 24,29; Morkaus 13, 24-26; Apreiškimo 6,12-17) Tie, kurie pamatys pranašiškus Jo atėjimo ženklus, turi žinoti, „jog Jis arti, prie slenksčio.“ (Mato 24, 33) „Taigi budėkite“ - tai Jo įspėjimo žodžiai. (Morkaus 13, 35) Tie,

kurie atkreips dėmesį į
įspėjimą, nebus palikti tamsoje,
kuri tą dieną užkluptų juos
netikėtai. Tačiau tuos, kurie
nebudės, „Viešpaties diena
užklups lyg vagis naktį.“ (žr. 1
Tesalonikiečiams 5, 2-5)
pasaulis nėra pasiruošęs
patikėti žinia apie tą laiką, kaip
ir žydai priimti Išgelbėtojo
įspėjimą apie Jeruzalę. Kad ir
kada ji įvyktų, Viešpaties diena
bedieviams ateis netikėtai. Kai
gyvenimas skrieja nekintamai,
kai žmonės yra užvaldyti
malonumų, verslo, prekybos,

vaikosi pelno, kai religiniai vadai išaukština pasaulio pažangą ir švietimą, o žmonės yra patikėję netikru saugumu, tuomet, kaip vagis įsėlina į nesaugomą namą vidurnaktį, taip staigus sunaikinimas užgrius nerūpestinguosius ir bedievius ir „jie niekur nepabėgs.“ (1 Tesalonikiečiams 5, 3)

2. Persekiojimai Pirmaisiais Amžiais

Kai Jėzus atskleidė mokiniams Jeruzalės likimą ir savo antrojo atėjimo įvykius, jis taip pat išpranašavo savo tautos išgyvenimus nuo to momento, kai jis išsiskirs su jais, iki savo sugrįžimo su didžia galybe ir šlove jų išvaduoti. Nuo Alyvų kalno Išgelbėtojas matė audras, kurios tuoj užgrius apaštališkąją Bažnyčią, o žiūrėdamos toliau į ateitį jo akys išvelgė nuožmius,

niokojančius uraganus, kurie turėjo pasiekti Jo sekėjus per ateinančius tamsos ir persekiojimo amžius. Keliais sukeliančiais pagarbią baimę sakiniais jis išpranašavo dalį pasaulio valdovų paskirtą Dievo Bažnyčiai. (žr. Mato 24, 9. 21-22) Kristaus sekėjai turi žengti tuo pačiu pažeminimo, paniekimo ir kančių keliu, kuriuo ėjo jų mokytojas. priešiškus, kilęs prieš pasaulio Atpirkėją, pasireikš prieš visus, kurie tikės jo vardu.

Ankstyvosios Bažnyčios istorija liudija, kad Išgelbėtojo žodžiai pildosi. Žemės ir pragaro jėgos išsirikiavo kautynių rikiuote prieš Kristų jo sekėjų asmenyje. Pagonys numatė: jei triumfuos evangelija, jų šventovės ir aukurai bus nušluoti nuo žemės paviršiaus, todėl jie sutelkė savo pajėgas, kad sunaikintų krikščionybę. Įsižiebė persekiojimų ugnis. Iš krikščionių buvo atimtas jų turtas, jie buvo išvaryti iš

namų. jie „ištvėrė didžią
kentėjimų kovą.“ jie „turėjo
iškęsti patyčias ir plakimus,
taip pat pančius ir kalėjimą.“
(žr. Hebrajams 10, 32; 11, 36)

Daugelis paženklino savo
liudijimus krauju. Kilmingieji ir
vergai, turtingieji ir vargšai,
mokyti ir neišmanėliai buvo
vienodai žudomi be
pasigailėjimo.

Šie persekiojimai prasidėjo
Nerono laikais, maždaug tuo
metu, kai apaštalas paulius

tapo kankiniu, ir tęsėsi per amžius stipriau ar silpniau. Krikščionys buvo neteisingai kaltinami baisiausiais nusikaltimais ir paskelbiami didžiausių nelaimių - bado, žemės drebėjimų ir maro - priežastimi. Kadangi jie tapo visuotinės neapykantos ir įtarinėjimų objektais, skundėjai buvo pasirengę dėl pasipelnymo išduoti ir nekaltuosius. Jie buvo nuteisiami kaip maištininkai prieš valstybę, kaip religijos ir visuomenės priešai. Daugelis

buvo atiduoti laukiniams žvėrimis ar gyvi sudeginti amfiteatruose. Kai kurie buvo nukryžiuojami, kiti apsiaučiami laukinių žvėrių kailiais ir įvedami į areną, kad juos sudraskytų šunys. Jų bausmė dažnai tapdavo visuotinių švenčių pagrindine pramoga. Minios susirinkdavo pasigėrėti tuo reginiu, kad palydėtų mirštančiųjų agonijas juoku ir plojimais.

Kad ir kur ieškotų prieglobsčio,
Kristaus sekėjai buvo
medžiojami kaip plėšrūs
žvėrys. Jie buvo priversti slėptis
apleistose ir negyvenamose
vietose. „Jie buvo akmenimis
mušami, pjūklais pjaustomi,
kalavijo kirčiais žudomi, klajojo
prisidengę avikailiais ar
ožkenomis, vargo, kentė
priespaudą ir kankinimus. Jie,
kurių pasaulis nebuvo vertas,
slapstėsi dykumose, kalnuose,
olose ir žemės plyšiuose.“

(Hebrajams 11, 37-38)

Katakombos tapo prieglobsčiu

tūkstančiams. Po kalvomis ir uolomis aplink Romos miestą po žeme buvo iškastos ilgos galerijos. Už miesto sienų mylias tęsėsi tamsus ir painus koridorių tinklas. Šiose požeminėse slėptuvėse Kristaus sekėjai laidojo savo mirusiuosius. Kai būdavo įtariamai ar paskelbiami už įstatymo ribų, čia jie rasdavo sau namus. Kai gyvybės Davėjas pažadins tuos, kurie kovojo gerąją tikėjimo kovą, daug nukankintųjų dėl Kristaus

išeis iš šių tamsių ir niūrių
urvų.

Žiauriai persekiojami šie Jėzaus
liudytojai nesutepė savo
tikėjimo. Nors iš jų buvo atimti
elementarūs patogumai ir
saulės šviesa, o namais tapo
tamsus, bet draugiškas žemės
prieglobstis, jie nesiskundė.
Tikėjimo, kantrybės ir vilties
žodžiais jie drąsino vienas kitą
iškęsti nepriteklius ir vargus.
prarasta žemiška palaima
negalė jo priversti jų išsižadėti

tikėjimo Kristumi. Išgyvenimai ir persekiojimai kas žingsnis artino juos prie ramybės ir atlygio dienos.

Kaip ir ankstesnieji Dievo tarnai, daugelis buvo „kankinami ir atsisakė laisvės, kad laimėtų prakilnesnį prisikėlimą.” (Hebrajams 11, 35) jie prisiminė savo mokytojo žodžius, kad, persekiojami dėl Kristaus, jie turėtų nepaprastai džiaugtis, nes jiems bus gausiai atlyginta danguje; lygiai taip

kadaise persekiojo ir pranašus.
jie džiaugėsi, kad tapo verti
kentėti už tiesą. Iš liepsnojančių
laužų girdėjosi pergalingos
giesmės. Tikėdami ir žvelgdami
aukštyn, jie matė Kristų ir
angelus, palinkusius iš
dangaus, kad įdėmiai stebėtų jų
ryžtą ir džiaugtųsi ištvėrme.
Nuo Dievo sosto skambėjo
balsas: „Būk ištikimas iki
mirties, ir Aš tau duosiu
gyvenimo vainiką!“
(Apreiškimo 2,10)

Veltui šėtonas stengėsi
sunaikinti Kristaus Bažnyčią
smurtu. Didžioji kova, kurios
metu jėzaus mokiniai atidavė
gyvybę, nenutrūko ir tuomet,
kai ištikimieji vėliavnešiai krito
savo postuose. pralaimėdami
jie nugalėjo. Dievo darbininkai
buvo nužudyti, tačiau jo darbas
tvirtai ėjo į priekį. evangelija
buvo skelbiama ir daugėjo jos
šalininkų. ji prasiskverbė į
vietas, kurios buvo
nepasiekiamos net romos
įtakai. Krikščionis,
priešindamasis pagonių

valdovams, kurie skatino persekiojimą, sakė: „jūs galite žudyti mus, kankinti mus, teisti mus. [...] jūsų neteisingumas įrodo, kad esame nekalti. [...] jūsų žiaurumas [...] nenaudingas jums. juo daugiau mūsų išguldote, tuo labiau mes augame; krikščionių kraujas yra sėkla.“ tai buvo dar stipresnis kvietimas įtikinti kitus.

Tūkstančiai buvo įkalinti ir nužudyti, tačiau kiti užimdavo jų vietas. tie, kurie buvo

nukankinti dėl savo tikėjimo,
liko ištikimi Kristui ir jo laikomi
nugalėtojais. jie kovojo gerąją
tikėjimo kovą ir gaus šlovės
vainiką atėjus Kristui. jų
patirtos kančios suartino
krikščionis vieną su kitu ir su jų
Atpirkėju. jų gyvenimo
pavyzdys ir priešmirtiniai
žodžiai patvirtino tiesą; šėtono
pavaldiniai netikėtai palikdavo
jį ir pradėdavo žengti po
Kristaus vėliava.

tačiau šėtonas įsmeigė savo
vėliavą krikščionių Bažnyčioje,
kad galėtų sėkmingiau kurti
kovos planus prieš Dievo
valdžią. jei Kristaus sekėjus
pasisektų apgauti ir sukelti
Dievo nepalankumą, tuomet jų
stiprybė, tvirtumas ir ryžtas
pradingtų, jie taptų lengvu
grobiu piktajam.

Dabar didysis priešas stengėsi
apsukrumu pasiekti tai, ko
nepasiekė jėga. persekiojimais
liovėsi ir buvo pakeisti

pavojingais laikino klestėjimo ir pasaulinės garbės viliojimais. stabmeldžiai buvo skatinami priimti dalį krikščionių tikėjimo, atmetus esmines tiesas. Jie pareiškė, kad pripažįsta Jėzų kaip Dievo sūnų ir tiki Jo mirtimi bei prisikėlimu, tačiau jie nebuvo įsitikinę savo prigimties nuodėmingumu ir nejautė reikalo atgailauti ar pakeisti širdį. pateikdami kai kurias savo nuolaidas, jie siūlė, jog ir krikščionys nusileistų, kad visi

galētu susijungti vienu tikėjimu Kristumi.

Dabar Bažnyčia pateko į baisų pavojų. palyginti su tuo, kalėjimas, kankinimai, laužas ir kardas buvo palaima. Kai kurie krikščionys buvo tvirtai nusistatę nepriimti nuolaidų. Kiti buvo nuolaidesni ir, pakeisdami savo tikėjimo nuostatas, norėjo prisidėti prie tų, kurie iš dalies priėmė krikščionybę. Jie teigė, kad susijungimas padės atversti

pagonis. Tai buvo gilus
sielvarto laikas ištikimiesiems
Kristaus sekėjams.

Apsimestinios krikščionybės
dingtimi šėtonas prasiskverbė
į bažnyčią, kad iškraipytų
tikėjimo nuostatas ir nukreiptų
krikščionių mintis nuo tiesos
žodžio.

pagaliau dauguma krikščionių
sutiko iš dalies atsižadėti savo
nuostatų, tarp krikščionybės ir
pagonybės buvo sudaryta
sąjunga. Nors stabų garbintojai

išreiškė norą atsiversti ir prisijungė prie bažnyčios, jie vis dar buvo prisirišę prie stabmeldystės, tik pakeitė savo garbinimo objektus į jėzų ir net Mariją ar kitus šventuosius. B1Ogas stabmeldystės raugas, patekęs į bažnyčią, tęsė savo pražūtingą darbą. Klaidingos dogmos, prietaringi papročiai ir stabmeldiškos apeigos buvo įtrauktos į jos tikėjimą ir pamaldas. Kai Kristaus sekėjai susijungė su stabmeldžiais, krikščionių religija išsikreipė, o bažnyčia prarado tyrumą ir

jėgas. Žinoma, buvo ir tokių, kurių nesuklaidino šios iliuzijos. Jie ir toliau liko ištikimi tiesos pradininkui ir garbino tik Dievą.

Tarp tų, kurie skelbėsi esą Kristaus sekėjai, išryškėjo dvi grupės. Viena tyrinėjo Išgelbėtojo gyvenimą, nuoširdžiai stengėsi ištaisyti savo trūkumus ir prisiderinti prie tikrojo pavyzdžio, o kita vengė aiškių, praktiškų tiesų, atskleidžiančių jų klaidas. Net

geriausiais laikais Bažnyčios nesudarė vien tik ištikimieji, tyrieji ir nuoširdieji. MŪSU Išgelbėtojas mokė, kad tie, kurie noriai įsitraukia į nuodėmę, neturi būti priimami į bažnyčią. Tačiau jis pats bendravo su žmonėmis, kurie turėjo charakterio trūkumų, ir mokymu, ir pavyzdžiu darė jiems gerą įtaką, kad klystamieji turėtų palankią galimybę pamatyti savo ydas ir ištaisyti jas. Tarp dvylikos apaštalų buvo vienas išdavikas. Judas buvo priimtas į jų būrį

nepaisant charakterio ydų. jis buvo pripažintas mokiniu, kad klausydamas Kristaus pamokymų ir matydamas jo pavyzdį galėtų sužinoti, koks turi būti krikščioniškas charakteris, ir pamatytų savo klaidas, atgailautų bei dieviškosios malonės veikiamas klusnumu tiesai nuskaidrintų savo sielą. tačiau judas nevaikščiojo šviesoje, kuri taip maloningai jam švietė. Įsitraukęs į nuodėmę, jis pasidavė šėtono gundymams. jo charakterio blogieji bruožai

ėmė dominuoti. judas susidėjo su tamsos jėgomis, pykdavo, kai jam priekaištaudavo dėl jo prasižengimų, ir galiausiai padarė baisų nusikaltimą - išdavė savo Mokytoją. Taip visi, kurie puoseleja blogi, po pamaldumo išvaizda slepia neapykantą tiems, kurie smerkia jų nuodėmes.

Pasitaikius palankiai progai, jie kaip judas išduos tuos, kurie demaskavo jų klaidas.

Apaštalai susidūrė Bažnyčioje
su tais, kurie atrodė pamaldūs,
nors slapčia puoselėjo blogį.
Ananijas ir Sapfyras pasielgė
kaip apgavikai; jie apsimetė,
kad viską atiduoda Dievui,
nors godžiai pasiliko dalį sau.
Tiesos Dvasia atskleidė
apaštalam tikrąjį šių
veidmainių būdą, o Dievo
bausmė išvadavo Bažnyčią nuo
šios gėdingos jos tyrumą
teršiančios dėmės. Šis puikus
įžvalgios Kristaus Dvasios
Bažnyčioje įrodymas kėlė
siaubą apgavikams ir

piktadariams. jie ilgiau negalėjo likti su tais, kurie iš įpročio ir polinkio buvo nuolatiniai Kristaus atstovai. Išmėginimai ir persekiojimai užgriuvo jo sekėjus, tik tie, kurie buvo pasiruošę atsisakyti visko dėl tiesos, norėjo tapti jo mokiniais. Kol tęsėsi persekiojimai, Bažnyčia liko palyginti tyra. Tačiau kai jie baigėsi, prie Bažnyčios prisidėjo atsivertėlių, kurie nebuvo nuoširdūs ir atsidavę, todėl atsivėrė kelias šėtonui atsigauti.

Santarvė tarp šviesos
Kunigaikščio ir tamsos
kunigaikščio neįmanoma, todėl
negali būti vienybės ir tarp jų
sekėjų. Kai krikščionys sutiko
susijungti su tais, kurie iš dalies
atsivertė nuo pagonybės, jie
įžengė į kelią, kuris vedė tolyn
nuo tiesos. Šėtonas džiūgavo,
kad sugebėjo apgauti tiek daug
Kristaus sekėjų. pamažu jis
pasinaudojo savo jėga, kad dar
labiau palenktų juos į savo pusę
ir skatino persekioti

ištikimuosius Dievui. Niekas
taip gerai nesuprato, kaip
reikėtų priešintis tikrajam
krikščionių tikėjimui, kaip tie,
kurie kartą jau buvo jo gynėjai;
ir šie puolę krikščionys,
susijungę su pusiau
pagoniškais bendrininkais,
nukreipė kovą prieš
svarbiausius Kristaus mokslo
nuostatus.

Tie, kurie liko ištikimi ir
atsilaikė prieš apgavystes ir
pasibjaurėjimus, pridengtus

šventikų apdaru ir įvestus į
Bažnyčią, turėjo kovoti
žūtbūtinę kovą. biblija
nebebuvo pripažįstama
tikėjimo matu. Religinės laisvės
doktrina buvo pavadinta
erezija, o jos šalininkai
nekenčiami ir paskelbti už
įstatymo ribų.

po ilgos ir nuožmios kovos ta
nedidelė ištikimųjų dalis
nusprendė nutraukti bet kokius
santykius su netikra bažnyčia,
jei ji neatsisakys stabmeldystės

ir melo. Jie matė, kad
atsiskyrimas būtinas, jeigu
patys nori paklusti Dievo
Žodžiui. jie nedrįso pakesti
lemtingų sieloms klaidų ir rodė
pavyzdį, kuris išgelbėtų jų
vaikus ir vaikaičius nuo
tikėjimo pavojų. norėdami
išlaikyti taiką ir vienybę, jie
buvo pasirengę daryti
nuolaidas, neprieštaraujančias
ištikimybei Dievui, tačiau jautė,
kad net taika bus per brangiai
įgyta, jei paaukos savo
įsitikinimus. jei vienybė gali
būti išlaikyta tik nusižengiant

tiesai ir teisumui, tuomet geriau palikti nesutarimus, o gal net skelbti karą.

pasauliui ir bažnyčiai būtų geriau, jei principai, kuriais vadovavosi šios nepalaužiamos sielos, atgytų širdyse tų, kurie laiko save Dievo tauta. Tačiau kelia nerimą abejingumas mokymo nuostatams, kurie yra krikščionių tikėjimo atramos. Įsigali nuomonė, kad pagaliau jie nėra gyvybiškai svarbūs. Šis nuosmukis sustiprina šėtono

parankinių jėgas. Klaidingos teorijos ir lemtingi klydimai, kuriems priešinosi prieš tūkstančius metų ištikimieji sekėjai, dabar daugumos žmonių, skelbiančių save Kristaus sekėjais, sutinkami palankiai.

pirmieji krikščionys iš tikrųjų buvo ypatingi žmonės. jų nepriekaištingas elgesys ir nenukrypstantis tikėjimas buvo nuolatinis priekaištas, kuris trikdė nusidėjėlių ramybę. Nors

jų buvo nedaug ir jie neturėjo turtų, padėties ar garbingų titulų, bet visur, kur jų charakteris ir mokymas tapdavo žinomas, šie krikščionys kėlė siaubą piktadariams. Todėl jų nekentė nedorėliai, kaip Abelio nekentė bedievis Kainas. Kaip Kainas nužudė Abelį, taip tie, kurie stengėsi išsivaduoti iš šventosios Dvasios įtakos suvaržymų, žudė Dievo tautą. Ir žydai atmetė ir nukryžiavo Išgelbėtoją, nes jo tyrumas ir šventumas nuolat priekaištavo

jų savanaudiškumui ir
sugedimui. NUO Kristaus laikų
iki dabar jo ištikimieji mokiniai
patiria neapykantą ir
priešiškumą tų, kurie seka
nuodėmės keliu.

Ar gali evangelija būti
vadinama ramybės žinia? Kai
pranašas Izaijas išpranašavo
mesijo gimimą, jis priskyre jam
Ramybės Kunigaikščio titulą.
Kai angelai paskelbė
piemenims, kad gimė Kristus,
jie giedojo virš Betliejaus

lygumų: „Garbė Dievui
aukštybėse, o žemeje ramybė jo
mylimiems žmonėms!” (Luko
2, 14) tačiau atrodo, kad
pranašiškas skelbimas ir
Kristaus žodžiai nesutampa:
„nemanykite, jog Aš atėjęs nešti
žemei ramybės. Aš atėjau nešti
ne ramybės, o kalavijo.” (Mato
10,34) jei teisingai suprasime
šiuos du teiginius, jie puikiai
atitiks vienas kitą. evangelija
yra ramybės žinia.

Krikščionybė yra sistema, kurią
priėmus ir jai paklusus, pasklis
žemeje ramybė, harmonija ir

laimė. Kristaus religija
glaudžiais ryšiais siekia
sujungti visus, kurie pripažįsta
jo mokslą. jėzus siekė sutaikyti
žmones su Dievu ir vieną su
kitu. tačiau pasaulį valdo
šėtonas, didžiausias Kristaus
priešas. evangelija žmonėms
pateikia gyvenimo principus,
kurie visiškai neatitinka jų
įpročių ir norų, todėl jie sukyla
prieš ją. jie neapkenčia tyrumo,
kuris atskleidžia ir smerkia jų
nuodėmes, jie persekioja ir
naikina tuos, kurie įtikinėja juos
teisingais ir šventais jos

nuostatais. Šia prasme evangelija vadinama kalaviju, nes kilnios jos tiesos atneša neapykantą ir nesantaiką.

paslaptinga Apvaizda, kuri leidžia teisiems kęsti nedorėlių persekiojimus, apstulbino daugelį tų, kurie silpnai tiki. Kai kurie net pasiruošę atmesti savo pasitikėjimą Dievu, nes jis leidžia niekingiems žmonėms klestėti, o geriausi ir doriausi yra persekiojami, kankinami jų

žiaurios jėgos. Klausinama, kaip tas, kuris yra teisingas bei gailestingas, kuris turi ir neribotą galią, toleruoja tokią neteisybę ir priespaudą? Tai klausimas, kuris neturėtų mūsų jaudinti. Dievas pakankamai įrodė mums savo meilę ir nedera abejoti Jo gerumu, nes mes negalime suprasti Jo Apvaizdos darbo. Išgelbėtojas, numatydamas abejones, kurios kils jo mokinių sielose tamsos ir išbandymo dienomis, pasakė: „atsiminkite Mano žodžius, kuriuos esu jums pasakęs:

‘tarnas ne didesnis už
šeimininką!’ jei persekiojo
Mane, tai ir jus persekios.”
(Jono 15, 20) Jėzus kentėjo nuo
nedorėlių žiaurumo daugiau
negu bet kuris Jo sekėjas būtų
galėjęs iškentėti. Tie, kurie turi
iškęsti kankinimus ir net
kankinio mirtį, seka brangaus
Dievo Sūnaus pėdomis.

„Viešpats negaišta ištesėti
pažado.” (2 Petro 3, 9) Jis
neužmiršo ir neapleido savo
vaikų, tačiau leidžia
nedorėliams atskleisti savo
tikrąjį charakterį, kad nė vienas,

kuris trokšta vykdyti Viešpaties valią, negalėtų būti apgautas. Be to, teisieji įmetami į sielvartų krosnį, kad galėtų apsivalyti, ir jų pavyzdys įtikintų kitus tikėjimo bei pamaldumo tikroviškumu, o jų tvirtumas pasmerktų bedievius bei netikinčiuosius.

Dievas leidžia nedorėliams klestėti ir atskleisti savo priešškumą Jam. Kai jie pripildys savo nedorumo saiką, visi matys Dievo teisingumą ir

gailestingumą juos galutinai sunaikinant. Jo keršto dienos artėja. Visi, atmetantys Įstatymą ir engiantys Jo tautą, gaus teisingą atlygį už savo poelgius. Kiekvienas neteisingumo ar žiaurumo veiksmas prieš ištikimuosius Dievui bus vertinamas lyg būtų padarytas pačiam Kristui, ir už jį bus nubausta.

Kitas, dar svarbesnis klausimas turėtų patraukti dabartinių Bažnyčių dėmesį. Apaštalas

Paulius skelbė, kad visi, „kurie trokšta maldingai gyventi Kristuje Jėzuje, bus persekiojami.“ (2 Timotiejui 3, 12) Kodėl tuomet persekiojimais atrodo neveiksmingi?

Vienintelė priežastis yra ta, kad Bažnyčia prisitaikė prie pasaulietinių normų ir todėl nežadina pasipriešinimo.

Dabartinė religija nėra tokia tyra ir šventa, koks buvo krikščionių tikėjimas Kristaus ir Jo apaštalų laikais.

Krikščionybė tapo populiari pasaulyje, nes nuolaidžiauja

nuodėmei, į didžiąsias Dievo
Žodžio tiesas žiūri labai
abejingai, o pati Bažnyčia
išlaikė mažai gyvo pamaldumo.
Kai atgaivinsime ankstyvosios
Bažnyčios tikėjimą bei galią,
atsinaujins ir persekiojimai,
įsižiebs persekiojimo ugnis.

3. Dvasinės Tamsos EPOCHA

Apaštalas Paulius Antrame
laiške tesalonikiečiams
išpranašavo didelį nuopuolį,
kuris įvyks įvedus popiežiaus
valdžią. Jis sakė, kad Kristaus
diena dar neišaušo, nes
„pirmiau turi ateiti atkritimas ir
apsireikšti nedorybės žmogus,
pražūtis sūnus,
prieštarautojas, kuris iškelia
save virš kiekvieno vadinamojo
dievo ar šventenybės, ir pats
sėdasi Dievo šventykloje,
dėdamasis Dievu.“ (2, 3-4) Be

to, apaštalas įspėja savo brolius, kad „nedorybės slėpinys jau veikia.“ (2, 7) jis iš anksto matė atsėlinančius į bažnyčią paklydimus, kurie paruoš dirvą popiežiaus iškilimui.

iš pradžių slapta ir tyliai, o po to atviriau, stiprėdamas ir pradėdamas vadovauti žmonių protams, nedorybės slėpinys vykdė savo apgaulingą ir šventvagišką darbą. beveik nepastebimai pagonybės papročiai rado kelią į

krikščioniškąją bažnyčią.
nuolaidžiavimo ir taikstymosi
dvasia buvo apribota tam
tikram laikui žiauriais
persekiojimais, kuriuos
bažnyčia iškentė vyraujant
pagonybei. Kai persekiojimai
liovėsi ir krikščionybė įėjo į
teismus ir karaliaus rūmus, ji
atsisakė Kristaus ir jo apaštalų
kuklumo bei nuolankumo,
perėmė dirbtinį pagoniškų
žynių ir valdovų iškilmingumą
bei išdidumą. Dievo
reikalavimus ji pakeitė žmonių
priesakais ir padavimais. iV

amžiuje tariamai atsivertė
imperatorius Konstantinas. Sis
įvykis sukėlė didelį
džiūgavimą; pasaulis
apsigaubęs teisumo skraiste,
įėjo į Bažnyčią, kurios
nuosmukis jau tuomet sparčiai
didėjo. Nors atrodė nuslopinta,
bet iš tikrųjų pagonybė tapo
nugalėtoja. Jos dvasia valdė
bažnyčią, o jos mokymas,
apeigos ir papročiai buvo
įtraukti į Kristų išpažįstančių
sekėjų tikėjimą ir pamaldas.

Sis kompromisas tarp
pagonybės ir krikščionybės
pagimdė nedorybės žmogų,
išpranašautą kaip
prieštarautoją ir sukilusį prieš
Dievą. ši milžiniška netikros
religijos sistema yra šėtono
galios šedevras, ji liudija jo
pastangas atsisėsti į sostą ir
valdyti žemę pagal savo valią.

šėtonas kartą jau stengėsi
susitarti su Kristumi. jis atėjo
pas Dievo sūnų, gundė jų
dykumoje ir rodė jam viso

pasaulio karalystes bei jų didybę. Šėtonas siūlė visa tai atiduoti Kristui, jei jis pripažins tamsos valdovo viršenybę. Kristus sudraudė pernelyg pasitikintį savimi gundytoją ir privertė jį pasitraukti. Tačiau šėtonui sekasi geriau gundyti žmogų. Norėdama išlaikyti turtus ir garbę, bažnyčia buvo linkusi ieškoti didžiųjų pasaulio žmonių palankumo ir paramos. Atmesdama Kristų, ji buvo priversta sutikti su vasaline šėtono atstovo - Romos vyskupo - priklausomybe.

Viena pagrindinių katalikybės dogmų skelbia, kad popiežius yra matoma visuotinės Kristaus bažnyčios galva, kurios vyskupams ir kunigams suteikti aukščiausi įgaliojimai visame pasaulyje. be to, popiežiui buvo suteiktas dieviškumo titulas. jis buvo pavadintas Viešpats Dievas Popiežius ir paskelbtas neklystančiu . jis reikalauja visų žmonių pagarbos. Tai tas pats reikalavimas, kurį šėtonas

pateikė Kristui gundydamas
dykumoje, jį vis dar kartoja
Romos bažnyčia, ir daugelis yra
pasirengę dievinti popiežių.

Tačiau tie, kurie bijo Dievo ir
garbina jį, priešinasi
akiplėšiškam dangiškosios
valdžios pasisavinimui taip,
kaip ir Kristus kadaise atmetė
gudraus priešo reikalavimus:
„Viešpatij, savo Dievą,
tegarbink ir jam vienam
tetarnauk!“ (Luko 4, 8) Dievas
niekada savo Žodyje

neužsiminė, kad jis paskyrė
kurį nors žmogų Bažnyčios
galva. Popiežiaus viršenybės
dogma tiesiogiai prieštarauja
Šventojo Rašto mokslui.

Popiežius negali valdyti
Kristaus Bažnyčios, kol jėga
neužgrobs valdžios.

Romos bažnyčios šalininkai
atkakliai kaltino protestantus
erezija ir savavališku
atsiskyrimu nuo tikrosios
Bažnyčios. tačiau šie kaltinimai
labiau tinka jiems patiems. Jie

atmetė Kristaus vėliavą ir nukrypo nuo tikėjimo, „viena kartą visiems laikams duoto šventiesiems.“ (Judo 3)

Šėtonas gerai žinojo, kad šventasis raštas leis žmonėms atpažinti jo apgavystes ir atsilaikyti prieš jo galią. net pasaulio išgelbėtojas atsispyrė savo Žodžiu piktojo puolimui. prieš kiekvieną puolimą Kristus atstatydavo amžinosios tiesos skydą, sakydamas: „parašyta“. Kiekvieną priešo pasiūlymą jis

nurungdavo Žodžio išmintimi ir galia. Kad šetonas išlaikytų savo įtaką žmonėms ir įvestų popiežiaus valdžią, jis turi padaryti taip, kad jie nepažintų šventojo rašto. biblija išaukština Dievą ir atskleidžia mirtingiems žmonėms tikrąją jų padėtį; todėl jos šventosios tiesos turi būti paslėptos ir užgniaužtos. šią logiką pritaikė romos bažnyčia. šimtmečiais buvo uždrausta platinti bibliją. Žmonėms buvo uždrausta skaityti ją ar turėti savo namuose, o neprincipingi

kunigai ir prelatai aiškino jos mokslą taip, kad sustiprintų savo autoritetą. taip popiežius tapo beveik visuotinai pripažintas kaip Dievo vietininkas žemėje, gavęs valdžią bažnyčiai ir valstybei.

atsikratęs paklydimų žinyno, šėtonas ėmė dirbti pagal savo valią. pranašystė liudijo, kad popiežiai „užsimos pakeisti švenčių dienas ir Įstatymą.“ (Danieliaus 7, 25) ir ji netrukus ėmė pildytis. norint padėti

naujatiekams formaliai pereiti
nuo pagoniškų stabų
garbinimo, pamažu į
krikščionių tikėjimą buvo
įvestas paveikslų ir relikvijų
garbinimas. Visuotinio
susirinkimo nutarimu buvo
galutinai įvesta ši
stabmeldystės sistema.
norėdama užbaigti
šventvagišką darbą, roma
išbraukė iš Dievo Įstatymo
antrąjį įsakymą, draudžiantį
garbinti stabus, ir padalijo
dešimtąjį įsakymą, kad išliktų
toks pat įsakymų skaičius.

nuolaidos pagonybei smukdė
Dangaus autoritetą. šėtonas,
remdamasis neatsivertusiais
bažnyčios vadovais, taip pat
suklastojo ketvirtąjį įsakymą ir
mėgino panaikinti senovinę
šabo dieną (sabata), kurią
Dievas pašventino ir palaimino
(žr. Pradžios 2, 2-3), o vietoj jos
įvedė šventę, švenčiamą
pagonių kaip šventą Saulės
 dieną. Iš pradžių jos nebuvo
mėginama keisti atvirai.
Pirmaisiais amžiais visi

krikščionys laikėsi tikrosios šabo dienos įsakymo. Jie uoliai garbino Dievą ir tikėjo, kad jo Įstatymas yra nekintamas, stropiai saugojo jo priesakų šventumą.

Tačiau šėtono tarpininkai dirbo labai gudriai. Kad žmonių dėmesys būtų patrauktas į sekmadienį, jis buvo padarytas švente, pagerbiančia Kristaus prisikėlimą. Tam buvo skirtos religinės pamaldos ir ji buvo laikoma poilsio diena, nors vis

dar buvo švenčiama ir šabo diena.

Norėdamas paruošti dirvą darbui, kurį jis planavo įvykdyti, šėtonas privertė žydus prieš Kristaus atėjimą apsunkinti šabo dieną griežčiausiais reikalavimais, jos laikymąsi paversdamas našta. Dabar, pasinaudodamas klaidinga šviesa, kuria jis apgaubė šabo dieną, piktasis apšaukė ją žydų nuostata. Kai daugelis krikščionių ir toliau

šventė sekmadienį kaip
džiaugsmingą šventę, šėtonas
vertė juos parodyti savo
neapykantą judaizmui,
padaryti šabo dieną pasninko,
liūdesio ir nusiminimo diena.

IV a. pradžioje imperatorius
Konstantinas išleido įsakymą,
paskelbdamas sekmadienį
visuotina švente visoje Romos
imperijoje. saulės dieną šventė
jo pagoniški pavaldiniai ir
krikščionys. imperatorius
stengėsi suvienyti

susiduriančius pagonybės ir krikščionybės interesus. tai daryti jų skatino Bažnyčios vyskupai. Dvasininkai troško garbės ir valdžios, todėl norėjo, kad tos pačios dienos laikytųsi ir krikščionys, ir pagonys, tuomet tariami krikščionys sustiprintų Bažnyčios galią bei garbę. Nors dievobaimingi krikščionys pamažu buvo verčiami gerbti sekmadienį kaip tam tikra prasme šventą dieną, bet jie vis dar laikėsi ketvirtojo įsakymo ir pripažino

tikrą šabo dieną kaip
Viešpaties šventąją dieną.

Didysis apgavikas tuo
neužbaigė savo darbo. jis
nusprendė surinkti krikščionių
pasaulį po savo vėliava ir
pasinaudoti savo atstovu -
išdidžiuoju Romos popiežiumi,
kuris vadino save Kristaus
vietininku. jo tikslą įgyvendino
iš dalies atsivertę pagonys,
ambicingi prelatai ir pasaulį
mylintys dvasininkai. Kartais
buvo sušaukiami gausūs

Bažnyčios susirinkimai, į kuriuos suvažiuodavo aukšti Bažnyčios dvasininkai iš viso pasaulio. Per kiekvieną susirinkimą šabo diena, kurią įvedė Dievas, buvo vis labiau žeminama, o sekmadienis išaukštinamas. taigi pagoniškoji šventė galiausiai tapo gerbiama kaip dieviškasis nuostatas, o biblinė šabo diena buvo paskelbta judaizmo atgyvena, jos besilaikantys buvo prakeikiami.

Didžiajam atsimetėliui pasisekė
iškelti save „virš kiekvieno
vadinamojo dievo ar
šventenybės, jis atsisėdo Dievo
šventykloje, dėdamasis Dievu.”
(2 Tesalonikiečiams 2, 4) Jis
išdrįso pakeisti dieviškojo
Įstatymo nuostatą, kuris
vienintelis aiškiai nurodo visai
žmonijai tikrąjį ir gyvąjį Dievą.
Ketvirtuoju įsakymu Dievas
atsiskleidžia kaip dangaus bei
žemės Kūrėjas, taip jis išsiskiria
iš netikrų dievų. Kaip
paminklas kūrimo darbui,
septintoji diena buvo

pašventinta poilsio diena
žmogui. Ji buvo skirta išlaikyti
gyvąjį Dievą žmonių mintyse
kaip būties šaltinį ir garbinimo
bei pagarbos objektą. Šėtonas
stengiasi atitraukti žmones nuo
ištikimybės Dievui ir klusnumo
jo Įstatymui, todėl jis nukreipia
savo pastangas prieš tą
įsakymą, kuris nurodo Dievą
kaip Kūrėją.

protestantai dabar tvirtina, kad
Kristaus prisikėlimas
sekmadienį padarė jį

krikščionių šabo diena. tačiau šventasis Raštas to neteigia. tai dienai Kristus ir jo apaštalai nesuteikė jokios garbės.

šekmadienio šventimas kaip krikščioniškasis nuostatas, turi savo pradžią tame „nedorybės slėpinyje“ (2 Tesalonikiečiams 2, 7), kuris pradėjo savo darbą jau apaštalo Pauliaus laikais.

Kur ir kada Viešpats išsirinko šį popiežijos rankų produktą?

Kokia sviri priežastis pakeitė nuostata, bet nepaliko žymių Šventajame Rašte?

VI a. popiežija jau visiškai
įsitvirtino. jos sostas įsikūrė
imperijos sostinėje, o Romos
vyskupas buvo paskelbtas visos
Bažnyčios galva. Pagonybė
užleido vietą popiežijai.

„Slibinas atidavė jam [žvėriui]
savo galybę, savo sostą ir didelę
valdžią.” (Apreiškimo 13, 2)

Prasidėjo 1260 metų
popiežiaus priespauda,
išpranašauta Danieliaus
pranašystėje ir Apreiškime
jonui. (žr. Danieliaus 7, 25;

Apriškimo 13, 5-7) Krikščionys buvo priversti pasirinkti, arba turėjo paminti savo dorumą ir pripažinti popiežijos apeigas bei dievinti popiežių, arba praleisti savo likusį gyvenimą požemio kalėjimuose, mirti kankinimo suoluose nuo budelio kirvio, būti sudegintiems. Išsipildė jėzaus žodžiai: „jūs išdavinės tėvai, broliai giminės ir draugai; kai kuriuos net žudys. Visi jūsų nekęs dėl Mano vardo.“ (Luko 21, 16-17) Tikinčiųjų persekiojimais tapo dar

įnirtingesni nei anksčiau, ir pasaulis tapo dideliu kovos lauku. šimtmečius Kristaus Bažnyčia rado prieglobstį būdama atsiskyrusi ir nežinoma. tai nusakė pranašas: „moteris pabėgo į dykumą, kur buvo jai Dievo paruošta būstinė, kad tenai ji būtų maitinama tūkstantį du šimtus šešiasdešimt dienų.“

(Apreiškimo 12, 6)

Įsitvirtinus Romos bažnyčios valdžiai prasidėjo tamsieji

amžiai. Didėjant jos galiai,
tamsa gilėjo. Tikėjimą Kristumi
- tikrąjį pagrindą - pakeitė
tikėjimas Romos popiežiumi.
Užuot pasitikėję Dievo Sūnumi,
atleidžiančiu nuodėmes ir
teikiančiu amžinąjį išgelbėjimą,
žmonės pasitikėjo popiežiumi,
kunigais ir prelatais, kuriuos jis
įgaliojo. Juos mokė, kad
popiežius yra žemiškasis
tarpininkas ir į Dievą galima
kreiptis tik per jį. Popiežius
jiems atstoja Dievą, todėl jam
reikia besąlygiškai paklusti.
Nukrypimas nuo jo

reikalavimų buvo pakankama
priežastis nubausti
nusikaltusius kūnus ir sielas.
Taip žmonių protai atitrūko
nuo Dievo ir nukrypo į
klaidingus, nusidėjusius ir
žiaurius žmones, jie nukreipė
savo mintis į šėtoną, kuris veikė
šiuos žmones. Nuodėmę
užmaskavo šventumo skraistė.
Kai šventasis Raštas buvo
uždraustas, o žmogus pradėjo
laikyti save aukščiausiuoju,
beliko laukti tik apgavystės,
gudrybės ir nedorybės. Žmogus
atsisakė Dievo Įstatymo ir,

remdamasis tradicija, iškėlė
savąjį.

Kristaus Bažnyčia tai buvo
pavojingos dienos. Ištikimųjų
vėliavnešių liko nedaug. Nors
tiesa neliko be liudytojų, tačiau
kartais atrodė, kad paklydimai
ir prietaringumas įsivyras, o
tikroji religija bus išvartyta iš
žemės. Evangelija buvo atimta
iš žmonių, atsirado įvairios
religijos formos, o žmonėms
buvo užkrauta griežtų
reikalavimų našta.

Jie turėjo ne tik priimti popiežių kaip savo tarpininką, bet ir pasitikėti tuo, kad savo darbais galės užsitarnauti nuodėmių atleidimą. Ilgos maldininkų kelionės, bažnytinės bausmės, relikvijų garbinimas, bažnyčių, kapaviečių ir altorių statybos, didžiulės piniginės aukos Bažnyčiai - šie ir daugelis panašių dalykų buvo naudojami numalšinti Dievo pyktį ir užsitikrinti Jo palankumą tarsi Dievas kaip

žmogus pyktų dėl smulkmenų
arba nusiramintų, gavęs
dovanų ar atlikus bažnytines
bausmes!

nepaisant to, kad nedorybės
vyravo net tarp Romos
bažnyčios vadovų, jos įtaka
nuolat didėjo. Viii a. pabaigoje
romos bažnyčios atstovai išskėlė
mintį, kad pirmaisiais
Bažnyčios amžiais romos
vyskupai turėjo tą pačią
dvasinę galią, kuri egzistuoja
dabar. norint įrodyti šią

prielaidą, reikėjo panaudoti tam tikras priemones, kad būtų įgytas autoritetas. išeitį pasiūlė melo tėvas. Vienuoliai suklastojo senovinius rankraščius. Buvo atrasti anksčiau negirdėti dekretai, kurie skelbė visapusišką popiežiaus aukščiausiąją valdžią nuo ankstyviausių laikų. atmetusi tiesą, bažnyčia iškart pripažino šias melagystes.

nedaugelis ištikimų statytojų, stačiusių ant tikrojo pamato (žr. 1 Korintiečiams 3, 10-11), buvo sunerimę ir sumišę, kai klaidingo mokslo šiukšlės sutrukdė darbą. Kaip ir nehemijo laikų Jeruzalės sienos statytojai, jie buvo pasirengę sakyti: „nešėjų jėgos nusilpo, o šiukšlių labai daug; mes patys nepajėgsime sienos atstatyti.“ (žr. Nehemijo 4, 4) išvarginti nuolatinių persekiojimų, apgavysčių, blogio ir visų kitų kliūčių, kurias statė šėtonas, kad kliudytų jų pažangai, kai

kurie ištikimi statytojai buvo prislėgti.

besirūpindama ramybe, savo gyvybe ir turto saugumu dalis nusisuko nuo tikrųjų pamatų. Kiti, atvirksčiai, nepabūgę savo priešų puolimų, be baimės sakė: „nebijokite jų! atsiminkite VIEŠPATĮ, didingą ir šiurpą keliantį“ (žr. Nehemijo 4, 8) , ir jie tęsė savo darbą, kiekvienas su kalaviju prie šono. (plg. Efeziečiams 6, 17)

Kiekviename šimtmečiuje ta pati neapykantos ir priešiško tiesai dvasia įkvėpdavo Dievo priešus, budrumo bei ištikimybės buvo reikalaujama iš Jo tarnų. Kristaus žodžiai, ištarti pirmiesiems mokiniams, taikomi Jo sekėjams ir laikų pabaigoje: „Ką sakau jums, sakau ir visiems: budėkite!“ (Morkaus 13, 37)

atrodė, kad tamsa vis tirštėja. stabų garbinimas išplito. jiems buvo uždegamos žvakės ir

meldžiamasi. Įsigalėjo
absurdiški ir prietaringi
papročiai. Žmonių protus
užvaldė prietarai, atrode, jog
protas visiškai prarado savo
galią. Kunigai ir vyskupai
mėgo malonumus, buvo
geidulingi ir sugedę, todėl ir
žmonės, kurie žvelgė į juos kaip
į savo vadovus, paskendo
neišmanyme ir nedorybėse.

Kitas popiežiaus valdžios
žingsnis buvo žengtas XI a., kai
Grigalius VII paskelbė Romos

bažnyčios nepriekaištingumą.
Vienas iš jo tvirtinimų skelbė,
kad, anot šventojo rašto,
Bažnyčia niekada neklydo ir
niekada neklys. Tačiau Biblija
įrodo šių teiginių
nepagrįstumą. Išdidusis
popiežius teigė, kad gali
nuversti imperatorius. Jis
tvirtino, kad nė vienas jo
įsakymas negali būti pakeistas,
o jis turi išimtinę teisę keisti
kitų sprendimus.

puikiai neklystamumo gynėjo,
šio tironiško diktatoriaus
charakterį atskleidžia jo elgesys
su Vokietijos imperatoriumi
Henriku IV. Leidęs sau
nekreipti dėmesio į popiežiaus
valdžią monarchas buvo
ekskomunikuotas ir nuverstas
nuo sosto. Išsigandęs savo
kunigaikščių, kuriuos maištui
skatino popiežius,
dezertyravimo ir grasinimų,
Henrikas nutarė susitaikyti su
roma. lydimas žmonos ir
ištikimo tarno, jis viduržiemį
perkirto Alpes, kad

nusižemintų prieš popiežių.
pasiekęs pilį, kurioje tuo metu
gyveno Grigalius, jis be
palydovų buvo nuvestas į
išorinį kiemą ir ten žiemos
speige vienplaukis, basas,
vilkėdamas elgetos drabužiais
laukė popiežiaus leidimo
pasirodyti. tik po trijų pasninko
ir išpažinčių dienų popiežius
teikėsi jam atleisti.

Karališkosios valdžios ženklai
ir regalijos buvo atgautos tik su
popiežiaus sankcija. grigalius,
padrąsintas savo pergalės,

gyrėsi, kad jo pareiga
pažeminti karalių išdidumą.

Kaip skiriasi šis išpuikęs
valdingas popiežius nuo
romaus ir švelnaus Kristaus,
kuris maldauja prie širdies
durų, kad žmogus Jį įsileistų ir
priimtų Jo atneštą ramybę ir
atleidimą. Kristus mokė savo
mokinius: „[...] kas panorėtų
būti pirmas tarp jūsų, tebūnie
jūsų vergas.“ (Mato 20, 27)

slenkant amžiams, romos
skelbiamose doktrinosė
daugėjo paklydimų. Dar prieš
popiežijos įsigalėjimą bažnyčia
veikė pagoniškų filosofų
mokslas. Neseniai atsivertę
pagonys vis dar laikėsi savo
filosofijos doktrinų ir ne tik
studijavo ją patys, bet ir ragino
tai daryti kitus, skelbdami, kad
taip bus išplėsta naujo tikėjimo
įtaka tarp stabmeldžių. taip
krikščioniškame tikėjime
atsirado rimti klydimai.
Didžiausias jų buvo tikėjimas
įgimtu sielos nemirtingumu ir

jos sąmoningumu po mirties.
Šis mokslas padėjo pagrindus,
ant kurių Roma sukūrė
šventųjų globos ir mergelės
Marijos garbinimo dogmas.
panašiai atsirado ir amžinųjų
kančių erezija, kuri netrukus
perėjo į katalikų tikėjimą.

taip buvo paruoštas kelias
įvesti dar vieną pagonybės
išradimą, kurį Roma pavadino
skaistrykla ir ja gąsdino lengvai
apgaunamas ir prietaringas
minias. Ši erezija tvirtina esant

kančių vietą, kurioje sielos
nenusipelnusiųjų amžinojo
prakeikimo turi kęsti bausmes
už savo nuodėmes,
apsivaliusios, jos įleidžiamos į
dangų.

naudodamasi savo sekėjų
baime ir nedorybėmis, Roma
sugalvojo dar vieną klastą. Tai -
indulgencijų mokslas. Visiems,
kurie dalyvaus popiežiaus
karuose, kad išplėstų
bažnytines valdas, nubaus jo
priešus ar išnaikins tuos, kurie

drīso neigti jo dvasinę
viršenybę, buvo pažadēta
visiškai atleisti nuo kančių ir
bausmių už buvusias, esamas ir
būsimas nuodēmes. Žmonėms
taip pat buvo teigiama, kad,
mokėdami pinigus Bažnyčiai,
jie gali išsilaisvinti iš nuodėmių
ir palengvinti mirusiųjų
draugų, įkalintų kankinančiose
liepsnose, sielų kančias.

Tokiomis priemonėmis Roma
pildė savo išdą, skendėjo
prabangoje ir grimzdo į
nedorybių bei paleistuvystės
liūną, apsimetusi esanti atstove

To, kuris neturėjo kur galvos
priglausti.

Šventojo Rašto Viešpaties
Vakarienė buvo pakeista
stabmeldiška mišių auka.
Popiežiaus kunigai šiomis
apeigomis tikėjosi paversti
paprastą duoną ir vyną tikruoju
Kristaus krauju ir kūnu
Šventvagiškai pasitikėdami
savimi jie atvirai tvirtino, kad
gali sukurti Dievą, visų dalykų
Kūrėją. Iš krikščionių, grasinant
mirties bausme, buvo

reikalaujama atvirai išpažinti šią baisią Danguų įžeidžiančią ereziją. Daugelis, kurie atsisakė tai daryti, buvo atiduoti liepsnoms.

XIII a. buvo įkurtas baisiausias popiežiaus įrankis - inkvizicija. 15 Tamsos kunigaikštis veikė kartu su popiežiaus hierarchijos vadovais. Jų uždaruose susirinkimuose šėtonas ir jo angelai vadovavo nuodėmingų žmonių protams, o tarp jų

nematomas stovėjo Dievo
angelas, fiksuodamas neteisėtus
dekretus ir užrašinėdamas
neteisėtus poelgius, kad apie
juos sužinotų žmonės. Didžioji
Babelė buvo girta nuo šventųjų
kraujo. Milijonai sužalotų
kankinių šaukė Dievo keršto
atsimetėliams.

Katalikų bažnyčia tapo
pasaulio despotu. Karaliai ir
imperatoriai paklūsavo
Romos popiežiaus įsakymams.
Atrodė, kad žemiškasis ir

amžinasis žmonių likimas
priklausė nuo jos. šimtmečius
Romos mokymas buvo plačiai
ir besąlygiškai priimamas, jos
apeigos atliekamos pagarbiai,
jos šventės visuotinai
švenčiamos. Jos dvasininkija
buvo gerbiama ir dosniai
remiama. Niekada dar Romos
bažnyčia nebuvo pasiekusi
didesnio šlovingumo, didybės
ir galios.

Tačiau popiežijos galybės
vidudienis tapo pasaulio

vidurnakčiu. Šventojo Rašto beveik niekas nežinojo - nei liaudis, nei kunigai. Kaip ir senovės fariziejai, popiežijos vadovai neapkentė šviesos, kuri atskleistų jų nuodėmes.

Pašalinę Dievo Įstatymą, teismo matą, jie valdė be apribojimų ir nevaržomi vykdė nedorybes, vyravo apgavystės, ištvirkavimas ir godumas.

Žmonės nesibodėjo jokių nusikaltimų, kuriais galėdavo įsigyti turtą ir padėtį. Popiežių ir prelatų rūmai buvo niekšiškausio ištvirkavimo

vieta. Kai kurie valdantys
popiežiai buvo įvykdę daug
baisių nusikaltimų.

Pasaulietiniai valdovai kartais
netgi stengėsi nuversti šiuos
tironus, nes jų niekšiškas
elgesys peržengė visas
tolerancijos ribas. Per amžius
Europa nepažengė į priekį nei
švietimo, nei meno, nei
kultūros srityje. Krikščionybė
buvo moraliai ir intelektualiai
paralyžiuota.

Pasaulio padėtis valdant Romai parodė, kad išsipildė pranašo Ozėjo žodžiai: „Mano tauta naikinama, nes jai stinga pažinimo; kadangi tu atmete pažinimą, atmesiu tave [...]; kadangi tu užmiršai savo Dievo mokymą, užmiršiu ir Aš tavo vaikus. Dorumo, ištikimos meilės ir Dievo pažinimo nėra! Kreiva priesaika, melagystė, žmogžudystė, vagystė ir svetimavimas įsigalėjo, kraujo praliejimas po kraujo praliejimo.“ (žr. Ozėjo 4, 6. 1-2)

Tokius vaisius subrandino
atkritusieji nuo Dievo Žodžio.

4. Valdieciai

Tamsa, kuri gaubė žemę per ilgą popiežijos viešpatavimo laikotarpį, negalėjo visiškai užgožti tiesos šviesos.

Kiekviename amžiuje buvo Dievo liudytojų, saugojančių tikėjimą Kristumi kaip Dievo ir žmogaus tarpininku. Jie laikė Bibliją vienintele gyvenimo taisykle ir šventę tikrąją šabo dieną (sabata). pasaulis turi būti dėkingas tiems žmonėms, nors būsimos kartos niekada

apie juos nesužinos. Jie buvo pasmerkti kaip eretikai, jų mokymą neigė, juos šmeižė, jų veikalus draudė arba iškraipė. Tačiau jie nepasidavė ir išlaikė nesuteptą tikėjimą kaip šventą palikimą būsimoms kartoms.

Dievo tautos istorija Romos viešpatavimo amžiais užrašyta danguje, tačiau jai mažai vietos skirta žmonių metraščiuose. Jos pėdsakus galima atrasti tik persekiotojų kaltinimuose. Tokia buvo Romos politika -

ištrinti bet kokius doktrinų ar
nutarimų nesutarimų
pėdsakus. Ji stengėsi sunaikinti
visa, kas jai atrodė eretiška - ir
asmenis, ir veikalus. Užtekdavo
suabejoti ar bent paklausti apie
popiežijos dogmų autoritetą, ir
tai galėjo kainuoti gyvybę tiek
turtingam, tiek vargšui,
kilmingajam ir prastuoliui.
Roma stengėsi sunaikinti visus
užrašus apie disidentų
persekiojimus. popiežiaus
kanceliarija išleido įsakus
naikinti tokias knygas,
rankraščius ir dokumentus. Kol

nebuvo išrastas knygų
spausdinimas, tokių leidinių
buvo mažai ir jie nebuvo
tinkami ilgai saugoti, todėl
Katalikų bažnyčia nesunkiai
įgyvendino savo tikslą.

Nė viena bažnyčia, esanti
Romai pavaldžioje teritorijoje,
ilgai nesidžiaugė sąžinės laisve.
Kai popiežija įsigalėjo, ji ėmė
triuškinti visus, kurie atsisakė
pripažinti jos valdžią, ir
bažnyčios viena po kitos jai
pasidavė.

Didžiojoje Britanijoje
krikščionybė įsigalėjo labai
anksti. Evangelija, kurią britai
priėmė pirmaisiais šimtmečiais,
tuomet dar nebuvo suteršta
romos paklydimų. pagoniškųjų
imperatorių persekiojimai,
kurie pasiekė net šiuos tolimus
krantus, buvo vienintelė
dovana, kurią pirmosios
britanijos bažnyčios gavo iš
romos. Dauguma krikščionių,
bėgdami nuo persekiojimų
Anglijoje, rado prieglobstį

Škotijoje. Iš ten tiesa pasiekė
airiją, ir visos šios šalys ją
džiaugsmingai sutiko.

Kai saksai užkariavo britaniją,
pagonybė vėl įgijo valdžią.
užkariautojai buvo per daug
išdidūs, kad leistų vergams
juos mokyti, todėl krikščionys
buvo priversti pasitraukti į
kalnus ir negyvenamas vietas.
Tačiau laikinai užtemdyta
šviesa tebešvietė toliau. Vėliau
ji taip išsiplieskė Škotijoje, kad
pasiekė net tolimiausiai

kraštus. pamaldusis Kolumba,
išeivis iš airijos, sutelkė
išsisklaidžiusius tikinčius
bendražygius nuošalioje ajonos
salelėje. Jie pavertė tą vietą
misionieriškojo darbo centru.
Tarp šių evangelistų buvo
žmonių, švenčiančiųjų biblijos
šabo dieną, jie supažindino
kitus su šia tiesa. ajonos saloje
buvo įsteigta mokykla, iš kurios
misionieriai vykdavo ne tik į
Škotiją ar angliją, bet ir į
Vokietiją, Šveicariją ir net
italiją.

roma nukreipė savo žvilgsnį į britaniją ir nusprendė ją užvaldyti. Vi amžiuje romos misionieriai atvyko atversti saksų į „tikrąjį“ tikėjimą. išdidūs barbarai sutiko juos pagarbiai, ir greitai tūkstančiai pradėjo išpažinti romos tikėjimą. Misijai išsiplėtus, popiežininkai ir jų naujakrikštai susidūrė su krikščionimis, kurie laikėsi senovės tikėjimo. išryškėjo akivaizdus skirtumas. senojo tikėjimo išpažinėjai buvo

paprasti, kuklūs, jų charakteris, mokslas bei elgsena atspindėjo Šventąjį raštą. Naujieji krikščionys buvo prietaringi, išdidūs ir visur pompastiškai demonstravo savo valdžią. romos pasiuntinys reikalavo, kad krikščioniškos bažnyčios pripažintų aukščiausiąją popiežiaus valdžią. Britai nuolankiai atsakė, kad jie trokšta mylėti visus žmones, o popiežiui nebuvo suteikta teisė viešpatauti Bažnyčioje, jie gali jam paklusti, kaip paklūsta ir bet kuriam kitam Kristaus

sekėjui. BUVO ne kartą
bandoma išgauti iš jų Romos
pripažinimą, tačiau šie kuklūs
krikščionys, nustebinti
pasiuntinių išdidumo, tvirtai
atsakė, kad jie nežino kito
mokytojo išskyrus Kristų. Tada
atsiskleidė tikrasis popiežijos
veidas. Romos katalikų vadas
pasakė: „Jeigu jūs nepriimsite
brolių, kurie atneša jums
ramybę, jūs turėsite priimti
priešus, kurie atneša karą. Jeigu
neprisijungsite prie mūsų,
rodydami saksams gyvenimo
kelia, jūs sulauksite mirties

kirčio.“* tai nebuvo vien tušti grasinimai. Karas, intrigos ir apgavystės buvo panaudotos prieš šiuos Biblijos tikėjimo liudytojus, kol Britanijos bažnyčios buvo sugriautos ir pakluso popiežiaus valdžiai.

Kraštuose, kurie nebuvo romai pavaldžioje teritorijoje, daugelį amžių gyvavo krikščionių bendruomenės, kurių nepalietė popiežijos puvenos. ilgas gyvenimas tarp pagonių paveikė juos, tačiau ir toliau jie

laikė Bibliją vienintele tikėjimo norma ir liko ištikimi daugeliui jos tiesų. Šie krikščionys tikėjo Dievo Įstatymo amžinumu ir laikėsi ketvirtojo Dievo įsakymo - šabo dienos. Tokios bažnyčios egzistavo Centrinėje Afrikoje ir armėnų Azijoje.

Pirmieji, kurie ryžtingai pasipriešino ir atsispyrė popiežiaus valdžiai, buvo valdiečiai. Toje žemėje, kurioje įsitvirtino Katalikų bažnyčios sostas, melui ir pagedimui

buvo įnirtingai priešinamasi. Šimtmečius Pjemonto bažnyčios išlaikė savo nepriklausomybę, tačiau pagaliau atėjo laikas, kai roma pareikalavo, kad jos pasiduotų. Po atkaklios kovos bažnyčių vyresnieji buvo priversti pripažinti aukščiausiąją romos valdžią, kuriai, atrodo, reikė pagarbą visas pasaulis. Tačiau buvo ir tokių, kurie atsisakė pasiduoti popiežių ir prelatų autoritetui. Jie buvo nusprendę išlaikyti savo ištikimybę Dievui ir apsaugoti tikėjimo grynumą bei

paprastumą. Įvyko skilimas.
Tie, kurie tvirtai laikėsi senovės
tikėjimo, dabar išsiskyrė:
vieni, palikę savo gimtąsias
Alpes, iškėlė tiesos vėliavą
kitose šalyse; o kiti pasitraukė į
nuošalius slėnius bei uolėtas
kalnų tvirtoves, kad toliau
galėtų laisvai šlovinti Dievą.

Tikėjimas, kurį per amžius
išlaikė ir kurio mokė valdiečiai
krikščionys, labai skyrėsi nuo
klaidingų Romos doktrinų. Jų
religiniai įsitikinimai buvo

pagrįsti rašytiniu Dievo Žodžiu
- tikruoju krikščionybės
pagrindu. Kuklūs žemdirbiai,
atsiskyre nuo pasaulio
nuošaliose buveinėse, kurie
kasdien ganė savo kaimenes ir
dirbo vynuogynuose, ne patys
išrado tiesą, priešingą
nuklydusios Bažnyčios
dogmoms ir erezijoms. Jie
nepriėmė naujo tikėjimo. Jų
religiniai įsitikinimai buvo
paveldėti iš tėvų. Jie kovojo dėl
apaštališkosios Bažnyčios
„tikėjimo, vieną kartą visiems
laikams duoto šventiesiems.“

(Judo 3) Dykumos Bažnyčia, o ne išdidžioji hierarchija, pasodinta į sostą puikioje pasaulio sostinėje, buvo tikroji Kristaus Bažnyčia, tiesos turtų saugotoja, kurią Dievas patikėjo savo tautai, kad ji perduotų ją pasauliui.

Viena pagrindinių priežasčių, kuri atskyrė tikrąją Bažnyčią nuo Romos, buvo pastarosios neapykanta Biblijos šabo dienai. Kaip ir buvo pasakyta pranašystėje, popiežijos valdžia

nudrėbė žemėn tiesą.

Bažnyčios, kurioms vadovavo popiežius, buvo priverstos švęsti sekmadienį kaip šventą dieną. Vyravo paklydimai ir prietarai, todėl daugelis tikrųjų Dievo žmonių buvo taip suklaidinti, kad švėsdami šabo dieną, jie susilaikydavo nuo darbų ir sekmadienį. Tačiau tai nepatenkino popiežijos vadovų. Jie reikalavo, kad šventu būtų laikomas tik sekmadienis, o šabo diena būtų niekinama. Jie griežčiausiai pasmerkė tuos, kurie drįso

rodyti jai pagarbą. Tik pabėgę
nuo Romos valdžios, žmonės
galėjo vykdyti Dievo įsakymą
ramybėje.17

Pirmieji Europoje valdiečiai
išvertė Šventąjį Raštą. Šimtus
metų prieš Reformaciją jie jau
turėjo Biblijos rankraščius savo
gimtajai kalbai. Jie žinojo tikrąją
tiesą, ir tai pavertė juos
ypatingu neapykantos ir
persekiojimo objektu.

Valdiečiai paskelbė, kad Romos
bažnyčia yra kritusioji Babelė,

pavaizduota Apreiškimo knygoje. Rizikuodami savo gyvybe, jie stengėsi atremti skleidžiamą blogą įtaką. Ilgai persekioti kai kurie priėmė kompromisą ir pamažu aukojo svarbiausius tikėjimo principus, bet kiti tvirtai laikėsi tiesos. Tamsos ir paklydimų amžiais dalis valdiečių neigė Romos autoritetą, atsisakė stabmeldystės - stabų garbinimo ir laikėsi tikrosios šabo dienos. siaučiant stipriausioms represijų audroms, jie išlaikė savo

tikėjimą. Žudomi savojiečių
ietimis ir deginami romos
katalikų deglais, jie tvirtai gynė
Dievo Žodį ir Jo garbę.

už aukštų kalnų, kurie visais
laikais slėpė persekiojamuosius,
rado sau slėptuvę valdiečiai. Čia
tiesos šviesa degė viduramžių
tamsoje; čia tūkstantį metų
tiesos liudytojai išlaikė senovės
tikėjimą.

Dievas parūpino savo tautai
labai didingą šventovę,

atitinkančią jiems patikėtą
galingą tiesą. Tiems
ištikimiesiems tremtiniam
kalnai buvo nekintamo jehovos
teisumo simbolis. jie rodė
vaikams aukštai iškilusias
viršūnes ir kalbėjo jiems apie tą
„kuriame nėra jokių atmainų ir
jokių sambrėškų“ , kurio Žodis
yra tvirtas kaip amžinieji
kalnai. Dievas „pastatė kalnus į
vietą savo jėga, apsisiautė
galybe“ , todėl jokia ranka,
išskyrus jo paties begalinę jėgą,
negali pajudinti jų iš vietos.
panašiai jis įvedė savo

Įstatymą, valdžios danguje ir žemėje pagrindą. Žmogaus ranka gali pasiekti savo artimus ir atimti jiems gyvybę, tačiau ji negali išrauti kalnų ir nusviesti jų į jūrą, ji nepajėgi pakeisti nė vieno jehovos Įstatymo nurodymo ar ištrinti nors vieną jo pažadą, skirtą tiems, kurie vykdydys jo valią. savo atsidavimu jo Įstatymui Dievo tarnai turėtų būti tokie tvirti kaip amžinieji kalnai.

Kalnai, apjuosiantys slėnius,
buvo nuolatiniai Dievo
kuriamosios galios ir niekad
nemažėjančio jo globėjiško
rūpinimosi liudytojai.
piligrimai išmoko mylėti tylūs
jehovos artumo simbolius, jie
nesiskundė sunkumais ir
nesijautė vieniši tarp nuošalių
kalnų. jie dėkojo Dievui, kad jis
suteikė prieglobstį nuo žmonių
pykčio bei žiaurumo, ir
džiaugėsi, kad gali laisvai jį
šlovinti. Kai persekiodavo
priešai, neįveikiami kalnai
patvirtindavo tikrąją apsaugą.

Nuo daugelio skardžių jie
šlovino Dievą ir romos
kariuomenė negalėjo nutildyti
jų padėkos giesmių.

Sių Kristaus sekėjų
pamaldumas buvo tyras,
paprastas ir nuoširdus. tiesos
principus jie vertino labiau už
namus ir žemes, draugus,
giminaičius ir net gyvybę. Siuos
principus jie nuoširdžiai diegė
jaunimui. Nuo ankstyvos
vaikystės vaikams buvo
aiškinamas Šventasis Raštas, jie

buvo mokomi gerbti Dievo
Įstatymo reikalavimus. Biblijos
knygų buvo nedaug, todėl ją
reikėjo mokytis mintinai.

Daugelis galėdavo pakartoti
ilgas senojo ir Naujojo
Testamentų ištraukas.

Apmąstymai apie Dievą buvo
siejami su didingais gamtos
vaizdais ir kukliais kasdieninio
gyvenimo palaiminimais. Maži
vaikai buvo mokomi dėkingai
žiūrėti į Dievą kaip į visokios
malonės ir visokios paguodos
Davėją.

Švelnūs tėvai protingai mylėjo savo vaikus ir nepratino jų nuolaidžiauti. Suaugus laukė kupinas išbandymų ir sunkumų gyvenimas, o gal net kankinio mirtis. Nuo vaikystės jie buvo mokomi pakelti sunkumus, būti klusnūs, tačiau sugebėjo savarankiškai galvoti ir veikti. Labai anksti jie suprato, kas yra atsakomybė, atsargiai kalbėjo ir suprato tylos išmintį. Vienas neatsargus žodis, išgirstas priešų, galėjo

pražudyti ne tik kalbantįjį, bet ir šimtus jo brolių. Kaip vilkai medžioja grobį, taip tiesos priešai persekiojo tuos, kurie drįso reikalauti religijos laisvės.

Valdiečiai paaukojo savo žemiškąją gerovę tiesos labui ir atkakliai dirbo, kad turėtų duonos kąsnį. Kiekvienas ariamos žemės lopinėlis tarp kalnų buvo rūpestingai įdirbamas, o slėniai ir nederlingi kalnų šlaitai kruopščiai prižiūrimi.

Ekonomija ir griežtas pasiaukojimas sudarė dalį mokymo, kurį perduodavo vaikams. mažiesiems buvo aiškinama, kad Dievas numato tokį gyvenimą kaip discipliną, kad savo reikmes jie patenkins darbu, apdairumu, rūpindamiesi ir tikėdami. Tai buvo varginantis ir reikalaujantis daug pastangų gyvenimas, tačiau išmokė žmogų atsilaikyti prieš nuopuolį. tai buvo tikros dieviškos raidos mokykla. Jaunimas buvo pratinamas

dirbti ir pakelti sunkumus.
Vaikai buvo pratinami ne tik
prie fizinio, bet ir
intelektualinio darbo, nes jie
žinojo, kad save reikia tobulinti
ir ugdyti tam, kad galėtų
tarnauti Dievui.

Valdiečių bendruomenės savo
tyrumu ir paprastumu priminė
apaštališkų laikų
bendruomenes. Atmesdami
popiežių ir prelatų
viešpatavimą, jie laikė Bibliją
vieninteliu neklystančiu

autoritetu. jų skelbėjai,
skirtingai nuo išdidžių romos
kunigų, sekė mokytojo
pavyzdžiu, kuris „atėjo, ne kad
jam tarnautų, bet pats
tarnauti.“ jie ganė Dievo
kaimenę, veddami ją į šventojo
Žodžio „žaliuojančias lankas ir
prie ramių vandenu.“

Atmetusi dirbtinį iškilmingumą
ir išdidumą, tauta rinkosi ne
puikiose katedrose ar didingose
bažnyčiose, bet kalnų
papėdėse, alpių slėniuose.
pavojaus metu jie slėpėsi uolų
tvirtovėje, kad pasiklausytų

tiesos Žodžio, skelbiamo
Kristaus tarnų. skelbėjai ne tik
mokė evangelijos, jie lankė
sergančius, auklėjo vaikus,
perspėdavo klystančius,
spręsdavo ginčus, palaikydavo
santarvę ir brolišką meilę.

Taikos metu savanoriškomis
aukomis juos paremdavo
žmonės. Kiekvienas iš jų, kaip
ir apaštalas paulius, palapinių
audėjas, išmoko kokio nors
amato, kad prireikus galėtų
save išlaikyti.

skelbėjai mokydavo jaunimą. Daug dėmesio buvo skiriama bendram mokymui, tačiau pagrindą sudarė Biblijos tyrinėjimas. evangelijos pagal Matą ir Joną, taip pat daugelis apaštalu laiškų buvo išmokstami mintinai. jie perrašinėjo šventąjį Raštą. Vieni rankraščiai apimdavo visą Bibliją, kiti - tik trumpas jos dalis, kurias sugebantieji čia pat paaiškino. Taip buvo atskleisti tiesos lobiai, kuriuos ilgai slėpė siekiantys iškelti save virš Dievo.

Tamsiuose žemės urvuose
deglų šviesoje kantrūs ir
atkaklūs tikintieji eilutė po
eilutės, skyrius po skyrius
perrašinėjo Šventąjį Raštą. Taip
vyko darbas, atskleidžiantis
Dievo valią kaip gryną auksą.
Tiems, kurie vykdė šį darbą,
sunkumai padėjo geriau pažinti
Jo valią, kuri suspindo visa
pilnatve. Dangaus angelai
globojo šiuos ištikimus
darbininkus.

Nors šėtonas skatino popiežijos kunigus ir prelatus palaidoti tiesos Žodį po erezijos, prietaringumo ir paklydimų šiukšlėmis, tačiau jis stebuklingai išliko nepaliestas per visus tamsos amžius. Jis turėjo ne žmogiškąjį, bet dieviškąjį antspaudą. Žmonės atkakliai stengėsi supainioti nesudėtingą šventojo Rašto reikšmę ir priversti prieštarauti jį savo paties liudijimams, tačiau, kaip Nojaus laivas virš banguojančios gėlės, taip ir Dievo Žodis atlaikė audras,

kurios grasino jį sunaikinti.
Telkinys turi gausias aukso ir
sidabro gyslas, kurios paslėptos
po žeme, todėl jas reikia atkasti,
kad rastum turtingas atsargas,
taip ir šventasis Raštas slepia
tiesos lobius, kurie atsiskleidžia
tik nuoširdžiam, kukliam,
pamaldžiam ieškotojui. Dievas
numatė Bibliją kaip vadovėlį
visai žmonijai - vaikams,
jaunuomenei ir suaugusiems, -
kad jie galėtų mokytis visą
gyvenimą. Jis davė savo Žodį
žmonėms kaip savęs
apreiškimą. Kiekviena nauja

tiesa naujai atskleidžia jos
Autoriaus charakterį. šventojo
Rašto tyrinėjimas glaudžiau
sieja žmones su Kūrėju ir
leidžia aiškiau suvokti Jo valią.
Jis suartina Dievą ir žmogų.

Valdiečiai Viešpaties baimę
laikė išminties pradžia, tačiau
jie suprato, kad, norint lavinti
protą ir nuovokumą, reikia
bendrauti ir su pasauliu,
pažinti žmones, aktyviai dirbti.
Iš savo mokyklų kalnuose
jaunuoliai buvo siunčiami

mokytis į prancūzijos ir Italijos miestus. Tenai jie galėjo studijuoti, mąstyti ir stebėti gyvenimą. Ten nusiūsti jaunuoliai buvo gundomi, matė nedorybes, susidurdavo su gudriais šėtono parankiniais, jiems primygtinai bruko klastingiausias erezijas ir pavojingiausias apgaules. Tačiau jų vaikystės auklėjimas parengė juos tiems išmėginimams.

Mokyklose jie negalėjo atvirai bendrauti. jų drabužiai buvo pasiūti taip, kad galėtų paslėpti brangiausią turtą - brangius šventojo Rašto rankraščius. šiuos ištisų mėnesių ir metų darbo vaisius jie nešiojosi su savimi. Jeigu galėdavo, vengdami sukelti įtarimą, jie atsargiai perduodavo savo lobį tiems, kurie atrodė pasirengę priimti tiesą. Nuo mažens valdiečių jaunimas buvo ruošiamas tokiai veiklai; jie suprato savo darbą ir noriai jį atlikdavo. Daugelis mokinių

priimdavo jų mokymą ir
atsiversdavo, o tiesa
pasklisdavo po visą mokyklą.
Popiežiaus atstovai niekaip
negalėdavo atsekti
vadinamosios
demoralizuojančios erezijos
šaltinių.

Kristaus dvasia - tai
misionieriška dvasia. Pirmasis
atnaujintos širdies raginimas -
atvesti kitus pas Išgelbėtoją.
Tokia buvo krikščioniškoji
valdiečių dvasia. Jie jautė, kad

Dievas iš jų reikalavo ne tik išlaikyti tiesos tyrumą savo bendruomenėse; jiems teko garbinga misija - leisti atskleisti šviesą tiems, kurie buvo tamsoje; Dievo Žodžio galia jie siekė nutraukti Romos uždėtą vergiją. Valdiečių tarnautojai buvo ruošiami būti misionieriais; kiekvienas, kuris tikėjosi tapti tarnautoju, pirmiausia turėjo įgyti patirties kaip evangelistas. Kiekvienas, prieš pradėdamas dirbti bendruomenėje, turėjo trejus metus atitarnauti kokiam nors

misijos lauke savo gimtinėje. Ši tarnystė reikalavo pasišventimo ir pasiaukojimo, ji buvo tinkamas įvadas į ganytojo gyvenimą išbandymų laikais. Jaunuoliai, kurie būdavo palaiminami šventajai tarnystei, matė prieš save ne žemiškojo turto ir didybės perspektyvą, bet sunkų darbą ir pavojingą gyvenimą, gal net kankinio mirtį. Misionieriai išvykdavo po du, taip kaip Jėzus siųsdavo savo mokinius. Kiekvieną jaunuolį paprastai lydėdavo pagyvenęs ir patyręs žmogus,

kuris vadovaudavo jam ir buvo atsakingas už jo mokymą. jaunasis bendrakeleivis turėdavo laikytis auklėtojo nurodymų. šie bendradarbiai kartais išsiskirdavo, tačiau dažnai susitikdavo melstis ir pasitarti, kad stiprintų vienas kito tikėjimą.

jeigu kas nors būtų sužinojęs jų misijos tikslą, ji būtų žlugusi, todėl misionieriai kruopščiai slėpė savo tikruosius ketinimus. Kiekvienas

tarnautojas misionierius
mokėdavo kokį nors amatą ir
savo darbą atlikdavo
prisidengęs pasaulietiniu
užsiėmimu. Dažniausiai jie
pasirinkdavo pirklio ar
prekiautojo profesiją. „jie
pardavinėdavo šilko ir
juvelyrinius dirbinius bei kitas
prekes, kurios tuo metu buvo
retenybė; todėl juos priimdavo
kaip prekyautojus, bet būtų
atstūmę kaip misionierius.“
Visą laiką jų širdys buvo
nukreiptos į Dievą, kad įgytų
išminties ir galėtų pateikti lobį

brangesnį už auksą ar
brangakmenius. jie slapta
nešiojosi Biblijos ar pavienių jos
dalių nuorašus. pasitaikius
palankiai progai, jie
atkreipdavo pirkėjų dėmesį į
šiuos rankraščius. Dažnai taip
buvo žadinamas susidomėjimas
perskaityti Dievo Žodį, ir jo
dalis maloniai buvo paliekama
tiems, kurie norėjo ją gauti.

šių misionierių veikla prasidėjo
lygumose ir jų kalnų papėdžių
slėniuose, tačiau po to labai

išsiplėtė. Basomis kojomis,
vilkėdami nusidėvėjusius
kelionių drabužius, kaip ir jų
Mokytojas, jie pereidavo
didelius miestus ir pasiekdavo
tolimas šalis. Visur, kur ėjo, jie
sėjo brangias sėklas. Naujos
bendruomenės kilo jų kelyje, ir
kankinių kraujas paliudydavo
tiesą. Būsimoji Dievo diena
parodys daug sielų, kurias
surinko šie ištikimi žmonės.
slaptai ir tyliai Dievo Žodis
skynėsi kelią per krikščioniškąjį
pasaulį. Jį maloniai priėmė

žmonės, kurių širdys atsivėrė tiesai.

Šventasis Raštas atskleidė valdiečiams Dievo elgesį su žmonėmis praeityje, nurodė dabartinę jų atsakomybę ir pareigas, taip pat parodė ateities pavojus bei šlovę. Jie tikėjo, kad artinasi visų dalykų pabaiga. Kai tyrinėdavo Bibliją, jie dar giliau suvokė brangius pamokymus ir laikė savo pareiga perduoti kitiems šias tiesas. Šventuose puslapiuose

jie matė atskleistą Išgelbėjimo planą. Tikėdami jėzumi, jie atrado viltį, ramybę ir padrąsinimą. Kai šviesa apšvietė jų protus ir pripildė malone jų širdis, jie troško nukreipti šiuos spindulius į tuos, kuriuos gaubė popiežijos paklydimų tamsa.

jie matė, kad vadovaujant popiežiui ir kunigams, kankindama kūną liaudis tuščiai siekė gauti nuodėmių atleidimą. Žmonės tikėjo, kad

gali išsigelbėti tik darydami
gerus darbus. Tuomet jų
žvilgsnis krypo į save, juos
slėgė mintys apie nuodėmes, jie
galvodavo apie Dievo pyktį ir
vargino savo sielas ir kūnus,
stengdamiesi ištaisyti
padarytas klaidas. Taip
nuoširdžios sielos buvo
apraizgytos Romos doktrinų.
Tūkstančiai apleido savo
draugus bei giminaičius ir
užsidarė vienuolynų celėse.
Dažnai pasninkaudami,
skirdami sau žiaurias bausmes,
vargindami save vidurnakčio

vigilijomis, ilgai gulėdami ant
šaltų, drėgnų akmenų niūriose
buveinėse, žemindami save ir
piligriminėmis kelionėmis
tūkstančiai veltui siekė sąžinės
ramybės. prislėgti nuodėmės
jausmo ir persekiojami Dievo
įniršio baimės, daugelis kentėjo
toliau, kol galiausiai jų
išvarginta prigimtis palūždavo
ir be vilties spindulėlio jie
nueidavo į kapus.

šioms badaujančioms sieloms
valdiečiai karštai troško pateikti

gyvenimo duonos, atskleisti joms Dievo pažadų ramybės žinią ir nurodyti Kristų kaip vienintelę išsigelbėjimo viltį. Mokymą, kad geri darbai gali išpirkti kaltes, t. y. Dievo Įstatymo pažeidimą, jie laikė melu. pasitikėjimas žmogiškaisiais nuopelnais nukreipia žvilgsnį nuo beribės Dievo meilės. jėzus mirė pasiaukodamas už žmones, nes puolusi žmonija negalėjo nieko atiduoti už save Dievui. Nukryžiuoto ir prisikėlusio išgelbėtojo nuopelnai yra

krikščionių tikėjimo pagrindas.
sielos priklausomybė nuo
Kristaus yra labai reali, ir jos
ryšys su juo turi būti toks pat
artimas, kaip kūno dalių ryšys
su kūnu.

Popiežiaus ir kunigų
pamokymai nulėmė, kad
žmonės pradėjo žiūrėti į Dievą
ar net į Kristų kaip į rūstų,
niūrų ar net atgrasų. Buvo
skelbiama, kad išgelbėtojas
neužjaučia nusidėjėlių, todėl
jiems reikia kunigų ir šventųjų

tarpininkavimo. Tie, kurių
mintys buvo apšviestos Dievo
Žodžio, troško nurodyti
vargstančioms sieloms Jėzų
kaip juos užjaučiantį ir mylintį
išgelbėtoją, laukiantį
išskėstomis rankomis ir
kviečiantį ateiti pas jį visus,
prislėgtus nuodėmių, rūpesčių
ir vargų naštos. Valdiečiai
karštai troško pašalinti šėtono
užkrautas kliūtis, trukdančias
žmonėms kreiptis tiesiai į Dievą
remiantis jo pažadais, kad
išpažintų nuodėmes ir gautų
atleidimą bei ramybę.

Valdiečiai misionieriai
nuoširdžiai atskleisdavo
ieškantiems protams brangias
evangelijos tiesas. jie apdairiai
pateikdavo rūpestingai
perrašytą šventojo Rašto dalį.
jie džiaugėsi galėdami suteikti
viltį nuoširdžiai, nuodėmės
palaužtai sielai, kuri manė, kad
kerštingas Dievas laukia progos
įvykdyti teisingumą.
Drebančiomis lūpomis,
plūsdami ašaromis, dažnai
klūpodami, jie atskleisdavo

savo broliams brangius
pažadus, rodančius
nusidėjėliams vienintelę viltį.
Taip tiesos šviesa pasiekdavo
daugelį užtemdytų protų,
nustumdama tamsos debesį,
kol Teisumo saulė pasiekdavo
širdis ir išgydydavo jas savo
spinduliais. Dažnai tam tikra
šventojo Rašto dalis buvo
skaitoma kelis kartus, nes
klausytojas troško išgirsti ją
pakartotinai, norėdamas
įsitikinti, kad išgirdo teisingai.
Ypač nuoširdžiai buvo
trokštama išgirsti žodžius: „jo

sūnaus jēzaus kraujas apvalo mus nuo visų nuodėmių.” (1 Jono 1, 7) „Kaip Mozė dykumoje iškėlė žaltį, taip turi būti iškeltas ir Žmogaus sūnus, kad kiekvienas, kuris jį tiki, turėtų amžinąjį gyvenimą.” (Jono 3, 14-15)

Daugelis įsitikino, kad Romos mokymas klaidingas. jie matė, koks bereikšmis yra žmonių ar angelų tarpininkavimas nusidėjėlio labui. Kai tikroji šviesa apšviesdavo jų protus,

jie džiugiai sušukdavo: „be tikėjimo neįmanoma patikti Dievui!“ „ir nėra niekame kitame išgelbėjimo, nes neduota žmonėms po dangumi kito vardo, kuriuo galėtume būti išgelbėti.“ (Hebrajams 11, 6; Apaštalų darbų 4, 12)

Daugeliui gyvenimo audrų iškankintų sielų buvo sunku iškart patikėti beribe išgelbėtojo meile. tačiau ši mintis atnešė tokį didelį palengvėjimą, tokį didelį šviesos srautą, kad joms

atrodė, jog jos pakeltos į dangų.
savo ranką jos pasitikinčiai
įdėdavo į Kristaus ranką, o jų
kojos tvirtai atsistodavo ant
Amžinosios uolos. Dingdavo
visa mirties baimė. Dabar jos
galėdavo eiti į kalėjimą ar net
sudegti ant laužo, jei taip
pagarbintų Išgelbėtojo vardą.

Dievo Žodis buvo platinamas
slaptose vietose. Kartais jį
skaitydavo vienam žmogui, o
kartais būreliui tų, kurie siekė
tiesos ir šviesos. Dažnai taip

buvo praleidžiama visa naktis. Kartais klausytojai būdavo taip nustebę ir susižavėję, kad malonės pasiuntiniai turėdavo nutraukti skaitymą, kol būdavo gerai suvokiamos išgelbėjimo žinios. Dažnai būdavo klausinama: „ar iš tikrųjų Dievas priims mano auką? ar Jis bus palankus man? ar Jis atleis man? Tuomet būdavo skaitomas toks atsakymas: „ateikite pas Mane visi, kurie vargstate ir esate prislėgti; AŠ jus atgaivinsiu!“ (Mato 11, 28)

Kai klausantieji suvokdavo pažadą, pasigirsdavo džiugus atsiliepimas: „Nebereikia daugiau ilgai, sunkiai keliauti į šventąsias vietas. aš galiu ateiti pas Jėzų toks, koks esu, nuodėmingas ir nedoras, ir jis neatstums atgailaujančio nusidėjėlio. juk parašyta: Tavo nuodėmės tau atleistos! mano, net mano gali būti atleistos!”

švento džiaugsmo banga užliedavo krūtinę, ir jėzaus

vardas būdavo šlovingai
aukštinamas. šie laimingi
žmonės grįždavo į namus
skleisti šviesos kitiems. jie
kartodavo savo naująjį
išgyvenimą ir teigė, kad rado
tikrąjį ir gyvąjį kelią. šventojo
Rašto žodžiuose, kurie buvo
nukreipti į tiesos trokštančiųjų
širdis, buvo karšta ir galinga
jėga. Tai buvo Dievo balsas,
kuris įtikindavo klausytojus.

Tiesos pasiuntiniai toliau
eidavo savo keliu, tačiau jų

kuklumas, jų nuoširdumas, jų karštas ir gilus užsidegimas buvo dažnai pastebimas.

Klausytojai neklausdavo jų, iš kur jie atėjo ar kur jie eina. juos taip nustebindavo išgirsta žinia, o po to užliedavo dėkingumo ir džiaugsmo banga, kad jiems nekildavo mintis klausinėti apie ką nors daugiau. Kai žmonės įtikinėdavo tiesos pasiuntinius užėiti į savo namus, jie atsakydavo, kad privalo lankyti paklydusias kaimenės avis. tuomet jie nustebę klausdavo: „ar tai ne

angelai iš dangaus?”
Dažniausiai šių tiesos
pasiuntinių daugiau niekas
nebematydavo. Misionieriai
išvykdavo kitur ar baigdavo
savo gyvenimą neži-nomame
požemio kalėjime, o gal jų
kaulai boluodavo toje vietoje,
kur jie liudijo tiesą. Tačiau jų
ištartų žodžių niekas negalėjo
sunaikinti. Jie atlikdavo savo
darbą žmonių širdyse, o
palaimintus vaisius visiškai
atskleis tik tai Teismo diena.

Valdiečių misionieriai įsiveržė į
šėtono karalystę, ir tai sužadino
dar didesnę tamsos jėgų
budrumą. Kiekvieną tiesos
skelbimo pažangą stebėjo
blogio kunigaikštis, jis ragino
savo pavaldinius saugotis.
Nuolankių klajoklių darbuose
popiežijos vadai matė pavojaus
ženklą savo tikslams. jei tiesos
šviesai būtų buvę leista šviesti
be kliūčių, ji būtų išsklaidžiusi
sunkius paklydimų debesis,
kurie buvo apgaubę žmones.
Geroji naujiena būtų nukreipusi
žmonių mintis tik į Dievą ir

galiausiai būtų sunaikinusi
Romos valdžią.

tokių žmonių, išlaikiusių
pirmosios Bažnyčios tikėjimą,
egzistavimas liudijo Romos
nuklydimą, todėl skatino baisią
neapykantą ir persekiojimus.
Jie nesutiko atsisakyti Šventojo
Rašto, - Roma negalėjo toleruoti
tokio įžeidimo. Ji nusprendė
nušluoti šiuos žmones nuo
žemės paviršiaus. Prasidėjo
kryžiaus žygiai prieš Dievo
tautą jų kalnų gimtinėje.

Inkvizitoriai sekė jų pėdsakais,
ir dažnai kartojosi nekalto
Abelio žudymo scena.

Nuolat jų derlingos dirvos
būdavo ištryptos, jų namai ir
bažnytėlės nušluojami nuo
žemės paviršiaus. Ten, kur
plytėjo vešlūs laukai ir stovėjo
nekaltų, darbščių žmonių
namai, likdavo dykuma.
Plėšrus žvėris dar labiau
įsiunta, pajutęs kraujo skonį, o
popiežininkų aktyvumą
padidino jų aukų kančios.

Daugelis šių Dievo Žodžio liudytojų dėl tikėjimo buvo persekiojami po kalnus ir medžiojami slėniuose, jiems teko slėptis neižengiamuose miškuose ar uolų viršūnėse.

Šiems doriems žmonėms nebuvo įmanoma iškelti jokių kaltinimų, tačiau jie buvo paskelbti už įstatymo ribų. Net jų priešai teigė, kad tai buvo taikūs, ramūs ir pamaldūs žmonės, kurių didžiausias nusižengimas buvo tas, kad jie

nenorėjo tarnauti Dievui pagal popiežiaus valią. Dėl šio „nusikaltimo“ juos užgriuvo visi pažeminimai, įžeidinėjimai ir kankinimai, kokius begalėjo išrasti žmonės ar velnias.

Kai Roma nusprendė išnaikinti šią nekenčiamą sektą, popiežius išleido bulę, smerkiančią eretikus ir leidžiančią juos išžudyti. Jų nekaltino nesąžiningumu, tinginyste ar patvirkimu, tačiau jie turėjo pamaldumo ir šventumo

išvaizdą ir stengėsi suvedžioti „tikrosios kaimenės avis” - toks buvo kaltinimas. Todėl popiežius įsakė, jeigu „ši neapkenčiama ir piktavališka sekta neatsisakys ir neišsižadės savo įsitikinimų, bus sunaikinta kaip nuodingos gyvatės.” Ar šis išdidus valdovas tikėjosi kada nors vėl išgirsti šiuos žodžius? Ar jis žinojo, kad jie įrašomi į dangaus knygas ir bus priminti jam Paskutiniojo teismo dieną? „Iš tiesų sakau jums, kiek kartų tai padarėte vienam iš šitų mažiausiųjų

Mano brolių, - sakė Jėzus, -
Man padarėte. ” (Mato 25, 40)

Bulė kvietė visus katalikus
dalyvauti kryžiaus žygiuose
prieš eretikus. Skatindama
užsiimti šiuo žiauriu darbu ji
„atleido nuo bažnytinių laikinų
bei amžinų bausmių ir nuo bet
kokių priesaikų visus, kurie
dalyvavo kryžiaus žygiuose; ji
įteisino nuosavybės teisę į bet
kurį eretikų žemėse neteisėtai
įgytą turtą ir pažadėjo atleisti
visas nuodėmes, jei jie nužudys

bent vieną eretiką. Ji panaikino visas sutartis, sudarytas valdiečių naudai, įsakė jų namiškiamis palikti juos, uždraudė suteikti jiems bet kokią pagalbą ir įgalino kiekvieną užvaldyti jų turta.” Šis dokumentas aiškiai atskleidžia dvasią to, kuris stovėjo užkulisiuose. Ten buvo girdimas slibino riaumojimas, o ne Kristaus balsas.

Popiežijos vadai neatitiko didžiojo Dievo Įstatymo mato,

tačiau pasirinko tokią normą,
kuri jiems tiko ir nutarė
priversti visus prisiderinti, nes
tokia buvo jų, Romos vadų,
valia. Vyko baisiausios
tragedijos. sugedę ir
šventvagiški kunigai ir
popiežiai atlikinėjo šėtono
darbą. Gailestingumui nebuvo
vietos jų širdyje. Ta pati dvasia,
kuri nukryžiavo Kristų ir žudė
apaštalus, valdė kraujo
ištroškusį Neroną, veikė ir
dabar, kad galėtų nušluoti nuo
žemės paviršiaus tuos, kurie
mylėjo Dievą.

Dievobaimingi žmonės kantriai
ir tvirtai pakėlė ilgus
persekiojimus, tuo pagerbdami
savo Išgelbėtoją. Nepaisydami
kryžiaus žygių ir nežmoniškų
skerdynių, jie ir toliau siųsdavo
savo misionierius skleisti
brangią tiesą. Juos gaudė ir
žudė, tačiau jų kraujas
palaistydavo pasėtas sėklas,
kurios subrandindavo vaisių.
Valdiečiai liudijo Dievą
šimtmečius prieš liuterio
gimimą. išblaškyti po daugelį

kraštų, jie sėjo sėklas
Reformacijai, kuri prasidėjo
Viklifo laikais, išsiplėtė ir
sustiprėjo liuterio laikais. Ją tęs
iki paskutinės dienos tie, kurie
pasirengę viską iškentėti „dėl
Dievo Žodžio ir jėzaus
liudijimo“ (Apreiškimo 1, 9).

5. Džonas Viklifas

Prieš Reformaciją buvo labai mažai Biblijos egzempliorių, tačiau Dievas neleido, kad Jo Žodis visiškai išnyktų. Dievo Žodžio tiesos negalėjo būti visą laiką slepiamos. Dievas galėjo lengvai sutraukti grandines, surakinusias gyvybės Žodį, kaip kitados atidarė kalėjimo duris bei geležinius vartus, kad išlaisvintų savo tarnus.

Įvairiose Europos šalyse Dievo Dvasia paragino žmones ieškoti

tiesos kaip paslėpto lobio.
apvaizdos vadovaujami,
didžiai susidomėję jie tyrinėjo
šventojo rašto puslapius. jie
norėjo išvysti šviesą bet kuria
kaina. NOTC jie ne viską aiškiai
suprato, bet pajėgė suvokti taip
ilgai slėptą tiesą. Kaip dangaus
pasiuntiniai jie ėjo į priekį.
Žmonės stengėsi sutraukti
paklydimų ir prietarų
grandines, kvietė pakilti ir ginti
savo laisvę melo pavergtuosius.

per šimtmečius Dievo Žodis buvo liudijamas kalbomis, kurias mokėjo tik apsišvietę, išsilavinę žmonės. Išimtis buvo valdiečiai. Tačiau atėjo laikas išversti šventąjį raštą, kad jis pasiektų įvairių šalių žmones, o jie galėtų jį turėti gimtąja kalba. Vidurnaktis praėjo: tamsos valandos pamažu tolo, ir daugelyje šalių pasirodė artėjančios aušros ženklai.

XIV a. Anglijoje sužibo „rytinė reformacijos žvaigždė“. Džonas

Viklifas buvo reformų šauklys ne tik anglijai, bet ir visam krikščioniškam pasauliui.

Didysis protestas prieš romą, kurį jam buvo leista išreikšti, negalėjo būti nutildytas. Jo kalbos skatino kovoti, o prasidėjusi kova baigėsi žmonių, Bažnyčių ir tautų išvadavimu.

Džonas Viklifas turėjo humanitarinį išsilavinimą. Viešpaties baimė buvo jo išminties pradžia. Koledže

jaunuolis pasižymėjo
nuoširdžiu pamaldumu,
stulbinančiais sugebėjimais ir
didele erudicija. Trokšdamas
žinių, jis siekė susipažinti su
kiekviena mokslo šaka. Viklifas
perprato ir suvokė scholastinę
filosofiją, bažnyčios kanonus ir
civilinę teisę. Vėlesnei jo veiklai
labai pravertė jaunystėje įgytos
žinios. nuodugniai susipažinęs
su spekuliatyvine filosofija, jis
sugebėjo atskleisti jos klaidas, o
valstybinės ir bažnytinės teisės
studijos parengė jį didžiajai
kovai už civilinę ir tikėjimo

laisvę. jis mokėjo naudotis Dievo Žodžio ginklu, buvo išsilavinęs ir gerai suprato scholastų samprotavimo metodus. jo talentas, žinių kraitis ir kruopštumas pelnė draugų ir priešų pagarbą. jo šalininkai didžiavosi, kad jų lyderis buvo žymus tautos protas, o jo priešai negalėjo teigti, kad jis yra silpnas ir nemokša, ir niekinti reformos pagrindų.

Dar besimokydamas koledže
Džonas Viklifas pradėjo tyrinėti
šventąjį Raštą. tais laikais
biblija buvo užrašyta senovės
kalbomis, tik mokytį žmonės
galėjo atrasti tiesos šaltinį, kuris
buvo neprieinamas
bemoksliams. taip buvo
parengtas kelias Viklifo ateities
darbui - reformatoriaus darbui.
Išsimokslinę žmonės tyrinėjo
Dievo Žodį ir atrado jame
atskleistą didžiąją tiesą apie
visiems skirtą Dievo malonę.
Pažinę tiesą žmonės stengėsi
atskleisti ją kitiems.

Kai Viklifo dėmesys nukrypo į Šventąjį Raštą, jis pradėjo jį kruopščiai tyrinėti. Atkakliai dirbti Džonas išmoko mokyklose. Jis buvo ištroškęs žinių, jo poreikio negalėjo patenkinti nei filosofijos, nei bažnyčios mokslo tyrinėjimas. Dievo Žodyje jis rado tai, ko anksčiau atkakliai ieškojo. Čia jis sužinojo apie Išgelbėjimo planą ir pažino Kristų kaip vienintelį Dievo ir žmonių Tarpininką. Viklifas pasišventė

tarnauti Kristui ir nusprendė
skelbti sužinotas tiesas.

Kaip ir vėlesni reformatoriai
Džonas Viklifas savo darbo
pradžioje nenumatė, kuo jis
baigsis. Jis ne tyčia stojo prieš
Romą, tačiau atsidavimas tiesai
vertė šį žmogų priešintis
paklydimams. Juo aiškiau
Viklifas pastebėdavo popiežijos
paklydimus, juo uoliau jis
skelbė Biblijos tiesas. Jis
pamatė, kad Roma atsisakė
Dievo Žodžio dėl žmonių

papročių, todėl be baimės kaltino dvasininkiją, kad ji atmetė šventąjį raštą, ir reikalavo, kad biblija būtų sugrąžinta žmonėms, o jos autoritetas bažnyčioje būtų atstatytas. Viklifas buvo gabus ir nuoširdus mokytojas, iškalbingas pamokslininkas; jo kasdienis gyvenimas patvirtino skelbiamas tiesas. Šventojo Rašto pažinimas, išvalgus protas, nepriekaištingas gyvenimas, nepalenkiama drąsa ir teisingumas užtikrino jam visuotinę pagarbą ir

pasitikėjimą. Daugelis žmonių jautė nepasitenkinimą savo tikėjimu, nes matė vyraujančias Romos bažnyčios nedorybes, todėl jie džiaugsmingai sveikino Viklifo skelbiamas tiesas. Tačiau popiežininkų vyresnybė labai užpyko, kai pamatė, jog šis reformatorius turi didesnę nei jų įtaką.

Džonas Viklifas įžvalgiai atskleisdavo paklydimus ir daugybę Romos daromų piktadarybių. būdamas

karaliaus rūmų klebonu, jis drąsiai išdėstė savo požiūrį į mokesčius, kurių popiežius reikalavo iš Anglijos monarcho. Džonas aiškino, kad popiežiaus pasikėsinimas į pasaulietinių valdovų valdžią prieštarauja sveikam protui ir Dievo apreiškimui. popiežiaus reikalavimai kėlė didelį pasipiktinimą, todėl Viklifo mokymas atitiko vyraujančias nuotaikas. Karalius ir didikai susivienijo. Jie pasipriešino popiežiaus diktatui ir atsisakė mokėti mokesčius. Taip

popiežiaus primatui Anglijoje
buvo suduotas ganėtinai
stiprus smūgis.

Kitas blogis, su kuriuo ilgai ir
ryžtingai kovojo šis
Reformacijos veikėjas, buvo
elgetaujančių vienuolių ordinai.
Elgetaujančių vienuolių, kurie
ardė tautos didybę ir gerovę,
Anglijoje atsirado be galo daug.
Jų neigiamą įtaką juto ūkis,
švietimas, elgesio normos.
Dykinėjantys, elgetaujantys
vienuoliai alino žmonių

išteklis ir menkino naudingo darbo reikšmę. jaunimas buvo demoralizuojamas. Dėl elgetaujantių vienuolių įtakos daugelis stojo į vienuolynus, nes norėjo gyventi taip kaip jie. jaunuoliai, paneigdami tėvų valią, palikdavo namus ir pradėdavo bastūnų gyvenimą. Vienas ankstyvųjų Romos bažnyčios tėvų pareiškė, kad vienuolių įsipareigojimai svarbesni už sūnaus meilę ir pareigą: „jeigu tu pamatytum prie savo durų slenksčio verkiantį ir dejuojantį tėvą, ar

nuoga savo motinos kūną, kuri nešiojo tave po širdim ir maitino krūtimi, tu privalai sutrypti juos ir skubiai žengti tiesiai pas Kristų." Dėl šio „siaubingo nežmoniškumo“, taip vėliau šią nuostatą apibūdino Martynas Liuteris, „dvelkiančio labiau vilkų ir tironų elgesiu, o ne krikščionių ir žmonių“, vaikų širdys atbuko tėvų ašaroms. Taip popiežininkų vyresnybė kaip ir senovės fariziejai Dievo liepimą pavertė niekais dėl savojo papročio. Dėl to iširdavo

šeimos, tėvai netekdavo savo vaikų.

NCT universitetų studentai susiviliodavo melagingomis vienuolių kalbomis ir stodavo į jų ordinus. Vėliau daugelis gailėdavosi dėl šio žingsnio, nes pamatė, kad sužlugdė savo gyvenimą ir sukėlė tėvams širdgėlą. Tačiau, patekus į spąstus, nebuvo įmanoma atgauti laisvę. Daugelis tėvų, bijodami vienuolių įtakos, atsisakė siųsti sūnus į

universitetus, todėl
didžiuosiuose mokymo
centruose gerokai sumažėjo
studentų. Mokymo lygis
smuko, įsivyravo
nemokšiškumas.

popiežius suteikė šiems
vienuoliams įgaliojimus
klausytis išpažinties ir atleisti
nuodėmes. Tai virto didžiulio
blogio šaltiniu. Norėdami kuo
daugiau pasipelnyti, vienuoliai
buvo pasirengę nedelsdami
atleisti nuodėmes, todėl į juos

kreipdavosi įvairūs
nusikaltėliai, suklestėjo
baisiausios ydos. ligoniai ir
vargšai buvo palikti kentėti, o
dovanos, turėjusios patenkinti
jų reikmes, atitekdavo
vienuoliams, kurie grasindami
reikalaudavo iš žmonių
išmaldos ir kaltino
bedieviškumu tuos, kurie
neaukodavo vienuoliams.
Nepaisant tariamojo neturto,
vienuolynai nuolatos lobo, o
didingi pastatai ir turtingi stalai
dar akivaizdžiau pabrėžė
didėjantį tautos skurdą.

Maloniai leisdami laiką, vietoj savęs rinkti išmaldos jie siųsdavo neišprususius žmones, kurie pasakodavo gudriai išgalvotas pasakas, legendas apie stebuklus ir kvailino jais tikinčius.

Vienuoliai kėlė savo autoritetą, naudodamiesi minių prietaringumu. Jie tikino žmones, kad jų religinė pareiga - pripažinti popiežiaus viršenybę, garbinti šventuosius ir dovanoti vienuolių ordinui dovanas, - pasak jų, taip reikia užsitikrinti vietą danguje.

Mokyti ir pamaldūs žmonės
bergždžiai stengėsi reformuoti
vienuolijų veiklą. Tačiau
Viklifas, būdamas nepaprastai
įžvalgus, pakirto pačias blogio
šaknis. Jis paskelbė, kad pati
vienuolynų sistema klaidinga ir
ją reikėtų panaikinti. Kilo
diskusijos, prasidėjo
svarstymai. Daugelis,
matydami besibastančius po
šalį ir pardavinėjančius
popiežiaus indulgencijas
vienuolius, ėmė abejoti, ar

nuodėmių atleidimą galima
įsigyti už pinigus. Jie ėmė
svarstyti: kad būtų atleista,
reikia prašyti Dievą, o ne
Romos popiežių. Daugelį
jaudino beribis vienuolių
godumas. Žmonės kalbėjo, kad
„vienuoliai ir romos kunigai
baigia mus suėsti kaip vėžys.
Dievas turi mus išgelbėti, nes
kitaip tauta žus.“ Norėdami
nuslėpti savo godumą,
elgetaujantys vienuoliai teigė,
kad seka Išgelbėtojo pavyzdžiu,
nes Jėzus ir Jo mokiniai taip pat
gyveno iš žmonių išmaldos.

toks tvirtinimas atsigręžė prieš juos pačius, nes daugelis žmonių pradėjo ieškoti tiesos šventajame rašte, o to mažiausiai troško roma. Žmonių mintys nukrypo į tiesos šaltinį, kurį nuo jų ilgai slėpė.

Džonas Viklifas pradėjo rašyti ir leisti traktatus, nukreiptus prieš vienuolius, tačiau per daug nesivėlė į ginčus, o norėjo nukreipti žmonių mintis į Biblijos mokslą ir jos Autorių.

Viklifas paskelbė, kad atleisti nuodėmes ar atskirti nuo bažnyčios negali nei popiežius, nei paprasti kunigai. Joks žmogus negali būti atskirtas nuo bažnyčios, nebent jį pasmerktų Dievas. Kitaip Viklifas negalėjo nuversti tos milžiniškos dvasinės ir žemiškos valdžios organizacijos, kurią sukūrė popiežius ir kuri buvo įkalinusi milijonus žmonių sielų ir kūnų.

Džonas Viklifas buvo pakviestas ginti Anglijos karūnos teises nuo romos pretenzijų. paskirtas karališkuoju pasiuntiniu, jis dvejus metus praleido Nyderlanduose, veddamas derybas su popiežiaus įgaliotiniais. ten jis bendravo su dvasininkais iš prancūzijos, italijos, ispanijos. užsienyje jis sužinojo daug įdomių, bet viešai neskelbiamų dalykų. tai labai pravertė jo tolesnei veiklai. bendraudamas su popiežiaus rūmų atstovais,

Viklifas suprato tikrąjį
Bažnyčios hierarchijos būdą ir
siekius. Sugrįžęs į Angliją, jis
dar ryžtingiau skelbė savo
ankstesnius tvirtinimus, jog
Romos dievai - tai išdidumas,
apgavystės ir godumas.

Viename savo traktatų apie
popiežiaus mokesčius Viklifas
pasakė: „Jie atima iš mūsų
šalies pinigus, kurie galėtų
atitekti vargstantiems. be to,
kiekvienais metais iš karaliaus
išdo išleidžiama tūkstančiai

markių sakramentams ir kitiems dvasiniams dalykams; visa tai yra prakeikta simonijos erezija, o visas krikščioniškasis pasaulis verčiamas jai pritarti ir palaikyti ją. Jeigu mūsų karalystėje ir būtų kalnai aukso, o nė vienas žmogus, išskyrus išpuikusius pasauliečius, duoklės dvasininkams rinkėjus, nieko neimtų iš šių kalnų, tai laikui bėgant auksas vis vien pasibaigtų, nes jie ima iš mūsų pinigus, bet nieko neduoda, tik užtraukia Dievo prakeikimą už savo simfoniją.”

sugrižęs į angliją, Džonas
Viklifas buvo paskirtas į
Latervortą. Tai liudijo, kad
monarchas buvo nepatenkintas
jo kalbomis. Viklifo įtaka buvo
juntama ir karaliaus rūmuose,
ir tautos gyvenime.

popiežius greitai pradėjo
grasinti. Į angliją buvo
nusiųstos trys bulės. Jos
atkeliavo į universitetą, karaliui
ir prelatams - visos reikalavo
imtis staigių ir ryžtingų

priemonių, kad nutildytų erezijos skelbėją. Prieš pasirodant bulėms, vyskupas patraukė Viklifą į teismą. Du įtakingiausi kunigaikščiai lydėjo jį į teismą, o liaudis apsupo pastatą ir stengėsi patekti į vidų. Minia taip išgąsdino teisėjus, kad teismo procesas buvo laikinai atidėtas, o kaltinamajam leista ramiai išeiti. Kiek vėliau Eduardas III, kurį prelatai, pasinaudoję jo senyvu amžiumi, stengėsi nuteikti prieš reformatorių,

mirė, o Viklifo buvęs gynėjas
tapo karalystės regentu.

pasiekusios Angliją bulės
kategoriskai įpareigojo suimti ir
nuteisti eretiką. Jos tiesiogiai
nurodė nubausti Viklifą
mirtimi ant laužo. Atrodė, kad
Viklifas greit taps Romos
įniršio auka. Tačiau Tas, kuris
savo tarnui senovėje pasakė:
„Nebijok, [...] Aš esu tavo
skydas“ (Pradžios 15, 1), vėl
ištiesė ranką, kad apgintų savąjį
tarną. Mirė ne reformatorius, o

popiežius, kuris stengėsi
sunaikinti reformatorių.
Grigalius XI mirė, o
dvasininkai, kurie buvo
susirinkę į Viklifo teismą,
išsiskirstė.

Dieviškoji Apvaizda vadovavo
įvykiams taip, kad įsigalėtų
Reformacija. po popiežiaus
Grigaliaus Xi mirties buvo
išrinkti du besirungiantys
popiežiai. Dabar jau dvi
kovojančios jėgos, kiekviena
teigianti savo neklystamumą,

reikalavo paklusti. Viena kvietė
tikinčiuosius padėti kariauti su
kita, siūsdama baisius
prakeiksmus priešams ir
žadėdama atlygį savo
rėmėjams. Tai labai susilpnino
popiežiaus valdžią. priešiškos
grupuotės kariavo tarpusavyje,
todėl Viklifas galėjo atsipūsti.
popiežiai vienas kitą dažnai
prakeikdavo, kaltino būtais ir
nebūtais nusikaltimais. Buvo
išlieta daug kraujo, nes
kiekvienoje pusėje kovėsi
paprasti žmonės, kurie tenkino
prieštaringas vadų pretenzijas.

Nusikaltimai ir paskalos
užtvindė bažnyčią. TUO metu
reformatorius, tyliai
pasitraukęs į Latervorto
parapiją, uoliai dirbo,
stengdamasis nukreipti žmones
nuo besivaržančių popiežių pas
Jėzų, ramybės Kunigaikštį.

skilimo priežastis buvo
nesantaika ir sugedimas, jie
paruošė kelią reformacijai ir
padėjo žmonėms suprasti, kas
iš tikrųjų buvo popiežiaus
valdžia. savo traktate „on the

schism of the popes“ („apie popiežių schizmą“) Viklifas ragino žmones pagalvoti, ar šie du popiežiai buvo neteisūs, kai vienas kitą vadino antikristu.

„Dievas, - rašė jis, - negalėjo leisti, kad velnias valdytų tik vieną iš jų, tačiau [...] padalijo juos, kad žmonės Kristaus vardu galėtų lengviau nugalėti juos abu.“

Kaip ir dieviškasis Mokytojas,
Džonas Viklifas skelbė
Evangeliją neturtingiems.

Nepasitenkinęs šviesos
skleidimu vien kukliuose
Latervorto parapijos namuose,
jis nutarė, kad Evangelija turi
pasiekti visas Anglijos dalis.
Norėdamas įgyvendinti savo
sieki, iš paprastų, atsidavusių
Dievui žmonių jis suorganizavo
grupę pamokslininkų. Tie
žmonės mylėjo tiesą ir norėjo,
kad ji kuo plačiau paplistų. Šie
vyrai ėjo visur: mokė
turgavietėse, didelių miestų
gatvėse ir kaimo takeliuose. Jie
ieškojo pagyvenusiu, sergančių
bei neturtingų ir skelbė jiems

Gerąją naujieną apie Dievo malonę.

Būdamas Oksfordo universiteto profesoriumi, Džonas Viklifas skelbė Dievo Žodį auditorijose. Jis taip ištikimai aiškino studentams tiesą, kad net gavo „Evangelijos daktaro“ titulą. Tačiau didžiausias jo darbas būtų šventojo Rašto vertimas į anglų kalbą. savo kūrinyje „on the truth and Meaning of scripture“ („Apie šventojo rašto tiesą ir reikšmę“) jis pareiškė,

kad ketina išversti bibliją.
tuomet visi Anglijos gyventojai
galėtų perskaityti apie
nuostabius Dievo darbus
gimtąja kalba.

tačiau staiga Viklifo darbas
nutrūko. Nors neturėjo nė
šešiasdešimties metų, bet
nepaliaujamas darbas, studijos
ir priešų puolimai atsiliepė
Džono jėgoms, jis be laiko
paseno ir sunkiai susirgo. Ši
žinia labai pradžiugino
vienuolius. Dabar jie galvojo,

kad reformatorius labai gailėsis, kad kenkė bažnyčiai, todėl nuskubėjo į jo buveinę išklausyti išpažinties. Keturių religinių ordinų atstovai ir keturi civiliai pareigūnai susirinko prie mirštančio žmogaus patalo.

„Jau atsėlina mirtis, - sakė jie, - prisimink savo kaltes ir mūsų akivaizdoje atsiimk žodžius, kuriais mus įžeidei.“

Reformatorius klausėsi tylėdamas, po to pamojo tarnui,

kad ją pasodintų lovoje ir,
išmeigęs žvilgsnį į žmones,
kurie laukė jo atgailos, tvirtu
balsu, kuris taip dažnai
priversdavo juos sudrebėti,
pasakė: „Aš nemirsiu, aš
gyvensiu ir vis atskleisiu
blogus elgetaujančių vienuolių
poelgius.“

Nustebę ir susigėdę vienuoliai
išskubėjo iš kambario.

Džono Viklifo žodžiai išsipildė.
Jis gyveno, kad savo

tėvynainiams įdėtų į rankas
galingiausią iš visų ginklų prieš
Romą - bibliją. Tai Dangaus
priemonė, padedanti išlaisvinti
ir šviesti žmones, atskleisti
jiems Evangeliją. Atliekant šį
darbą reikėjo įveikti daug
didelių kliūčių. Viklifas jautė
senatvės negalia; jis suvokė,
kad jam liko gyventi tik keleri
metai. Nors matė
pasipriešinimą, bet padrąsintas
Dievo Žodžio pažadu, jis be
baimėsėjo į priekį. Protingas,
didelę gyvenimo patirtį turintis
žmogus, ypatingai saugomas

Dievo Apvaizdos buvo
parengtas šiam didžiausiam
darbui. Tuo metu, kai visas
krikščioniškasis pasaulis
gyveno sumaištyje,
reformatorius, gyvendamas
Latervorto parapijos namuose,
nekreipė dėmesio į aplink
siaučiančią audrą ir pradėjo
savo darbą.

Pagaliau pirmasis Biblijos
vertimas į anglų kalbą buvo
baigtas. Dievo Žodis tapo
prieinamas visai Anglijai.

Dabar reformatorius nebijojo
nei kalėjimo, nei laužo, nes
įdėjo į anglų rankas žiburį,
kurio šviesos niekas
neužgesins. Išversdamas
bibliją, jis nutraukė
nemokšiškumo ir blogio
grandines, išlaisvino ir pakėlė
savo šalį taip, kaip nesugebėjo
nė viena pergalė mūsų lauke.

Tuo metu dar nebuvo žinomas
spausdinimas, todėl bibliją
galėjo būti dauginama tik lėtu
ir varginančiu darbu. Žmonės

labai sudomino ši Knyga ir jie norėjo ją įsigyti, todėl daugelis noriai įsijungė į perrašinėjimo darbą, bet patenkinti paklausą buvo sunku. Kai kurie turtingesni pirkėjai norėjo visos biblijos, kiti pirko tik atskirus skyrius. Daugeliu atvejų kelios šeimos susidėdavo ir įsigydavo vieną egzempliorių. taigi Viklifo biblija pasiekė žmonių namus per trumpą laiką.

Naujas žinojimas išlaisvino žmonių protus, kuriuos iki tol

valdė popiežiaus mokslas.
Dabar Viklifas mokė žymiausių
protestantizmo pamatinių tiesų
- išsigelbėjimo tikėjimu
Kristumi tiesos ir vien tik
Šventojo Rašto teisingumo
tiesos. Jo siūstieji
pamokslininkai platino Bibliją
kartu su reformatoriaus raštais.
Jie dirbo sėkmingai, atnaujintą
tikėjimą priėmė beveik pusė
Anglijos gyventojų.

Šventojo Rašto pasirodymas
išgąsdino Bažnyčios vadovus.

Jie turėjo susidurti su galingesne nei Viklifas galia, prieš ją ginklai buvo bejėgiai. Tuo metu Anglijoje nebuvo įstatymo, draudžiančio skaityti Bibliją, nes niekada anksčiau ji nebuvo išleista gimtąja kalba. Vėliau tokie įstatymai buvo išleisti ir jų buvo griežčiausiai laikomasi. Tuo tarpu, nepaisant kunigų pastangų, buvo palanki proga skleisti Dievo Žodį.

Popiežininkų vyresnybė vėl pradėjo planuoti, kaip nutildyti

reformatorių. Tris kartus iš eilės buvo nesėkmingai mėginta jį nuteisti. Pirmą kartą vyskupų susirinkimas paskelbė Viklifo raštus eretiškais ir, patraukę jaunąjį karalių Ričardą II į savo pusę, gavo karališkąjį įsakymą įkalinti visus, kurie laikysis pasmerktojo mokymo.

Tačiau Viklifas kreipėsi į parlamentą. Jis drąsiai kaltino Bažnyčios hierarchiją prieš tautos tarybą ir atskleidė didžiulius piktnaudžiavimus,

kuriems pritarėdavo Bažnyčia. Labai įtikinamai jis vaizdavo popiežių ydas ir kaltino juos valdžios uzurpavimu. Jo priešai įsiuto. iki tol Viklifo draugai ir rėmėjai nusileisdavo ir paklūsėdavo, buvo tikimasi, kad ir pats reformatorius, senyvo amžiaus, vienišas ir be draugų, nusilenks karūnai ir tiarai. Bet nugalėtas buvo ne jis, o popiežininkai. parlamentas, paveiktas karštos Viklifo kalbos, panaikino persekiojimo ediktą, ir reformatorius vėl buvo laisvas.

pagaliau Viklifas buvo
patrauktas į teismą trečią kartą.
Dabar jis stojo prieš
aukščiausiąjį karalystės
dvasininkijos tribunolą. Čia
erezijai nebus rodoma jokia
malonė. pagaliau Roma švęs
pergalę, o reformatoriaus veikla
bus sustabdyta - taip galvojo
popiežininkai. Jeigu jiems
pavyktų įgyvendinti savo
tikslą, Viklifas būtų priverstas
išsižadėti savo mokslo arba
sudegti ant laužo.

Tačiau Džonas Viklifas
neišsižadėjo, bet ir
neapsimetinėjo. Jis drąsiai gynė
savo mokymą ir atmetė
puolančiųjų kaltinimus.
Negalvodamas apie save, apie
savo padėtį, nekreipdamas
dėmesio į aplinkybes, jis
priminė klausytojams Dievo
teismą ir pasvėrė jų sofistines
apgavystes amžinosios tiesos
svarstyklėmis. Salėje, kurioje
vyko teismas, buvo juntama
Šventosios Dvasios galia.

Dievas taip paveikė
klausytojus, kad, rodos, jie
negalėjo pajudėti iš vietos. Kaip
strėlės iš Viešpaties strėlinės,
reformatoriaus žodžiai pervėrė
jų širdis. Kaltinimą erezija
Viklifas nukreipė į pačius
kaltintojus. Kodėl, klausė jis, jie
drįsta skleisti savo paklydimus,
kodėl, siekdami naudos,
naudojasi Dievo malone.

Galiausiai jis pasakė:

„Pagalvokite, su kuo jūs
kovoiate? Su senu žmogumi,

kuris stovi ant mirties
slenksčio? Ne! Jūs kovojate su
Tiesa, o ši Tiesa yra už jus
stipresnė, ir ji nugalės jus. ” -
Tai pasakęs, jis išėjo iš
susirinkimo, ir nė vienas
priešas nebandė jo sulaikyti.

Džono Viklifo darbas buvo
beveik atliktas; tiesos vėliava,
kurią jis taip ilgai nešė, greitai
galėjo iškristi iš jo rankos,
tačiau jis dar kartą turėjo
paliudyti Evangeliją. Tiesą
reikėjo paskelbti pačioje

nuodėmės karalystės tvirtovėje.
Viklifas buvo patrauktas į
teismą prieš popiežiaus
tribunolą Romoje, kur taip
dažnai buvo liejamas šventųjų
kraujas. Nors jis suvokė
gresiantį pavojų, bet būtų
pakluses iškvietimui. Tik
paralyžiaus priepuolis sukliudė
jo kelionę. Nors Roma negalėjo
išgirsti jo balso, bet jis galėjo
perteikti savo žodžius raštu.
Reformatorius nusiuntė
popiežiui pagarbų,
krikščioniška dvasia parašytą
laišką, tačiau jame išreiškė

aiškų priekaištą popiežiaus
sosto išdidumui ir dirbtiniam
iškilmingumui.

Jis rašė: „Iš tikrųjų džiaugiuosi,
galėdamas atverti ir paskelbti
kiekvienam žmogui tikėjimą,
kurio laikausi, o ypač Romos
vyskupui, kuris, kaip aš manau,
yra teisingas ir nuoširdus, todėl
patvirtins mano tikėjimo
pagrįstumą, o jei aš klystu,
nurodys mano paklydimus.

pirmiausia aš galvoju, kad Kristaus Evangelija yra svarbiausia Dievo Įstatymo dalis. [...] Turint omeny, kad Romos vyskupas yra Kristaus vietininkas žemėje, mano manymu, jam, labiau nei kitiems, turėtų galioti evangelijos Įstatymas. Kristaus mokinių didingumą sudaro ne žemiškas garbingas vardas ar šlovė, bet siekis kuo tiksliau atitikti Kristaus gyvenimą ir charakterį. [...] Kristus savo žemiškame gyvenime buvo neturtingiausias Žmogus. jis

atsisakė žemiškos garbės ir valdžios. [...]

joks nuoširdus tikintysis neturi sekti nei popiežiumi, nei kitu šventuoju, nes jie negyvena taip kaip Jėzus Kristus. Petras ir Zebediejaus sūnūs, užuot sekę Kristumi, troško žemiškos garbės ir tuo nusižengė, todėl niekas neturi sekti šiuo pavyzdžiu.

popiežius turi palikti žemišką valdymą pasaulietinei valdžiai,

o pats turi mokyti visą
dvasininkiją, nes taip darė
Kristus ir jo mokiniai. jei
suklydau taip kalbėdamas, aš
nuolankiai pasiruošęs priimti
bet kokią bausmę, jei iškils toks
būtinumas; jei galėčiau,
atvykčiau pas Romos vyskupą.
Tačiau Viešpats nusprendė
kitaip, ir aš turiu Dievo klausyti
labiau negu žmonių.”

Baigdamas jis rašė: „Melskimės
mūsų Dievui, kad jis taip
paveiktų mūsų popiežių

urboną Vi, jog jis galėtų savo gyvenimu ir būdu kartu su dvasininkija sekti Viešpačiu jėzumi Kristumi; ir kad jie galėtų veiksmingiau mokyti žmones, kurie ištikimai sektų jais.” taigi Viklifas nurodė popiežiui ir kardinolams Kristaus nuolankumą ir kuklumą. jis parodė visam krikščioniškajam pasauliui skirtumą tarp jų ir dieviškojo mokytojo, kurio atstovais jie dėjosi. Jis buvo tikras, kad už ištikimybę sumokės gyvybe. Norėdami jį sunaikinti,

karalius, popiežius ir vyskupai
susivienijo; buvo akivaizdu,
kad jau po kelių mėnesių jis
atsidurs ant laužo. Tačiau jo
drąsa buvo nepalaužiama. jis
klausė: „Kodėl jūs manote, kad
kankinio vainikas toli nuo jūsų?
tik pradėkite skelbti Kristaus
Evangeliją išpuikusiems
prelatams, ir jūs neišvengsite
mirties. ar dėl to turiu gyventi
ir tylėti? [...] niekada! tekrinta
ant manęs smūgis, aš laukiu
jo.”

tačiau Dievo apvaizda saugojo savo tarną. Vyras, kuris visą gyvenimą drąsiai gynė tiesą, kasdien rizikavo savo gyvybe, neturėjo tapti savo priešų neapykantos auka. Džonas Viklifas niekada nesislėpė, kad apsisaugotų, jo skydas buvo Viešpats. ir dabar, kai jo priešai buvo tikri, kad auka jų rankose, Dievo ranka paslėpė jį neprieinamoje vietoje. Ruošdamasis dalyti komuniją Latervorto bažnyčioje, Viklifas sukniubo ir po kurio laiko mirė.

Dievas pavedė Viklifui savo darbą. jo lūpomis Viešpats skelbė tiesos Žodį ir saugojo jį, kad žmonės galėtų išgirsti.

Reformatoriaus gyvybė buvo išsaugota, o darbai tęsiami tol, kol buvo padėti pamatai dideliam reformacijos darbui.

Džonas Viklifas išėjo iš ankstyvųjų viduramžių tamsos. Kai jis klojo reformos pamatus, nebuvo jokių raštų, kuriais galėtų remtis. pakviestas kaip ir

jonas Krikštytojas įvykdyti ypatingą užduotį, jis tapo naujosios eros šaukliu. tačiau jo pateikta pamatinių tiesų sistema buvo vieninga ir išbaigta, vėlesnių laikų reformatoriai nepralenkė jo, o kai kurie ir neprilygo. pamatai buvo padėti giliai ir buvo tokie stiprūs, kad pastatytasis ant jų pastatas stovėjo tvirtai ir nepriekaištingai. tiems, kurie ėjo po jo, nieko nereikėjo keisti.

Galingas judėjimas, kurio priekyje ėjo Viklifas, turėjo išvaduoti sąžinę ir protą bei išlaisvinti tautas. jo ištakos slypėjo Biblijoje. ji buvo tas palaimingos srovės šaltinis, kuris gyvybės vandeniu tekėjo nuo XiV a. Džonas Viklifas pripažino šventąjį raštą ir buvo visiškai įsitikinęs, kad jis - Dievo valios įkvėptasis apreiškimas, tikėjimo taisyklė ir gyvenimo matas. Reformatorius buvo išmokytas laikyti romos bažnyčią dieviškuoju, neabejotinai

teisingu autoritetu ir be abejonių priimti per tūkstantį metų sukurtą mokslą ir papročius. Tačiau jis nususuko nuo viso to, kad paklustų šventam Dievo Žodžiui - autoritetingam šaltiniui, ir ragino žmones jį pripažinti. Viklifas teigė, kad ne Bažnyčios žodis, kurį skelbia popiežius, o Dievo balsas, atskleistas Jo Žodyje, yra vienintelis autoritetas. Jis aiškino, kad Biblija tiksliai išreiškia Dievo valią. Be to, tik pati Biblija gali paaiškinti save, todėl

kiekvienas žmogus,
tyrinėdamas ją, gali pats
sužinoti savo pareigas. Taip jis
kreipė žmonių mintis nuo
popiežiaus ir Romos bažnyčios
Dievo Žodžio link.

Viklifas - vienas didžiausių
reformatorių. Nedaugelis jo
sekėjų pasižymėjo tokiu
intelektu, platumu, minties
aiškumu, sugebėjo taip tvirtai
palaikyti ir drąsiai ginti tiesą.
Pirmasis reformatorius tyrai
gyveno, stropiai mokėsi ir

dirbo, buvo doras ir sąžiningas, siekė panašėti į Kristų meile ir ištikimu tarnavimu. Jis turėjo visas gerąsias savybes ir mokėjo jomis naudotis ir tuomet, kai aplink tvyrojo intelekto tamsa ir moralės sugedimas.

Džono Viklifo charakteris liudija auklėjančią ir keičiančią Šventojo Rašto galią. Tokiu jį padarė Biblija. Siekis suvokti didžiąsias apreiškimo tiesas suteikia mums žvalumo ir

energijos. Taip lavėja mūsų protai, didėja išvalgumas, tampame pajėgūs priimti reikiamus sprendimus. Biblijos tyrinėjimas kilnina kiekvieną mintį, jausmą ir troškimą, suteikia tvirtumo ketinimams, drąsos, kantrybės, pakelia dvasią, tobulina charakterį ir apvalo sielą nuo nuodėmių. Rimtas ir pagarbus Šventojo Rašto tyrinėjimas susieja tyrinėtojo protą su beribe Išmintimi, pasaulis įgyja kilnesnių žmonių, pasižyminčių guvesniais proto

sugebėjimais. „Tavo žodžių aiškinimas apšviečia, pamoko išvalgos net neišmanėlius“, - sako psalmininkas. (Psalmė 119, 130)

Viklifo mokslas sparčiai plito. Jo sekėjai, vadinami viklifitais ir lolardais, nešdami Evangelijos šviesą išraižė visą Angliją ir nukeliavo į kitas šalis. Mirus vadui, pamokslininkai dirbo dar ryžtingiau, minios žmonių susiburdavo jų pasiklausyti. Tarp atsivertusiųjų buvo

nemažai kilmingų žmonių,
jiems pritarė net karalienė.
Daugelyje vietų pasikeitė
žmonių gyvenimo būdas, o
stabmeldiški katalikybės
simboliai buvo pašalinti iš
bažnyčių. Tačiau greitai
negailestinga persekiojimų
banga užgriuvo tuos, kurie
drįso pripažinti Bibliją savo
vadovu. Anglijos monarchai,
siekiantys Romos pagalba
sustiprinti savo valdžią,
nedvejodami paaukojo
reformatorius. Pirmą kartą
Anglijos istorijoje Evangelijos

skelbėjai buvo pasmerkti mirti ant laužo. Kankiniai buvo žudomi vienas po kito. Persekiojami, paskelbti už įstatymo ribos, kankinami tiesos gynėjai galėjo išsakyti savo skausmą tik Galybių Viešpačiui. Gaudomi kaip bažnyčios priešai ir karalystės išdavikai, jie tęsė savo darbą slaptose vietose, rasdami prieglobstį kukliuose neturtingųjų namuose, o dažnai slapstydami net urvuose ir olose.

Nepaisydamas persekiotojų
įniršio, ramus, nuoširdus,
rimtas ir kantrus protesto
balsas buvo nukreiptas prieš
religinį pagedimą ir jo aidas
buvo girdimas per amžius. To
meto krikščionys žinojo tiesą
tik iš dalies, tačiau jie išmoko
mylėti ir paklusti Dievo
Žodžiui bei kantriai už jį
kentėjo. Kaip ir apaštalų laikais,
daugelis paaukojo savo
žemiškąjį turtą dėl Kristaus.
Tie, kurie galėjo gyventi savo

namuose, maloniai dalijosi
pastoge su persekiojamais
broliais, o kai patys būdavo
ištremiami, nuolankiai
priimdavo tremtinio dalią.
tiesa, tūkstančiai, išgąsdinti
persekiotojų įtūžio,
išsipirkdavo laisvę. Jie
paaukodavo savo tikėjimą ir
išeidavo iš kalėjimų apsirengę
atgailautojų apdaru, kad
parodytų savo išsižadėjimą.
Tačiau daugelis - ir kilmingieji,
ir paprasti žmonės - be baimės
liudijo tiesą požemių kalėjimų
celėse, lolarų bokštuose, buvo

kankinami ir deginami, bet
džiaugėsi esą verti dalyvauti Jo
kančiose.

Popiežininkams nepasisekė
atsikratyti Džono Viklifo iki jo
mirties, bet ir po mirties jis
nedavė jiems ramybės.

Konstanco Visuotinis Bažnyčios
susirinkimas nutarė daugiau
nei keturiasdešimt metų po
Viklifo mirties iškasti jo kaulus
ir viešai sudeginti, o pelenus
išbarstyti į šalia tekantį upelį.
„Sis upelis, - sako senas

rašytojas, - nuplukdė jo pelenus į Aivoną, Aivonas - į Severną, Severnas - į jūrą, o toliau - į didžiausius vandenynus. Taigi Džono Viklifo pelenai tapo jo mokymo, kuris paplito visame pasaulyje, simboliu." Jo priešai net nesuvokė savo piktavališko poelgio reikšmės.

Džono Viklifo darbų dėka Janas Husas iš Bohemijos atskleidė daug katalikybės paklydimų ir pradėjo reformatoriaus veiklą. Taip šiose dviejose šalyse,

esančiose toli viena nuo kitos,
buvo pasėta tiesos sėkla. Iš
bohemijos mokslas paplito po
kitas šalis. Žmonių mintys
buvo nukreiptos į seniai
užmirštą Dievo Žodį. Dievo
ranka ruošė kelią Didžiajai
Reformacijai.

6. Husas Ir Jeronimas

Bohemijoje Evangelija pasklido IX amžiuje. Šventasis Raštas buvo išverstas, ir pamaldos buvo laikomos tautos kalba. Tačiau įsigalint popiežijai, Dievo Žodis buvo nustumtas į šalį. Grigalius Vii, kuris pats ėmėsi pažeminti karalių išdidumą, taip pat ryžtingai siekė pavergti ir tautą, todėl išleido bulę, draudžiančią laikyti pamaldas čekų kalba. popiežius paskelbė: „Visagaliui būtų malonu, kad jis būtų

garbinamas nežinoma kalba;
daug erezijų ir blogio atsirado
dėl šios taisyklės nesilaikymo.”
taigi Roma nusprendė, kad
Dievo Žodžio šviesa turi būti
užgesinta. Žmonės liko tamsoje.
tačiau Dangus rado kitą kelią
bažnyčiai palaikyti. Daug
valdiečių ir albigiečių, išvarytų
iš savo namų prancūzijoje ir
Italijoje, atvyko į bohemiją.
Nors jie nedrįso mokytis atvirai,
bet uoliai dirbo slapta. taip per
amžius buvo išsaugotas tikrasis
tikėjimas.

Dar iki jano Huso veiklos bohemijoje buvo žmonių, kurie atvirai smerkė bažnyčios sugedimą ir palaidą žmonių gyvenimą. jų darbas sukėlė visuomenės susidomėjimą. bažnyčios vyresnybė sunerimo, prasidėjo evangelijos skelbėjų persekiojimas. todėl žmonės rinkosi pamaldoms miškuose ir kalnuose, o kareiviai juos medžiojo ir žudė kaip laukinius žvėris. po kurio laiko buvo paskelbta, kad tie, kurie

nesilaiko Romos bažnyčios tikėjimo, turi būti deginami. Tačiau krikščionys atiduodami gyvybę, tikėjosi, kad jų darbas nenueis veltui. Vienas tų, kurie „mokė, kad išgelbėjimas pasiekiamas vien tikėjimu nukryžiuotu Išgelbėtoju“, mirdamas pareiškė: „tiesos priešų įniršis dabar turi persvarą prieš mus, bet taip nebus visą laiką; iš paprastų žmonių atsiras vienas be kardo ir valdžios, ir priešai nesugebės jo nugalėti.“ Martyno Liuterio laikas dar nebuvo atėjęs, tačiau

pasirodė vyras, kurio liudijimas prieš Romą išjudino tautas.

Janas Husas buvo kilęs iš paprastų žmonių ir, mirus tėvui, anksti liko našlaičiu. Jo religinga motina manė, kad sūnui reikia mokslo ir Dievo baimės pajutimo, todėl siekė užtikrinti jam šį palikimą. Janas mokėsi provincijos mokykloje, po to išvyko į prahos universitetą, kur buvo priimtas labdaros stipendininku. Neturtinga motina palydėjo jį į

prahą. Ji neturėjo žemiškųjų turtų, kuriuos galėtų duoti sūnui. Kai jie priartėjo prie didžiojo miesto, ji atsiklaupė prie likusio be tėvo jaunuolio, ir maldavo dangiškojo tėvo palaiminti jos vaiką. TUO metu motina neįsivaizdavo, kaip bus atsakyta į jos maldą.

universitete Janas Husas greitai išsiskyrė nepailstamu uolumu ir greita pažanga, o jo nepriekaištingas gyvenimas, romumas ir draugiškumas

pelnę visuotinę pagarbą. jis
nuoširdžiai laikė Romos
bažnyčią tikrąja Bažnyčia ir iš
visų jėgų siekė jos dvasinio
palaiminimo. Metinių švenčių
proga jis atliko išpažintį,
sumokėjo paskutines monetas
iš savo skurdžių atsargų ir
prisijungė prie procesijos, kad
galėtų gauti žadėtąjį nuodėmių
atleidimą. Baigęs universitetą,
jis buvo išventintas kunigu,
netrukus buvo paaukštintas -
paskirtas karaliaus rūmų
kapelionu. Kiek vėliau tapo
universiteto, kuriame mokėsi,

profesoriumi, po to rektoriumi.
Per kelerius metus kuklus
studentas tapo šalies
pasididžiavimu, o jo vardas
tapo žinomas visoje Europoje.

Tačiau reformą Husas pradėjo
kitoje srityje. Praėjus keleriems
metams po išventinimo, jis
buvo paskirtas Betliejaus
koplyčios pamokslininku. Šios
koplyčios įkūrėjai manė, kad
svarbu skelbti Šventąjį Raštą
žmonėms suprantama kalba.
Nepaisant Romos

pasipriešinimo šiai praktikai, Bohemijoje Dievo Žodis vis dar buvo skelbiamas vietos kalba. Tačiau Biblija buvo mažai žinoma. Blogiausios ydos vyravo įvairiuose žmonių luomuose. Remdamasis Dievo Žodžiu, Janas Husas negailestingai smerkė blogi, kad įgyvendintų tiesos ir tyrumo principus.

prahietis Jeronimas, kuris vėliau artimai bendravo su Husu, grįždamas iš Anglijos

atsivežė Džono Viklifo raštus.
atsivertusi anglijos karalienė
buvo bohemijos kunigaikštė,
todėl reformatoriaus darbai
plačiai paplito jos gimtojoje
šalyje. šiuos raštus Husas skaitė
labai susidomėjęs. jis manė, kad
jų autorius buvo tikras
krikščionis, todėl buvo linkęs
palankiai vertinti skelbiamas
reformas. nejučia janas Husas
ižengė į kelią, kuris tolino jį nuo
romos.

TUO metu į prahą iš anglijos atvyko du keliautojai priėmę evangelijos šviesą ir pasiryžę skleisti ją svetimose šalyse. pradėję atvirai kalbėti prieš popiežiaus viršenybę, jie buvo greitai nutildyti. nenorėdami atsisakyti savų siekių, žmonės rado kitą išeitį. būdami ne tik pamokslininkai, bet ir menininkai, jie panaudojo savo sugebėjimus. jie nutapė du paveikslus. Viename pavaizdavo Kristų, įžengiantį į jeruzalę, kuris „romus, [...] joja ant asilės“ (Mato 21, 5) , o iš

paskos seka basi, apdriskusiais
kelionės drabužiais jo mokiniai.
Kitas paveikslas vaizdavo
popiežiaus procesiją: popiežius,
pasipuošęs brangiais drabužiais
ir triguba karūna, joja žirgu,
papuoštu brangenybėmis,
lydimas trimitininkų, o iš
paskos seka puošniai apsirengę
kardinolai ir prelatai.

šis „pamokslas“ patraukė visų
žmonių dėmesį. minios atėjo
pasižiūrėti paveikslų. Visi
galėjo suprasti pamoką, o

daugelį sukretė kontrastas tarp Kristaus, mokytojo, romumo bei kuklumo ir popiežiaus, jo tarno, išdidumo ir arogantiškumo. prahoje kilo didelis sąmyšis, o svetimšaliai turėjo skubiai išvykti, tačiau jų pamoka nebuvo užmiršta. Janui Husui paveikslai padarė didelį įspūdį. jie paskatino jį atidžiai tyrinėti šventąjį raštą ir Džono Viklifo raštus. nors Husas dar nebuvo pasiruošęs priimti visų Viklifo skelbiamų reformų, bet aiškiai pamatė tikrąjį popiežystės veidą ir pasmerkė

bažnyčios hierarchijos
išdidumą, garbės troškimą ir
sugedimą.

iš bohemos šviesa pasklido į
Vokietiją, nes bruzdėjimai
prahos universitete privertė
pasitraukti namo šimtus
vokiečių studentų. Daugelis jų
pirmą kartą susipažino su
Biblija, o grįžę platino
Evangeliją tėvynėje.

Žinios apie įvykius prahoje
pasiekė Romą, Janas Husas

buvo pakviestas atvykti pas popiežių. Paklusti - reiškė atsisveikinti su gyvybe.

Bohemijos karalius ir karalienė, diduomenės atstovai ir vyriausybės pareigūnai susivienijo, prašydami popiežiaus, kad Husui būtų leista likti Prahoje ir atsakyti Romai per atstovą. Atmetęs šį prašymą, popiežius pradėjo teismą, pripažino Husą kaltu, o po to paskelbė Prahos miestui interdiktą.

Tais laikais toks nuosprendis keldavo didelę paniką. Po interdikto paskelbimo sekę veiksmai turėjo sukelti žmonėms baimę. Juk masės priėmė popiežių kaip paties Dievo atstovą, laikantį rankose dangaus ir pragaro raktus ir turintį galią teisti tiek žemėje, tiek danguje. Buvo tikima, kad dangaus vartai užsitrenkia kraštui, kuriam paskelbtas interdiktas. Kol popiežiaus malonė nenuims bažnytinio prakeikimo, mirusieji negalės patekti į palaimos buveinę. Šią

baisią nelaimę liudija
sustabdytos religinės apeigos,
uždarytos bažnyčios.

Sutuoktuvės buvo atliekamos
šventoriuje. Mirusieji, kurių
nebuvo galima laidoti
pašventintoje žemėje, buvo
laidojami be jokių apeigų
laukuose ar grioviuose.

Tokiomis priemonėmis, kurios
veikė vaizduotę, Roma bandė
užvaldyti žmonių protus ir
širdis.

Praha šurmuliavo. Dauguma kaltino Janą Husą, paskelbė jį visų nelaimių priežastimi ir reikalavo išduoti jį Romos teismui. Norėdamas, kad audra nurimtų, reformatorius pasitraukė į savo gimtąjį kaimą. Draugams, kuriuos paliko Prahoje, jis rašė: „Aš pasitraukiau iš jūsų tarpo sekdamas Jėzaus Kristaus nurodymu ir pavyzdžiu, kad neduočiau galimybės piktavaliams užsitraukti amžinojo pasmerkimo, kad netapčiau pamaldžiųjų

sielvarto priežastimi ir jie nebūtų persekiojami. Aš laikinai pasitraukiau, nes suprantu, kad nedori kunigai gali ilgam uždrausti skleisti jums Dievo Žodį; tačiau nepalikau jūsų, kad jūs išsižadėtumėte Dievo tiesos, dėl kurios su Dievo pagalba aš pasiruošęs mirti.” Husas tęsė darbą ir keliavo po kaimynines apylinkes, sakydamas trokštančioms minioms pamokslus. Popiežiaus bandymai užgniaužti Tiesos Žodį prisidėjo prie to, kad jis

dar labiau pasklido. „Mes juk nieko negalime prieš tiesą, bet tiktai už tiesą.“ (2Korintiečiams 13, 8)

„šiuo gyvenimo tarpsniu jano Huso mintyse vyko skausminga kova. nors Bažnyčia stengėsi jį sužlugdyti, bet jis pripažino jos autoritetą. Romos bažnyčia jam vis dar buvo Kristaus nuotaka, o popiežius - Dievo atstovas ir vietininkas. Iš tikrųjų Janas Husas kovojo su pasekmėmis,

bet nesigilino į priežastis,
kurios jas sukėlė. Vyko
įnirtinga įsitikinimų ir sąžinės
kova. Jei valdžia teisėta ir
neklystanti, kaip jis manė,
kodėl jis taip atkakliai stengėsi
jai nepaklusti? Kodėl jam
atrodė, kad paklusęs nusidės,
juk jis paklus neklystančiai
Bažnyčiai? Tai buvo problema,
kurios jis negalėjo išspręsti, tai
buvo abejonė, kuri jį kankino
kasdien. Jis padarė išvadą, kad
tai, kas buvo atsitikę anksčiau,
Išgelbėtojo laikais, nutiko
dabar: Bažnyčios kunigai tapo

nedorais žmonėmis ir
panaudojo teisėtą valdžią
neteisėtiems tikslams. Todėl jis
apsisprendė ir pradėjo mokyti
kitus, kad Šventojo Rašto
priesakai, priimti protu, turi
vadovauti sąžinei. Kitaip
tariant, Dievas, kalbantis per
šventąjį Raštą, o ne Bažnyčia,
kalbanti per dvasininkiją, turi
būti vienintelis patikimas
vadovas.”

Kai po kurio laiko sujudimas
Prahoje nuslūgo, Husas grįžo į

Betliejaus koplyčią ir uoliai
skelbė Dievo Žodį. Jo priešai
buvo aktyvūs ir galingi, tačiau
karalienė ir daugelis didikų
buvo jo draugai, be to, jį palaikė
liaudis. Lygindami jo tyrą ir
kilnų mokslą bei šventą
gyvenimą su iškreiptu Romos
bažnyčios mokslu ir dvasininkų
godumu bei ištvirkimu,
daugelis laikė garbe būti jo
pusėje.

Iki tol Husas dirbo vienas,
tačiau dabar prie reformos

darbo prisijungė Jeronimas,
kuris, būdamas Anglijoje,
priėmė Džono Viklifo mokslą.
Vėliau jų gyvenimas susipynė,
jų neišskyrė net mirtis.

Talentas, iškalba ir erudicija -
dovanos, kurios pelnė jam
palankumą, - tai išskirtiniai
Jeronimo bruožai. Tačiau
savybės, kurios nusako
charakterio tvirtumą, labiau
išryškėjo Huso karakteryje. Jo
ramūs sprendimai padėdavo
pažaboti impulsyvų Jeronimo
būdą. Jeronimas nuolankiai
pripažindavo savo draugo

pranašumą ir klausydavo jo patarimų. Drauge vykdoma jų reforma greitai plito.

Dievas ryškia šviesa apšvietė išrinktųjų žmonių protus ir atskleidė jiems daugelį Romos paklydimų. Tačiau jie negavo visos šviesos, kuri turėjo būti duota pasauliui. Dievo tarnai vedė žmones iš katalikybės tamsos, bet jiems teko susidurti su daugybe didelių kliūčių. Jis vedė juos pamažu, atskleisdavo jiems tiek, kiek jie galėjo

suprasti. jie nebūtų pajėgę
priimti visos šviesos iš karto.
Kaip ryškūs vidurdienio saulės
spinduliai apakina tuos, kurie
ilgai gyvena tamsoje, taip visa
šviesa būtų privertusi juos
nususukti. todėl Viešpats
atskleidė šiems vyrams šviesą
pamažu. Kiekvieną amžių
atsirasdavo vis nauji ištikimi
darbuotojai, kurie vedė žmones
toliau reformacijos keliu.

Bažnyčios skilimas tęsėsi.

Dabar net trys popiežiai kovojo

dėl valdžios , o jų kova užpildė
krikščioniškąjį pasaulį
nusikaltimais ir sąmyšiu.
Nepasitenkindami žodiniais
prakeiksmiais, jie griebėsi
žemiškesnių kovos būdų.
Kiekvienas stengėsi įsigyti
ginklų ir nusisamdyti kuo
daugiau kareivių. tam reikėjo
pinigų, o norint jų gauti, buvo
pardavinėjamos bažnytinės
pareigos, teisės rinkti
mokesčius ir Bažnyčios
palaiminimai. Vyresniųjų
pavyzdžiu sekė žemesnieji
dvasininkai, jie ėmėsi simonijos

ir kovojo tarpusavyje, kad
sutramdytų priešus ir
sustiprintų savo galią. Janas
Husas kasdien vis drąsiau
pasisakė prieš pasibjaurėtinius
dalykus, kurie buvo daromi
religijos vardu, o liaudis atvirai
kaltino Romos vyresnybę dėl
visų vargų, kurie užgriuvo
krikščioniškąjį pasaulį.

Atrodė, kad Praha vėl stovėjo
ant kruvino konflikto slenksčio.
Dabar Dievo tarnas buvo
apkaltintas taip pat kaip tas,

kuris daro sumišimą Izraelyje.
(žr. 1 Karalių 18, 17) Miestui
vėl buvo paskelbtas interdiktas,
Husas vėl pasitraukė į savo
gimtąjį kaimą. Nutilo ištikimojo
liudytojo balsas, skambėjęs iš
mylimos betliejaus koplyčios.
prieš patvirtindamas savo
ištikimybę tiesai ir
atiduodamas už tai gyvybę, jis
turėjo prabilti nuo aukštesnės
tribūnos visiems krikščionims.

Kad Europoje būtų užkirstas
kelias vyraujančiam blogiui,

Konstance buvo sušauktas
Visuotinis bažnyčios
susirinkimas. imperatoriaus
zigmanto valia jį sukviėtė
vienas iš trijų popiežių varžovų
jonas XXiii. Nors jam nelabai
patiko toks sprendimas, nes jo
gyvenimą ir politiką dažnai
kritikavo net pagedę prelatai,
bet jis nedrįso priešintis
zigmanto valiai.

Bažnyčios susirinkimas turėjo
įveikti skilimą ir išgyvendinti
ereziją. Į susirinkimą turėjo

atvykti du popiežiai ir naujojo
mokslo vyriausias
propaguotojas Janas Husas.
Pirmieji, rūpindamiesi savo
saugumu, patys neatvyko, bet
atsiuntė savo atstovus.
Popiežius Jonas XXIII, nors ir
buvo šio susirinkimo oficialusis
iniciatorius, taip pat atvyko
nuogaustaudamas, nes nujautė,
kad imperatorius slapta trokšta
jį nuversti. Popiežius bijojo, kad
reikės atsakyti už visus
padarytus nusikaltimus ir už
blogį, kuris užtraukė negarbę
titarai. Tačiau jis atvyko į

Konstančą labai iškilmingai, lydimas aukščiausio rango dvasininkų ir dvariškių. Visa miesto dvasininkija ir aukštus postus užimantys pareigūnai bei didžiulė minia gyventojų išėjo jo pasitikti. Virš popiežiaus galvos buvo auksinis baldakimas, kurią nešė keturi vyriausieji magistratai. prieš jį buvo nešama ostija, o prabangūs kardinolų ir didikų apdarai vaizdą darė dar išpūdingesnį.

TUO tarpu prie Konstanco
artėjo kitas keliautojas. Janas
Husas žinojo apie jam gresiantį
pavojų. Jis atsisveikino su
draugais tarsi nujausdamas,
kad niekada daugiau jų
nebepamatys, nes jo kelias
nuves jį ant laužo. NO^ jis
turėjo bohemijos karaliaus
apsauginį raštą, o pakeliui jam
buvo įteiktas ir imperatoriaus
Zigmanto apsauginis raštas,
Husas buvo pasiruošęs mirti.

prahoje laiške draugams jis rašė: „mano broliai [...], aš išvykstu, turėdamas apsauginį karaliaus raštą, susitikti su daugybe mirtinų priešų [...]. Vis dėlto aš pasikliauju visagaliu Dievu, savo išgelbėtoju, ir tikiuosi, kad jis išklausys jūsų karštas maldas, perduos savo išmintį ir apdairumą mano lūpoms, kad galėčiau jiems atsispirti. ESU tikras, kad jis savo šventąja Dvasia sutvirtins mane skelbti tiesą, tuomet galėsiu drąsiai sutikti išmėginimus, kalėjimą ir net

žiaurią mirtį. jėzus Kristus kentėjo dėl tų, kuriuos mylėjo. jis paliko mums pavyzdį, kad mes kantriai iškęstume visus išbandymus ir išsigelbėtume. jis yra Dievas, o mes jo kūriniai. jis yra Viešpats, o mes jo tarnai. jis yra pasaulio Valdovas, o mes niekingi mirtingieji, tačiau jis kentėjo dėl mūsų. Kodėl mes negalime kentėti, juk kančios apvalo mus? mielieji, jei mano mirtis pasitarnaus jo šlovei, melskitės, kad ji ateitų greitai, kad Jis padėtų man tvirtai pakelti visas negandas. Jeigu

bus lemta grįžti į jūsų tarpą,
melskime Dievą, kad grįžčiau
be dėmės, kad nenutylėčiau nė
vienos Evangelijos tiesos ir
palikčiau savo broliams puikų
pavyzdį, kuriuo jie galėtų sekti.
Manau, kad jūs daugiau
nepamatysite manęs prahoje,
tačiau jei visagalis Dievas
panorės sugražinti mane jums,
tuomet ženkime pirmyn su
tvirta širdimi, pažindami ir
mylėdami jo Įstatymą.”

Kitame laiške kunigui,
tapusiam evangelijos mokiniu,
janas Husas nuolankiai
pripažino savo klaidas ir
kaltino save, kad „jautė
malonumą, dėvėdamas
prabangius apdarus ir tuščiai
leisdamas laiką menkaverčiams
užsiėmimams“. po to jis pridėjo
šiuos jaudinančius perspėjimus:
„Tegu tavo mintis užvaldo
Dievo šlovinimas ir sielų
išgelbėjimas, o ne parapijų ir
turto troškimas. saugokis, kad
neišpuoštum savo namų labiau
už savo sielą, labiausiai

rūpinkis dvasiniu pastatu. Būk
pamaldus ir kuklus,
nesumenkink savo vertės
puotaudamas. jei nepakeisi
gyvenimo būdo ir nesusilaikysi
nuo nesaikingumo, aš bijau,
kad būsi griežtai nubaustas
kaip ir aš [...]. TU pažįsti mano
mokslą, nes buvai nuo
vaikystės mokytas, todėl nėra
daugiau reikalo apie tai rašyti.
Bet aš maldauju tavęs mūsų
Viešpaties gailestingumu:
tuščiai nesididžiuok, juk matai,
kad aš suklupau." Ant voko
Husas užrašė: „Aš maldauju

tavęs, mano drauge: neatplėšk šio laiško, kol neįsitikinsi, kad esu miręs. “

Keliaudamas janas Husas pastebėjo, kad jo mokslas pasiekė žmonių širdis, kad daugelis nuoširdžiai atsivertė ir palankiai priima pasikeitimus. Žmonės susiburdavo, sveikindami jį, o kai kurių miestų magistratai ėjo kartu su juo gatvėmis.

Atvykus į Konstančą, Husui buvo suteikta visiška laisvė. be imperatoriaus apsauginio rašto, jam taip pat buvo užtikrinta asmeninė popiežiaus globa. Nepaisant šių iškilmingų pareiškimų, reformatorius buvo suimtas ir popiežiaus bei kardinolų įsakymu įmestas į pasibaisėtina požeminį kalėjimą. Vėliau jis buvo perkeltas į neįveikiamą tvirtovę kitoje Reino pusėje. nieko nelaimėjęs klasta, popiežius taip pat greitai pateko į šį kalėjimą. Be žmogžudystės,

simonijos ir svetimavimo,
susirinkimas apkaltino jį
niekšiščiausiais nusikaltimais,
„nuodėmėmis, kurių nedera
minėti“. pagal susirinkimo
nutarimą jis neteko karūnos ir
buvo įmestas į kalėjimą. Kiti
popiežiai taip pat buvo
nuversti, ir išrinktas naujas
popiežius.

nors pats popiežius jonas XXiii
buvo pripažintas kaltu dėl
didesnių nusikaltimų negu
janas Husas kada nors kaltino

kunigus ir dėl to reikalavo reformacijos, tačiau tas pats susirinkimas, kuris nuvertė popiežių, ėmėsi nutildyti reformatorių. Huso įkalinimas sukėlė didelį pasipiktinimą Bohemijoje. Galingi didikai nusiuntė susirinkimui rūsčius protestus dėl šio įžeidimo. imperatorius buvo nepatenkintas, kad buvo pažeistas apsauginis raštas, todėl taip pat pasipriešino Huso teismo procesui. Tačiau reformatoriaus priešai buvo ryžtingi ir pagiežingi. jie

priminė imperatoriui ankstesnę jo paties nusiteikimą, nuogąstavimus ir uolumą. jie pateikė svarius argumentus, kad įrodytų, jog „duotas pažadas netaikomas eretikams ir asmenims, kurie įtariamai erezija, nors jie turėtų karalių ir imperatorių apsauginius raštus.“ taip jie nugalėjo. ”

Nualintas ligos ir įkalinimo - drėgnas, dvokiantis požeminio kalėjimo oras sukėlė karštinę, kuri vos nenusinešė jo gyvybės

- janas Husas pagaliau stojo prieš susirinkimą. Surakintas grandinėmis, jis stovėjo prieš imperatorių, kurio garbė ir duotas žodis turėjo garantuoti jo saugumą. per ilgą teisminę apklausą Husas tvirtai laikėsi tiesos ir prieš susirinkusius aukštus Bažnyčios bei valstybės pareigūnus iškilmingai ir drąsiai smerkė Bažnyčios hierarchų pagedimą. Kai buvo pareikalauta išsižadėti savo mokslo arba pasirinkti mirtį, jis pasirinko kankinio likimą.

Dievo malonė palaikė jį. Kančių
savaitėmis prieš galutinį
nuosprendį dieviškoji ramybė
pripildė jo sielą. „Aš rašau šį
laišką, - rašė jis draugui, -
kalėjimo supančiota ranka,
rytoj tikiuosi mirties
nuosprendžio [...]. Kai Jėzus
Kristus padės mums vėl
susitikti nuostabioje būsimąjo
gyvenimo ramybėje, tu
sužinosi, koks gailestingas
pasirodė man Dievas, kaip

veiksmingai Jis palaikė mane
per ismėgimmus ir teismus. ”

Požemio kalėjimo tamsoje jis
matė tikrojo tikėjimo triumfą.
sapnuose grįždamas į koplyčią
prahoje, kur skelbė Evangeliją,
jis matė popiežių ir vyskupus,
trinančius Kristaus paveikslus,
kuriuos jis nutapė ant sienų.
„Sis reginys nuliūdino Husą,
tačiau kitą dieną jis jau sapnavo
daug dailininkų,
restauruojančių paveikslus ir
tapančių kitus paveikslus

ryškiomis spalvomis. Baigę savo darbą, dailininkai, apsupti didelės minios, sušuko: 'Tegu dabar ateina popiežius ir vyskupai; jie niekados daugiau jų nenutrins.'" pasakodamas savo sapną, reformatorius pasakė: „Aš esu įsitikinęs, kad Kristaus atvaizdas niekados nebus ištrintas. Jie norėjo jį sunaikinti, tačiau jį iš naujo kiekvieno žmogaus širdyje įrašys geresni negu aš pamokslininkai.”

paskutinį kartą Janas Husas
stojo prieš susirinkimą. Tai
buvo didelė ir stulbinanti
draugija - imperatorius,
imperijos kunigaikščiai, karalių
atstovai, kardinolai, vyskupai,
prelatai ir didelė minia žmonių,
kurie atėjo stebėti tos dienos
įvykių. Iš visų krikščioniškojo
pasaulio šalių susirinko
pirmosios teisėtos kovos už
tikėjimą liudytojai.

pakviestas tarti paskutinį žodį,
Husas paskelbė, kad

neišsižadės savo žodžių ir,
nukreipęs skvarbų žvilgsnį į
monarchą, kuris taip begėdiškai
sulaužė savo pažadą, tarė: „Aš
nusprendžiau savanoriškai stoti
prieš šį susirinkimą ir čia
esantis imperatorius pažadėjo
man apsaugą.“

Kai susirinkusiųjų akys
nukrypo į didiką, Zigmantas
smarkiai išraudo.

Paskelbus nuosprendį,
prasidėjo pažeminimo

ceremonija. Vyskupai aprenge savo kalinį dvasininko drabužiais. priimdamas dvasininko apdarą, Husas tarė: „Kai mano Viešpatį Jėzų Kristų vedė nuo Erodo pas Pilotą, Jis buvo aprengtas baltu apdaru, kad būtų pažemintas.“

Dar kartą paliepus, kad atšauktų savo žodžius, jis kreipėsi į žmones ir tarė: „Kaip aš tuomet žiūrėsiu į dangų? Kaip aš galėsiu pažiūrėti į akis tai daugybei, kuriai skelbiau

Evangeliją? ne, aš vertinu jų išgelbėjimą labiau nei savo varganą kūną, kuris dabar yra pasmerktas mirti.”

po to vienas po kito buvo nuplėšiami kunigo drabužiai. Atlikdamas šią ceremonijos dalį, kiekvienas vyskupas ištardavo prakeiksmą. Galiausiai „jie uždėjo jam ant galvos piramidės formos popierinę mitrą, ant kurios buvo nupieštos baisios velnių figūros, o priekyje ryškiai

užrašyta Arkieretikas. „Su didžiausiu džiaugsmu, - pasakė Husas, - aš nešioju šį gėdos vainiką iš meilės Tau, o Jėzau, nes dėl manęs nešiojai erškėčių vainiką.”

Kai jis buvo taip „papuoštas”, prelatai pasakė: „Dabar mes atiduodame tavo sielą velniui.” „O aš, - tarė Janas Husas, pakeldamas akis į dangų, - pavedu savo dvasią Tavo rankoms, o Viešpatie Jėzau, nes Tu išgelbėjai mane.”

Po to jį perdavė civilinei valdžiai ir nuvedė į bausmės vykdymo vietą. Paskui jį sekė didelė procesija - šimtai apsiginklavusių karių, išsipuošę kunigai bei vyskupai ir Konstanco gyventojai. Kai jau viskas buvo paruošta laužui uždegti, pririštas prie gėdos stulpo kankinys dar kartą buvo paragintas išsižadėti paklydimų ir išsigelbėti.

„Kokių paklydimų, - paklausė Husas, - aš turėčiau išsižadėti?“

Aš nesu niekuo nusikaltęs.
Šaukiu liudytoju Dievą, kad tai,
ką aš parašiau ir skelbiau, skirta
išgelbėti sielas iš nuodėmės ir
pražūties. Todėl aš su
džiaugsmu savo krauju
patvirtinsiu tą tiesą, kurią
rašiau ir skelbiau.”

Kai liepsnos ėmė gaubti jį,
kankinys pradėjo giedoti:
„Jėzau, Dovydo Sūnau,
pasigailėk manęs”, - ir tęsė tol,
kol jo balsas nutilo amžiams.

Net jo priešai buvo priblokšti tokios didvyriškos laikysenos. Apie Huso, o vėliau ir Jeronimo kankinių mirtį, uolus popiežininkas rašė: „Jie abu nepakeitė įsitikinimų, kai atėjo paskutinė valanda. Jie užlipo ant laužo tarsi eitų į vestuvių puotą. Iš jų lūpų nepasigirdo nė vienas skausmo šūksnis. Kai pradėjo kilti liepsnos, jie giedojo, ir net įsisiautėjusi liepsna ne iš karto pajėgė nutildyti giesmes.”

Kai Huso kūnas visiškai
sudegė, pelenai kartu su žeme
buvo surinkti ir įmesti į Reina,
o iš ten nuplukdyti į
vandenyną. Veltui jo
persekiotojai puoselėjo viltį,
kad išrovė jo skelbiamas tiesas.
Kažin ar jie galėjo pamanyti,
jog pelenai, kuriuos vanduo
nuplukdė į vandenyną, bus
išsklaidyti po visus žemės
kampelius. Jie bus tartum sėkla,
kuri pasieks tolimiausiai
kraštus ir duos gausų tiesos
liudytojų derlių. Balsas,
skambėjęs Konstanco

susirinkimo salėje, aidu
atsilieps per visus ateinančius
amžius. Janas Husas išėjo,
tačiau tiesa, už kurią jis mirė,
niekada nežus. Jo tikėjimo ir
ištikimybės pavyzdys skatino
daugelį ryžtingai ginti tiesą
kankinimų ir mirties
akivaizdoje. Huso egzekucija
parodė visam pasauliui
klastingą Romos žiaurumą.
Tiesos priešai, patys to
nesuvokdami, parėmė reikalą,
kurį taip stengėsi sunaikinti.

Greitai dar vienas gėdos
stulpas buvo pastatytas
Konstance. Kito liudytojo
kraujas turėjo būti pralietas už
tiesą. Atsisveikindamas su
Husu, prieš jam išvykstant į
Visuotinę Bažnyčios
susirinkimą, jeronimas ragino jį
būti drąsiu ir tvirtu. Jei janas
patektų į pavojų, jis pažadėjo
ateiti jam į pagalbą. Išgirdęs
apie reformatoriaus įkalinimą,
ištikimasis mokinys tuoj
pradėjo rengtis tesėti savo
pažadą. Lydimas vieno
bendrakeleivio ir neturėdamas

jokio apsauginio rašto, jis išvyko į Konstančą. Atvykęs jeronimas įsitikino, kad tik pats save pastatė į pavojų, niekuo negalėdamas padėti savo draugui. jis skubiai išvyko iš miesto, tačiau pakeliui į namus buvo suimtas ir gražintas atgal, sukaustytas grandinėmis ir saugojamas būrio kareivių. pirmą kartą pasirodęs prieš susirinkimą, jeronimas bandė atremti jam pateiktus kaltinimus, tačiau jo žodžiai buvo sutikti sūksniais: „ant laužo jį! AM laužo!“

jis buvo įmestas į kalėjimą,
skausmingai sukaustytas
grandinėmis ir maitinamas tik
duona bei vandeniu. po keleto
žiaurių įkalinimo mėnesių
Jeronimas sunkiai susirgo. Jo
gyvybei grėسė pavojus, todėl
priešai išsigando, kad jis gali
išsprūsti iš nagų ir pradėjo su
juo elgtis geriau, tačiau
kalėjime kankinys išbuvo dar
vienerius metus.

Jano Huso mirtis nedavė tokių rezultatų, kokių tikėjosi popiežininkai. Grubiai pažeidę apsauginį raštą, kankintojai susilaukė didelių priekaištų, todėl Bažnyčios susirinkimas elgėsi apdairiau ir nusprendė nesudeginti Jeronimo, bet priversti jį išsižadėti savo žodžių. Jis buvo atvestas į susirinkimą, jam buvo pasiūlyta pasirinkti: atšaukti savo žodžius arba mirti ant laužo. mirtis įkalinimo pradžioje jam būtų malonė, palyginti su baisiomis

kančiomis, kurias jis patyrė kalėjime, tačiau dabar, nusilpnintas ligos, kalėjimo žiaurumo, kankinamas nerimo ir nežinomybės, atskirtas nuo draugų, prislėgtas Huso mirties Jeronimas pasidavė ir sutiko paklusti susirinkimui. Jis pasižadėjo laikytis katalikų tikėjimo ir pripažino susirinkimo nutarimus, pasmerkiančius Džono Viklifo ir Jano Huso mokslą, išskyrus „šventąsias tiesas“, kurių jie mokė.

Taip jeronimas pasistengė
nutildyti sąžinės balsą ir
išvengti mirties. Tačiau
kalėjimo vienatvėje jis aiškiai
suvokė, kad suklydo. jis galvojo
apie Huso drąsą bei ištikimybę,
o mąstydamas apie save
suprato, kad išsigynė tiesos. jis
galvojo apie dieviškąjį
mokytoją, kuriam pasižadėjo
tarnauti ir kuris dėl jo iškentė
mirtį ant kryžiaus. prieš
išsižadėdamas, jis kentėjo kūno
kančias, bet jautė sielos ramybę,

nes buvo įsitikinęs Dievo malone, tačiau dabar sąžinės graužatis ir abejonės kankino jį baisiau nei kūno skausmai. jis žinojo, kad dar daug ko turės išsižadėti, kol Roma paliks jį ramybėje. Kelias, kuriuo jis pradėjo eiti, baigsis visiškai išdavyste. todėl jeronimas nutarė, kad dėl trumpalaikio poilsio nuo kančių jis neišduos savo Viešpaties.

greitai jis vėl stojo prieš susirinkimą. jo nuolaidos

nepatenkino teisėjų. sužadinti
jano Huso mirties, jie troško
kraujo ir reikalavo naujų aukų.
jeronimas galėjo išsaugoti
gyvybę tik visiškai
išsižadėdamas tiesos. Tačiau jis
nusprenė atvirai pripažinti
savo tikėjimą ir sekti paskui
savo brolių kankinų į liepsnas.

jis atsisakė savo ankstesniojo
viešo išsižadėjimo ir kaip
pasmerktasis mirti iškilmingai
pareikalavo galimybės gintis.
Bijodami, kad jo žodžiai

paveiks minias, prelatai
reikalavo, kad jis tik
prisipažintų arba paneigtų jam
pateiktus kaltinimus.

„Jūs laikėte mane uždare uždarę tris
šimtus ir keturiasdešimt dienų
baisiame kalėjime, - pasakė jis, -
purve, smarvėje, netenkindami
elementarių poreikių; po to,
atvedę mane čia ir išklausę
mano mirtinų priešų, atsisakote
išklaustyti manęs. [...] Jei esate iš
tikrųjų išmintingi žmonės,
laikote save pasaulio šviesa,

pasistenkite nenusidėti teisingumui. Aš esu tik silpnas mirtingasis; mano gyvybė nėra svarbi, kai aš raginu jus nepriimti neteisingo sprendimo, daugiau kalbu dėl jūsų negu dėl savęs.”

Jo prašymas galiausiai buvo patenkintas. Jeronimas atsiklaupė savo teisėjų akivaizdoje ir meldėsi, kad Dievo Dvasia vadovautų jo mintims ir žodžiams, o jis galėtų kalbėti

neprieštaraudamas tiesai ir būti
vertas savo Mokytojo. Tą dieną
jam išsipildė Dievo pažadas,
duotas pirmiesiems mokiniams:
„Jūs būsite dėl Manęs
vedžiojami pas valdovus bei
karalius [...]. Kai jie jus įskųs,
nesirūpinkite, kaip ar ką
kalbėsite, nes tą valandą jums
bus duota, ką jūs turite sakyti.
Tada jau nebe jūs kalbėsite, o
jūsų Tėvo Dvasia kalbės jūsų
lūpomis.” (Mato 10, 18-20)

Jeronimo žodžiai nustebino ir sužavėjo net priešus. Visus metus jis buvo uždarytas tamsiame požemio kalėjime, kur negalėjo skaityti, kentė fizines ir dvasines kančias. Tačiau nepaisant visko, jis aiškiai ir įtikinamai pateikė argumentus tarsi visą šį laiką būtų ramiai studijavęs. Savo klausytojams Jeronimas nurodė daug šventų vyrų, kurie buvo neteisingai nuteisti. Beveik kiekviena karta turėjo atstovų, kurių garbė būdavo plėšiama, jie būdavo priverčiami

pasitraukti. Nors jie siekė
pažadinti savo meto žmones,
bet būdavo nesuprasti ir tik
vėliau sulaukdavo pagarbos.
Pats Kristus buvo bedieviško
teismo nuteistas kaip
nusikaltėlis.

Išsižadėjęs Jeronimas pritarė,
kad nuosprendis Husui buvo
teisingas. Dabar jis viešai
atgailavo ir prakalbo apie
kankinio mirtimi mirusio
draugo nekaltumą ir šventumą.
Jis pasakė: „Aš pažinojau jį nuo

vaikystės [...]. Jis buvo puikiausias žmogus, teisingas ir šventas; nors ir nekaltas, buvo pasmerktas [...]. Aš taip pat esu pasirengęs mirti, manęs nebaugina kankinimai, paruošti mano priešų ir melagingų liudytojų, kurie vieną dieną turės atsiskaityti už savo darbus prieš didįjį Dievą, kurio niekas negali apgauti.”

Kaltindamas save, kad išsižadėjo tiesos, jeronimas tęsė: „iš visų nuodėmių, kurias aš

padariau jaunystėje, nė viena
taip neslegia mano minčių ir
taip smarkiai negraužia mano
sąžinės, kaip ta, kurią aš
padariau šioje lemtingoje
vietoje, kai pritariau
neteisingam nuosprendžiui,
pateiktam Džonui Viklifui ir
šventajam kankiniui Janui
Husui, kuris buvo mano
mokytojas ir draugas. Taip! Aš
prisipažįstu iš širdies gelmių ir
pasibaisėjęs sakau, kad
nugarbingai sudrebėjau, kai,
pabūgęs mirties, pasmerkiau jų
mokymą. todėl nusižeminęs

prašau [...] Visagalį Dievą, kad
malonėtų atleisti man
nuodėmes, o ypač šią,
baisiausią iš visų.” -

Rodydamas į teisėjus, jis tvirtu
balsu tarė:

„Jūs pasmerkėte Viklifą ir Husą
ne todėl, kad jie sudrebino
Bažnyčios mokslo pamatus, bet
paprasčiausiai dėl to, kad jie
smerkė gėdingus dvasininkų
darbus - jų išdidumą, prabangą
ir visas kitas prelatų bei kunigų
ydas. Dalykai, apie kuriuos jie

kalbėjo, yra nepaneigiami. Aš
pritariu jų nuomonei.”

Drebėdami iš įniršio, prelatai
nutraukė jo kalbą: „Ar dar
reikia įrodymų? Prieš mūsų
akis - vienas labiausiai
užkietėjusių eretikų!”

Nekreipdamas dėmesio į
triukšmą, Jeronimas tęsė:
„Nejau jūs manote, jog aš bijau
mirti? Jūs laikėte mane visus
metus baisiame požemio
kalėjime, baisesniam už pačią
mirtį. Jūs elgėtės su manimi

blogiau ir žiauriau nei turkai,
žydai ar pagonys. Man gyvam,
mėsa ant kaulų beveik supuvo,
tačiau aš nesiskundžiu.

Bebaimis, drąsus vyras neturi
verkti. Aš galiu tik stebėtis
tokiu dideliu barbariškumu
krikščionio atžvilgiu.”

Vėl pakilo pykčio audra, ir
Jeronimas buvo skubiai
sugražintas į kalėjimą. Tačiau
susirinkime buvo žmonių,
kuriems jo žodžiai padarė
didelį įspūdį. Jie panoro

išgelbėti jo gyvybę. Jeronimą
aplanke aukštus Bažnyčios
postus užimantys dvasininkai
ir ragino pasiduoti
susirinkimui. Jam buvo
žadamas puikus gyvenimas,
jeigu jis sutiks nesipriešinti
Romai. Tačiau kaip ir jo
Mokytojas, kai Jam buvo
pasiūlyta pasaulio šlovė,
Jeronimas liko nepalaužiamas.
„Įrodykite man šventuoju raštu,
kad aš klystu, - pasakė jis, - ir aš
išsižadėsiu savo žodžių.“

„Šventasis Raštas! - sušuko
vienas iš gundytojų. - Ar viską
galima spręsti pagal jį? Kas gali
jį suprasti, kol Bažnyčia
neišaiškino jo?“ „Ar žmonių
pasakojimai yra vertesni
pasitikėjimo labiau nei mūsų
Išgelbėtojo Evangelija? - atkirto
Jeronimas. - Apaštalas Paulius
neragino laikytis žmonių
papročių, bet kvietė tyrinėti
šventąjį Raštą.“

„Eretikas! - pasigirdo
atsakymas. - Aš gailiuosi taip

ilgai tavęs maldavęs. Matau,
kad tave skatina velnias.”

Netrukus buvo paskelbtas
nuosprendis. Jeronimą nuvedė į
tą pačią vietą, kur atidavė
gyvybę Husas. Eidamas jis
giedojo, jo veidas švytėjo
džiaugsmu ir ramybe. Jis
žvelgė į Kristų, mirtis jam
neatrodė siaubinga. Kai
budelis, ruošdamasis uždegti
laužą, žengė už jo, kankinys
sušuko: „Ateik drąsiau į priekį.
Uždek laužą, kad aš matyčiau.

Jei aš bijočiau, manęs čia nebūtų.”

Kai liepsnos jau plaikstėsi aplink jį, jis pradėjo melstis. „Viešpatie, visagalis Tėve! Pasigailėk manęs ir atleisk man nuodėmes, nes Tu žinai, kad aš visada mylėjau Tavo tiesą.” Jo balsas nutilo, bet lūpos vis dar šnabždėjo maldos žodžius. Kai ugnis atliko savo darbą, kankinio pelenai su žeme buvo surinkti ir išberti į Reiną.

Taip žuvo ištikimieji Dievo šviesos nešėjai. Tačiau jų skelbiamos tiesos šviesa - jų didvyriško pavyzdžio šviesa - negalėjo būti užgesinta. Kaip niekas negali priversti judėti atgal saulę, taip niekas negali sukliudyti nušvisti naujos dienos aušrai.

Jano Huso sudeginimas sukėlė Bohemijoje pasipiktinimo ir pasibaisėjimo bangą. Visa tauta jautė, kad jis tapo kunigų įniršio ir imperatoriaus

klastingumo auka. Apie jį buvo kalbama kaip apie ištikimą tiesos skelbėją, todėl Visuotinis Bažnyčios susirinkimas, kuris išleido įsaką dėl jo mirties, buvo kaltinamas žmogžudyste. Dabar Huso mokslas susilaukė dar daugiau dėmesio nei anksčiau. Popiežiaus ediktu Džono Viklifo raštai buvo pasmerkti sudeginti. Tačiau sunaikinti pasisekė ne visus, dabar jie buvo ištraukti iš slėptuvių ir tyrinėjami kartu su Biblija ar jos dalimis, kurias žmonės galėjo gauti. taip

daugelis buvo paskatinti
pripažinti reformuotą tikėjimą.

jano Huso žudikai nesėdėjo
sudėję rankų ir ramiai
nežiūrėjo, kaip jo darbas
triumfuoja. norėdami
numalšinti šį judėjimą,
popiežius ir imperatorius
susijungė, zigmanto
kariuomenė patraukė į
Bohemiją.

tačiau atsirado išvaduotojas.
Žižka, kuris tik prasidėjus karui

visiškai apako, buvo vienas gabiausių to meto karvedžių. jis vadovavo čekų kariuomenei. Pasitikėdami Dievo pagalba ir tikėdami savo reikalo teisingumu, šie žmonės atrėmė siųstas prieš juos galingiausias armijas. imperatoriaus pajėgos išiverždavo į Bohemiją, tačiau būdavo priverstos gėdingai grįžti. Husitai nesibaimino mirties, todėl niekas negalėjo jų įveikti. Praėjus keleriems metams nuo karo pradžios, mirė drąsusis Žižka, tačiau jo vietą užėmė prokopas. tai buvo

narsus ir sumanus karvedys,
taip pat ir gabus vadas.

sužinoję, kad mirė akklasis
vadas, Bohemijos priešai manė,
jog atsirado palanki proga
atgauti viską, ką prarado.
popiežius paskelbė kryžiaus
žygį prieš husitus. Vėl buvo
surinkta didelė kariuomenė, bet
žygis patyrė siaubingą
pralaimėjimą. po to buvo
paskelbtas dar vienas kryžiaus
žygis. Visose popiežiaus
valdomose Europos šalyse

buvo renkami pinigai, kariai ir karinė amunicija. minios būrėsi po popiežiaus vėliava, nes tikėjo, kad pagaliau bus padarytas galas eretikams husitams. tikėdamos pergale, jos įžengė į bohemiją. tauta pakilo atremti puolimą. Dvi kariuomenės judėjo viena priešais kitą, kol tik upė teskyrė jas. „Kryžiuočiai turėjo kiekybinį pranašumą, tačiau, užuot staigiai kėlėsi į kitą upės pusę ir stoję į mūšį su husitais, kuriuos nugalėti atėjo iš taip toli, jie stovėjo ir tylėdami

žvelgė į narsius kovotojus.”
staiga paslaptina panika
užvaldė priešą. Nepradėjusios
mūšio, galingos priešo pajėgos
pakriko ir išsiblaškė, atrodė,
kad juos išsklaidė nematoma
jėga. besivydama bėglius,
husitų kariuomenė daugelį
išžudė, didelis grobis pateko į
nugalėtojų rankas. Taigi karas,
užuot nuskurdinęs Bohemijos
gyventojus, praturtino juos.

po kelerių metų, valdant
naujam popiežiui, buvo

surengtas dar vienas kryžiaus žygis. Kaip ir anksčiau, žmonės ir lėšos suplaukė iš visų popiežiui pavaldžių Europos šalių. Didelės privilegijos buvo siūlomos tiems, kurie įsijungs į šį pavojingą reikalą.

Kiekvienam kryžiuočiu buvo užtikrinta, kad bus atleistos sunkiausios nuodėmės.

Visiems, kurie kris kovoje, buvo pažadėtas geras atlygis danguje, o tie, kurie išliks gyvi, sulauks garbės ir turtų. Vėl buvo surinkta didžiulė kariuomenė, kuri, perkirtusi

sieną, įžengė į Bohemiją. Husitų pajėgos atsitraukė, leisdamos užpuolikams įeiti gilyn į šalį ir manyti, kad pergalė jau arti. pagaliau prokopo vadovaujama kariuomenė sustojo ir, atsisukusi į priešą, puolė. Tik dabar supratę savo klaidą, kryžiuočiai savo stovykloje laukė puolimo. Dar neišvydę husitų, o tik išgirdę jų artėjimo garsą, kryžiuočiai puolė į paniką. Kunigaikščiai, karvedžiai ir paprasti kareiviai, metę ginklus, išsibėgiojo kas kur. Veltui popiežiaus legatas,

šio įsiveržimo vadas, stengėsi suburti savo išsigandusias ir sutrikdytas pajėgas. Nepaisant jo didžiausių pastangų, jis pats buvo nušluotas bėglių srauto. Įsivyravo visiškas sąmyšis, ir vėl daug grobio pateko į nugalėtojų rankas.

Taigi ir šį kartą galingiausių Europos šalių pasiūsta didžiulė kariuomenė, drąsių, karingų, apmokytų ir apginkluotų žmonių būrys, be mūsų pabėgo nuo mažos ir iki šiol

silpnos tautos gynėjų. taip
pasireiškė dieviškoji galia.
užpuolikai buvo apimti
antgamtiško siaubo. Tas, kuris
sunaikino faraono kariuomenę
Raudonojoje jūroje, privertė
bėgti midianiečių pulkus nuo
Gideono ir jo trys šimtai karių
per vieną naktį išguldė išdidžių
asirų pajėgas, vėl ištiesė savo
ranką, kad sunaikintų engėją.
„ten jie bus apimti tokio siaubo,
kokio dar nėra buvę, nes
Dievas išmėtys jus apgulusiuųjų
kaulus. Jie bus nugalėti, nes

Dievas juos atmetė.” (Psalme 53,
6)

popiežijos vyresnybė, praradusi
viltį laimėti jėga, galiausiai
griebėsi diplomatijos. Buvo
pasiektas kompromisas -
pripažinta Bohemijos gyventojų
sąžinės laisvė, tačiau iš tikrųjų
tai buvo apgaulė ir čekai pateko
į Romos valdžią. Nugalėtojai
nurodė keturis punktus, kurie
turėjo užtikrinti taiką su Roma:
laisvai skelbti Šventąjį Raštą,
kad visi parapijiečiai turėtų

teisę priimti komuniją duonos
ir vyno pavidalu, pamaldas
atlikti gimtąja kalba, nušalinti iš
visų pasaulietinių pareigų ir
valdžios dvasininkus,
nusikaltusius dvasininkus teisti
ne Bažnyčios teismuose, o
civiliniuose teismuose.

popiežiaus valdžia pagaliau
„sutiko, kad keturi husitų
reikalavimai būtų priimti,
tačiau teisė aiškinti susitarimą,
t. y. aiškinti jo prasmę, liko
bažnyčios susirinkimui, kitaip
sakant, popiežiui ir
imperatoriumi.“ šiuo pagrindu

buvo pasirašytas susitarimas, Roma apgaule ir klasta gavo tai, ko jai nepasisekė pasiekti prievarta. savaip interpretuodama susitarime pateiktus husitų punktus ir bibliją, ji galėjo iškreipti jų prasmę, kad panaudotų savo tikslams.

Dauguma bohemijos gyventojų manė, kad toks susitarimas pavojingas, todėl nepanoro su juo sutikti. Kilo nesutarimai, išsiplieskė civiliniai maištai. šioje

kovoje žuvo kilnusias prokopas,
ir bohemija visiškai prarado
laisvę.

Huso ir jeronimo išdavikas
zigmantas tapo bohemijos
karaliumi. nepaisydamas
priesaikos ginti bohemijos
gyventojų teises, jis padėjo
įsitvirtinti popiežijos valdžiai.
pataikaudamas romai, jis turėjo
mažai naudos. Dvidešimt metų
jo gyvenimas buvo pilnas
pavojų ir rūpesčių. ilgi ir
bevaisia karai išseikvojo jo

turtus ir pražudė dideles
kariuomenes. Karaliauti jam
teko vos metus. jis mirė, palikęs
savo karalystę ant civilinio karo
slenksčio ir užsitraukęs gėdą.

Toliau tęsėsi maištai,
nesantaika, liejosi kraujas.
svetimšalių kariuomenės vėl
įsiveržė į bohemiją, o vidaus
nesutarimai tebetrikdė tautą.
tie, kurie liko ištikimi
evangelijai, buvo žiauriai
persekiojami.

Kai jų buvusieji broliai, sudarę sutartį su Roma perėmė jos paklydimus, senojo tikėjimo šalininkai susijungė į atskirą bažnyčią, pavadintą „broliškąja bendruomene“. jie užsitraukė dar stipresnę neapykantą. tačiau jų tvirtumas buvo nepalaužiamas. priversti ieškoti prieglobsčio miškuose ir olose, jie rinkdavosi skaityti Dievo Žodį ir garbinti Dievą.

per pasiuntinius, slapta nusiųstus į kitas šalis, jie

sužinojo, kad kai kur „yra tiesos išpažintojų, po keletą viename ar kitame mieste, kurie taip pat buvo persekiojami, o Alpių kalnuose jau seniai buvo įsikūrusi Bažnyčia, kuri rėmėsi Šventuoju Raštu ir protestavo prieš pagoniškus Romos papročius.“ Ši žinia buvo sutikta džiaugsmingai, ir užmegztas ryšys su krikščionimis valdiečiais.

Tvirtai laikydamiesi
Evangelijos, Bohemijos

gyventojai net tamsiausiomis persekiojimo valandomis vis nukreipdavo žvilgsnį į horizontą. Jie tikėjo, kad netrukus išauš rytas. „Jiems teko sunkios dienos, tačiau [...] jie prisiminė žodžius, kuriuos pirmą kartą pasakė Husas, o po to pakartojo Jeronimas, kad praslinks šimtmečiai ir išauš diena. Tie žodžiai husitams reiškė tą patį, ką Juozapo žodžiai pavergtoms Izraelio giminėms: AŠ mirštu, bet Dievas tikrai aplankys jus ir išveš.“ „XV a. pabaigoje

susikūrė daugiau broliškosios bendruomenės bažnyčių. Nors jų gyvenimas nebuvo lengvas, bet palyginti ramus. XVI a. pradžioje Bohemijoje ir Moravijoje broliai turėjo jau du šimtus bažnyčių.” „Išvengę naikinančios ugnies ir kardo, likę gyvi, jie galėjo pamatyti aušrą tos dienos, kurią išpranašavo Janas Husas. ”

7. Martyno Liuterio Atsiskyrimas Nuo Romos Bažnyčios

Priešakyje tų, kurie buvo pašaukti vesti Bažnyčią iš katalikybės tamsos į tyresnio tikėjimo šviesą, stovi martynas liuteris. Veržlus, atkaklus, užsispyręs, pasišventęs, nejaučiantis jokios baimės išskyrus Dievo, nepripažįstantis jokio religinio pagrindo tik šventąjį raštą, liuteris buvo savo laiko žmogus. Dievas pasirinko

liuterį savo įrankiu, kad jis reformuotų Bažnyčią ir apšviestų pasaulį.

Kaip ir pirmieji evangelijos šaukliai, liuteris gimė neturtingoje šeimoje. Jo vaikystė prabėgo kuklaus vokiečių kalnakasio namuose. Kasdien sunkiai dirbdamas tėvas uždirbdavo lėšas sūnaus išsimokslinimui. tėvas norėjo, kad martynas taptų teisininku, tačiau Dievas ketino padaryti jį didelės šventovės statytoju.

Sunkumai, nepriteklius ir griežta disciplina buvo beribės Išminties mokykla, kuri parengė liuterį svarbiausiai gyvenimo misijai.

martyno tėvas buvo guvaus proto, tvirto charakterio, sąžiningas, ryžtingas ir doras žmogus. Jis laikėsi savo įsitikinimų, nepaisydamas pasekmių. protingai samprotaudamas, liuteris vyresnysis nepasitikėjo vienuoliais. Jis buvo labai

nepatenkintas, kai be jo
sutikimo sūnus įstojo į
vienuolyną. Tik po dviejų metų
jis susitaikė su sūnum, nors
tėvo nuomonė nepasikeitė.

Taigi Liuterio tėvai labai
rūpinosi savo vaikų mokymu ir
auklėjimu. Jie stengėsi išmokyti
savo atžalas Dievo Žodžio ir
įdiegti krikščioniškas dorybes.
tėvas dažnai garsiai
melsdavosi, kad vaikas
atsimintų Viešpaties vardą ir
vieną dieną pradėtų skleisti jo

tiesą. Kad ugdytų vaikų moraleę ir intelektą, tėvai uoliai naudojosi kiekviena palankia proga, kurią suteikdavo jų sunkus gyvenimas. jie nuoširdžiai ir atkakliai siekė išauklėti vaikus pamaldžius ir naudingus gyvenimui. Kartais tėvų ryžtas peraugdavo į prievartą, tačiau jų auklėjimas nusipelnė pagarbos ir pritarimo - išaugę reformatorius tai suprato.

Mokykloje, kurioje Martynas mokėsi vaikystėje, buvo auklėjama griežtai, kartais buvo naudojamos fizinės bausmės. Jo tėvai buvo neturtingi. Išvykęs mokytis į kitą miestą, jis užsidirbdavo sau duoną giedodamas tai prie vienu, tai prie kitų namų durų, ir dažnai kęsdavo alkį. Jį gąsdino vyraujantis prietaringas požiūris į religiją. Kiekvieną vakarą jis guldavosi miegoti nuliūdęs, nes jį kaustė nuolatinė ateities baimė. Jis galvodavo apie Dievą kaip apie

griežtą, negailestingą teisėją,
žiaurų tironą, o ne kaip apie
gerą dangiškąjį Tėvą.

Nepaisydamas daugybės
didelių nusivylimų, Liuteris
ryžtingai veržėsi pirmyn,
stengėsi tobulėti, stiprino
morale. Jis karštai troško
mokytis. Jo rimtas ir veržlus
protas siekė pažinti naudingus
ir svarius dalykus,
nekreipdamas dėmesio į išorę.

Būdamas aštuoniolikos metų
Martynas įstojo į Erfurto
universitetą. Dabar jo
materialinė padėtis pagerėjo,
perspektyvos atrodė šviesesnės
nei anksčiau. Taupūs ir
darbštūs jo tėvai sukaupe
pakankamai lėšų, kad galėtų
jam padėti. Gerų draugų įtaka
iš dalies išsklaidė niūrų
ankstesnio mokymo poveikį. Jis
ėmė studijuoti geriausių
rašytojų veikalus, stropiai
kaupė jų vertingų minčių turta,
šių išmintingų žmonių išmintis
tapo jam sava. Anksčiau, kai jis

dar mokėsi griežtos drausmės
mokykloje, Liuteris išsiskirdavo
iš bendramokslių, o dabar
palankiomis sąlygomis jo
protas dar sparčiau tobulėjo.
Puiki atmintis, laki vaizduotė,
gebėjimas giliai mąstyti ir
nenuilstamas stropumas padėjo
jam iškilti virš draugų.
Visapusiškas išsilavinimas
subrandino nuovokumą, proto
gyvumą ir įžvalgumą, kurie
ruošė jį gyvenimo kovai.

Liuterio širdyje išliko
Viešpaties baimė. Siekiant
tikslų, ji padėjo būti
nepalaužiamam ir paklusti
Dievui. Jis nuolat jautė
priklausomybę nuo Dievo
pagalbos, todėl kiekvieną dieną
pradėdavo malda - prašė Dievą
vadovauti ir paremti. Jis dažnai
sakydavo: „Rimta malda - pusė
darbo.“

Vieną dieną, beieškodamas
knygų universiteto bibliotekoje,
Liuteris surado lotynišką

Bibliją. Tokios knygos jis niekada anksčiau nebuvo matęs; jis net nežinojo, kad ji egzistuoja, nes buvo girdėjęs tik Evangelijų ir apaštalų Laiškų ištrauką, kurios buvo skaitomos žmonėms per pamaldas. Jis manė, kad jos sudarė visą Bibliją. Dabar pirmą kartą Liuteris pamatė visą Šventąjį Raštą. Nustebejęs, jis baimingai vartė šventus puslapius. Jo jaudinimasi išdavė pagreitėjęs pulsas ir virpanti širdis, nes vis skaitė ir kartais sušukdavo: „Kad

Dievas man duotų tokią knygą!” Šalia jo buvo Dievo angelai, o Dievo sosto šviesos spinduliai atskleidė jam tiesos lobius. Liuteris visada bijojo įžeisti Dievą, tačiau dabar, kaip niekada anksčiau, jis įsitikino, jog yra nusidėjęs.

Nuoširdus troškimas išsilaisvinti iš nuodėmių ir susitaikyti su Dievu paskatino jį įstoti į vienuolyną ir pasišvęsti vienuolio gyvenimui. Vienuolyne jam tekdavo atlikti

negarbingiausius, sunkiausius darbus, eiti iš namų į namus ir prašyti išmaldos. Jis buvo tokio amžiaus, kai labiausiai geidžiama pagarbos ir pripažinimo, todėl šios vergiškos pareigos skaudino jo natūralius jausmus. Bet jis kantriai kentė pažeminimą, nes tikėjo, kad to užsitarnavo nusidėdamas.

Kiekvieną laisvą valandėlę jis skirdavo mokslams, aukodamas miegą ir

gailėdamas laiko, kurį sugaišta valgydamas. Labiau už viską Liuterį džiugino Dievo Žodžio tyrinėjimas. Vienuolyne jis rado Bibliją, grandine pritvirtintą prie sienų, ir dažnai į ją žiūrėdavo. Liuteris suvokė savo nuodėmingumą, todėl stengėsi darbais gauti atleidimą ir ramybę. Jis gyveno labai griežtai: pasninkai, ilgos maldos ir kūno plakimas turėjo nugalėti prigimties blogybes, nuo kurių neišvadavo vienuolio gyvenimas. Jis buvo pasiryžęs bet kokiai aukai, kuri

padėtų išgryninti širdį, kad Dievas galėtų ją priimti. „Aš iš tikrųjų buvau pamaldus vienuolis, - sakė Liuteris vėliau, - ir vykdžiau savo ordino įstatus griežčiau nei galiu išreikšti žodžiais. Jei kada nors vienuolis galėtų užsitarnauti dangų savo vienuoliškais darbais, tai aš buvau jo vertas [...]. Jei būčiau taip gyvenęs ilgiau, tai savęs tramdymu būčiau nuvaręs save į kapus.“ Žiauriai kankindamas kūną, jis prarado daug jėgų, kentėjo nuo alpulio ir spazmų, kurie

vargino jį visą gyvenimą. Nors
Liuteris labai stengėsi, bet jo
prisilėgta siela nerado
paguodos. Galiausiai jį apėmė
neviltis.

Kai Martynui Liuteriui atrodė,
kad viskas prarasta, Dievas
atsiuntė jam bičiulį. Pamaldusis
Štaupicas atskleidė jam Dievo
Žodį. Jis ragino nežiūrėti į save,
padėjo išsivaduoti iš slegiančio
kaltės jausmo, pažeidus Dievo
Įstatymą, ir žvelgti į Jėzų,
nuodėmes atleidžiantį

Išgelbėtoją. „Užuot kankinęs save už nuodėmes, pulk į Jo glėbį! Pasitikėk Juo, Jo gyvenimo teisumu, tikėk Jo atperkamosios mirties galia! Klausyk Dievo Sūnaus! Jis tapo Žmogumi, kad užtikrintų tau dieviškąją malonę. [...] Mylėk Tą, kuris tave pirmas pamilo!” - Taip kalbėjo malonės pasiuntinys. Jo žodžiai padarė Liuteriui didelį įspūdį. Ilgai kovojęs su savo klaidingu įsitikinimu, jis sugebėjo suvokti tiesą, ir jo nerimaujanti siela nurimo.

Liuteris buvo išventintas į kunigus ir pakviestas dėstyti Vitenbergo universitete. Ten pradėjo tyrinėti Šventąjį Raštą originalo kalbomis. Po to jis ėmė skaityti paskaitas apie Bibliją. Daugybei susižavėjusių klausytojų atsiskleidė Psalmės, Evangelijos ir apaštalų Laiškai. Štaupicas, jo draugas ir mokytojas, skatino jį pakilti į sakyklą ir skelbti Dievo Žodį. Liuteris svyravo, jis jautėsi nevertas kalbėti žmonėms

vietoj Kristaus. Ilgai svyravęs, jis patenkino atkaklius draugų prašymus. Liuteris gerai pažinojo Šventąjį Raštą, o Dievo malonė buvo su juo. Jo iškalba žavėjo klausytojus, aiškiai ir įtikinamai dėstoma tiesa pasiekdavo susirinkusiuosius, o jo užsidegimas paliesdavo širdis.

Liuteris dar buvo tikras Romos bažnyčios sūnus ir jam niekados nekilo mintis, kad galėtų būti kitaip. Dievo

apvaizda numatė jo kelionę į Romą. Jis keliavo pėsčiomis, pakeliui apsistodamas vienuolynuose. Keliaudamas per Italiją, jis buvo nustebintas vieno vienuolyno turtingumu, didingumu ir prabanga. nuolat gaudami dideles pajamas, vienuoliai gyveno puikiose buveinėse, rengėsi puošniais ir prabangiais apdarais, puotavo prie gausiai apkrautų stalų. Skausmingai nuogaustaudamas Liuteris gretino šį vaizdą su savo pasiaukojančiu gyvenimu. Jis buvo labai suglumęs.

pagaliau tolimoje Liuteris
pamatė miestą ant septynių
kalvų. Giliai susijaudinęs
Liuteris parklupo ant žemės ir
sušuko: „šventoji Roma, aš
sveikinu tave!“ jis įžengė į
miestą, lankė bažnyčias,
klausėsi kunigų ir vienuolių
kartojamų nuostabių
pasakojimų ir atliko visas
reikalingas apeigas. Visur jis
matė vaizdus, kurie stebino jį ir
kėlė jam siaubą. jis pamatė, kad
blogis tvyro dvasininkijos

sluoksniuose, girdėjo
nepadorius prelatų juokus ir
pasibaisėjo jų šventvagyste net
per mišias. būdamas tarp
vienuolių ir miestiečių, jis visur
matė lengvabūdišką
linksminimąsi ir ištvirkimą.
Kur tik jis pasisukdavo, visur
regėjo išniekintas šventas
vietas. Vėliau jis rašė: „niekas
negali įsivaizduoti, kokios
nuodėmės ir gėdingi dalykai
vyksta Romoje! Kad patikėtum,
juos reikia išgirsti ir pamatyti.
Todėl yra įprasta sakyti: ‘jei yra
pragaras, tai Roma pastatyta

ant jo: tai bedugnė, iš kurios
kyla įvairiausios nuodėmės.”“

neseniai išleistame dekrete
popiežius pažadėjo atlaidus
visiems, kurie klūpėdami pakils
vadinamaisiais „piloto
laiptais“, kuriais, kaip teigiama,
nulipo mūsų Išgelbėtojas,
išeidamas iš romėnų teismo. jie
kažkaip stebuklingai persikėlė
iš Jeruzalės į Romą. Vieną dieną
pamaldžiai nusiteikęs Liuteris
keliais lipo tais laiptais, kai
staiga lyg perkūnas iš giedro

dangaus nuskambėjęs balsas jam tarė: „Teisusis gyvens tikėjimu.“ (Romiečiams 1, 17) Jis pašoko ir pasišalino iš tos vietos susigėdęs ir pasibaisėjęs. Ši šventojo Rašto ištrauka nuolatos jam skambėjo. Nuo to laiko jis aiškiau suvokė, kad, norint išsigelbėti, nedera pasitikėti žmonių darbais, reikia visiškai pasikliauti Kristaus nuopelnais. Jam atsivėrė akys, ir niekas jo daugiau negalėjo įtikinti popiežijos teigiama iliuzija. Nusukęs veidą nuo Romos, jis

nusisuko nuo jos ir širdimi; nuo tada atotrūkis vis didėjo, kol Liuteris galutinai nutraukė visus ryšius su romos bažnyčia.

Grižus iš romos, Vitenbergo universitete liuteriui buvo suteiktas teologijos daktaro laipsnis. Dabar jis galėjo laisvai pasišvęsti šventojo rašto tyrinėjimui. liuteris iškilmingai prisiekė visą likusį gyvenimą rūpestingai tyrinėti ir ištikimai skelbti Dievo Žodį, o ne popiežiaus dogmas. jis buvo ne

paprastas vienuolis ar profesorius, bet autoritetingas Biblijos skelbėjas, pašauktas kaip piemuo ganyti Dievo aveles, kurios buvo išalkusios ir ištroškusios tiesos. jis ryžtingai pareiškė, kad krikščionys turi gauti tik tokį mokymą, kuris remiasi šventuoju raštu. jo žodžiai smogė į pačius popiežiaus valdžios pamatus ir tapo esminiu reformacijos principu.

Liuteris suprato, kad pavojinga žmonių priesakus iškelti aukščiau Dievo Žodžio. Todėl jis drąsiai puolė scholastų samprotavimus ir netikėjimą, kritikavo filosofiją bei teologiją, kuri taip ilgai veikė žmones. Jis paskelbė, kad tokie mokslai beverčiai ir netgi žalingi. Jis siekė klausytojų mintis nukreipti nuo filosofų ir teologų sofistikos į amžinąsias tiesas, kurias skelbė pranašai ir apaštalai.

Tai buvo labai vertinga žinia
tiesos trokštantiems žmonėms,
kurie klausydavo jo žodžių.
Niekados anksčiau jie nebuvo
girdėję tokio mokymo. geroji
naujiena apie Išgelbėtojo meilę,
užtikrintas atleidimas ir
ramybė, kuriuos suteikė jo
kraujas, pripildė džiaugsmu
širdis ir įžiebė amžinybės viltį.
Vitenberge įsižiebė šviesa,
kurios spinduliai turėjo pasiekti
tolimiausius žemės pakraščius
ir dar labiau sušvisti artėjant
laikų pabaigai.

Tačiau šviesa ir tamsa
nesiderina. Tarp tiesos ir
netiesos vyksta nesutaikoma
kova. palaikyti ir apginti vieną,
vadinasi, kovoti ir neigti kitą.
Mūsų išgelbėtojas pasakė: „Aš
atėjau nešti ne ramybės, o
kalavijo.“ (Mato 10, 34) praėjus
keleriems metams po
reformacijos pradžios, liuteris
teigė: „Dievas neveda manęs,
jis stumia mane į priekį, jis
traukia mane. Aš nesu sau
šeimininkas. Aš trokš tu

ramybės, tačiau patekau į sumaištis ir perversmų sūkurį.” Dabar jo laukė tikras kovos laukas.

Romos bažnyčia prekiavo Dievo malone. pinigų keitėjų stalai (žr. Mato 21, 12) buvo sustatyti šalia altorių, girdėjosi pirkėjų ir pardavėjų šūksniai. popiežius įgaliojo viešai prekiauti indulgencijomis, nes teigė, kad reikia lėšų statyti šv. petro bažnyčiai Romoje. šventykla Dievo garbei turėjo

būti pastatyta nusikaltimų
kaina, kertiniu jos akmeniu
tapo nedorybės. Nors buvo
imtasi skubių priemonių
atgaivinti ir stiprinti žlungančią
romą, bet pastangos davė
priešingus rezultatus - sudavė
mirtiną smūgį jos didybei ir
galybei, nes tai paskatino
popiežiaus institucijos priešus
labai ryžtingai ir sėkmingai
sukilti į kovą, kuri sukretė šv.
sostą ir trigubą popiežiaus
karūną.

Vienuolis Tecelis, kurį paskyrė vadovauti indulgencijų prekybai Vokietijoje, buvo anksčiau demaskuotas už didelius nusikaltimus visuomenei ir Dievo Įstatymui. Tačiau jis išvengė bausmės už savo nusikaltimus; jam buvo pavesta vykdyti savanaudiškus ir gėdingus popiežiaus planus. Jis įžūliai kartojo aiškų melą ir kūrė stebėtinus pasakojimus, kad apgautų prietaringus žmones, neišmanėlius ir lengvatikius. Jeigu jie būtų žinoję Dievo Žodį, nebūtų

apgauti. Norėdamas sustiprinti savo valdžią, padidinti turtus ir valdyti žmones, popiežius slėpė nuo žmonių Šventąjį Raštą.

Kai Tecelis įeidavo į miestą, prieš jį ejęs šauklys skelbdavo: „Dievo ir šventojo tėvo malonė prie jūsų vartų.“ Žmonės sveikindavo šventvagišką apsimetėlį, tarsi jis būtų Dievas, nužengęs pas juos iš dangaus. Bažnyčiose prasidėdavo gėdinga prekyba. Pakilęs į sakyklą Tecelis liaupsindavo

indulgencijas kaip brangiausias Dievo dovanas. Jis skelbė, kad, remiantis šiais atlaidų raštais, visos būsimos pirkėjo nuodėmės bus atleistos, „ir net atgaila nebereikalinga.“ Be to, jis tikindavo klausytojus, kad indulgencijos galioja ne tik gyviesiems, bet ir mirusiems: tą akimirką, kai pinigai suskambės jo dėžėje, siela, už kurią sumokėta, paliks skaistyklą ir keliaus į dangų.

Kai simonas burtininkas norėjo iš apaštalų nusipirkti stebukladario galią, apaštalas petras atsakė jam: „Kad tu pražūtum su savo sidabru, jei sumanei už pinigus nusipirkti Dievo dovaną!“ (Apaštalų darbų 8, 20) Tačiau Tecelio pasiūlymas buvo priimtinas tūkstančiams. Į jo kasą plaukė auksas ir sidabras. Lengviau buvo nusipirkti išgelbėjimą už pinigus negu pasiekti jį atgaila, tikėjimu, stengiantis kovoti su nuodėmėmis ir jas nugalėti.

Indulgencijų pardavinėjimui pasipriešino mokytis ir pamaldūs Romos bažnyčios žmonės, daugelis atmetė jas kaip neatitinkančias nei sveiko proto, nei Dievo apreiškimo. Nė vienas prelatas nedrįso pasipriešinti šiai nedorai prekybai, tačiau liaudis buvo sutrikusi ir nerami, daugelis nekantriai klausinėjo, ar Dievas nesiims jokių priemonių, kad apvalytų savo Bažnyčią.

Liuteris, nors dar buvo uolus popiežiaus valdžios šalininkas, bet pasibaisėjo indulgencijų prekybos šventvagiškumu ir akiplėšiškumu. Daugelis jo parapijiečių nusipirko atlaidų raštus. Jie ateidavo pas kunigą išpažinti visokiausias nuodėmes ir tikėdamiesi atleidimo ne todėl, kad stengėsi gailėtis už nuodėmes ir norėjo pradėti naują gyvenimą, bet remdamiesi indulgencijomis. Liuteris atsisakė duoti jiems išrišimą ir įspėjo, kad jeigu jie neatgailaus ir nepakeis savo

gyvenimo, žus dėl savo nuodėmių. labai suglumę jie kreipėsi į Tecelį ir pasiskundė, kad jų nuodėmklausys atsisakė pripažinti indulgencijas, o kai kurie drąsesni net pareikalavo gražinti pinigus. Vienuolis labai supyko. Jis ėmė svaidyti baisiausius prakeiksmus, liepė viešose vietose sukurti laužus ir paskelbė, kad „gavo iš popiežiaus įsakymą sudeginti visus eretikus, kurie drįs priešintis švenčiausioms indulgencijoms.“

Dabar Liuteris pradėjo kovoti už tiesą. Jo balsas skambėjo iš sakyklos rimtai ir iškilmingai įspėdamas. Jis nurodė žmonėms atstumiančią nuodėmės prigimtį ir mokė, kad žmogus negali pats vienas sumažinti savo kaltę ar išvengti bausmės. Nusidėjėlių gali išgelbėti tik atgaila Dievui ir tikėjimas Kristumi. Kristaus malonės negalima nusipirkti - tai dovana. Jis patarė žmonėms nepirkti indulgencijų, bet

pasitikėti nukryžiuotu
Išgelbėtoju. jis papasakojo savo
skausmingą patirtį, kai veltui
stengėsi išsigelbėti
tramdydamas ir kankindamas
save, jis patikino klausytojus,
kad nežiūrėdamas į save ir
tikėdamas Kristumi rado
ramybę ir džiaugsmą.

Kadangi Tecelis tęsė savo
prekybą ir kėlė nedoras
pretenzijas, Liuteris nutarė
veiksmingiau pasipriešinti šiam
nedoram piktnaudžiavimui.

netrukus pasitaikė palanki proga. Vitenbergo pilies bažnyčioje buvo daug relikvijų, kurios tam tikrų švenčių proga buvo rodomos žmonėms; tiems, kurie tuomet apsilankydavo bažnyčioje ir atlikdavo išpažintį, buvo garantuojama, kad atleidžiamos visos nuodėmės. tomis dienomis ten ateidavo daugybė žmonių. Artinosi viena svarbiausių tokių progų - Visų Šventųjų šventė. Išvakarėse Liuteris, prisijungęs prie minios, kuri traukė į bažnyčią, prikėlė prie

durų raštą, kuriame buvo surašytos devyniasdešimt penkios tezės neigiančios indulgencijas. Jis paskelbė, kad gali apginti jas kitą dieną universitete, jeigu atsiras žmonių, kurie norės jas pulti.

Liuterio tezės patraukė visuotiną dėmesį. Jas vis skaitė ir skaitė. Universitete kilo didelis sujudimas. Tezės teigė, kad nei popiežiui, nei jokiam kitam žmogui niekas nesuteikė teisės atleisti nuodėmes ar skirti

bausmę. Visa tai ne kas kita,
kaip gudrybė išvilioti pinigus iš
žmonių, pasinaudojus jų
prietais. Klastingasis šėtonas
nori pražudyti sielas tų, kurie
patikės šiuo melu. Buvo aiškiai
pasakyta, kad Kristaus
Evangelija yra vertingiausias
Bažnyčios lobis. Ji nurodo
Dievo malonę, kuri duodama
visiems, siekiantiems jos
tikėjimu ir atgaila.

Liuterio tezės sukėlė diskusiją,
tačiau niekas nesiryžo priimti

iššūkio. Jo iškelti klausimai per kelias dienas pasklido Vokietijoje, o po kelių savaičių nuskambėjo per visą krikščioniškąjį pasaulį.

Daugelis pamaldžių katalikų matė Bažnyčioje vyraujančias baisias nedorybes ir labai dėl to liūdėjo, bet nežinojo, kaip sustabdyti jų plitimą. Perskaitę tezes su dideliu džiaugsmu jie atpažino jose Dievo Žodį. Jie jautė, kad Viešpats maloningai ištiesė ranką, kad sustabdytų plūstantį pagedimo srautą, kuris plaukė iš Romos sosto.

Kunigaikščiai ir magistratai
slapta džiaugėsi, jog bus
apribota išdidi popiežiaus
valdžia, kuri neigė teisę
apskųsti jos sprendimus.

Išsigando tik mėgstančios
nuodėmę prietaringos minios.
Žmonės pabūgo, kad bus
atskleista maloni apgaulė, kuri
ramindavo ir išsklaidydavo
baime. Gudrūs dvasininkai
pajuto, kad permainos kelia
grėsmę įteisintiems jų
nusikaltimams - jie gali netekti

stabilaus pajamų šaltinio, todėl
įniršę puolė ginti apgaulę.
Reformatoriui teko susidurti su
piktais kaltintojais. Kai kurie
kaltino jį skubotu elgesiu ir
impulsyviais veiksmais. Kiti
priekaištavo jam dėl pernelyg
didelio pasitikėjimo savimi. Jie
teigė, kad jam vadovauja ne
Dievas, o išdidumas ir noras
atkreipti į save dėmesį.

„Kas nežino, - atkirto Liuteris, -
kad žmogui, iškeliančiam bet
kurią naują idėją, retai pasiseka

nebūti išdidžiam ir nekelti ginčų? [...] Kodėl Kristų ir visus kankinius pasmerkė mirti?

Todėl, kad į juos žiūrėjo kaip į to meto išminties niekintojus, kurie iškėlė naujoves, pirmiau nuolankiai nepasitarę su neginčijamos tiesos skelbėjais.”

Jis dar pridūrė:

„Ką darau, bus padaryta, tačiau ne žmonių išmintimi, o Dievo valia. Jei tai Dievo darbas, kas jį sustabdys? Jei ne, kas padės jo pažangai? Ne mano valia, ne

jūsų, ne mūsų, bet Tavo valia
teesie, o šventasis Tėve, kuris
esi danguje.”

Nors pradėti darbą Liuterį
paskatino Dievo Dvasia, bet jis
negalėjo jo atlikti be sunkios
kovos. Priešų priekaištai,
iškraipyti jo tikslai, piktai
neteisingai smerkiamas jo
charakteris ir motyvai užgriuvo
jį nesulaikomu srautu. Visa tai
turėjo nemažą poveikį. Liuteris
buvo tikras, kad daugelis
įžymių žmonių ir Bažnyčioje, ir

mokyklose džiugiai prisijungs prie jo ir padės vykdyti reformą. Aukštas pareigas užimančių žmonių padrašinimo žodžiai įžiebė jam viltį ir džiaugsmą. Jis jau matė nušvintančią šviesesnę Bažnyčios dieną. Tačiau netrukus padrašinimą pakeitė priekaištai ir pasmerkimas. Daugelis prelatų ir valstybės pareigūnų patikėjo Liuterio tezių teisingumu, tačiau greitai suvokė, kad šių tezių pripažinimas sukels dideles permainas. Švietimas ir

tikėjimo reforma iš esmės
pakenks Romos valdžiai,
užtvers tūkstančius šaltinių,
papildančių jos išdą, ir labai
sumažins pernelyg dideles
popiežininkų išlaidas bei
prabangą. be to, jei žmonės bus
išmokyti mąstyti ir veikti kaip
sąmoningos būtybės,
žvelgiančios į Kristų, kuris yra
vienintelė išgelbėjimo viltis, tai
popiežius bus nuverstas nuo
sosto ir galiausiai iš jų pačių
bus atimta valdžia. Dėl to jie
atsisakė pripažinti tiesą, kurią
atskleidė Dievas.

priešindamiesi žmogui, kurį Jis
pasiuntė juos apšviesti, jie
pasipriešino Kristui ir tiesai.

Liuteris drebedamas žiūrėjo į
save - vienas žmogus,
besipriešinantis pasaulio
galiūnams. Jis kartais
abejodavo, ar iš tikrųjų jį veda
Dievas, kad pasipriešintų
Bažnyčios valdžiai. „Kas aš
toks, - rašė jis, - kad
pasipriešinčiau popiežiaus
didybei, prieš kurią [...] dreba
žemės karaliai ir visas pasaulis?

[...] Niekas nežino, ką iškentė mano širdis per šiuos pirmuosius du metus, ir koks liūdesys ir neviltis mane kankino." Tačiau jis nepalūžo. Kai nebuvo žmogiškosios paramos, jis žvelgė tik į Dievą ir buvo tikras, kad visiškai saugiai gali atsiremti į Jo visagalę ranką.

Vienam Reformacijos šalininkui Liuteris rašė: „Mes negalėsime suprasti Šventojo Rašto nei tyrinėdami jį, nei savo protu.

Tavo pirmoji pareiga - pradėti malda. Maldauk Viešpatį, kad iš savo didžiojo gailestingumo padėtų tau teisingai suprasti Jo Žodį. Vienintelis Dievo Žodžio aiškintojas yra jo Autorius, nes Jis pats yra pasakęs: 'Ir bus visi mokomi Dievo' . Nesitikėk nieko pasiekti pats, savo protu: pasitikėk tik Dievu ir atsiduok Jo Dvasios įtakai. Patikėk manimi kaip žmogumi, kuris pats tai patyrė." Tai gyvybiškai svarbi pamoka tiems, kurie jaučia, kad Dievas pašaukė juos skelbti didžiąsias turimas

tiesas. Šios tiesos sukels šėtono ir žmonių, kuriems patinka prasimanymai, įnirši. Kovoiant su blogiu nepakanka žmogiškosios išminties ir proto.

Kai Liuterio priešai remdavosi papročiais ir tradicija, popiežiaus autoritetu ir nutarimais, reformatorius atremdavo juos Biblija. Jis pateikdavo argumentus, kurių priešininkai negalėdavo paneigti, todėl formalizmo ir prietaringumo vergai reikalavo

jo kraujo, kaip žydai kadaise reikalavo Kristaus kraujo. „Jis eretikas! - šaukė popiežiaus sekėjai. - Baisu, kad Bažnyčia leidžia tokiam siaubingam eretikui gyventi! Kuo greičiau jį į ešafotą!“ Tačiau Liuteris netapo jų įniršio auka. Dievas jam pavedė darbą, todėl siuntė dangaus angelus, kad saugotų jį, nors daugelis gavusių iš Liuterio brangią šviesą, tapo šėtono pykčio objektais ir už tiesą drąsiai kentė kankinimus bei mirtį.

Liuterio mokymas patraukė
mažančių žmonių dėmesį
visoje Vokietijoje. Iš jo
pamokslų ir darbų sklido
šviesos spinduliai, kurie
pažadino ir apšvietė
tūkstančius. Gyvas tikėjimas
keitė negyvą formalizmą, kuris
taip ilgai kaustė Bažnyčią.
Kiekvieną dieną žmonės
atmesdavo bent po dalį
katalikybės prietarų. Griuvo
išankstinio nusistatymo
barjerai. Dievo Žodis, kuriuo

Liuteris tikrino kiekvieną doktriną ir kiekvieną reikalavimą, buvo kaip dviašmenis kalavijas, kuris skynėsi kelią į žmonių širdis. Visur buvo siekiama dvasinės pažangos. Visur vyravo toks teismo alkis ir troškulys, kaip niekad anksčiau per ilgus amžius. Žmonių akys, tiek ilgai nukreiptos į žmogiškąsias apeigas ir žemiškuosius tarpininkus, dabar su atgaila ir tikėjimu žvelgė į nukryžiuotąjį Kristų.

Sis didžiulis susidomėjimas sukėlė dar didesnius popiežiaus valdžios būgštavimus. Liuteris buvo iškviestas į Romą, kad atsakytų į kaltinimus erezija. Šis įsakymas jo draugams sukėlė siaubą. Jie gerai žinojo, koks pavojus gresia jam šiame puolusiame mieste, kuris buvo girtas nuo Jėzaus kankinių kraujo. Todėl jie protestavo reikalaudami, kad jis būtų

apklaustas Vokietijoje, bet nevyktą į Romą.

Galiausiai šis reikalavimas buvo patenkintas, ir popiežius paskyrė legatą svarstyti šią bylą. Jis gavo iš popiežiaus nurodymus, kuriuose Liuteris jau buvo paskelbtas eretiku. Legatas buvo įgaliotas „nubausti ir įkalinti [Liuterį] nedelsiant“. Jeigu šis užsispirtų ir legatas negalėtų jo įveikti, buvo leidžiama „paskelbti jį už įstatymo ribų visoje Vokietijoje;

ištremti, prakeikti ir atskirti nuo Bažnyčios visus, kurie palaiko Liuterį.” Be to, popiežius nurodė savo legatui, kad, norėdamas išrauti su šaknimis pragaištingą ereziją, jis atskirtų nuo Bažnyčios visus, išskyrus imperatorių, kurie atsisakytų suimti Liuterį bei jo sekėjus ir atiduoti juos Romai, nesvarbu, kokias pareigas jie užimtų Bažnyčioje ar visuomenėje.

čia atsiskleidė tikroji
popiežystės dvasia. Siame
dokumente nebuvo nė pėdsako
krikščioniškųjų principų ar net
paprasciausio teisingumo.
Liuteris buvo toli nuo Romos;
jis negalėjo paaiškinti ar apginti
savo pozicijų; dar nepradėjus
nagrinėti jo bylos, jis jau iš
anksto buvo paskelbtas eretiku
ir per vieną dieną raginamas
išsižadėti, apkaltintas, nuteistas
ir pasmerktas. Ir tai atliko
apsišaukėlis šventasis tėvas,
vienintelis aukščiausias

neklystantis bažnyčios ir
valstybes autoritetas!

Kai Liuteriui labai reikėjo tikro
draugo užuojautos ir patarimo,
dieviškoji apvaizda pasiuntė į
Vitenbergą Melanchtoną.

Jaunas, kuklus, drovus

Melanchtonas savo protingais
sprendimais, giliomis žiniomis,
gera iškalba, tyru ir nuoširdžiu
elgesiu užsitarnavo visuotinį
susižavėjimą ir pagarbą.

talentas neužgožė jo gero būdo.

Greitai jis tapo nuoširdžiu

evangelijos mokiniu ir Liuterio labiausiai patikimu bičiuliu ir vertingu ramsčiu. Jo švelnumas, apdairumas ir tikslumas papildė drąsų ir energingą Liuterio charakterį. Jų bendradarbiavimas stiprino Reformaciją ir tapo nauju jos ramsčiu.

teismo proceso vieta buvo parinktas Augsburgas, reformatorius iškeliavo į šį miestą pėsčiomis. Liuterio bičiuliai rimtai nuogaštavo ir

prašė nerizikuoti, nes pasigirdo atviri grasinimai, jog pakeliui jis bus sučiuptas ir nužudytas. Jie net įkalbinėjo jį laikinai išvykti iš Vitenbergo ir apsistoti ten, kur bus suteikta slėptuvė. tačiau jis nenorėjo nutraukti darbo, kurį Dievas jam paskyrė. jis privalėjo ištikimai ginti tiesą, nepaisydamas aplink siaučiančios audros. todėl Liuteris kalbėjo: „Aš esu panašus į pranašą jeremiją, kuris vaidijasi ir kivirčijasi . tačiau juo labiau man grasina, juo labiau aš džiaugiuosi. [...]

jie jau sutrypė mano garbę ir gerą vardą. lieka vienas dalykas - tai mano apgailėtinas kūnas: tegul pasiima jį - jie šiek tiek sutrumpins mano gyvenimą, tačiau mano sielos jie negalės pasiimti. tas, kuris nori skelbti Kristaus Žodį pasauliui, turi kiekvieną akimirką tikėtis mirties.”

Žinia apie Liuterio atvykimą į Augsburgą sukėlė popiežiaus legatui didelį pasitenkinimą. užsispyręs eretikas, kuris

patraukė viso pasaulio dėmesį,
atrodė, jau pateko į Romos
rankas, ir legatas nusprendė,
jog šį kartą jis neištrūks.

Reformatorius neturėjo jokio
apsauginio rašto. Bičiuliai prašė
be jo nesirodyti legatui, o patys
stengėsi kaip nors iš
imperatoriaus jį gauti. Legatas
ketino priversti, jei pavyks,
Liuterį išsižadėti savo žodžių, o
jei nepavyktų, prievarta nuvežti
į romą, kur jo lauktų toks pat
likimas kaip Huso ir Jeronimo.
Todėl per savo pagalbininkus
jis stengėsi įtikinti Liuterį

atvykti be apsauginio rašto ir pasikliauti jo malone. reformatorius tvirtai nusprendė taip ir padaryti. Jis pasirodė popiežiaus pasiuntiniui neturėdamas dokumento, suteikiančio imperatoriaus apsaugą.

popiežiaus tarnai stengėsi elgtis diplomatiškai. Kalbėdamas legatas atrodė labai draugiškas, tik reikalavo, kad Liuteris besąlygiškai paklustų Bažnyčios autoritetui ir

nedrįstų kelti jokių klausimų ar diskutuoti. Tačiau jis tinkamai neįvertino šio žmogaus charakterio. Atsakydamas Liuteris išreiškė pagarbą Bažnyčiai, bet parodė savąjį tiesos troškimą ir teigė, jog pasiruošęs atremti visus puolimus prieš mokymą, kurį skelbė, ir pateikti savo iškeltas pamatines tiesas apsvarstyti žymiausiuose universitetuose. Liuteris protestavo prieš kardinolo elgesį, kai šis be jokių įrodymų reikalavo išsižadėti pažiūrų. Vienintelis atsakymas

buvo: „atsiimk savo žodžius!”
reformatorius paaiškino, kad jo
pažiūros rėmėsi šventuoju
Raštu, ir tvirtai pareiškė, kad jis
neišsižadės tiesos. Legatas
nesugebėjo atremti Liuterio
argumentų, todėl apipylė jį
priekaištais ir pajuoka. po to
ėmė meilikauti, kalbėdamas jis
naudojo daug citatų iš
Bažnyčios tėvų posakių bei
tradicijos dokumentų ir neleido
reformatoriui įsiterpti.
Matydamas, kad tolesni
pokalbiai nebus rezultatyvūs,
Liuteris gavo nenoromis duotą

leidimą pateikti savo atsakymą raštu.

Bičiuliui jis rašė: „taip apkaltintasis gauna dvigubą naudą: pirmiausia, kas parašyta, gali būti pateikta svarstyti kitiems, antra, atsiranda proga paveikti jei ne sąžinę, tai bent sukelti nuogąstavimus tam arogantiškam ir plepiam despotui, kuris kitaip įveiktų mane savo įsakmia kalba.“

Per kitą susitikimą Liuteris aiškiai, glaustai ir įtaigiai išdėstė savo pažiūras, paremtas gausiomis šventojo rašto citatomis. Garsiai perskaitęs, kas parašyta, jis įteikė raštą kardinolui, bet šis su panieka numetė jį šalin šaukdamas, kad tai daugybė tuščių žodžių ir citatų, neturinčių nieko bendra su reikalu. tada susijaudinęs Liuteris pasitiko išdidųjį prelata jį paties ginklais - tradicija ir Bažnyčios mokslu - ir apvertė aukštyn kojomis jo tvirtinimus.

Kai prelatas suprato, kad nepajęgs paneigti Liuterio argumentų, jis prarado savitvardą ir įniršęs sušuko: „Išsižadėk! Kitaip aš nusiųsiu tave į Romą, kur stosi prieš teisėjus, įgaliotus spręsti tavo bylą. Aš atskirsiu tave ir visus tavo šalininkus nuo Bažnyčios, taip pat tuos, kurie tave palaiko.“

Galiausiai išdidžiai ir piktai jis paskelbė: „Išsižadėk arba daugiau negrižk!”

Reformatorius su savo bičiuliais greitai pasitraukė, tuo aiškiai parodydamas, kad apie išsižadėjimą negali būti nė kalbos. Aišku, ne to tikėjosi kardinolas. Jis puoselėjo viltį, kad jėga ir grasinimais galės priversti Liuterį pasiduoti. Tačiau dabar su kartėliu žiūrėjo į savo šalininkus - jo planai netikėtai žlugo.

Liuterio pastangos davė gerų
vaisių. Susirinkę žmonės turėjo
palankią progą palyginti ir
įvertinti abu vyrus, jų pažiūras
ir elgesį. Skirtumas buvo
akivaizdus! Paprastas, kuklus ir
nepalaužiamas reformatorius
laikėsi tvirtai Dievo suteikta
jėga, tiesa buvo jo pusėje;
popiežiaus legatas - pasipūtęs,
valdingas, išpuikęs, keliantis
nepagrįstus reikalavimus,
negalintis pateikti nė vieno
argumento iš šventojo Rašto,

bet pašėlusiai šaukiantis:
„Išsižadėk savo žodžių arba
būsi nusiųstas į Romą ir
nubaustas!”

Nors Liuteris turėjo apsauginę
rašta, popiežininkai planavo jį
suimti ir įkalinti. Jo bičiuliai
tvirtino, kad pasilikti
Augsburge būtų beprasmiška,
reikia tučtuoju grįžti į
Vitenbergą. Be to, reikia elgtis
atsargiai, kad priešai
nesužinotų jo ketinimų.
Švintant Liuteris paliko miestą,

jis išjojo lydimas palydovo, kuri
parūpino miesto valdžia.

Nujausdamas blogi, jis
paslapčia jojo tamsiomis ir
tyliomis miesto gatvėmis.

Žiaurūs ir klastingi priešai
planavo jį sunaikinti. Ar jis
išvengs paspęstų spąstų?

Tokios niūrios mintys sukosi jo
galvoje. pagaliau jis pasiekė
mažus vartus miesto sienoje. Jie
buvo atidaryti, ir abu
keliauninkai nekliudomi
prajojo. saugiai palikę miestą,
bėgliai pradėjo joti greičiau, kai
legatas sužinojo, kad Liuteris

išvyko, šis jau buvo
nepasiekiamas. šėtonas ir jo
bendrai buvo nugalėti.
Žmogus, kuris atrodė pakliuvęs
į jų valdžią, išsprūdo kaip
paukštis iš medžiotojo
žabangų.

sužinojęs apie Liuterio
pabėgimą, legatas pajuto
apmaudą ir įniršą. Jis tikėjosi,
kad bus apdovanotas už išmintį
ir tvirtumą, nes kovojo su
Bažnyčios ramybės drumstėju,
bet jo viltys žlugo. savo pyktį jis

išliejo laiške Frydrichui,
saksonijos kurfiurstui , piktai
kaltindamas Liuterį ir
reikalaujamas, kad Frydrichas
atsiųstų reformatorių į Romą ar
ištremtų iš saksonijos.

Gindamasis Liuteris reikalavo,
kad legatas ar popiežius
remtųsi šventuoju Raštu ir
nurodytų reformatoriaus
paklydimus. Jis iškilmingai
pasižadėjo išsižadėti savo
mokslo, jei bus įrodyta, kad šis
prieštarauja Dievo Žodžiui. be

to, jis išreiškė savo dėkingumą Dievui, nes buvo laikomas vertu kentėti už šventą reikalą.

Frydrichas dar mažai žinojo apie reformatorių mokslą, tačiau jį labai paveikė Liuterio žodžių nuoširdumas, galia ir aiškumas. Kol nebus įrodyta, jog reformatorius klysta, kunigaikštis nusprendė būti jo gynėju. atsakydamas legatui jis rašė: „Kadangi dr. Martynas atvyko pas jus į Augsburgą, turėtumėte būti patenkintas.

mes nemanėme, kad jūs
reikalausite, jog jis išsižadėtų
savo pažiūrų, neparodę jam,
kur jis klysta. Nė vienas
mokytas mūsų kunigaikštystės
žmogus nepranešė man, kad
Liuterio mokslas yra
bedieviškas, antikrikščioniškas
ar eretiškas.” „todėl Frydrichas
atsisakė siųsti Liuterį į romą ar
ištremti iš savo
kunigaikštystės.”

Kurfiurstas matė, kad
visuomenės moralė smunka.

Reikėjo didelės reformos. jei žmonės pripažintų Dievo įsakymus, paklustų jiems ir apšviestos sąžinės balsui, nereikėtų sudėtingų, brangiai kainuojančių priemonių, kovojant su nusikaltėliais ir juos baudžiant. jis matė, jog Liuterio darbas galėjo būti vaisingas, todėl džiaugėsi, kad bažnyčioje juntama teigiama įtaka.

Jis pastebėjo, kad profesorius Liuteris dirbo labai sėkmingai.

Praėjo vos vieneri metai nuo to laiko, kai reformatorius prie pilies bažnyčios durų prikėlė savo tezes, o maldininkų, kurie aplankydavo bažnyčią per Visų šventųjų šventę, labai sumažėjo. roma neteko daug garbintojų, tuštėjo aukų skrynios. bet Vitenbergas neištuštėjo, jį užtvindė ne relikvijų garbintojai, o ištroškę mokslo studentai. Liuterio raštai sukėlė didelį susidomėjimą biblija, ne tik iš Vokietijos, bet ir iš kitų šalių į Vitenbergo universitetą rinkosi

studentai. pamatę Vitenbergą
pirmą kartą, jaunuoliai
„keldavo rankas į dangų ir
garbindavo Dievą už tai, kad Jo
valia tiesos spinduliai sklinda iš
šio miesto, kaip senovės laikais
nuo Siono kalno, kad pasiektų
tolimiausias šalis.”

Liuteris dar nebuvo galutinai
atsisakęs romos bažnyčios
paklydimų. Kai jis lygino
šventojo Dievo Žodžio tiesas ir
popiežiaus nutarimus, labai
stebėjosi. jis rašė: „AŠ skaitau

popiežiaus nutarimus ir [...] nežinau, ar popiežius yra pats antikristas, ar jo apaštalas, nes nutarimuose Kristus nepaprastai klaidingai nušviestas ir nukryžiuotas.” tačiau tuo metu Liuteris dar buvo ištikimas romos bažnyčios sūnus ir niekada nemanė, jog kada nors atsiskirs nuo jos.

reformatoriaus raštai ir mokslas pasiekė visas krikščioniškojo pasaulio tautas. jie paplito

šveicarijoje ir Olandijoje,
pasiekė Prancūziją ir Ispaniją,
Anglijoje jo mokslas buvo
priimtas kaip gyvybės Žodis,
tiesa taip pat paplito Belgijoje ir
Italijoje. tūkstančiai nusimetė
mirtiną sąstingį ir nubudo,
tikėdami šviesia gyvenimo
viltimi ir džiaugsmu.

Liuterio užsipuolimai vis labiau
pykdė romą. Kai kurie
fanatikai, tarp kurių buvo net
katalikiškų universitetų
profesorai, paskelbė, kad tas,

kuris nužudys maištingą
vienuolį, nenusidės. Kartą prie
reformatoriaus priėjo
nepažįstamasis. po apsiaustu jis
slėpė ginklą, tačiau iš pradžių
dar pasiteiravo, kodėl Liuteris
vaikšto vienas.

„Aš esu Dievo rankose, - atsakė
Liuteris. - Jis yra mano jėga ir
skydas. Ką man gali padaryti
žmogus?“

Išgirdęs šiuos žodžius,
nepažįstamasis išbalo ir skubiai

pasišalino, tarsi būtų išvydęs dangaus angelą.

Roma siekė sunaikinti Liuterį, tačiau Dievas jį saugojo. Jo mokslas skambėjo visur - „pirkiose ir vienuolynuose, [...] didikų pilyse, universitetuose ir karalių rūmuose“; kilmingi žmonės visurėjo jam į pagalbą.

Kaip tik tuo metu Liuteris susipažino su Huso mokslu ir suprato, kad Bohemijos reformatorius skelbė didžiąją

tiesą apie nuteisinimą tikėjimu, kurios jis pats taip ilgai ieškojo ir kurios dabar mokė. Liuteris sakė: „Mes visi - Paulius, Augustinas ir aš pats - buvome husitai patys to nežinodami.“ Jis tęsė: „Dievas būtinai nubaus pasaulį už tai, kad jis sudegino tiesą, kuri buvo jam skelbiama praėjusiam amžiuje.“

Kreipdamasis į imperatorių ir Vokietijos diduomenę dėl krikščionybės reformavimo, Liuteris apibūdino popiežių:

„Baisu žiūrėti į žmogų, kuris vadina save Kristaus vietininku, o skendi prabangoje, kurios neturi joks imperatorius. Ar jis panašus į vargingąjį Jėzų arba kuklųjį Petrą? Sakoma, kad popiežius yra pasaulio viešpats. Tačiau Kristus, kurio vietininku jis giriasi esąs, sakė: ‘Mano Karalystė ne iš šio pasaulio’. Ar gali vietininko valdos būti didesnės už aukščiau esančiojo?’”

Jis rašė apie universitetus: „Aš labai bijau, kad universitetai pasirodys esą didieji pragaro vartai, jeigu juose nebus uoliai tyrinėjamas Šventasis Raštas ir jo tiesos nepasieks jaunimo širdžių. Aš nepatarčiau atiduoti savo vaiko ten, kur Šventajam Raštui nesuteikiama pirmąeilė svarba. Kiekviena institucija, kurioje žmonės nuolat netyrinėja Dievo Žodžio, pasmerkta morališkai smukti.“

Liuterio kreipimaisi greitai paplito visoje Vokietijoje ir paveikė žmones. Tauta buvo išjudinta, liaudis troško susiburti po reformos vėliava. Liuterio priešininkai, degdami įniršiu atkeršyti, ragino popiežių imtis ryžtingų priemonių. Buvo nutarta, kad Liuterio mokslas turi būti nedelsiant pasmerktas.

Reformatoriui ir jo sekė jais buvo skirta šešiasdešimt dienų, po kurių, jeigu jie neišsižadės savo žodžių, visi bus atskirti nuo bažnyčios.

reformacijai atėjo sunkūs laikai.
romos nuosprendis atskirti nuo
bažnyčios sukeldavo galingų
monarchų siaubą,
pasmerkdamo galingas
imperijas vargui ir
nuniokojimui. Į prakeiktuosius
buvo žiūrima su baime ir
siaubu. Jie prarasdavo draugus,
su jais buvo elgiamasi kaip su
visuomenės atmatomis, juos
persekiodavo, kad sunaikintų.
Liuteris suvokė, kokia audra
tuoj kils, tačiau buvo tvirtas ir

tikėjo, kad Kristus apgins ir
palaikys jį. Su kankinio
tikėjimu ir drąsa jis rašė: „Kas
man atsitiks, aš nežinau ir
nenoriu žinoti. [...] tegu smūgis
krinta ten, kur jam lemta, aš
nebijau. be mūsų dangiškojo
tėvo žinios nė lapas nenukrinta,
juo labiau jis nuolat rūpinasi
mumis! nesunku mirti už Žodį,
nes Žodis, kuris tapo kūnu ir
krauju, pats mirė. jeigu esame
mirę su juo, tikime, kad
gyvensime su juo, o, patyrę tai,
ką jis išgyveno, būsime ten, kur

jis yra, ir liksime su juo per amžius.”

Kai popiežiaus bulė pasiekė Liuterį, jis pasakė: „AŠ niekinu ir atmetu ją kaip neteisingą ir bedievišką. [...] ji smerkia patį KRISTŲ. [...] Aš džiaugiuosi, kad galiu patirti visokias piktybes už teisingiausią reikalą. mano širdis išsilaisvino, nes pagaliau žinau, jog popiežius yra antikristas ir jo sostas yra paties šėtono sostas.” tačiau romos įsakymas neliko

be pasekmių. Kalėjimas,
kankinimai ir kardas buvo
pakankamai veiksmingos
priemonės, priverčiančios
paklusti. popiežiaus bulės kėlė
silpnų ir prietaringų žmonių
siaubą. Nors žmonės užjautė
Liuterį, bet daugelis manė, jog
gyvenimas per brangus, kad
rizikuotų juo dėl reformos.
Atrodė, kad reformatoriaus
darbas netrukus sustos.

tačiau reformatorius kaip ir
anksčiau buvo drąsus. roma

svaidė į jį prakeiksmus, o pasaulis stebėjo neabejodamas, kad jis žus arba bus priverstas nusileisti. bet Liuteris paskelbė triuškinamą nuosprendį ir viešai pareiškė, kad apsisprendė apleisti bažnyčią visiems laikams. Dalyvaujant studentams, dėstytojams ir įvairių luomų miestiečių miniai, Martynas Liuteris sudegino popiežiaus bulę, taip pat kanonų teisių ir bažnytinių nutarimų rinkinius bei kai kuriuos kitus dokumentus,

remiančius popiežiaus valdžią.

Jis tarė:

„Sudegindami mano knygas,
mano priešai sugebėjo pakenkti
tiesos reikalui, paveikdami
paprastų žmonių mintis ir
pražudydami jų sielas. Dėl to aš
sunaikinu jų knygas. prasidėjo
rimta kova. Iki šiol aš tik
žaidžiau su popiežiumi. Aš
pradėjau šį darbą Dievo vardu;
jis baigsis ir be manęs, bet
Viešpaties galia.”

priešai tyčiojosi ir priekaištavo,
kad jo darbas menkas ir
bevertis, bet Liuteris atsakė:
„Kas žino, ar ne Dievas
pasirinko ir pakvietė mane; ar
jie neturėtų bijoti, jog,
niekindami mane, niekina patį
Dievą? Mozė buvo vienas,
iškeliaudamas iš Egipto; Elijas
buvo vienas, valdant karaliui
Ahabui; Izaijas - vienas
Jeruzalėje; Ezechielis - vienas
Babilonijoje. [...] Dievas niekada
nepasirinkdavo pranašais nei
vyriausiųjų kunigų, nei kitų
įžymių asmenybių; paprastai

Jis pasirinkdavo nežymius žemos kilmės žmones, kartą net piemenį Amosą. Kiekviename amžiuje buvo šventieji, kurie rizikuodami gyvybe, demaskuodavo žemės galinguosius, karalius, kunigaikščius, kunigus ir išmintinguosius. Aš nesakau, kad esu pranašas, bet manau, kad jie turėtų gerokai prisibijoti, nors aš esu vienas, o jų - daug. Aš įsitikinęs, kad Dievo Žodis su manimi, o ne su jais." Tačiau galutinai atsiskirti nuo Bažnyčios Martynas

Liuteris apsisprendė tik po stiprios vidinės kovos. Tuo metu jis rašė: „Kasdien aš vis labiau ir labiau jaučiu, kaip sunku atsisakyti to, kas buvo įskiepyta vaikystėje. Kaip tai skausminga! Nors mano pusėje Šventasis Raštas, sunku pateisinti save, nes išdrįsau vienas pasipriešinti popiežiui ir pavadinti jį antikristu! Koks sunkus išmėginimas teko mano širdžiai! Daug kartų klausdavau savęs to paties, ko manęs klausdavo popiežiaus šalininkai: Ar tu tik vienas

protingas, o visi kiti klysta? Kas bus, jei pagaliau pasirodys, jog tu klydai ir suvedžiojai tiek daug sielų? Kas tuomet bus amžiams pasmerktas?' Taip aš kovoju su savimi ir šėtonu, kol Kristus savo neklystančiu Žodžiu parėmė mano širdį ir išsklaidė šias abejones."

Popiežius grasino Liuterį atskirti nuo Bažnyčios, jeigu jis neišsižadės savo mokslo, ir dabar savo žodį ištesėjo. nauja bulė paskelbė galutinį

reformatoriaus atskyrimą nuo Romos bažnyčios, pasmerkė ją kaip prakeiktą Dangaus ir smerkė visus, kurie pripažins jo mokslą. Prasidėjo lemiamas didžiosios kovos etapas.

Visi, kuriuos Dievas pasirenka skelbti tiesą, skirtą jų laikotarpiui, sutiks pasipriešinimą. tokia jų dalia. Liuterio laikais buvo svarbi tų laikų tiesa; šiandien bažnyčiai svarbi dabarties tiesa. tas, kurio valia viskas vyksta, įvairiose

situacijose reikalauja, kad žmonės atliktų pareigas, atitinkančias jų laikus ir aplinkybes. Jeigu jie įvertintų jiems siūstą šviesą, tuomet galėtų geriau pažinti tiesą. Gaila, bet ir šiandien daugelis nesiekia tiesos kaip ir to meto popiežiaus šalininkai, kurie stojo prieš Liuterį. Kaip ir praėjusiais amžiais vietoj Dievo Žodžio linkstame priimti žmonių priesakus ir pamokymus. tie, kurie skelbia tiesą, skirtą jų metui, neturėtų tikėtis, kad bus sutikti

palankiau nei praėjusių amžių
reformatoriai. Baigiantis
pasaulio istorijai, didžioji tiesos
ir blogio, Kristaus ir šėtono
kova vis stiprės.

jėzus pasakė savo mokiniams:
„jei jūs būtumėte pasaulio, jis
mylėtų jus kaip savuosius.
Kadangi jūs - ne pasaulio, bet
Aš jus iš pasaulio išskyriau,
todėl jis jūsų nekenčia.
Atsiminkite Mano žodžius,
kuriuos esu jums pasakęs:
'Tarnas ne didesnis už

šeimininką!’ Jei persekiojo
Mane, tai ir jus persekios; jeigu
laikėsi Mano žodžio, laikysis ir
jūsų.” (Jono 15, 19-20) Antra
vertus, mūsų Viešpats aiškiai
pasakė: „Vargas jums, kai visi
žmonės jus giria, nes ir jų
protėviai lygiai taip gyre
netikrus pranašus.” (Luko 6, 26)
Šiandieninis pasaulis nesutinka
su Kristaus dvasia taip pat kaip
ankstesniaisiais laikais, ir tie,
kurie skelbia Dievo Žodį, nebus
sutikti palankiau nei anksčiau.
Kovos formos gali kisti,
priešiškumas gali būti ne toks

atviras, labiau užmaskuotas,
bet vis dar egzistuoja ta pati
neapykanta, kuri egzistuos iki
laikų pabaigos.

8. Martynas Liuteris Prieš Seimą

Naujasis imperatorius Karolis V atsisėdo į Vokietijos sostą, ir Romos pasiuntiniai skubėjo jį pasveikinti. Jie norėjo, kad jis panaudotų savo galią kovai su Reformacija. antra vertus, saksonijos kurfiurstas, kuriam Karolis turėjo būti labai dėkingas už karūną, maldavo nesiimti jokių žingsnių prieš Liuterį, kol jo neišklausys. todėl imperatorius atsidūrė labai

keblioje padėtyje.
popiežininkus labai patenkintų,
jei imperatorius nuteistų Liuterį
mirties bausme. Dar anksčiau
saksonijos kurfiurstas pareiškė,
kad „nei jo imperatoriškoji
didenybė, nei joks kitas žmogus
neįrodė Liuterio raštų
nepagrįstumo“, todėl dabar jis
prašė, kad „reformatoriui būtų
išduotas apsauginis raštas,
įgalinantis jį pasirodyti prieš
mokytus, pamaldžius ir
bešališkus teisėjus.“

Visų dėmesys dabar buvo nukreiptas į Vokietijos valstybės suvažiavimą, kuris po Karolio V įžengimo į sostą buvo sušauktas Vormse, nes reikėjo apsvarstyti daug svarbių politinių klausimų ir uždavinių. pirmą kartą Vokietijos kunigaikščiai turėjo susitikti su savo jaunu monarchu. iš visų tėvynės kraštų atvyko kilmingieji Bažnyčios ir imperijos didikai. Vormse susirinko visi: pasaulietiniai didžiūnai, kurie puikavosi savo aukšta kilme ir

titulais, savo paveldimumo teisėmis; didingi dvasininkai, jaučiantys savo rango ir galios pranašumą; rūmų riteriai ir jų ginkluoti tarnai bei tolimų užsienio šalių pasiuntiniai. tačiau pagrindinis šio didelio susirinkimo objektas, kuris žadino didžiausią susidomėjimą, buvo Saksonijos reformatorius.

Karolis V iš anksto įspėjo saksonijos kurfiurstą atsivežti Liuterį, užtikrindamas jam

saugumą ir siūlydamas atvirai diskutuoti su kompetentingais asmenimis. Liuteris nekantravo stoti prieš imperatorių. TUO metu jo sveikata buvo pašlijusi, tačiau jis parašė saksonijos kurfiurstui: „Jei aš negalėsiu nuvykti į Vormsą dėl sveikatos, paprašysiu, kad mane nuvežtų ten sergantį. nes jei imperatorius kviečia mane, negaliu abejoti, kad tai yra paties Dievo kvietimas. Jei jie norės panaudoti prieš mane jėgą, o tai yra labai tikėtina (mat jie kviečia mane ne tam, kad

klausytų mano mokslo), aš atiduodu viską į Viešpaties rankas. Tas, kuris išsaugojo tris jaunuolius degančioje karštoje krosnyje, tebegyvena ir valdo. jei jis neišgelbės manęs, vadinasi, mano gyvenimas ne toks svarbus. stenkimės tik apsaugoti evangeliją nuo nedorėlių pajuokos, kad jie netriumfuotų, būkime pasiruošę pralieti kraują gindami ją. ne man spręsti, kas mane išgelbės - mirtis ar gyvenimas. [...] Jūs galite iš manęs tikėtis visko [...], tačiau

aš nepasitrauksiu ir
neišsižadėsiu savo žodžių.
Pasitraukti aš negaliu, o juo
labiau išsižadėti savo žodžių.”

Kai Vormse pasklido žinia, kad
Liuteris kalbės seime,
visuomenė sujudo. Popiežiaus
legatas Aleandras, kuriam ši
kartą buvo specialiai patikėtas
šis reikalas, sunerimo ir
supyko. Jis jautė, kad Liuterio
kalba sužlugdys visą reikalą.
Atnaujinti bylą, kurioje
popiežius jau paskelbė

nuosprendį, reikštų užtraukti
nagarbę aukščiausiajam
popiežiaus autoritetui. Be to, jis
buvo susirūpinęs, kad
išraiškingi ir įtikinantys šio
žmogaus argumentai gali
paveikti daugelį kunigaikščių ir
jie nusigręš nuo popiežiaus.
Todėl legatas primygtinai
įkalbinėjo Karolį, kad jis
neleistų Liuteriui pasirodyti
Vormse. Tuo metu buvo
paskelbta bulė apie Liuterio
atskyrimą nuo Bažnyčios. Bulė
ir legato spaudimas paskatino
imperatorių pasiduoti. Jis

parašė Saksonijos kurfiurstui,
jeigu Liuteris neišsižadės savo
žodžių, jis privalo likti
Vitenberge.

Nesitenkindamas šia pergale,
Aleandras atkakliai siekė, kad
reformatorius būtų pasmerktas.
Tokį užsispyrimą galima būtų
pavartoti deramiems tikslams,
bet jis primygtinai kreipė
kunigaikščių, prelatų ir kitų
seimo dalyvių dėmesį į šį
reikalą, kaltindamas Liuterį
„ardomąja veikla, maištu,

neteisėtumu ir šventvagiškumu.” tačiau legato ryžtas ir užsidegimas per daug aiškiai atskleidė dvasią, kuria jis veikė. Buvo pastebėta, kad „jį skatina neapykanta ir kerštas, o ne pamaldumas ir uolumas.” todėl dauguma seimo dalyvių palankiai žiūrėjo į Liuterio bylą.

Aleandras dar uoliau ėmė raginti imperatorių laikytis popiežiaus ediktų, tačiau pagal Vokietijos įstatymus to

negalima buvo daryti be kunigaikščių sutikimo. Įkyrusis legatas nugalėjo ir imperatorius leido jam pateikti šį klausimą seimui. „tai buvo pakili diena nuncijui. Į susirinkimą susirinko žymūs asmenys, bet svarstoma problema buvo žymiai reikšmingesnė.

Aleandras turėjo ginti Romos, [...] visų bažnyčių motinos ir valdovės, autoritetą.”

aukščiausių krikščioniškojo pasaulio dvasininkų akivaizdoje jis turėjo apginti teises, kurias popiežius esą

paveldėjo iš petro. „turėdamas iškalbingumo dovaną, jis padarė stulbinantį įspūdį. Dievo apvaizda leido, kad romai, kol ji dar nepasmerkta, didingiausiam tribunole atstovautų gabiausias jos oratorius.“ tie, kurie palaikė reformatorių, šiek tiek nuogaustaudami klausėsi Aleandro kalbos. saksonijos kunigaikštis nedalyvavo posėdyje, tačiau jo nurodymu keletas patarėjų atvyko užsirašyti nuncijaus kalbos.

aleandras nusprendė sunaikinti
tiesą savo didžiausio
iškalbingumo ir erudicijos
dėka. Jis bėrė kaltinimus
Liuteriui, vaizduodamas jį
Bažnyčios ir valstybės, gyvųjų
ir mirusiųjų, dvasininkijos ir
pasauliečių, Bažnyčios
susirinkimų ir eilinių
krikščionių priešų.

„Martynas Liuteris už savo
paklydimus vertas, - teigė
nuncijus, - kad šimtą tūkstančių

kartų būtų sudegintas kaip eretikas.”

Baigdamas kalbą, jis stengėsi sukelti panieką reformuoto tikėjimo išpažinėjams: „Kas tie liuteronai? tai nemokšiškų išsišokėlių, pagedusių kunigų, pasileidusių vienuolių, neišmanėlių teisininkų bei nusigyvenusių didikų gauja ir saujelė suklaidintų bei nukrypusių iš kelio paprastų žmonių. palyginti su jais katalikų būrys gausnis, jie

pralenkia oponentus
sugebėjimais ir galia! Vieningai
šio garbingo susirinkimo
priimtas dekretas apšvies
neišmanančius, įspės
neapgalvojusius savo žingsnių,
įtvirtins svyruojančius ir
suteiks jėgų silpniesiems.”

Visais amžiais tokiais ginklais
buvo puolami tiesos gynėjai. tie
patys argumentai ir dabar
nukreipiami prieš tuos, kurie
drįsta priešintis įsigalėjusiems
paklydimams ir skelbti aiškų ir

suprantamą Dievo Žodžio mokslą. „Kas yra tie naujųjų mokslų skelbėjai? - sušunka populiarios religijos šalininkai. - Jie neišsilavinę, jų nedaug, kilę iš prasčiokų. Jie drįsta teigti, kad žino tiesą ir yra Dievo išrinktieji. Tačiau jie yra neišmanėliai ir apgauna patys save. Pažvelkite, kokia gausi ir įtakinga yra mūsų Bažnyčia! Kiek daug įžymių ir mokytų žmonių yra tarp mūsų! Mes žymiai stipresni už juos!”
Aišku, kad šie argumentai daro įtaką pasauliui, tačiau dabar jie

nėra svaresni nei
reformatoriaus laikais.

Reformacija, kaip manė
daugelis, nesibaigė Martynu
Liuteriu. Ji tęsis iki pasaulio
istorijos pabaigos.

Reformatorius turėjo atlikti
didelį darbą, skleisdamas
kitiems šviesą, kurią jam
suteikė Dievas. Tačiau jis
negavo visos šviesos, kuri
turėjo būti duota pasauliui.
Nuo to laiko iki dabar nauji
Šventojo Rašto šviesos

spinduliai nuolat sklinda ir
atskleidžia naujas tiesas.

Legato kalba padarė seimui
didelį įspūdį. Jame nedalyvavo
Liuteris, kuris aiškiomis ir
įtikinamomis Dievo Žodžio
tiesomis būtų nugalėjęs
popiežiaus atstovą.

Įsikirščiovusi minia buvo
linkusi ne tik pasmerkti
reformatorių ir jo skelbiamą
mokslą, bet, jei bus įmanoma,
išrauti ereziją su šaknimis.

Roma džiūgavo, kad galėjo

išnaudoti palankiausią progą
apginti savo reikalą. Viskas, ką
buvo galima pasakyti, kad ją
apgintų, buvo pasakyta. Tačiau
tariamoji pergalė buvo
pralaimėjimo ženklas. Kai
prasidės atvira priešingų jėgų
kova, vis aiškiau ryškės tiesos ir
paklydimų kontrastas. Niekada
nuo tos dienos Roma nebus
tokia tikra savimi kaip buvo.

nors seimo dauguma
nesvyruodama galėjo atiduoti
Liuterį Romos kerštui, bet

daugelis jų matė ir smerkė
vyraujančią Bažnyčioje nuopuolį
ir troško sustabdyti
piktnaudžiavimus, nuo kurių
kentėjo Vokietijos žmonės.
legatas atskleidė tik gražiąją
popiežiaus valdžios dalį, bet
nuslėpė hierarchijos pagedimą
ir godumą. Tačiau Viešpats
paveikė vieną seimo dalyvį,
kad jis teisingai pavaizduotų
popiežijos tironiją. Atsistojo
saksonijos kunigaikštis Jurgis ir
kilniai, ryžtingai ir labai tiksliai
apibūdino popiežijos
apgavystes, niekšybes ir baisias

to puolimo pasekmes.

Baigdamas jis pasakė: „tai tik keli piktnaudžiavimų faktai, kurie liudija prieš romą.

Kunigai visiškai neturi gėdos, vienintelis jų tikslas tapo [...] pinigai, pinigai, pinigai. [...] todėl tie, kurie turėtų skelbti tiesą, kalba melą; juos ne tik toleruoja, bet ir apmoka, ir juo daugiau jie meluoja, tuo daugiau uždirba. tokie užnuodyti vandenys teka iš šio bjauraus šaltinio. Ištvirkimas tiesia ranką godumui. [...] Deja, gėdingi dvasininkijos poelgiai

pasmerkė tiek nelaimingų sielų
amžinajai pražūčiai. reikalinga
visuotinė reforma.”

tikriausiai pats Liuteris nebūtų
įtikinamiau ir įtaigiau
pasmerkęs popiežystės
piktnaudžiavimų, ir tas faktas,
kad kalbėtojas buvo ryžtingas
reformatoriaus priešas, suteikė
jo žodžiams dar daugiau
svarumo.

Jei susirinkusieji būtų
praregėję, būtų pamatę Dievo

angelus, išsklaidančius
paklydimų tamsą ir
atveriančius žmonių širdis ir
protus, kad priimtų tiesą. tiesos
ir išminties galia Dievas veikė
net reformacijos priešus ir taip
ruošė kelią didžiajam darbui.
Martynas Liuteris seimo
susirinkime nedalyvavo, tačiau
ten skambėjo balsas to, kuris
buvo aukštesnis už Liuterį.

seimas iš karto paskyrė
komisiją, kad ji parodytų
Vokietijos liaudžiai sunkiai

slegiančią popiežijos
priespaudą. Imperatoriui buvo
pateiktas šimto vieno
piktnaudžiavimo sąrašas ir
prašymas, kad imperatorius
nedelsdamas imtųsi priemonių
juos pašalinti. „Kiek
prarandama krikščioniškų
sielų, - rašė prašytojai, - kai
plėšiama, kai krikščioniškojo
pasaulio dvasinis valdovas
prievarta išgauna pinigus už
žmonių prasižengimus! MŪSU
pareiga užkirsti kelią žmonių
žūčiai ir negarbei. Dėl to mes
nuolankiai, bet ryžtingai

prašome nedelsiant paskelbti visuotinę reformą ir pradėti ją vykdyti.” Dabar susirinkimas pareikalavo, kad prieš jį stotų reformatorius. nepaisydamas atkaklių Aleandro prašymų ir protestų, imperatorius pagaliau sutiko, ir Martynas Liuteris buvo iškviestas kalbėti seime. Kartu su iškvietimu buvo įteiktas apsauginis raštas, užtikrinantis saugų grįžimą. Šį raštą ir iškvietimą į Vitenbergą atvežė asmuo, įgaliotas lydėti Liuterį į Vormsą.

Liuterio draugai ėmė baimintis ir sielvartauti. Žinodami žmonių priešišumą ir nusistatymą prieš reformatorių, jie baiminosi, kad apsauginis raštas negalės jo apginti, todėl maldavo, kad Liuteris nerizikuotų savo gyvybe. tačiau jis atsakė: „popiežininkai visiškai nenori, kad aš vykčiau į Vormsą, o siekia mane pasmerkti ir trokšta mano mirties. Man tai neturi reikšmės. Melskitės ne už

mane, o už Dievo Žodį. [...] Kad galėčiau nugalėti šiuos melo tarnus, Kristus duos man savosios Dvasios. Visą gyvenimą aš juos niekinau; savo mirtimi aš juos nugalėsiu. Vormse jie rūpinasi, kaip mane priversti išsižadėti savo žodžių. Štai toks bus mano išsižadėjimas: anksčiau aš sakiau, kad popiežius yra Kristaus vietininkas žemėje, dabar tvirtinu, kad jis yra mūsų Viešpaties priešas ir velnio apaštalas.”

Į pavojingą kelionę Liuteris išvyko ne vienas. Be imperatoriaus pasiuntinio jį lydėti nusprendė trys ištikimiausi jo draugai. prie jų nuoširdžiai norėjo prisijungti ir Melanchtonas. Jo širdis buvo prisirišusi prie Liuterio, todėl jis troško sekti paskui reformatorių net į kalėjimą ir mirtį. tačiau jo prašymas nebuvo patenkintas. jei Liuteris būtų žuvęs, reformacijos viltys būtų susietos su jo jaunu

bendražygiu. atsisveikindamas su Melanchtonu, reformatorius pasakė: „jei aš negrįšiu, jei mano priešai mane nužudys, tęsk mano darbą ir būk tvirtas tiesos mokytojas. [...] jei tu išliksi, mano mirtis mažai ką tereikš.“

Studentai ir miestiečiai, susirinkę palydėti Liuterį, buvo giliai sujaudinti. Minia, kurios širdį palietė Evangelija, raudodama linkėjo jam sėkmingos kelionės. Taip

reformatorius ir jo bendražygiai išvyko iš Vitenbergo.

Keliaudami jie pastebėjo, kad žmonės buvo prislėgti niūrios nuojautos. Kai kuriuose miestuose jiems nebuvo rodoma jokios pagarbos. Kartą, kai jie sustojo nakčiai, vienas prijaučiantis kunigas išreiškė nuogąstavimus, rodydamas Liuteriui italų reformatoriaus, tapusio kankiniu, portretą. Kitą dieną jie sužinojo, kad Vormse Liuterio raštai buvo pasmerkti.

Imperatoriaus pasiuntiniai
skelbė dekretą ir ragino žmones
atnešti pasmerktus ir
uždraustus raštus
magistratams. Liuterį lydėjęs
imperatoriaus atstovas
baiminosi dėl jo saugumo
susirinkime. Jis pamanė, kad
Liuterio ryžtas turėjo susilpnėti,
todėl paklausė, ar
reformatorius vis dar nori vykti
toliau. Sis atsakė: „Nors mano
raštai bus pasmerkti
kiekviename mieste, bet aš
keliausiu toliau.“

Erfurte Liuterį sutiko garbingai.
Apsuptas besižavinčios minios,
jis ėjo gatvėmis, kuriomis
dažnai vaikščiodavo su elgetos
krepšiu. Jis aplankė savo
vienuolyno celą, prisiminė
kovą, kurios dėka dabar
Vokietijoje sklindanti šviesa
nušvietė jo sielą. Jį paprašė
pasakyti pamokslą, bet tai jam
buvo uždrausta. Tačiau
imperatoriaus atstovas leido, ir
buvęs vienuolis, dirbęs

vienuolyne sunkų ir žeminantį
darbą, pakilo į sakyklą.

Į susirinkusią minią jis kreipėsi
Kristaus žodžiais: „Ramybė
jums! Filosofai, daktarai ir
rašytojai, - tęsė jis, - siekia
išmokyti žmones, kaip pasiekti
amžinąjį gyvenimą, tačiau jiems
nesiseka. Dabar aš jums
pasakysiu: [...] Dievas prikėlė
vieną Vyra iš mirusiųjų,
Viešpatį Jėzų Kristų, kad Jis
nugalėtų mirtį, panaikintų
nuodėmę ir uždarytų pragaro

vartus. Tai yra išgelbėjimo
darbas. [...] Kristus nugalėjo!
Tai džiaugsminga naujiena, ir
mes esame išgelbėti Jo
nuopelnais, o ne savo. [...]
Mūsų Viešpats Jėzus Kristus
pasakė: 'Ramybė jums!
Pasižiūrėkite į Mano rankas.'
Tai yra: 'Žiūrėkite, žmonės! Tai
Aš, tik Aš panaikinau jūsų
nuodėmes ir išpirkau jus; todėl
dabar jūs turite ramybę.'

Toliau jis kalbėjo apie tai, jog tikrasis tikėjimas pasireikš šventu gyvenimu.

„Dievas išgelbėjo mus, todėl mūsų darbai turi būti Jam priimtini. esi turtingas? tuomet tegu tavo turtas pasitarnauja stokojantiems. esi neturtingas? tuomet pasitarnauk turtingiesiems. jei darbuojies tiktai sau, tuomet tavo darbai, kuriuos manai esant priimtinus Dievui, yra klaidingi.“

Žmonės klausėsi susižavėję.
Šioms išalkusioms sieloms buvo
dalijama gyvybės duona.
Kristus buvo išaukštintas jų
akyse labiau nei popiežiai,
legatai, imperatoriai ir karaliai.
Liuteris nekalbėjo apie savo
pavojingą padėtį. jis nesiekė
padaryti save jų minčių ir
užuojautos objektu.
Kalbėdamas apie Kristų, jis
visai užmiršo save. norėdamas
parodyti jėzų kaip nusidėjėlių
išgelbėtoją, jis atsistojo
Golgotos Vyro šešėlyje.

Toliau keliaujant visur į reformatorių buvo žiūrima susidomėjus. smalsios minios rinkosi aplink jį, o draugiški balsai įspėdavo apie popiežininkų kėslus. Žmonės sakė: „jie sudegins tave ir pavėrs tavo kūną pelenais, kaip jie padarė Janui Husui.“

Liuteris atsakydavo: „Nors pakeliui nuo Vormso iki Vitenbergo jie uždegtų ugnį, kurios liepsnos siektų dangų, aš

eičiau per ją vardan Viešpaties.
Aš stosiu prieš juos, aš įeisiu į
šios pabaisos nasrus ir
išlaužysiu jos dantis
išpažindamas Viešpatį jėzų
Kristų.”

Žinia, kad Liuteris jau netoli
Vormso, sukėlė didelį sąmyšį.
Draugai baiminosi dėl jo
saugumo, o priešai - jo sėkmės.
Buvo stengiamasi atkalbėti jį
įžengti į miestą. Popiežiaus
šalininkai siūlė jam vykti į
draugiškai nusiteikusio riterio

pilį, kur, kaip buvo teigiama,
visi sunkumai bus taikiai
išspręsti. Draugai stengėsi
įbauginti reformatorių
nurodydami, kokie pavojai jam
grėšė. Tačiau visos jų pastangos
buvo bergždžios. Liuteris
nepalūžo ir paskelbė: „jei
Vormse būtų tiek velnių, kiek
yra čerpių ant namų stogų, aš
vis tiek įžengsiu į jį.“

Atvykus prie Vormso vartų,
reformatorių pasveikinti
susirinko didelė minia. Tiek

daug žmonių nesuplaukdavo
pasitikti net paties
imperatoriaus. susijaudinimas
buvo labai didelis. Iš minios
pasigirdo veriantis balsas,
giedantis gedulingą laidotuvių
giesmę kaip įspėjimą Liuteriui
apie jo laukiantį likimą.

„Dievas apsaugos mane“, -
pasakė jis lipdamas iš vežimo.

Popiežiaus šalininkai netikėjo,
kad Liuteris išdrįs pasirodyti
Vormse, todėl jo atvykimas
išgąsdino juos. Imperatorius

tučtuojau sukviētē savo
patarėjus apsvarstyti veiksmų
planą. Vienas vyskupas,
nepalenkiamas popiežiaus
šalininkas, pasakė: „Mes per
daug ilgai aptarinėjame šį
klausimą. Tegul jūsų
imperatoriškoji didenybė
atsikrato šiuo žmogumi iš
karto. Ar Zigmantas
nesudegino Jano Huso? Mes
neprivalome išduoti eretikui
apsauginio rašto ir skaitytis su
juo.“ „Ne, - atsakė
imperatorius, - mes privalome
tesėti savo pažadą.“ Todėl

buvo nutarta išklausyti
reformatorių.

Visas miestas troško pamatyti
šį įžymųjį žmogų, ir greitai
lankytojų būrys pripildė jo
namus. Liuteris dar nebuvo
visiškai atsigavęs po nesenos
ligos, jis buvo išvargintas dvi
savaites trukusios kelionės,
turėjo ruoštis svarbiems
rytdienos įvykiams, todėl jam
reikėjo ramybės ir poilsio.
Tačiau žmonės taip karštai
troško jį pamatyti, kad teko

pailsėti vos kelias valandas, po to jį entuziastingai užgriuvo nekantraujantys didikai, riteriai, kunigai ir miestelėnai. Tarp jų buvo daug kilmingųjų, kurie drąsiai reikalavo iš imperatoriaus panaikinti dvasininkų piktnaudžiavimus ir kurie, anot Liuterio, „visi buvo išlaisvinti Evangelijos.“ Ne tik draugai, bet ir priešai atėjo pasižiūrėti į šį bebaimį vienuolį. Jis ramiai pasitiko atėjusius, atsakinėjo į klausimus išmintingai ir garbingai. Liuteris elgėsi tvirtai

ir drąsiai. Jo išbalęs, sulysęs veidas, kuriame sunkus darbas ir liga paliko pėdsakus, buvo malonus ir net linksmas. Jo žodžių iškilmingumas ir neapsimestinis nuoširdumas suteikė jam galią, kuriai net jo priešai negalėjo atsispirti. Ir draugai, ir priešai buvo labai nustebinti. Kai kurie buvo įsitikinę, kad jį lydėjo Dievo galia, kiti teigė tai, ką fariziejai kalbėjo apie Kristų: „Jis demono apsėstas.“

Kitą dieną Liuteris buvo pakviestas stoti priešais seimą. Imperatoriaus pareigūnas lydėjo jį į audiencijos salę, tačiau ją pasiekti buvo labai sunku. Visas gatves užtvindė minios, kurios troško pamatyti vienuolį, išdrįsusį pasipriešinti popiežiaus valdžiai.

Kai Liuteris jau ruošėsi stoti priešais teisėjus, senas karvedys, daugelio mūšių didvyris, maloniai jam pasakė: „Vargšas vienuoli, vargšas

vienuoli! TU dabar eini atremti
viena iš pikčiausių puolimų,
kurio man ar bet kuriam kitam
kariui neteko patirti
kraviniausiuose mūšiuose. Jei
esi tikras, jog tavo reikalas
teisingas, eik pirmyn Dievo
vardan ir nieko nebijok. Dievas
tavęs neapleis.”

pagaliau Liuteris stojo prieš
susirinkimą. Imperatorius
atsisėdo į sostą, jį supo aukšti
imperijos asmenys. niekada
joks paprastas žmogus nebuvo

pasirodęs tokiam išpūdingame susirinkime, kuriame Liuteris turėjo apginti savo tikėjimą.

„Jau pats pasirodymas čia buvo didžiulė pergalė prieš popiežystę. Popiežius pasmerkė šį žmogų, tačiau dabar jis stovėjo priešais teisumą, kuris, imdamasis nagrinėti Liuterio bylą, pakilo aukščiau už popiežių.

Popiežius atskyrė reformatorių nuo Bažnyčios ir nuo visuomenės, bet dabar jis buvo pagarbiai pakviestas ir stovėjo prieš didingiausią pasaulio

susirinkimą. popiežius
pasmerkė jį amžinai tylai,
tačiau dabar jis ruošėsi kalbėti
tūkstančiams atidžių
klausytojų, atvykusių iš
tolimiausių krikščioniškojo
pasaulio kampelių. Taip visų
Liuterio pastangų ir veiksmų
dėka prasidėjo didžiulė
revoliucija. Romos sostas
susvyravo, jos galios
sumažėjimo priežastimi buvo
drąsaus vienuolio balsas.”

stovėdamas priešais šį aukštų ir
tituluotų asmenų susirinkimą,
nekilmingas reformatorius
atrodė sutrikęs ir apimtas
pagarbios baimės. matydami jo
jaudinimąsi, keli kunigaikščiai
priėjo prie jo ir vienas iš jų
sušnibždėjo: „nebijokite tų,
kurie žudo kūną, bet negali
užmušti sielos.“

Kitas pasakė: „Kai jūs turėsite
dėl manęs stoti prieš valdytojus
ir karalius, tada jau nebe jūs
kalbėsite, o jūsų Tėvo Dvasia

kalbės jūsu lūpomis.“ - Taip didieji pasaulio vyrai priminė Kristaus žodžius Dievo tarnui, kad sustiprintų jį išmėginimo valandą.

Liuteriui liepė atsistoti priešais imperatoriaus sostą. pilnoje salėje stojo mirtina tyła. tuomet pakilo imperatoriaus įgaliotinis ir, rodydamas į Liuterio raštų rinkinį, pareikalavo, kad reformatorius atsakytų į du klausimus: ar jis pripažįsta, jog tai jo raštai, ir ar jis ketina

išsižadėti ten išdėstyto savo pažiūrų. Kai buvo išvardinti knygų pavadinimai, Liuteris pripažino, kad jis yra knygų autorius. Į antrąjį klausimą reformatorius atsakė: „Aš elgčiausi neprotingai, jei atsakyčiau nepasvarstęs, nes šis klausimas susijęs su tikėjimu ir sielų išgelbėjimu, taip pat su didžiausiu ir brangiausiu turtu danguje ar žemėje - Dievo Žodžiu. Antraip aš galiu pasakyti mažiau nei reikalauja aplinkybės, arba atvirkščiai, pasakyti daugiau nei reikalauja

tiesa, ir tada Kristaus žodžiai:
'O kas išsigins Manęs žmonių
akivaizdoje, to ir Aš išsiginsiu
savo dangiškojo Tėvo
akivaizdoje' bus taikomi
tiesiogiai man. Dėl to su
didžiausiu nuolankumu aš
prašau jūsų imperatoriškosios
didenybės duoti man laiko, kad
galėčiau atsakyti
nenušižengdamas Dievo
Žodžiui."

Pateikdamas tokį prašymą,
Liuteris pasielgė protingai. Jo

žodžiai įtikino susirinkusius,
kad jis nesieltgia neapdairiai
arba neapgalvotai. Toks
ramumas ir savitvarda,
nebūdingi žmogui, kuris buvo
drąsus ir nepalaužiamas,
suteikė įtaigumą jo žodžiams ir
įgalino jį atsakyti apdairiai,
ryžtingai, išmintingai ir
garbingai, kas nustebino bei
apvylė jo priešus, kurių
išdidumas ir įžūlumas buvo
užgautas.

Kitą dieną Liuteris turėjo vėl ateiti į susirinkimą ir duoti galutinį atsakymą. Matydamas, kokios jėgos susijungė prieš tiesą, jis puolė į neviltį. Jo tikėjimas susvyravo, jį užvaldė baimė ir virpulyš, siaubas sukaustė jo valią. Jis matė didėjančią pavojų. Atrodė, kad priešai triumfavo, kad tamsos jėgos laimi kovą. Debesys susikaupė virš jo ir, rodos, atskyrė nuo Dievo. Jis norėjo būti patikintas, kad galybių Viešpats bus su juo. Apimtas dvasios kančios, jis parkrito

veidu į žemę ir išliejo
sielvartingą raudą, kurios
niekas, išskyrus Dievą,
negalėtų suprasti. „O visagali ir
amžinasis Dieve, - meldė jis, -
koks baisus šis pasaulis! Žiūrėk,
jis atvėrė savo nasrus, kad
prarytų mane, o aš tiek mažai
pasitikiu tavimi. [...] Jei aš
pasitikėsiu tik šio pasaulio
stiprybe, viskas baigta. [...] atėjo
mano paskutinioji valanda,
mano pasmerkimas paskelbtas.
[...] o Dieve, padėk man įveikti
šio pasaulio išmintį! padaryti
tai [...] gali TU vienas [...], nes

tai ne mano darbas, o tavo. man
nėra čia ką ginti, nėra už ką
kovoti su šiais pasaulio
didžiūnais. [...] tačiau tai tavo
reikalas, [...] tai teisingas ir
amžinas reikalas. o Viešpatie,
padėk man! ištikimasis ir
nesikeičiantis Dieve, aš
nepasikliauju nė vienu
žmogumi. [...] Viskas, kas
žmogiška, yra netikra; viskas,
kas žmogiška, žlunga. [...] TU
pasirinkai mane savo darbui.
[...] Būk su manimi vardan savo
mylimojo sūnaus, jėzaus
Kristaus, kuris yra mano

apsauga, mano skydas ir mano stiprybė.”

išmintingoji Dievo apvaizda leido Liuteriui suprasti gresiantį pavojų, leido suvokti, kad jis negali pasikliauti vien savo jėgomis, nes per daug pasitikėdamas savimi gali patekti į pavojų. tačiau siaubą, kuris akimirksniu užvaldė jį, sukėlė ne kančios, kankinimų ar mirties baimė; atėjo kritiškas momentas, ir reformatorius jautėsi nepajėgus jį įveikti. Dėl

jo silpnumo galėjo sužlugti tiesos reikalas. jis kovojo su Dievu ne dėl savo saugumo, o dėl evangelijos pergalės. jo iškankintoje sieloje vyko kova panaši į tą, kurią naktį prie nuošalaus upelio patyrė izraelis. Kaip izraelis Liuteris tapo nugalėtoju. Visiškai praradęs viltį, jis tikėdamas šaukėsi galingojo išvadotojo Kristaus, ir buvo užtikrintas, kad nebus paliktas vienas seime. ramybė įsiviešpatavo jo sieloje, jis džiaugėsi, kad jam

buvo leista išaukštinti Dievo
Žodį prieš tautų valdovus.

pasikliaudamas Dievu Liuteris
pasirengė laukiančiai kovai. jis
apgalvojo savo atsakymą,
peržiūrėjo savo raštus ir
parinko tinkamus šventojo
rašto argumentus, kad paremtų
savo žodžius. uždėjęs kairę
ranką ant šventosios knygos,
kuri gulėjo priešais jį atversta,
pakėlė dešinę ranką į dangų ir
prisiekė „likti ištikimu
evangelijai ir laisvai išpažinti

savo tikėjimą, net jeigu reiktų patvirtinti savo liudijimą krauju.”

Kai jis vėl stojo prieš seimą, jo veide nesimatė nė truputėlio baimės ar sutrikimo.

Nesudrumsčiamai ramus, tačiau labai narsus ir kilnus, jis stovėjo kaip Dievo liudytojas prieš žemės didžiūnus. Dabar imperatoriaus įgaliotinis vėl pareikalavo, kad Liuteris konkrečiai atsakytų, ar jis ketina išsižadėti savo mokslo.

Reformatorius atsakė
nesikarščiuodamas, švelniu ir
nuolankiu balsu. Jis laikėsi
kukliai ir pagarbiai, tačiau jo
tikrumas ir džiaugsmas stebino
susirinkusius.

„šviesiausiasis imperatoriau,
šlovingieji kunigaikščiai,
maloningieji ponai, - pradėjo
Martynas Liuteris, - aš stoviu
šiandien prieš jus pagal
vakarykštį jūsų nurodymą ir
Dievo malonės padedamas
maldauju jūsų, imperatoriškoji

didenybe ir kunigaikščių
šviesybės, maloningai
išklausyti mano ginamąją
kalbą, kuri, esu įsitikinęs, yra
teisinga ir tikra. Jei dėl
neišmanymo aš pažeisiu
karaliaus rūmų etiketą ir
papročius, prašau atleisti man,
nes buvau išauklėtas ne
valdovų rūmuose, o
vienuolyno celėse.”

Po to, atsakydamas į pateiktą
klausimą, jis pareiškė, kad
išspausdinti raštai nevienodi.

Vienuose jis tyrinėjo tikėjimo ir gerų darbų ryšį - net jo priešai pripažino, kad toks darbas ne tik nekenksmingas, o naudingas. Išsižadėti jų, reikštų pasmerkti tiesas, kurias pripažįsta visi. Kiti raštai demaskuoja popiežystės ydas ir piktnaudžiavimus. Pripažinti šiuos raštus esant netinkamus reikštų sustiprinti Romos tironiją ir plačiau atverti duris gausybei baisių nedorybių. Dar kituose raštuose jis kritikavo asmenis, kurie gynė egzistuojantį blogį. Dėl

pastarųjų jis atvirai prisipažino, jog buvo per daug griežtas. Jis netvirtino, jog neklydo, tačiau neišsižadėtų net šių knygų, nes tai padrąsintų tiesos priešus ir jie pasinaudotų proga dar žiauriau trypti Dievo žmones.

„Vis dėlto aš esu tik žmogus, o ne Dievas, - tęsė jis, - todėl aš ginsiuos kaip gynėsi Kristus: 'Jei pasakiau netiesą, įrodyk, kad tai netiesa.' [...] Dievo malonės padedamas aš maldauju jūsų, šviesiausiasis

imperatoriaiu ir šlovingieji
kunigaikščiai, ir visų kitų
įrodyti pagal pranašų ir
apaštalų darbus, kur aš klydau.
Kai būsiu įtikintas, išsižadėsiu
kiekvieno savo paklydimu ir
pirmasis, pagriebeš savo
knygas, įmesiu į ugnį.

Tai, ką aš pasakiau, tikiuosi
aiškiai parodo, jog kruopščiai
pasvėriau ir apsvarsčiau
pavojų, į kurį save statau,
tačiau nenusimenu, o
džiaugiuosi, matydamas, kad

evangelija dabar kaip ir ankstesniais laikais yra ginčų ir nesutarimų priežastis. tai būdinga Dievo Žodžiui, tokia yra jo dalis. 'Aš atėjau nešti ne ramybės, o kalavijo', - sakė Jėzus Kristus. Dievo ketinimai yra nuostabūs ir baisūs, todėl saugokitės, kad, siekdami išspręsti nesutarimus, nevirstumėte šventojo Dievo Žodžio persekiotojais ir neužsitrauktumėte neįveikiamų pavojų, nelaimių ir amžinosios pražūties srauto. [...] Aš galėčiau pateikti daug

pavyzdžių iš neginčijamo Dievo Žodžio. Aš galėčiau paminėti faraoną, Babilonijos karalius ir tuos izraelitus, kurių darbai niekada taip veiksmingai neprisidėjo prie jų žūties, kaip tada, kai jie, norėdami sustiprinti savo valdžią, siekė įgyvendinti savo planus, kurie atrodė labai išmintingi. Dievas 'perkėlė kalnus jiems nežinant.'“

Martynas Liuteris kalbėjo vokiškai. Po to jo paprašė

pakartoti tuos pačius žodžius lotyniškai. Nors buvo pavargęs, jis sutiko ir vėl pasakė kalbą taip pat aiškiai ir energingai kaip ir prieš tai. Viskam vadovavo Dievo Apvaizda. Daugelis kunigaikščių buvo taip apakinti paklydimų ir prietarų, kad iš pradžių nesuprato Liuterio argumentų, tačiau pakartotinis aiškinimas padėjo jiems suvokti pateiktus dalykus.

Tie, kurie užsispyrę užmerkė akis šviesai ir atsisakė šviesos įtikinimų, įsiuto dėl Liuterio žodžių įtaigumo. Kai jis baigė kalbėti, vienas seimo dalyvis piktai pasakė: „Tu neatsakei į pateiktą klausimą. [...] Tu turi duoti aiškų ir tikslų atsakymą. [...] Ar išsižadi savo raštų ir žodžių, ar ne?“

Reformatorius atsakė:

„Kadangi šviesiausioji didenybė ir šlovingieji aukštybės reikalauja aiškaus,

paprasto ir tikslaus atsakymo,
aš jums jį duosiu. Štai jis: aš
negaliu pateikti svarstyti savo
tikėjimo nei popiežiui, nei
Bažnyčios susirinkimams, nes
akivaizdu, kad jie dažnai klydo
ir prieštaravo vienas kitam.
Todėl aš negaliu išsižadėti ir
neišsižadėsiu, nebent būsiu
įtikintas Šventojo Rašto
liudijimu ar aiškiausiais proto
įrodymais mano tvirtinimų
neteisingumu, nebent tai
pakeistų mano sąžinę,
suvaržytą Dievo Žodžiu, nes
krikščioniui pavojinga daryti ką

nors prieš sąžinę. čia aš stoviu
ir kitaip negaliu. Tegu padeda
man Dievas. Amen.”

Taip šis teisus žmogus kovėsi,
remdamasis patikimu Dievo
Žodžiu. Jo veidą nušvietė
dangaus šviesa. Jo charakterio
didingumas ir tyrumas, jo
širdies ramybė ir džiaugsmas
buvo matomi visiems, kai jis
pasisakė prieš paklydimų galią
ir liudijo nugalinčio pasaulį
tikėjimo pranašumą.

Visi susirinkusieji kuriam laikui iš nuostabos neteko žado. pirmąkart Liuteris kalbėjo žemu balsu, pagarbiai, regis, paklusdamas. popiežininkai suprato tai kaip įrodymą, kad jo drąsa pradeda silpti. Liuterio prašymą duoti jam laiko apmąstymui jie palaikė išsižadėjimo įžanga. pats Karolis V ironiškai žiūrėdamas į išsekusį vienuolį, jo paprastus drabužius ir kalbos paprastumą, pasakė: „Sis vienuolis niekad nepadarys manęs eretiku.“

Sąkart reformatoriaus drąsa ir tvirtumas, jo argumentų įtaigumas ir aiškumas privertė visus nustebti. Imperatorius susižavėjęs sušuko: „Kaip drąsiai kalba šis vienuolis!”

Daugelis Vokietijos kunigaikščių džiaugdamiesi ir didžiuodamiesi žiūrėjo į šį savo tautos atstovą.

Romos šalininkai buvo nugalėti; jų reikalas pasirodė

nepalankiausioje šviesoje. jie stengėsi išlaikyti savo valdžią remdamiesi ne Šventuoju Raštu, o grasinimais - savo patikimiausiu argumentu. Vienas seimo dalyvis pasakė: „Jei tu neišsižadėsi, imperatorius ir imperijos kunigaikščiai nutars, kaip elgtis su nepataisomu eretiku.“ Liuterio draugai, kurie džiaugsmingai klausėsi jo kilnios gynybos, sudrebėjo, išgirdę šiuos žodžius, tačiau jis pats ramiai atsakė: „Aš negaliu

nieko išsižadėti, tepadedą man Dievas.”

Jam buvo liepta pasiřalinti, kol tarsis kunigaikščiai. Visi jautė, kad atėjo didysis lemiamas momentas. Atkaklus Liuterio atsisakymas pasiduoti galėjo amžiams paveikti Bažnyčios istoriją. Buvo nutarta duoti jam dar vieną palankią progą išsižadėti. paskutinį kartą jį pakvietė į salę. Vėl nuskambėjo klausimas, ar jis išsižada savo mokslo.

„Aš neturiu jokio kito atsakymo, - tarė jis, - tik tą, kuri jūs jau girdėjote.” tapo aišku, kad jo neprivers paklusti nei romos įsakymai, nei pažadai, nei grasinimai.

popiežijos vyresnybės orumas buvo užgautas, nes jų galybę, prieš kurią drebėjo karaliai ir didikai, dabar taip paniekino šis paprastas vienuolis. Jų įnirši galėjo numalšinti tik liuterio kaip kankinio mirtis. tačiau

reformatorius, suprasdamas
jam gresiantį pavojų, kalbėjo
krikščioniškai ramiai ir kilniai.
jo žodžiuose nebuvo išdidumo,
karščiavimosi ir iškraipymų. Jis
nematė savęs ir aplink jį
esančių didžiųjų vyrų, tačiau
jautė, kad stovi prieš Vienintelį,
kuris aukštesnis už popiežius,
prelatus, karalius ir
imperatorius. liuterio lūpomis
galingai ir didingai kalbėjo pats
Kristus, ir draugai, ir priešai
labai stebėjosi tokia kalba.
Dievo Dvasia nematomai
dalyvavo tame susirinkime ir

paveikė imperijos didžiūnų širdis. Kai kurie kunigaikščiai drąsiai pripažino liuterio reikalo teisingumą. Daugelį įtikino tiesa, tačiau kiti iš pradžių labai susidomėję, vėliau išlaikė savo ankstesnes pažiūras. Be to, buvo žmonių, kurie tuo metu neišreiškė savo įsitikinimų, tačiau vėliau, patys patyrinėję šventąjį raštą, tapo bebaimiais reformacijos šalininkais.

Kurfiurstas Frydrichas
neramiai laukė liuterio
pasirodymo prieš seimą ir
susijaudinęs klausėsi jo kalbos.
jis džiaugdamsis ir
didžiuodamsis stebėjosi
reformatoriaus drąsa, tvirtumu
bei savitvarda ir pasiryžo dar
labiau ginti jį. jis sugretino
kovojančias puses ir pamatė,
kad popiežių, karalių ir prelatų
išmintis virsta niekais prieš
tiesos galybę. popiežystė patyrė
pralaimėjimą, kurį jaus visų
amžių visos tautos.

Kai legatas pamatė liuterio kalbos poveikį, jis ėmė būgštauti dėl romos valdžios tvirtumo, todėl nutarė pasinaudoti bet kokiomis priemonėmis, kad sunaikintų reformatorių. rodydamas visus savo iškalbos ir diplomatijos sugebėjimus, kuriais pasižymėjo, jis parodė jaunam imperatoriui, jog būtų pavojinga ir labai neprotinga dėl kažkokio vienuolio

paaukoti galingo romos sosto draugystę ir paramą.

jo žodžiai pasiekė tikslą. Kitą dieną po liuterio kalbos Karolis V parašė susirinkimui raštą, paskelbdamas savo sprendimą vykdyti pirmtakų politiką ir ginti katalikų tikėjimą. Kadangi Liuteris atsisakė išsižadėti savo mokslo, reikėtų imtis griežčiausių priemonių prieš erezijas ir jų skelbėją. „Vienas vienuolis, apkvaitęs nuo savo paties beprotystės, sukilo prieš

krikščioniškojo pasaulio
tikėjimą. Norėdamas sustabdyti
tokį bedieviškumą, aš
paaukosiu karalystę, turta,
draugus, kūną, kraują, sielą ir
gyvybę. Aš ketinu paleisti
Liuterį namo, tačiau
uždraudžiu jam kelti tarp
žmonių nors menkiausius
neramumus, antraip pradėsiu
kovą su juo ir jo sekėjais kaip su
užkietėjusiais eretikais,
atskirtais nuo Bažnyčios ir
visuomenės ir sunaikinsiu juos.
Kviečiu kunigaikščius elgtis
kaip pridera ištikimiems

krikščionims.” Tačiau imperatorius pabrėžė, kad reikia gerbti Liuterio apsauginį raštą ir leisti jam saugiai pasiekti namus nesiėmus jokių priešiškų veiksmų.

seimo dalyvių nuomonės išsiskyrė. popiežiaus atstovai ir pasiuntiniai vėl reikalavo, kad nebūtų kreipiamas dėmesys į reformatoriaus apsauginį raštą. Jie sakė: „Jo pelenai turi būti sumesti į Reiną, kaip prieš

šimtmetį buvo sumesti jano
Huso.”

Nors Vokietijos kunigaikščiai ir
buvo popiežiaus šalininkai bei
atviri Liuterio priešai, bet
neleido sulaužyti pažado, nes
tai būtų užtraukę gėdą tautai.
Jie nurodė dideles nelaimes,
įvykusias po Jano Huso žūties,
ir paskelbė, kad nedrįsta
užtraukti Vokietijai ir savo
jaunam imperatoriui šių baisių
blogybių.

pats Karolis, atsakydamas į tokį negarbingą popiežininkų pasiūlymą, pareiškė: „Nors garbė ir tikėjimas būtų išvaryti net iš viso pasaulio, jie turėtų rasti prieglobstį kunigaikščių širdyse.“ nuožmiausi Liuterio priešai, popiežiaus šalininkai, ragino jį pasekti Zigmanto pėdomis, - palikti Liuterį Bažnyčios valiai, tačiau, prisiminęs sceną, kai Husas viešame susirinkime parodė į savo grandines ir priminė monarchui jo pažadą, Karolis

pasakė: „Aš nenorėčiau raudonuoti kaip Zigmantas.“

Tačiau Karolis sąmoningai atmetė Liuterio pateiktas tiesas.

„Aš tvirtai nusprendžiau sekti savo protėvių pavyzdžiu“, - rašė mo narchas. Jis nutarė, jog nenusižengs tradicijai, net eidamas tiesos ir teisingumo keliu. Kaip ir jo protėviai, jis palaikys popiežystę, nepaisydamas visų jos žiaurumų ir sugedimo. jis taip ir pasielgė, atsisakydamas

priimti šviesą, kurios nepriėmė
jo protėviai, ar atsisakydamas
daryti tai, ko jie nebūtų darę.

ir šiandien yra daug žmonių,
kurie stipriai laikosi savo tėvų
papročių ir tradicijų. Kai
Viešpats siunčia jiems naują
šviesą, jie atsisako ją priimti. jie
teigia, jei tėvai jos negavo, tai ir
mums jos nereikia. tačiau mūsų
tėvų ir mūsų gyvenimas
skiriasi, todėl skiriasi mūsų
pareigos ir atsakomybė. Dievas
nepritars mums, jei aklai

seksime tėvais, užuot patys tyrinėję tiesos Žodį ir juo nustatę savo pareigas bei atsakomybę. MŪSU atsakomybė yra didesnė nei mūsų protėvių. mes turėsime atsiskaityti ne tik už tą šviesą, kurią jie gavo ir perdavė mums kaip palikimą, bet ir už naują šviesą, kuri dabar šviečia mums iš Dievo Žodžio.

Kristus pasakė apie netikinčius žydus: „jei nebūčiau atėjęs ir jiems kalbėjęs, jiems kaltės

nebūtų. o dabar jie neturi kuo pateisinti savo nuodėmės.”
(Jono 15, 22) ta pati dieviškoji galia kalbėjo Liuterio lūpomis Vokietijos imperatoriui ir kunigaikščiams. Kai Dievo Žodžio šviesa apšvietė daugelį seime, Dievo Dvasia paskutinį kartą maldavo juos atsiversti. Kaip prieš daugelį amžių pilotas leido išdidumui ir populiarumui užverti širdies duris pasaulio išgelbėtoji; kaip drebantį Feliksą liepė tiesos pasiuntiniui: „šiam kartui užtenka. Gali eiti. Kai bus

metas, aš tave pasišauksiu“;
kaip išdidusis Agripa
prisipažino: „tuoju, žiūrėk,
įtikinsi mane krikščionimi
tapti“ (Apaštalų darbų 24, 25;
26, 28), tačiau nusisuko nuo
Dangaus siųstos žinios - taip
pasielgė Karolis, pasiduodantis
žemiškajai garbei dėl politinių
sumetimų, atmetęs tiesos
šviesą.

Po visą miestą plito gandai apie
rezgamas prieš Liuterį pinkles,
paskalos kėlė didelį

susijaudinimą. Reformatorius
įsigijo daug draugų, kurie,
žinodami klastingą Romos
žiaurumą visiems, išdrįsusiems
iškelti viešumon jos bjaurumus,
nusprendė išgelbėti
reformatorių. Šimtai kilmingųjų
prisiekė ginti jį. Ne vienas
atvirai pasmerkė imperatoriaus
rašta, liudijantį ištikimybę
Romos valdžiai. Ant namų
vartų ir viešose vietose atsirado
užrašai - vieni smerkiantys, kiti
- palaikantys Liuterį. Viename
jų buvo užrašyti tik išmintingo
Saliamono žodžiai: „Vargas

tau, šalie, kurios karalius
jaunuolis.” (Mokytojo 10, 16)
Visoje Vokietijoje pasireiškęs
visuotinis liaudies pritarimas
Liuteriui įtikino ir imperatorių,
ir seimą, kad bet koks
reformatoriui parodytas
neteisingumas sukels pavojų
imperijos ramybei ir net sostui.

Nors Frydrichas Saksonietis
išlaikė dirbtinį santūrumą,
rūpestingai slėpdamas savo
tikruosius jausmus
reformatoriui, bet jis budriai

saugojo Liuterį, stebėdamas
visus jo ir jo priešų žingsnius.
Buvo ir tokių, kurie net
nebandė slėpti savo simpatijų
Martynui Liuteriui. Jį lankė
kunigaikščiai, grafai, baronai ir
kiti įžymūs asmenys,
pasauliečiai ir dvasininkai.
„Mažas reformatoriaus
kambarėlis, - rašė Spalatinas, -
negalėjo sutalpinti visų
lankytojų, kurie ateidavo pas
jį.“ Žmonės žiūrėjo į jį tarsi jis
būtų daugiau nei žmogus. Net
ir tie, kurie nepriėmė jo
mokymo, žavėjosi tuo

neapsimestiniu nuoširdumu,
kuris skatino reformatorių
verčiau mirti nei išduoti sąžinę.

Kai kurie atkakliai stengėsi
priversti Liuterį siekti
kompromiso su Roma. Didikai
ir kunigaikščiai įtikinėjo, jei ir
toliau jis laikysis savo
nuostatos, kuri prieštarauja
Bažnyčiai ir seimui, greitai bus
išvytas iš šalies ir niekur nebus
saugus. Liuteris atsakė:
„Kristaus Evangelija negali būti
skelbiama be pasipriešinimo.

[...] Kodėl baimė ir pavojus turėtų atskirti mane nuo Viešpaties ir nuo Dievo Žodžio, kuris yra vienintelė tiesa? Ne, aš geriau paaukosiu savo gyvybę, savo kūną ir kraują.”

Vėliau jį vėl ragino paklusti imperatoriaus sprendimui, nes tada jam nieko nereikės bijoti. Atsakydamas Liuteris pareiškė: „Aš sutinku visa širdimi, kad imperatorius, kunigaikščiai ir net paprasti krikščionys patyrinėtų mano raštus ir

pareikštų apie juos savo nuomonę. Tačiau su viena sąlyga: jie turėtų vadovautis Dievo Žodžiu kaip matu. Žmonėms nieko kito nelieka - tik paklusti Šventajam Raštui. Neprievartaukite mano sąžinės, nes ji yra surišta ir suvaržyta šventojo rašto.”

Į panašų kreipimąsi Liuteris atsakė: „AŠ sutinku atsisakyti apsauginio rašto. AŠ atiduodu save ir savo gyvybę į imperatoriaus rankas, tačiau

niekada neatsisakysiu Dievo Žodžio!” Jis sutiko paklusti Visuotinio bažnyčios susirinkimo sprendimui, bet tik su sąlyga: susirinkimas turėtų priimti sprendimą, kuris atitiktų Šventąjį Raštą. jis pridūrė: „Kiekvienas krikščionis gali spręsti apie Dievo Žodį ir tikėjimą taip kaip popiežius ir milijonas susirinkimų.”

Ir draugai, ir priešai pagaliau įsitikino, kad tolesnės

pastangos priversti
reformatorių išsižadėti
bergždžios.

Jei reformatorius būtų
nusileidęs nors dėl vieno
dalyko, šėtonas ir jo angelai
būtų laimėję. Tačiau jo
nepajudinamas tvirtumas leido
išlaisvinti Bažnyčią ir pradėti
naują ir geresnę erą. Vieno
žmogaus įtaka, kuris
savarankiškai išdrįso analizuoti
tikėjimo dalykus, turėjo
paveikti Bažnyčią ir pasaulį ne

tik tuo metu, bet ir ateityje.

Liuterio tvirtumas ir ištikimybė suteiks stiprybės tiems, kurie patirs panašius dalykus iki pat laikų pabaigos. Dievo galia ir didybė aukščiau žmogiškųjų sprendimų, aukščiau šėtono galybės.

Imperatorius liepė Liuteriui greitai grįžti namo; jis žinojo, kad po šio dėmesio netrukus seks jo pasmerkimas.

Grėsmingi debesys pakibo virš jo, tačiau kai jis išvyko iš

Vormso, jo širdis buvo kupina
džiaugsmo ir gyriaus. „Pats
velnias, - rašė jis, - saugojo
popiežiaus tvirtovę, tačiau
Kristus padarė joje plačią angą,
todėl šėtonas buvo priverstas
pripažinti, kad Viešpats yra
galingesnis už jį.“

Išvykęs iš Vormso ir
norėdamas, kad jo tvirtumas
nebūtų palaikytas maištu,
Liuteris parašė imperatoriui
laišką. „Dievas, širdžių Tyrėjas,
yra mano liudytojas, - rašė jis, -

aš pasiruošęs nuoširdžiausiai
paklusti imperatoriaus
didenybei garbėje ir negarbėje,
gyvenime ir mirtyje be jokių
išimčių, išskyrus Dievo Žodį,
kuriuo žmogus ir gyvena. Aš
nelaužysiu ištikimybės
imperatoriumi, nes praradimas ar
laimėjimas šiuo atveju neturi
reikšmės išgelbėjimui. Kai
kalbama apie amžinuosius
interesus, Dievas nenori, kad
žmogus paklustų žmogui. Toks
paklusimas dvasiniuose
reikaluose yra tikrasis

garbinimas, o garbinti reikia tik Kūrėją.”

pakeliui į namus Liuteris buvo sutinkamas dar širdingiau nei keliaudamas į Vormsą.

Aukštieji dvasininkai sveikino nuo Bažnyčios atskirtą vienuolį, o civiliai valdytojai pagerbė žmogų, kurį pasmerkė imperatorius. Jo prašė sakyti pamokslus ir, nepaisydamas imperatoriaus draudimo, jis vėl kilo į sakyklą. „Aš niekad neprisiekičiau surakinti Dievo

Žodį, - sakė jis, - ir niekados to nepadarysiu.”

Netrukus po Liuterio išvykimo iš Vormso popiežiaus šalininkai įkalbėjo imperatorių išleisti ediktą, nukreiptą prieš reformatorių. Šiuo įsakymu Martynas Liuteris buvo pavadintas „tikru šėtonu žmogaus pavidalu, vilkinčiu vienuolio sutana.”

Imperatorius paskelbė, kad pasibaigus apsauginio rašto galiojimo laikui, bus imtasi

priemonių sustabdyti Liuterio veiklą. Visiems buvo draudžiama priglausti jį, duoti jam gerti ar valgyti, žodžiais ar darbais, viešai ar slapta padėti jam ar palaikyti jį. Jį turėjo sučiupti, kad ir kur jis būtų, ir pristatyti valdžiai. Jo šalininkai taip pat turėjo būti įkalinti, o jų turtas konfiskuotas. Jo raštai turi būti naikinami ir, galiausiai, visi, kurie drįstų pasipriešinti šiam įsakymui, taip pat turi būti pasmerkti. Saksonijos kurfiurstas ir kiti draugiškai Liuteriui nusiteikę

kunigaikščiai išvyko iš Vormso paskui reformatorių, todėl imperatoriaus įsakymas gavo seimo pritarimą. Dabar Romos šalininkai šventė pergalę. Jie manė, kad Reformacijos likimas jau galutinai išspręstas.

Šią kritišką valandą Dievas suteikė savo tarnui galimybę išsigelbėti. Budri akis sekė Liuterio žingsnius, nuoširdi ir kilni širdis ryžosi jį išgelbėti. Buvo aišku, kad Romą patenkins tik reformatoriaus

mirtis, tik pasislėpęs jis galėjo nepatekti liūtui į nasrus. Dievas suteikė Frydrichui Saksoniečiui išminties rasti būdą, kaip jį išsaugoti. padedant tikriems draugams Frydricho tikslas buvo pasiektas, Liuteris buvo paslėptas ir nuo draugų, ir nuo priešų. Grįždamas į namus, jis buvo sulaikytas, atskirtas nuo savo palydovų ir paskubomis pervežtas per mišką į Vartburgo pilį, nuošalią kalnų tvirtovę. Jo pagrobimas ir paslėpimas buvo taip apgaubti paslapties skraiste, kad net pats

Frydrichas ilgą laiką nežinojo, kur dingo Liuteris. tai buvo sąmoningai slėpta. Kol kunigaikštis nežinojo, kur yra Liuteris, jis negalėjo atskleisti paslapties. jam pakako žinoti, kad reformatorius yra saugus, ir tuo jis buvo patenkintas.

praėjo pavasaris, vasara ir ruduo, atėjo žiema, o Liuteris vis dar buvo „kalinys“.

Aleandras ir jo padėjėjai džiūgavo, kad evangelijos šviesa, atrode, lyg jau

užgesinta. tačiau reformatorius
pildė savo žibintą iš tiesos
lobyno, ir šviesa turėjo
suspindėti dar ryškiau.

saugiai gyvendamas
draugiškoje aplinkoje
Vartburge, Liuteris kurį laiką
džiaugėsi savo pasitraukimu iš
mūšio ir sąmyšio. tačiau jis ilgai
negalėjo pasitenkinti ramybe ir
poilsiu. pripratęs prie aktyvaus
gyvenimo ir atkaklios kovos, jis
sunkiai pakėlė neveiklumą.
tomis vienatvėje praleistomis

dienomis jį jaudino Bažnyčios padėtis, todėl jis nusiminęs sušuko: „Deja! nėra nė vieno šiomis Viešpaties rūstybės dienomis, kuris stotų kaip uola prieš jį, kad išgelbėtų izraelį!”

reformatorius mąstė apie save ir ėmė baimintis, kad bus apkaltintas bailumu, nes pasitraukė iš kovos. jis priekaištavo sau dėl neveiklumo ir nuolaidžiavimo, nors kiekvieną dieną padarydavo daugiau nei

sugebėtų vienas žmogus. jo plunksna nuolatos dirbo. Liuterio priešai puoselėjo viltį, kad privertė jį nutilti, tačiau jie buvo nemaloniai nustebinti ir sutrikdyti, sužinoję, kad jis dar tęsia darbą. Daugybė jo traktatų plito po visą Vokietiją. neįkainojama jo dovana tautiečiams buvo naujojo testamento vertimas į vokiečių kalbą. iš savo kalnuoto patmo jis beveik ištisus metus skelbė evangeliją, smerkdamas žmonių nuodėmes ir paklydimus.

Dievas atitraukė savo tarną iš viešojo gyvenimo scenos ne tik tam, kad apsaugotų Liuterį nuo priešų pykčio ar leistų jam ramiai gyventi, Viešpats siekė kilnesnių tikslų. Kalnų prieglobsčio vienumoje ir nežinomybėje Liuteris buvo atskirtas nuo žemiškojo prieraišumo ir meilikavimų. Taip jis buvo apsaugotas nuo išdidumo ir pernelyg didelio savim pasitikėjimo, ką dažnai atneša sėkmė. Kentėjimai ir

pažeminimas paruošė jį saugiai
žengti į svaiginamas
aukštumas, į kurias buvo taip
staiga iškeltas.

Kai žmonės džiaugiasi laisve,
kurią jiems atneša tiesa, jie
linkę garbinti tuos, kuriuos
Dievas pašaukė sutraukti
paklydimų ir prietarų
grandines. Šėtonas siekia
nukreipti žmonių mintis ir
jausmus nuo Dievo į žmonių
darbus. Jis skatina garbinti tik
įrankį ir ignoruoti Dievo ranką,

kuri vadovauja visiems
įvykiams. Dažnai taip giriami ir
gerbiami religiniai vadovai
nustodavo matyti savo
priklausomybę nuo Dievo ir
pernelyg pasitikėjo savimi. jie
pradėjo vadovauti žmonių
protui ir sąžinei, kurie to ir
laukė, užuot pasitikėję Dievo
Žodžiu. Reformos darbas
dažnai sustodavo, nes jos
šalininkai puoselėdavo panašią
dvasią. Dievas troško apsaugoti
reformaciją nuo šio pavojaus. jis
norėjo, jog šis darbas būtų
pažymėtas ne žmogaus, o

Dievo antspaudu. Žmonių akys buvo nukreiptos į Liuterį kaip į tiesos aiškintoją, todėl jis buvo atitrauktas į šalį, kad visų akys nukryptų į amžinąjį tiesos Kūrėją.

9. Šveicarų Reformatorius

Pasirinkdamas būdus reformuoti Bažnyčią, Dievas laikėsi to paties plano, kaip ir įkurdamas ją. Dieviškasis mokytojas praėjo pro didžiuosius žemės vyrus, tituluotus ir turtingus, kurie buvo įpratę būti giriami ir garbinami kaip žmonių vadai. Jie taip didžiavosi ir gyrėsi savo pranašumu, kad negalėjo užjausti savo tautiečių ir bendradarbiauti su paprastu

Nazareto Vyru. Kvietimas buvo skirtas nemokytiesiems, sunkiai dirbantiems Galilėjos žvejams: „eikite paskui mane! Aš padarysiu jus žmonių žvejais.“ (Mato 4, 19) šie mokiniai buvo nemokyti, bet žingeidūs. Juos menkai klaidino to meto mokymai, todėl Kristus sėkmingiau galėjo mokytį ir ruošti savo tarnystei. taip buvo ir didžiosios Reformacijos dienomis. Žymiausi reformatoriai buvo paprasti, neišpaikinti žmonės, nepatyrę fanatizmo ir neįsivėlę į

dvasininkų intrigas. Dievas panaudoja paprastus įrankius, kad pasiektų didelių rezultatų. tuomet šlovė tenka ne žmonėms, o tam, kuris dirba per juos, siekdamas įgyvendinti savo gerus užmojus.

praėjus kelioms savaitėms po martyno Liuterio gimimo kalnakasio trobelėje saksonijoje, kerdžiaus trobelėje alpeše gimė ulrikas Cvinglis. Jo vaikystės aplinka ir auklėjimas paruošė jį ateities misijai. Jį supo gamtos

didybė ir grožis, todėl jau
vaikystėje jis pajuto pagarbą
Kūrėjui; jo protas anksti suvokė
Dievo didingumą, galią ir
galybę. Gimtuosius kalnus
pasiekę pasakojimai apie
žygdarbius sužadino
jaunatviškus ulriko troškimus.
prisiglaudęs prie savo
pamaldžios močiutės, jis
klausėsi brangių Biblijos
istorijos pasakojimų, kuriuos
senolė kruopščiai surinko iš
legendų ir bažnyčios
padavimų. gyvai susidomėjęs
jis gaudė kiekvieną žodį apie

kilnius patriarchų ir pranašų
poelgius, apie piemenis, kurie
ganė savo kaimenes ant
palestinos kalvų, kur angelai
kalbėjosi su jais, apie betliejaus
Kūdikį ir Golgotos Vyra.

Kaip ir Johanas Liuteris,
Cvinglio tėvas troško, kad jo
sūnus gautų išsilavinimą, todėl
berniukas buvo anksti
priverstas išsiskirti su gimtuoju
slėniu. berniukas pasižymėjo
guviu protu, todėl reikėjo rasti
pakankamai gerus mokytojus.

būdamas trylikos metų, jis išvyko į berną, kur buvo garsiausia to meto Šveicarijos mokykla. Tačiau čia iškilo pavojus, kuris galėjo pakenkti jo gyvenimo ateičiai, - vienuoliai stengėsi įvilioti jį į vienuolyną. Dominikonų ir pranciškonų vienuoliai kovojo dėl populiarumo. Populizmo vardan jie visaip puošdavo savo bažnyčias, iškilmingai atlikinėdavo apeigas ir demonstruodavo ypatingas relikvijas bei stebuklingąsias ikonas.

berno dominikonai suprato, kad, prisikalbinę šį talentingą jauną mokinį, garantuos sau pelną ir garbę. Jaunuolio energija, įgimti oratoriaus ir rašytojo gabumai, polinkis muzikai ir poezijai būtų veiksmingesni už dirbtinį iškilmingumą ir pompastiškumą. Jis pritrauktų žmones į pamaldas ir padidintų ordino pajamas. gudraudami ir meilikaudami jie bandė įvilioti jaunąjį ulriką į savo vienuolyną.

Dar būdamas studentas
Liuteris palaidojo save
vienuolyno celėje, ir pasaulis
būtų jį praradęs, jei Dievo
Apvaizda nebūtų išlaisvinusi.
Cvingliui nebuvo skirta patirti
tą patį pavojų. Laimei, jo tėvui
buvo pranešta apie vienuolių
planus, o šis neketino leisti, kad
sūnus gyventų dykaduonišką ir
tuščią vienuolių gyvenimą. Jis
suprato, kad sūnaus ateitis
pavojuje, todėl liepė jam kuo
greičiau grįžti namo.

Jaunuolis pakluso, tačiau nenorėjo pasilikti savo gimtajame slėnyje, todėl greitai vėl išvyko mokytis, šį kartą į bazelį. Ten Ulrikas pirmą kartą išgirdo gerąją naujieną apie Dievo malonę. Jo antiki nių kalbų mokytojas Vitembachas, studijuodamas graikų ir hebrajų kalbas, susipažino su šventuoju raštu, taip dieviškosios šviesos spinduliai per jį pasiekė mokinių protus. Jis teigė, kad yra tiesa, senesnė ir daug vertingesnė už scholastų ir filosofų teorijas. Ši

senovinė tiesa yra ta, jog tik Kristaus mirtis gali išpirkti nusidėjėlio nuodėmes.

Cvingliui šie žodžiai buvo kaip pirmasis šviesos spindulys, pasirodantis prieš aušrą.

Greitai Cvinglis paliko Bazelį ir pradėjo savarankiškai gyventi. jo pirmoji tarnystės vieta buvo parapija alpeše, netoli nuo gimtojo slėnio. Įšventintas į kunigus, jis, pasak vieno draugo, „visa siela pasišventė ieškoti dieviškosios tiesos, nes

gerai suprato, kiek daug privalo žinoti tas, kuriam patikėtos Dievo avelės.” juo daugiau jis gilinosi į šventąjį raštą, tuo aiškiau matė skirtumą tarp rašto tiesų ir romos paklydimų. jis nutarė paklusti biblijai kaip Dievo Žodžiui, vieninteliam patikimam ir teisingam vadovui. jis suprato, kad ši Knyga aiškina pati save. jis nediršo ieškoti anksčiau susiformavusių mokymų ir doktrinų patvirtinimo ar paneigimo šventajame rašte,

tačiau laikė savo pareiga
sužinoti, ko moko pats raštas.
Cvinglis atsižvelgė į viską, kas
padėtų teisingai suprasti rašto
reikšmę, todėl meldė šventosios
Dvasios pagalbos, kuri, pasak
jo, atskleis biblijos tiesas
visiems, kurie jų siekia
nuoširdžiai ir su malda.

„šventasis raštas, - teigė
Cvinglis, - atėjo iš Dievo, o ne iš
žmogaus, ir Dievas, kuris
apšviečia mus, leis suprasti
žodžius, einančius iš jo. Dievo

Žodis [...] negali būti
nesuprastas, nes jis yra aiškus,
pats save aiškina, atsiskleidžia
sielai ir apšviečia ją išgelbėjimu
bei malone, paguodžia ją, daro
nuolankią. Išsižadėdama savęs,
širdis atsiduoda Dievui.”

Cvinglio gyvenimas patvirtino
jo žodžių teisingumą.

Kalbėdamas apie to meto
išgyvenimus, jis rašė: „Kai aš
[...] pradėjau visiškai pasikliauti
šventuoju raštu, filosofiniai ir
scholastinės teologijos teiginiai
sukilo mano sieloje. Galiausiai
nutariau: aš privalau atmesti

visą melą ir sekti tuo, ko moko
Dievas savo paprastais
žodžiais. Tada pradėjau prašyti
Dievą jo šviesos, ir šventasis
raštas tapo man lengviau
suprantamas.”

Savo skelbiamą mokslą
Cvinglis nesisavino iš Liuterio,
nes tai buvo Kristaus mokslas.
„Jei Martynas Liuteris skelbia
Kristų, - sakė šveicarų
reformatorius, - jis daro tą patį
ką ir aš. pas Kristų jis atvedė
daugiau žmonių nei aš, tačiau

tai nieko nereiškia. Aš nenoriu vadintis kitu vardu, tik Kristaus, nes esu Jo karys, o Jis yra vienintelis mano Vadas. Niekada gyvenime nerašiau Liuteriui, nei jis man. Kodėl? Todėl, kad būtų parodyta, jog Dievo Dvasia neprieštarauja sau, nes mes abu nesusitarę vienbalsiai skelbiame Kristaus mokslą.”

1516 m. Cvinglis buvo pakviestas tapti pamokslininku Einzydelno vienuolyne. čia jis

galėjo iš arčiau pamatyti Romos
bažnyčios pagedimą ir tapti
tikru reformatoriumi, kurio
vardas nuskambės toli už
gimtųjų Alpių. Tarp
pagrindinių Einzydelno
šventenybių ypatingą pagarbą
buvo užsitarnavęs švč.

Mergelės paveikslas, kuris, kaip
teigiama, turėjo galios daryti
stebuklus. Virš vienuolyno
vartų buvo parašyta: Čia
galima gauti visišką nuodėmių
atleidimą . Visais metų laikais
maldininkai lankė vienuolyną,
kad pagarbintų švč. Mergelės

šventenybę, tačiau per didžiąją
jos minėjimo šventę suplūsdavo
minios žmonių iš visų
Šveicarijos kraštų ir net iš
prancūzijos bei Vokietijos.
Labai įžeistas tokio reginio,
Cvinglis pasinaudojo palankia
proga paskelbti šiems prietarų
vergams apie laisvę, kurią
teikia evangelija.

jis sakė: „nemanykite, kad šioje
bažnyčioje Dievas yra arčiau
jūsų nei kitur. Kad ir kur jūs
gyventumėte, Dievas yra šalia

jūsų ir girdi jus. [...] ar gali kūno darbai, ilgos maldininkų kelionės, aukos, paveikslai, maldos švč. Mergelei ar kitiems šventiesiems pelnyti Dievo malonę? [...] Ką duoda maldu daugžodžiavimas? Kokį poveikį turi prašmatnus gobtuvas, nuskusta galva, ilgas ir laisvai krintantis apdaras ar auksu išsiuvinėti bateliai? [...] Dievas žiūri į širdį, o mūsų širdys yra toli nuo Jo. Kristus, - tęsė jis, - kartą paaukotas ant kryžiaus, yra mus išgelbėjusi auka, kuri atpirko tikinčiuosius

iš nuodėmių, kad jie amžinai gyventų.”

Daugeliui šie pamokymai nepatiko. Jie karčiai nusivylė, išgirde, kad jų varginanti kelionė buvo veltui. jie negalėjo suprasti, kad atleidimą Kristaus auka suteikia veltui. Įprastas kelias į Dangaus karalystę, kuri nurodė Roma, visiškai juos tenkino, todėl jie baiminosi sunkumų, kurie galėjo iškilti ieškant geresnio kelio. Lengviau buvo patikėti savo

išgelbėjimą kunigams ir
popiežiui negu siekti širdies
tyrumo.

tačiau buvo ir tokių, kurie
džiaugsmingai priėmė Gerąją
naujieną apie išgelbėjimą per
Kristų. Romos bažnyčios
apeigos neteikė sielai ramybės,
todėl tikėjimu žmonės priėmė
išgelbėtojo kraujo galią kaip
permaldavimo auką už
nuodėmes. jie grįžo į namus ir
skleidė kitiems gautą brangią
šviesą. taip tiesa buvo nešama

iš kaimo į kaimą, iš miesto į miestą, ir maldininkų skaičius švč. mergelės bažnyčioje labai sumažėjo. taip pat sumažėjo dovanų bei aukų, todėl atitinkamai sumažėjo nuo jų priklausanti Cvinglio alga. tačiau tai kėlė jam tik džiaugsmą, nes jis matė, kad fanatiškumo ir prietarų tamsa sklaidosi.

Bažnyčios vyresnybė sužinojo apie Cvinglio veiklą, tačiau tuo metu nesikišo. tikėdamiesi

palenkti jį į savo pusę, jie
stengėsi palenkti jį
meilikavimu. TUO tarpu tiesa
vis labiau įsitvirtindavo
žmonių širdyse.

Cvinglio darbas Einzydelne
paruošė jį platesnei veiklai,
kurią jis turėjo netrukus
pradėti. po trejų metų
vienuolyne jis buvo pakviestas
užimti Ciūricho katedros
kunigo pareigas. Ciūrichas tuo
metu buvo svarbiausias
šveicarijos konfederacijos

miestas, todėl Cvinglio įtaka galėjo labai greitai išplisti. tačiau dvasininkai, kurie pakvietė Cvinglį atvykti į šį miestą, vengė ir bijojo bet kokių naujovių, todėl smulkiai išaiškino jam pareigas. jie pasakė: „TU turi stengtis surinkti kuo daugiau lėšų katedrai. tu privalai raginti tikinčiuosius ir iš sakyklos, ir iš klausyklos mokėti Bažnyčiai dešimtinę ir rinkliavą, kad jie savo aukomis rodytų prierašumą Bažnyčiai. TU turi stengtis didinti pajamas,

atlikdamas ligonių patepimą,
laikydamas mišias ir
vykdydamas kiekvieną
bažnytinę apeigą. Į kapeliono
pareigas taip pat įeina
sakramentų teikimas, pamokslų
sakymas ir rūpinimasis
avelėmis, - pridėjo mokytojai. -
tačiau tu gali pasikviesti
pavaduotoją, ypač sakyti
pamokslus. Tu teiksi
sakramentus tik įžymiams
žmonėms ir tik tada, kai būsi
pakviestas; neturi jų teikti
visiems iš eilės.”

Cvinglis klausėsi šių pamokymų tylėdamas, o padėkojęs už suteiktą garbę ir kvietimą, paaiškino, ką jis norėtų daryti. Jis sakė:
„Kristaus gyvenimas per daug ilgai buvo slepiamas nuo žmonių. Aš sakysiu pamokslus pagal šv. Mato Evangeliją, [...] kalbėsiu tik apie tai, kas parašyta šventajame Rašte, aiškinsiu jo gelmes, lygindamas vieną ištrauką su kita ir nuoširdžiai nuolat melsdamasis

stengsiuos, kad viskas būtų suprantama. Aš tarnausiu Dievo šlovei, jo viengimio sūnaus gyriui, kad tikrai žmonės būtų išgelbėti ir pamokyti tikrojo tikėjimo.”

Kai kurie dvasininkai nepritarė Cvinglio sumanymams ir stengėsi atkalbėti, tačiau jis liko tvirtas. jis paskelbė, kad nesiruošia įvesti naujovės, o veiks tais pačiais metodais, kuriuos Bažnyčia naudojo

ankstesniais ir tyresniais
laikais.

jo skelbiamos tiesos sukėlė
didelį susidomėjimą: minios
žmonių ateidavo pasiklausyti jo
pamokslų. Tarp klausytojų
buvo ir tie, kurie jau seniai
nustojo lankyti pamaldas.
Cvinglis pradėdavo savo
tarnystę aiškindamas
evangeliją. jis skaitė ir aiškino
savo klausytojams įkvepiantį
pasakojimą apie Kristaus
gyvenimą, mokymą ir mirtį.

Kaip ir Einzydelne, čia jis skelbė Dievo Žodį kaip vienintelį tikrą neklystamą šaltinį, o Kristaus mirtį - kaip vienintelę tobulą auką. „Aš noriu atvesti jus pas Kristų, - sakė jis, - pas Kristų - vienintelį išgelbėjimo šaltinį.“ Pas pamokslininką rinkdavosi visų luomų žmonės: nuo valstybės veikėjų ir mokslininkų iki amatininkų ir valstiečių. Labai įdėmiai jie klausėsi jo žodžių. Jis kalbėjo ne tik apie išgelbėjimo dovaną kiekvienam, bet ir be baimės

peikė to meto pagedimą.
Daugelis grįždavo iš katedros
garbindami Dievą. „Šis
žmogus, - sakė jie, - yra tiesos
skelbėjas. Jis bus mūsų Mozė ir
išves mus iš šios egiptietiškos
tamsos.”

Nors iš pradžių Cvinglio
pastangos buvo sutinkamos
labai entuziastingai, netrukus
jis susidūrė su pasipriešinimu.
Vienuoliai pasiryžo padaryti
galą jo veiklai ir pasmerkė jo
mokymą. Daugelis tyčiojosi ir

šaipėsi iš jo, kiti įžeidinėjo ir grasino. Bet Cvinglis visa tai kantriai ištvėrė. Jis sakė: „Jei norime atvesti nedorėlius pas Kristų, turime užsimerkti prieš aplinkinių veiksmus.“

Kaip tik tuo pat metu atsirado netikėta parama, palaikanti Reformacijos darbą.

Reformacijos draugas iš Bazelio atsiuntė į Ciurichą žmogų, kuris turėjo keletą Liuterio raštų. BUVO manoma, kad knygos gali padėti skleisti

šviesą, todėl Lukianas jas ir atvežė. „Nuspręsk pats, - rašė draugas Cvingliui, - ar šis žmogus yra pakankamai protingas ir sumanus. Jeigu taip, leisk jam nešioti iš miesto į miestą, iš kaimo į kaimą ir net iš namo į namą Šveicarijoje Martyno Liuterio raštus, o ypač jo Viešpaties maldos išaiškinimą, parašytą parapijiečiams. Juo knygos bus žinomesnės, tuo daugiau jos ras pirkėjų.“ Taip šviesa prasiskverbė į kraštą.

Kai Dievas ruošiasi sutraukti prietarų ir nemokšiško grandines, šėtonas, norėdamas dar labiau apsiausti žmones tamsa ir dar stipriau surakinti juos grandinėmis, pradeda veikti energingiau. Tuo metu, kai įvairiose šalyse pradėjo reikštis žmonės, nurodantys liaudžiai atleidimo ir išteisinimo per Kristaus kraują kelią, Roma sunerimo. Ji dar atkakliau platino atlaidų raštus už pinigus, prekyba atlaidais

krikščioniškame pasaulyje
suaktyvėjo.

Kiekviena nuodėmė turėjo savo
kainą, ir žmonėms buvo
nevaržomai atleidžiama už
nusikaltimus, jeigu jie gerai
papildydavo Bažnyčios iždą.
Taip kilo du judėjimai - vienas,
siūlantis nuodėmių atleidimą
už pinigus, o kitas, nuodėmių
atleidimą per Kristaus kraują.
Roma įteisino nuodėmes ir
padarė jas savo pajamų šaltiniu,
o reformatoriai smerkė jas ir

rodė į Kristų kaip Išgelbėtoją ir permaldavimo auką.

Vokietijoje indulgencijas pardavinėti buvo pavesta dominikonų vienuoliams, kuriems vadovavo liūdnai pagarsėjęs Tecelis. Šveicarijoje jos pateko į pranciškonų rankas, o jiems vadovavo italų vienuolis Samsonas. Jis jau buvo gerai pasitarnavęs Romos katalikų bažnyčiai, surinkęs stambias pinigų sumas Vokietijoje ir Šveicarijoje,

kurios papildė popiežiaus išdą.
Dabar jis vėl keliavo po
šveicariją, pritraukdamas
dideles minias, plėšdamas
vargšus valstiečius ir
rinkdamas brangias dovanas iš
turtingųjų. Tačiau reformos
įtaka jau buvo juntama, nors
prekyba indulgencijomis
tebevyko. Cvinglis dar buvo
Einzydelne, kai kaimyniniame
mieste pasirodė samsonas su
savo „prekėmis“. Kai
reformatoriui buvo pranešta
apie indulgencijų pardavėjo
pasirodymą, jis tuoj pradėjo

pasipriešinimo kovą. Jiems neteko susitikti, tačiau Cvinglis taip sėkmingai demaskavo vienuolio veiklą, jog pastarasis turėjo išvykti kitur.

Ciūriche Cvinglis atkakliai peikė prekybą indulgencijomis. Kai samsonas atvyko prie miesto vartų, jį pasitiko miesto tarybos pasiuntinys ir pasiūlė jam neužėiti į miestą. Nors samsonas ir pateko į vidų, tačiau buvo išsiųstas atgal, nepardavęs nė vienos

indulgencijos. po to jis greit
paliko šveicariją.

Ypatingą mastą reformacija
įgavo 1519 m., kai šveicarijoje
siautėjo maras, arba didžioji
mirtis, kuris nusinešė daugybę
gyvybių. Kai žmonės
susitikdavo su mirtimi akis į
akį, tuomet daugelis
suprasdavo, kokie menki ir
beverčiai yra nuodėmių
atleidimo lapiūkščiai, kuriuos
jie neseniai nusipirko. Todėl jie
troško turėti tvirtesnę savo

tikėjimo pamatą. Cvinglis taip pat neišvengė ligos. Jis jautėsi taip blogai, jog nebuvo jokios vilties, kad išgis, o greitai pasklido gandas, kad jis mirė. tačiau šią sunkią valandą jo širdyje neužgeso viltis, jis nepalūžo. reformatorius su tikėjimu žvelgė į Golgotos kryžių visiškai pasitikėdamas Kristaus permaldavimo auka. Kai jis ištrūko iš mirties gniaužtų, Evangeliją skelbė dar karščiau nei prieš tai, o jo balsas skambėjo nepaprastai galingai. Žmonės džiaugsmingai

sveikino savo mylimą
mokytoją, kuris jau viena koja
stovėjo kape. slaugydami
ligonius ir besirūpindami
mirštančiais, jie dar labiau ėmė
branginti Evangeliją.

tyrinėdamas šventąjį raštą
Cvinglis geriau suprato jo tiesas
ir patyrė jos atgaivinančią galią.
Žmogaus nuopuolis ir
Išgelbėjimo planas - štai temos,
kurias jis tyrinėdavo. „Adome,
- kalbėjo jis, - mes visi mirėme,
paskendome nuodėmėse ir

esame pasmerkti.” „Kristus [...] sumokėjo už mūsų amžiną išgelbėjimą. [...] Jo kančios yra [...] amžina auka, paaukota mums išgydyti; ji patenkina dieviškąjį teisingumą visiems amžiams tiems, kurie tiki ja tvirtai ir nepalaužiamai.” tačiau Cvinglis aiškiai mokė, kad Kristaus malonė neleidžia žmonėms nusidėti: „Kas turi tikėjimą Dievu, su tuo yra Dievas, o jei su juo yra Dievas, tai tokio žmogaus širdyje išliepsnos troškimas,

skatinantis ir priverčiantis
daryti gerus darbus.”

Cvinglio pamokslais domėtasi
taip, kad katedra visada
būdavo sausakimša atėjusių jo
pasiklausyti žmonių. po
truputį, kad jie pajęgtų suvokti
ir įsisąmoninti, reformatorius
atskleisdavo savo klausytojams
tiesą. jis kalbėjo atsargiai ir iš
pradžią neaiškindavo tų
klausimų, kurie galėtų atstumti
juos ir sukeltų išankstinį
nusistatymą. jo darbas turėjo

atverti jų širdis Kristaus mokslui, sušvelninti juos ir įtikinti sekti jo pavyzdžiu. Vėliau, kai jie priimdavo Evangelijos principus, jų prietarai ir išankstinis nusistatymas išnykdavo savaime.

Žingsnis po žingsnio reformacija Ciūriche žengė į priekį. sunerimę jos priešai sukilo ir ėmė aktyviai priešintis. prieš metus Vitenbergo vienuolis ištarė

„Ne!” popiežiui ir imperatoriui
Vormse, dabar panašu, kad
buvo priešinamasi popiežiaus
reikalavimams Ciūriche.
puolimai prieš Cvinglį
nesiliovė. popiežiui
pavaldžiuose kantonuose
evangelijos mokiniai
kartkartėmis patekdavo ant
laužo, tačiau priešams to buvo
maža: reikėjo nutildyti erezijos
mokytoją. todėl Konstanco
vyskupas pasiuntė tris atstovus
į Ciūricho tarybą, kaltindamas
Cvinglį, kad jis moko žmones
pažeisti Bažnyčios įstatymus ir

sukelia pavojų visuomenės ramybei ir gerovei. Vyskupas teigė, jei Bažnyčios autoritetas bus pakirstas, kils visuotinė anarchija. Cvinglis atsakė, kad jis ketverius metus skelbė evangeliją Ciūriche, „kuris yra ramesnis ir taikingesnis negu bet kuris kitas konfederacijos miestas.“ „Argi tuomet, - klausė jis, - tikroji krikščionybė nėra geriausias visuotinio saugumo sargas?“

Vyskupo atstovai ragino
susirinkimo narius laikytis
Bažnyčios, už kurios ribų, kaip
jie teigė, nėra išsigelbėjimo.
Cvinglis pareiškė: „Tegu šis
kaltinimas negąsdina jūsų.
bažnyčios pamatas yra ta pati
uola, tas pats Kristus, kuris
davė simonui vardą petras, nes
šis Jį ištikimai išpažino. Dievui
brangus kiekvienos tautos
žmogus, kuris visa širdimi tiki
Viešpatį jėzų. Iš tikrųjų tai ir
yra bažnyčia, už kurios ribų
nėra išsigelbėjimo.”

po šio susirinkimo vienas
vyskupo pasiuntinys priėmė
reformuotą tikėjimą.

Miesto taryba atsisakė imtis bet
kokių veiksmų prieš Cvinglį,
todėl Roma pradėjo ruoštis
naujam puolimui. informuotas
apie savo priešų kėsnius,
reformatorius sušuko: „tegu jie
ateina! Aš bijau jų kaip
išsikišusi į jūrą uola bijo bangų,
kurios lūžta jos papėdėje.“
Dvasininkų pastangos tik

parėmė Reformaciją, kurią jie siekė nugalėti. tiesa tebeplito toliau. Vokietijoje jos šalininkai, nuliūdinti Liuterio dingimo, matydami Evangelijos plitimą Šveicarijoje, vėl įsidrąsino.

Kai Reformacija įsigalėjo Ciūriche, jos vaisiai buvo gerai matomi kovojant su blogiu ir palaikant visuomenės tvarką ir santaiką. „Ramybė įsigalėjo mūsų mieste, - rašė Cvinglis, - jokios nesantaikos, jokios veidmainystės, jokio pavydo,

jokių ginčų. Iš kur galėtų ateiti tokia vienybė, jeigu ne iš Viešpaties ir mūsų skelbiamo mokslo, kuris duoda mums ramybės ir pamaldumo vaisius?”

Reformacijos pasiektos pergalės privertė popiežininkus imtis dar energingesnių veiksmų ją sunaikinti. Matydami, kad persekiojimai siekiant užgniaužti Liuterio veiklą Vokietijoje buvo nesėkmingi, čia jie nutarė nugalėti

reformatorius jų pačių ginklais.
popiežininkai nusprendė
surengti disputą su Cvingliu.
Jie norėjo tinkamai pasirinkti ne
tik vietą, bet ir arbitrus, kurie
nuspręstų, kuri pusė laimi.
Jeigu jie sugebėtų prisivilioti
Cvinglį pas save, tai
pasirūpintų, kad jis
nepaspruktų. Kai vadas bus
nutildytas, judėjimą bus galima
greit užgniaužti. tačiau savo
kėslus jie kruopščiai slėpė.

Disputo vieta buvo paskirtas
Badenas, tačiau Cvinglis ten
nenuvyko. Ciūricho taryba,
įtardama popiežininkų kėslus ir
atmindama liepsnojančius
laužus, ant kurių popiežiaus
kantonuose degino Evangelijos
išpažinėjus, neleido savo
ganytojui rizikuoti gyvybe.
Cvinglis buvo pasiruošęs
susitikti su bet kuriuo Romos
atstovu Ciūriche, tačiau vykti į
Badeną, kur ką tik buvo
pralietas kankinių už tiesą
kraujais, reiškė eiti tiesiai mirčiai
į nagus. atstovauti

reformatoriui buvo parinkti
Ekolampadijas ir Haleris, o
ižymusis dr. Ekas, palaikomas
daugelio garsių bažnyčios
daktarų ir prelatų, buvo Romos
atstovas.

Nors Cvinglis ir nedalyvavo
susirinkime, bet jo įtaka
disputui buvo jaučiama.
sekretoriavo popiežininkai, o
kitiems buvo draudžiama
užsirašinėti, grasinant mirtimi.
nepaisant to, reformatorius
kasdien gaudavo išsamią

ataskaitą apie tai, kas vyko badene. Vienas studentas, dalyvaujantis dispute, kiekvieną vakarą užrašydavo dieną išsakytus argumentus. šiuos užrašus kiti du studentai apsiėmė pristatyti Cvingliui į Ciūrichą kartu su kasdien rašomais Ekolampadijaus laiškais. reformatorius atsakydavo, duodavo patarimus ir pasiūlymus. atsakymus jis rašydavo naktį, o studentai su jais į Badeną grįždavo rytą. šie pasiuntiniai ant galvų nešdavo krepšius su

naminiais paukščiais ir
nesukeldavo sargybos įtarimų,
todėl netrukdomi patekdavo į
miestą.

Taip Cvinglis kovojo su
klastingu priešu. „Savo
apmąstymais, - sakė Mikonijus,
- stebėjimais, bemiegėmis
naktimis ir patarimais, kuriuos
jis perduodavo į badeną,
padarė daugiau negu būtų
padaręs diskutuodamas
asmeniškai su savo priešais.”

Iš anksto džiaugdamiesi sėkme
Romos katalikai atvyko į
Badeną, vilkėdami brangiais
apdarais, papuoštais
brangenybėmis. Jie gyveno
prabangiai, jų stalai lūžo nuo
rinktinių patiekalų ir vynų.
Bažnytinių pareigų našta jie
palengvindavo linksmybėmis ir
puotavimais. Visiška
priešingybė jiems buvo
reformatoriai, kurie liaudies
akyse mažai kuo tesiskyrė nuo
elgetų. Kuklus valgis ilgai
neužlaikydavo jų prie stalo.
Namų šeimininkas, kuriuose

buvo apsistojęs Ekolampadijas, kartkartėmis žvilgtelėdamas į jo kambarį, visuomet matydavo jį arba dirbanti, arba besimeldžianti, ir labai stebėdamasis sakė, kad šis eretikas „labai pamaldus“.

Disputo pradžioje „dr. Ekas labai išsipuošęs išdidžiai užlipo į sakyklą, kai tuo tarpu paprastai apsirengęs kuklūs Ekolampadijas buvo priverstas atsisėsti priešais savo oponentą ant grubiai tašyto suolo.“ Eko

griausmingas balsas ir begalinis pasitikėjimas savimi niekada jo neapvildavo. Jo uolumą žadino aukso ir garbės troškimas, nes tikėjimo gynėjas turėjo gauti gerą atlygį. Kai pritrūkdavo svaresnių argumentų, jis pereidavo prie įžeidinėjimų ir net keiksmų.

Kuklus ir pernelyg nepasitikintis savimi ekolampadijas vengė ginčo ir savo kalbą pradėjo iškilmingu prisipažinimu: „Aš

nepripažįstu jokio autoriteto,
tik Dievo Žodį.”

Nors elgėsi švelniai ir
mandagiai, jis pasirodė esąs
protingas ir nepalaužiamas. Kai
Romos katalikai kaip įprasta
pradėjo remtis Bažnyčios
tradicijos autoritetu,
reformatorius tvirtai laikėsi
Šventojo Rašto. „Tradicija, -
sakė jis, - neturi galios mūsų
Šveicarijoje, nebent ją
patvirtintų Konstitucija. O

tikėjimui mūsų konstitucija yra Biblija.”

Abiejų diskusijos dalyvių skirtumas neliko nepastebėtas. Ramūs, aiškūs reformatoriaus samprotavimai, pateikti švelniai ir santūriai, patraukė žmones, kurie su panieka nusigrėžė nuo dr. eko pagyrūniškų ir triukšmingų tiradų.

Disputas tęsėsi aštuoniolika dienų. Jam baigiantis,

popiežininkai pagyrūniškai teigė, kad laimėjo. Dauguma atstovų palaikė Romos pusę, ir seimas pripažino, kad reformatoriai buvo nugalėti. Kartu su savo vadu Cvingliu jie buvo atskirti nuo Bažnyčios. Tačiau vėliau paaiškėjo, kuri pusė buvo teisi. Disputas dar labiau sutvirtino protestantų gretas, ir netrukus pagrindiniai miestai - Bernas ir Bazelis - pasisakė už Reformaciją.

10. Reformacijos Pažanga Vokietijoje

Paslaptingas Martyno Liuterio dingimas sukėlė siaubą visai Vokietijai. Visur buvo apie jį klausinėjama, pasklido neįtikėtinos paskalos, o daugelis manė, kad jį nužudė. Jį apverkė ne tik artimiausi draugai, bet ir tūkstančiai slaptų reformacijos šalininkų. Daugelis iškilmingai prisiekė atkeršyti už jo mirtį.

Kai Romos katalikų vyresnybė suvokė, kad daugybė žmonių nusistačiusių prieš ją, ji labai išsigando. Nors iš pradžių ji džiūgavo, manydama, kad Liuteris žuvo, tačiau netrukus pati norėjo pasislėpti nuo liaudies rūstybės. Liuterio priešai dabar jo bijojo labiau nei tada, kai jis buvo tarp jų. Tie, kurie įnirtingai stengėsi sunaikinti narsųjį reformatorių, dabar, kai jis tapo bejėgis belaisvis, labai išsigando.

„Vienintelė išėitis išsigelbėti, - sakė vienas jų, - tai uždegti

deglus, surasti jį ir gražinti tautai, kuri reikalauja jo.”

Imperatoriaus ediktas neteko galios. Popiežiaus legatai labai pasipiktino, kai pamatė, jog Liuterio likimas sujaudino tautą labiau nei šis ediktas.

Džiugi naujiena, kad reformatorius saugus, nors ir belaisvis, ne tik nuramino žmonių nuogaštavimus, bet dar labiau padidino jų simpatiją jam. Jo raštai buvo skaitomi dar įdėmiau nei iki tol. Vis daugiau

žmonių ėmė palaikyti šį
žmogų, kuris sutikdamas baisų
pasipriešinimą gynė Dievo
Žodį. Reformacija vis stiprėjo.
Liuterio pasėta sėkla pradėjo
dygti visur. Jo pasitraukimas
leido atlikti darbą, kuris jam
dalyvaujant nebūtų atliktas. Kai
neliko vado, jo bendražygiai
pajuto ypatingą atsakomybę.
Įsitvirtinę tikėjime jie uoliai
stengėsi daryti viską, ką galėjo,
kad taip puikiai pradėtas
darbas nenutrūktų.

Tačiau šėtonas nedykinėjo.
Dabar jis stengėsi daryti tai, ką
darė per kitus reformacinius
judėjimus - apgauti ir pražudyti
žmones, pakišdamas jiems melą
vietoj tiesos. I amžiuje
krikščioniškoje Bažnyčioje buvo
netikrų mesijų, o dabar, XVI
amžiuje, atsirado netikrų
pranašų.

Keli žmonės, kuriuos paveikė
religinio pasaulio sujudimas,
įsivaizdavo, jog gavo ypatingą
Dangaus apreiškimą, todėl

teigė, kad turi dieviškąjį pavedimą užbaigti Reformaciją, kurią, anot jų, silpnai pradėjo Martynas Liuteris . Tačiau iš tikrųjų jie naikino tai, ką jis buvo padaręs. Jie atmetė pagrindinį Reformacijos principą: Dievo Žodis yra visa apimantis tikėjimo ir gyvenimo matas. Atsisakę šio neklystančio vadovo, kuris atskleidžia paklydimus ir melą, jie pasikliovė permainingu bei miglotu kriterijumi - savo jausmais ir įspūdžiais - ir atvėrė kelią šėtonui į žmonių protus,

kad veiktų juos taip, kaip jam patinka.

Vienas šių pranašų teigė, kad gauna nurodymus iš angelo Gabrieliaus. Kitas, metęs mokslus, skelbė, jog pats Dievas apdovanojo jį išmintimi aiškinti Jo Žodį. Prie jų prisijungė ir daugiau iš prigimties į fanatizmą linkusių žmonių. Šių aistringų fanatikų poelgiai sukėlė didelį sujudimą. Martyno Liuterio pamokslai padėjo žmonėms suvokti

reformos būtinumą, o dabar kai kuriuos nuoširdžius tikinčiuosius suklaidino naujųjų pranašų pretenzijos.

Nuvykę į Vitenbergą šio judėjimo vadovai pareiškė Melanchtonui ir jo bendražygiams: „Dievas siuntė mus mokyti žmones. Mes artimai bendraujame su Viešpačiu; mes žinome ateitį; trumpai tariant, mes esame apaštalai ir pranašai ir remiamės dr. Liuteriu.“

Reformatoriai buvo nustebinti ir apstulbinti. Jie nebuvo anksčiau to patyrę ir nežinojo, kaip jiems elgtis. Melanchtonas pasakė: „šiuos žmones veikia nepaprastos dvasios, tačiau kokios? [...] mes turime saugotis, kad neužgesintume Dievo Dvasios, bet reikia būti budriems, kad šėtono dvasia mūsų nesuklaidintų.“

greitai pasireiškė naujojo mokymo vaisiai. Žmonės ėmė

nepaisyti šventojo rašto ir netrukus visiškai jį atmetė. mokymo įstaigose įsivyravo sumaištis. netekę savitvardos studentai apleido mokslus ir pasitraukė iš universiteto. Žmonės, kurie manė, kad jiems reikia atgaivinti reformaciją ir vadovauti jos darbui, tik privedė judėjimą prie bedugnės krašto. Dabar romos šalininkai atgavo pasitikėjimą savimi ir džiūgaudami sušuko: „Dar vienas paskutinis susirėmimas, ir mes laimėsime!“

Kai Vartburgą pasiekė tokios žinios, Liuteris labai susirūpino: „AŠ visuomet laukiau, kad šėtonas pasiųs mums tokią nelaimę.“

Jis suvokė tikrąją šių apsimetėlių pranašų prigimtį ir matė pa-vojų, kuris grasino tiesai. popiežiaus ir imperatoriaus antpuoliai nesukėlė tokio baiminimosi ir nenuliūdino jo taip kaip dabartinė padėtis. tariamieji

reformacijos draugai virto didžiausiais jos priešais. TOS tiesos, kurios teikė Liuteriui didžiausią džiaugsmą ir paguodą, buvo panaudojamos nesantaikai sukelti ir sukurti sumaištį Bažnyčioje.

reformacijos darbui vadovavo Dievo Dvasia, jos veikiamas Liuteris padarė daugiau nei galėjo padaryti žmogus.

reformatorius neketino veikti taip ryžtingai ir daryti tokius radikalius pokyčius, kaip

atsitiko iš tikrųjų. jis buvo tik įrankis begalinės galybės rankose. Tačiau jis nuolat baiminosi dėl to, kokie bus jo darbo vaisiai, ir kartą pasakė: „Jeigu aš žinočiau, kad mano mokymas pakenks nors vienam žmogui, vienam vieninteliui, paprastam ir nepastebimam žmogui, beje, to negali būti, nes mano mokymas yra evangelijos esmė, aš geriau mirčiau dešimt kartų negu išsižadėčiau jos.“

O dabar Vitenberge, pačiame Reformacijos centre, greitai įsigalėjo fanatiškumas ir neteisėtumas. Liuteris nebuvo dėl to kaltas, tačiau visoje Vokietijoje jo priešai vertė kaltę jam. suskaudus širdžiai, jis kartais savęs klausdavo: „Ar tokia bus didžiojo reformacijos darbo pabaiga?“ Jis grūmėsi su Dievu malda, ir ramybė vėl grįžo į jo širdį. „Viešpatie, šis darbas yra ne mano, o Tavo, - meldėsi Liuteris, - negi Tu leisi, kad jį sugriautų fanatizmas ir prietarai?“ Jis negalėjo likti toli

nuo kovos lauko, todėl nusprendė grįžti į Vitenbergą.

Nedelsdamas jis leidosi į pavojingą kelionę. Liuteris buvo paskelbtas už įstatymo ribų, todėl jo priešai laisvai galėjo atimti jam gyvybę. Draugams buvo uždrausta padėti jam ar suteikti prieglobstį. Imperijos valdžia taikė jo šalininkams griežčiausias bausmes. Tačiau reformatorius matė, kad Evangelijos darbas pavojuje, ir

vardan Viešpaties drąsiai žengė kovoti už tiesą.

Nurodęs priežastį, kodėl jis palieka Vartburgą, saksonijos kunigaikščiui Liuteris rašė:
„Tegul būna žinoma Jūsų didenybei, kad aš vykstu į Vitenbergą saugomas labiau nei kunigaikščiai ar kurfiurstai. Aš neprašau Jūsų didenybės paramos ir apsaugos, anaiptol, aš norėčiau apginti Jus. Jei tik žinočiau, kad Jūsų didenybė galės ir norės mane ginti, aš

apskritai nevykčiau į
Vitenbergą. Nėra kardo, kuris
galėtų paremti šį reikalą. Pats
Dievas turi padaryti viską be
žmogaus pagalbos ar sutikimo.
Ginti gali tas, kuris turi didesnę
tikėjimą.”

Antrame laiške, parašytame
pakeliui į Vitenbergą, Liuteris
rašė: „Aš pasiruošęs užsitraukti
Jūsų didenybės nemalonę ir
viso pasaulio įniršį. Argi
Vitenbergo gyventojai nėra
mano avelės? Ar ne Dievas

patikėjo jas man? Jeigu reikia, aš turiu mirti dėl jų. Be to, baiminuosi, kad Vokietijoje kils baisus maištas, kuriuo Dievas nubaus mano tautą.”

Nepaprastai atsargiai ir nuolankiai, tačiau ryžtingai ir tvirtai, jis pradėjo savo darbą. „Žodžiu, - sakė jis, - mes turime sugriauti ir sunaikinti tai, kas buvo sukurta smurtu. Aš neketinu jėga išrauti prietarus ir netikėjimą. [...] Nė vieno

nereikia versti. Laisvė yra tikėjimo esmė.”

greitai po Vitenbergą pasklido žinia, kad Martynas Liuteris grįžo ir ruošiasi sakyti pamokslus. Žmonės plaukė iš visų pusių, ir bažnyčia prisipildė sausakimša. pakilęs į sakyklą, jis nepaprastai išmintingai ir švelniai mokė, ragino ir barė. primindamas veiksmus tų, kurie griebėsi smurto panaikindami mišias, jis pasakė: „mišios yra blogas

dalykas; Dievas taip pat prieš jas, todėl jų reikėtų atsisakyti, ir aš norėčiau, kad visame pasaulyje vietoj jų vyktų evangelijos Vakariene. tačiau nuo mišių nereikia nė vieno atitraukti jėga. Visa yra Dievo rankose. turi veikti jo Žodis, o ne mes. jūs galite paklausti, kodėl? Aš nelaikau žmonių širdžių rankoje kaip puodžius laiko molį. mes turime teisę kalbėti, tačiau neturime teisės veikti. sakykime pamokslus, visa kita priklauso nuo Dievo. Ką pasieksiu, jei panaudosiu

jėgą? jėga aš pasieksiu tik
apsimetinėjimą, formalizmą,
pamėgdžiojimą, veidmainystę
ir žmonių išgalvotus priesakus.
[...] tačiau nebus nei
nuoširdumo, nei tikėjimo, nei
meilės. Kur nėra šio trejeto,
nėra nieko, ir aš neduočiau nė
surūdijusio skatiko už tokius
vaisius. [...] Dievas padaro
daugiau savo Žodžiu nei jūs
arba aš, arba net visas pasaulis
kartu. Dievas užvaldo širdį, kai
širdis užvaldyta, galima
laimėti. [...]

Aš sakysiu pamokslus,
diskutuosiu ir rašysiu, tačiau
neversiu nieko daryti prievarta,
nes tikėjimas yra savanoriškas
aktas. pažvelkite, ką aš
padariau: aš stojau prieš
popiežių ir jo šalininkus, prieš
indulgencijas, tačiau ne smurtu
ar sukilimu. Aš skelbiau Dievo
Žodį, sakiau pamokslus ir
rašiau, - tai viskas, ką dariau.
Netgi kai miegojau, [...] mano
pamokslų žodis griovė
popiežystės tvirtovę, ko

negalėjo padaryti nei
imperatoriai, nei kunigaikščiai.
Bet aš pats nieko nepadariau,
viską padarė Dievo Žodis. Jei aš
būčiau griebęsis smurto,
tikriausiai visa Vokietija būtų
paplūdusi krauju. Koks būtų
buvęs rezultatas? Tai būtų
atnešę tik pražūtį bei vargą ir
kūnui, ir sielai. Todėl aš esu
ramus, tegul visą pasaulį veikia
tik Dievo Žodis.”

Diena iš dienos visą savaitę
Martynas Liuteris sakė

pamokslus ištroškusioms
minioms. Dievo Žodis sutraukė
fanatiškumo kerus. Evangelijos
galia sugražino paklydusius
žmones į tiesos kelią.

Liuteris nenorėjo susitikti su
fanatikais, kurių veiksmai
sukėlė tiek blogio. Jis žinojo,
kad jie yra užsispyrę, nežabotų
aistrų žmonės, kurie,
skelbdami, kad juos apšvietė
Dangaus šviesa, nepakentė nė
menkiausio prieštaravimo ar
net švelniausio priekaišto ir

patarimo. Nepagrįstai
pretenduodami į didžiausią
autoritetą, jie vertė visus
besąlygiškai pripažinti jų
reikalavimus. Kai šie fanatikai
pareikalavo pasikalbėti su
Liuteriu, jis sutiko susitikti. Jis
taip sėkmingai atskleidė jų
apsimetinėjimus, kad
apsišaukėliai iškart išvyko iš
Vitenbergo.

Fanatiškumas kuriam laikui
buvo įveiktas, tačiau po kelerių
metų jis vėl prasiveržė su dar

didesne jėga ir turėjo baisesnes pasekmes. Apie šio judėjimo vadovus Liuteris pasakė taip: „šventasis Raštas jiems yra tik mirusi raidė, jie visi ima šaukti: ‘Dvasia! Dvasia!’ aišku, aš neisiu tuo keliu, kur veda jų dvasia. Tegul gailestingasis Dievas apsaugo mane nuo tokios Bažnyčios, kurioje vien šventieji. Aš noriu būti su paprastais, silpnais, sergančiais, kurie žino ir pripažįsta savo nuodėmes, kurie sunkiai dūsauja ir nuolat iš širdžių gelmių šaukiasi Dievo,

maldaudami Jo paguodos ir stiprybės.”

Aktyviausias fanatikas Tomas Miunceris buvo apdovanotas puikiais sugebėjimais, kurie, jei būtų teisingai nukreipti, būtų įgalinę jį padaryti daug gero, tačiau jis nepažino pradinių tikrosios religijos principų. „Jis siekė reformuoti pasaulį, tačiau kaip ir visi entuziastai užmiršo, kad reformacija turi prasidėti nuo jo paties.” Jis buvo ambicingas, troško valdžios ir

visuomeninės padėties,
nenorėjo būti antras netgi po
Liuterio. Jis paskelbė, kad
reformatoriai, pakeisdami
popiežiaus autoritetą šventuoju
Raštu, sukūrė tik naują
popiežystės formą. Jo žodžiais
tariant, jis buvo Dievo įgaliotas
padaryti tikrą reformą. „Tas,
kuris turi tokią dvasią, - sakė
Miunceris, - turi ir tikrąjį
tikėjimą, net jeigu niekada
gyvenime nematė Šventojo
Rašto.“

Šie mokytojai fanatikai buvo veikiami emocijų. Kiekviena mintis ir dvasios pakilimas jiems atrodė kaip Dievo balsas, todėl jie metėsi į didelius kraštutinumus. Kai kurie net sudegino savo Biblijas, šaukdami: „raidė užmuša, o Dvasia teikia gyvybę.“ Miuncerio mokymas paskatino žmones siekti kažko nepasiekiamo, nepaprasto, tuo tarpu jie tenkino savo išdidumą, iškeldami žmonių požiūrius ir nuomones aukščiau Dievo Žodžio.

tūkstančiai pasuko paskui jį.
netrukus jis pradėjo smerkti
viešas pamaldas ir pareiškė,
kad paklusti kunigaikščiams
reiškia tarnauti ir Dievui, ir
Beliarui.

Žmonės, kurie tik pradėjo
išsivaduoti iš popiežystės
jungo, taip pat buvo
nepatenkinti civilinės valdžios
apribojimais. tomo Miuncerio
revoliucingas mokymas, kuris,
pasak jo, gavo Dievo pritarimą,
skatino jo sekėjus nepripažinti

jokios valdžios, išlaisvino
prietarus bei aistras. prasidėjo
baisiausi maištai ir
susirėmimai, o Vokietijos laukai
permirko krauju.

matydamas fanatizmo
pasekmes, kurioms, priešų
manymu, paskatino
reformacija, Liuteris vėl
išgyveno didžiules sielos
kančias, kaip kadaise Erfurte.
Popiežystės vadai skelbė, o
daugelis pritarė jiems, kad
maištai buvo Liuterio mokymo

vaisius. Nors kaltinimas neturėjo nė menkiausio pagrindo, tačiau reformatorius labai nusiminė. Tai buvo daugiau nei jis galėjo pakelti - tiesos reikalui iškilo grėsmė būti sugretintam su primityviu fanatizmu. Antra vertus, maištų kurstytojai neapkentė Liuterio, kadangi jis ne tik priešinosi jų doktrinoms ir atmetė jų tariamąjį dieviškąjį įkvėpimą, bet ir paskelbė juos civilinės valdžios maištininkais. Keršydami jie apšaukė Liuterį niekingu apgaviku. Taigi jis

užsitraukė ir kunigaikščių, ir liaudies priešiskumą.

Romos katalikai džiūgavo, tikėdamiesi, kad Reformacija greitai sužlugs. Jie smerkė Martyną Liuterį net už tokias klaidas, kurias jis nuoširdžiai stengėsi ištaisyti. Fanatikams, teigusiams, kad su jais buvo labai neteisingai elgiamasi, pavyko užkariauti daugybės žmonių simpatijas. Dažnai tuos, kurie laikosi neteisingų pozicijų, pradedama laikyti

kankiniais. Jie iš visų jėgų kovojo su Reformacija, o dabar jų buvo gailimasi, jie buvo laikomi žiaurumo ir priespaudos aukomis. Tai buvo šėtono darbas, įkvėptas tos pačios maištingos dvasios, kuri kadaise pasireiškė danguje.

šėtonas nuolat siekia apgauti žmones ir priversti juos vadinti nuodėmę teisumu, o teisumą nuodėme. tai daryti jam labai sekasi. Ištikimi Dievo tarnai dažnai pasmerkiami, jiems

priekaištaujama vien dėl to, kad
jie drąsiai stoja ginti tiesą!
Žmonės, kurie yra šėtono
talkininkai, giriami, jiems
meilikuojama, kartais jie net
laikomi kankiniais, o tie, kurie
turėtų būti gerbiami ir
palaikomi dėl ištikimybės
Dievui, paliekami likimo valiai,
įtarinėjami, jais nepasitikima.

Apsimestinas šventumas ir
tariamasis pasišventimas
tebeklaidina žmones. tai
pasireiškia įvairiomis

formomis, bet išlieka ta pati dvasia, kaip ir Liuterio laikais. Ji nukreipia žmonių mintis nuo šventojo Rašto ir verčia juos vadovautis savo jausmais bei vaizduote, o ne paklusti Dievo Įstatymui. tai yra sėkmingiausia šėtono priemonė užtraukti negarbę tiesos tyrumui.

liuteris drąsiai gynė Evangeliją nuo puolimų iš visų pusių. Dievo Žodis pasireiškė kaip galingas ginklas kiekviename

susidūrimė. šiuo Žodžiu jis kovojo su uzurpacine popiežiaus valdžia ir scholastų racionalistine filosofija, jis kaip uola priešinosi fanatiškumui, kuris siekė susilieti su Reformacija.

Kiekviena šių kovojančių pusių savaip atmetė šventąjį Raštą ir iškėlė žmonių išmintį kaip religinės tiesos ir pažinimo šaltinį. Racionalizmas nusilenkia protui ir padaro jį religijos teisingumo kriterijumi.

Romos katalikai, skelbiantys popiežiaus įkvėpimą, kuris siekia apaštalu laikus ir nekinta visais amžiais, leidžia kiekvieną baisų pasileidimą ir pagedimą pridengti apaštališkų įgaliojimų šventumo skraiste. Įkvėpimas, į kurį pretendavo tomas Miunceris ir jo šalininkai, buvo vien vaizduotės vaisius ir turėjo griauinančią įtaką tiek pasaulietinei, tiek bažnytinei valdžiai. tikroji krikščionybė priima Dievo Žodį kaip didelį įkvėptos tiesos lobį ir bet kurio įkvėpimo matą.

Grižęs iš Vartburgo, liuteris
baigė versti Naująjį testamentą,
ir pagaliau Vokietijos žmonės
gavo Evangeliją savo gimtąja
kalba. Visi mylintys tiesą
džiaugsmingai sutiko
Evangelijos vertimą, tačiau tie,
kurie laikėsi žmonių papročių
ir įsakymų, ją atmetė.

Kunigai sunerimo, kad dabar
paprasti žmonės galės su jais
aiškintis Dievo Žodį ir bus
atskleistas kunigų

nemokšiškus. jų juslinio
mąstymo ginklai buvo bejėgiai
prieš Dvasios kalaviją. roma
ryžosi panaudoti savo
autoritetą, kad užkirstų kelią
šventojo rašto plitimui, tačiau
dekretais, prakeiksmiais ir melu
ji nieko nepasiekė. juo labiau
roma smerkė ir draudė šventąjį
rašta, juo labiau žmonės troško
sužinoti, ko jis iš tikrųjų mokė.
Visi raštingieji norėjo tyrinėti
Dievo Žodį patys. jie nešiojosi jį
su savimi, skaitė po keletą
kartų ir nepasitenkindavo, kol
neišmokdavo ilgų ištraukų

atmintinai. matydamas
susidomėjimą, su kuriuo buvo
priimamas naujasis
testamentas, Liuteris
nelaukdamas pradėjo versti
šenąjį testamentą ir leido jį
dalimis, kai tik jas užbaigdavo.

Martyno Liuterio raštai buvo
vienodai sveikinami ir
miestuose, ir kaimuose. „Ką
Liuteris ir jo bendradarbiai
parašydavo, platindavo kiti.
Vienuoliai, įsitikinę įžadų
beprasmiškumu ir trokštantys

pakeisti dykinėjantį gyvenimą aktyvia veikla, tačiau patys nesugebantys skelbti Dievo Žodžio, keliavo per provincijos miestus ir kaimus, pardavinėjo Liuterio ir jo bendradarbių knygas. Greitai Vokietijoje atsirado daug tokių narsių knygnešių.”

šias knygas labai susidomėję tyrinėjo turtingi ir vargšai, mokyti ir nemokyti. Kaimų mokyklų mokytojai naktimis skaitė jas garsiai nedidelėms

prie židinio susirinkusioms
grupėms klausytojų. Kiekvieną
kartą kelios sielos įsitikindavo
tiesa ir su džiaugsmu
priėmusios Žodį, perduodavo
Gerąją naujieną kitiems.

Pildėsi įkvėptas Dievo Žodis:
„Tavo žodžių aiškinimas
apšviečia, pamoko įžvalgos net
neišmanėlius.“ (Psalmė 119, 130
) Šventojo rašto tyrinėjimas
labai keitė žmonių širdis ir
protus. Popiežiaus
viešpatavimas užkrovė

pavaldiniams geležinį jungą,
kuris laikė juos nežinioje ir
žemino. Prietarų išgąsdinti
žmonės skrupulingai siekė
laikytis apeigų, kurios
nejaudino nei širdies, nei proto.
Liuterio pamokslai,
atskleidžiantys paprastas Dievo
Žodžio tiesas, o po to ir pats
rašytinis Žodis, patekęs į
paprastų žmonių rankas,
pažadino jų snaudžiančias
jėgas. Jis ne tik valė ir kilnino jų
dvasią, bet ir ugdė protinius
sugebėjimus.

Visų luomų žmones buvo
galima pamatyti su Biblija
rankose, ginančius
Reformacijos mokymą.
popiežininkai, kurie paliko
šventojo rašto tyrinėjimą
kunigams ir vienuoliams, dabar
ragino juos griauti naują
mokymą. Tačiau kunigus ir
vienuolius, kurie neišmanė nei
šventojo rašto, nei Dievo
galybės, nugalėjo tie, kuriuos jie
kaltino nemokšišku ir
erezija. „Nelaimėi, - pasakė

vienas katalikų rašytojas, -
Liuteris įtikino savo sekėjus
netikėti niekuo, išskyrus
Šventąjį Raštą.” Minios
susirinkdavo išgirsti tiesą,
skelbiamą mažai išsilavinusių
žmonių, kurie net įsijungdavo į
diskusijas su mokytais ir
iškalbingais teologais. Šių
didžių žmonių gėdingas
nemokšiškumas labai
išryškėdavo tada, kai jų
argumentus atremdavo
paprastas Dievo Žodžio
mokslas. Amatininkai,
kareiviai, moterys ir net vaikai

buvo geriau susipažinę su
Biblijos mokymu nei kunigai ir
mokytieji daktarai.

Mokyti žmonės taip pat
netrukus pajuto Evangelijos
įtaką, jų darbai žymiai skyrėsi
nuo popiežiaus sekėjų darbų.

„Pasišventę mokslui,
tyrinėjantys Šventąjį Raštą ir
susipažįstantys su antikos
šedevrais kilniaširdžiai
jaunuoliai nepasidavė seniems
Bažnyčios hierarchijos
šalininkams, kurie apleido

kalbų ir literatūros mokymąsi.
[...] Turėdami gyvą protą, kilnią
sielą ir bebaimę širdį, šie jauni
vyrai greitai įgijo tokių žinių,
kad ilgą laiką niekas negalėjo
varžytis su jais. [...] Todėl kai
šie jauni Reformacijos gynėjai
bet kokioje draugijoje
susitikdavo su Romos katalikų
bažnyčios daktarais, jie taip
lengvai juos įveikdavo, kad šie
neišmanantys vyrai pradėdavo
svyruoti, susijaudindavo ir
nusipelnydavo visuotinės
paniekos.”

Kai Romos katalikų
dvasininkija pamatė, kad
sumažėjo parapijiečių
bažnyčiose, ji kreipėsi pagalbos
į miestų vyresnybę ir bet
kokiomis priemonėmis stengėsi
susigražinti klausytojus. Tačiau
žmonės naujame tikėjime rado
tai, kas patenkino sielos
reikmes, ir nusionuko nuo tų,
kurie taip ilgai maitino juos
išgalvotais ritualais ir
beverčiais priesakais.

Kai tiesos mokytojus pradėjo persekioti, jie atkreipė dėmesį į Kristaus žodžius: „Kai pradės jus persekioti viename mieste, bėki te į kitą.“ (Mato 10, 23)

Šviesa prasiskverbė visur.

Persekiojami bėgliai rasdavo svetingai atvertas duris ir svetur gyvendami liudydavo Kristų. Kartais jiems pavykdavo skelbti bažnyčiose, o kai nebūdavo tokios galimybės, kieno nors namuose arba lauke. Šventykla tapdavo bet kuri vieta, kur atsirasdavo nors vienas klausytojas. taip

energingai bei atkakliai
skelbiama tiesa nepaisė jokių
kliūčių.

Bergždžios buvo bažnytinės ir
civilinės valdžios pastangos
sunaikinti ereziją. Veltui
persekiotojai griebėsi
įkalinimų, kankinimų, laužų ir
kardo. tūkstančiai tikinčiųjų
paženklino savo tikėjimą
krauju, bet darbas vyko toliau.
Persekiojimai tik pasitarnavo
tiesos skleidimui, o šėtono
pastangos sujungti ją su

fanatizmu baigēsi tuo, kad
skirtumas tarp Dievo ir ņetono
darbo tapo akivaizdus.

11. Kunigaikščių Protestas

Vienas kilniausių viešų
pareiškimų kada nors padarytų
Reformacijos vardan buvo
Vokietijos krikščionių
kunigaikščių protestas,
pareikštas 1529 m. špėjerio
seime. TU Dievo vyrų drąsa,
tikėjimas ir tvirtumas iškovojo
sąžinės ir minties laisvę
ateinantiems amžiams. Jų
protestas suteikė reformuotai
Bažnyčiai protestantų vardą, o

jo principai sudarė „pačią protestantizmo esmę.“

reformacijai atėjo tamsios ir grėsmingos dienos. nepaisant Vormso edikto, paskelbusio Liuterį už įstatymo ribų ir uždraudusio skleisti jo mokslą arba tikėti juo, imperijoje įsigalėjo religinis pakantumas. Dievo apvaizda tramdė su tiesa kovojančias jėgas. nors Karolis V siekė sužlugdyti reformaciją, bet kai tik jis pakeldavo ranką suduoti smūgį, būdavo

priverstas nukreipti jį į šalį.
Dažnai neišvengiama žūtis
grėsė visiems, kurie drįso
pasipriešinti Romai, tačiau
kritišku momentu atsirasdavo
kokia nors kliūtis - tai prie
rytinės sienos pasirodydavo
turkų armijos, tai Prancūzijos
karalius, tai net pats popiežius,
kuris pavydėjo imperatoriui
didėjančios galybės,
paskelbdavo jam karą. Taip dėl
tautų kovos ir sujudimo
Reformacija galėjo stiprėti ir
plėstis.

Tačiau galiausiai katalikų vadai
įveikė tarpusavio vaidus, kad
galėtų bendromis jėgomis pulti
reformatorius. 1526 m. špėjerio
seimas suteikė kiekvienai šaliai
visišką religijos laisvę iki
Visuotinio bažnyčios
susirinkimo. Bet vos tik praėjo
pavojai, kurie privertė padaryti
šią nuolaidą, 1529 m.
imperatorius špėjeryje sukvietė
antrąjį seimą, kad galutinai
sunaikintų ereziją. BUVO
nuspręsta mėginti taikiai

įkalbėti kunigaikščius
pasipriešinti reformacijai, jei tai
nepasisektų, Karolis buvo
pasirengęs griebtis ginklo.

popiežininkai džiūgavo.
Daugybė jų susirinko į špėjerį,
jie atvirai rodė savo
priešiškumą reformatoriams ir
jų užtarėjams. Melanchtonas
rašė: „mes tapome pasaulio
šiukšlėmis ir jaučiame jų
neapykantą, tačiau Kristus
pažvelgs į savo vargšus vaikus
ir apsaugos juos.“

Atvykusiems kunigaikščiams protestantams buvo uždrausta skelbti evangeliją tuose namuose, kuriuose jie apsistojo. tačiau špėjerio gyventojai troško girdėti Dievo Žodį ir, nepaisydami draudimo, tūkstančiai plūdo į pamaldas, kurios vykdavo Saksonijos kurfiursto koplyčioje.

tai greitino krizę. imperatorius kreipėsi į seimą reikalaudamas, kad nutarimas, kuris suteikė sąžinės laisvę, būtų atšauktas,

nes jis esą sukėlė didelę netvarką. Šis despotiškas ketinimas sukėlė protestantų nerimą ir pasipiktinimą. Vienas jų pasakė: „Kristus vėl pateko į Kajafo ir piloto rankas.“

Romos dvasininkai dar labiau įniršo. Vienas užsispyręs popiežininkas pareiškė: „geriau turkai nei liuteronai, nes turkai laikosi pasninko, o liuteronai - ne. Jeigu mums reiktų rinktis, verčiau pasirinktume senosios Bažnyčios raštus, nors juose ir

yra klaidų, o ne Šventąjį Dievo Raštą.”

Melanchtonas rašė: „Kiekvieną dieną visų akivaizdoje Faberis meta į mus, Evangelijos skelbėjus, vis naują akmenį.”

Religijos pakantumas buvo įteisintas, ir protestantiškos kunigaikštystės ryžosi priešintis bet kokiam teisių pažeidimui. Martynui Liuteriui, pagal Vormso ediktą vis dar esančiam už įstatymo

ribų, nebuvo leista atvykti į Špėjerį, tačiau vietoj jo atvyko bendražygiai ir kunigaikščiai, kuriuos Dievas šiuo kritišku momentu įkvėpė ginti Jo reikalą. Kilmingasis Frydrichas saksonietis, Liuterio globėjas, mirė, tačiau jo brolis ir įpėdinis jonas džiaugsmingai sveikino Reformaciją ir, siekdamas taikos, energingai ir drąsiai gynė tikėjimą.

Dvasininkai siekė, kad pripažinusiųs Reformaciją

kunigaikštystės besąlygiškai pasiduotų romos jurisdikcijai. o reformatoriai reikalavo jiems anksčiau suteiktos laisvės. jie negalėjo sutikti, kad roma vėl pradėtų valdyti tas šalis, kurios taip džiaugsmingai priėmė Dievo Žodį.

pagaliau buvo pasiūlytas kompromisas: ten, kur reformacija dar nebuvo įsitvirtinusi, Vormso ediktas turėtų būti griežtai vykdomas, o „ten, kur žmonės nesilaiko jo

ir kur jo vykdymas sukeltų
maišto grėsmę, neįvesti jokių
naujų reformų, pamoksluose
nenagrinėti ginčytinų
klausimų, netrukdyti
katalikams laikyti Mišias ir
neleisti priimti liuteronybę.”
seimas priėmė tokį sprendimą,
nudžiugindamas bažnyčių
kunigus ir prelatus.

jei šis ediktas įsigaliootų,
„reformacija negalėtų nei
plėstis ten [...], kur ji dar
nebuvo žinoma, nei įsitvirtintų

[...] ten, kur ji jau gyvavo.”
Vadinasi, žodžio laisvė būtų uždrausta. Būtų draudžiama atsiversti į naująjį tikėjimą. reformacijos draugai turėjo nedelsdami paklusti šiems apribojimams ir draudimams. Atrodė, kad pasaulio viltys užgeso. „romos valdžios atkūrimas [...] neišvengiamai sugražintų senuosius piktnaudžiavimus” ir atsirastų proga „visiškai sunaikinti darbą, kuris jau ir taip sukrestas fanatizmo ir nesutarimų.”

Kai protestantai susirinko pasitarti, jie žiūrėjo vienas į kitą visiškai nusimineę ir vienas kito klausė: „Ką daryti?“ Atsakymas į šį klausimą turėjo didžiulę reikšmę pasauliui. „Ar reformacijos vadai pasiduos ir pripažins ediktą? Kaip galėjo reformatoriai šią iš tiesų lemtingą valandą taip lengvai pasiduoti ir priimti neteisingus sprendimus?! Kiek padorių pretekstų ir pateisinamų priežasčių jie galėjo rasti, kad

niekas nesmerktų jų paklusus
romai! kunigaikščiams
liuteronams buvo
garantuojama religijos laisvė.
Ta pati privilegija buvo
taikoma ir jų valdiniam, kurie
prieš įsakymo išleidimą priėmė
reformuotą tikėjimą. negi tai jų
netenkino? Kiek pavojų jie
išvengtų, jeigu vykdytų įsaką!
Kokios nežinomos audros ir
vėtros juos užklups, jei
nepaklus! Kas žino, kokias
galimybes atneš ateitis?
pasirinkime taiką, priimkime
alyvų šakelę, kurią mums siūlo

roma, ir užgydykime Vokietijos žaizdas. taip samprotaudami reformatoriai galėjo pateisinti kompromisą, kuris artimiausiu metu būtų sužlugdęs jų reikalą.

Laimėi, jie rimtai įvertino principus, kuriais rėmėsi šis pasiūlymas, ir jų veiksmams vadovavo tikėjimas. Kokie buvo tie principai? tai romos teisė suvaržyti sąžinę ir uždrausti minties laisvę. Jiems ir jų pavaldiniams protestantams tikėjimo laisvė

buvo suteikta tik kaip malonė,
specialiai sąlygota šio
pasiūlymo, tai nebuvo teisė.
Tam, kuris nepriklausė šiam
susitarimui, liko galioti didysis
romos valdžios principas;
neliko sąžinės savarankiškumo
ir teisės; roma tebebuvo
neklystantis teisėjas ir jai
reikėjo paklusti. priėmus
siūlomą susitarimą tektų
pripažinti, kad religijos laisvė
galioja tik saksonijoje, o
likusioje krikščioniškojo
pasaulio dalyje minties laisvė ir
reformuoto tikėjimo

išpažinimas būtų laikomas nusikaltimu; neklusniųjų laukė požemio kalėjimai ir laužai. ar galėjo jie sutikti apriboti religijos laisvę? tuomet reikėjo pripažinti, kad reformacija baigėsi, ir atsivertusiųjų daugiau nebus, kad atkovota paskutinė žemės pėda, o ten, kur roma turėjo valdžią, jos viešpatavimas bus amžinai išsaugotos. ar reformatoriai galėjo likti nekalti dėl kraujo, kurį pralietų šimtai ir tūkstančiai tų, kurie pagal šį kompromisinį susitarimą turėtų

atiduoti gyvybę popiežiaus valdomose šalyse? tai reikštų svarbią valandą išduoti evangeliją ir krikščioniškojo pasaulio laisvę.” ne! geriau jie „paaukos viską, net savo kunigaikštystes, karūnas ir gyvybę.”

„Mes atmetame šį įsakymą, - pareiškė kunigaikščiai. - Sąžinės dalykuose daugumos nuomonė negalioja.” Šie seimo dalyviai paskelbė:

„Mūsų imperija džiaugiasi 1526 m. dekreto taika; ją panaikinus, Vokietija patirs vargą ir vėl susiskaldys. seimas turi teisę palaikyti religijos laisvę, kol bus sušauktas Visuotinis susirinkimas.”

Valstybės pareiga - apsaugoti sąžinės laisvę, tokia yra jos įgaliojimų riba religijos dalykuose. Bet kuri vyriausybė, išleisdama įstatymus, kuriais mėgina reguliuoti religinį gyvenimą arba kištis į jį, aukoja

svarbiausią principą, už kurią taip kilniai kovojo krikščionys protestantai.

Popiežininkai nusprendė palaužti tai, ką jie vadino „įžūliu užsispyrimu“. Jie mėgino pasėti nesantaiką tarp Reformacijos gynėjų, baugino visus, kurie slapta pritarė jai. Pagaliau seimas pareikalavo, kad laisvųjų miestų atstovai atsakytų, ar pritaria pasiūlymo sąlygoms. Šie prašė palaukti, tačiau veltui. Primitytinai

reikalaujant atsakymo išaiškėjo,
kad pusė jų palaiko
reformatorius. Tie, kurie
atsisakė paaukoti sąžinės laisvę
ir asmeninio sprendimo teisę,
gerai žinojo, jog ateityje jie bus
kritikuojami, smerkiami ir
persekiojami. Vienas seimo
dalyvis pasakė:

„Mes turime arba atsižadėti
Dievo Žodžio, arba žūti laužo
liepsnose.“

Karalius Ferdinandas,
imperatoriaus atstovas seime,
suprato, kad įsakas sukels
rimtus nesutarimus. Reikėjo
įkalbėti kunigaikščius jį
pripažinti ir palaikyti. Todėl jis
griebėsi įtikinėjimo meno, gerai
žinodamas, kad panaudojus
jėgą, šių vyrų ryžtas tik
sustiprės. Jis „maldavo
kunigaikščius pripažinti įsaką
užtikrindamas, kad tuomet
imperatorius bus jais labai
patenkintas.“ Tačiau šie ištikimi
vyrai pripažino aukštesnę nei

žemiškųjų valdovų valdžią,
todėl ramiai atsakė:

„Mes paklusime imperatoriui
visais klausimais, kurie padės
palaikyti taiką ir pagarbins
Dievą.“

Pagaliau prieš visą seimą
karalius pareiškė kurfiurstui ir
jo šalininkams, kad ediktas
„bus išleistas kaip
imperatoriaus įsakas“ ir „jiems
beliks pasiduoti daugumai“.
Tai pasakęs jis išėjo, nesuteik

damas reformatoriams
galimybės apsvarstyti jo
žodžius ir atsakyti. „Veltui jie
siuntė delegaciją, maldaudami
karalių grįžti.“ Į jų įtikinėjimus
jis teatsakė: „Viskas jau
nuspręsta; belieka paklusti.“
imperatoriaus šalininkai
neabejojo, kad krikščionys
kunigaikščiai laikys šventąjį
rašta aukščiau už visus žmonių
mokymus ir reikalavimus. Jie
žinojo, kad ten, kur buvo
laikomasi šio principo,
popiežystė galiausiai patirdavo
pralaimėjimą. tačiau kaip

tūkstančiai jų amžininkų,
suprantančių tik tai, kas
regima, imperatoriaus
šalininkai tikėjosi, kad jie ir
popiežininkai bus stipresni už
reformatorius. Jei reformatoriai
būtų pasikliovę tik savo
jėgomis, jie būtų tokie bejėgiai,
kaip apie juos manė priešai.
Nors naujai pažvelgusių į
tikėjimą nebuvo daug,
nepaisant Romos nemalonės, jie
buvo stiprūs. Jie nusisuko „nuo
seimo sprendimo ir kreipėsi į
Dievo Žodį, nuo imperatoriaus

Karolio - į Jėzų Kristų, karalių
Karalių ir viešpačių Viešpatį.”

Kadangi Ferdinandas atsisakė
išklaudyti kunigaikščius
protestantus, jie nusprendė
nekreipti dėmesio į tai, kad jis
nedalyvauja seime ir kuo
skubiau pateikė savo protestą
Nacionalinei tarybai. Jie surašė
iškilmingą deklaraciją ir įteikė
seimui:

„Dievo, vienintelio mūsų
Kūrėjo, Gynėjo, Išgelbėtojo ir

Atpirkėjo, kuris vieną dieną teis mus, taip pat visų žmonių ir visų gyvųjų akivaizdoje, iškilmingai pareiškiamo, kad nei mes, nei mūsų tauta nesutinkame ir nepalaikome nė vieno edikto punkto, nes jis prieštarauja Dievui, Jo Šventajam Žodžiui, mūsų gerai sąžinei ir mūsų sielų išgelbėjimui.

Kaip mes galime priimti šį įsaką? Visagalis Dievas kviečia kiekvieną žmogų pažinti Jį; argi

mes galime sutikti su šiuo įsakymu, kuris atima teisę pažinti Dievą? Tik tas mokymas, kuris atitinka Dievo Žodį, gali būti laikomas teisingu ir tikru. [...] Viešpats draudžia mokyti ko nors kito. [...] Šventasis Raštas turėtų būti aiškinamas kitais ir labiau suprantamais tekstais; [...] ši Šventoji Knyga yra reikalinga krikščioniui visais atvejais, ją lengva suprasti, ji išsklaido tamsą. Dievo malonės padedami mes nutarėme skelbti tik Jo tyrą tikrą Žodį,

koks jis pateiktas Senojo ir Naujojo Testamento Biblijos knygose, nepridedami nieko, kas jo neatitinka. Šis Žodis yra vienintelė tiesa, tikroji viso mokymo ir viso gyvenimo taisyklė, kuri niekada negali nuvilti mūsų ar mus apgauti. tas, kuris stato ant šio pagrindo, atsilaikys prieš visas pragaro jėgas, kai visa žmogiškoji proto menkystė, nukreipta prieš Žodį, žus Dievo akivaizdoje.

todėl nusimetame mus slegiantį jungą. Vis dėlto mes tikimės, kad jo imperatoriškoji didenybė elgsis su mumis kaip pridera krikščioniui, kuris myli Dievą labiau už viską, ir mes išreiškiame jam, taip pat ir jums, maloningieji ponai, savo meilę ir klusnumą, nes tai ir yra mūsų tiesioginė bei teisėta pareiga.”

tai padarė seimui didžiulį išpūdį. protestuojančiųjų narsa daugelį apstulbino ir sujaudino.

Ateitis atrodė jiems audringa ir tamsi. Rodės, kad nepavyks išvengti nesantaikos, vaidų ir kraujo praliejimo. tačiau reformatoriai, įsitikinę savo reikalo teisumu ir remdamiesi į Visagalio ranką, buvo „tvirti ir drąsūs“.

„šio garsaus protesto principai [...] sudaro visą protestantizmo esmę. Šis protestas buvo nukreiptas prieš du piktnaudžiavimus: pasaulietinės valdžios kišimąsi

į tikėjimo dalykus ir despotišką
Bažnyčios valdžią.

protestantizmas iškelia civilinės
valdžios nesikišimo į sąžinės
reikalus principą ir Dievo
Žodžio autoritetą aukščiau
matomos bažnyčios autoriteto.
nepripažindami pasaulietinės
valdžios dieviškuose
dalykuose, kartu su apaštalais
ir pranašais protestantai sako:
'Dievo reikia klausyti labiau
negu žmonių.'

Nepažemindami Karolio V
karūnos, jie iškelia Jėzaus
Kristaus karūną. tačiau

protestantai eina toliau: jie remiasi principu, kad bet koks žmonių mokymas turi būti priklausomas nuo neginčijamo Dievo Žodžio." Be to, protestantai pareiškė savo teisę laisvai reikšti įsitikinimus. Jie ne tik tikės Dievo Žodžiu ir jam paklus, bet ir jo mokys. Jie taip pat paneigė kunigo ar pareigūno teisę jiems kliudyti. Špėjerio protestas priešinosi religiniam nepakantumui ir iškilmingai skelbė visų žmonių teisę garbinti Dievą pagal jų sąžinės balsą.

Protestas buvo paskelbtas
viešai, jis liko tūkstančių
žmonių atmintyje, jis įrašytas į
dangaus knygas, kur jokio
žmogaus ranka jo neištrins.
Visa protestantiškoji Vokietija
priėmė šį protestą kaip savo
tikėjimo išraišką. šioje
deklaracijoje žmonės matė
naujesnės ir geresnės eros
pažadą. Vienas kunigaikštis
špėjerio protestantams pasakė:
„tegu Visagalis, suteikęs jums
malonę kalbėti energingai,

laisvai ir drąsiai, padeda jums išlaikyti tą krikščionišką tvirtumą iki amžinybės dienos.”

Jeigu reformatoriai, pasiekę tam tikrą sėkmę, būtų pradėję taikstyti prie laiko ir aplinkybių, kad garantuotų sau pasaulio malonę, jie būtų išdavę Dievą ir savo idealus, ir kartu sužlugdę visą reikalą. Šis kilnių reformatorių patyrimas moko ateinančius amžius. šėtono būdai, kuriais jis kovoja

su Dievu ir jo Žodžiu,
nepasikeitė; dabar, kaip ir XVI
amžiuje, jis ryžtingai siekia, kad
žmonės savo gyvenime
nesivadovautų šventuoju raštu.
Mūsų laikais taip pat labai
nukrypstama nuo rašto
mokymo ir nuostatų, todėl
reikėtų grįžti prie didžiojo
protestantų principo: Biblija, ir
tik Biblija yra vienintelis
tikėjimo ir pareigos matas.
Šėtonas tęsia savo darbą:
įvairiausiomis priemonėmis
stengiasi panaikinti religijos
laisvę. Antikrikščioniška

valdžia, kurią atmetė
protestantai špėjeryje, dabar iš
naujo stengiasi atkurti prarastą
viršenybę, todėl šiandien
vienintelė reformos viltis -
nenukrypstamai laikytis Dievo
Žodžio, kaip buvo parodyta
kritišku Reformacijai metu.

Kai protestantams iškilo
pavojaus grėsmė, Dievas ištiesė
savo ranką, kad apgintų
ištikimuosius. Kaip tik tuo
metu „špėjero gatvėmis
skubėjo Melanchtonas su savo

draugu Simonu Grineusu; jis ragino savo bendrakeleivį perplaukti į kitą Reino krantą. šis buvo labai nustebintas tokio skubotumo. Melanchtonas paaiškino: 'Prie manęs priėjo senas, garbaus amžiaus nepažįstamas žmogus ir rimtai nusiteikęs perspėjo, kad Ferdinandas greit pasiųs teisėtvarkos pareigūnus suimti Grineusą.'"

Tą dieną Simonas Grineusas pasipiktino žymaus katalikų

daktaro Faberio pamokslu.
Baigus jam kalbėti, Grineusas
priėjo prie pamokslininko ir
išreiškė savo pasipiktinimą tuo,
kad šis gynė „kai kuriuos
bjaurius paklydimus“. „Faberis
nuslėpė savo pyktį, tačiau tuoj
po to nuvyko pas karalių, iš
kurio gavo leidimą suimti
įkyrųjį Heidelbergo profesorių.
Melanchtonas neabejojo, jog
Dievas pasiuntė savo angelą,
kad išgelbėtų jo bičiulį.

Melanchtonas nejudėdamas
laukė ant Reino kranto, kol
upės vandenys atitvėrė
Grineusą nuo persekiotojų.
'Pagaliau! - sušuko jis, pamatęs
savo draugą kitame upės
krante. - Pagaliau jis išplėštas iš
žiaurių nagų, kurie trokšta
nekalto kraujo.' Grįžęs į namus,
Melanchtonas sužinojo, kad,
ieškodami Grineuso,
pareigūnai apvertė juos
aukštyn kojom."

Reformacija turėjo būti išgarsinta pasaulio galingiesiems. Karalius Ferdinandas atsisakė išklaudyti kunigaikščius protestantus, tačiau jiems buvo suteikta galimybė pateikti savo reikalą, dalyvaujant imperatoriui ir susirinkus aukštiems dvasininkams ir valstybės pareigūnams. Norėdamas padaryti galą vaidams, kurie drumstė imperijos ramybę, kitais metais po Špėjerio protesto Karolis V sušaukė seimą Augsburge ir pareiškė

norą jam pats pirmininkauti.
Ten buvo pakviesti ir
protestantų vadai.

Dideli pavojai grėsė
Reformacijai, tačiau jos
šalininkai patikėjo savo reikalą
Dievui ir iškilmingai pasižadėjo
likti ištikimi Evangelijai.
Saksonijos kurfiursto artimieji
ragino jų nesirodyti seime. Jie
sakė, jog imperatorius sukviestė
visus kunigaikščius, kad
įviliotų juos į spąstus, ir
paklausė: „Ar nerizikinga

nuvykti ir užsidaryti
apjuostame sienomis mieste su
galingu priešu?”

Tačiau kiti kilmingieji pareiškė:
„Tegu kunigaikščiai būna
drąsūs, ir Dievo reikalas bus
išgelbėtas.” „Dievas yra
ištikimas ir Jis neapleis mūsų, -
pasakė Liuteris.”

Taigi kurfiurstas su palyda
išvyko į Augsburgą. Visi žinojo,
kokie pavojai jam grėsė, todėl
daugelis išlydėjo jį liūdnais

veidais ir neramia širdimi.
Tačiau Liuteris, kuris lydėjo
juos tik iki Koburgo, palaikė jų
besilpstantį tikėjimą,
giedodamas šia proga sukurtą
giesmę „Mūsų Dievas yra stipri
tvirtovė“. Suskambėjusios
melodijos garsai palengvino
neramios nuojautos našta.

Kunigaikščiai protestantai
nusprendė pateikti seimui savo
požiūrį raštiškai, pagrįsdami
teiginius šventuoju raštu. Šis
uždavinys buvo pavestas

Liuteriui, Melanchtonui ir jų bendražygiams. Šį išpažinimą protestantai priėmė kaip savo tikėjimo išraišką ir susirinko pasirašyti po šiuo svarbiu dokumentu. tai buvo iškilmingas ir atsakingas momentas. Reformatoriai siekė atsiriboti nuo politinių klausimų. Jie suvokė, kad Reformacijai neturi daryti įtakos niekas, išskyrus Dievo Žodį. Kai kunigaikščiai susirinko pasirašyti tikėjimo išpažinimą, Melanchtonas įsiterpė ir pasakė: „tegu

pasirašo teologai ir Bažnyčios tarnautojai; patausokime galingųjų žemėje autoritetą kitiems dalykams.”

„Dievas nepritars jums, jeigu neleisite tai padaryti man! - sušuko Jonas Saksonietis. - Aš esu pasiryžęs padaryti viską, ko reikalauja teisingumas, nesirūpindamas dėl savo karūnos. Aš trokštu išpažinti Viešpatį. Jėzaus Kristaus kryžius man brangesnis nei

kurfiursto karūna ir mantija.”
Tai pasakęs, jis pasirašė.

Paėmęs plunksną, kitas kunigaikštis tarė: „Jei mano Viešpaties Jėzaus Kristaus garbė to reikalauja, aš esu pasiruošęs [...] atsisakyti savo turto ir paaukoti gyvybę. Aš geriau atsisakysiu valdžios ir kunigaikštystės, paliksiu savo tėvų žemę su lazda rankoje negu pripažinsiu mokymą, kuris neatitinka šio išpažinimo principų.” Toks buvo šių

Dievo žmonių tikėjimas ir
drąsa.

Atėjo metas pasirodyti
imperatoriumi. Sėdėdamas soste,
apsuptas kurfiurstų ir
kunigaikščių, Karolis suteikė
protestantams reformatoriams
audienciją. Jam buvo
perskaityti jų tikėjimo
išpažinimo nuostatai. Šiame
didingame susirinkime buvo
aiškiai išdėstytos Evangelijos
tiesos ir nurodyti Romos
katalikų bažnyčios paklydimai.

Ta diena buvo paskelbta
„didžiausia Reformacijos diena
ir viena šlovingiausių
krikščionybės ir žmonijos
istorijoje.“

Tik keli metai praėjo nuo to
laiko, kai Vitenbergo vienuolis
vienas stovėjo prieš nacionalinę
tarybą Vormse. Dabar vietoj jo
stovėjo kilmingiausi ir
galingiausi imperijos
kunigaikščiai. Martynui
Liuteriui buvo uždrausta
pasirodyti Augsburgėje, tačiau jis

dalyvavo ten savo žodžiais ir maldomis. Jis rašė: „Aš be galo džiaugiuosi, kad išgyvenau iki šios valandos, kai Kristų viešai išaukštino tokie žymūs išpažinėjai ir tokiame didingame susirinkime.“ Taip išsipildė šventojo Rašto žodžiai: „Kalbėsiu apie tavo įsakus ir nesigėdinsiu karalių akivaizdoje.“ (Psalmė 119, 46)

apaštalo pauliaus laikais Evangelija, dėl kurios jis buvo įkalintas, taip pat buvo

paskelbta karaliams ir
kilmingiesiems. Istorija
pasikartojo: tai, ką imperatorius
uždraudė skelbti iš sakyklų,
buvo paskelbta rūmuose; tai, ką
daugelis laikė netinkamu
klausytis net tarnams, išgirdo
šeimininkai ir imperijos
valdovai. Karūnuoti ir tituluoti
asmenys buvo klausytojai,
karūnuoti kunigaikščiai -
pamokslininkai, o pamokslas
buvo skirtas didingai Dievo
tiesai. „Nuo apaštalų laikų, -
teigia vienas rašytojas, - nebuvo
nieko didingesnio, nebuvo

skelbiama kilnesnio tikėjimo išpažinimo.”

„Mes negalime paneigti, kad viskas, ką pasakė liuteronai, yra tiesa”, - pareiškė vienas vyskupas popiežininkas. „Ar galite argumentuotai paneigti kurfiursto ir jo šalininkų išpažinimą?” - kažkas paklausė dr. Eko. „Apaštalų ir pranašų raštais - ne, - buvo atsakyta, - tačiau tėvų ir Bažnyčios mokymu - taip!” „Aš suprantu, - atsiliepė uždavęs klausimą. -

Anot jūsu, liuteronai remiasi
Šventuoju Raštu, o mes - ne.”

Kai kurie Vokietijos
kunigaikščiai ten pat priėmė
reformuotą tikėjimą. Pats
imperatorius paskelbė, kad
protestantų išpažinimas yra
gryna tiesa. Išpažinimo
nuostatai buvo išversti į
daugelį kalbų ir pasklido po
visą Europą, o milijonai
vėlesnių kartų žmonių
pripažino juos kaip savo
tikėjimo pamatą.

Ištikimi Dievo tarnai nedirbo pavieniui. Kai kunigaikštystės, valdžios, tamsybių pasaulio valdovai ir dvasinės blogio jėgos dangaus aukštumose susijungė bendrai kovai su jais, Viešpats nepaliko savo vaikų nelaimėje. Jeigu jų akys būtų galėjusios matyti, jie kaip ir senovės pranašas būtų išvydę aiškų dieviškojo Artumo ir pagalbos įrodymus. Kai pranašo Eliziejaus tarnas išsigandęs parodė savo

šeimininkui priešų kariuomenę,
supusią juos ir atkirtusią bet
kokią galimybę pasprukti,
pranašas meldėsi: „o
VIEŠPATIE, atmerk jam akis,
kad pamatytų!“ (2 Karalių 6,
17) Ir tarnas pamatė: štai kalvos
buvo pilnos ugninių žirgų ir
vežimų - dangaus kariuomenė,
išsirikiavusi apginti Dievo
žmogų. Panašiai angelai
saugojo ir reformatorius.

Martynas Liuteris tvirtai gynė
principą, kuris skelbė, kad

ginant Reformaciją nereikėtų
kreiptis pagalbos nei į civilinę
valdžią, nei griebtis ginklų. Jis
džiaugėsi, kad Vokietijos
kunigaikščiai priėmė
Evangeliją, tačiau kai jie pasiūlė
sudaryti karinę sąjungą,
pasakė: „Evangelijos mokymą
turi ginti tik Dievas. [...] Juo
mažiau žmonės kišis į šį
reikalą, tuo labiau bus matoma
Dievo pagalba. Visas pasiūlytas
politines priemones, mano
manymu, galima priskirti
niekingai baimei ir

nuodėmingam
nepasitikėjimui.”

Kai galingi priešai susivienijo kovai su reformuotu tikėjimu ir atrodė, kad tūkstančiai kardų apnuoginami prieš jį, Liuteris rašė: „Šėtonas rodo savo įniršį, o nedori popiežiai ruošia sąmokslus ir grasina mums karu. Raginkite žmones tikėjimu ir maldomis narsiai kovoti Dievo sosto akivaizdoje, kad mūsų priešai, įveikti Dievo Dvasios, būtų priversti sudaryti

taiką. Mūsų pagrindinė reikmė, mūsų pagrindinis darbas yra malda; tegu žmonės žino, kad dabar prieš juos nukreiptas kardo smaigalys ir šėtono pyktis, todėl tesimeldžia.”

Vėliau, dar kartą prisiminęs kunigaikščių protestantų pasiūlytą gynybos sąjungą, Liuteris teigė, kad vienintelis šios kovos ginklas turėtų būti Dvasios kalavijas. Jis rašė Saksonijos kurfiurstui:
„Paklusdami sąžinės balsui,

mes negalime pritarti pasiūlytai sąjungai. Mes geriau šimtą kartų mirsime negu matysime, kad dėl Evangelijos reikalo bus pralietas nors lašas kraujo. Mūsų dalia - būti vedamais pjauti ėryčiais. Reikia nešti Kristaus kryžių. Tegų jūsu aukštjbė nesibaimina. Savo maldomis mes padarysime daugiau nei mūsų priešai pagyromis. Tegų jūsu rankos nesusitepa brolių krauju. Jeigu imperatorius pareikalaus, kad mes stotume prieš teisną, esame pasiruošę atvykti. Jūs

negalite apginti mūsų tikėjimo:
kiekvienas turi būti pasiruošęs
už tikėjimą rizikuoti ir atiduoti
gyvybę.”

Iš slaptos maldos vietos kilo
jėga, kuri sukretė pasaulį
Didžiąja Reformacija. Ten su
šventa ramybe Viešpaties tarnai
stovėjo ant jo pažadų uolos.
Kovos Augsburge metu
Liuteris „nepraleisdavo nė
dienos, nepaskirdamas nors
trijų valandų maldai, ir tai buvo
valandos, palankiausios

užsiėmimams.” iš jo atskiro kambarėlio girdėjosi, kaip jis išlieja savo sielą Dievui žodžiais, „kupiniais šventos pagarbos, šventos baimės ir vilties. jis kreipėsi į Dievą lyg kalbėtūsi su draugu.”

„Aš žinau, kad Tu esi mūsų Tėvas ir mūsų Dievas, - meldėsi jis, - ir kad Tu išsklaidysi savo vaikų persekiotojus, nes Tu esi su mumis, kai gresia pavojus. Šis reikalas yra Tavo, ir tik Tavo valios dėka mes jo

ëmëmës. Tuomet apsaugok mus, o Tėve!”

Melanchtonui, kuris buvo prislėgtas rūpesčių ir baimės naštos, jis rašė: „Malonė ir ramybė yra Kristuje, aš sakau Kristuje, o ne pasaulyje. Amen. Aš baisiausiai neapkenčiu to per didelio nerimo, kuris žudo tave. Jei šis reikalas neteisingas, palikime jį; jei reikalas teisingas, kodėl mes turėtume atmesti pažadus To, kuris liepia mums miegoti be baimės? [...]

Kristus užbaigs tiesos ir teisingumo darbą. Jis gyvena, Jis valdo; tai kodėl mes turėtume bijoti?”

Dievas išgirdo savo tarnų dūsavimus. Jis suteikė kunigaikščiams ir dvasininkams malonę bei drąsą ginti tiesą prieš tamsybių pasaulio valdovus. Viešpats pasakė: „Štai dedu Sione kertinį akmenį, brangų rinktinį akmenį; kas tiki Jį, nebus sugėdintas.” (1 Petro 2, 6)

Reformatoriai protestantai statė
ant Kristaus, ir pragaro vartai
negalėjo jų nugalėti.

*****

12. Reformacija Prancūzijoje

Kai buvo pareikštas protestas Špėjeryje ir paskelbtas Augsburgo išpažinimas, paženklinę Reformacijos triumfą Vokietijoje, slinko kovos ir tamsos metai.

protestantizmui, susilpnėjus dėl jo šalininkų skilimo ir galingų priešų puolimų, atrodė, buvo lemta visiškai sužlugti.

Tūkstančiai patvirtino savo liudijimą krauju. Kilo pilietinis karas; protestantų reikalą

išdavė vienas iš vadovų;
kilmingiausi kunigaikščiai
protestantai pateko į
imperatoriaus rankas ir kaip
belaisviai buvo vežiojami iš
miesto į miestą. tačiau
tariamąsios pergalės metu
imperatorius patyrė
pralaimėjimą. jis pamatė, kad
auka išslydo jam iš rankų ir
pagaliau buvo priverstas
parodyti pakantumą mokslui,
kurį jis visą gyvenimą stengėsi
sunaikinti. norėdamas išrauti
ereziją, jis rizikavo savo
karalyste, turtais ir gyvybe.

Dabar imperatorius pamatė, kad jo armijos sutriuškintos kruvinose kautynėse, jo turtai išeikvoti, daugeliui jo valdų gresia maištai, o tikėjimas, kurį jis bergždžiai stengėsi užgniaužti, visur sparčiai plinta. Karolis V kovojo su Visagalio galybe. Dievas pasakė: „tebūna šviesa!“ tačiau imperatorius visomis jėgomis siekė išlaikyti tamsą. jo planai sužlugo, ir, prieš laiką susenęs, išsekintas ilgos kovos, jis atsisakė sosto ir pasitraukė į vienuolyną .

šveicarijoje kaip ir Vokietijoje
reformacijai atėjo sunkios
dienos. nors dauguma kantonų
pripažino reformuotą tikėjimą,
kiti užsispyrę laikėsi Romos
tikėjimo. Persekiojimas tų,
kurie troško tiesos, galiausiai
sukėlė pilietinį karą. Cvinglis ir
daugelis jo šalininkų krito
kruvinose Kapelio kautynėse.
Paveiktas šių baisių nelaimių,
greitai po to mirė
Ekolampadijas. Roma
triumfavo ir daugelyje kraštų

atgavo beveik viską, ką buvo praradusi. Tačiau Tas, kurio sumanymai siekia amžinybės dienas, neapleido savo reikalo ir nepaliko savo vaikų likimo valiai. Jo ranka išgelbėjo juos. jis pažadino kovotojus kitose šalyse, kurie toliau vykdė reformaciją.

Dar nenuskambėjus Martyno Liuterio kaip reformatoriaus balsui, prancūzijoje pradėjo aušti. Vienas pirmųjų, kuri pasiekė šviesa, buvo Lefevras,

labai apsišvietęs paryžiaus universiteto profesorius, nuoširdus ir karštas popiežininkas. Tyrinėdamas senovinę literatūrą, jis atkreipė dėmesį į Bibliją, ir pradėjo aiškinti ją savo studentams.

Lefevras buvo uolus šventųjų garbintojas; jis norėjo parengti šventųjų ir kankinių istoriją pagal bažnyčios padavimą. Šis darbas reikalavo daug laiko ir jėgų, tačiau profesorius jau buvo daug nuveikęs, kai,

manydamas, kad šiam darbui gali pasitarnauti biblija, pradėjo ją nuodugniai tyrinėti. jis iš tikrųjų rado šventuosius, tačiau ne tokius, kokius juos apibūdindavo bažnytinis kalendorius. Dieviškosios šviesos srautas apšvietė jo protą. Nustebęs ir pasipiktinęs, jis atsisakė ankstesnio tikslo ir nusprendė tyrinėti Dievo Žodį. netrukus jis pradėjo skelbti ten rastas brangiąsias tiesas.

1512 m., dar iki Liuterio ar Cvinglio reformacijos darbų, Lefevras rašė: „Dievas nuteisina mus tikėjimu; tik teisumas, kurį mes gauname iš jo malonės, atveria amžinąjį gyvenimą.“ svarstydamas apie atpirkimo paslaptį, jis sušuko: „nenusakoma pasikeitimo didybė: Nenuodėmingasis - pasmerktas, o kaltieji - nuteisinami; prakeikimai krinta ant palaimintojo, o prakeiktasis yra laiminamas; Gyvasis miršta, o mirusieji gyvena, Šlovingąjį apgaubia tamsa, o

neišmanantys ir sugėdinti
apsiaučiami šlove.”

Aiškindamas, kad šlovė už
išgelbėjimą priklauso tik
Dievui, jis taip pat skelbė, jog
žmogaus pareiga - paklusti. „jei
tu priklausai Kristaus
bažnyčiai, - sakė jis, - tu esi Jo
kūno dalis; o jei tu esi Jo kūno
dalis, tuomet tu turi
dieviškosios prigimties
pilnatvę. [...] Jeigu žmonės
galėtų suprasti šią privilegiją!
Kaip tyrai, skaisčiai ir šventai

jie gyventų, kaip paniekinančiai
jie nusisuktų nuo šio pasaulio
šlovės, kuri yra niekas,
palyginti su vidine šlove, ta
šlove, kurios negali matyti
akys.”

Tarp Lefevro studentų buvo
keletas, kurie su didžiausiu
susidomėjimu klausėsi jo
žodžių ir kurie po to, kai jų
mokytojo balsas nutilo, tęsė jo
pradėtą darbą - skelbė tiesą.
Vienas jų buvo Gijomas Farelis.
Pamaldžių tėvų sūnus,

išmokytas akilai priimti visus
Bažnyčios mokymus, jis, kaip ir
apaštalas Paulius, apie save
galėjo pasakyti: „[...] aš kaip
fariziejus gyvenau,
laikydamasis griežčiausios
mūsų tikėjimo krypties.”

(Apaštalų darbų 26, 5) Kaip
uolus popiežininkas, jis troško
sunaikinti visus, kurie tik drįstų
pasipriešinti Bažnyčiai. „Aš
griežiau dantimis kaip įsiutęs
vilkas, kai išgirdavau ką nors
kalbantį prieš popiežių”, -
prisimindavo jis vėliau. Jis
nepailso garbinti šventųjų,

kartu su Lefevru apeidavo
Paryžiaus bažnyčias,
besimelsdamas prie altorių ir
puošdamas dovanomis
relikvijorus. Tačiau tai neteikė
sielai ramybės. Nuodėmės
suvokimas neapleisdavo netgi
tada, kai jis atlikdavo skirtą
bažnytinę atgailą. Kaip balso iš
Dangaus jis klausėsi
reformatoriaus žodžių:
„Išgelbėjimas yra malonė.
Nekaltasis yra pasmerktas, o
nusikaltėlis - nuteisintas. Tik
Kristaus kryžius atidaro

dangaus ir uždaro pragaro vartus.”

Gijomas Farelis džiaugsmingai priėmė tiesą. Atsivertęs kaip Saulius, jis nusigrėžė nuo tradicijos vergijos ir gavo Dievo vaikų laisvę. „Vietoj kraugeriškos plėšraus vilko širdies, jis įgijo romią švelnaus ir nekalto avinėlio širdį, jis visiškai pasitraukė nuo popiežiaus ir atsidavė Jėzui Kristui.”

Lefevras ir toliau skleidė tiesos šviesą studentams, tuo tarpu Farelis, pradėjęs tarnauti Kristui taip karštai, kaip kadaise tarnavo popiežiui, skelbė tiesą visuomenei. Bažnyčios hierarchas, Mo miesto vyskupas taip pat prisijungė prie jų. skelbti Evangeliją padėjo ir kiti mokytojai, išsiskiriantys savo sugebėjimais ir erudicija. Jie susilaukė daug paramos iš visų socialinių sluoksnių - jų šalininkai buvo ne tik amatininkai ir valstiečiai, bet ir

karūnuoti asmenys. Tuo metu
valdančiojo monarcho
Pranciškaus I sesuo taip pat
priėmė reformuotą tikėjimą.
Pats karalius ir jo motina kurį
laiką žiūrėjo į jį palankiai, todėl
reformatoriai viltingai laukė to
laiko, kai visa Prancūzija
pripažins Evangeliją.

Tačiau jų viltims nebuvo lemta
išsipildyti. Kristaus mokinių
laukė išmėginimai ir
persekiojimai, bet tai
gailestingai buvo nuslėpta nuo

jų akių. Iš pradžių vyravo ramybė, kad jie galėtų įgauti jėgų prieš audrą. Reformacija sėkmingai plito. Mo vyskupas uoliai dirbo savo vyskupijoje, mokydamas ir dvasininkus, ir paprastus žmones. Nemokšiški ir nedori kunigai buvo atleisti ir, kiek įmanoma, pakeisti mokytais ir pamaldžiais. Vyskupas labai troško, kad jo žmonės patys susipažintų su Dievo Žodžiu, ir jo troškimas netrūkus išsipildė. Lefevras pasiryžo išversti Naujajį Testamentą, ir tuo pat metu, kai

Liuterio vokiškasis Šventasis
Raštas išėjo Vitenberge,
pracūziškasis Naujasis
Testamentas buvo išleistas Mo.
Vyskupas negailėjo jėgų ir lėšų,
kad išplatintų jį savo
parapijose, todėl Šventasis
Raštas greitai pasiekė žmones.

Kaip mirštantys iš troškulio
keliautojai džiaugsmingai
puola prie gaivinančio vandens
šaltinio, taip šios sielos sutiko
Dangaus žinią. Valstiečiai,
dirbdami laukuose, o

amatininkai savo dirbtuvėse,
praskaidrindavo kasdienį
darbą, kalbėdamiesi apie
brangias Šventojo Rašto tiesas.
Vakarais, užuot ėję į vynines,
jie susirinkdavo vieni kitų
namuose, skaitydavo Dievo
Žodį ir kartu meldavosi bei
šlovindavo Dievą. Šios
bendruomenės greitai pasikeitė.
Neturtingų, nemokytų ir
sunkiai dirbančių valstiečių
gyvenimą paveikė taurinanti
Dievo malonės jėga.
Nusižeminę, mylintys ir dori jie
buvo gyvi liudytojai to, ką

Evangelija gali padaryti tiems,
kurie ją nuoširdžiai priima.

Šviesa, įsižiebusi Mo mieste,
pasklido toli. Kiekvieną dieną
didėjo atsivertusiųjų skaičius.
Bažnyčios hierarchijos pyktį
kurį laiką sulaukė karalius,
kuris niekino ribotą vienuolių
fanatiškumą, tačiau
popiežininkai galiausiai
nugalėjo. Vėl įsiliepsnojo
laužai. Mo vyskupas, priverstas
pasirinkti laužą arba išsižadėti,
pasirinko lengvesnį kelią,

tačiau, nepaisydamos savo vado kritimo, jo avelės liko tvirtos. Daugelis paliudijo savo ištikimybę tiesai mirtimi laužo liepsnose. Šių paprastų krikščionių drąsa ir atsidavimas mirties valandą bylojo tūkstančiams garsiau, nei jų žodžiai ramybės dienomis.

Ne tik paprastieji ir neturtingieji kentėdami bei niekinami narsiai liudijo Kristų. prabangiose pilių ir rūmų menėse buvo didingų širdžių,

kurios tiesą vertino labiau už
turtą, padėtį ar net gyvybę.
riterio ginkluotė slėpė kilnesnę
ir tvirtesnę dvasią nei vyskupo
mantija ar mitra.

Luji de Berkenas buvo aukštos
kilmės. narsus ir mandagus
riteris godžiai siekė žinių, buvo
elegantiškų manierų ir
nepriekaištingo elgesio. „Jis
buvo, - sako vienas rašytojas, -
karštas popiežijos šalininkas,
uoliai lankė mišias ir noriai
klausėsi pamokslų; [...] visas jo

dorybes vainikavo ypatingas pasibjaurėjimas liuteronybe.” Tačiau kaip ir daugelis kitų, kuriuos Apvaizda nukreipė į Bibliją, jis nustebo radęs joje „ne Romos, o Martyno Liuterio mokymą.” Taigi jis visiškai atsidavė Evangelijos skelbimui.

Berkenas buvo „labiausiai apsišvietęs Prancūzijos kilmingasis”, gabus, iškalbingas, drąsus, uolus ir įtakingas žmogus karaliaus rūmuose - jis buvo karaliaus

numylėtinis; visa tai daugelį skatino laikyti jį verčiausiu šalies reformatoriumi. Beza sakė: „Berkenas būtų tapęs antruoju Liuteriu, jeigu Pranciškaus I asmenybėje jis būtų radęs antrąjį Saksonijos kurfiurstą.“ „Jis blogesnis už Liuterį,“ - šaukė popiežininkai. Ir iš tikrųjų Prancūzijos katalikai bijojo jo labiau nei Liuterio. Jie pasodino Berkeną į kalėjimą kaip eretiką, tačiau karalius išlaisvino jį. Kova tęsėsi keletą metų. Pranciškus I, svyruodamas tarp Romos ir

Reformacijos, pakaitomis
toleravo ir varžė piktą
vienuolių karštumą.

Popiežininkai buvo tris kartus
įkalinę Berkeną, ir kiekvieną
kartą karalius išlaisvindavo jį.
Žavėdamasis šio žmogaus
genialumu ir kilnumu, karalius
atsisakė paaukoti jį bažnyčios
hierarchijos pykčiui.

berkenas buvo įspėtas dėl
pavojaus, gresiančio jam
prancūzijoje, ir raginamas
pasekti pavyzdžiu tų, kurie

saugiai gyveno savanoriškoje
tremtyje. bailus ir
prisitaikėliškas Erazmas,
kuriam, nepaisant viso
erudicijos žavumo, trūko
moralinės didybės, kuri skatina
žmones paaukoti gyvybę ir
garbę už tiesą, rašė berkenui:
„Paprašyk, kad tave pasiųstų
ambasadoriumi į kurią nors šalį
arba išvyk į kelionę po
Vokietiją. Tu pažįsti bedą ir
kitus jo bendražygius. Jis yra
daugiagalvė pabaisa, svaidanti
nuodus į visas puses. tavo
priešų - legionai. Jei tavo dalia

būtų geresnė nei Jėzaus
Kristaus, net ir tuomet jie
nepaliktų tavęs, kol
nesunaikintų pačiais
žemiausiais būdais. Per daug
nepasitikėk karaliaus globa. bet
kuriuo atveju nekompromituok
manęs teologams.”

Tačiau, didėjant pavojui,
berkeno užsidegimas tik
sustiprėjo. Negalvodamas
pasielgti taip, kaip patarė
Erazmas, jis nusprendė veikti
dar drąsiau. Jis ne tik gins tiesą,

bet ir demaskuos paklydimus.
Kaltinimą erezija, kuri Romos
katalikai stengėsi jam primesti,
jis nukreips į juos pačius.
Labiausiai nesutaikomi ir
pikčiausi jo oponentai buvo
Paryžiaus universiteto, kuris
buvo aukščiausias dvasinis
autoritetas mieste ir šalyje,
teologijos fakulteto
mokslininkai ir vienuoliai. Iš jų
veikalų berkenas išrašė dvylika
prieštaravimų, kuriuos viešai
paskelbė kaip
„prieštaraujančius biblijai ir

eretiškus” ir kreipėsi į karalių būti šio ginčo teisėju.

Karalius, norėdamas parodyti priešininkų įtaigumą ir išmintį, džiaugėsi galimybe pažeminti išpuikusių vienuolių išdidumą. Jis liepė, kad Romos katalikai gintų savo reikalą remdamiesi biblija. Jie gerai žinojo, kad šis ginklas neatneš jiems sėkmės. Katalikai geriau mokėjo valdyti tokius ginklus kaip įkalinimai, kankinimai ir laužai. Dabar vaidmenys pasikeitė, ir jie

pamatė, kad stovi ant tos prarajos krašto, į kurią norėjo nustumti berkeną. Nustebę jie nežinojo, ko griebtis, kad išsisuktų iš nemalonios padėties.

Tačiau „kaip tik tuo metu buvo išniekinta ant vienos gatvės kampo stovėjusi mergelės Marijos statula.“ mieste kilo sąmyšis. minios pasipiktinusių ir nuliūdusių žmonių suplūdo į tą vietą. Karalius taip pat buvo labai įžeistas. tai buvo palanki

proga, kuria vienuoliai galėjo pasinaudoti savo labui, ir jie jos nepraleido. jie pareiškė: „tai Berkeno mokymo vaisiai. šiuo liuteronų suokalbiu netrukus bus sunaikinta viskas - religija, įstatymai ir net sostas.“

Ir vėl Berkenas buvo suimtas. Karaliaus tuo metu nebuvo Paryžiuje, todėl vienuoliai galėjo daryti, ką tik norėjo. Reformatorius buvo nuteistas ir pasmerktas mirti, kad Pranciškus negalėtų jo išgelbėti,

nuosprendis įvykdytas tą pačią dieną. Vidurdienį Berkeną nugabeno į bausmės vietą. Milžiniška minia susirinko pasižiūrėti šio reginio. Buvo nemaža tokių, kurie nustebo ir nustėro pamatę, kad auka tapo žmogus iš vienos narsiausių bei kilmingiausių Prancūzijos šeimų. Nuostaba, panieka, pasipiktinimas ir neapykanta atsispindėjo susirinkusios minios veiduose, tačiau vienas veidas buvo ramus ir nesudrumstas. Kankinio mintys

buvo toli nuo šurmulio; jis jautė tik savo Viešpaties artumą.

Berkenas nematė nei apgailėtino vežimo, kuriuo jį vežė, nei niūrių budelių veidų, jis negalvojo apie laukiančią baisią mirtį. tas, kuris buvo „numiręs, bet yra gyvas per amžių amžius ir turi mirties ir mirusiųjų pasaulio raktus“, buvo šalia jo. Berkeno veidas švytėjo dangaus šviesa ir ramybe. Jis apsirengė geriausiais drabužiais -

„aksomo apsiaustu, skaisčiai raudona atlaso liemene ir auksaspalvėmis kelnėmis.“ Jis turėjo paliudyti savo tikėjimą karalių Karaliaus akivaizdoje, todėl jokie gedulo ženklai neužgniaužė jo džiaugsmo.

Procesija lėtai judėjo gatvėmis, kuriose susirinko minios žmonių. Visi nustebę žiūrėjo į jo ramų ir džiugų veidą. Žmonės sakė: „Jis panašus į žmogų, šventykloje mąstantį apie šventus dalykus.“

Ant laužo Luji Berkenas norėjo tarti kelis žodžius žmonėms, tačiau, bijodami pasekmių, vienuoliai pradėjo šaukti, o kareiviai žvanginti ginklais, todėl triukšmas užgožė kankinio balsą. Taip 1529 m. kultūringo paryžiaus šviesuomenė ir aukščiausieji Bažnyčios autoritetai „davė pavyzdį 1793 metams, kaip nutildyti ant ešafoto mirti pasmerktų žmonių šventus žodžius.“

Berkenas buvo pasmaugtas, o jo kūnas sudegintas. Žinios apie jo mirtį labai nuliūdino Reformacijos draugus visoje Prancūzijoje. Tačiau jis žuvo neveltui. „Mes taip pat esame pasiruošę, - sakė tiesos liudytojai, - pasitikti mirtį džiaugsmingai, nukreipdami žvilgsnius į amžinybę.“

persekiojamiems Mo mieste reformuoto tikėjimo skelbėjams buvo uždrausta sakyti

pamokslus, todėl jie iškeliavo į kitus kraštus. Lefevras po kurio laiko išvyko į Vokietiją, o Farelis grįžo į savo gimtąjį miestą rytų prancūzijoje, kad galėtų skleisti šviesą vaikystės vietovėje. Žinios apie įvykius Mo mieste jau buvo plačiai pasklidusios, todėl tiesa, kurią jis uoliai skelbė, rado klausytojų. Tačiau valdžia greitai ėmėsi priemonių jį nutildyti, ir jis buvo išvarytas iš miesto. Nors daugiau negalėjo dirbti viešai, Farelis ėjo iš kaimo į kaimą, mokydamas

namuose ir nuošaliose pievose,
rasdamas prieglobstį miškuose
ir uolėtuose urvuose, kur
dažnai ateidavo vaikystėje.
Dievas ruošė jį didesniems
išmėginimams. „Vargai,
persekiojimai ir šėtono
užmačios, apie kurias aš buvau
iš anksto įspėtas, užgriuvo
mane, - sakė jis, - ir tai buvo
sunkiau nei aš būčiau galėjęs
pakelti, tačiau Dievas, mano
Tėvas, teikė jėgų ir padės man
visuomet.”

Kaip ir apaštalu laikais
persekiojimai „išėjo į gera
Evangelijos plitimui.”

(Filipiečiams 1, 12) Išvaryti iš
Paryžiaus ir Mo, „išblaškytieji
keliaudami skelbė Gerosios
naujienos žodį.” (Apaštalu
darbu 8, 4) Taip šviesa
skverbėsi į tolimiausias
prancūzijos provincijas.

Dievas ir toliau ruošė žmones,
kurie tęstų Jo darbą. Vienoje
paryžiaus aukštųjų mokyklų
mokėsi mažus, santūrus

jaunuolis - Jonas Kalvinas. Jis pasižymėjo ne tik įžvalgiu protu, bet ir doru gyvenimu, pamaldumu bei žinių troškimu. Greitai jo gabumai ir stropumas padarė jį koledžo pasididžiavimu, buvo laukiama, kad Kalvinas taps pajėgiausiu ir garbingiausiu Romos bažnyčios gynėju. Tačiau dieviškosios šviesos spindulys prasiskverbė net pro scholastikos ir prietarų sienas, už kurių gyveno Kalvinas. naujas mokymas kėlė jam siaubą, jis neabejojo, kad

eretikai vertai užsitarnavo
laužų. tačiau visai atsitiktinai
pats susidūrė su erezija ir buvo
priverstas patikrinti, kaip
Romos katalikų teologija
sugeba kovoti su protestantų
mokymu.

jono Kalvino pusbrolis, kuris
prisijungė prie reformatorių,
apsigyveno paryžiuje. abu
giminaičiai dažnai susitikdavo
ir kartu aptardavo dalykus,
kurie drumstė krikščioniškojo
pasaulio ramybę.

„Pasaulyje yra dvi religijos, - sakė protestantas Olivetanas. - Viena religija yra ta, kurią sukūrė patys žmonės, kai žmogus stengiasi išgelbėti save apeigomis ir gerais darbais; kitą religiją atskleidžia Šventasis Raštas, jis moko žmones tikėtis išgelbėjimo tik Dievo malonės dovana.”

„Man nereikia tavo naujojo mokymo! - sušuko Kalvinas. - Ar gali būti, kad visą gyvenimą

aš klydau?” Tačiau jo sąmonėje prabudo mintys, kurių jis negalėjo atsikratyti. Likęs vienas savo kambarėlyje jis apmąstė pusbrolio žodžius. Jo neapleido nuodėmingumo suvokimas; jis matė save be užtarėjo šventojo ir teisingo Teisėjo akivaizdoje. Šventųjų tarpininkavimas, geri darbai, Bažnyčios apeigos - ar visa tai gali išpirkti kaltę? Prieš save jis matė tik amžinos nevilties juodumą. Veltui Bažnyčios teologai stengėsi palengvinti jo sielvartą. Su Dievu jo sielos

negalėjo sutaikyti nei išpažintis,
nei atgailos darbai.

Vis dar bergždžiai kovodamas
Jonas Kalvinas kartą ėjo pro
miesto aikštę, kur tapo eretiko
sudeginimo liudytoju. Jį
pribloškė romi kankinio veido
išraiška. Laukdamas siaubingos
mirties kančių, užsitraukęs
baisų Bažnyčios pasmerkimą,
jis išlaikė tikėjimą ir drąsą,
kuriuos jaunasis studentas
skausmingai palygino su savo
sielvartu ir tamsa, kurioje

gyveno griežčiausiai
paklusdamas Bažnyčiai. Jis
žinojo, kad eretikai savo
tikėjimą grindė Šventuoju
Raštu, todėl nusprendė
ištyrinėti jį ir suprasti, jei galės,
jų džiaugsmo paslaptį.

Biblijoje jis rado Kristų.

„Tėve! - sušuko jis. - Jo auka
permaldavo Tavo rūstybę, Jo
kraujas nuplovė mano
netyrumą, jo kryžius panaikino
mano prakeikimą, jo mirtis

suteikė man atleidimą. Mes išsigalvojome daug beprotybių, tačiau TU davei man savo Žodį kaip žibintą ir palietei mano širdį, kad pasibjaurėčiau visų kitų nuopelnais, išskyrus jėzaus.

Kalvinas buvo ruošiamas tapti dvasininku. jau dvylikos metų jis buvo paskirtas į mažą koplytėlę kunigo padėjėju ir pagal Bažnyčios kanonus davė įžadus. jis nebuvo išventintas ir neatliko kunigo pareigų, tačiau

tapo dvasininkijos atstovu,
turėjo titulą ir gavo atitinkamą
atlyginimą.

jausdamas, kad niekada netaps
kunigu, jis kurį laiką studijavo
teisę, tačiau galiausiai metė
studijas ir nusprendė pašvęsti
gyvenimą Evangelijai. Vis dėlto
jis abejojo, ar sugebės tapti
tautos mokytoju. Iš prigimties
buvo drovus, todėl dabar jį
slėgė didelės atsakomybės
našta, todėl jis vis dar norėjo
atsiduoti studijoms. Tačiau

primygtinai draugų prašomas, jis pagaliau sutiko. Kalvinas sakė: „Nuostabu, kad tokios žemos kilmės žmogus gali nusipelnyti tokios garbės.“

Kalvinas ramiai pradėjo savo darbą, jo žodžiai buvo kaip žemę atgaivinanti rasa. jis išvyko iš paryžiaus ir dabar gyveno provincijoje, saugomas princesės Margaritos, kuri, mylėdama evangeliją, globojo jos mokinius. Kalvinas buvo švelnus ir kuklus jaunuolis. jis

pradėjo dirbti žmonių namuose. Apsuptas šeimos narių, jis skaitydavo šventąjį Raštą ir atverdavo išgelbėjimo tiesas. tie, kurie išgirdavo Gerąją naujieną, perduodavo ją kitiems. Greitai mokytojas pradėjo lankyti už miesto ribų esančius kaimus ir miestelius. jis ėeidavo ir į pilis, ir į lūšneles, žengė pirmyn, klodamas pagrindus būsimoms bendruomenėms, kurios ateityje turėjo drąsiai liudyti tiesą.

po kelių mėnesių jis vėl grįžo į paryžių. mokslininkai ir scholastai buvo neįprastai sujudeę. besimokydami senovinių kalbų, jie ėmėsi Biblijos, ir daugelis tų, kurių širdys dar nepažino jos tiesų, karštai jas aptarinėjo ir net diskutavo su popiežininkais. NO^ Kalvinas buvo pajėgus teologijos diskusijų karys, bet jam buvo skirta atlikti svarbesnę misiją. Žmonių protai buvo sužadinti, todėl

atėjo metas atverti jiems tiesą.
Tuo metu, kai universitetų
salėse skambėjo teologinių
diskusijų triukšmas, Jonas
Kalvinas ėjo iš namų į namus,
atskleisdavo žmonėms Bibliją ir
kalbėdavo jiems apie Kristų bei
jo nukryžiavimą.

Dievo apvaizda numatė, kad
paryžiuje dar kartą
nuskambėtų kvietimas priimti
evangeliją. Lefevro ir Farelis
kvietimai buvo atmesti, tačiau
kiekvienas didžiosios sostinės

gyventojas turėjo dar kartą išgirsti šią žinią. Dėl politinių motyvų karalius dar nebuvo visiškai prisijungęs prie romos kovos su reformacija, todėl princesė margarita turėjo vilties, kad prancūzijoje triumfuos protestantizmas. Ji tvirtai nusprendė, jog reformuotas tikėjimas turėtų būti skelbiamas paryžiuje. Karaliui išvykus, ji liepė protestantų dvasininkui sakyti pamokslus miesto bažnyčiose. Kai aukšti popiežijos pareigūnai tai uždraudė, ji

pasiūlė karališkus rūmus.
Viena menė buvo įrengta kaip
koplyčia ir buvo paskelbta, kad
kiekvieną dieną tam tikrą
valandą bus sakomas
pamokslas, todėl visų luomų ir
padėčių žmonės kviečiami
atvykti. Į pamaldas rinkosi
minios žmonių. Ne tik
koplyčia, bet ir vestibulis bei
gretimos menės buvo
sausakimšos. Kiekvieną dieną
susirinkdavo tūkstančiai
žmonių: didikai, valstybės
veikėjai, teisėjai, pirkliai ir
amatininkai. Karalius ne tik

nedraudė tų sueigų, bet leido naudotis dvejomis paryžiaus bažnyčiomis. Niekada anksčiau miestas nebuvo taip sujaudintas Dievo Žodžio atrodė, jog dangiškojo gyvenimo dvelksmas apgaubė žmones. Girtuokliavimo, palaido gyvenimo, rietenų ir dykinėjimo vietą užėmė savitvarda, tyrumas, tvarka ir darbštumas.

Tačiau Bažnyčios hierarchija nesėdėjo sudėjusi rankų. Kai

karalius atsisakė kištis bei
uždrausti evangelijos skelbimą,
dvasininkai kreipėsi į liaudį.
Nebuvo pagailėta jokių
priemonių tamsiems ir
prietaringiems žmonėms
įbauginti. akilai pasiduodamas
netikriems mokytojams,
paryžius, kaip ir senoji Jeruzalė,
nepažino savo aplankymo meto
ir to, kas galėjo atnešti jam
ramybę. Dvejus metus Dievo
Žodis buvo skelbiamas
sostinėje, nors nemaža dalis
žmonių priėmė Evangeliją, bet
dauguma ją atmetė. pranciškus

I rodė religinį pakantumą,
tačiau tai darė siekdamas savų
tikslų, o tuo pasinaudoję
popiežininkai dar kartą
triumfavo. Vėl buvo uždarytos
bažnyčios ir pastatytas ešafotas.

Kalvinas vis dar buvo
paryžiuje. pasinėręs į mokslus,
apmąstymus ir maldas, jis
ruošėsi busimajam darbui ir
tebeskleidė šviesą. Tačiau
galiausiai įtarimas krito ir ant
jo. Miesto valdžia nusprendė
nubausti jį ugnimi. manydamas

esąs saugus nuošalioje vietoje,
jis nė neįtarė pavojaus, kol
kartą draugai atskubėjo pas jį
pranešti, kad pareigūnai jau
pakeliui ir tuoj jį suims.
Netrukus pasigirdo garsus
beldimas. nebuvo galima delsti
nė akimirkos. Keli draugai
sulaikė pareigūnus, o kiti
padėjo reformatoriui nusileisti
žemyn pro langą, ir jis greitai
pasitraukė į miesto pakraštį.
Laikinei prisiglaudęs vieno
darbininko, Reformacijos
draugo, trobelėje, jis persirengė
šeimininko drabužiais ir,

užsidėjęs ant pečių kauptuką,
pradėjo savo kelionę.

Keliaudamas į pietus, jis vėl
rado prieglobstį princesės
Margaritos valdose.

Čia jis praleido keletą mėnesių,
globojamas galingų draugų,
įsitraukęs į ankstesnius
mokslus. Tačiau jo širdis troško
skelbti Evangeliją prancūzijai,
todėl jis negalėjo čia ilgiau
pasilikti. Kai tik audra praūžė,
jis rado sau naują veiklos lauką
puatjė, kur gyvavo

universitetas ir buvo pritariama naujam mokymui. Visų luomų žmonės susidomėję klausėsi evangelijos. pamokslai buvo sakomi ne viešai, o vyriausiojo magistrato namuose, Kalvino laikinoje buveinėje, o kartais ir miesto sode. Tiems, kurie norėjo klausytis, Jonas Kalvinas atverdavo amžinojo gyvenimo žodžius. Kiek vėliau, kai klausytojų pagausėjo, buvo nutarta, jog saugiau rinktis už miesto. Giliame siaurame tarpukalnyje, kur medžiai ir iškilusios uolos teikė didesnę

nuošalumą, susirinkimo vietai buvo pasirenkamas plyšys. nedidelėmis grupelėmis žmonės išeidavo iš miesto ir skirtingais keliais atvykdavo į tą vietą. šioje nuošalėje Biblija buvo garsiai skaitoma ir aiškinama. Čia prancūzijos protestantai pirmą kartą dalyvavo Viešpaties Vakarieneje. Iš šios mažos bendruomenės buvo išsiųsti keli ištikimi evangelijos skelbėjai.

Dar kartą Kalvinas grįžo į paryžių. net ir dabar jo neapleido viltis, kad prancūzijos žmonės pripažins reformaciją. Tačiau greitai jis įsitikino, kad nėra jokių galimybių dirbti. Skelbti Evangeliją - reiškė eiti tiesiai ant laužo, todėl jis nutarė išvykti į Vokietiją. Vos jam išvykus iš Prancūzijos, audra užklupo protestantus. Jeigu jis būtų pasilikęs, be jokios abejonės, būtų žuvęs.

Trokšdami, kad jų šalis
neatsiliktų nuo Vokietijos ir
Šveicarijos, Prancūzijos
reformatoriai nutarė suduoti
drąsų smūgį Romos bažnyčios
papročiams, kad sujungtų visą
tautą. Vieną naktį visoje
Prancūzijoje buvo išklijuoti
plakatai, nukreipti prieš mišias.
Tačiau vietoj lauktos
Reformacijos pergalės, šis
neapgalvotas žingsnis buvo
pražūtingas ne tik tiems, kurie
jį žengė, bet ir Reformacijos
draugams Prancūzijoje.
Popiežininkai sulaukė taip ilgai

lauktos dingsties, dabar jie galėjo visiškai sunaikinti eretikus, nes jie buvo pavojingi sostui ir drumstė tautos ramybę.

Nežinomo žmogaus, ar neapdairaus draugo, ar klastingo priešo ranka, vieną plakataų priklijavo prie karaliaus apartamentų durų. Monarchas pasibaisėjo. Šiame plakate buvo negailestingai puolami papročiai, kurių buvo laikomasi keletą amžių. Neregėtas

drašumas tų, kurie išdrįso
mesti tokius tiesius ir šiurkščius
žodžius, sukėlė karaliaus pyktį.
Nustebeęs jis trumpam sustingo,
drebėdamas iš pasipiktinimo ir
netekęs žado. Po to savo įniršį
išreiškė žodžiais: „Suimkite
visus be išimties, įtariamus
Liuterio erezija. Aš išnaikinsiu
juos visus.“

Svyravimai baigėsi. Karalius
nusprendė stoti į Romos pusę.

Buvo imtasi skubių priemonių
suimti visus Paryžiaus
liuteronus. Įkliuvo ir vargšas
amatininkas, reformuoto
tikėjimo šalininkas, kuris
sukviesdavo tikinčiuosius į
slaptus susirinkimus.

Grasindami mirtimi ant laužo,
popiežiaus pasiuntiniai
pareikalavo parodyti, kur
gyvena visi jam žinomi miesto
protestantai. Jis atsisakė
vykdyti jų paliepimą, tačiau
galiausiai laužo baimė
nugalėjo, ir jis sutiko tapti savo
brolių išdaviku. Karališkasis

seklys Morenas kartu su
išdaviku, apsuptas kunigų,
kurie nešė ostiją, smilkalų
nešėjų, vienuolių bei kareivių,
tyliai ėjo miesto gatvėmis.
procesija buvo surengta
pagerbti „švč. sakramentą“,
išpirkti protestantų mišių
įžeidimo kaltę. Tačiau visas šis
puošnus reginys slėpė
pagrindinius kėslus. priėjęs prie
liuteronų namo, išdavikas
duodavo ženklą, bet
neištardavo nė žodžio.
procesija sustodavo, kareiviai
įsilauždavo į namą, ištempdavo

šeimą į gatvę, sukaustydavo ją, ir baisingoji minia traukdavo toliau ieškoti naujų aukų. Jie „neaplenkė nė vieno namo, didelio ar mažo, netgi paryžiaus universiteto. [...] morenas privertė visą miestą drebėti. [...] Įsiviešpatavo teroras.”

Aukos mirdavo baisiose kančiose, nes pagal specialų įsakymą laužas degė pamažu, norėta prailginti nelaimingųjų agoniją. Tačiau jie mirdavo

didvyriškai, likdavo ištikimi,
nepajudinami ir ramūs, todėl
persekiotojai, negalėdami
sugniuždyti nepalenkiamo jų
tvirtumo, jautėsi nugalėti.
„Ešafotai buvo pastatyti
kiekviename paryžiaus
kvartale, kasdien buvo
deginamos naujos aukos, norint
paskelbti terorą erezijai,
pratešiant mirties bausmės
įvykdymus. Tačiau galų gale
triumfavo Evangelija. Visas
paryžius turėjo progą pamatyti,
kokie žmonės skelbė naują
mokymą. Kankinių sakyklos

buvo laužai. Giedras
džiaugsmas, kuriuo nušvisdavo
šių žmonių veidai, kai jie
eidavo [...] į mirties bausmės
vietą, jų didvyriškumas, kai
juos paliesdavo karšti ugnies
liežuviai, jų nuolankus
skriaudų atleidimas, ne kartą
pakeitęs pyktį gailesčiu,
neapykantą - meile, - visa tai
iškalbingai liudijo Evangelijos
naudai.”

Kunigai, stengdamiesi, kad
liaudies pyktis nesusilpnėtų,

skleidė apie protestantus
baisiausią šmeižtą. protestantai
buvo kaltinami sąmokslu
išžudyti katalikus, nuversti
vyriausybę ir nužudyti karalių.
Šie teiginiai neturėjo nė
menkiausių įrodymų. Tačiau
baisūs pranašavimai išsipildė,
tik visai kitomis aplinkybėmis
ir daug vėliau. Nekaltiems
protestantams katalikų
parodytas žiaurumas kaupėsi
kaip sunkus atpildas ir po kelių
šimtmečių išsiliejo tomis
pačiomis bausmėmis, kurios,
anot jų pranašavimų, grėsė

karaliui, jo vyriausybei ir jo pavaldiniams. Tačiau šios bausmės užgriuvo dėl bedievių ir pačių popiežininkų kaltės. Baisias nelaimes, kurios užklupo prancūziją praėjus trims šimtmečiams, sukėlė ne protestantizmas, o jo užgniaužimas.

Visus visuomenės sluoksnius apėmė baimė, įtarinėjimai ir nepasitikėjimas. Kilus visuotiniam sambrūzdžiui, buvo matyti, kaip giliai

liuteronų mokymas įsitvirtino labiausiai apsišvietusių, turinčių didelę įtaką didžiųjų asmenybių protuose. staiga liko tušti garbingi ir atsakingi postai. iš miesto dingo amatininkai, spaustuvininkai, mokslininkai, universitetų profesoriai, juristai ir net dvariškiai. šimtai pabėgo iš paryžiaus ir tapo savanoriais tremtiniais. Dažnas tuo parodė, kad palaiko reformuotą tikėjimą. popiežininkai stebėjosi tuo, kas vyko, mat jie nė neįtarė, kad aplink tiek daug

eretikų. Todėl jų pyktis išsiliejo ant daugybės kuklesnių aukų, kurios buvo jų galioje.

Kalėjimai buvo perpildyti, atrodė, kad net oras patamsėjo nuo degančių mirties laužų, ant kurių buvo sudeginami evangelijos išpažinėjai.

pranciškus džiūgavo. jis manė atgaivinęs švietimo ir kultūros sąjūdį, kuriuo pažymėta XVI a. pradžia. jam patikdavo suburti savo dvare įvairių šalių rašytojus ir mokslininkus. jo

meilė mokslui ir panieka
vienuolių nemokšiškumui ir
prietarams iš dalies paaiškina jo
pakantumą reformacijai. tačiau
įsijautęs ir norėdamas išrauti
ereziją su šaknimis, šis švietimo
globėjas išleido ediktą,
skelbiantį, kad visoje
prancūzijoje uždraudžiama
spauda! pranciškus yra vienas
iš daugelio istorijos pavyzdžių,
rodančių, kad intelektas ir
kultūra neapsaugo nuo
religinio nepakantumo ir
persekiojimo.

Viešai ir iškilmingai prancūzija turėjo susidoroti su protestantizmu. Kunigai teigė, kad tie, kurie pasmerkė mišias, įžeidė Dangų, todėl reikalavo, kad jų kaltė būtų išpirkta krauju. savo tautos labui karalius turėjo viešai pritarti šiam baisiam sprendimui.

1535 m. sausio 21 d. buvo numatyta siaubinga ceremonija. Viskas buvo padaryta taip, kad ceremonija sužadintų visos

tautos prietaringą baimę ir aklą neapykantą protestantams.

paryžiaus gatves užtvindė iš visos šalies suplaukusios žmonių minios. Tą dieną pasirodė įspūdinga ir didžiulė procesija. „Ant gatvės, kuria slinko procesija, namų kabėjo gedulo juostos, vietomis buvo pastatyti altoriai.“ Virš kiekvienų durų degė deglai „švč. sakramento garbei.“ prieš auštant procesija išsirikiavo prie karaliaus rūmų.

„pirmiausia buvo nešamos vėliavos ir kelių parapijų

kryžiai, po to pasirodė
miestelėnai, einantys po du su
degančiais deglais. po jų sekė
keturių ordinų vienuoliai,
kiekvienas pasipuošęs savitais
drabužiais, paskui juos buvo
nešamos stebuklingos
relikvijos, toliau ėjo prabangus
ir blizgantis būrys: išdidūs
aukštieji dvasininkai, vilkintys
skaisčiai raudonais ir
violetiniais apdarais,
papuoštais brangakmeniais.

Kariuomenės priešakyje žengė paryžiaus vyskupas po nuostabiu baldakimu, [...] kuri laikė keturi valdovo sūnūs. [...] po kariuomenėsėjo karalius. [...] pranciškus I tą dieną nebuvo užsidėjęs karūnos, nevilkėjo karališkų drabužių.” „Vienplaukis, nudelbęs akis, rankose laikydamas uždegtą ploną žvakę”, prancūzijos karalius pasirodė „atgailaujančio nusidėjėlio vaidmenyje.” prie kiekvieno altoriaus jis nusižeminęs priklaupdavo, bet ne dėl ydų,

kurios suteršė jo sielą, ne dėl
nekalto kraujo, kuriuo susitepė
rankas, o dėl mirtinų savo
tautos nuodėmių, nes ji išdrįso
pasmerkti mišias. po jo ėjo
karalienė ir aukšti valstybės
pareigūnai, taip pat poromis,
kiekvienas nešdamas po
degantį deglą.

Tą dieną didžiojoje vyskupo
rūmų menėje monarchas
pasakė kalbą savo didikams.
Liūdna veido išraiška jis išėjo
pas juos ir graudulingais

žodžiais išreiškė sielvartą dėl „nusikaltimų, šventvagiškų kalbų, liūdesio ir gėdos dienos“, kurios susilaukė tauta. Jis kvietė kiekvieną ištikimą pavaldinį padėti išnaikinti pragaištingą ereziją, kuri grasino prancūzijai pražūtimi.

„‘Gerbiamieji ponai, - kreipėsi jis, - kaip tikra tai, kad aš esu jūsų karalius, taip tikra ir tai, kad, jei žinočiau, jog mano ranka ar koja sutepta, ar užkrėsta šiuo bjauriu puvėsiu,

aš duočiau jums ją nukirsti. [...]
Be to, jei aš pamatyčiau, jog
nors vienas mano vaikas
susitepęs tuo, aš nepagailėčiau
ir jo. [...] Aš išduočiau jį pats ir
paaukočiau Dievui.’ ašaros
užgniaužė jo kalbą, pravirko ir
visi susirinkusieji, vieningai
šaukdami:

‘Mes gyvensime ir mirsime už
katalikų tikėjimą!’¹

Tiršta tamsa apgaubė tautą,
atmetusią tiesos šviesą.

Išganingoji Dievo malonė
pasirodė visiems žmonėms ,
tačiau Prancūzija, po to, kai
pamatė jos galią ir šventumą,
po to, kai tūkstančiai buvo
sužavėti jos dieviško grožio, po
to, kai miestai ir kaimeliai buvo
apšviesti jos šviesa, nusisuko
nuo jos, pasirinkdama tamsą. Ji
atsisakė jai siūlomos Dangaus
dovanos. Žmonės pavadino
blogį gėriu, o gėrį - blogiu, kol
patys tapo saviapgaulės
aukomis. Galbūt jie iš tiesų,
persekiodami Dievo žmones,
manė, kad vykdo šventą

pareigą Dievui, tačiau jų
tariamasis nuoširdumas
neatleido jų kaltės. Jie
sąmoningai atmetė šviesą, kuri
būtų padėjusi išvengti
apgaulės, būtų apsaugojusi jų
sielas nuo kraujo praliejimo.

Iškilminga priesaika išrauti
ereziją su šaknimis buvo duota
didingoje katedroje, kur beveik
po trijų amžių, liaudis,
užmiršusi gyvąjį Dievą,
karūnavo „Išminties deivę“. Po
to procesija vėl patraukė

Paryžiaus gatvėmis, o žmonės, kurie atstovavo Prancūzijai, ėmėsi darbo, kurį prisiekė atlikti. „Netoli vienas nuo kito buvo pastatyti ešafotai, skirti sudeginti protestantams; viskas buvo parengta taip, kad laužai užsiliepsnotų tą akimirką, kai pasirodys karalius, o procesijos dalyviai taptų mirties bausmės įvykdymo liudytojais.“ Šių Kristaus liudytojų patirtas kančias per daug sunku aprašyti, tačiau galima pasakyti, kad aukos atidavė gyvybę nė kiek nedvejodamos.

Kai vieną protestantą įkalbinėjo išsižadėti savojo tikėjimo, jis pasakė: „Aš tikiu tik tuo, ką anksčiau skelbė pranašai bei apaštalai ir kuo tikėjo visi šventieji. Aš tikiu ir pasitikiu Dievu, kuris nugalės visą pragaro galybę.“

Procesija vis sustodavo bausmės vietose. Atėjusi prie karaliaus rūmų, minia išsiskirstė, o karalius ir prelatai pasišalino, labai patenkinti dienos darbu ir sveikindami

save, kad dabar pradėtas
darbas bus tęsiamas tol, kol
erezija visiškai bus sunaikinta.

prancūzijos atmesta ramybės
Evangelija buvo pasmerkta
visiškai sunaikinti, ir tai turėjo
baisias pasekmes. 1793 m.
sausio 21 d., praėjus dviem
šimtams penkiasdešimt
aštuoneriems metams nuo tos
dienos, kai prancūzija prisiekė
sunaikinti reformatorius, kita
procesija, turėdama visiškai
kitus ketinimus, ėjo paryžiaus

gatvėmis. „Ir vėl karalius buvo pagrindinė figūra, ir vėl buvo sumaištis bei šauksmai, ir vėl buvo girdimi šūksniai, reikalaujantys daugiau aukų, ir vėl buvo kraupūs ešafotai, ir vėl dienos įvykiai baigėsi baisiomis mirties bausmėmis. Liudvikas XVI, besigrumiantis su kalėjimo sargais ir budeliais, buvo užtemptas ant ešafoto, kol kirvis krito žemyn, nukirsdamas karaliui galvą.” Karalius buvo ne vienintelė auka. Tomis kruvinomis Teroro valdymo dienomis toje pačioje

vietoje buvo giljotinuoti du tūkstančiai aštuoni šimtai žmonių.

Reformacija pasiūlė pasauliui atverstą šventąjį Raštą, atskleisdama Dievo Įstatymo priesakus ir siekdama įdėti juos į žmonių širdis. Neaprepiama meilė atidengė žmonėms Dangaus įsakymus ir principus. Dievas pasakė: „laikykites jų ir vykdykite juos, nes tai parodys tautoms jūsų išmintį ir protingumą. Girdėdami apie

visus šiuos įstatus, jie sakys: 'iš tikrųjų išmintingi ir protingi yra žmonės šios didelės tautos!'" (Pakartoto Įstatymo 4, 6) Kai prancūzija atmetė Dangaus dovaną, ji pasėjo anarchijos ir pražūties sėklas, todėl viso to neišvengiama pasekmė buvo revoliucija ir teroras.

Dar prieš plakatų sukeltą persekiojimą atkaklusis Farelis buvo priverstas pasitraukti iš gimtinės. Jis nuvyko į Šveicariją

ir padėjo Cvingliui, ten svarstyklės persisvėrė Reformacijos naudai. Nors jis ir toliau gyveno šveicarijoje, bet darė didelę įtaką prancūzijos Reformacijai. pirmaisiais tremties metais rūpinosi, kad Evangelija plistų gimtojoje šalyje: praleido daug laiko skelbdamas Gerąją naujieną savo tautiečiams pasienyje, kur budriai stebėjo kovą, palaikydamas prancūzus paguodos ir patarimo žodžiais. Padedant kitiems tremtiniamis vokiečių reformatorių raštai buvo

išversti į prancūzų kalbą ir kartu su prancūziškąja Biblija išleisti dideliais tiražais.

Keliaujantys knygnešiai prekiavo šiomis knygomis prancūzijoje. jie gaudavo jas pigiai, o pelnas padėdavo tęsti darbą.

Farelis pradėjo savo darbą Šveicarijoje kaip mokyklos mokytojas. nuvykęs į nuošalią parapiją, jis ėmė mokyti vaikus. be įprastų dalykų jis atsargiai ėmė dėstyti Biblijos tiesas,

tikėdamasis, jog vaikai perduos žinias tėvams. Kai kurie įtikėjo, tačiau kunigai pareikalavo nutraukti darbą, ir prietaringi kaimo žmonės tam nesipriešino.

„Tai negali būti Kristaus Evangelija, - teigė kunigai, - jos skelbimas atneša ne ramybę, o karą.“

Sekdamas pirmųjų Kristaus mokinių pavyzdžiu persekiojamas viename mieste

Farelis vyko į kitą. Klajodamas iš kaimo į kaimą, iš miesto į miestą, jis kentė alkį, šaltį, nuovargį ir rizikavo gyvybe. Jis sakė pamokslus turgaus aikštėse, bažnyčiose, o kartais net iš katedrų sakyklų. Būdavo ir tokių dienų, kai jis nerasdavo bažnyčioje nė vieno klausytojo; kartkartėmis jo pamokslą pertraukdavo šūksniai ir pašaipios pastabos; o kartais jį jėga ištempdavo iš sakyklos. Daugelį kartų jį užpuldavo įniršusi minia, kuri jį žvėriškai sumušdavo. Tačiau Farelis

ryžtingai tęsė savo darbą. Nors dažnai būdavo atstumiamas, bet jis atkakliai pradėdavo darbą iš naujo. Ir vienas po kito miestai ir miesteliai, buvusios popiežystės tvirtovės, atverdavo vartus Evangelijai. Mažoji parapija, kurioje jis pradėjo darbą, greitai priėmė reformuotą tikėjimą. Murteno ir Nešatelio miestai taip pat atsisakė Romos katalikų apeigų ir išmetė iš savo bažnyčių stabmeldiškus atvaizdus.

Farelis seniai troško iškelti protestantizmo vėliavą Ženevoje. Jeigu jis laimėtų Kristui šį miestą, Ženeva taptų Prancūzijos, Šveicarijos ir Italijos Reformacijos centru. Siekdamas užsibrėžto tikslo, jis tęsė savo darbą, kol pavyko įtvirtinti reformuotą tikėjimą aplinkiniuose miesteliuose ir kaimuose. Ir tik tada kartu su vienu bendradarbiu įžengė į Ženevą. Tačiau jam buvo leista pasakyti tik du pamokslus. Kunigai veltui stengėsi, kad miesto valdžia jį pasmerktų.

Tada jie iškvietė Farelį į
Bažnyčios tarybą. Kunigai po
drabužiais slėpė ginklus, nes
buvo pasiryžę jį nužudyti.
Lauke susirinko įsiutusi minia
ginkluotais kardais ir lazdomis,
žmonės ketino jį užmušti, jeigu
jam pavyktų pasprukti iš
tarybos. tačiau miesto
vyresnybė ir ginkluoti kariai jį
išgelbėjo. Ankstų rytą jis su
draugu buvo perkeltas per
ežerą į saugią vietą. taip baigėsi
pirmasis mėginimas paskelbti
Evangeliją Ženevai.

Kitam bandymui buvo išrinktas niekuo neišsiskiriantis ir neišvaizdus jaunuolis, juo nepasitikėjo net Reformacijos draugai. Ką galėtų padaryti toks žmogus ten, kur buvo atstumtas Farelis? Ar galėjo drovus ir nepatyręs jaunuolis atlaikyti audrą, nuo kurios buvo priversti bėgti stipriausi ir narsiausi? tačiau, kaip skelbia Galybių VIESPATS, tai bus įvykdyta ne galybe, ne jėga, bet Dievo Dvasia. (plg. Zacharijo 4,

6) „Dievas pasirinko, kas pasauliui kvaila, kad sugėdintų išminčius.” Nes „Dievo kvailybė išmintingesnė už žmones, ir Dievo silpnybė galingesnė už žmones.” (1 Korintiečiams 1, 27. 25)

Fromanas pradėjo savo darbą mokykloje. tiesas, kurių jis mokė vaikus, šie atkartodavo namuose. Netrukus pasiklausyti Biblijos aiškinimo pradėjo rinktis ir tėvai. Klasė prisipildydavo atidžiu

klausytojų. Jis išdalindavo Naująjį testamentą ir religines brošiūras, kurios pasiekdavo ir daugelį kitų, nedrįsusių ateiti pasiklausyti naujo mokymo. Po kurio laiko šis tiesos skelbėjas buvo priverstas bėgti, tačiau jo paskelbta tiesa užkariavo žmonių širdis. reformacijos sėkla buvo pasėta. Reformacija toliau stiprėjo ir plito. Pamokslininkai grįžo, ir jų darbo dėka Ženevoje pagaliau išsigalėjo protestantų pamaldos.

Miestas jau buvo pripažinęs reformaciją, kai po daugelio klajonių Jonas Kalvinas įžengė pro jo vartus. Aplankęs gimtinę, jis keliavo į bazelį, tačiau sužinojęs, kad tiesioginį kelią užkirto Karolio V kariuomenė, buvo priverstas pasukti aplinkiniu keliu pro Ženevą.

Kalvino atvykimas parodė Fareliui, kad Dievas ištiesė savo ranką. Nors Ženeva priėmė reformuotą tikėjimą, tačiau ten

dar daug ką reikėjo padaryti.
Dievą žmonės priima ne
bendruomenėmis, o
individualiai. širdies ir sąmonės
dvasinis atgimimas įvyksta ne
pagal susirinkimų nutarimus, o
šventosios Dvasios galybe.
Nors Ženevos gyventojai
atmetė romos valdžią, bet jie
dar nebuvo pasiruošę atsisakyti
ydu, kurios gyvavo valdant
romai. Įgyvendinti tyrus
evangelijos principus ir įtikinti
žmones, kad jie būtų verti
padėties, kurią jiems numatė
apvaizda, buvo nelengva.

Farelis buvo įsitikinęs, kad Kalvinas yra tas žmogus, su kuriuo galima bendradarbiauti. Viešpaties vardu jis iškilmingai prašė jaunojo skelbėjo likti čia ir dirbti. Šis pasiūlymas išgąsdino Kalviną. Nedrąsus ir mėgstantis ramybę, jis bijojo drąsių, nepriklausomų ir net ūmių Ženevos gyventojų. Dėl silpnos sveikatos ir įpročio daug mąstyti, jis siekė vienumos. Tikėdamas, kad pasitarnauti reformacijai jis

geriau galėtų plunksna, norėjo rasti ramų prieglobstį mokytis pačiam ir mokyti bei ugdyti bendruomenes. Tačiau iškilmingas Farelis įkalbinėjimas buvo jam kaip Dangaus kvietimas, ir jis nedrįso atsisakyti. Jam atrodė, kad „Dievas, iš dangaus ištiesęs ranką, uždėjo ant jo ir be išlygų pastatė į tą vietą, iš kurios jis taip troško ištrūkti.“

TUO metu protestantizmui iškilo didžiulė grėsmė.

popiežiaus prakeiksmas
pasipylė ant Ženevos, o
galingos valstybės grasino ją
sunaikinti. Kaip šis nedidelis
miestas galėjo pasipriešinti
galingai Bažnyčios hierarchijai,
kuri taip dažnai priversdavo
paklusti karalius ir
imperatorius? Kaip jis galėjo
atsilaikyti prieš didžiąsias
pasaulio užkariautojų
kariuomenes?

Visame krikščioniškame
pasaulyje protestantizmui taip

pat grasino grėsmingi priešai.
pirmųjų pergalių metas
reformacijai praėjo, roma
sutelkė naujas jėgas, tikėdamasi
galutinai ją sunaikinti. TUO
metu buvo įkurtas jėzuitų
ordinas, žiauriausias,
nesąžiningiausias ir
galingiausias popiežystės
įrankis. Laisvi nuo žemiškų
ryšių ir interesų, numarinę
natūralius jausmus, nutildę
sąžinės ir proto balsą, jie
nepripažino jokių normų ir
taisyklių, išskyrus savojo
ordino, o pagrindinis jų siekis

buvo plėsti ordino galybę.
Kristaus evangelija teikė jėgų
jos sekėjams oriai pasitikti
pavojus ir iškęsti kančias,
nebijoti šalčio, alkio, kankinimų
suolo, požeminio kalėjimo ar
laužo. Kovoti su protestantais
jėzuitams buvo įskiepytas toks
fanatizmas, kuris įgalino iškęsti
panašius pavojus, kovoti su
tiesa nesivaržant dėl
priemonių. Nebuvo tokio
nusikaltimo, kuriam jie
nepasiryžtų, visos priemonės,
kurios padėdavo siekti tikslo,
buvo priimtinos. Dave

nuolatinio skurdo ir
nuolankumo įžadą, jie
primygtinai siekė turtų ir
valdžios, kad panaudotų juos
protestantizmui sunaikinti ir
vėl atstatytų popiežiaus
viršenybę.

ordino nariai, prisidengę
šventumo skraiste, lankė
kalėjimus ir ligonines, padėjo
ligotiems ir vargšams,
pareikšdami, jog išsižada
pasaulio, primindami, kad turi
šventą Jėzaus vardą, kuris

vaikščiojo darydamas gera.
Tačiau po šia nepriekaištinga
išore slėpėsi pikti ir kraupūs
kėslai. Pagrindinis ordino
principas - tikslas pateisina
priemones. Tuo remiantis buvo
ne tik pateisinamas, bet ir
girtinas melas, vagystės,
priesaikos laužymas ir
žmogžudystės, jeigu tai tarnavo
Romos bažnyčios interesams.
Griebdamiesi įvairiausių
gudrybių, jėzuitai
prasibraudavo į valstybinius
postus, tapdavo karalių
patarėjais ir darydavo įtaką

šalies politikai. Jie būdavo
klusnūs tarnai ir sekdamo savo
šeimininkus. Jie įkurdavo
aukštesnes mokyklas
kunigaikščių bei didikų
atžaloms ir pradinės mokyklas
prasčiokams, protestantų šeimų
vaikai privalėjo laikytis
katalikų apeigų. Visas išorinis
Romos bažnyčios pamaldų
iškilmingumas buvo nukreiptas
į tai, kad sukeltų sumaištį
žmonių mintyse ir apakintų bei
sužavėtų vaizduotę, todėl
laisvės idealus, dėl kurios
vargo ir praliejo kraują tėvai,

išduodavo sūnūs. Jėzuitai greitai paplito visoje Europoje, kur tik jie pasirodydavo, ten atgimdavo popiežystė.

Siekdamas suteikti jiems didesnę galią, popiežius išleido bulę, kuri atgaivino inkviziciją. Nepaisydama bendro pasibjaurėjimo, kuris išryškėjo net katalikiškose šalyse, popiežijos vyresnybė vėl įkūrė tą baisų tribunolą, ir siaubingi žvėriškumai, kurių negalėtų pakęsti dienos šviesa, buvo

kartojami slaptuose
požemiuose. Daugelyje šalių
daugybė žmonių - tautos
pažiba - tyriausi, kilniausi,
labiausiai apsišvietę, pamaldūs
ir pasišventę pastoriai, darbštūs
ir mylintys tėvynę piliečiai,
žymūs mokslininkai, talentingi
menininkai ir nagingi
amatininkai buvo žudomi arba
priversti bėgti į kitas šalis.

Tokiomis priemonėmis roma
stengėsi užgniaužti
Reformacijos šviesą, priversti

nusigręžti žmones nuo šventojo
rašto ir įstumti juos į tamsiųjų
Viduramžių nemokšišumą ir
prietaringumą. tačiau Dievo
palaiminimo ir kilnių vyrų,
kuriuos jis pakvietė tęsti
Liuterio darbą, dėka
protestantizmas nebuvo
užgniaužtas. už savo jėgų
šaltinį jis turi būti dėkingas ne
kunigaikščių ginklams ar
malonei. jo tvirtovėmis tapo
mažiausios šalys, kukliausios ir
silpniausios tautos: mažutė
Ženeva tarp galingų priešų,
planuojančių ją sunaikinti;

smėlėtoji olandija, įsikūrusi
šiaurės jūros pakrantėse, kovojo
su tuometinės didžiausios ir
turtingiausios šalies, ispanijos,
tironija; atšiauri ir nederlinga
švedija laimėjo reformacijai
daug pergalių.

Beveik trisdešimt metų jonas
Kalvinas dirbo Ženevoje.
pirmiausia jis įkūrė bažnyčią,
kuri tvirtai laikėsi biblijos
moralinių pagrindų, o po to
prisidėjo prie reformacijos
plitimo visoje EUTOpoje. nors

jo, kaip liaudies vadovo veikla, nebuvo nepriekaištinga, o mokymas neklystantis, tačiau jis padėjo skleisti tiesas, kurios buvo ypač svarbios ginant protestantizmą nuo atgyjančios popiežijos galybės. jis padėjo reformuotoms bažnyčioms ugdyti paprastumą ir gyvenimo tyrumą, nepasiduoti išdidumui ir pagedimui, kuriuos puoselėjo romos katalikų mokymas.

Ženeva siuntė mokytojus ir leidinius, kurie skleidė

reformuotą mokymą. Visų šalių persekiojamieji šiame mieste ieškojo patarimo, palaikymo ir padrąsinimo. Kalvino miestas tapo prieglobsčiu visos Vakarų europos persekiojamiems reformatams. Gelbėdamiesi nuo baisių persekiojimų, kurie tęsėsi šimtmečius, bėgliai atvykdavo prie Ženevos vartų. išsekusius, sužeistus, netekusius namų ir artimųjų šiltai sutikdavo ir švelniai rūpindavosi. radę čia antruosius namus, jie laimino šį miestą savo sumanumu,

mokytumu ir pamaldumu.
Daugelis, ieškojusių čia
prieglobsčio, vėliau grįždavo į
savo gimtąsias šalis kovoti su
romos tironija. Džonas noksas,
narsus škotų reformatorius,
nemažai anglų puritonų,
olandijos ir ispanijos
protestantai, prancūzijos
hugenotai nešė iš Ženevos
šviesos žibintą, kad apšviestų
savo gimtinių tamsumą.

13. Reformacija Nyderlanduose Ir Skandinavijoje

Nyderlanduose popiežiaus tironija labai anksti sukėlė ryžtingą pasipriešinimą. 700 metų prieš Liuterį vyriausiąjį Romos kunigą apkaltino du vyskupai, kurie buvo pasiuntiniai Romoje ir perprato tikrąjį „šventojo sosto“ veidą: „[Dievas] padarė Bažnyčią - savo sužadėtinę ir karalienę - kilnia ir amžina šeimos

rūpintojėle. Jis davė jai kraitį,
kuris nei mažėja, nei genda,
davė jai amžiną karūną ir
skeptrą; [...] visu tuo tu
naudojiesi kaip vagis grobiu.
Tu išaukštinais save Dievo
šventykloje; užuot ganęs avis,
tu virtai vilku; [...] Tu norėtum
priversti mus tikėti, kad esi
vyriausiasis vyskupas, tačiau
elgiesi kaip tironas. [...] Tu
turėtum būti tarnų tarnas, kaip
pats save vadini, bet pasidarei
viešpačių viešpats. [...] Tu
paniekinai Dievo priesakus. [...]
Šventoji Dvasia kuria bažnyčias

visoje žemėje. [...] Dievo miestas, kurio piliečiai mes visi esame, apima visą dangų; jis yra didesnis nei šventųjų pranašų miestas pavadintas Babilonu, kuris, pretenduodamas vadintis dieviškuoju miestu, bandė pasiekti dangų ir gyrėsi, kad jo išmintis neišsemiamą; ir galiausiai manai, nors ir be jokios priežasties, kad niekada nesi suklydęs ir negali suklysti.”

Šis protestas aidėjo per kelis amžius. Ankstyvieji mokytojai, kurie išvažinėjo skersai ir išilgai įvairias žemes, buvo žinomi įvairiais vardais, jie dirbo panašiai kaip valdiečių misionieriai ir skleidė visur evangelijos žinią, pagaliau jų mokslas pasiekė Nyderlandus. jų mokymas sparčiai plito. jie eiliuotai išvertė valdiečių Bibliją į danų kalbą. jie teigė, „kad ji yra labai naudinga; joje nėra nieko lengvabūdiško, nėra mitų, nėra niekų, nėra apgaulės, bet yra tik tiesos

žodžiai; iš tikrųjų kartais randamas ir kietas riešutas, bet suprasti gėrio ir šventumo esmę ir pajauti jo saldumą visai nesunku.” Taip rašė senovės tikėjimo draugai XII amžiuje.

Tada Roma pradėjo persekiojimus. bet, nepaisant kankinimų ir laužų, tikinčiųjų daugėjo, jie atkakliai teigė, kad šventasis raštas yra vienintelis neklystantis tikėjimo autoritetas ir „niekas neturi būti verčiamas

tikėti, o turi būti laimėtas pamokslu.”

Liuterio mokymas rado tinkamą dirvą Nyderlanduose, kur atsidavę ir ištikimi žmonės ėmė skelbti evangeliją. Iš vienos olandijos provincijos kilo meno šimonsas. išauklėtas kaip Romos katalikas, jis buvo išventintas į kunigus, bet visiškai nežinojo Biblijos, nes jos neskaitė iš baimės, kad nebūtų apšauktas eretiku. Kai jį apniko abejonės dėl

transsubstanciacijos , jis manė,
kad tai šėtono gundymas, ir
maldomis bei atgaila stengėsi
išsilaisvinti, tačiau veltui.

Draskomas abejonių, jis
stengėsi nutildyti kaltinantį
sąžinės balsą, tačiau
nesėkmingai. Po kurio laiko
jam teko patyrinėti Naująjį
Testamentą ir Liuterio raštus,
tai paskatino jį priimti
reformuotą tikėjimą. Netrukus
jis tapo vieno įvykio liudytoju:
kaimyniniame kaimelyje buvo
nuteistas mirti nukirsdinant
vienas žmogus, kuris antrą

kartą pasikrikštijo. Tai paskatino šimonsą tyrinėti Šventąjį Raštą, kas sakoma apie kūdikių krikštijimą. Rašte niekur nerado kūdikių krikšto patvirtinimo, bet suprato, kad atgaila ir tikėjimas yra būtina krikšto sąlyga.

Meno šimonsas pasitraukė iš Romos bažnyčios ir paaukojo savo gyvenimą, kad galėtų mokyti tų tiesų, kurias suprato. Tiek Vokietijoje, tiek Nyderlanduose atsirado

nemaža fanatikų, skelbiančių
absurdiškas ir maištingas
pažiūras, skatinančias
pažeidinėti tvarką ir padorumą,
kurstančias prievartą ir
sukilimą. Meno simonsas matė
siaubingas pasekmes, kurias
tokie judėjimai neišvengiamai
sukels, todėl iš visų jėgų
priešinosi klaidingiems
mokymams ir laukinėms
fanatikų idėjoms. Vis dėlto šie
fanatikai suklaidino daugelį
žmonių, nors kai kurie vėliau
atsisakė pražūtingų pažiūrų.
Taip pat buvo likę dar daug

pirmųjų krikščionių sekėjų -
valdiečių mokymo vaisių. Tarp
šių žmonių Meno Simonsas
darbavosi labai uoliai ir
sėkmingai.

Dvidešimt penkerius metus jis
keliavo kartu su žmona ir
vaikais, patirdamas didelius
vargus ir pavojus, neretai
rizikuodamas gyvybe. Jis
perkirto Nyderlandus ir
šiaurinę Vokietiją. Savo žinias
jis perduodavo paprastiems
žmonėms, ir darė jiems stiprią

įtaką. Iš prigimties iškalbingas,
nors ir turintis ribotą
išsilavinimą, Simonsas buvo
nesudrumsčiamai harmoninga
asmenybė: pasižymėjo
nuolankia dvasia ir švelniomis
manieromis, buvo nuoširdus ir
pamaldus, savo gyvenimu
ilustravo tas tiesas, kurių
mokė, todėl užsitarnavo
žmonių pasitikėjimą. Jo sekėjai
buvo blaškomi ir engiami. Jie
daug kentėjo, nes buvo
painiojami su fanatikais iš
Miunsterio. Tačiau Meno

Simonso pastangų dėka
daugelis žmonių atsivertė.

Niekur kitur Reformacijos
idėjos nebuvo taip noriai
priimamos kaip
Nyderlanduose. Tačiau vargu
ar kitose šalyse jų besilaikantieji
buvo taip žiauriai persekiojami.
Vokietijoje Karlas V siekė
sunaikinti Reformaciją, jis
mielai būtų pasiuntęs jos
sekėjus ant laužo, bet
kunigaikščiai pasipriešino jo
valiai. Nyderlanduose jo galia

buvo didesnė, todėl įsakai dėl persekiojimų sekė vienas kitą. Skaityti Bibliją, klausytis jos skaitymo ar aiškinimo ir netgi kalbėti apie ją, reiškė užsitraukti mirties ant laužo nuosprendį. Už tai, kad buvo meldžiamasi Dievui vienumoje, už atsisakymą garbinti paveikslus, ar už giesmių giedojimą taip pat buvo baudžiama mirtimi. Netgi tie, kurie prisipažindavo klydę, būdavo nuteisiami: vyrai mirdavo nuo kalavijo, moterys būdavo gyvos palaidojamos.

Valdant Karoliui V ir Pilypui II
žuvo tūkstančiai tikinčiųjų.

Kartą visa šeima buvo atvesta
pas inkvizitorių, ją apkaltino
tuo, kad nelanko mišių ir
garbina Dievą namuose. Kai
buvo paklaustas, kaip jie
meldžiasi vieni, jauniausias
sūnus atsakė: „mes klaupiamės
ant kelių ir prašome, kad
Dievas apšviestų mūsų mintis
ir atleistų mūsų nuodėmes; mes
meldžiamės už mūsų valdovą,
kad jo valdymas klestėtų, o jo

gyvenimas būtų laimingas; mes
meldžiamės už mūsų teisėjus,
kad Dievas juos apsaugotų.”

Keli teisėjai buvo sujaudinti
tokių žodžių, tačiau tėvas ir
vyriausias sūnus vis tiek buvo
pasmerkti sudeginti.

juo žiauresni buvo
persekiojimai, tuo labiau augo
kankinių tikėjimas. ne tik vyrai,
bet ir gležnos moterys bei
merginos rodė nepalaužiamą
drąsą. „Žmonos stodavo šalia

vyrų laužų ir, kai jie kentėdavo liepsnose, jos šnabždėdavo paguodos žodžius arba giedodavo giesmes, kad padrąsintų.“ „merginos, kurias gyvas užkasdavo, guldavo į kapą tarsi nakties miegui savo miegamuosiuose, o į ešafotą pakildavo pasipuošusios taip, tarsi eitų į savo vestuves.“

Kaip ir pagonių laikais, kai buvo siekiama sunaikinti evangeliją, krikščionių kraujas buvo sėkla. persekiojimai

pasitarnavo tuo, kad padidino
tiesos liudytojų gretas. metai po
metų valdovas, iki beprotybės
žeidžiamas nenugalimo
žmonių ryžto, veltui tęsė savo
žiaurų darbą. Valdant kilniajam
Vilhelmui oraniečiui,
revoliucija pagaliau suteikė
olandijai teisę laisvai garbinti
Dievą.

pjemonto kalnuose, prancūzijos
lygumose, olandijos pakrantėse
evangelijos pažanga buvo
pažymėta jos išpažintojų

krauju. o šiaurės šalyse ji buvo sutikta taikiai. studentai grįždami namo iš Vitenbergo, parsivežė reformuotą tikėjimą į skandinaviją. Liuterio raštai taip pat padėjo plisti šviesai. paprasti, nuoširdūs šiaurės žmonės nusisuko nuo sugadintos, pasipūtusios ir savųjų priesakų besilaikančios Romos. jie sveikino grynas, paprastas ir gyvybe dvelkiančias šventojo rašto tiesas.

Danijos reformatorius Hansas Tausenas buvo valstiečio sūnus. Anksti pasižymėjęs gyvu protu, berniukas troško gauti išsi lavinimą, bet tėvų materialinė padėtis to neleido, todėl jis ėstojo į vienuolyną. Čia jo gyvenimo skaistumas, uolumas ir ištikimybė patraukė vienuolyno vyresniojo dėmesį. Sis susidarė įspūdi, kad berniukas turi talentą, kuris kada nors ateityje leis jam tapti geru Bažnyčios tarnu. Buvo nuspręsta suteikti jam išsilavinimą viename Vokietijos

arba Nyderlandų universitete. Jaunajam studentui buvo leista pačiam pasirinkti mokyklą, tačiau su išlyga: jis negalės vykti į Vitenbergą. Bažnyčios mokinyš, pasak vienuolių, turėjo būti apsaugotas nuo pavojaus užsikrėsti erezija.

Tausenas nuvyko į Kelną, kuris tais laikais, beje, kaip ir dabar, buvo viena iš stipriausių Romos bažnyčios tvirtovių. Čia jam greitai nusibodo atgrasus mokytojų misticizmas.

Apytikriai tuo pat metu jis susipažino su Liuterio raštais. perskaitęs naujojo mokslo raštus, jis labai panoro asmeniškai susitikti su didžiuoju reformatoriumi. Aišku, taip elgdamasis, Tausenas rizikavo įžeisti savo vienuolyno vyresnįjį ir prarasti jo paramą. Vis dėlto vėliau jis apsisprendė ir netrukus buvo įrašytas į Vitenbergo studentus.

parvykęs į Daniją, jis grįžo į savo vienuolyną. Niekas dar nė

neįtarė, kad jis pasidavė
liuteronybei; Tausenas
neatskleidė savo paslapties, ir,
nesukeldamas išankstinio
neigiamo draugų nusistatymo,
stengėsi nukreipti juos į tyrą
tikėjimą ir šventesnį gyvenimą.
Jis atversdavo Bibliją ir
aiškindavo jos tikrąją prasmę,
nurodydamas Kristų, kaip
vienintelį nusidėjėlių teisumą ir
išgelbėjimo viltį. Vienuolyno
vyresnysis, kuris dėjo viltis,
kad Tausenas bus narsus
Romos bažnyčios gynėjas, labai
įniršo, kai sužinojo apie

mokinio veiklą. Tuoju pat
Tausenas buvo perkeltas iš
savojo vienuolyno į kitą,
uždarytas į celę ir griežtai
prižiūrimas.

jo naujų globotojų siaubui,
keletas vienuolių netrukus
pareiškė, kad priima
protestantų tikėjimą. pro celės
grotas tausenas dalijosi su savo
bendraminčiais tiesos
pažinimu. jei šitų danų
vienuolių dvasios tėvai būtų
turėję patirties, kaip Bažnyčiai

reikia elgtis su eretikais,
tauseno balso daugiau niekada
niekas nebūtų girdėjęs. tačiau,
užuot įkalinę jį kokiam nors
požemio kalėjime, jie išvijo jį iš
vienuolyno. Dabar priešai buvo
bejėgiai. tik ką išėjęs
karališkasis įsakas saugojo
naujo mokymo skleidėjus.
tausenai pradėjo sakyti
pamokslus. Bažnyčios buvo jam
atvertos, o žmonės grūdosi, kad
galėtų jį išgirsti. panašiai ir kiti
skleidė Dievo Žodį. naujasis
Testamentas, išverstas į danų
kalbą, plačiai paplito.

popiežininkų pastangos
sužlugdyti šią veiklą baigėsi
tuo, kad ji dar labiau paplito, ir
netrukus Danija paskelbė, kad
priima reformuotą tikėjimą.

taip pat ir Švedijoje jauni
žmonės, atsigerę iš Vitenbergo
šulinio, parvežė gyvybės
vandens savo tautiečiams. Du
švedijos Reformacijos
pradininkai - Olausas ir
Laurencijus Petriai, kalvio iš
Erebro sūnūs, mokėsi pas
Liuterį ir Melanchtoną. Vėliau

jie rūpinosi išmokyti savo tautiečius tų dalykų, kuriuos sužinojo ten būdami. Kaip ir didžiojo reformatoriaus, Olauso užsidegimas ir iškalba sukeldavo žmonių entuziazmą. Tuo tarpu Laurencijus, kaip ir Melanchtonas, turėjo ypač gilių žinių, buvo mąslus ir santūrus. Abu vyrai buvo karštai pamaldūs, giliai išmanė teologiją ir drąsiai skelbė tiesą. Tačiau ir popiežininkai nesnaudė. Katalikų kunigai nuteikdavo prieš reformatorius tamsius ir prietaringus žmones.

Olausas petris dažnai buvo minios užpuolamas, o keletą kartų vos išliko gyvas. Šiuos reformatorius mėgo ir globojo karalius.

Romos bažnyčios valdomi žmonės buvo paskendę skurde ir sulinkę nuo priespaudos. Jie neturėjo Šventojo Rašto. Jų religija apsiribojo simboliais ir apeigomis, kurios neteikė protui šviesos. Žmonės ėmė grįžti prie prietarų ir savo stabmeldžių protėvių apeigų.

Tauta suskilo į priešiškas grupuotes, kurių amžina kova didino vargą. Karalius pasiryžo reformuoti valstybę ir Bažnyčią, todėl mielai sveikino gabius padėjėjus kovoti su Roma.

Karaliaus ir Švedijos diduomenės akivaizdoje Olausas petris labai išmintingai apgynė reformuoto tikėjimo mokymą ginče su Romos bažnyčios gynėjais. Jis pareiškė, kad Bažnyčios tėvų mokymai yra priimtini tik tada, kai jie

dera su Šventuoju Raštu;
esminės tikėjimo tiesos yra
pateiktos Biblijoje aiškiai ir
suprantamai, todėl kiekvienas
žmogus gali jas suprasti.
Kristus pasakė: „Mano mokslas
ne Mano, bet To, kuris yra
Mane siuntęs“ (Jono 7, 16); o
apaštalas paulius pareiškė, kad,
jeigu jis imtų skelbti kitokią
Evangeliją, negu yra paskelbęs,
tebūnie prakeiktas! (žr.
Galatams 1, 8) „Kodėl, - klausė
reformatorius, - kiti drįsta
nustatinėti dogmas savo
nuožiūra ir primesti jas kitiems,

teigdami, kad jos būtinos išsigelbėti?” Jis parodė, kad Bažnyčios nutarimai neturi jokios galios, jeigu prieštarauja Dievo įsakymams, ir paskelbė didįjį protestantizmo principą: „Biblija ir tik biblija” yra tikėjimo ir veiklos matas.

Sis ginčas, nors ir vykęs mažai težinomame mūšio lauke, leidžia pamatyti „žmones, kurie sudarė Reformacijos kariuomenės gretas. Jie nebuvo beraščiai, atskalūnai,

triukšmingi ginčininkai -
anaiptol - šie žmonės tyrinėjo
Dievo Žodį ir gerai žinojo, kaip
valdyti ginklus, kuriuos jiems
davė Biblija. Pažinimu jie
pralenkė savo amžininkus. Kai
atkreipiame dėmesį į tokius
garsius švietimo centrus, kaip
Vitenbergas ir Ciurichas, į
tokias ryškias asmenybes, kaip
Liuteris ir Melanchtonas,
Cvinglis ir Ekolampadijas,
galime sulaukti priekaišto, kad
jie buvo judėjimo vadai ir
natūralu iš jų tikėtis nepaprastų
gabumų ir puikių laimėjimų, o

sekėjai buvo prastesni nei vadai. Taip, tai tiesa. Tačiau nukreipkime žvilgsnį į mažai žinomus įvykius Švedijoje, į kuklias asmenybes - Olausą ir Laurencijų Petrius - nuo mokytojų į mokinius - ką mes matome?.. Mokslininkus ir teologus, žmones, kurie tiksliai perprato Evangelijos tiesas ir nesunkiai nugalėjo patyrusius ir tituluotus Romos bažnyčios teologus.”

Sio ginčo rezultatas buvo toks, kad Švedijos karalius priėmė protestantų tikėjimą, o netrukus ir riksdagas pasekė jo pavyzdžiu. Olausas Petris išvertė Naująjį Testamentą į švedų kalbą ir, atsižvelgdami į karaliaus pageidavimą, abu broliai ėmėsi versti visą Šventąjį Raštą. Taigi pirmą kartą Švedijos žmonės gavo Dievo Žodį gimtąja kalba. Riksdagas nutarė, kad visoje karalystėje dvasininkai aiškintų Raštą, o vaikai mokyklose būtų mokomi skaityti Bibliją.

Pamažu, bet užtikrintai
palaiminga Evangelijos šviesa
išsklaidė nemokšiškumo ir
prietaringumo tamsą.
Išlaisvinta iš Romos
priespaudos, tauta pasiekė
galybę ir didybę, kokios
anksčiau niekada neturėjo.
Švedija tapo viena iš
protestantizmo atramų. Praėjus
amžiui, didžiausio pavojaus
metu, ši negausi, kadaise silpna
valstybė vienintelė Europoje
išdrįso ištiesti pagalbos ranką

Vokietijai baidėme
trisdešimties metų kare.
Atrodė, kad visa šiaurės
Europa pakliūs į Romos
tironiją. Tačiau Švedijos
kariuomenė padėjo Vokietijai
sustabdyti popiežijos antplūdį,
laimėti pakantumą
protestantams - kalvinistams ir
liuteronams - ir grąžinti sąžinės
laisvę tomis šalimis, kurios
priėmė Reformaciją.

14. Vėlyvojo Laikotarpio Anglų Reformatoriai

Tuo metu, kai Martynas
Liuteris atvertė užskleistą
Bibliją Vokietijos žmonėms,
Viljamas tindalis buvo
šventosios Dvasios paskatintas
atlikti tą patį Anglijoje. Viklifas
šventąjį raštą išvertė iš
lotyniškojo teksto, kuriame
buvo daug klaidų. Ši biblija
niekada nebuvo atspausdinta, o
ranka rašyti egzemplioriai buvo
tokie brangūs, kad tik

turtingieji ir didikai galėjo ją
įsigyti. be to, ją skaityti griežtai
draudė bažnyčia, todėl
skaitytojų būrys buvo palyginti
mažas. 1516 metais, metai prieš
pasirodant Liuterio tezėms,
Erazmas pirmą kartą išleido
pagal graikiškus rankraščius
paruoštą naująjį testamentą ir jo
lotyniškąjį vertimą. taigi pirmą
kartą Dievo Žodis buvo
atspausdintas originalo kalba.
šiam leidinyje buvo ištaisyta
daug ankstesnių klaidų ir
patikslinta teksto esmė. tai
leido apsišvietusiems žmonėms

geriau pažinti tiesą ir
pastūmėjo reformaciją į priekį.
tačiau paprastiems žmonėms
Dievo Žodis vis dar buvo
neprieinamas. tindalis turėjo
užbaigti Viklifo pradėtą darbą,
kad duotų savo tautiečiams
bibliją.

stropus mokinys ir nuoširdus
tiesos ieškotojas priėmė gerąją
naują iš Erazmo naujojo
testamento graikiškojo teksto.
jis drąsiai skelbė savo
įsitikinimus, ragindamas, kad

kiekvienas mokymas būtų patikrintas šventuoju Kaštu. Į popiežininko teiginį, jog Bažnyčia davė Bibliją ir tik Bažnyčia gali aiškinti ją, tindalis atsakė: „Ar žinote, kas išmokė erelius rasti sau grobį? na, tas pats Dievas moko savo alkanus vaikus ieškoti tėvo jo Žodyje. užuot davę mums šventąjį raštą, jūs paslėpėte jį nuo mūsų; jūs deginate tuos, kurie skelbia jį, ir, jei galėtumėte, sudegintumėte patį šventąjį raštą.”

tindalio pamokslai sukėlė
didelį susidomėjimą, ir
daugelis priėmė tiesą. tačiau
kunigai buvo budrūs, kai jis
išvykdavo kitur, grasinimais ir
melu jie stengdavosi sunaikinti
pradėtą darbą, ir tai jiems labai
dažnai pasisekdavo. „Ką
daryti?! - sušukdavo tindalis. -
Kai aš sėju sėklą vienoje vietoje,
mano priešai suniokoja lauką,
kurį aš ką tik palikau. Aš juk
negaliu būti visur. Jei
krikščionys turėtų Šventąjį

Raštą gimtąja kalba, jie patys galėtų kovoti su prieštariniais tariamojo pažinimo teigimais. Be Biblijos žmonės negali rasti tiesos.”

Naujas tikslas užvaldė jo mintis. „Jehovos šventykloje, - sakė tindalis, - psalmės buvo giedamos hebrajų kalba, ar ne anglų kalba turėtų mums kalbėti Evangelija? [...] Ar Bažnyčia turėtų gauti mažiau šviesos vidudienį negu auštant? [...] Krikščionys turi perskaityti

Naująjį testamentą gimtąja kalba.” Bažnyčios daktarai ir mokytojai nesutaria tarpusavyje. tik Šventojo Rašto dėka žmonės gali rasti tiesą.

„Vienas palaiko vieną mokytoją, kitas - kitą. [...]

Dauguma autorių prieštarauja vienas kitam. Kaip mes galime atskirti tą, kuris sako tiesą, nuo to, kuris skleidžia melą? [...]

Kaip? [...] tik Dievo Žodžio pagalba.”

Netrukus vienas katalikų teologas, ginčydamasis su juo, sušuko: „Mums geriau būti be Dievo įsakymų negu be popiežiaus!“ tindalis atsakė: „Aš ignoruoju popiežių ir visus jo įsakymus. Ir jeigu Dievas prailgins mano gyvenimą, tai po kelerių metų aš pasieksiu, kad berniukas, einantis paskui plūgą, geriau žinos šventąjį Raštą negu jūs.“

Jo puoselėtas troškimas duoti žmonėms Naująjį Testamentą

gimtąją kalbą dar labiau sustiprėjo, ir jis ėmėsi darbo. Persekiojimų išvartytas iš namų, tindalis atvyko į Londoną ir čia kurį laiką dirbo netrukdomas. tačiau popiežininkų siautėjimas vėl privertė jį bėgti. Atrodė, jog Anglijoje nebeliko vietos, kur prisiglausti, todėl jis nusprendė ieškoti prieglobsčio Vokietijoje. čia jis pradėjo spausdinti anglišką Naująjį testamentą. Du kartus darbas buvo sustabdytas, tačiau uždraudus spausdinti viename mieste, jis vykdavo į kitą. Galiausiai

tindalis atvyko į Vormsą, kur prieš kelerius metus Martynas liuteris gynė Evangeliją prieš seimą. Siame senoviniame mieste buvo daug Reformacijos draugų, ir tindalis tęsė darbą be trukdymų. greitai buvo išleisti trys tūkstančiai naujojo testamento egzempliorių, kitas leidimas išėjo dar tais pačiais metais.

jis atkakliai tęsė savo darbus. nepaisant to, kad anglijos valdžia griežčiausiai saugojo

uostus, Dievo Žodis slaptais
keliais pasiekdavo Londoną ir
buvo platinamas visoje šalyje.
Popiežininkai stengėsi
užgniaužti tiesą, tačiau veltui.
Daramo vyskupas vienu metu
nupirko iš tindalio
bendradarbio knygnešio visas
Biblijas, ketindamas jas
sunaikinti, nes manė, kad tai
sukliudys reformatorių darbui.
tačiau atsitiko priešingai.
Pinigai, gauti už knygą, padėjo
išleisti naujesnę ir geresnę
leidimą, kuris be šių lėšų
nebūtų išvydęs šviesos. Kai

tindalis buvo suimtas, jam buvo pažadėta laisvė, jeigu jis atskleis vardus tų, kurie davė jam pinigų spausdinti bibliją. jis atsakė, kad Daramo vyskupas prisidėjo labiau negu bet kuris kitas, nes, brangiai sumokėjęs už biblijas, jis padėjo sėkmingiau dirbti.

tindalis buvo įviliotas į priešų rankas ir įkalintas daugeliui mėnesių. galiausiai jis paliudijo savo tikėjimą kankinio mirtimi, tačiau jo paruošti ginklai

suteikė galimybę kitiems tiesos kariam kovoti už tiesą visais amžiais net iki mūsų laikų.

Hiū Latimeris iš sakyklos skelbė, kad bibliją reikia skaityti gimtąja kalba. šventojo rašto autorius, pasak jo, yra pats Dievas, nes šventasis raštas pasižymi autoriaus galybe ir amžinybe. „nėra nė vieno karaliaus, imperatoriaus, valdovo ar vyresnybės [...], kuri neturėtų paklusti [...] jo šventajam Žodžiui.”

„nevaikščiokime aplinkiniais keliais, tegu mums vadovauja Dievas: neseikime [...] savo protėvių pėdomis, nesiekime to, ko siekė jie, o darykime tai, ką jie privalėjo padaryti.”

ištikimi Tindalio draugai
robertas Barnsas ir Džonas
Fritas pakilo ginti tiesą. PO jų
sekė broliai ridliai ir Kranmeris.
Anglijos reformacijos vadai
buvo išsilavinę žmonės, romos
katalikų bažnyčia labai vertino
jų uolumą ir pamaldumą. jų

pasipriešinimas popiežiaus
valdžiai įrodė, kad jie suvokė
„šventojo sosto“ paklydimus.
Žinodami Babelės paslaptį, jie
galėjo liudyti prieš ją.

„Taigi aš užduosiu kitą
klausimą, - sakė Latimeris. -
Kas yra stropiausias visos
Anglijos vyskupas ir prelatas?
[...] Aš matau, kad jūs klausotės
ir tikėtės išgirsti jo vardą. [...] Ir
aš pasakysiu jums: tai yra
velnias. [...] Jis niekada
neišvyksta iš savo vyskupijos;

kreipkitės į jį bet kuriuo metu,
nes jis visada namie, [...] jis visą
laiką dirba. [...] Aš jus
užtikrinu: niekada
nepamatysite jo dykinėjančio.
[...] Kur gyvena velnias, [...] ten
nėra vietos knygoms, o
padaugėja žvakių; ten dingsta
Biblijos ir padaugėja rožinių;
ten dingsta Evangelijos šviesa ir
netgi vidurdienį uždegamos
žvakės; [...] ten atmetamas
Kristaus kančių kryžius, o
išaukštinama skaistykla, kuri
ištuština tikinčiųjų kišenes; [...]
tarsi girdėtume sakant:

‘Nesirūpinkite vargšais,
ligoniais, tais, kurie neturi
drabužių, puoškite paveikslus,
medį ir akmenį, iškelkite
žmonių priesakus ir įstatymus,
atmeskite Dievo priesakus ir Jo
Šventąjį Žodį.’ [...] Mūsų
prelatai galėtų būti tokie
stropūs, sėdami gero mokymo
sėklas, kaip šėtonas sėja rauges
ir piktžoles!”

Pagrindinis šių reformatorių
principas buvo toks pat kaip ir
valdiečių, Džono Viklifo, Jano

Huso, Martyno Liuterio, Ulriko Cvinglio ir jų sekėjų - iškeltas Šventojo rašto neginčijamas autoritetas kaip tikėjimo ir gyvenimo matas. Jie neigė popiežių, susirinkimų, Bažnyčios tėvų ir karalių teisę vadovauti žmonių sąžinei. Jie pripažino tik Biblijos autoritetą, jos mokymu tikrino visas doktrinas ir pažiūras. Tikėjimas Dievu ir Jo Žodžiu palaikė šiuos šventus žmones, kai jie atiduodavo savo gyvybę ant laužo. „Nenusimink! - sušuko Latimeris savo draugui

kankiniui, kai liepsnos pradėjo
tildyti jo žodžius. - Šiandien
Dievo malonės padedami mes
uždegsime tokią žvakę
Anglijoje, kurios, aš manau,
niekas neužpūs.”

Škotijoje tiesos sėklos, kurias
pasėjo Kolumba ir jo draugai,
niekada nebuvo visiškai
sunaikintos. Šimtus metų po to,
kai Anglijos bažnyčios pakluso
Romai, škotijos bažnyčios
išlaikė savo nepriklausomybę.
Tačiau XII a. čia taip pat

įsigalėjo popiežystė, ir niekur jos valdžia nebuvo tokia begalinė kaip čia. Niekur nebuvo gilesnės tamsos. Kartais tamsą praskrozdavo šviesos spinduliai, kurie teikė viltį, kad ateis rytas. atvykę iš Anglijos su Biblija ir Džono Viklifo mokymu lolardai stengėsi išsaugoti Evangelijos pažinimą. Kiekvienas amžius turėjo savo liudytojus ir kankinius.

Kai prasidėjo Didžioji reformacija, škotiją pasiekė

Martyno Liuterio raštai ir
angliškas Tindalio naujasis
testamentas. Nepastebėti
Bažnyčios vadovų šie nebylūs
pasiuntiniai tyliai vaikščiojo po
kalnus ir slėnius, uždegdami
naujam gyvenimui tiesos
žibintą, kurio per keturis
priespaudos amžius škotijoje
vos neužgesino Roma.

Kankinių kraujas davė naują
akstiną reformacijos darbui.
staiga pažadinta pavojaus,
kuris grėisė popiežijos reikalui,

vyresnybė sudegino ant laužo
keletą kilniausių ir
garbingiausių škotijos sūnų.
tačiau ešafotai tapo sakyklomis,
mirštančių liudytojų žodžiai
girdėjosi visoje šalyje ir skatino
žmonių širdis siekti amžino
tikslų - nusimesti Romos jungą.

Patrikas Hamiltonas ir
Džordžas Višartas buvo
kilmingi škotai, tačiau ir jie
kartu su kitais kukliais
mokiniais atidavė gyvybę ant
laužo. Višarto mirtį matė vienas

žmogus, kurio negalėjo
nutildyti ugnis. Jam buvo
lemta, Dievo padedamam,
suduoti mirtiną smūgį
popiežiaus valdžiai škotijoje.

Džonas Noksas nusisuko nuo
Bažnyčios tradicijos bei
misticizmo ir priėmė Dievo
Žodžio tiesą. Višarto mokymas
patvirtino jo sprendimą
nutraukti ryšius su Romos
bažnyčia ir prisijungti prie
persekiojamų reformatorių.

skatinamas bendražygių tapti pamokslininku, Džonas ilgai dvejojo ir sutiko tik po ilgų vienatvės ir skausmingos vidinės kovos dienų. tačiau sutikęs, jis visą gyvenimą dirbo drąsiai, ryžtingai ir atkakliai. Sis atsidavęs reformatorius nebijojo nė vieno žmogaus. Aplink liepsnojančios kankinių laužai tik dar labiau didino jo uolumą. nors tirono kirvis grasinančiai kabojo virš jo galvos, bet Noksas laikėsi tvirtai, ir, naikindamas

stabmeldystę, stipriai smūgiavo į visas puses.

stovėdamas prieš škotijos karalienę, kurios akivaizdoje sutrikdavo daugelis protestantizmo vadų, Džonas Noksas be baimės liudijo tiesą. jo negalėjo įveikti nei meilikavimai, nei grasinimai. Karalienė pavadino jį eretiku. Kai ji apkaltino Noksa, kad šis skelbia valstybės uždraustą religiją ir taip nusideda Dievo įsakymui, liepiančiam

pavaldiniams klausyti savo valdovų, Džonas Noksas tvirtai atsakė: „Kadangi tikroji religija turi pradžią ne nuo valdančiųjų kunigaikščių, bet tik nuo amžinojo Dievo, todėl pavaldiniai neprivalo sekti savo valdovus, jeigu jų religinės pažiūros nesutampa. Dažnai atsitinka taip, kad valdovai neišmano tikrosios Dievo religijos ir yra labiausiai nemokšiški žmonės. [...] jeigu Abraomo palikuonys būtų priėmę faraono religiją, kurio pavaldiniai jie buvo daugelį

metų, drįstu paklausti, jūsų didenybe, kokia religija būtų dabar pasaulyje? Arba, tarkim, jeigu apaštalu laikais visi žmonės būtų priėmę Romos imperatoriaus religiją, koks tikėjimas dabar būtų žemėje? [...] taigi, maloningoji valdove, jūs galite matyti, kad pavaldiniam nebūtina išpažinti valdovų tikėjimo, nors jie ir privalo jų klausyti.”

Marija paprieštaravo: „jūs aiškinate šventąjį raštą vienaip,

o jie [Romos katalikų bažnyčios mokytojai] - kitaip. Kuo man tikėti ir kas turėtų būti teisėjai?”

„Jūs turite tikėti Dievu, kuris aiškiai kalba per savo Žodį, - atsakė reformatorius, - ir tikėti tuo, ko šis Žodis moko, o ne tuo, ką jums kalba žmonės. Dievo Žodis aiškina pats save, ir jeigu sutinkama kokia nors neaiški vieta, šventoji Dvasia, kuri niekada sau neprieštarauja, padeda išaiškinti tai kitais tekstais.

Taigi nelieka jokių abejonių,
nebent žmogus ir toliau
užsispirs ir liks dvasiškai
aklas.”

Taip karalienės akivaizdoje,
rizikuodamas gyvybe, kalbėjo
apie tiesą bebaimis
reformatorius. Jis siekė savo
tikslą be galo drąsiai. Jis
meldėsi ir kovojo Viešpaties
mūšiuose, kol pagaliau Škotija
išsivadavo iš popiežystės.

protestantizmo kaip
nacionalinės religijos įvedimas
Anglijoje sumažino
persekiojimus, tačiau visiškai jų
nesustabdė. Nors buvo
atsisakyta daugelio Romos
bažnyčios dogmų, bet kai kurie
mokymai ir apeigos liko.
Nebebuvo pripažįstama
popiežiaus viršenybė, tačiau
Bažnyčios galva tapo
monarchas. pamaldos
bažnyčioje dar neturėjo
Evangelijos tyrumo ir
paprastumo. Dar nebuvo
suprastas didysis religijos

laisvės principas. Nors protestantų vadai retai griebdavosi baisių žiaurumų, kuriuos Roma naudojo prieš ereziją, tačiau kiekvieno žmogaus teisė garbinti Dievą pagal sąžinės balsą dar nebuvo pripažinta. Iš visų buvo reikalaujama priimti tokį mokymą ir laikytis tokių garbinimo formų, kokių reikalavo bažnyčia. Disenteriai buvo daugiau ar mažiau persekiojami dar šimtus metų.

XVII a. tūkstančiai pastorių
buvo atleisti iš savo pareigų.
Grasinant nuobaudomis,
įkalinimu ir ištrėmimu,
žmonėms buvo draudžiama
lankytis bet kokiuose
religiniuose susirinkimuose,
išskyrus tuos, kuriuos leido
valstybinė bažnyčia. Ištikimi
žmonės, kurie ir toliau
rinkdavosi garbinti Dievą, buvo
priversti susitikinėti tamsiose
gatvelėse ar palėpėse, o kai
kada net naktį miške. Miško
glūdumos prieglobstyje, paties
Dievo ranka pastatytoje

šventovėje, šie išblaškyti ir persekiojami Viešpaties vaikai rinkdavosi išlieti širdį Dievui maldomis ir garbinimu.

Nepaisant didelio atsargumo, daugelis atidavė gyvybę už tikėjimą. Kalėjimai buvo perpildyti, šeimos išardytos, daugelis ištremti į kitas šalis. bet Dievas neapleido savo vaikų, ir žiaurūs persekiojimai negalėjo jų nutildyti. Daugelis perkirto vandenyną ir, nuvykę į Ameriką, padėjo pilietinės ir religinės laisvės pamatus, kuri suvienijo ir išgarsino šalį.

Kaip ir apaštalu laikais,
persekiojimai pasitarnavo
Evangelijos plitimui. baisiame
požemio kalėjime, pilname
ištvirtėlių ir kriminalinių
nusikaltėlių, Džonas banjanas
jautė dangaus artumą ir ten
parašė knygą - nuostabų
alegorinį pasakojimą apie
Piligrimo kelionę iš Mirties
šalies į Dangiškąjį miestą.
Daugiau nei du šimtus metų
šis balsas, pirmąkart
nuskambėjęs Bedfordo

kalėjime, sujaudino žmonių
širdis. Džono banjano
„pilgrim's progress“
(„piligrimo kelionė“) ir „grace
Abounding to the Chief of
sinners“ („gausi malonė
didžiausiam nusidėjėliui“)
daugelį nukreipė tikruoju
gyvenimo keliu.

Ričardas Baksteris, Džonas
Flavelis, Džozefas Alenas ir kiti
talentingi, išsimokslinę bei
turintys didelę dvasinę patirtį
žmonės drąsiai stojo ginti

tikėjimą, „vieną kartą visiems laikams duotą šventiesiems“. Žmonių, kuriuos šio pasaulio valdovai paskelbė už įstatymo ribų ir ištrėmė, atliktas darbas niekada nepraras savo reikšmingumo. Flavelio „Fountain of life“ („gyvybės šaltinis“) ir „method of grace“ („malonės poveikis“) mokė tūkstančius, kaip reikia atsiduoti Kristui. Baksterio „reformed pastor“ („Atgimęs pastorius“) tapo palaiminimu visiems trokštantiems Dievo darbo atnaujinimo, o jo „saints’

everlasting rest” („Amžinas šventųjų poilsis”) atliko savo darbą, vedamas širdis į poilsį, kuris dar laukia Dievo tautos.

praėjus šimtmečiui, didžiosios dvasinės tamsos laikais, kaip Dievo šviesos nešėjai pasirodė Džordžas Vaitfyldas ir broliai Vesliai. Viešpataujant valstybinei bažnyčiai, Anglijos žmonės taip dvasiškai nusmuko, kad mažai tesiskyrė nuo pagonių. Mėgstamiausias dvasininkijos užsiėmimas buvo

tyrinėti prigimtinę religiją, ir šis klausimas užėmė didžiąją teologijos dalį. Aukštuomenė pašaipiai žiūrėjo į pamaldumą ir didžiavosi tuo, kad stovi aukščiau tų, kuriuos jie vadino fanatikais. Žemesnieji visuomenės sluoksniai skendėjo tamsybėje ir ydose, tuo tarpu bažnyčia, praradusi ir drąsą, ir tikėjimą daugiau negalėjo pakelti parblokštos tiesos.

Didžioji nuteisinimo tikėjimu tiesa, kurią taip aiškiai išdėstė Liuteris, buvo beveik visiškai užmiršta, o jos vietą užėmė Romos katalikų principas, kad išgelbėti žmogų gali tik geri darbai. Vaitfyldas ir broliai Vesliai, valstybinės bažnyčios nariai, nuoširdžiai stengėsi užsitarnauti Dievo palankumą, kurį, kaip juos mokė, buvo galima užsitarnauti doru gyvenimu, laikantis religinių apeigų.

Kai Čarlzas Veslis susirgo ir laukė mirties, jį paklausė, kuo jis grindžia savąją amžinojo gyvenimo viltį. Jis atsakė: „Aš tarnavau Dievui visomis jėgomis.“

Kai uždavęs klausimą draugas nebuvo visiškai patenkintas jo atsakymu, Veslis pagalvojo: „Ką aš girdžiu! Nejaugi mano pastangos neteikia vilties? Ar kas nors gali atimti iš manęs viską, ką esu padaręs? neturiu daugiau kuo viltis.“ Tokia

buvo gili tamsa, kuri apgaubė
Bažnyčią, užtemdė atpirkimą,
plėšė garbę Kristui ir nukreipė
žmonių mintis nuo vienintelės
išsigelbėjimo vilties -
nukryžiuoto Išgelbėtojo kraujo.

Čarlzas Veslis ir jo
bendraminčiai įsitikino, kad
tikrasis pamaldumas slypi
širdyje, o Dievo Įstatymas
galioja mintims tiek pat, kiek
žodžiams ir veiksams.
Įsitikinę, kad būtinas širdies
šventumas, taip pat gyvenimo

būdo nepriekaištingumas, jie nuoširdžiai siekė naujo gyvenimo. Melsdamiesi ir dėdami didžiules pastangas jie siekė užgniaužti nuodėmingus kūniškos širdies polinkius. Jie gyveno kukliai, pasiaukojančiai, darė gerus darbus, atsisakydami reikalingiausių dalykų, uoliai ir kruopščiai vykdė tai, kas, jų manymu, galėjo padėti jiems pasiekti trokštamą tikslą - šventumą, kuris užtikrintų Dievo palankumą. Tačiau jie nepasiekė to, ko siekė. Veltui jie

stengėsi išsivaduoti iš
nuodėmės prakeikimo ar
panaikinti jos galią. Taip kovojo
ir Liuteris savo celėje Erfurte.
Tas pats klausimas kankino ir
jo sielą: „[...] kaip žmogus gali
būti teišus Dievo akivaizdoje?“
(Jobo 9, 2)

Dieviškoji tiesos ugnis, kuri
beveik užgeso ant
protestantizmo aukurų, turėjo
vėl įsižiebtį nuo senovės deglo,
kurį per šimtmečius nešė
Bohemijos krikščionys. Įkandin

Reformacijai Bohemiją užplūdo Romos ordos ir sutrypė protestantizmą. Visi atsisakiusieji išsižadėti tiesos buvo priversti bėgti. Kai kurie, radę prieglobstį Saksonijoje, ir toliau išlaikė senovinį tikėjimą. Iš šių krikščionių palikuonių Vesliai su savo bendraminčiais ir perėmė tiesos šviesą.

Kai Džonas ir Čarlzas Vesliai buvo išventinti į kunigus, jie buvo išsiųsti kaip misionieriai į Ameriką. Laive buvo ir grupė

Moravijos brolių. Siaučiant stipriai audrai, Džonas Veslis, susidūręs akis į akį su mirtimi, jautė, kad nėra susitaikęs su Dievu. Vokiečiai nustebino jį savo ramumu ir pasitikėjimu Dievu, ir tai jam buvo nesuprantama.

Vėliau jis pasakojo: „Aš ilgai stebėjau šių rimtų žmonių elgesį. jų nuolankumas reiškėsi noru patarnauti kitiems keleiviams, ko nė nemanė daryti joks anglas; jie tai darė

ne dėl užmokesčio, jie sakė, kad tai labai padeda sutramdyti jų išdidžias širdis, kad jų mylintis išgelbėtojas padarė jiems daug daugiau. niekas negalėjo sutrikdyti jų ramumo ir išvesti iš pusiausvyros. Kai audros metu laivą mėtydavo į šalis, o jie krisdami užsigaudavo, tačiau lyg niekur nieko atsikeldavo ir nesiskųsdami eidavo toliau. Įsiminė ir tokia akimirka, kuri parodė, kad jie yra bebaimiai, neturi išdidumo, pykčio ar keršto jausmo. Begiedant psalmę, kuria

prasadėjo jų pamaldos, bangos užliejo dieną, o vėtra suplėšė į skutelius didžiąją burę, atrodė, kad juoda bedugnė jau prarijo mus. Anglai ėmė baisiai šaukti, o vokiečiai toliau sau ramiai giedojo. Kiek vėliau aš jų paklausiau: ‘Ar jūs nebijojote?’ Vienas atsakė: ‘Dėkui Dievui, ne’. tada aš vėl paklausiau: ‘Ar jūsų žmonos ir vaikai taip pat nebijojo?’ Jis švelniai atsakė: ‘Ne, mūsų žmonos ir vaikai nebijo mirti.’“

Atvykęs į Savaną, Džonas Veslis kurį laiką gyveno tarp Moravijos brolių; jam padarė didelį įspūdį jų krikščioniškas elgesys. Apie vienas jų pamaldas, kurios labai skyrėsi nuo Anglijos bažnyčios negyvo formalizmo, jis rašė:

„Matydamas didį jų pamaldų paprastumą ir iškilmingumą, mintimis persikėliau tūkstantį septynis šimtus metų atgal, ir tarytum atsiradau viename tų susirinkime, kai dar nebuvo pompastiškų apeigų, o palapinių audėjas Paulius ar

žvejas Petras skelbė Dievo Žodį
Šventosios Dvasios galia.”

Grižęs į Angliją, Džonas Veslis,
pamokytas Moravijos brolių
pamokslininko, aiškiau suprato
Biblijos religiją. Jis įsitikino, kad
reikia atsisakyti bet kokios
vilties išsigelbėti gerais darbais
ir visiškai pasitikėti „Dievo
Avinėliu, kuris naikina
pasaulio nuodėmę.“

Broliškosios moravų
bendruomenės susirinkime
Londone buvo perskaitytas

Liuterio pamokslas apie pasikeitimą, kuris įvyksta tikinčiojo širdyje, kai ją veikia Dievo Dvasia. Besiklausant Džono Veslio sieloje užsidegė tikėjimo liepsna. „Aš jaučiau, - sakė jis, - kad, norėdamas išsigelbėti, turiu pasitikėti Kristumi, tik Kristumi. Esu tikras, kad Jis prisiėmė MANO nuodėmes, būtent MANO ir išvadavo MANE iš nuodėmės ir mirties įstatymo.“ *

Ilgais, varginančiais ir
neteikiančiais paguodos kovos
metais, griežtai
pasiaukodamas, girdėdamas
priekaištus ir kęsdamas
pažeminimą, Džonas Veslis
tvirtai siekė vienintelio tikslo -
rasti Dievą. Dabar jis rado
Viešpatį ir pamatė, kad Dievo
malonė, kurią jis stengėsi
užsitarnauti maldomis ir
pasninkais, gerais darbais ir
pasiaukojimu, buvo dovana,
gaunama „be pinigų ir be
kainos.“

Tikėjimas Kristumi sustiprino jo sielą, ji degė troškimu visur skleisti šlovingosios Evangelijos skelbiamą neatlygintiną Dievo malonę. „Aš žiūriu į visą pasaulį kaip į savo parapiją, - sakė jis, - kurios dalimi esu ir aš, ir manau, kad tai yra mano pareiga ir šventa teisė skelbti visiems, kurie nori išgirsti, džiaugsmingą išgelbėjimo žinią.”

Jis ir toliau gyveno griežto pasiaukojimo gyvenimą, tačiau toks gyvenimas jau buvo ne tikėjimo pagrindas, o rezultatas, ne šaknys, o šventumo vaisiai. Dievo malonė Kristuje yra krikščioniškos vilties pamatas, o ta malonė pasireiškia klusnumu. Veslis skyrė gyvenimą didžiosioms tiesoms skelbti, kurias jis gavo, - nuteisinimą tikėjimu atperkančiu Kristaus krauju ir atnaujinančia Šventosios Dvasios galia, veikiančia širdį,

o viso to vaisiai yra gyvenimas
pagal Kristaus pavyzdį.

Vaitfyldą ir brolius Veslius
darbui paruošė ilgas asmeninių
išgyvenimų, nerimo ir kančios
kelias, nes juos jaudino
beviltiška padėtis. Kad galėtų
iškęsti sunkumus kaip geri
Kristaus kariai, jie turėjo pereiti
pajuokos, pasityčiojimų ir
persekiojimų ugnį tiek
universitete, tiek tarnystės
pradžioje. Juos ir keletą jiems
prijaučiančių žmonių netikintys

draugai paniekinamai
pravardžiavo metodistais.
Dabar šis vardas laikomas
garbingu vienos didžiausių
Anglijos ir Amerikos
denominacijų.

Būdami Anglikonų bažnyčios
nariai, jie tvirtai laikėsi jos
Dievo garbinimo formų, tačiau
Viešpats jiems parodė savo
Žodžiu tobulesnę pavyzdį, o
Šventoji Dvasia skatino skelbti
nukryžiuotąjį Kristų. jų darbus
lydėjo Aukščiausiojo galia.

tūkstančiai atsivertė ir įsitikino Dievo Žodžio teisingumu. Šias avelas reikėjo ginti nuo godžių vilkų. Džonas Veslis neketino kurti naujos denominacijos, tačiau jis suvienijo visus tikinčius į metodistų bendruomenę.

Kova su valstybine Bažnyčia, kurią turėjo vesti pamokslininkai, atrodė varginanti ir nesuprantama. Tačiau Dievas savo išmintimi pasuko įvykius taip, kad

reforma prasidėjo pačioje
bažnyčioje. Jeigu reforma būtų
primesta iš svetur, ji nebūtų
galėjusi koreguoti tų dalykų,
kuriems labiausiai jos reikėjo.
Atgimimo pamokslininkai
buvo patys bažnyčios tarnai, jie
turėjo puikias galimybes, todėl
tiesa prasiskverbė ten, kur
kitais atvejais prieš ją būtų
užtrenktos durys. Kai kurie
dvasininkai, įveikę moralinį
sąstingį, tapo uolūs savo
parapijų pamokslininkai.
bažnyčios, kurios buvo

pasidavusios formalizmui,
pradėjo naują gyvenimą.

Džono Veslio laikais, kaip ir
visais bažnyčios istorijos
amžiais, įvairiais gabumais
apdovanoti žmonės atlikdavo
jiems skirtą darbą. Kartais dėl
kai kurių mokymo punktų jų
nuomonės skirdavosi, tačiau
visi jie buvo įkvėpti Dievo
Dvasios, juos vienijo vienas
viską nustelbiantis tikslas -
laimėti Kristui žmones. Vienu
metu iškilę nesutarimai tarp

Vaitfyldo ir brolių Veslių grėisė
susiskaldymu, tačiau Kristaus
mokykloje išmoktas
nuolankumas, abipusis
pakantumas ir geraširdiškumas
leido jiems susitaikyti. Ne
ginčai jiems rūpėjo, kai aplink
viešpatavo nuodėmė ir blogis,
kai nusidėjėliai ėjo į pražūtį.

Erškėčiais klotu keliu Dievo
tarnai ėjo pirmyn. Jiems trukdė
įtakingi ir mokyti žmonės.
Netrukus juos užgriuvo
dvasininkų priešiškus,

bažnyčių durys užsidarė tyram tikėjimui ir tiems, kurie jį skelbė. Juos plūdo iš sakyklų, ir tai sukėlė tamsių, nemokšiškų ir netikinčių žmonių įniršį. Tik Dievo malonės dėka Džonas Veslis ne kartą stebuklingai išvengė mirties. Kartą, kai jis susidūrė su įniršusia minia ir, atrodė, kad nėra jokios vilties išsigelbėti, angelas, žmogaus pavidalu, stojo jo ginti, minia prasiskyrė, ir Kristaus tarnas saugiai pasitraukė iš pavojingos vietos.

Prisimindamas dar vieną
stebuklingą atvejį, Džonas
Veslis pasakojo: „Kai mes
leidomės slidžiu keliu žemyn
nuo kalno, daugelis stengėsi
pargriauti mane, tikriausiai
tikėdamiesi, kad, jei aš
pargriūsiu, daugiau
nepasikelsiu. Tačiau aš nė karto
nesuklupau ir nepaslydau, kol
visiškai pasprukau nuo jų. [...]
Nors daugelis stengėsi
pargriauti mane, tempdami už
apykaklės ar drabužių, jiems

nepavyko. tik vienam pasisekė užsikabinti už mano liemenės kišenės, kuri kaip mat atsidūrė jo rankose. Kita kišenė, kurioje buvo pinigai, nuplyšo tik pusiau. [...] Kažkoks stiprus vyriškis iš nugaros kelis kartus norėjo suduoti man didele ažuoline lazda, jeigu jis būtų sudavęs, jam daugiau nereikėtų kelti rankos. tačiau jam niekaip nesisekė suduoti. Aš nežinau, kaip tai atsitiko, nes negalėjau pasitraukti nei į kairę, nei į dešinę. [...] Kitas, prasibrovęs pro minią, pribėgęs norėjo

smogti man, bet netikėtai jo ranka nusileido, ir tik lengvai palietęs mano galvą pasakė: ‘Kokie švelnūs jo plaukai!’ [...] pirmieji, kurių požiūris į mane pasikeitė, buvo miesto patrakėliai, prastuomenės mušeikos, o vienas buvo net meškų pjudytojas. [...]

Kaip pamažu ir švelniai Dievas ruošia mus vykdyti savąją valią! prieš dvejus metus į mane mestas plytgalys sužalojo petį. po metų akmuo pataikė

man į tarpuakį. Praeitą mėnesį man smogė, o šį vakarą net du kartus: vieną, kaiėjau į miestą, antrąkart, kai išėjau, tačiau aš nejutau jokio skausmo, nors pirmasis žmogus smogė man iš visų jėgų į krūtinę, o kitas - į lūpas taip stipriai, kad tuoj pat ištryško kraujas. Nė vienas smūgis nesukėlė man skausmo, lyg jie būtų lietę mane šiaudu.”

Šių ankstyvųjų laikų metodistai - ir eiliniai tikintieji, ir pamokslininkai - buvo

išjuokiami ir persekiojami tiek
Bažnyčios narių, tiek atvirų
bedievių, kurie buvo tyčia
kurstomi apkalbomis ir melu.
Naujojo tikėjimo šalininkus
tampė po teisingumo rūmus.
tačiau šie rūmai turėjo tik
skambų pavadinimą, nes tų
laikų teismuose sunku buvo
rasti teisingumą. Dažnai
tikintieji patirdavo persekiotojų
smurtą. Gatvės prastuomenė
siaubdavo jų namus,
daužydavo baldus, naikindavo
turtą, grobdavo, kas tik
patikdavo, tyčiodavosi ir iš

suaugusiųjų, ir iš vaikų. Kartais būdavo iškabinami skelbimai, nurodantys tam tikrą valandą ir vietą, kviečiantys plėsti ir niokoti metodistų namus. tokie grubūs, atviri žmonių ir Dievo Įstatymo pažeidinėjimais buvo toleruojami. nuolat buvo persekiojami žmonės, kurių vienintelė kaltė buvo ta, kad jie stengėsi nukreipti nusidėjėlius iš pražūties į šventumo kelią.

Atsakydamas į išpuolius prieš jį ir jo draugus, Džonas Veslis

sakė: „Kai kas teigia, jog mūsų mokymas neteisingas, klaidingas ir fanatiškas, iki šiol negirdėtas, o mus vadina kvakeriais, fanatikais ir popiežininkais. tačiau tokiems kaltinimams nėra jokio pagrindo, nes kiekvienas mūsų mokymo punktas atitinka šventąjį raštą, kurį priėmė mūsų Bažnyčia. todėl jis negali būti nei neteisingas, nei klaidingas.” „Kiti sako: ‘jūsų mokymas yra per griežtas; jie nutiesia per siaurą kelią į dangų’. tai iš tikrųjų yra

pagrįstas prieštarařimas (ir vienintelis per visą laiką) ; jis yra nepastebimas tūkstančio kitų kaltinimų, kurie pasireiškia įvairiomis formomis, pagrindas. Ar mes susiauriname kelią į dangų labiau nei Viešpats ir Jo apaštalai? Ar mūsų mokymas griežtesnis nei Biblijos? Patyrinėkime tik kelias vietas: 'Mylėk Viešpatį, savo Dievą, visa širdimi, visa siela, visomis jėgomis ir visu protu. teismo dieną žmonės turės duoti apyskaitą už kiekvieną

pasakytą tuščią žodį. Ar
valgote, ar geriate, ar šiaip ką
darote, visa darykite Dievo
garbei.'

Jeigu mūsų mokymas yra
griežtesnis nei šis, mus reikia
peikti, tačiau širdyje jūs
pripažįstate, kad taip nėra. Jei
kas nors, aiškindamas Dievo
Žodį, leidžia įsivelti net
mažiausiam netikslumui, ar jis
neiškreipia Rašto? Ar gali bet
kuris Dievo paslapčių
saugotojas būti laikomas

ištikimu, jeigu jis ką nors pakeis šiame šventame lobyne? Ne. Jam neleista nieko nei sumažinti, nei sušvelninti; jis privalo paskelbti žmonėms: 'Aš negaliu derinti šventojo Rašto prie jūsų skonio. Jūs turite gyventi pagal jo nurodymus arba amžinai žūti.' Štai kodėl žmonės ima šaukti: 'Šie žmonės negailestingi!' Nejaugi? Argi mes nepamaitiname alkanų ir neaprengiame nuogų? 'Ne, tuo jūsų negalima apkaltinti. Jūsų pažiūros per daug griežtos. Jūs manote, kad niekas negali būti

išgelbėtas kitaip nei jūs
nurodote.”“ Dvasinį smukimą,
kuris išryškėjo Anglijoje iki
Veslio, sukėlė antinominis
mokymas. Daugelis tvirtino,
kad Kristus panaikino moralės
Įstatymą, todėl krikščionys
neprivalo jo laikytis; kad
kiekvienas tikintysis yra
išlaisvinamas iš „gerų darbų
vergijos“. Kiti, nors ir pripažino
Įstatymo nekintamumą, skelbė,
jog dvasininkai neturėtų raginti
žmonių paklusti jo priesakams,
nes tie, kuriuos Dievas iš
anksto paskyrė išgelbėti,

„nenugalimos Dievo malonės veikiami taps pamaldūs ir dori“, o tie, kurie pasmerkti amžinai žūčiai, „negali paklusti Dievo Įstatymui“.

Kiti, laikydamiesi nuomonės, kad „išrinktieji negali netekti Dievo malonės ir palankumo“, priėjo dar baisesnės išvados, jog „žmonių nedorybės iš tikrųjų nėra nuodėmė ir nėra laikoma Dievo Įstatymo laužymu, todėl jiems nebūtina išpažinti nuodėmės ar nusigręžti nuo jų

atgailaujant.” Todėl, teigė jie, net bjauriausia nuodėmė, „kuri apskritai laikoma dideliu Dievo Įstatymo pažeidimu, nėra nuodėmė Dievo akyse”, jeigu ją padaro vienas Jo išrinktųjų, „nes tuo iš esmės išrinktieji ir skiriasi, kad negali daryti nieko, kas nepatinka Dievui ar draudžiama jo Įstatymu.”

Sis siaubingas mokymas iš esmės yra toks pat, kaip ir vėlesnio laikotarpio populiarių švietėjų ir teologų mokymas,

kad neegzistuoja nekintamas
Dievo Įstatymas kaip
teisingumo matas; pati
visuomenė sukuria sau moralės
nuostatas, kurios nuolat
keičiasi. Visas šias idėjas įkvėpė
vienas ir tas pats piktuųjų dvasių
valdovas, kuris pradėjo savo
darbą tarp nenuodėmingų
dangaus gyventojų,
stengdamasis panaikinti
teisingus Dievo Įstatymo
apribojimus.

Mokymas apie tai, kad Dievas iš anksto nulemia kiekvieno žmogaus likimą, privedė prie to, kad daugelis atmetė Dievo Įstatymą. Džonas Veslis tvirtai kovojo su antinomistinių paklydimų skelbėjais ir įrodinėjo, jog jie prieštarauja šventajam Raštui. „Išganingoji Dievo malonė pasirodė visiems žmonėms.“ „tai gera ir priimtina akyse mūsų Gelbėtojo Dievo, kuris trokšta, kad visi žmonės būtų išganyti ir pasiektų tiesos pažinimą. Vienas yra Dievas ir vienas

Dievo ir žmonių Tarpininkas - žmogus Kristus Jėzus, kuris atidavė save kaip išpirką už visus." (Titui 2, 11; 1 Timotiejui 2, 3-6) Dievo Dvasia nužengia ant kiekvieno žmogaus, kad šis pasinaudotų išgelbėjimo dovana. Taigi Kristus yra „tikroji šviesa, kuri apšviečia kiekvieną žmogų, ir ji atėjo į šį pasaulį." (Jono 1, 9) laisvu noru atsisakydami amžinojo gyvenimo dovanos, žmonės praranda išgelbėjimą.

Atsakydamas į tvirtinimą, kad Kristaus mirtis panaikina Dešimt Dievo įsakymų ir apeigų Įstatymą, Veslis rašė: „Kristus nepanaikino moralės Įstatymo - Dievo Įstatymo - Dešimties įsakymų, kurių ragino vykdyti pranašai. Jis atėjo ne panaikinti kurio nors Įstatymo įsakymo, nes Įstatymo niekas negali pakeisti, jis yra nekintantis kaip Ištikimasis Liudytojas danguje. [...] Nuo pasaulio sukūrimo jis buvo 'surašytas [...] ne akmens plokštėse, bet gyvų širdžių

plokštėse.' Ir nors raides, kartą užrašytas Dievo pirštu, dabar dažniausiai nuodėmė padaro sunkiai įskaitomas, vis dėlto jos negali būti visiškai užteptos, kol mes dar suvokiame, kas yra gera ir kas bloga. Visi Įstatymo įsakymai galioja ir galios visai žmonijai visais amžiais, nes Įstatymas nepriklauso nei nuo laiko, nei nuo vietos, nei nuo besikeičiančių aplinkybių, jis turi dieviškąją kilmę, įdėtas į žmogaus prigimtį ir kiekvienas įsakymas neatskiriamai susijęs vienas su kitu.

‘Ne panaikinti jų atėjau, bet įvykdyti.’ [...] Be abejonės, šie Kristaus žodžiai (kaip ir pasakytieji prieš ir po to) reiškia: Aš atėjau įtvirtinti Įstatymo pilnatvę, nepaisant žmonių neteisingų aiškinimų; Aš atėjau nušviesti tai, kas tamsu ir neaišku; Aš atėjau paskelbti tikrąją kiekvieno įsakymo reikšmę, parodyti jo plotį ir ilgį, aukštį ir gylį, ir išryškinti įsakymų tyrumą ir neaprepiamą dvasingumą.”

Džonas Veslis skelbė visišką
Įstatymo ir Evangelijos darną.
Jis sakė, jog tarp Įstatymo ir
Evangelijos yra nepaprastai
glaudus ryšys. Įstatymas nuolat
nutiesia ir nurodo kelią į
Evangeliją, antra vertus,
Evangelija nuolat rodo mums,
kaip tiksliau įvykdyti Įstatymą.
Pavyzdžiui, Įstatymas
reikalauja, kad mylėtume
Dievą, artimus, liepia būti
kukliems, nuolankiems ir
šventiems. Bet mes jaučiame,

kad nepaklūstame jam, ir net negalime paklusti. Tačiau atmename Dievo pažadą, kad Jis apdovanos mus tokia meile ir padarys mus nuolankius, kuklius ir šventus. Kai mes priimame Evangeliją - Gerąją naujieną, visa tai įvyksta mums pagal mūsų tikėjimą, ir 'Įstatymo reikalavimai išsipildo mumyse' per tikėjimą Jėzumi Kristumi.

„Didžiausi Kristaus Evangelijos priešai yra tie, - tęsia Džonas

Veslis, - kurie atvirai, stačiai apkalbinėja ir teisia Įstatymą, kurie moko žmones laužyti [panaikinti, atleisti nuo vykdymo, padaryti neprivalomą] ne tik vieną, mažiausią ar didžiausią paliepimą, bet visus paliepimus apskritai. [...] Labiausiai stebina tai, kad šie žmonės yra įsitikinę, jog atmesdami Įstatymą, jie gerbia Kristų, ir sumenkindami Jo mokymą, išaukština Jį. Jie pagerbia Jėzų kaip Judas, kuris pasakęs: 'Sveikas, Rabi!', pabučiavo Jį. Kristus gali

teisėtai paklausti kiekvieno iš jų: 'Judai, pabučiavimu tu išduodi Žmogaus Sūnų?' Jeigu kalbama apie Jo kraują, o atimama iš Jo karūna, jeigu panaikinamas bet kuris Jo Įstatymo įsakymas, esą Evangelijos pažangai, nejaugi taip neišduodamas Kristus pabučiavimu? Iš tiesų, niekas neišvengs tokių kaltinimų, jeigu skelbs tikėjimą panašiu būdu, tiesiogiai ar netiesiogiai stengdamiesi atmesti būtinybę paklusti; kas taip liudija Kristų,

panaikina arba sumenkina net
mažiausią Dievo paliepimą.”

Tiems, kurie teigė, kad
„Evangelijos skelbimas atstoja
Įstatymo paskirtį”, Džonas
Veslis sakė: „Tai mes visiškai
neigiame. Toks supratimas
neatitinka svarbiausios
Įstatymo paskirties: įrodyti
žmones nusidėjus ir pažadinti
tuos, kurie dar miega ant
pragaro slenksčio.” Apaštalas
Paulius skelbia, kad „per
Įstatymą tik pažįstame

nuodėmę.“ „Kol žmogus
nesuvoks savo nuodėmingumo,
jis iš tiesų nejaus poreikio būti
atpirktam Kristaus krauju. [...]
Kaip sako ir pats mūsų
Viešpats: 'Ne sveikiems
reikia gydytojo, o ligoniams.'
Todėl neprotinga siūlyti
gydytoją sveikiems, arba tiems,
kurie įsivaizduoja esą tokie.
Pirmiausia svarbu įtikinti
žmones, kad jie serga, kitaip jie
nepadėkos jums už jūsų triūną.
Panašiai neprotinga siūlyti
Kristų tiems, kurių širdis yra

sveika ir niekada nebuvo
sudužusi.”

Taip liudydamas Dievo
malonės Evangeliją, Džonas
Veslis kaip ir jo Mokytojas siekė
Dievo „Įstatymą padaryti
didingą ir šlovin gą.“ jis
sąžiningai atliko jam pavestą
Dievo darbą, todėl galėjo
gėrėtis puikiais savo darbo
vaisiais. savo ilgo (išgyveno
daugiau kaip aštuoniasdešimt
metų) gyvenimo pabaigoje,
beveik pusę amžiaus praleidęs

keliaudamas kaip misionierius, Džonas Veslis turėjo daugiau kaip pusę milijono sekėjų. Vis dėlto tik tada, kai visa atpirktųjų šeima susirinks Dievo karalystėje, mes sužinosime, kiek iš tikrųjų buvo tų, kurie pasikėlė iš nuodėmės ir nedorybių griuvėsių kilniam ir tyram gyvenimui, kiek buvo tų, kurie jo mokymo dėka dvasiškai praturtėjo. jo gyvenimas yra neįkainojama pamoka kiekvienam krikščioniui. Būtų gera, jei šio Kristaus tarno tikėjimas ir

kuklumas, nenuilstantis
uolumas, pasiaukojimas ir
pasišventimas atspindėtų šių
laikų bendruomenėse.

15. Biblija Ir Prancūzijos Revoliucija

XVI a. atsivertusi Bibliją Reformacija siekė pripažinimo visose Europos šalyse. Kai kurios tautos džiaugsmingai sveikino ją kaip Dangaus šauklę. Kitose šalyse popiežystei pasisekė sutrukdyti reformacijos plėtrą, ir kilnianti šventojo rašto šviesa buvo beveik užgesinta. Šalį, apie kurią bus kalbama šiame

skyriuje, apšvietė tiesos šviesa,
bet tamsa nepasitraukė. Ištisis
šimtmečius vyko tiesos ir
paklydimų kova. Galiausiai
blogis triumfavo, Dangaus tiesa
buvo atmesta. „atėjo šviesa į
pasaulį, bet žmonės labiau
mylėjo tamsą nei šviesą.“ (Jono
3, 19) Francūzijos tautai teko
pjauti tai, ką ji pasėjo. Iš
žmonių buvo atimta varžanti
Dievo Dvasia, nes jie atmetė Jo
malonės dovaną. Dievas leido,
kad blogis galutinai įsigalėtų,
tuomet visas pasaulis pamatė

savanoriško šviesos atsisakymo pasekmes.

Daug metų Prancūzija kovojo su Biblija, revoliucijos metu buvo pasiektas šios kovos apogėjus. Roma visai stengėsi užgniaužti šventąjį Raštą, todėl tamsos jėgų pasireiškimas buvo neišvengiamas. Revoliucija ir jos baisumai parodė pasauliui popiežiaus politikos ir Romos bažnyčios mokslo, kuris vyravo daugiau nei tūkstantį metų, vaisius.

Pranašai liudijo, kad popiežiaus
viešpatavimo laikotarpiu bus
uždraustas Šventasis Raštas, o
Apreiškimo knygos autorius
nurodė baisias pasekmes,
kurias dėl nedorybės žmogaus
viešpatavimo turėjo patirti
prancūzija.

Viešpaties angelas pasakė: „jie
[pagonys] tryps šventąjį miestą
keturiasdešimt du mėnesius.
Aš duosiu galią savo dviem
liudytojams, kad jie, maišais

apsivilkę, pranašautų tūkstantį
du šimtus šešiasdešimt dienų.”

„Kai jie baigs liudyti, žvėris,
išlindęs iš bedugnės, kovos su
jais, nugalės ir nužudys juos. jų
lavonai gulės aikštėje didžiojo
miesto, kuris dvasine prasme
vadinamas sodoma ir Egiptu,
kur ir jų Viešpats buvo
nukryžiuotas. [...] Žemės
gyventojai džiūgaus ir
linksminsis dėl jų žuvimo, jie
siuntinės vieni kitiems
dovanas, nes tuodu pranašai

vargino žemės gyventojus. o po
pusketvirtos dienos gyvybės
dvasia nuo Dievo išengė į
juodu. jie pašoko ant kojų, ir
didžiulė baimė pagavo tuos,
kurie į juos žiūrėjo.”

(Apreiškimo 11, 2-3. 7-8. 10-11)

Čia paminėti laikotarpiai -

„keturiasdešimt du mėnesiai ir
tūkstantis du šimtai
šešiasdešimt dienų” - nurodo tą
patį periodą, kurį Kristaus
Bažnyčia turėjo kentėti Romos
priespauda. Popiežiaus
viešpatavimas tęsėsi 1260 metų,
jis prasidėjo 538 m. po Kr. ir

baigėsi 1798 m. Tais metais Prancūzijos kariuomenė įžengė į Romą, paėmė popiežių į nelaisvę, ir jis mirė tremtyje. Nors netrukus buvo išrinktas naujas popiežius, bet nuo to laiko popiežius niekada neturėjo ankstesnės galios ir valdžios.

Bažnyčia nebuvo persekiojama visus 1260 metų. Dievas iš savo malonės sutrumpino ugninių išmėginimų laiką.

Pranašaudamas didį sielvartą,

kuri patirs Bažnyčia,
Išgelbėtojas pasakė: „Ir jeigu tos
dienos nebūtų sutrumpintos,
neišsigelbėtų nė vienas
žmogus. Bet dėl išrinktųjų tos
dienos bus sutrumpintos.“

(Mato 24, 22) Reformacijos dėka
persekiojimai baigėsi dar prieš
1798 metus.

Kalbėdamas apie du liudytojus,
pranašas toliau sako: „Jie yra
du alyvmedžiai ir du
žibintuvai, stovintys visos
žemės Viešpaties akivaizdoje.“

(Apreiškimo 11, 4) „Tavo Žodis,
- antrina psalmininkas, -
žibintas mano žingsniams ir
šviesa mano takui.” (Psalmė
119,105) Šie du liudytojai
simbolizuoja senąjį ir Naująjį
Testamentus. Abiejų liudytojų
mintys apie Dievo Įstatymo
kilmę ir amžinumą yra
svarbios. Jie abu yra
Išgelbėjimo plano liudytojai.
senojo Testamento
pirmavaizdžiai, aukos ir
pranašystės nurodo ateinantį
Išgelbėtoją, o Naujojo
Testamento apaštalų Laiškai ir

Evangelijos pasakoja apie
Išgelbėtoją, kuris atėjo tiksliai
taip, kaip buvo išpranašauta.

„Jie, maišais apsivilkę,
pranašaus tūkstantį du šimtus
šešiasdešimt dienų.“ Didžiąją
šio laikotarpio dalį Dievo
liudytojus gaubė tamsa.
popiežiaus valdžia stengėsi
paslėpti nuo žmonių tiesos
Žodį ir pateikdavo jiems
netikrus liudytojus, kurie
prieštaravo šventajam Raštui.
Kai Bibliją uždraudė ir religinė,

ir pasaulietinė valdžia, kai jos liudijimai buvo iškraipomi, kai žmonės ir piktosios dvasios iš visų jėgų stengėsi atitraukti tautos dėmesį nuo Rašto, kai tie, kurie drįso skelbti šventąsias tiesas, buvo persekiojami, išduodami, kankinami, palaidojami požemių kalėjimuose, tapdavo kankiniais dėl savo tikėjimo, arba būdavo priversti ieškoti prieglobsčio nepasiekiamuose kalnuose ir žemės urvuose, - tai ir reiškė, kad du ištikimieji liudytojai pranašavo apsivilkę

maišais. Vis dėlto jie tęsė savo liudijimą visą 1260 metų laikotarpį. Ir tamsiausiais laikais buvo ištikimų žmonių, kurie mylėjo Dievo Žodį ir buvo uolūs, gindami Dievo garbę. Ištikimiems tarnams buvo suteikta išmintis, galia ir valdžia skelbti Jo tiesą per visą šį laikotarpį.

„Jei kas panorės juos skriausti, iš jų burnos išsiverš ugnis ir praris jų priešininkus. Jei kas norės jiems kenkti, tas irgi taip

žus.” (Apreiškimo 11, 5)
Žmonės negali nebaudžiami
trypti Dievo Žodžio. Šio
svarbaus įspėjimo reikšmė
nurodoma paskutiniame
Apreiškimo knygos skyriuje:
„Aš pareiškiu kiekvienam,
kuris klauso šios knygos
pranašystės žodžių: ‘Jeigu kas
prie jų ką pridės, Dievas jam
pridės aprašytą šioje knygoje
negandų. Ir jeigu kas atims ką
nors nuo šios pranašystės
knygos žodžių, Dievas atims jo
dalį nuo gyvybės medžio ir
šventojo miesto, kurie aprašyti

šitoje knygoje.”” (Apreiškimo
22, 18—19)

Dievas įspėjo žmones,
norėdamas apsaugoti juos, kad
jie ne-keistų to, ką Jis
atskleidžia ar nurodo. Šie rimti
įspėjimai taikomi visiems, kurie
savo įtaka skatina kitus
lengvabūdiškai žiūrėti į Dievo
Įstatymą. Šie įspėjimai turi
priversti baimintis ir drebėti
tuos, kurie įžūliai skelbia, kad
nesvarbu, ar jie paklus Dievo
Įstatymui, ar ne. Visi, kurie

iškelti savo nuomonę aukščiau už dieviškąjį apreiškimą, kurie iškreipia aišką Šventojo Rašto prasmę savo patogumui arba norėdami prisiderinti prie pasaulio, prisiima labai didelę atsakomybę. rašytinis Žodis, Dievo Įstatymas, yra kiekvieno žmogaus charakterio matas, jis smerkia visus, kurie neatitinka šio tobulo kriterijaus.

„Kai jie baigs liudyti.“

laikotarpis, kai du liudytojai turėjo pranašauti apsirengę

maišais, baigėsi 1798 m. Kada
jų darbas tamsoje ėjo į pabaigą,
su jais turėjo susiremti jėga,
vaizduojama žvėrimis,
išlindusiu iš bedugnės.

Daugelyje Europos šalių,
bažnyčios ir valstybės
vyresnybė buvo šėtono įtakoje,
kuris veikė per popiežių. Čia
mes matome, kaip pasireiškia
nauja šėtoniškos jėgos forma.

Roma laikėsi tokios politikos:
dangstydamasi pagarba
Biblijai, laikė ją užrakintą

nepažįstama kalba ir paslėptą
nuo žmonių. Valdant romai,
liudytojai pranašavo apsivilkę
maišais. Tačiau kita jėga -
žvėris iš bedugnės - turėjo
pakilti į atvirą kovą su Dievo
Žodžiu.

„Didysis miestas“, kurio
gatvėse liudytojai bus nužudyti
ir kur gulės jų lavonai, dvasine
prasmė vadinamas Egiptu. Iš
visų tautų, kurias pristato
Biblijos istorija, egiptiečiai
akiplėšiškiausiai neigė gyvojo

Dievo buvimą ir priešinosi Jo įsakymams. Joks monarchas niekada nedrįso atviriau ir savavališkiau maištauti prieš Dangaus valdžią kaip Egipto karalius. Kai Mozė Dievo vardu davė jam nurodymus, faraonas išdidžiai atsakė: „Kas gi tas VIEŠPATS, kad aš turėčiau Jam paklusti ir leisti Izraeliui eiti? Nei aš pažįstu tą VIEŠPATĮ, nei leisiu Izraeliui eiti!“ (Ujimo 5, 2) Ateizmas ir tauta, simbolizuojanti Egiptą, taip pat atmes gyvojo Dievo reikalavimus ir parodys

panašią netikėjimo bei atviro neklusnumo dvasią. Didysis miestas dvasine prasme prilyginamas Sodomai. Sodomos pagedimas, kuri atvirai laužė Dievo Įstatymą, ypač pasireiškė ištvirkavimu. Tokia nuodėmė taip pat buvo charakteringiausias tautos bruožas, kuri įkūnijo šią pranašystės dalį.

Pasak pranašo, trumpą laiką prieš 1798 m. iškils šėtoniškos kilmės ir būdo galia, kuri

pradės kovą su Biblija. Šalyje, kur dviejų Dievo liudytojų liudijimas bus prievarta nutildytas, išryškės faraono ateizmas ir Sodomos ištvirtimas.

Ši pranašystė stebėtinai tiksliai išsipildė Prancūzijos istorijoje. Per 1793 m. revoliuciją „pasaulis pirmą kartą išgirdo apie tai, kad žmonės, gimę ir išauklėti civilizuotoje visuomenėje, turintys teisę valdyti vieną didžiausių

Europos tautų, vieningai
paneigė iškilmingą tiesą, kuri
kada nors buvo duota žmogui,
ir vienbalsiai išsižadėjo tikėjimo
ir Dievo garbinimo.”

„prancūzija yra vienintelė
valstybė pasaulyje, kurios
tauta, kaip teigia autoritetingi
šaltiniai, pakėlė ranką atvirai
kovai prieš Visatos Autorių.

Anglijoje, Vokietijoje, Ispanijoje
ir kitur buvo ir yra daug
netikinčių ir burnojančių prieš
Dievą žmonių, tačiau
prancūzija išsiskiria pasaulio
istorijoje kaip vienintelė šalis,

kuri specialiu Įstatymų
leidžiamojo susirinkimo
dekretu paskelbė, kad Dievo
nėra; ir sostinėje, ir visoje šalyje
žmonės šoko ir dainavo iš
džiaugsmo dėl šio nutarimo.”

prancūzija taip pat išsiskiria ir
tais bruožais, kuriais ypač
pasižymėjo sodoma.

Revoliucijos metu prancūzijoje
vyravo toks moralinis
pasileidimas ir ištvirkavimas,
kuris savo metu tapo lygumų
miestų - Sodomos ir Gomoros -

žlugimo priežastimi. Istoriko, apibūdinančio prancūzijos ateizmą ir palaidą gyvenimą, aprašymai visiškai atitinka pranašystę: „Kartu su įstatymais, draudžiančiais religiją, buvo išleisti ir nauji vedybų įstatymai, kurie griovė vieną švenčiausių sąjungų, kuri yra visuomenės tvirtumo laidas. Vedybinė sąjunga buvo išreiškiamą paprasta, laikino pobūdžio dviejų asmenų civiline sutartimi, ją buvo galima nutraukti bet kada panorėjus. [...] Jei piktosios

dvasios stengtūsi išrasti
veiksmingiausią būdą, kaip
sunaikinti viską, kas yra šventa,
gerbtina ar amžina šeimoje,
kuris užtikrintų, kad griunanti
įtaka bus nuolat perduodama iš
kartos į kartą, tai net jos nebūtų
galėjusios išrasti
veiksmingesnio santuokos
išniekinimo būdo. [...] Garsi
savo sąmojais aktorė Sofi Arnu
apibūdino civilinę santuoką
kaip 'ištvirkavimo
sakramentą.'"

„Ir kur mūsų Viešpats buvo nukryžiuotas.“ Šią pranašystės dalį prancūzija taip pat įvykdė. Jokioje kitoje šalyje, išskyrus šią, nebuvo parodytas stebėtinai didis priešiškusmas Kristui. Jokia kita šalis taip žiauriai ir atkakliai nesipriešino tiesai. persekiodama evangelijos išpažinėjus, prancūzija dar kartą nukryžiavo Kristų per jo mokinius.

Ištisus amžius buvo liejamas
šventųjų kraujas. Kai valdiečiai
pjemonto kalnuose atidavė
gyvybę už Dievo Žodį ir Jėzaus
liudijimą, jų broliai,
prancūzijos albigiečiai, panašiai
liudijo tiesą. Reformacijos
laikais jų sekėjai mirdavo
baisiose kančiose, tuo tarpu
karaliaus ir didikai,
aukštuomenės damos ir
grakščios merginos - tautos
pasididžiavimas ir elitas -
gėrėjosi Jėzaus kankinių
agonija. Daugelyje įnirtingų
kautynių, kovodami dėl

švenčiausių žmogaus teisių,
kraują liejo narsieji hugenotai.
protestantai buvo paskelbti už
įstatymo ribų, už jų galvas
buvo paskirtas atlygis, jie buvo
medžiojami kaip laukiniai
žvėrys.

„Bažnyčia dykumoje, negausūs
pirmųjų krikščionių
palikuonys, kurie dar buvo likę
prancūzijoje XVIII a. ir slapstėsi
šalies pietų kalnuose, išlaikė
savo tėvų tikėjimą. Kai jie
išdrįsdavo susitikti naktį kalnų

tarpekliuose ar nuošaliuose
dykynėse, persekiojantys
dragūnai susekdavo juos,
pagauti jie tapdavo
katorgininkais galeroose iki
gyvos galvos. Tyriausi,
kilniausi ir labiausiai išsilavinę
prancūzai buvo sukaustomi
grandinėmis ir baisiai
kankinami kartu su plėšikais
bei žudikais." Kai kuriems
buvo rodomas
„gailestingumas“ - juos
beginklius ir bejėgius
šaltakraujiškai žudydavo, kai
jie atsiklaupę meldavosi.

Šimtai senukų, bejėgių moterų ir nekaltų vaikų buvo žudomi susirinkimų vietose.

Tarpekliuose ar miškuose, kur jie dažniausiai susitikdavo, buvo įprasta „kas keturi žingsniai rasti mirusiųjų kūnus, nukirsdintus arba pakaruoklius ant medžių.“ Šalis, nuniokota kardo, kirvio ir laužų, „buvo paversta didele niūria dykuma“. „Šie žiaurumai buvo vykdomi [...] ne kokiame nors tamsiame amžiuje, o nuostabiais Liudviko XIV laikais, kai tobulėjo mokslas,

klestėjo literatūra, o rūmų ir
sostinės dvasininkai buvo
išsimokslinę bei iškalbingi,
dedąsi nuolankūs ir
geraširdiški.”

Baltramiejaus naktis tapo pačiu
sunkiausiu, pačiu žiauriausiu iš
visų tais siaubingais amžiais
įvykdytų nusikaltimų. Pasaulis
vis dar su šiurpuliu prisimena
šį bailų ir žiaurų puolimą.
Raginamas Romos katalikų
kunigų ir prelatų, prancūzijos
karalius davė sutikimą šiam

baisiam nusikaltimui.

Vidurnaktį nuskambėję varpai
tapo skerdynių signalu.

Tūkstančiai ramiai miegančių
savo namuose ir pasitikinčių
savo karaliumi protestantų
buvo ištraukti iš lovų ir
šaltakraujiškai nužudyti.

Kaip Kristus buvo nematomas
savo tautos vadas,
išvaduojantis iš Egipto
vergovės, taip šėtonas,
didindamas kankinių skaičių,
buvo nematomas savo

pavaldinių vadas šiame
baisiame nusikaltime. Žudynės
paryžiuje tęsėsi septynias
dienas, kurių pirmosios trys
pasižymėjo nesuvokiamu
įtūžiu. Kraujas buvo liejamas
ne tik sostinėje. specialiu
karaliaus įsaku protestantų
žudynės apėmė visas
provincijas ir miestus, kur tik
buvo protestantų. Nebuvo
kreipiamas dėmesys nei į
amžių, nei į lytį. nebuvo
pasigailėta nei nekalto kūdikio,
nei žilaplaukio. Kilmingi ir
prasčiokai, seni ir jauni,

motinos ir vaikai buvo žudomi kartu. Visoje prancūzijoje skerdynės tęsėsi du mėnesius. Žuvo 70 000 žmonių - pats tautos žiedas.

„Kai žinios apie žudynes pasiekė Romą, dvasininkijos džiūgavimui nebuvo ribų. Lotaringijos kardinolas apdovanojo pasiuntinį tūkstančiu kronų, šv. Angelo pilies patrankos to įvykio garbei džiaugsmingai griaudėjo saljutais, skambėjo visų

varpinių varpai, laužai naktį
pavertė diena, o Grigalius XIII
kartu su kardinolais ir kitais
žymiais dvasininkais ilga
procesija nukeliavo į šv.
Liudviko bažnyčią. Ten
Lotaringijos kardinolas giedojo:
'Te Deum' ('Tau, Dieve'). [...]
Šiam įvykiui pažymėti buvo
nukaltas specialus medalis, o
Vatikane ir dabar galima
pamatyti tris Baltramiejaus
nakčiai skirtas Vazario freskas,
kurios vaizduoja admirolo
užpuolimą, karalių ir jo didikus
aptarinėjančius skerdynes,

pačias skerdynes. popiežius
Grigalius XIII pasiuntė Karoliui
IX Auksinę rožę, o praėjus
keturiems mėnesiams po
skerdynių, [...] jis su
pasitenkinimu klausėsi
prancūzų kunigo pamokslo, [...]
kuris kalbėjo apie tą ku piną
laimės ir džiaugsmo dieną, kai
šventasis tėvas gavo džiugią
žinią ir iškilmingai padėkojo
Dievui bei šv. Liudvikui.”

Ta pati dvasia, kuri įkvėpė
baltramiejaus nakties žudynes,

vadovavo ir revoliucijos
įvykiams. jėzus Kristus buvo
paskelbtas apsišaukėliu, o
prancūzų bedievių šūkis buvo
„nuverskime niekšą“, t. y.
Kristų. akiplėšiškas
šventvagiškumas ir
pasibjaurėtinus nedorumus ėjo
koja kojon; niekingiausi
žmonės, užkietėję nusikaltėliai
ir pasileidėliai buvo
išaukštinami. šėtonui buvo
reiškiamas didžiausias pagarba, o
Kristus, tiesos, tyrumo ir
nesavanaudiškos meilės

įsikūnijimas, buvo
nukryžiuotas.

„Žvėris, išlindęs iš bedugnės,
kovos su jais, nugalės ir
nužudys juos.“ bedieviška
valdžia, kuri valdė prancūziją
per revoliuciją ir teroro
viešpatavimą, iš tikrųjų kovojo
su Dievu ir jo šventuoju Žodžiu
taip, kaip pasaulis dar nebuvo
matęs. nacionalinis konventas
panaikino Dievo garbinimą;
biblijos buvo surinktos,
paniekintos ir viešai

sudegintos; Dievo Įstatymas buvo sutryptas; buvo panaikinti šventojo rašto priesakai. nebuvo švenčiama savaitinė ramybės diena, vietoj jos kiekviena dešimta diena buvo skirta niekinti Dievą ir linksmintis. BUVO uždraustas krikštas ir komunija, o virš kapų krentantys į akis užrašai skelbė, kad mirtis yra amžinas miegas.

bedieviai teigė, kad Dievo baimė yra ne išminties, o

beprotystės pradžia. BUVO
uždraustas bet koks religinis
garbinimas, išskyrus tarnavimą
laisvei ir šaliai.

„Konstitucinis paryžiaus
vyskupas turėjo suvaidinti
pagrindinį vaidmenį
begėdiškiausioje ir
skandalingiausioje komedijoje,
kada nors atliktoje prieš
nacionalinį konventą. [...] jis
atėjo su kapitula į Konventą,
kad paskelbtų, jog religija,
kurios jis mokė tiek daug metų,

visais atžvilgiais buvo ne kas kita, kaip religinė apgaulė, neturinti nei istorinio, nei šventos tiesos pagrindo. Iškilmingais ir aiškiais žodžiais jis išsižadėjo Dievo egzistavimo, kuriam buvo išventintas tarnauti; jis pasižadėjo ateityje tarnauti laisvei, lygybei, gerovei ir dorovei. PO to numetė ant stalo vyskupo drabužius. Tuomet Konvento pirmininkas broliškai jį apkabino. Šio prelato pavyzdžiu pasekė dar keli kunigai atskalūnai.”

„Žemės gyventojai džiūgaus ir linksminsis dėl jų žuvimo, jie siuntinės vieni kitiems dovanas, nes tie du pranašai vargino žemės gyventojus.”

Bedieviškoji prancūzija nutildė dviejų priekaištaujančių Dievo liudytojų balsus. tiesos Žodis buvo nudrėbtas prancūzijos gatvėse, o tie, kurie neapkentė Dievo Įstatymo suvaržymų ir reikalavimų, džiūgavo. Žmonės metė iššūkį Dangaus Karaliui. Kaip senovės nusidėjėliai jie

šaukė: „Kaip gali Dievas
žinoti?“ ir: „Aukščiausiasis
nesužinos, ką darome!“
(Psalmė 73, 11)

sunku patikėti, bet
šventvagiškai įžūlus naujosios
tvarkos kunigas sakė: „Dieve,
jei TU iš tikrųjų esi, atkeršyk už
savo suterštą vardą. AŠ metu
tau iššūkį! TU tyli, TU nedrįsti
prabilti savo griausmais. Kas
po to patikės tavo
egzistavimu?“ ar tai ne faraono
reikalavimo aidas: „Kas gi tas

VIEŠPATS, kad aš turėčiau Jam paklusti ir leisti Izraeliui eiti? Nei aš pažįstu tą VIEŠPATĮ, nei leisiu Izraeliui eiti!“

„Kvailys sau širdyje sako: ‘Dievo nėra!’” (Psalmė 14, 1) apie tokius tiesos niekintojus Viešpats sako: „[...] jų paikumas [...] bus visiems regimas.” (2 Timotiejui 3, 9) PO to, kai prancūzija atsisakė garbinti gyvąjį Dievą, Aukščiausiąjį, prakilnąjį, Amžinąjį, praėjo nedaug laiko; šalis nusirito iki

žemiausio pagonybės laiptelio,
žmonės pradėjo garbinti
ištvirkusią moterį kaip
Išminties deivę. Visa tai vyko
Nacionalinio konvento -
aukščiausios civilinės ir
įstatymų leidžiamosios
valdžios - deputatų
akivaizdoje! Istorikas byloja:
„Viena tų beprotiškų laikų
ceremonijų lieka
nepralenkiama bedieviškumu ir
absurdiškumu. Konvento durys
plačiai atsivėrė grupei
muzikantų, lydinčių
municipaliteto atstovus; visa ši

iškilminga procesija įėjo į vidų,
giedodama 'Himną laisvei'. Jie
lydėjo būsimą garbinimo
objektą - moterį, vualiu
pridengtu veidu, kurią jie
pavadino Išminties deive.
Atnešus ją į garbingą vietą,
iškilmingai nukeliamas jos
vualis, ir ji atsisėda pirmininkui
iš dešinės; tuomet visi be vargo
atpažįsta operos artistę. [...] Šiai
merginai, geriausiai
atstovaujančiai jų garbinamą
išmintį, nacionalinis konventas
išreiškė viešą pagarbą.

šis nedoras ir juokingas
maskaradas tapo tam tikra
apeiga. Išminties deivės
išaukštinimas vyko visoje
šalyje, kur tik gyventojai norėjo
pasiekti revoliucijos
aukštumas.”

proto kulto garbintojas pasakė:

„Įstatymų leidėjai!

Fanatiškumas užleido vietą
protui. Fanatizmo užtemdytos
akys nebegalėjo iškęsti ryškios
šviesos. šiandien daugybė

žmonių susirinko po šiais
gotikiniais skliautais, kur pirmą
kartą atkartoję tiesą. Čia
prancūzai šlovina tai, kas iš
tikrųjų verta šlovinimo, - Laisvę
ir Protą. Čia mes palinkėjome
sėkmės Respublikos armijai.
Čia mes vardan Proto, vardan
šio gyvo pavyzdžio, gamtos
stebuklo, atsisakėme negyvų
stabų.”

Kai Išminties deivę atvedė į
Konventą, pirmininkas, paėmęs
ją už rankos ir pasisukęs į

susirinkusiuosius, tarė:

„Mirtingieji, nustokite drebėję
prieš bejėgius Dievo griausmus,
kuriais jus gąsdino. Nuo šiol
mes neturime jokios kitos
dievybės, tik Išminties deivę.

Aš pristatau jums kilmingiausią
ir tyriausią pavyzdį; jeigu jums
reikia dievaičio, pasirinkite tik
šį. [...] Nusilenkite didingam
Laisvės Senatui! Tegyvuoja
Protas!”

„Po to deivę, kurią palydėjo
Konvento pirmininkas, išodino

į įspūdingai išpuoštą vežimą ir, milžiniškos minios lydima, ji nuvyko į Dievo Motinos katedrą, kad suvaidintų dievybę. Ten moteris buvo nuvesta prie altoriaus, pasodinta ant pakylos, kur ją pagerbė visi dalyvaujantys.”

Netrukus po to buvo atlikta viešo Biblijos sudeginimo ceremonija. Liaudies draugijos Muziejaus skyriaus nariai įėjo į municipaliteto salę šaukdami: „Tegyvuoja Protas!”

Jie nešė ant karties kelias apdegusias knygas. Tarp šių knygų buvo brevijoriai, mišiolai, Senasis ir Naujasis Testamentai, kurie, anot pirmininko, „didelėse liepsnose išpirko kaltę už visas kvailystes, kuriomis žmonės buvo priversti tikėti.“

Ateizmas užbaigė darbą, kurį pradėjo popiežystė. Romos politika sudarė tokias socialines, politines ir religines

sąlygas, kurios pagreitino
Francūzijos žlugimą.

Kalbėdami apie revoliucijos
baisumus, rašytojai sako, kad
dėl visų kraštutinių kalta
valstybė ir Bažnyčia.

Teisingumo dėlei reikia
pripažinti, kad kaltė tenka
Bažnyčiai. Popiežystė nuteikė
karalius prieš Reformaciją, ji
vaizdavo reformatorius kaip
karūnos priešus ir nesantaikos
kėlėjus, drumsčiančius tautos
ramybę ir harmoniją. Romos
dvasia įkvėpė monarchams

baisiausią žiaurumą ir skatino negailestingai engti liaudį.

Šventasis Raštas nešė laisvę. Kur tik buvo priimta Geroji naujiena, žmonių protai prabusdavo. Jie pradėdavo traukyti grandines, kurios pavertė juos nemokšiškuo, blogio ir prietarų vergais. Jie pradėjo mąstyti ir veikti savarankiškai. Tai matydami, monarchai drebėjo dėl savo valdžios.

Roma nuolat kurstė jų
būgštavimus. 1525 m.
popiežius perspėjo Francūzijos
regenta: „Ši beprotybė
[protestantizmas] suardys ir
sunaikins ne tik religiją, bet ir
valstybės pamatus, diduomenę,
įstatymus, teisėtvarką bei
luominius skirtumus.“ Fo
kelerių metų popiežiaus
nuncijus įspėjo karalių: „Jūsų
didenybe, neapsigaukite.
Protestantai suardys visą
valstybinę ir religinę tvarką. [...]
Sostui gresia toks pat pavojus
kaip ir altoriui. [...] Naujos

religijos įvedimas sukels
būtinybę pakeisti valdymo
formą.”

Teologai taip pat naudojosi
žmonių išankstiniu
nusistatymu ir skelbė, kad
protestantų mokymas
„suvilioja savo naujumu ir
kvailybėmis. Jis atima iš karalių
jiems priklausantį pavaldinių
pagarbumą, nualina Bažnyčią ir
valstybę.” Taip Romai pasisekė
nuteikti Francūziją prieš
Reformaciją. Kad būtų

apsaugotas sostas ir
diduomenės privilegijos,
išsaugota teisėtvarka,
Prancūzijoje buvo apnuogintas
persekiojimo kardas.”

šalies valdovai nenumatė
lemtingų tokios politikos
pasekmių. biblijos mokslas
būtų įskiepijęs žmonių širdyse
ir protuose teisingumo,
saikingumo, tiesos, lygybės ir
dosnumo principus, kurie yra
tautos klestėjimo pagrindas.
„Teisumas išaukština tautą” ir

„sostas tvirtėja teisu.”

(Patarlių 14, 34; 16, 12)

„teisumo poveikis bus taika, o
teisumo vaisius - ramybė ir
apsauga, tverianti amžiais.”

(Izaijo 32, 17) Tas, kas paklūsta
Dievo Įstatymui, gerbs ir
laikysis šalies įstatymų. Tas, kas
bijo Dievo, gerbs ir karalių už
visus jo teisingus ir teisėtus
veiksmus. Tačiau nelaimingoji
Prancūzija uždraudė Bibliją ir
paskelbė už įstatymo ribų jos
mokinius. Šimtmečiais dori ir
principingi, aštraus proto ir
tvirtos dvasios žmonės, kurie

išdrįso atvirai išreikšti savo
įsitikinimus ir tikėjimą, kentėjo
už tiesą. Tie žmonės vergiškai
dirbo galeroose, žūdavo ant
laužų arba požemių kalėjimų
vienutėse. Tūkstančiai gelbėjosi
bėgdami. Visi tie baisumai
tesėsi 250 metų nuo
Reformacijos pradžios.

„Vargu ar per tą ilgą laikotarpį
Prancūzijoje buvo karta, kuri
neregėjo beprotiško
persekiojimo įtūžio, nuo kurio
bėgo Evangelijos mokiniai.

Bēgliai panaudodavo savo intelektā, meninius gabumus, darbštumā, sugebējimą tvarkytis ten, kur jie buvo pranašesni už kitus, ir tuo praturtindavo šalis, kuriose rasdavo prieglobstį. Savo gabumais jie padēdavo suklestēti kitoms šalims, tuo tarpu jū gimtasis kraštas viso to netekdavo. Jeigu visi šie talentai būtū likę Prancūzijoje ir tuos 300 metū tremtiniū darbštumas būtū tarnavęs jū kraštui, jeigu jū žinios būtū panaudotos pramonēje,

kūrybiniai gabumai ir analitinis
mąstymas būtų praturtinęs
prancūzų literatūrą ir mokslą;
jeigu tremtinių išmintis būtų
vadovavusi Prancūzijos
taryboms, jų narsumas
pasireikštų mūsųose, o
teisingumas - sudarant
įstatymus, Biblijos religija būtų
ugdžiusi prancūzų protą ir
vadovavusi jų sąžinei,
neapsakoma šlovė šiandien
gaubtų Prancūziją! Ji būtų
klestinti ir laiminga šalis,
pavyzdys tautoms!

Tačiau aklas ir negailestingas
fanatiškumas išvijo iš
Prancūzijos visus dorybės
mokytojus, visus tvarkos
šalininkus, visus sąžiningus
sosto gynėjus; tiems, kurie
troško padaryti savo šalį
didinga ir šlovinga, buvo
pasakyta: 'pasirinkite: laužas
arba tremtis'. Galiausiai
valstybė visiškai sužlugo;
neliko sąžinės, kurią būtų
galima paskelbti už įstatymo
ribų, religijos, kurią būtų

galima užtempti ant laužo,
patriotizmo, kurių būtų galima
persekioti ir išvyti.” Siaubinga
tokios politikos pasekmė buvo
revoliucija ir visos jos baisybės.

Ištrėmus hugenotus,
Prancūzijoje prasidėjo
visuotinis nuosmukis. Kažkada
klestėję pramonės miestai
sunyko, derlingi kraštai vėl
virto dykvietėmis, nepaprastą
pažangą pakeitė intelektualinis
pilkumas ir moralinė
degradacija. Paryžius tapo

didžiuliu elgetynu. Buvo paskaičiuota, kad, prasidėjus revoliucijai, maždaug 200 000 elgetų prašė labdaros iš karaliaus. Smunkančioje tautoje klestėjo tik valdingi ir žiaurūs jėzuitai, kuriems priklausė Bažnyčios ir mokyklos, jie vadovavo kalėjimams ir galeroms.

Evangelija būtų padėjusi Prancūzijai išspręsti tas politines ir socialines problemas, kurias bergždžiai

mėgino tvarkyti dvasininkija,
karalius, įstatymų leidėjai ir
kurios galiausiai įstūmė tautą į
anarchiją ir pražūtį. Tačiau dėl
Romos įtakos žmonės užmiršo
palaimintas Išgelbėtojo
pasiaukojimo ir
nesavanaudiškos meilės
pamokas. Jie nesiaukodavo kitų
gerovei. Niekas nesmerkė
turtingųjų už tai, kad jie engė
varginguosius, o vargingieji,
būdami pavergti ir pažeminti,
nesulaukdavo jokios pagalbos.
Turtingųjų ir galingųjų
savanaudiškumas tapo vis

labiau matomas ir slegiantis.
Per amžius diduomenės
godumas ir išlaidos vis labiau
slėgė valstiečius. Turtingieji
skriaudė vargšus, o šie
neapkentė turtingųjų.

Daugelyje provincijų dvarai
priklausė didikams, o darbo
žmonės tik nuomodavo juos.
Darbininkai turėjo tenkinti
šeimininkų poreikius, nes buvo
jų valdžioje. Viduriniojo ir
žemesniojo luomo pečius
užgulė Bažnyčios ir valstybės

išlaikymo našta; civilinė ir
bažnytinė valdžia uždėjo jiems
didžiulius mokesčius.

„Diduomenės kaprizai ir norai
buvo laikomi aukščiausiu
įstatymu; ūkininkai ir
valstiečiai galėjo mirti iš bado,
tačiau tai visai nejaudino
engėjų. [...] Žmonės buvo
priversti tenkinti dvarininkų
interesus. Valstiečių
gyvenimas buvo kupinas
nepaliaujamo darbo ir
nesibaigiančio skurdo. jų
nusiskundimai, jeigu jie kada
nors išdrįsdavo pasiskųsti,

buvo priimami su užgaulia panieka. Teismai visada palaikydavo didiką, o ne valstietį. teisėjai dažnai imdavo kyšius, o mažiausi aristokratų kaprizai šios visuotinės korupcijos dėka turėjo įstatymo galią. pusė mokesčių, kuriuos iš liaudies išspausdavo pasaulietiniai ponai ir dvasininkija, nepasiekdavo karaliaus ir vyskupo iždo. nuslėptus pinigus jie išleisdavo malonumams ir įgeidžiams. alindami pavaldinius didikai nemokėjo jokių mokesčių, be to,

pagal įstatymą ir papročius turėjo teisę į visus valstybės postus. privilegijuotųjų tebuvo 150 000, o milijonai, kad patenkintų jų norus, buvo pasmerkti beviltiškam ir žeminančiam gyvenimui.“

Karaliaus dvaras gyveno prabangiai ir palaidai. tauta visiškai nepasitikėjo valdovais. Įtarinėjimai persmelkė visas valstybės institucijas. Daugiau nei pusę amžiaus prieš revoliuciją šalį valdė Liudvikas

XV, kuris pagarsėjo kaip tingus,
lengvabūdis ir palaidas
monarchas. Ištvirkusi ir žiauri
aristokratija, nualinta ir tamsi
liaudis įstūmė valstybę į
didelius finansinius sunkumus,
tai sukėlė žmonių pyktį;
nereikėjo pranašo akies, kad
numatytum baisią
besiartinančią baigtį. Į savo
patarėjų įspėjimus karalius
paprastai atsakydavo:
„stenkitės, kad viskas eitų
sklandžiai, kol aš gyvenu, o po
mano mirties tebūna tai, kam
lemta būti.“ bergždžiai buvo

įkalbinėjama daryti reformas.
Karalius matė blogi, tačiau
neturėjo nei drąsos, nei jėgų
jam pasipriešinti. likimą,
laukiantį prancūzijos, geriausiai
pavaizduoja lengvabūdiškas ir
savanaudiškas Liudviko XV
posakis: „po manęs, nors ir
tvanas!”

Kurstydama karalių ir
valdančiosios klasės pavydą,
Roma darė jiems spaudimą, nes
gerai žinojo, jog tuomet
valstybė susilpnės, ir tokiomis

sąlygomis bus galima pavergti
ir valdovus, ir liaudį.
laikydamosi tokios
toliaregiškos politikos, Roma
suprato, kad, norint pavergti
žmones, reikia supančioti jų
sielas, o geriausias būdas laikyti
juos vergijoje - suvaržyti jų
laisvę. Moralės nuosmukis,
Romos politikos pasekmė, buvo
tūkstančius kartų baisesnis už
fizines kančias. Atėmus iš
žmonių Šventąjį Raštą, iškelus
vietoj jo savanaudiškumo ir
fanatizmo mokymą, prancūzus
apgaubė prietarų ir

nemokšiškumo tamsa, jie paskendo ydose, todėl visiškai nebegalėjo tvardyti.

Tačiau pasekmės buvo kitokios nei Roma tikėjosi. užuot akiai priėmusi jos dogmas, liaudis tapo revoliucinga ir netikinti. Žmonės niekino romos katalikybę ir tapatino ją su dvasininkijos intrigomis, į dvasininkiją jie žiūrėjo kaip į savo engėjus. Vienintelis jiems žinomas dievas buvo romos dievas, o vienintelė jų religija

buvo romos mokslas. Žmonės manė, kad godumas ir žiaurumas yra dėsningi šventojo rašto mokymo vaisiai, todėl nenorėjo apie jį daugiau girdėti.

roma klaidingai nušvietė Dievo charakterį ir iškreipė Jo reikalavimus, todėl dabar žmonės atmetė ir šventąjį raštą, ir jo Autorių. roma reikalavo akiai tikėti savo dogmomis teigdama, kad jos pagrįstos šventuoju raštu. Atsakydami į

tai, Volteras ir jo bendraminčiai
visiškai atmetė Dievo Žodį, jie
skleidė netikėjimo nuodus.

roma primynė žmones
geležiniu kulnu, ir dabar,
nusmukę bei sulaukėję, jie
išsiveržė iš tironijos ir atmetė
bet kokius suvaržymus. Įsiutę
dėl to, kad juos taip ilgai
apgaudinėjo, jie atsisakė ir
tiesos, ir melo. palaikę savivalę
laisve, ydų vergai džiaugėsi
įsivaizduojama
nepriklausomybe.

revoliucijos pradžioje karaliaus nuolaidų dėka liaudis gavo daugiau vietų parlamente nei didikai ir dvasininkija. politinė valdžia atsidūrė žemųjų luomų rankose, tačiau jie nebuvo pasirengę pasinaudoti ja protingai ir apdairiai. Norėdami atitaisyti patirtas skriaudas, jie nusprendė pertvarkyti visuomenę. Įžeista liaudis negalėjo pamiršti susikaupusių nuoskaudų, ji nutarė radikaliai pakeisti savo padėtį ir atkeršyti tiems, kuriuos laikė savo bėdų

kaltininkais. Tironijos pamokos
nepraėjo veltui, engiamieji
nukreipė savo pyktį prieš
engėjus.

nelaimingoji prancūzija
liedama kraują nuėmė pasėtą
derlių. Kokios baisios buvo
klusnumo romai pasekmės! ten,
kur prancūzija, spaudžiama
romos katalikų bažnyčios,
pastatė pirmąjį ešafotą
reformacijos pradžioje, ten
revoliucija surentė pirmąją
giljotiną. toje pačioje vietoje,

kur XVI a. buvo sudeginti
pirmieji protestantai kankiniai,
XViii a. buvo giljotinuotos
pirmosios aukos. atmes dama
Evangeliją, kuri būtų
užgydžiusi jos žaizdas,
Prancūzija atvėrė duris
bedievybei ir suirutei. Kai buvo
atmesti Dievo Įstatymo
apribojimai, paaiškėjo, kad
žmonių įstatymai nepajėgia
sulaikyti galingo aistrų srauto,
ir tauta pasuko maišto bei
anarchijos keliu. Karas prieš
bibliją pradėjo erą, kuri
pasaulio istorijoje vadinama

Teroro viešpatavimu. ramybė ir
laimė paliko žmonių namus ir
širdis. niekas nebuvo saugus.
šiandien triumfuojančios rytoj
galėjo būti įtariamasis ir
pasmerktas. smurtas ir geismai
viešpatavo visur.

Karalius, dvasininkija ir didikai
buvo priversti pasiduoti
susijaudinusių ir įsiutusių
žmonių žiaurumui. Mirties
bausmė, įvykdyta karaliui,
sužadino keršto troškimą, o tie,
kurie pasmerkė jį mirčiai,

netrukus patys pateko ant
ešafoto. BUVO nutarta
sunaikinti visus įtariamus
priešiškumu revoliucijai.
Kalėjimai buvo perpildyti.
Vienu metu ten kankinosi
daugiau nei 200 000 suimtųjų.
Karalystės miestus apėmė
siaubas. Viena revoliucionierių
partija kovojo su kita,
Prancūzija tapo besivaržančių
minių lauku, žmones užvaldė
aistrų šėlsmas. „paryžiuje kilo
sąmyšis po sąmyšio, gyventojai
pasiskirstė į grupuotes, kurios,
atrodė, nesiekė nieko kito tik

sunaikinti viena kitą.”

Visuotinė suirutė padidėjo dėl to, kad prancūzija buvo įtraukta į ilgą ir niokojantį karą su didžiausiomis Europos valstybėmis. „šalis buvo ant visiško žlugimo slenksčio, kariuomenė reikalavo pinigų, paryžiečiai badavo, provincijas niokojo plėšikai, o civilizaciją beveik sunaikino anarchija ir piktnaudžiavimas laisve.”

Dabar žmonės įsisavino taip uoliai duotas romos žiaurumo

ir kankinimų pamokas.
pagaliau atėjo atpildo diena.
Dabar jau ne jėzaus mokiniai
buvo uždaromi į požemių
kalėjimus ar tempiami ant
ešafotų. jie jau seniai žuvo arba
buvo priversti palikti šalį.
negailestinga roma dabar
pajuto mirtį nešančią jėgą tų,
kuriuos ji išmokė jausti
malonumą dėl kruvinų
susidorojimų. „persekiojimai,
kurie buvo prancūzijos
dvasininkijos įrankis tiek daug
amžių, dabar su nepaprastu
žiaurumu atsisuko prieš ją

pačią. ešafotai raudonavo nuo
kunigų kraujo. Galeras ir
kalėjimus, anksčiau prigrūstus
hugenotų, dabar pripildė jų
persekiotojai. prirakinti prie
suolų ir irklų, romos katalikų
dvasininkai patyrė visus tuos
vargus, kuriais bažnyčia su
kaupu 'apdovanodavo' kilnius
eretikus.“

Atėjo dienos, kai barbariškiausi
teismai vadovavosi
barbariškiausiais įstatymais, kai
žmogus negalėjo pasisveikinti

su kaimynu ar net pasimelsti
[...], kad nebūtų apkaltintas
valstybiniu nusikaltimu. Šnipai
tykojo ant kiekvieno kampo,
nuo pat ryto be atvangos dirbo
giljotina, kalėjimai ir laivų
triumai buvo perpildyti kalinių,
o putojantis kraujas
nutekamaisiais grioviais tekėjo į
seną. [...] paryžiaus gatvėmis
kasdien vilkosi ištisos vežimų
virtinės, vežančios pasmerktus
mirčiai žmones; Konvento
komisarai mėgavosi žiaurumo
beprotiškumu, stebinančiu
netgi visko mačiusią sostinę.

Atrodė, kad mirtį nešančios
giljotinos peilis dirbo per lėtai.
Kartečė belaisvių eiles kirto
kaip žolę. pripildytų belaisviais
baržų dugnuose specialiai buvo
pralaužiamos skylės. Lionas
tapo dykuma. Arase kaliniams
buvo atsisakoma suteikti tokią
malonę kaip greita mirtis. Visur
Luaros upe nuo somiūro iki
jūros dideli varnų ir peslių
būriai kėlė puotas ant nuogų,
keistai apsikabinusių lavonų.
Gailestingumas nebuvo
rodomas nei lyčiai, nei amžiui.
Jaunų vaikinų ir merginų

skaičius, kuriuos nužudė šis
baisus režimas, siekė šimtus.
Nuo krūties atitrauktus
kūdikius jakobinai mėtė nuo
ieties ant ieties per visą
rikiuotę.“ per dešimt teroro
metų žuvo daugybė žmonių.

Viskas vyko taip, kaip troško
šėtonas. Viso to jis siekė per
ilgus amžius. Jo politika - tai
apgaulė nuo pradžios iki
pabaigos, jo užsibrėžtas tikslas -
atnešti žmonėms vargą ir
kančias, sudarkyti ir išniekinti

Dievo kūriniją, apjuodinti
Dievo meilę bei gerumą ir
sukelti širdgėlą visam Dangui.
Šėtonas meistriškai apakina
žmones ir kalbę dėl savo darbo
suverčia Dievui, tarsi visos
nelaimės būtų Kūrėjo planų
vaisius. Kai dėl žiaurios jo
įtakos smukę ir sugyvulėję
žmonės pasiekia tariamąją
laisvę, jis skatina peržengti bet
kokias ribas ir saiką. Po to
nežabotą savivalės vaizdą
tironai ir engėjai rodo kaip
laisvės vaisių.

Kai nuo paklydimu
nutraukiamas vienas apdaras,
šėtonas jį apvelka kitu, ir
žmonės jį vėl mielai priima. Kai
šėtonas pamatė, kad prancūzai
suprato, jog Romos mokslas yra
apgaulė ir jis daugiau negalės
priversti juos laužyti Dievo
Įstatymą, tai ėmė skatinti laikyti
bet kurią religiją apgaule, o
Bibliją - pasakėčia. Atmesdami
Dievo priesakus, žmonės
pasidavė nežabotam blogiui.
Lemtinga klaida, atnešusi tokią

pražūtį Prancūzijos
gyventojams, buvo didžiosios
tiesos, jog tikrąją laisvę teikia
Dievo Įstatymas, ignoravimas.
„o, kad klausytum Mano
Įsakymų! Tavo gerovė būtų
kaip upė, o tavo teisumas - kaip
marių bangos. [...] Nedorėliai
neturės ramybės, - sako
VIEŠPATS. - O Manęs
klausantieji gyvens saugiai, jų
nevargins nelaimės baimė.“ (žr.
Izaijo 48, 18. 22; Patarlių 1, 33)

Ateistai, skeptikai ir
atsimetėliai priešinasi Dievo
Įstatymui ir atmeta jį, tačiau
viso to pasekmės rodo, kad
žmonių gerovė - paklusti Dievo
priesakams. Kas nenori mokytis
iš Dievo knygos, tesimoko iš
tautų istorijos.

Kai šetonas, Romos bažnyčios
padedamas, privertė žmones
pasukti iš klusnumo Dievui
kelio, jis kruopščiai slėpė savo
tikruosius tikslus, jo darbas
buvo taip meistriškai

užmaskuotas, kad žmonių nuosmukis ir bėdos nebuvo laikomos nusižengimo Dievo Įstatymui padariniais. Dievo Dvasia labai priešinosi šėtono įtakai, todėl jis negalėjo galutinai įgyvendinti savo ketinimų. Žmonės nesugebėjo suprasti nei savo vargų šaltinio, nei vargų priežasčių. Tačiau revoliucijos metu, kai Nacionalinis susirinkimas atvirai atmetė Dievo Įstatymą ir įsiviešpatavo Teroras, priežastys tapo visiems akivaizdžios.

Kai Prancūzija viešai atsisakė Dievo ir atmetė Bibliją, nedori žmonės ir tamsybių dvasios džiaugėsi, kad pasiekė taip ilgai trokštamą tikslą - visa karalystė išsivadavo iš Dievo Įstatymo suvaržymų. „Kadangi bausmė už nedorus darbus vykdoma ne tuoj pat, žmogaus širdis įsidrąsina daryti pikta.”

(Mokytojo 8, 11) Tačiau gero ir teisingo Įstatymo pažeidimas neišvengiamai turėjo baigtis vargais ir suirute. Nors žmonės

už savo blogus poelgius
nebuvo iš karto nubauti, bet jie
neišvengiamai ėjo į pražūtį.
Ištisi nusikaltimų ir nuopuolių
amžiai pildė įniršio taurę iki
atpildo dienos, ir kai taurė
visiškai prisipildė, Dievą
niekinusieji per vėlai pamatė,
kaip baisu regėti dieviškosios
kantrybės galą. Sulaikančioji
Dievo Dvasia jau daugiau
nebesipriešino žiauriai šėtono
galiai, ir šėtonas, kurio
vienintelis malonumas yra
žmonių kančios, gavo laisvę
veikti. Tie, kurie pasirinko

tarnauti blogiui, turėjo nuimti
jo derlių, kol visa šalis
prisipildė nusikaltimų, kurių
neįmanoma aprašyti. Iš
nuniokotų provincijų ir
sunaikintų miestų sklido baisūs
neapsakomo sielvarto
šauksmai. prancūzija, atrode,
buvo sukrėsta žemės
drebėjimo. Religiją, įstatymus,
visuomenės gyvenimo normas,
šeimą, valstybę ir Bažnyčią -
visa tai nušlavė nedora ranka,
užsimojusi prieš Dievo
Įstatymą. Teisingai pasakė
išminčius [Saliamonas]:

„Nedorėlis pargriūva per savo nedorumą. Nusidėjėlis gali daryti pikta šimtą kartų ir nepaisydamas to ilgai gyventi. Žinau, kad bus gera bijantiems Dievo, nes jie garbina Jo Artumą, bet nebus gera nedorėliui.” (Patarlių 11, 5; Mokytojo 8, 12-13) „Kadangi jie nekentė pažinimo ir neįgijo pagarbios VIEŠPATIES baimės, [...] jie valgys savo kelio vaisius ir bus savo kėslių pasotinti.” (Patarlių 1, 29. 31) Ištikimieji Dievo liudytojai, kuriuos nužudė „išlindusi iš bedugnės

šventvagiška jėga, po kurio
laiko vėl prabilo. po
pusketvirtos dienos gyvybės
dvasia nuo Dievo įžengė į
juodu. Jie pašoko ant kojų, ir
didžiulė baimė pagavo tuos,
kurie į juos žiūrėjo.” (

Apreiškimo 11, 11) 1793 m.
Prancūzijos Nacionalinis
konventas išleido dekretus,
draudžiančius krikščionių
religiją ir Bibliją. Po trejų su
puse metų Nacionalinis
susirinkimas anuliavo tuos
dekretus, ir Šventajam Raštui
buvo sugražintas pakantumas.

Pasaulis pamatė, kokios
siaubingos buvo to
šventvagiško poelgio
pasekmės. Žmonės pripažino
būtinybę tikėti Dievu ir Jo
Žodžiu kaip dorybės ir moralės
pagrindu. Viešpats pasakė: „Ką
tu įžeidei ir kam piktžodžiavai?
Prieš ką pakėlei savo balsą,
žvelgdamas įžūliomis akimis?
Prieš Izraelio Šventąjį! Aš juos
pamokysiu, visiems laikams
jiems parodysiu savo ranką ir
savo galybę, kad jie žinotų, jog
Mano vardas yra VIEŠPATS.“ (Izaijo 37, 23; Jeremijo 16, 21)

Kalbēdamas toliāu apie tuos du liudytojus, pranašas skelbia:

„Tada jie išgirdo galingā balsā iš dangaus, kuris jiems šaukē:

‘Užženkite šen!’ ir jiedu

užžengē į dangū debesyje, o jų priešai žiūrējo į juodu.”

(Apreiškimo 11, 12) Prancūzija

paskelbē karā diviem Dievo

liudytojams, dabar jie buvo

pagerbti kaip niekada anksčiau.

1804 metais buvo įkurta Britų ir

Užsienio Biblijos draugija. Kiek

vėliau visoje Europoje atsirado

daug panašių draugijų ir daugybė jų filialų. 1816 metais buvo įkurta Amerikos Biblijos draugija. Įkūrus Britų draugiją, Biblija buvo išspausdinta ir platinama 50 kalbų. Nuo to laiko ji išversta į šimtus kalbų ir dialektų.

penkiasdešimt metų prieš 1792 m. misionieriškam darbui užsienyje buvo skiriama mažai dėmesio. nebuvo kuriamos naujos bendruomenės, šiek tiek dirbo tik kelios bažnyčios,

skleisdamos krikščionių
tikėjimą pagoniškose šalyse.
Tačiau XVIII a. pabaigoje
situacija žymiai pasikeitė.
racionalizmas daugiau
nebepatenkino žmonių, jie jautė
dieviškojo apreiškimo ir gyvos
religijos poreikį. NUO to laiko
misionieriškas darbas užsienyje
nepaprastai suaktyvėjo.

pagerėjus spausdinimo
galimybėms, biblijos platinimo
darbas įgijo naują paspartį.
tobulėjant ryšio priemonėms,

įveikus ankstesnius prietarus ir nacionalinio išskirtinumo barjerus, romos popiežiui praradus pasaulietinę valdžią, Dievo Žodžiui atsivėrė kelias. Jau seniai šventasis raštas be apribojimų pardavinėjamas romos gatvėse ir yra prieinama knyga visuose Žemės rutulio kampeliuose.

skeptikas Volteras vieną kartą pagyrūniškai pareiškė: „NUSU bodo klausytis, kaip žmonės kalba, kad dvylika žmonių

paklojo pamatus krikščionių religijai. Aš įrodysiu, jog gali pakakti ir vieno žmogaus ją sunaikinti.” PO jo mirties praėjo daug metų. Milijonai žmonių įsijungė į kovą su biblija. tačiau nė nepanašu, kad ji būtų sunaikinta. jei Voltero laikais buvo šimtai jos egzempliorių, tai dabar atsirado dešimtys, šimtai tūkstančių. Vienas iš ankstyvųjų reformatorių taip pasakė apie krikščioniškąją bažnyčią: „biblija yra priekalas, į kurį atšipo daug kūjų.”

Viešpats pasakė: „joks ginklas,
nukaltas tau pulti, neatneš
sėkmės; liežuvį, kuris bylos
prieš tave teisme, tu nugalėsi.“
(Izaijo 54, 17)

„Dievo Žodis tveria amžinai. jo
įsakai tvirti, patikimi amžių
amžiais, duoti tiesa ir teisumu.“
(Izaijo 40, 8; Psalmė 111, 7-8)

Viskas, kas statoma ant
žmogaus autoriteto, bus
sunaikinta, o tai, kas statoma
ant nekintančio Dievo Žodžio
uolos, tvers amžiais.

16. Kolonistai Amerikoje

Nors anglų reformatoriai atsisakė Romos katalikų bažnyčios mokslo, bet išsaugojo nemažai jos doktrinų. Buvo atmestas romos bažnyčios autoritetas ir atsisakyta jos tikėjimo išpažinimo, bet kai kurie papročiai ir apeigos anglikonų bažnyčios pamaldose buvo paliktos. BUVO teigiama, kad šie dalykai nesusiję su sąžine. Kadangi jų nemini šventasis raštas,

vadinasi, jie neesminiai,
nedraustini ir iš esmės nedaro
blogo poveikio. išlaikytos
apeigos sumažintų prarają, kuri
atskyrė reformuotas bažnyčias
nuo romos bažnyčios, ir padėtų
romos katalikams pripažinti
protestantų tikėjimą.

ir konservatoriams, ir
linkusiems į kompromisus šie
argumentai atrodo visiškai
logiški. tačiau ne visi žmonės
laikėsi panašios nuomonės.
Faktas, kad tie papročiai „buvo

tiltas tarp romos ir reformacijos“, buvo pakankamas argumentas priešintis šiems papročiams. Be to, išlaikyta tradicija priminė buvusią vergiją, iš kurios jie buvo išvaduoti ir į kurią visiškai nenorėjo grįžti. Šie žmonės teigė, kad Dievas savo Žodžiu nurodė, kaip reikia jį garbinti, o žmonės negali savavališkai ką nors pridėti arba atimti. Didžiojo nuopuolio pradžioje buvo siekiama Bažnyčios autoritetą prilyginti Dievo autoritetui. roma pradėjo

uždrausdama tai, ko
neuždraudė Dievas, o baigė
uždrausdama tai, kas buvo jo
nustatyta.

Daugelis nuoširdžiai norėjo
grįžti prie ankstyvosios
krikščionybės tyrumo ir
paprastumo. Daugelį anglikonų
bažnyčios papročių jie
pripažino stabmeldystės
paminklais, sąžinė neleido
jiems dalyvauti tokiose
pamaldose. tačiau anglikonų
bažnyčia, kurią palaikė civilinė

valdžia, neleido nukrypti nuo pagrindinių Bažnyčios nuostatų. Įstatymas reikalavo dalyvauti valstybinės bažnyčios pamaldose, buvo draudžiami nesankcionuoti religiniai susirinkimai, nesilaikant šių nurodymų, buvo grasinama įkalinimu, ištrėmimu ar net mirtimi.

XVII a. pradžioje ką tik įžengęs į Anglijos sostą monarchas paskelbė savo ketinimą „priversti puritonus paklusti

arba [...] palikti šalį, antraip jų padėtis gali pablogėti.”

Gąsdinami, persekiojami ir įkalinami jie visiškai nesitikėjo geresnių dienų, todėl daugelis įsitikino, kad tiems, kurie nori tarnauti Dievui pagal sąžinę, „anglija nėra tinkama vieta.”

Dideli sunkumai, kalėjimai ir netektys privertė kai kuriuos ieškoti prieglobsčio olandijoje. tačiau jų ketinimai susidūrė su kliūtimis, jie patekdavo į priešų rankas. bet pagaliau ryžtingumas nugalėjo, ir jie

rado prieglobstį draugiškame
olandijos respublikos pajūryje.

bėgdami jie paliko namus, turta
ir neteko pragyvenimo šaltinio.
šioje šalyje jie buvo
svetimšaliai, juos supo žmonės,
kalbėję nežinoma kalba ir
laikęsi nesuprantamų papročių.
norėdami užsidirbti sau duoną,
jie buvo priversti imtis naujų ir
neįprastų darbų. nebejauni
vyrai, kurie visą gyvenimą
dirbo žemę, dabar turėjo
išmokti kito amato. tačiau jie

džiugiai pasitikdavo
sunkumus, nesiskundė ir
negaišo laiko dykinėdami. nors
jie dažnai skurdo, bet dėkojo
Dievui už gaunamas palaimas
ir džiaugėsi dvasinio
bendravimo laisve. „jie žinojo,
kad yra svečiai ir ateiviai, todėl
nekreipė dėmesio į laikinus
dalykus, bet žvelgė į dangų,
savo brangiąją tėvynę, ir
įgydavo dvasios ramybę.”

tremtis ir sunkumai dar labiau
sustiprino jų meilę ir tikėjimą.

jie pasitikėjo Viešpaties pažadais, ir jis nepaliko jų varge. Dievo angelai visada buvo šalia jų, kad padrąsintų ir palaikytų juos. Kai Dievo ranka parodė jiems kelią per jūrą į šalį, kur Jo žmonės galėtų rasti sau prieglobstį ir paliktų savo vaikams brangų religinės laisvės palikimą, jie drąsiai patraukė Apvaizdos rodomu keliu.

Dievas siuntė savo vaikams išbandymus, kad paruoštų juos

vykdyti jo maloningus
sumanymus jų pačių gerovei.
Bažnyčia buvo pažeminta, kad
vėl būtų išaukštinta. Dėl
bažnyčios Dievas pasiruošęs
parodyti savo galią, pateikti
pasauliui dar vieną įrodymą,
kad jis nepaliks tų, kurie juo
pasitiki. jis taip valdė įvykius,
kad šėtono pyktis ir piktavalių
žmonių ketinimai tik padidino
jo šlovę ir nuvedė jo vaikus į
saugią vietą. persekiojimai ir
tremtis atvėrė kelią į laisvę.

Iš pradžių priversti atsiskirti nuo anglikonų bažnyčios, puritonai susijungė, iškilmingai pasižadėję, kad, kaip laisvi Viešpaties vaikai, „kartu vaikščios žinomais ir dar nežinomais jo keliais.“ Čia pasireiškė tikrosios reformos dvasia, gyvybingas protestantizmo principas. piligrimai paliko olandiją, kad rastų namus Naujajame pasaulyje. jų pastorius Džonas Robinsonas, kurį apvaizda sulaukė nuo kelionės su jais, atsisveikindamas su tremtiniais

pasakė: „Broliai, greitai mes išsiskirsime, ir Viešpats nežino, ar aš kada nors vėl jus regėsiu. Tačiau, nepaisant to, ar jis leis mums pasimatyti, ar ne, aš prašau jus prieš Dievą ir jo palaimintus angelus sekti manimi taip, kaip aš sekiau Kristumi. jei Dievas jums siųs naują šviesą, būkite pasiruošę ją priimti, kaip priimdavote tiesą, kurią skelbiau aš, nes esu tikras, kad Viešpats turi dar daugiau tiesos ir šviesos, kuri bus atskleista per jo šventąjį Žodį.

„Aš giliai sielvartauju, - tęsė jis,
- matydamas iš dalies
reformuotas Bažnyčias, jos
pasiekė tam tikrą Reformacijos
lygį ir neketina žengti nė
žingsnio toliau nei jos
pradininkai. Liuteronai nenori
žiūrėti toliau nei matė Liuteris.
[...] Kalvinai, kaip jūs matote,
sustingo toje vietoje, kurioje
juos paliko didysis Dievo
žmogus, kuris, regis, žinojo ne
viską. Tai nelaimė, kurią reikia
apraudoti. Nors jie ir buvo savo

meto šviesuliai, bet nepažino Dievo Žodžio gelmių. Jeigu jie dabar būtų gyvi, noriai priimtų naują šviesą, kaip savo metu priėmė jos pirmuosius spindulius.”

„Atsiminkite, - kalbėjo jis, - savo pasižadėjimą vaikščioti žinomais ir dar nežinomais Viešpaties keliais. Prisiminkite savo pažadą ir Sandorą su Dievu bei susitarimą vienas su kitu priimti šviesą ir tiesą, kuri atsiskleis iš Jo rašytinio Žodžio.

Tačiau prašau jūsų - būkite atsargūs. Prieš priimdami tiesą pasverkite ir palyginkite ją su kitais Šventojo Rašto tekstais - neįmanoma, kad krikščioniškasis pasaulis, neseniai išėjęs iš neižvelgiamos tamsos, iš karto sugebėtų įgyti pažinimo pilnatvę.”

Sąžinės laisvės troškimas įkvėpė piligrimus drąsiai pakelti ilgios kelionės grėsmę, iškęsti beribio vandenyno sunkumus ir pavojus ir su

Dievo palaima pakloti
Amerikos pakrantėje galingos
tautos pamatus. Tačiau
sąžiningi ir dievobaimingi
piligrimai dar nesuprato
didžiojo religinės laisvės
principo. Laisvę, kurią gavo sau
tokių didelių aukų kaina, jie
nebuvo linkę suteikti kitiems.

„Tik nedaugelis net iš
didžiausių XVII a. mąstytojų ir
aukštos dorovės žmonių gerai
suvokė šį svarbų Naujojo
Testamento principą, kuris
„pripažįsta Dievą vieninteliu
žmonių tikėjimo teisėju.“

Mokymas apie tai, jog Dievas leido, kad Bažnyčia vadovautų žmonių sąžinei, nustatytų, kas yra erezija ir baustų už ją, yra labiausiai įsišaknijęs popiežystės paklydimas. Nors reformatoriai atmetė Romos bažnyčios mokslą, bet jie nebuvo visiškai laisvi nuo jos nepakantumo dvasios. Ilgus jos valdymo amžius tiršta tamsa, kuria popiežiaus valdžia apgaubė visą krikščioniškąjį pasaulį, net ir dabar nebuvo visiškai išsklaidyta. Vienas žymus Masačusetso valstijos

veikėjas teigė: „Pasaulį antikrikščionišką padarė pakantumas, ir nėra nieko blogo, jei Bažnyčia baudžia eretikus.“ Kolonistai nutarė, kad tik Bažnyčios nariai gali rinkti civilinę vyriausybę. Buvo sukurta savotiška valstybinė Bažnyčia, visi žmonės privalėjo finansiškai remti dvasininkiją, o vietinė valdžia gavo teisę užkirsti kelią bet kokiai erezijai. Taip civilinė valdžia pateko į Bažnyčios rankas. Netrukus visa tai susilaukė neišvengiamų rezultatų - persekiojimų.

Rodžeris Viljamsas atvyko į naująjį pasaulį praėjus vienuolikai metų po pirmosios kolonijos įkūrimo. Kaip ir pirmieji piligrimai jis atvyko tikėdamasis religinės laisvės, tačiau suvokė, kad laisvė yra neatsiejama kiekvieno žmogaus teisė, nesvarbu, kokios būtų jo pažiūros. Jis nuoširdžiai ieškojo tiesos ir panašiai kaip Robinsonas manė, kad pasauliui dar neatskleista Dievo Žodžio šviesos pilnatvė.

Viljamsas buvo „pirmasis žmogus šiuolaikiniame krikščioniškame pasaulyje, į civilinio valdymo pamatus įdėjęs sąžinės laisvės ir įsitikinimų lygybės prieš įstatymą principą.” jis tvirtino, kad valdžios pareiga užkirsti kelią nusikaltimams, tačiau ji neturi jokios teisės kontroliuoti sąžinę. „Visuomenė ar valdžia, - sakė jis, - gali spręsti, kokie turi būti žmonių tarpusavio santykiai. Jeigu bandoma nurodyti žmogaus pareigas Dievui, toks elgesys yra

netinkamas, tai neužtikrina saugumo. Turėdama teisę kištis į žmonių sąžinę, valdžia galėtų nurodyti vienokią nuomonę ar tikėjimą šiandien, o kitokią - rytoj. Tai darė Anglijos karaliai ir karalienės, Romos katalikų bažnyčios popiežiai, tokius sprendimus priimdavo visuotiniai susirinkimai. Taip tikėjimo klausimais kiltų didžiulė painiava.”

Grasinant baudomis ar įkalinimu, buvo reikalaujama

lankyti valstybinės Bažnyčios
pamaldas. „Viljamsas pasmerkė
šį įstatymą. Anglijos įstatymo
blogis buvo tas, kad vertė
lankyti parapijos bažnyčią.
Priverstinis skirtingų pažiūrų
žmonių suvienijimas jam
atrodė kaip atviras jų
prigimtinių teisių pažeidimas.
Liepti lankyti pamaldas
netikintiems arba nelinkusiems
tai daryti, reiškia skatinti
veidmainystę. [...] ‘Nė vienas
neturi prievarta lankyti
pamaldų, - sakė jis, - ar prieš
savo įsitikinimus remti

Bažnyčią aukomis.' 'Nejaugi! -
sušuko priešininkai, nustebinti
jo pareiškimo. - Argi
darbininkas nevertas savo
užmokesčio?' 'Taip, - atsakė jis,
- bet mokėti turi tie, kurie
pasamdė jį.'"

Rodžeris Viljamsas buvo
gerbiamas ir mylimas, nes buvo
ištikimas tarnautojas, retų
gabumų žmogus,
nepalenkiamo dorumo ir geros
širdies, tačiau jo tvirtas
neigimas, kad civilinė valdžia

turi teisę valdyti Bažnyčią, ir religijos laisvės reikalavimas negalėjo būti pakenčiamas. BUVO teigiama, kad šio naujo mokymo įgyvendinimas „sugriaus valstybės gyvenimo pamatus ir nuvers vyriausybę.“ jis buvo ištremtas iš kolonijos. Vengdamas suėmimo, spiginant žiemos šalčiui ir siaučiant pūgai, Viljamsas buvo priverstas bėgti į gūdų mišką.

„Keturiolika savaičių, - pasakoja jis, - aš blaškiausi tuo

šaltu metų laiku, neturėdamas
nei pastogės, nei duonos.”

Tačiau „slėnio varnai maitino
mane, o išdubę medžiai teikė
prieglobstį.” Taip jis tęsė savo
kankinančią kelionę per sniegą,
nepramintais tankių miškų
takais, kol rado prieglobstį
vienoje indėnų gentyje, kurios
pasitikėjimą ir palankumą
laimėjo mokydamas
Evangelijos tiesų.

Po ilgų klajonių ir permainos
mėnesių jis pagaliau pasiekė

Naragenseto įlanką; čia jis paklojo naujo tipo valstybės pamatus, kuri tikraja to žodžio prasme pripažino tikėjimo laisvę. Pagrindinis Rodžerio Viljamso kolonijos principas buvo tas, „kad kiekvienas žmogus turi teisę garbinti Dievą pagal savo sąžinę.“ Jo maža valstija - Rod Ailendas tapo engiamųjų prieglobsčiu, ji didėjo bei klestėjo, kol pagrindiniai jos principai - civilinė ir religinė laisvė - tapo Amerikos Respublikos kertiniu akmeniu.

Didingame dokumente, kurį
mūsų protėviai iškelė kaip savo
teisių įstatymo projektą -
Nepriklausomybės deklaraciją,
jie paskelbė: „Mes pripažįstame
šias tiesas: visi žmonės yra
sukurti lygūs, visiems Kūrėjas
suteikė tam tikras neatimamas
teises, tarp kurių yra teisė į
gyvenimą, laisvę ir laimę.“
Konstitucija garantavo sąžinės
laisvę: „Religiniai įsitikinimai
niekada nebus sąlyga arba
kliūtis užimti bet kokią

visuomeninę pareigą
Jungtinėse Amerikos
Valstijose”. „Kongresas
nepriims jokio įstatymo, kuris
verstų išpažinti tam tikrą
religiją arba uždraustų išpažinti
bet kokią kitą.”

„Konstitucijos autoriai
pripažino amžinąjį principą,
kad žmogaus santykiai su
Dievu yra virš žmonių įstatymų
ir jo sąžinės teisės yra
nepajudinamos. Norint
nustatyti šią tiesą, nereikia

aiškinimų, mes suprantame tai savo širdimi. nepaisant žmonių įstatymų, šios tiesos suvokimas palaikė kankinius jų kančiose ir laužo liepsnose. Jie jautė, kad jų pareiga Dievui buvo aukščiau už žmonių potvarkius, kad žmogus neturi jokių teisių į jų sąžinę. Tai įgimtas principas, kurio niekas negali panaikinti.”

Kai Europos šalis pasiekė žinios apie šalį, kurioje kiekvienas žmogus gali džiaugtis savo darbo vaisiais ir paklusti savo

sąžinės balsui, tūkstančiai
stengėsi pasiekti naujojo
pasaulio krantus. Kolonistų
skaičius sparčiai didėjo.

„specialiu įstatymu
Masačusetsas pasiūlė svetingą
priėmimą ir valstybės pagalbą
bet kurios tautybės
krikščionims, kurie perkirs
Atlantą, bėgdami nuo karų,
bado ir persekiojimų. taip
bėgliai ir engiamieji, remiantis
šiuo įstatymu, tapo valstijos
svečiais.“ po dvidešimties
metų nuo pirmųjų kolonistų
išsilaipinimo plymunte

tūkstančiai piligrimų įsikūrė
Naujojoje Anglijoje.

norėdami užsitikrinti laisvę,
kurios tiek ilgai ieškojo, „jie
sunkiai dirbo, tenkinosi kukliu
uždarbiu ir gyveno taupiai. Jie
tikėjosi gauti iš žemės tik atlygį
už savo triūsą. Jokia auksinė
svajonė neapakino jų
apgaulingais spinduliais. [...] jie
pasitenkino lėta, tačiau tvirta
socialinės politikos pažanga. Jie
kantriai kentė beribių platybių
skurdą, laistydami ašaromis ir

prakaitu laisvės medį, kol jis
giliai įsišaknijo žemėje.”

šventasis Raštas buvo laikomas
tikėjimo pagrindu, išminties
šaltiniu ir laisvės chartija. jo
principų stropiai mokė
namuose, mokykloje ir
bažnyčioje, o mokymo vaisiai
pasireiškė taupumu,
supratingumu, tyrumu ir
pakantumu. puritonų
gyvenvietėje galėdavai
pragyventi kelerius metus ir
„nepamatyti išgėrusio, išgirsti

keiksmo ar sutikti elgetą.” tai buvo gyvas pavyzdys, kad Biblijos principai yra patikimiausia tautinės didybės garantija. silpnos ir atskiros kolonijos tapo galingų valstijų konfederacija, o nustebę pasaulis pažymėjo taiką ir klestėjimą „Bažnyčioje be popiežiaus, o valstybėje be karaliaus.”

Amerikos pakrantės traukė nuolat didėjančius žmonių srautus, tačiau jų siekiai labai

skyrėsi nuo pirmųjų piligrimų.
Nors pradinis tikėjimas ir
tyrumas darė didelę teigiamą
įtaką, bet ji vis silpnėjo, nes
daugėjo žmonių, kurie siekė tik
materialinės gerovės.

pirmųjų kolonistų priimtos
taisyklės, leidžiančios tik
bažnyčios nariams balsuoti ar
užimti pareigas civilinėje
vyriausybėje, pasekmės buvo
pražūtingos. tokių priemonių
buvo imtasi, norint išlaikyti
valstybės tyrumą, tačiau tai

žlugdė bažnyčią. Kadangi tikėjimas buvo balsavimo ir įsidarbinimo sąlyga, daugelis, skatinami tik žemiškų ir politinių motyvų, prisijungė prie bažnyčios nepakeitę širdies. taigi bendruomenėse buvo daug neatsivertusių žmonių ir net tarp dvasininkų buvo tokių, kurie klaidingai suprato tiesą ir nieko nežinojo apie atnaujinančią šventosios Dvasios galią. pasekmės buvo pražūtingos. tai nekart pasireiškė bažnyčios istorijoje nuo Konstantino iki mūsų

laikų, kai buvo bandoma sukurti bažnyčią valstybės pagalba, kai buvo ieškoma valstybės paramos Gerajai naujienai TO, kuris pasakė: „mano Karalystė ne iš šio pasaulio.“ (Jono 18, 36) nors ir nežymus bažnyčios ir valstybės ryšys, kuriuo siekiama priartinti pasaulį prie bažnyčios, iš tikrųjų tik priartina bažnyčią prie pasaulio.

palikuonys užmiršo didįjį principą, kurį taip kilniai palaikė Džonas robinsonas ir rodžeris Viljamsas, kad tiesa yra pažangi, o krikščionys turėtų būti pasirengę priimti bet kurį šventojo Dievo Žodžio šviesos spindulį. Kaip ir europoje, amerikos protestantų bažnyčios, kurias praturtino reformacijos palaimos, nesugebėjo žengti į priekį reformos keliu. Nors kartkartėmis iškildavo ištikimi vyrai, kurie skelbdavo naujas tiesas ir demaskuodavo ilgai

vyravusius paklydimus,
dauguma, kaip Kristaus laikų
žydai ir liuterio laikų
popiežiaus šalininkai, tenkinosi
savo tėvų tikėjimu ir neketino
keisti gyvenimo. todėl religija
vėl išsigimė į formalizmą, buvo
laikomasi paklydimų bei
prietarų, kurie būtų buvę
atmesti, jei bažnyčia būtų
vaikščiojusi Dievo Žodžio
šviesoje. taip Reformacijos
įkvėpta dvasia pamažu geso,
kol vėl iškilo poreikis
reformuoti protestantų
bažnyčias, kaip ir romos

katalikų bažnyčią Liuterio laikais. Vėl matėsi tas pats atsidavimas žemiškiems dalykams ir dvasinis sąstingis, didi pagarba žmonių nuomonėms, o Dievo Žodžio mokymas buvo pakeistas žmonių išgalvotais priesakais.

XIX a. pradžioje visuotinai išplatinta Biblija ir skaisti jos šviesa apšvietusi pasaulį, nesuteikė tiesos pažinimo ir praktinio pamaldumo pažangos. šėtonas negalėjo kaip

praėjusiais amžiais slėpti nuo žmonių Dievo Žodžio, nes jis dabar buvo visiems prieinamas, tačiau, siekdamas savo tikslų, jis skatino daugumą nevertinti rašto. Žmonės nenorėjo tyrinėti šventojo rašto, todėl ir toliau priėmė klaidingus aiškinimus ir palaikė mokymus, neturinčius jokio Biblijos pagrindo.

Matydamas savo bergždžias pastangas sunaikinti tiesą persekiojimais, šėtonas vėl griebėsi kompromiso, kuris

kadaise sąlygojo didelį
nuopuolį ir lėmė romos
katalikų bažnyčios
susiformavimą. Jis skatino
krikščionis susijungti dabar jau
ne su pagonimis, o su tais,
kurie pasišventę šio pasaulio
dalykams rodė, kad yra tokie
pat stabmeldžiai, kaip ir
medinių stabų garbintojai. Ir
šios sąjungos pasekmės buvo
ne mažiau pražūtingos kaip
ankstesniaisiais amžiais.
prisidengus religija, buvo
skatinamas išdidumas ir
prabanga, bažnyčios smuko.

šėtonas ir toliau kraipė šventojo rašto mokslą. Giliai įsišakniję papročiai pražudė milijonus žmonių. užuot kovojusi už „tikėjimą, vieną kartą visiems laikams duotą šventiesiems“ , bažnyčia palaikė ir gynė šiuos papročius. Taip išsigimė principai, dėl kurių tiek daug padarė ir iškentė reformatoriai.

17. Ryto Šaukliai

Viena didingiausių ir šlovingiausių Šventojo Rašto tiesų yra tiesa apie Kristaus antrąjį atėjimą, kuris užbaigs didįjį išgelbėjimo darbą. Dievo vaikams, šios žemės svečiams, kurie taip ilgai klaidžioja ūksmingoje mirties šalyje, suteikiama džiaugsminga Jėzaus atėjimo viltis. jis yra prisikėlimas ir gyvenimas, jis sugrąžins namo savo ištremtus sūnus. Mokymas apie Kristaus

antrąjį atėjimą yra svarbiausias šventojo rašto mokymas. Nuo tos dienos, kai pirmoji pora liūdėdama atsisveikino su Edeno sodu, tikėjimo vaikai laukė pažadėtojo atėjimo, kuris sunaikintų piktojo galią ir vėl gražintų jiems prarastąjį rojų. senovės šventieji laukė didingo mesijo atėjimo kaip savo vilčių išsipildymo. Henochui, septintajam nuo adomo, kuris tris šimtus metų žemėje ėjo su Dievu, buvo leista iš toli stebėti išgelbėtojo atėjimą. jis sakė: „Štai atėjo Viešpats su miriadais

savo šventųjų įvykdyti visiems teismo.” (Judo 14-15)

patriarchas jobas savo sielvarto naktį su nepalaužiamu

pasitikėjimu sušuko: „juk aš

žinau, kad mano atpirkęjas

gyvas; galų gale jis pakils kaip

liudytojas žemėje. net kai liga

jau bus suėdusi mano odą, savo

kūnu matysiu Dievą. matysiu jį

savo, o ne kieno kito akimis!”

(Jobo 19, 25-26)

Kristaus atėjimas, kuris

paženklinis teisingumo pergalę,

įkvėpė didingiausiai ir
karščiausiai šventųjų rašytojų
pasisakymus. Biblijos poetai ir
pranašai vartojo žodžius,
degančius dangaus ugnimi.
Psalmininkas apdainavo
Izraelio Karaliaus galią ir
didybę: „Iš siono, grožio
viršūnės, Dievas švyti. Mūsų
Dievas ateina, bet ne tyliai [...].
Jis pasišaukia dangų ir žemę
savo tautos teismui. Dangūs
tesilinksmina, žemė
tedžiūgauja [...] VIEŠPATIES
Artume, nes jis ateina, nes jis
ateina valdyti žemės. Teisiai jis

valdys pasaulį ir ištikimai -
tautas.” (Psalmė 50, 2-4; 96, 11.
13)

Pranašas Izaijas sušuko:

„Pabuskite ir šaukite iš
džiaugsmo, visi, kurie gulite
dulkėse! Tavo mirusieji gyvens,
jų kūnai prisikels, nes Tavo rasa
- rasa, švytinti šviesa, todėl ir
šešėlių šalis atiduos
mirusiuosius. Jis visiems
laikams sunaikins mirtį.
Viešpats DIEVAS nušluostys
ašaras nuo visų veidų. savo

tautos gėdą jis pašalins visur
žemėje. Tikrai tai įvyks, nes taip
kalbėjo VIEŠPATS! Tą dieną
bus sakoma: 'Štai mūsų Dievas!
Juo mes pasitikėjome, ir Jis mus
išgelbėjo! Štai VIEŠPATS! Juo
mes pasitikėjome!

Džiūgaukime ir linksminkimės,
kad Jis mus išganė!'” (Izaijo 26,
19; 25, 8-9)

Pranašas Habakukas,
susižavėjęs šventu regėjimu,
apibūdino Jo pasirodymą:
„Dievas atėjo iš Temano,

Šventasis iš Parano kalno. [...]
Jo Garbė padengė dangų, ir
žemė buvo sklidina Jo garbės.
Žerėjimas kaip saulės; du
spinduliai švyti iš Jo rankos, iš
ten, kur slypi Jo galybė. [...]
Sustodamas Jis supurtė žemę,
pažvelgdamas sudrebino
tautas. Amžinieji kalnai
skeldėjo, palei Jo senuosius
kelius įdubo pirmykštės kalvos.
[...] Nejau Tu įniršai ant upių ir
įtūžai ant jūros, kai valdei savo
žirgus, pergalingus karo
vežimus? [...] Kalnai, matydami
Tave, drebėjo; pratrūko liūtis,

suriaumojo jūrų bedugnė. Saulė
iškėlė aukštai savo rankas,
mėnulis sustojo savo didingoje
buveinėje nuo Tavo greitųjų
strėlių šviesos, nuo Tavo
žaibuojančios ieties spindesio.
[...] išėjai gelbėti savo tautos,
gelbėti savo pateptojo.”
(Habakuko 3, 3-4. 6. 8. 10-11.
13)

Kai Išgelbėtojas turėjo išsiskirti
su savo mokiniais, Jis guodė
nelaiminguosius,
užtikrindamas, kad ateis vėl:

„Tegul neišsigąsta jūsų širdys!
[...] Mano Tėvo namuose daug
buveinių. Antraip argi būčiau
sakęs: ‘Einu jums vietos
paruošti!’? Kai nuėjęs paruošiu,
vėl sugrįšiu ir jus pas save
pasiimsiu [...]. Kai ateis
Žmogaus Sūnus savo šlovėje ir
kartu su Juo visi angelai, tada
Jis atsisės savo garbės soste. Jo
akivaizdoje bus surinkti visų
tautų žmonės [...].” (Jono 14, 1-
3; Mato 25, 31-32)

užtrukę ant alyvų kalno Kristui
įžengus į dangų, angelai pa-
kartojo mokiniams jo pažadą
sugrįžti: „tasai jėzus, paimtas
nuo jūsų į dangų, sugrįš taip
pat, kaip esate jį matę žengiant į
dangų.“ (Apaštalų darbų 1, 11)
apaštalas kaulius, įkvėptas
šventosios Dvasios, paliudijo:
„Pats Viešpats, nuskambėjus
paliepimui, arkangelo balsui ir
Dievo trimitui, nužengs iš
dangaus.“ (1 Tesalonikiečiams
4, 16) Pranašas, būdamas
Patmo saloje, pasakė: „Štai Jis
ateina su debesimis, ir išvys Jį

kiekviena akis.” (Apreiškimo 1, 7)

Kristaus atėjimas gaubiamas visokeriopa šlove „iki visų dalykų atnaujinimo meto. Dievas tai nuo amžių paskelbė savo šventųjų pranašų lūpomis.” (Apaštalų darbų 3, 21) Tada ateis galas ilgalaikiam blogio viešpatavimui, „pasaulio karalystė taps Viešpaties ir Jo Mesijo Karalyste, ir Jis karaliaus per amžių amžius!” (Apreiškimo 11, 15) „Tada

VIEŠPATIES šlovė bus
apreikšta! Visa žmonija drauge
ją išvys [...]. Viešpats DIEVAS
suželdins teisumą ir šlovę visų
tautų akivaizdoje. VIEŠPATS
savo tautos likučiui bus
šlovingas vainikas bei puiki
diadema." (Izaijo 40, 5; 61, 11;
28, 5)

Tada po visu dangumi įsikurs
taiki ir ilgai lauktoji Mesijo
karalystė. „VIEŠPATS užjaučia
Sioną, visiems jo griuvėsiams
Jis maloningas. Jo dykumą Jis

paverčia Edenu ir jo tyrlaukius
- VIEŠPATIES sodu. Jai bus
suteikta Libano šlovė, Karmelio
ir Šarono didingumas. Tavęs
daugiau nebevadins 'Paliktąja',
tavo šalies - 'Nuniokotąja', bet
būsi vadinama 'Ji Mano
žavesys', o tavo šalis -
'Ištekęjusia' [...]. Kaip tuoktūsi
vaikinas su mergele, taip tavo
Statytojas susituoks su tavimi."
(Izaijo 51, 3; 35, 2; 62, 4-5)

Viešpaties atėjimas visais
laikais buvo Jo tikrųjų sekėjų

viltis. Ant Alyvų kalno duotas
Išgelbėtojo pažadas sugrįžti
nušvietė mokinių ateitį,
pripildė jų širdis džiaugsmo ir
vilties, kurios negalėjo
nuslopinti ir užtemdyti nei
sielvartas, nei išmėginimai.
Kenčiantiems ir
persekiojamiems „didžiojo
Dievo bei Gelbėtojo Jėzaus
Kristaus šlovės apsireiškimas
buvo palaimintoji viltis.“ Kai
Tesalonikos krikščionys
liūdėdami laidojo savo
mylimuosius, kurie tikėjosi likti
gyvi iki Viešpaties atėjimo

dienos, jų mokytojas Paulius atkreipė dėmesį į prisikėlimą, kuris įvyks atėjus Išgelbėtojui. Tuomet mirusieji Kristuje prisikels ir kartu su gyvaisiais bus pagauti debesysna pasitikti Viešpaties ore ir taip visuomet pasiliks su Viešpačiu. „Todėl, - sakė jis, - guoskite vieni kitus šitais žodžiais.“ (žr. 1 Tesalonikiečiams 4, 16—18)

Uolėtoje Patmo saloje mylimas Jėzaus mokinys išgirdo pažadą: „Taip, Aš veikiai ateinu!“ Jo

karštas atsakymas skamba
Bažnyčios maldoje per visas jos
klajones: „Ateik, Viešpatie
Jėzau!” (Apreiškimo 22, 20)

Iš požemių kalėjimų, laužų ir
ešafotų, kur šventieji ir
kankiniai liudijo tiesą, per visus
amžius girdisi vilties ir tikėjimo
balsas. „Įsitikinę Jo prisikėlimu
ir taip pat savuoju, Jam atėjus, -
sako vienas krikščionis, - jie su
panieka žiūrėjo į mirtį ir buvo
virš jos.” Jie norėjo nueiti į
kapą, kad „išeitų iš jo laisvi.”

Jie laukė „Viešpaties,
ateisiančio iš dangaus savo
Tėvo šlovės debesyse“,
„atnešančio teisiems
išgelbėjimą“. Valdiečiai
puoselėjo tokias pat viltis.
Džonas Viklifas laukė
Išgelbėtojo pasirodymo kaip
Bažnyčios vilties.

Martynas Liuteris skelbė: „Aš
esu įsitikinęs, kad Teismo diena
ateis ne vėliau kaip po trijų
šimtų metų. Dievas nenori ir
negali daugiau kęsti šio nedoro

pasaulio.” „Artėja didžioji diena, kai bus nuversta ši pasibjaurėtina karalystė.”

„Netoli šio pasenusio pasaulio pabaiga,” - sakė Melanchtonas. Jonas Kalvinas ragino krikščionis „nesvyruoti, o su viltimi laukti Kristaus atėjimo dienos kaip laimingiausio įvykio”, ir teigė, jog „visa tikinčiųjų šeima turi nepamesti iš akių šios dienos”. „Mes turime alkti Kristaus, turime ieškoti Jo ir mąstyti apie Jį, -

sakė jis, - kol neišauš ta didžioji diena, kai mūsų Viešpats apreikš savo Karalystės šlovės pilnatvę.”

„Ar Viešpats Jėzus ne žmogišku kūnu pakilo į dangų? - klausė škotų reformatorius Džonas Noksas. - Nejaugi jis negrįš? Mes žinome, kad jis grįš, ir tai įvyks greitai.” Ridlis ir Latimeris, kurie atidavė gyvybę už tiesą, tikėdami laukė Viešpaties atėjimo. Ridlis rašė: „Aš esu tikras, kad pasaulis

eina prie savo pabaigos. todėl
kartu su Dievo tarnu jonu
kreipkimės iš širdies gelmių į
mūsų išgelbėtoją Kristų: ateik,
Viešpatie Jėzau!”

„Mąstyti apie Viešpaties
atėjimą, - sakė Ričardas
Baksteris, - man yra
maloniausias ir
džiaugsmingiausias dalykas.”

„Dievo šventųjų tikėjimo
darbai ir charakteris pasireiškia
su meile laukiant Jo atėjimo ir
palaimintosios vilties.” „Mirtis

yra paskutinis priešas, kurį sunaikins prisikėlimas, tai mus turi pamokyti, kaip nuoširdžiai tikintieji turi laukti ir melsti Kristaus antrojo atėjimo, kai bus pasiekta visiška ir galutinė pergalė." „Tai yra ta diena, kurios visi tikintieji turėtų ilgėtis, tikėtis ir laukti, diena, kai baigsis jų išgelbėjimo darbas ir išsipildys visi jų sielų troškimai ir siekiai." „Viešpatie, kiek galima greičiau priartink šią palaimintą dieną!" Tokia buvo apaštališkos Bažnyčios,

Bažnyčios dykumoje, ir
reformatorių viltis.

Pranašystė ne tik nusako
Kristaus atėjimo tikslą ir būdą,
bet nurodo ženklus, iš kurių
žmonės sužinos, kad šis įvykis
jau artėja. Jėzus pasakė: „Bus
ženklų saulėje, mėnulyje ir
žvaigždėse. Saulė užtems,
mėnulis nebeduos šviesos,
žvaigždės kris nuo dangaus, ir
dangaus galybės bus sukrestos.
Tada žmonės pamatys
Žmogaus Sūnų, ateinantį

debesyse su didžia galia ir šlove.” (Luko 21, 25; Morkaus 13, 24-26) Taip apibūdinami pirmieji Kristaus antrojo atėjimo ženklai: „Tuomet kilo didelis žemės drebėjimas, saulė pasidarė juoda kaip ašutinis maišas, visas mėnulis paraudo lyg kraujas.” (Apreiškimo 6, 12)

Šie ženklai pasirodė prieš XIX a. pradžia. Pranašystės pildosi. 1755 m. įvyko baisiausias bet kada istorijoje žinomas žemės

drebėjimas. Pavadinatas
Lisabonos žemės drebėjimu, jis
apėmė didesnę Europos,
Afrikos ir Amerikos dalį.
Virpesiai buvo juntami
Grenlandijoje, Vest Indijoje,
Maderos saloje, Norvegijoje,
Švedijoje, Didžiojoje Britanijoje
ir Airijoje. Jis apėmė ne mažiau
kaip keturis milijonus
kvadratinų mylių. Afrikoje
smūgiai buvo tokie pat stiprūs
kaip ir Europoje. BUVO
sunaikinta didelė Alžyro dalis,
o netoli maroko žemė prarijo
kaimą su astuoniais ar

dešimtimi tūkstančių
gyventojų. Milžiniška banga
nušlavė ispanijos ir Afrikos
pakrantes, prarydama savo
kelyje miestus ir palikdama
paskui save baisius
nuniokojimus.

patys stipriausi požeminiai
smūgiai buvo juntami ispanijoje
ir portugalijoje. pasakojama,
kad Kadise atslenkanti banga
siekė 60 pėdų aukštį.

„Didžiausi portugalijos [kalnai]
buvo tiek smarkiai sudrebinti

nuo pat papėdės, kad kai kurių viršūnės suskilo, įgydamos keisčiausias formas, o didžiuliai luitai garmėjo į gretimus slėnius. pasak mačiusiųjų, iš kalnų tarpeklių veržėsi liepsnos.”

Lisabonoje „iš pradžių pasigirdo garsus požeminis griaudėjimas ir tuoj pat stiprūs smūgiai sugriovė didesnę miesto dalį. per kokias šešias minutes žuvo 60 000 žmonių. Jūra iš pradžių nuslūgo,

atidengdama ilgą dugno juostą,
o po to vėl tvino į krantą,
pakildama penkiasdešimt ar
daugiau pėdų virš įprasto savo
lygio.” „Dar vienas nepaprastas
įvykis, kuris įvyko katastrofos
Lisabonoje metu. sugriuvo
nauja krantinė, pastatyta iš
gryno marmuro, kuriai buvo
išeikvotos labai didelės pinigų
sumos. Joje, norėdama
apsisaugoti nuo krintančių
skeveldrų, susirinko daugybė
žmonių, tačiau staiga krantinė
su visais žmonėmis nugrimzdo
į jūrą, ir niekada nė vienas

paskendęs kūnas neišplaukė į paviršių.”

„požeminis smūgis akimirksniu sugriovė visas bažnyčias ir vienuolynus, beveik visus didelius pastatus ir daugiau kaip ketvirtadalį gyvenamųjų namų. praėjus dviem valandoms po smūgio kai kuriose miesto dalyse kilo gaisrai, beveik tris dienas mieste siautėjo ugnis, kuri visiškai sunaikino pastatus. Žemės drebėjimas įvyko

šventadieni, kai bažnyčios ir vienuolynai buvo pilni žmonių, tačiau išsigelbėjo tik nedaugelis.” „Neįmanoma aprašyti žmonių siaubo. Niekas neverkė, nes patirtas šokas išdžiovino ašaras. Žmonės blaškėsi, pamišę iš siaubo ir nuostabos. Jie mušėsi į krūtinę, šaukdami: ‘pasigailėk mūsų, Dieve! atėjo pasaulio pabaiga!’ Motinos užmiršo vaikus ir bėgiojo su Nukryžiuotojo kryžiumi rankose. Savo nelaimėi, dauguma skubėjo slėptis bažnyčiose, tačiau

sakramentalijos neišgelbėjo.
Veltui vargšai žmonės puolė
prie altorių, nes ir statulos, ir
kunigai, ir liaudis kartu buvo
palaidoti po griuvėsiais".
Vėliau buvo nustatyta, kad tą
lemtingą dieną žuvo apie 90
000 žmonių.

po dvidešimt penkerių metų
pasirodė kitas pranašystėje
paminėtas ženklas - saulės ir
mėnulio užtemimas. Dar labiau
stebino tas faktas, kad labai
tiksliai buvo nurodytas

išsipildymo laikas. Kalbėdamas su savo mokiniais ant Alyvų kalno ir apibūdinęs ilgą Bažnyčios kentėjimų laikotarpį - 1260 metų popiežiaus persekiojimus, Išgelbėtojas pažadėjo sutrumpinti sunkius išmėginimus, be to, Jis paminėjo kai kuriuos įvykius prieš savo atėjimą ir nurodė jų laiką: „Tomis dienomis, po ano suspaudimo, saulė užtems, mėnulis nebeduos šviesos.“ (Morkaus 13, 24) 1260 dienų, t. y. metų baigėsi 1798 metais. Ketvirtį amžiaus prieš tai

beveik liovėsi persekiojimai.
Pasak Kristaus, po šių
persekiojimų turėjo užtemti
saulė. Ši pranašystė išsipildė
1780 m. gegužės 19 d.

„Tamsioji 1780 m. gegužės 19
diena, kai juoda tamsa užtraukė
visą Naujosios Anglijos dangų
ir atmosferą, yra bene
vienintelis, paslaptiniausias ir
iki dabar nepaaiškinamas
unikalus reiškinys.“ Liudytojas
iš Masačusetso šį įvykį
apibūdina taip: „Iš ryto

patekėjo skaisti saulė, tačiau greitai aptemo. Debesys patamsėjo ir leidosi vis žemiau. Jie pasidarė juodi ir grėsmingi, ėmė žaibuoti, sugriaudėjo griaustinis ir pradėjo lynoti. Apie devintą valandą debesys pradėjo sklaidytis ir įgavo varinį atspalvį, o žemė, uolos, medžiai, pastatai, vanduo ir žmonės atrodė pasikeitę šioje keistoje nežemiškoje šviesoje. po kelių minučių sunkus juodas debesis uždengė visą dangų, teliko siauras ruoželis horizonte, pasidarė taip tamsu,

kaip paprastai būna devintą
valandą vakare vasarą. [...]

Baimė, šiurpulys ir
susirūpinimas pamažu apėmė
žmonių širdis. Moterys stovėjo
prie durų ir žiūrėjo į tamsų
gamtovaizdį, vyrai grįžo iš
lauko darbų, dailidė paliko
įrankius, kalvis žaizdrą,
prekiautojas uždarė prekystalį.
Vaikus paleido iš mokyklos, ir
jie drebėdami iš baimės
parbėgo namo. Keliautojai
sustojo artimiausiuose ūkiuose.

‘Kas dabar bus?’ - klausė lūpos
ir širdys. Atrodė, kad žemę
ruošėsi užgriūti uraganas, kad
viskam atėjo galas.

Buvo uždegtos žvakės, o
židinio ugnis švietė taip
skaisčiai, kaip tamsų rudens
vakarą. [...] Vištos sutūpė ant
laktų, galvijai susirinko prie
ganyklų užtvarų ir mykė, ėmė
kvaksėti varlės, paukščiai
čiulbėjo savo vakaro giesmes,
pradėjo skraidyti

šikšnosparniai. Tačiau žmonės žinojo, kad dar ne naktis. [...]

Dr. Natanielis Vitekeris, Salemo Padangtės bažnyčios pastorius, laikė pamaldas ir pasakė pamokslą, kad tamsa yra antgamtinė. Pamaldos vyko ir daugelyje kitų vietų. Tą dieną pasakytuose pamoksluose buvo pažymima, kad šią tamsą išpranašavo įkvėptosios pranašystės. [...] Ypač tamsu pasidarė vienuoliką valandą.”
„Daugelyje šalies vietų

vidurdienį buvo taip tamsu,
kad žmonės be žvakių negalėjo
nei įžiūrėti laikrodžių rodyklių,
nei pietauti, nei atlikti namų
ruošos. [...] Tamsa išsiplėtė
didelėje teritorijoje: nuo
Falmauto rytuose iki vakarinių
Konektikuto ribų ir Olbanio.
Pietuose ji pasiekė pajūrį, o
šiaurėje - visas Amerikos
kolonijas." Po gūdžios dienos
tamsos, likus valandai ar dviem
iki vakaro, dangus prašviesėjo,
vėl pasirodė saulė, nors dar
apgautas juodo sunkaus rūko.
„Saulėi nusileidus, užslinko

debesys ir labai greit sutemo.”
„Nakties tamsa buvo nemažiau
neįprasta ir bauginanti negu
dienos. Nepaisant mėnulio
pilnaties, nieko nebuvo galima
įžiūrėti be žvakių šviesos,
kurios vos ne vos blikėjo namų
languose, rodos, viskas
paskendo egiptietiškoje
neįžvelgiamoje tamsoje.”
Vienas liudytojas pasakoja: „Aš
negalėjau atsikratyti minties,
kad tamsa nebūtų buvusi
labiau neįžvelgiama, jeigu net
visi dangaus kūnai būtų
apgaubti nepermatoma

uždanga arba visai užgestą.”
Nors tą naktį devintą valandą
patekėjo pilnas mėnulis, „jis
neišklaidė mirties ūksmės
debesų.” po vidurnakčio
tamsybės išsisklaidė ir pasirodė
krūvinai raudonas mėnulis.

ši 1780 m. gegužės 19-oji diena
istorijoje žinoma kaip Tamsioji
diena. NUO Mozės laikų
nežinoma atveju, kad tokia
tiršta tamsa apimtų tokią didelę
teritoriją ir truktų taip ilgai. šio
įvykio liudytojų aprašymas yra

tik duslus Viešpaties žodžių
aidas. pranašas Joelis aprašė šį
įvykį 2500 metų prieš jam
įvykstant: „saulė bus paversta
tamsa, o mėnulis - krauju prieš
ateinant didingajai ir baisiajai
VIEŠPATIES dienai.” (Joelio 3,
4)

Kristus liepė savo tautai stebėti
Jo atėjimo ženklus ir juos
pamačius džiaugtis, kad
Karaliaus atėjimas arti. „Kai
visa tai prasidės, - pasakė Jis, -
atsitieskite ir pakelkite galvas,

nes jūsu išvadavimas arti.”
(Luko 21, 28) Jis nurodė savo
sekėjams pavasariį
besiskleidžiančius pumpurus ir
pasakė: „Kai jie ima sprogti, jūs
žinote arti esant vasarą. Taip
pat pamatę tai dedantis,
žinokite, kad Dievo karalystė
arti.” (21, 30-31)

Tačiau nuolankumo ir
atsidavimo dvasia Bažnyčioje
užleido vietą išdidumui ir
formalizmui, todėl meilė
Kristui ir tikėjimas Jo atėjimu

atšalo. Įsitraukę į pasaulietinius reikalus ir ieškodami malonumų, tie, kurie dedasi esą Dievo vaikai, pradėjo nebegirdėti Išgelbėtojo nurodymų apie Jo pasirodymo ženklus. Jie ėmė nepaisyti mokymo apie Jo antrąjį atėjimą, Šventojo Rašto tekstai šiuo klausimu buvo užtemdyti neteisingais aiškinimais, kol galiausiai tiesa buvo ignoruojama ir visiškai užmiršta. Ypač tai pasireiškė Amerikos bažnyčiose. Visuomenės gerėjimasis laisve

ir komfortu, ambicingas turto ir prabangos siekimas, pernelyg didelis pelno vaikymasis, valdžios ir populiarumo siekimas, kurie atrode kiekvienam pasiekiami, sąlygojo tai, kad žmonės sutelkė savo interesus ir viltis į šio gyvenimo dalykus, nukeldami tolimai ateičiai tą iškilmingą dieną, kai ateis žemiškųjų dalykų galas.

Kai Išgelbėtojas nurodė sekėjams savo sugrįžimo

ženklus, Jis numatė atsimetimą,
kuris įvyks prieš jam ateinant
antrąją kartą. Kaip ir Nojaus
dienomis, žmonės bus įnikę į
žemiškus rūpesčius, ieškos
malonumų, pirks, pardavinės,
sodins, statys, tuoksis,
užmiršdami Dievą ir būsimąjį
gyvenimą. Tuo metu
gyvensiančius Kristus perspėjo:
„saugokitės, kad jūsų širdis
nebūtų apsunkusi nuo
svaigalų, girtybės ir kasdienių
rūpesčių, kad toji diena
neužkluptų jūsų netikėtai. [...]”
todėl visą laiką budėkite ir

melskitės, kad pajėgtumėte išvengti visų būsimųjų nelaimių ir atsilaikyti Žmogaus sūnaus akivaizdoje.” (Luko 21, 34. 36)

šio meto Bažnyčios būseną išgelbėtojas Apreiškime jonui apibūdina šiais žodžiais: „tave vadina gyvu, o tu esi miręs.” (Apreiškimo 3, 1) te, kurie atsisakys pabusti iš savo nerūpestingo miego, iškilmingai įspėjami: „jeigu nebudėsi, Aš ateisiu kaip vagis,

ir tu nežinosi, kurią valandą
tave užklupsiu.” (Apreiškimo 3,
3)

Būtina pažadinti žmones, kad
jie suvoktų gresiantį pavojų,
kad pasiruoštų grėsmingiems
įvykiams, susijusiems su
paskutiniu išmėginimu.

Dievo pranašas skelbia:

„VIEŠPATIES diena didi,
nepaprastai baisi ir kas gali ją
ištverti?” (Joelio 2, 11) Kas
atsilaikys, kai jis pasirodys, nes
jo „akys per šventos žvelgti į

pikta, jis negali žiūrėti į nusikaltimus.” (Habakuko 1, 13) tems, kurie šaukia: „Mūsų Dieve! mes, izraelis, tave pažįstame!”, tačiau sulaužė jo sandorą ir skubėjo pas kitus dievus, dangstydami nuodėmes širdyje ir eidami nedorybių keliais, Viešpaties diena bus „tamsybė, o ne šviesa, tamsi naktis be jokios prošvaistės.” (Ozėjo 8, 2; Psalmė 16, 4; Amoso 5, 20) „Tą dieną išnaršysiu Jeruzalę su žiburiu, - sako Viešpats, - ir nubausiu žmones, kurie patenkinti ilsisi

ant savo nuosėdų, manydami
savo širdyse: 'VIEŠPATS
nedarys gero, bet nedarys nė
pikto'. Nubausiu pasaulį už jo
blogį ir nedorėlius už jų kaltę.
sutramdysiu išūliųjų išdidumą,
pažeminsiu tironų išūlumą.
VIEŠPATIES pykčio dieną
nepajėgs jų išgelbėti nei auksas,
nei sidabras. Bus išplėšti jų
turtai ir sunaikinti jų namai.”
(Sofonijo 1, 12-13. 18; Izaijo 13,
11)

Išvydęs tą baisią dieną,
pranašas Jeremijas sušuko:
„Mano širdie! Mano širdie!
Raitausi iš skausmo! Netelpa
krūtinėje mano širdis! Man
plyšta širdis, negaliu tylėti, nes
girdžiu rago garsus, mūšio
šauksmus. ‘Nelaimė vejasi
nelaimę’, - pranešama. Visas
kraštas niokojamas.” (Jeremijo
4, 19-20)

„Tai bus pykčio diena, sielvarto
ir skausmo diena, pražūtis ir
siaubo diena, tamsos ir sutemų

diena, juodų debesų diena,
diena rago garsų ir kovos
šauksmų. Tikrai ateina
VIEŠPATIES diena [...]; ji
pavers kraštą tyrlaukais,
sunaikins jame nusidėjėlius!”
(Sofonijo 1, 15-16; Izaijo 13, 9)

Kalbėdamas apie tą didžiąją
dieną, Dievo Žodis iškilmingai
ir įspūdingai ragina Dievo
vaikus pabusti iš dvasinio
mieguistumo, kad atgailaudami
bei nusižeminę jie ieškotų Jo
veido: „Pūskite ragą Sione,

skelbkite pavojų Mano
šventajame kalne! Tedreba visi
krašto gyventojai, nes
VIEŠPATIES diena ateina, ji jau
arti. [...] skelbkite pasninką,
sušaukite į iškilnę bendriją!
Sutelkite tautą, paaiškinkite
susirinkimui. Sukvieskite
senelius, surinkite mažutėlius,
net žindomus kūdikius.
Jaunikis tepalieka savo
kambarį, o jaunoji - savo
pavėsinę. Tarp prieangio ir
aukuro teverkia kunigai.
‘Tačiau dabar, - tai VIEŠPATIES
žodis, - grįžkite pas Mane visa

savo širdimi, pasninku,
verksmu ir raudojimu;
persiplėškite širdis, o ne
drabužius.' Grįžkite pas
VIEŠPATĮ, savo Dievą, nes Jis
maloningas ir gailestingas,
kantrus ir kupinas gerumo,
pasirengęs atleisti, o ne bausti.”
(Joelio 2, 1. 12-13. 15-17)

Kad Dievo tauta pajėgtų
atsilaikyti Dievo akivaizdoje Jo
teismo dieną, reikia įvykdyti
reformą. Dievas matė, jog
daugelis Jo vaikų neugdė savęs

amžinybei, todėl, gailėdamasis
jų, siuntė jiems įspėjančią žinią,
kad pažadintų juos iš
sustingimo ir paruoštų
Viešpaties atėjimui.

Šis įspėjimas pateikiamas
Apreiškimo knygos 14-ame
skyriuje. Čia matome, kad,
paskelbus Trijų angelų žinią,
ateina Žmogaus Sūnus nuimti
žemės derlių . Pirmoji žinia
skelbia apie artėjančią Teismo
dieną. Pranašas mato angelą,
„lekiantį dangaus viduriu,

turintį paskelbti žemės
gyventojams, visoms tautoms,
gentims, kalboms ir žmonėms
amžinąją Evangeliją. Jis šaukė
galingu balsu: ‘Bijokite Dievo ir
atiduokite Jam pagarbą, nes
atėjo Jo teismo valanda;
nuolankiai pašlovinkite
dangaus ir žemės, jūros ir
vandens šaltinių Sutvėrėją!’”
(Apreiškimo 14, 6-7)

Ši žinia yra amžinosios
Evangelijos dalis. Skelbti
Evangeliją pavesta žmonėms, o

ne angelams. šventieji angelai tik vadovauja šiam darbui ir yra atsakingi už didžiojo žmonių išgelbėjimo darbo eigą, iš esmės evangelizavimo darbą atlieka žemiškieji Kristaus tarnai.

Ištikimi žmonės, kurie pakluso Dievo Dvasios balsui ir Jo Žodžio mokymui, turėjo paskelbti šį įspėjimą pasauliui. Tai buvo tie, kurie kreipėsi į „tvirčiausią pranašų žodį, laikėsi jo tarsi žiburio,

šviečiančio tamsioje vietoje, kol išauš diena ir [...] širdyse užtekės aušrinė." (žr. 2 Petro 1, 19) jie siekė Dievo pažinimo labiau už visus paslėptus lobius tikėdami, kad išminties „atlygis didesnis už atlygį auksu." (Patarlių 3, 14) ir Viešpats atskleidė jiems didžiąsias savo Karalystės tiesas. „VIEŠPATS - pagarbiai Jo bijančių draugas, patvirtinantis savo Sandorą." (Psalmė 25, 14)

Tačiau šią tiesą suprato ir ėmė skelbti ne žymūs teologai. Jeigu jie būtų buvę ištikimi sargybiniai, stropiai ir su malda lūpose tyrinėję Šventąjį Raštą, jie būtų žinoję, kiek ilgai dar truks naktis . Pranašystės jiems būtų atskleidusios tai, kas įvyks. Bet jie to nedarė, todėl skelbti žinią buvo pavesta paprastiems žmonėms. Jėzus pasakė: „Vaikščiokite, kol turite šviesą, kad neužkluptų jūsų tamsa.“ (Jono 12,35) Tie, kurie nusisuka nuo Dievo šviesos arba jos neieško, kai gali ją

gauti, paliekami tamsoje.
Išgelbėtojas skelbia: „Kas seka
Manimi, nebevaikščios
tamsybėse.“ (Jono 8, 12) Tas,
kuris atkakliai siekia sužinoti,
kokia yra Dievo valia, ir
nuoširdžiai priima siųstą
šviesą, gaus jos dar daugiau.
Tokiai sielai bus siųsta dangaus
žvaigždė, nukreipianti į tiesos
pilnatvę.

Kristaus pirmojo atėjimo metu
šventojo miesto kunigai ir
Rašto žinovai, kuriems buvo

patikėtas Dievo Žodis, būtą
galėję suprasti to meto ženklus
ir paskelbti Pažadėtojo atėjimą.
Pranašas Michėjas savo
pranašystėje nurodė Jo gimimo
vietą, o pranašas Danielius
tiksliai nusakė Jo atėjimo laiką.
(žr. Michėjo 5, 1; Danieliaus
9,25) Dievas patikėjo šias
pranašystes žydų tautos
vadams, todėl jie negali
pasiteisinti, kad nežinojo ir
neskelbė žmonėms, jog
netrukus ateis Mesijas. Jų
nežinojimas buvo
nedovanotino aplaidumo

vaisius. Žydai statė
nužudytiems Dievo pranašams
antkapius, tačiau, išreikšdami
pagarbą šio pasaulio
galiūnams, jie aukštino šėtono
tarnus. Įsitraukę į ambicingą
kovą dėl pirmenybės ir
valdžios tarp žmonių, jie išleido
iš akių jiems dangaus Karaliaus
siūlomą dieviškąją garbę.

pagarbiai susidomėję izraelio
vyresnieji turėjo tyrinėti
didžiausio pasaulio įvykio -
Dievo Sūnaus atėjimo - vietą,

laiką ir aplinkybes. Visi žmonės turi budėti ir laukti, kad būtų tarp pirmųjų, kurie pasveikins pasaulio Išgelbėtoją. Deja, Betliejuje du pavargę keliautojai iš Nazareto kalvų išvaikščiojo visas siauras gatveles rytinėje miesto pusėje, veltui ieškodami poilsio vietos ir pastogės nakčiai. Nė vienos durys neatsivėrė, kad priimtų juos. pagaliau jie rado prieglobstį apgailėtinoje pašiūrėje, įrengtoje gyvuliams. Čia ir gimė pasaulio Išgelbėtojas.

Dangaus angelai matė šlovę,
kuria Dievo sūnus dalijosi su
Tėvu prieš pasaulio sukūrimą,
todėl jie labai susidomėję laukė
Jo pasirodymo žemėje, kaip
džiaugsmingiausio visiems
žmonėms įvykio. Angelams
buvo liepta pranešti šią Gerąją
naujieną tiems, kurie buvo
pasirengę ją priimti ir kurie
džiugiai paskleistų ją žemės
gyventojams. Kristus apiplėšė
pats save, priimdamas
žmogaus prigimtį. Kad

paaukotų save už nuodėmes,
Jis turėjo pakelti be galo sunkią
vargo našta. Tačiau angelai
norėjo, kad nusižeminęs
Aukščiausiojo sūnus parodytų
žmonėms didybę ir šlovę, kuri
dera Jo Esybei. Ar šio pasaulio
galiūnai susirinks Izraelio
sostinėje, kad pasveikintų Jį
atėjimo proga? Ar angelų
legionai pristatys Jį
laukiantiems žmonėms?

Angelas nužengė į žemę, kad
pamatytų, kas pasiruošęs

sveikinti Jėzų. Tačiau jis nematė jokių laukimo ženklų. Jis negirdėjo jokių šlovinimo ir džiūgaujančių balsų, kad artėja Mesijo atėjimas. Angelas kurį laiką skrajojo virš išrinktojo miesto ir šventyklos, kur per amžius apsireikšdavo Dievo šlovė, tačiau net ir ten jautėsi tas pats abejingumas. Išdidūs, pasipūtę kunigai aukojo kruvinas aukas šventykloje. Fariziejai garsiai mokė žmones arba pagyrūniškai meldėsi aikštėse. Karalių rūmuose, filosofų sueigose, rabinų

mokyklose - visur vyravo
abejingumo ir nežinojimo
dvasia dėl nuostabaus įvykio,
kuris visą dangų pripildė
džiaugsmo ir šlovinimo, kad
žemėje tuoj gims žmonių
Išgelbėtojas.

Taigi niekur nesimatė jokių
Kristaus laukimo ženklų,
niekas nesiruošė sutikti
gyvybės Kūrėjo. Labai nustebęs
dangaus pasiuntinys jau
ruošėsi grįžti į dangų su
gėdinga žinia, kai staiga

pamatė būrelį piemenu,
išginusių savo bandas nakčiai.
Jie įdėmiai žiūrėjo į žvaigždėtą
dangų, tikėdamiesi, jog
išsipildys pranašystė apie
Mesijo atėjimą į žemę, jie laukė
ateinant pasaulio Išgelbėtojo.
Šie žmonės buvo pasiruošę
priimti dangaus žinią. Ir staiga
pasirodė Viešpaties angelas,
džiaugsmingai paskelbdamas
Gerąją naujieną. Dangaus šlovė
užliejo visą lygumą, pasirodė
nesuskaitoma daugybė angelų,
nes džiaugsmas, užliejęs angelų
širdis, buvo toks didis, kad jį

paskelbtų tik vienas dangaus
pasiuntinys, todėl daugybė
balsų susiliejo giesme, kurią
vieną dieną giedos visos
išgelbėtosios tautos: „garbė
Dievui aukštybėse, o žemėje
ramybė jo mylimiems
žmonėms!“ (Luko 2, 14)

Kokia pamokanti yra ši
nuostabi Betliejaus istorija! Ji
peikia mūsų netikėjimą,
išdidumą ir pasitenkinimą
savimi. Ji įspėja mus saugotis
neleistino nerūpestingumo,

kuris nežada nieko gero, - mes
pražiūrėsime laiko ženklus ir
nepažinsime mūsų aplankymo
meto.

Ne tik Judėjos kalvose, ne tik
tarp piemenu angelai rado
žmonių, kurie laukė Mesijo
atėjimo. Pagonių šalyje taip pat
buvo laukiančiųjų Jo. Tai buvo
išmintingi, turtingi ir kilmingi
Rytų filosofai. Studijuodami
gamta, išminčiai matė Dievą Jo
kūrinijoje. Iš žydų Raštų jie
sužinojo apie Žvaigždę, kuri

patekės iš Jokūbo, ir nekantriai laukė atėjimo To, kuris bus ne tik Izraelio paguoda, bet ir „šviesa pagonims, išgelbėjimu iki pat žemės pakraščiu.“ (Luko 2, 25. 32; Apaštalų darbų 13, 47) Jie ieškojo šviesos, ir, išėjusi iš Dievo sosto, ji nušvietė jiems kelią. Tuo metu, kai Jeruzalės kunigai ir rabinai, kurie turėjo saugoti ir aiškinti tiesą, buvo apgaubti tamsos, Dangaus siūsta žvaigždė nurodė šiems pagonims, svetimšaliams neseniai gimusio Karaliaus gimimo vietą.

Kristus „antrą kartą pasirodys ne dėl nuodėmių, bet Jo laukiančiųjų išganymui.” (Hebrajams 9, 28) Kaip ir Geroji naujiena apie Išgelbėtojo gimimą, žinia apie Jo antrąjį atėjimą nebuvo patikėta religiniams vadams. Jie nesugebėjo išsaugoti ryšio su Dievu ir atmetė dangaus šviesą, todėl jie buvo ne iš tų, kuriems rašė apaštalas Paulius: „Bet jūs, broliai, neskendite tamsoje, kad toji diena jus užkluptų lyg

vagis. Juk jūs visi esate šviesos vaikai, dienos vaikai. Mes nepriklausome nakčiai nei tamsai.” (1 Tesalonikiečiams 5, 4-5) sargybiniai ant siono sienų turėjo pirmieji priimti naujieną apie išgelbėtojo atėjimą, jie pirmieji, pakėlę balsą, turėjo prabilti, kad jis jau netoli, jie pirmieji turėjo įspėti žmones, kad būtų pasiruošę jo atėjimui. tačiau jie buvo nerūpestingi, svajojo apie ramybę ir saugumą, tuo tarpu žmonės vis grimzdo į nuodėmingą snaudulį. jėzus matė, kad jo

bažnyčia yra kaip nevaisingas figmedis, turintis vešlią lapiją, tačiau nemezgantis brangių vaisių. Bažnyčia didžiavosi, kad laikosi religinių apeigų, tuo tarpu jai trūko nuolankumo ir atgailos dvasios bei tikrojo tikėjimo, - to, kas yra priimtinausia Dievui. Vietoj Dvasios vaisių klestėjo išdidumas, formalizmas, pasipūtimas, savanaudiškumas ir prievarta. Atsimetusi Bažnyčia ne-matė laiko ženklų. Dievas neatsisakė jos ir neišsižadėjo savo ištiki-mybės jai, ji

pasitraukė nuo jo ir atsiskyrė
nuo jo meilės. jos nariai atsisakė
vykdyti iškeltas sąlygas, todėl
jis neįvykdė savo pažadų.

Tokie yra akivaizdūs Dievo
šviesos ir pranašumų
nevertinimo vaisiai. jei
Bažnyčia neseks Apvaizdos
rodomu keliu, priimdama
kiekvieną šviesos spindulį ir
atlikdama visa, kas pavesta,
religija neišvengiamai išsigims
ir taps tik paprastų formų
laikymusi, išnyks gyvybinga

pamaldumo dvasia. Ši tiesa ne kartą pasitvirtino Bažnyčios istorijoje. Dievas reikalauja iš savo vaikų tikėjimo darbų ir klusnumo, kurie atitiktų teikiamas palaimas ir pranašumus. Klusnumas reikalauja pasiaukojimo, t. y. nešti savo kryžių. Dėl to tiek daug besivadinančių Kristaus sekėjais atsisakė priimti Dangaus šviesą ir kaip senovės žydai nepažino jų aplankymo meto. (žr. Luko 19, 44) Dėl jų išdidumo ir netikėjimo Viešpats praėjo pro juos ir atskleidė savo

tiesą tiems, kurie kaip
Betliejaus piemenys ir Rytų
išminčiai priėmė visą jiems
siųstą šviesą.

18. Amerikos Reformatorius

Viljamas Mileris buvo doras ir sąžiningas fermeris. Jis abejojo Šventojo rašto dieviškuoju autoritetu, tačiau nuoširdžiai troško sužinoti tiesą. Šį vyrą Dievas išrinko skelbti Kristaus antrąjį atėjimą. Kaip ir daugelis kitų reformatorių, Viljamas Mileris ankstyvoje jaunystėje patyrė skurdą, sunkumai išmokė jį veiklumo ir pasiaukojimo. Jo protėviai pasižymėjo nepriklausoma,

laisvę mylinčia dvasia, didele
ištverme ir meile tėvynei, -
bruožais, kurie išryškėjo ir
Milerio charakteryje. Jo tėvas
buvo revoliucinės armijos
kapitonas, šeimai teko daug ką
paaukoti per tą audringų kovų
ir kančių metą, tai ir lėmė
Viljamo ankstyvosios jaunystės
specifiką.

Mileris buvo stiprios sveikatos
ir jau vaikystėje rodė neeilinius
gabumus, kurie augant dar
labiau išryškėjo. Viljamas buvo

guvaus proto ir gerai išsivystęs, todėl labai siekė žinių. Nors jam neteko mokytis koledže, bet meilė žinioms, įprotis rimtai mąstyti, įgimtas kriticizmas padarė jį protingu ir sumaniu žmogumi. Jis buvo nepriekaištingos moralės, turėjo nesuterštą vardą, visi gerbė jį už sąžiningumą, taupumą ir geranoriškumą. Energijos ir stropumo dėka jis anksti susikūrė materialinę gerovę, nors niekada neatsisakė galimybės gilinti savo žinias. Jį lydėjo sėkmė ir civilinėje, ir

karinėje tarnyboje, atrodė, kad jam plačiai atvertas kelias į turtą ir garbę.

Viljamo motina buvo labai pamaldi, todėl jo vaikystė praėjo religinėje aplinkoje. tačiau vėliau jis pateko į deistų draugiją, kuri padarė jam stipresnę įtaką dėl to, kad joje būrėsi geri, humaniški ir geranoriški žmonės. Krikščioniška aplinka, kurioje jie gyveno, veikė jų charakterį. už savo pranašumą, kuris pelnė

jiems pagarbą ir pasitikėjimą,
jie turėjo būti dėkingi Biblijai,
tačiau nesugebėjo tinkamai
panaudoti savo sugebėjimų ir
aplinkiniams darė įtaką,
priešingą Dievo Žodžiui.
bendraudamas su šiais
žmonėmis, Mileris sutiko su jų
mintimis. TO meto šventojo
rašto aiškinimų įvairovė jam
atrodė nepriimtina. tačiau jo
įsitikinimai, atmetantys bibliją
ir nesiūlantys nieko gero,
suteikė jam tik
nepasitenkinimą. Vis dėlto šios
pasaulėžiūros jis laikėsi beveik

dvylika metų. Kai jam sukako trisdešimt ketveri, šventoji Dvasia paveikė jo širdį, jis pasijuto esąs nusidėjėlis. ankstesnis požiūris neužtikrino laimės po mirties. ateitis atrodė tamsi ir niūri. Vėliau, prisimindamas tuometinius savo jausmus, jis sakė: „mintis apie visišką sunaikinimą buvo šalta ir šiurpinanti, o suvokimas, kad reikės duoti apyskaitą, reiškė neišvengiamą visų žūtį. Dangus buvo kaip žalvaris virš galvos, o žemė kaip geležis po kojomis.

Amžinybė - kas tai? Kodėl mirtis? Juo ilgiau aš svarsčiau, tuo labiau painiojau. Juo daugiau aš galvojau, tuo padrikesnės buvo mano išvados. Aš stengiausi negalvoti apie tai, tačiau šios mintys nedavė ramybės. Aš buvau tikras nelaimėlis, bet nesupratau, kodėl. Aš murmėjau ir skundžiausi, nors ir nežinojau, kuo. Aš supratau, kad kažkas buvo ne taip, tačiau nežinojau, kaip ir kur rasti tiesą. Aš raudojau, tačiau tai buvo nevilties ašaros”.

Tokia būseną tęsėsi kelis mėnesius. „Staiga, - pasakoja jis, - aš suvokiau, koks iš tikrųjų yra Išgelbėtojas. Matyt, turi būti gera ir gailestinga Esysbė, kuri išpirktų mūsų nedorybes ir išlaisvintų nuo kaltės už nuodėmes. Aš akimirksniu pajutau, kokia meilės kupina turi būti ši Esysbė, ir pagalvojau, kad galėčiau pulti į Jos glėbį ir pasitikėti Jos malone. Tačiau man kilo klausimas: kaip galima įrodyti, kad tokia Esysbė

egzistuoja? Aš supratau, jog
niekur kitur, tik biblijoje,
galima rasti įrodymus, kad toks
Išgelbėtojas ir net būsimasis
gyvenimas egzistuoja. [...]

Išgelbėtoją, kurio man reikėjo,
aš radau Šventajame Rašte, ir
buvau apstulbintas, kai
sužinojau, kad kažkokia
paprasta knyga atskleidžia
principus, taip gerai pritaikytus
žūstančio pasaulio reikmėms.
Teko pripažinti, kad šventasis
raštas yra Dievo apreiškimas.

Biblija tapo mano paguoda, o
Jėzus - mano Bičiuliu.
Išgelbėtojas tapo man
svarbesnis nei dešimt
tūkstančių draugų, o Šventasis
Raštas, anksčiau buvęs
nesuprantamas ir atrodeš
prieštaringas, dabar tapo
žibintu mano žingsniams ir
šviesa mano takui. Nurimau ir
buvau patenkintas. Aš
supratau, kad Viešpats Dievas
yra Uola gyvenimo vandenyno
viduryje. Nuo šiol aš
pasišvenčiau Biblijos
tyrinėjimui, ir galiu nuoširdžiai

pasakyti, kad jos tyrinėjimas man teikė didžiausią malonumą. Aš nežinojau nė pusės to, ką suradau Biblijoje, ir stebėjausi, kodėl anksčiau nemačiau nei jos grožio, nei didybės ir galėjau ją atmesti! Aš radau atsakymus į savo širdies troškimus, ji buvo vaistas nuo visų sielos ligų. Aš nebenorėjau skaityti nieko kito ir atvėriau savo širdį, kad gaučiau išminties iš Dievo.”

Viljamas Mileris viešai
pareiškė, kad tapo religijos,
kurią anksčiau niekino,
šalininku. Tačiau jo netikintys
draugai greitai iškėlė visus tuos
argumentus, kuriuos jis pats
dažnai pateikdavo prieš
dieviškąjį Šventojo Rašto
autoritetą. Jis dar nebuvo
pasirengęs atsakyti jiems,
tačiau svarstė - jei Biblija yra
Dievo apreiškimas, ji neturi
prieštarauti pati sau. Jei Biblija
skirta žmonėms mokyti, ji turi
būti jiems suprantama. Jis
nusprendė pats ištyrinėti

Šventąjį Raštą ir nustatyti, ar nebūtų galima suderinti tariamus prieštaravimus.

Siekdamas išvengti išankstinės nuomonės, Mileris nesinaudojo jokiais komentaris, o lygino vieną Šventojo Rašto tekstą su kitais, pasinaudodamas nuorodomis parašėje ir Abėcėline Biblijos tekstų rodykle. Jis tyrinėjo reguliariai ir metodiškai. Pradėjęs nuo Pradžios knygos, jis neskubėdamas skaitė eilutę po

eilutės, kol jam visiškai
atsiskleisdavo kelių ištraukų
reikšmė; jis tyrinėjo toliau, kol
nelikdavo jokių neaiškumų.
Radęs kokią nors neaiškia vietą,
jis, kaip buvo pratęs, lygindavo
ją su kitais tekstais, kurie, jo
manymu, siejosi su šiuo
klausimu. Buvo paliekama
tiesioginė kiekvieno žo džio
reikšmė, susijusi su teksto tema;
jeigu Milerio požiūris
atitikdavo kitas lygiagrečias
ištraukas, jo abejonės
išnykdavo. Kai jis susidurdavo
su sunkiai suprantamu tekstu,

rasdavo jam paaiškinimą
kituose šventojo rašto
tekstuose. Jis tyrinėjo Bibliją
nuoširdžiai meldamasis ir
siekdamas, kad Dievas
apšviestų jo protą ir padėtų
rasti paaiškinimus to, kas
anksčiau buvo nesuprantama.
iš savo patirties jis suprato
psalmininko žodžių tiesą: „tavo
žodžių aiškinimas apšviečia,
pamoko įžvalgos net
neišmanėlius.“ (Psalmė 119,
130)

Didžiai susidomėjęs jis tyrinėjo Danieliaus ir apreiškimo knygas; šioms knygoms jis taikė tuos pačius aiškinimo principus kaip ir kitoms šventojo rašto vietoms. jis nepaprastai džiaugėsi suvokęs, kad gali suprasti pranašysčių simbolius. Jis įsitikino, kad pranašystės tiksliai išsipildė, kad įvairūs skaičiai, metaforos, palyginimai, alegorijos ir t. t. paaiškinami tiesiogiai siejant juos vieną su kitu arba jų reikšmę paaiškina posakiai, kuriuose jie pavartoti kitose

šventojo rašto vietose, vadinasi, juos galima tiksliai suprasti.

„Aš priėjau išvados, - sakė jis, - kad Biblija yra apreikštų tiesų sistema, kurios pateiktos taip paprastai ir aiškiai, kad netgi neišmanantis žmogus, einantis šiuo keliu, nepasiklys.“

Grandis po grandies tiesos grandinėje atlygino jo pastangas, kai žingsnis po žingsnio jis kilo didžiųjų pranašysčių laiptais. Dangaus angelai vadovavo jo mintims ir įgalino jį suprasti Šventąjį Raštą.

Remdamasis tuo, kad
pranašystės išsipildė praeityje,
Mileris nusprendė, jog tai
užtikrina, kad jos išsipildys ir
ateityje. Taigi jis įsitikino, kad
visuotinio požiūrio į dvasinę
Kristaus karalystę -
tūkstantmečio laikotarpį žemėje
prieš pasaulio pabaigą -
nepatvirtina Dievo Žodis. Šis
mokymas, nurodantis tūkstantį
teisingumo ir ramybės metų
prieš asmeninį Viešpaties
atėjimą, Dievo dienos baisumus

atidėjo tolimam ir
neapibrėžtam laikui. Nors šis
mokymas atrodė labai
paguodžiantis, bet jis
prieštaravo Kristaus ir Jo
apaštalu mokymui, kurie
skelbė, kad kviečiai ir raugės
turi augti kartu iki pjūties, t. y.
iki pasaulio pabaigos (žr. Mato
13, 30. 38-41), kad „pikti
žmonės, suvedžiotojai eis dar
blogyn“ (2 Timotiejui 3, 13),
kad „paskutinėmis dienomis
užeis sunkūs laikai“, kad
tamsos karalystė bus iki
Viešpaties atėjimo ir bus

„sunaikinta Jo burnos kvėpimu
ir sutriuškinta Jo didingu
atėjimu.” (Mato 13, 30. 38-41; 2
Timotiejui 3, 1; 2
Tesalonikiečiams 2, 8)

Apaštalų Bažnyčia neskelbė,
kad visas pasaulis atsivers ir
ateis dvasinė Kristaus
karalystė. Iki XVIII a. pradžios
šio mokymo visuotinai
nepriėmė krikščioniškasis
pasaulis, tačiau kaip ir
kiekvieno paklydimo, šio
mokymo vaisiai buvo labai

žalingi. Juo remdamiesi,
žmonės žiūrėjo į Viešpaties
atėjimą kaip į labai tolimą įvykį
ir nekreipė dėmesio į tai, kad
pranašystė nusako jo atėjimo
ženklus. Mokymas sukėlė
nepagrįstą tikrumo ir saugumo
jausmą, todėl daugelis
nesirūpino, kaip pasitiks savo
Viešpatį.

Mileris surado, kad šventajame
Rašte aiškiai nurodytas
tiesioginis asmeninis Kristaus
atėjimas. apaštalas paulius

sako: „pats Viešpats,
nuskambējus paliepimui,
arkangelo balsui ir Dievo
trimitui, nužengs iš dangaus.”
(1 Tesalonikiečiams 4, 16)
išgelbētojas skelbia: „[...] visos
žemēs tautos [...] pamatys
Žmogaus sūnų, ateinantį
dangaus debesyse su didžia
galybe ir šlove. Kaip žaibas
tvykstelēja iš rytų ir nušvinta
iki vakarų, toks bus ir Žmogaus
sūnaus atėjimas.” (Mato 24,30.
27) jį lydēs visi dangaus
angelai. Žmogaus sūnus ateis
„savo šlovėje ir kartu su Juo

visi angelai. Jis pasiųs savo angelus, kurie skardžiais trimitų garsais surinks jo išrinktuosius [...].” (Mato 25, 31; 24, 31)

jam atėjus mirusieji teisieji prisikels, o gyvi teisieji bus pakeisti. „[...] nors mes ne visi užmigsime, - sako apaštalas Paulius, - bet visi būsime pakeisti - staiga, viena akimirka, gaudžiant paskutiniam trimitui. Trinitas nuaidės, ir mirusieji bus prikelti

jau negendantys, ir mes būsime pakeisti. Juk reikia, kad šis gendantis [kūnas] apsivilktų negendamybe, šis marus [kūnas] apsivilktų nemarybe.”

(1 Korintiečiams 15, 51-53)

Laiške tesalonikiečiams, aprašydamas Viešpaties atėjimą, jis sako: „pirmiausia prisikels tie, kurie mirė Kristuje, paskui mes, gyvieji, išlikusieji, kartu su jais būsime pagauti debesysna pasitikti Viešpaties ore ir taip visuomet pasiliksime su Viešpačiu.” (1 Tesalonikiečiams 4, 16-17)

Tik atėjus Kristui, jo tauta paveldės Karalystę. Išgelbėtojas pasakė: „Kai ateis Žmogaus sūnus savo šlovėje ir kartu su juo visi angelai, tada Jis atsisės savo garbės soste. Jo akivaizdoje bus surinkti visų tautų žmonės, ir jis perskirs juos, kaip piemuos atskiria avis nuo ožių. Avis Jis pastatys dešinėje, ožius - kairėje. Ir tars Karalius stovintiems dešinėje: 'Ateikite, Mano Tėvo palaimintieji, paveldėkite nuo

pasaulio sukūrimo jums
paruoštą Karalystę!”” (Mato 25,
31-34) Iš pateiktų Šventojo
Rašto vietų matome, kai ateis
Žmogaus Sūnus, mirusieji
prisikels jau negendantys, o
gyvieji bus pakeisti. Ir tik šis
didysis pakeitimas paruoš mus
priimti Dievo karalystę, nes
apaštalas Paulius sako: „Kūnas
ir kraujas nepaveldės Dievo
karalystės, ir kas genda,
nepaveldės to, kas negenda.” (1
Korintiečiams 15, 50) Dabar
žmonės yra mirtingi, genda,
tačiau Dievo karalystėje jie bus

negendantys ir tokie liks per amžius. Todėl dabartiniai žmonės negali įeiti į Dievo karalystę. Tačiau, kai Jėzus ateis, Jis suteiks savo vaikams nemirtingumą ir pakvies juos paveldėti savo Karalystę, nes iki šiol jie buvo tik įpėdiniai.

Šios ir kitos Šventojo Rašto vietos visiškai įtikino Milerį, kad įvykiai, kurių buvo laukiama prieš Kristaus atėjimą - visuotinės taikos Karalystės įkūrimo žemėje, kaip einančios

pirma Dievo karalystės, - iš tikrųjų įvyks po Jo antrojo atėjimo. Be to, visi laiko ženklai ir pasaulio būseną visiškai atitiko pranašų aprašytas paskutiniąsias dienas.

Tyrinėdamas Šventąjį Raštą, jis priėjo išvados, kad laikas, skirtas pasauliui egzistuoti, jau baigiasi.

„Kitas įrodymas, kuris man padarė esminį įspūdį, - sakė Mileris, - buvo Šventojo Rašto chronologiškumas. [...] Aš

pamačiau, kad praeityje
išpranašauti įvykiai įvyko
pranašysčių nurodytu metu.
Šimtas dvidešimt metų iki
tvano (žr. Pradžios 6, 3),
septynetą dienų iki pačios
tvano pradžios ir
keturiasdešimt dienų numatyto
lietaus (žr. Pradžios 7, 4), keturi
šimtai metų Abraomo
palikuonių priespaudos (žr.
Pradžios 15, 12-13), trys kepėjo
ir vynininko sapnų dienos (žr.
Pradžios 40,12-20), septyneri
bado metai faraono šalyje (žr.
Pradžios 41, 27-54),

keturiasdešimt metų dykumoje (žr. Skaičių 14, 34), treji su puse baisios sausros metų (žr. 1 Karalių 17, 1; Luko 4, 25), [...] septyniasdešimt nelaisvės metų (žr. Jeremijo 25, 11), septyneri Nebukadnecaro metai (žr. Danieliaus 4, 13-16), septyni septynetai, šešiasdešimt du septynetai ir vienas septynetas, iš viso septyniasdešimt septynetų, skirtų žydams (žr. Danieliaus 9, 24-27), - visi šie įvykiai buvo išpranašauti ir įvyko tiksliai nurodytu metu.”

Toliau tyrinédamas jis rado įvairius chronologinius periodus, kurie, jo nuomone, tęsis iki Kristaus antrojo atėjimo. Į šiuos įvykius jis žiūrėjo kaip į aprėžtus laikus, kuriuos Dievas nušvietė savo tarnams. „tai, kas paslėpta, priklauso VIEŠPAČIUI, mūsų Dievui, - sako Mozė, - bet tai, kas apreikšta, amžinai yra mums ir mūsų vaikams.“ (Pakartoto Įstatymo 29, 28); per pranašą Amosą Viešpats

skelbia, kad Jis „nedaro nieko, pirma neapreiškęs savo užmojo savo tarnams pranašams.” (3, 7) Todėl Dievo Žodžio tyrinėtojai gali tikėtis rasti Šventajame Rašte reikšmingiausių įvykių, kurie įvyks žmonijos istorijoje, nurodymus.

„Ir taip aš visiškai įsitikinau, - sakė Mileris, - kad 'visas Raštas yra Dievo įkvėptas ir naudingas' (2 Timotiejui 3, 16), jis nebuvo parašytas žmogaus

valia, bet 'Šventosios Dvasios paakinti žmonės kalbėjo Dievo vardu' (2 Petro 1, 21), jis buvo mums pamokyti parašytas, kad ištvėrime ir Raštų paguoda turėtume vilties. (žr. Romiečiams 15, 4) Aš negaliu vertinti atskirų chronologinių Biblijos laikotarpių kitaip nei Dievo Žodžio dalį, kuri turi būti taip pat tyrinėjama greta kitų Šventojo Rašto dalių. Todėl aš suvokiau, kad, stengdamasis suprasti tai, ką Dievas iš savo palankumo nusprendė mums atskleisti, neturėjau teisės

praeiti pro pranašiškus laikotarpius.” Atrodo, Kristaus antrojo atėjimo laikas aiškiausiai atskleistas Danieliaus knygos 8-ojo skyriaus 14-oje eilutėje: „Du tūkstančiai trys šimtai vakarų ir rytmečių, o po to šventykla bus apvalyta.” Laikydamasis principo, kad Šventasis Raštas aiškina pats save, Mileris sužinojo, kad diena Biblijos pranašystėse reiškia metus. (žr. Skaičių 14, 34; Ezechielio 4, 6) Jis matė, jog 2300 pranašiškų vakarų ir rytmečių arba realių

metų laikotarpis tęsėsi ilgiau nei žydams skirtasis malonės laikas, vadinasi, šventykla negali būti išimtis. Mileris laikėsi vyraujančio požiūrio, kad krikščionių amžiuje žemė yra šventykla, todėl suprato, jog Danieliaus pranašystės (8, 14) numatytas šventyklos apvalymas reiškė žemės apvalymą ugnimi, antrą kartą atėjus Kristui. Jis priėjo išvados, jei būtų galima tiems 2300 vakarų ir rytmečių rasti teisingą atskaitos tašką, tuomet būtų galima lengvai nustatyti

Kristaus antrojo atėjimo laiką.
tada paaiškėtų didžiosios
pražūties laikas, laikas, kai
visam dabartiniam pasauliui ir
„jo išdidumui ir galiai,
ištaigingumui ir tuštybei,
nedorumui ir prievartai ateis
galas“, kai prakeikimas „bus
nuimtas nuo žemės, mirtis
sunaikinta, kai Dievo tarnai,
pranašai, šventieji ir tie, kurie
bijo jo vardo, gaus savo atlygį,
o niokojantys žemę bus
sunaikinti.“

iš naujo ir dar labiau
susidomėjęs Viljamas Mileris
tyrinėjo pranašystes. Dieną
naktį jis tyrinėjo tiesas, kurios
dabar atrodo neapsakomai
svarbios ir žavinčios. Jis
negalėjo rasti 2300 vakarų ir
rytmečių laikotarpio pradžios
užuominos Danieliaus knygos
8-ame skyriuje. Nors angelui
Gabrieliui buvo pavesta
paaiškinti pranašui regėjimą,
bet jo paaiškinimas buvo
dalinis. Kai pranašas pamatė
baisius persekiojimus, kurie
laukė Bažnyčios, jį apleido

jėgos. jis daugiau negalėjo pakelti reginio, todėl angelas kuriam laikui paliko jį.

Danielius pasijuto blogai ir sirgo keletą dienų. (žr.

Danieliaus 8, 27) „Bet jaučiau regėjimo baime, - sakė jis, - ir jo nesupratau.“ (8, 27)

Tačiau Dievas savo pasiuntiniui paliepė: „Gabrieliau! Paaiškink tam žmogui regėjimą!“

(Danieliaus 8, 16) Šis

pavedimas turėjo būti

įvykdytas. Todėl angelas

pakluseš vėl sugrįžo pas
pranašą ir tarė: „Danieliau,
atėjau duoti tau išminties ir
supratimo. [...] Taigi įsidėmėk
žodį ir suprask regėjimą!”
(Danieliaus 9, 22-23) Regėjime,
kuris aprašytas 8-ame skyriuje,
buvo vienas svarbus
momentas, kuris liko
nepaaiškintas, tai 2300 vakarų
ir rytmečių laikotarpis. Todėl
angelas, pasirodęs antrą kartą,
daugiausia dėmesio skyrė
paaiškinti laikotarpio pradžią:

„Septyniasdešimt septynetų
skirta tavo tautai ir tavo
šventajam miestui. [...] Todėl
žinok ir suprask! Nuo to laiko,
kai paskelbtas žodis atnaujinti
ir atstatyti Jeruzalę, iki
pateptojo vado bus septyni
septynetai ir šešiasdešimt du
septynetai. Ji bus atstatyta su
aikštėmis ir apsauginiu grioviu,
ir tai įvyks priespaudos metais.
Po šešiasdešimt dviejų
septynetų pateptasis bus
nužudytas, bet ne dėl savo
kaltės [...]. Vieną septynetą jis
sudarys stiprią Sandorą su

daugeliu, per pusę septyneto sustabdys aukojimą ir atnašavimą. Vietoj jų bus siaubingoji pabaisa, iki skirtoji pražūtis bus išlieta ant niokotojo.” (Danieliaus 9, 24—27)

Angelas buvo specialiai pasiųstas pas pranašą Danielių paaiškinti tai, ko jis nesuprato 8-ojo skyriaus regėjime, t. y. žodžių, susijusių su dviejų tūkstančių trijų šimtų vakarų ir rytmečių laikotarpiu, kuriam

pasibaigus, šventykla bus
apvalyta . angelas liepė
Danieliui: „Taigi įsidėmėk žodį
ir suprask regėjimą!“ Jo pirmieji
žodžiai buvo: „septyniasdešimt
septynetų skirta tavo tautai ir
tavo šventajam miestui.“ Žodis,
išverstas kaip skirta, pažodžiui
reiškia „atskirta“.

septyniasdešimt septynetų,
kurie reiškia keturis šimtus
devyniasdešimt metų, pasak
angelo, yra specialiai atskirta
žydams. tačiau nuo ko jie
atskirti? 2300 vakarų ir
rytmečių yra vienintelis 8-ame

skyriuje paminėtas laikotarpis,
todėl tikriausiai tai periodas,
nuo kurio atskirti
septyniasdešimt septynetų.
taigi septyniasdešimt septynetų
turi būti 2300 vakarų ir
rytmečių dalis, o abu
laikotarpiai turėtų prasidėti
vienu metu. angelas paaiškino,
kad septyniasdešimt septynetų
prasidės nuo tada, kai išeis
įsakas atstatyti Jeruzalę. Jeigu
būtų galima rasti to įsako
išleidimo datą, tuomet būtų
nesunku nustatyti šio didžiojo

2300 vakarų ir rytmečių
laikotarpio pradinį tašką.

Sis įsakas randamas Ezros
knygos 7-ame skyriuje (7,12-26
). Galutinę formą šiam įsakui
suteikė persijos karalius
artakserksas I 457 m. pr. Kr.
ezros 6, 14 pasakyta, kad
Viešpaties Namai jeruzalėje
buvo pastatyti pagal Izraelio
Dievo įsakymą ir Kyro,
Darijaus bei Artakserkso
įsakus. šie trys karaliai sukūrė,
patvirtino, papildė šį įsaką ir

padarė jį tokį, koks jis turi būti, kad tikėtų pažymėti pranašystės nurodytą 2300 metų laikotarpio pradžią. Laikydami, kad 457 m. pr. Kr. yra tas laikas, kai buvo išleistas galutinis įsakas ir tai yra mūsų ieškomas pradinis taškas, matome, kaip su visomis smulkmenomis išsipildė septyniasdešimties septynetų pranašystė.

„NUO to laiko, kai bus paskelbtas žodis atnaujinti ir atstatyti jeruzalę, iki pateptojo

vado bus septyni septynetai ir šešiasdešimt du septynetai”, t. y. šešiasdešimt devyni septynetai arba keturi šimtai aštuoniasdešimt treji metai. Artakserkso įsakas įsigaliojo 457 m. pr. Kr. rudenį. Nuo šių metų keturi šimtai aštuoniasdešimt treji metai tęsiasi iki 27 m. po Kr. Kaip tik tada ir išsipildė pranašystė. Žodis Pateptasis reiškia „mesijas”. 27 m. po Kr. rudenį Jonas Krikštytojas pakrikštijo Kristų, ir jis buvo pateptas šventosios Dvasios. apaštalas

petras liudija, jog „Dievas jį [jėzų iš nazareto] patepė šventąja Dvasia ir galybe.”
(Apaštalų darbų 10, 38) o pats išgelbėtojas sako: „Viešpaties Dvasia ant manęs, nes jis patepė mane, kad neščiau Gerąją naujieną vargdieniams.”
(Luko 4, 18) pakrikštytas jis atėjo į galilėją ir „ėmė skelbti Dievo evangeliją, kad atėjo metas ir prisiartino Dievo karalystė.” (Morkaus 1, 14-15)

„Vieną septynetą jis sudarys stiprią sandorą su daugeliu.”
Čia paminėtas septynetas yra paskutinis iš septyniasdešimties. tai paskutiniai septyneri šio laikotarpio metai, specialiai skirti žydams. per šį laikotarpį, nuo 27 m. po Kr. iki 34 m. po Kr., Kristus, iš pradžių pats, o po to ir jo mokiniai, skelbė evangeliją tik žydams. siųsdamas apaštalus skelbti Dangaus karalystės gerąją naujieną, išgelbėtojas perspėjo juos: „nenuklyskite pas pagonis

ir neužsukite į samariečių miestus. Verčiau lankykite pražuvusias izraelio namų avis.” (Mato 10, 5-6)

„per pusę septyneto sustabdys aukojimą ir atnašavimą.” 31 m. po Kr., t. y. praėjus trejiems su puse metų po mūsų Viešpaties krikšto, jis buvo nukryžiuotas. šios prakilnios aukos ant golgotos kalno paaukojimas užbaigė aukų sistemą, kurios keturis tūkstančius metų simbolizavo Dievo avinėlių. ten

pirmavaizdis „susitiko“ su tikrove, visa apeigų sistema ir aukos neteko reikšmės.

septyniasdešimt septynetų arba keturi šimtai devyniasdešimt metų specialiai atskirtų žydams, kaip mes matėme, baigėsi 34 m. po Kr. tais metais žydų tauta teismo tarybos nutarimu atmetė evangeliją, paženklindama tai stepono nužudymu ir pradėjusi persekioti Kristaus sekėjus. tais metais išgelbėjimo žinia buvo

pradėta skelbti visam pasauliui,
neapsiribojant tik išrinktąja
tauta. Dėl persekiojimo
priversti bėgti iš Jeruzalės
mokiniai „keliaudami skelbė
gerosios naujienos žodį. Pilypas
nuvyko į samarijos miestą ir
ėmė skelbti gyventojams
mesiją.” (Apaštalų darbų 8, 4-5
) Dievo pamokytas apaštalas
Petras atvėrė išgelbėjimo žinią
Cezarėjos šimtininkui,
dievobaimingam Kornelijui, o
uolusis Paulius, įtikėjęs Kristų,
buvo siųstas nešti Gerąją

naujieną toli pagonims. (žr.
Apaštalų darbų 22, 21)

Akivaizdu, kad nuostabiai
išsipildė kiekviena šios
pranašystės smulkmena. Be
jokios abejonės,
septyniasdešimties septynetų
laikotarpis prasidėjo 457 m. pr.
Kr., o baigėsi 34 m. po Kr.
Turint šiuos duomenis,
nesunku nustatyti ir 2300
vakarų ir rytmečių laikotarpio
pabaigą. Iš dviejų tūkstančių
trijų šimtų vakarų ir rytmečių

(dienų) atėmus keturis šimtus
devyniasdešimt dienų
(septyniasdešimt septynetų)
gauname tūkstantį aštuonis
šimtus dešimt dienų.

pasibaigus keturiems šimtams
devyniasdešimčiai dienų,
dviejų tūkstančių trijų šimtų
vakarų ir rytmečių (dienų)
laikotarpis dar tęsis. Nuo 34 m.
po Kr. atskaičiavę 1810 metų,
gauname 1844 m. po Kr. taigi
Danieliaus knygos 8-ojo
skyriaus 14-oje eilutėje
paminėtų 2300 vakarų ir
rytmečių laikotarpis baigiasi

1844 m. pasibaigus šiam didžiajam pranašiškam laikotarpiui, remiantis Dievo angelo liudijimu, šventykla bus apvalyta. taigi šventyklos apvalymas, kuris, kaip visi tikėjo, turėtų įvykti Kristui antrą kartą atėjus, buvo nurodytas tiksliai.

iš pradžių Mileris ir jo bendraminčiai tikėjo, kad 2300 vakarų ir rytmečių laikotarpis baigsis 1844 m. pavasarį, o pranašystė nurodo tų metų

rudeni. neteisingai suprasta
pranašiško laikotarpio pradžia
sukėlė nusivylimą ir sumišimą
tų, kurie tikėjo, kad Viešpats
ateis pavasari. tačiau tai nė kiek
nesumenkino fakto reikšmės,
kuris nurodė, kad 2300 vakarų
ir rytmečių laikotarpis baigsis
1844 m. ir tuomet įvyks
reikšmingas įvykis - šventykla
bus apvalyta.

Mileris pradėjo tyrinėti Šventąjį
Raštą, norėdamas įrodyti, kad
jis yra Dievo apreiškimas,

tačiau negalėjo įsivaizduoti,
kad prieš tokių išvadų. Jis pats
vos ne vos galėjo patikėti savo
tyrinėjimo rezultatais. tačiau
Šventojo Rašto įrodymai buvo
per daug aiškūs ir svarūs, kad
būtų galima nekreipti į juos
dėmesio.

Jis paskyrė Biblijos tyrinėjimui
dvejus metus, ir 1818 m. tvirtai
įsitikino, jog po dvidešimt
penkerių metų ateis Kristus,
kad išvaduotų savo tautą.
„Nėra reikalo, - sakė Mileris, -

kalbėti apie džiaugsmą, kuris
pripildė mano širdį, kai aš
galvoju apie šlovingą ateitį ir
apie karštą savo sielos troškimą
džiaugtis kartu su
atpirktaisiais. Dabar Biblija
tapo man naujai atskleista
Knyga. Aš tikrai turėjau
pagrindo džiaugtis. Viskas, kas
man atrodė tamsu, paslaptina
ir neaišku joje, išsisklaidė prieš
skaisčią šviesą, kuri dabar
nušvito iš jos šventų puslapių.
Kokia šviesi ir žavi atrodė man
toji tiesa! išnyko visi
prieštaravimai ir neatitikimai,

kuriuos anksčiau
pastedėdavau. Nors dar buvo
vietų, kurias aš nevisiškai
supratau, tačiau iš Dievo
Žodžio į mano aptemdytą protą
sklido tokia šviesa, kad,
tyrinėdamas šventąjį raštą,
jaučiau didžiulį pasitenkinimą,
kurio anksčiau nesitikėjau gauti
iš jo mokymo.”

„tvirtai įsitikinęs, kad greitai
įvyks šventojo rašto
išpranašauti reikšmingi įvykiai,
ir atsižvelgdamas į įrodymus,

kurie paveikė mano protą, - sakė Mileris, - aš vėl pradėjau galvoti apie savo pareigą pasauliui." Jis suvokė, kad jo pareiga perduoti kitiems gautąją šviesą. Jis žinojo, kad susidurs su netikinčių žmonių pasipriešinimu, tačiau buvo įsitikinęs, jog visi krikščionys džiaugsis, tikėdamiesi susitikti su savo mylimu Išgelbėtoju. Vienintelis dalykas, kurio jis bijojo, buvo tas, kad daugelis, labai nudžiugę, jog artėja šlovingas išvadavimas, priims šį mokymą reikiamai neįsigilinę

į Šventąjį Raštą, kad įsitikintų,
jog išvadavimas tikrai arti.
Todėl jis nesiryžo atvirai
pareikšti apie tai, kad
nesuklaidintų kitų. Jis vėl
peržiūrėjo argumentus, kurie
patvirtino jau padarytas
išvadas, atidžiai ištyrinėjo
painesnes Rašto vietas. Jis
pamatė, kad Dievo Žodžio
šviesa išsklaido visus
prieštaravimus, panašiai kaip
saulės spinduliai išsklaido
miglą. Praėjo penkeri metai, kol
jis visiškai įsitikino savo išvadų
teisingumu.

Tada jis dar labiau pajuto pareigą pranešti kitiems tai, ko, jo nuomone, taip aiškiai mokė Šventasis Raštas. „Kai aš užsiiminėjau savo reikalais, - sakė jis, - mano ausyse nuolatos skambėjo žodžiai: ‘Eik ir pasakyk pasauliui apie jam gresiantį pavojų.’ Aš vis prisimindavau šiuos Šventojo Rašto žodžius: ‘Jei Aš tariau nedorėliui: «Nedoras žmogau, tu turi mirti!» - o tu nekalbėsi, kad įspėtum nedorėlį mesti

savo kelią, tai tas nedorėlis tikrai mirs dėl savo kaltės, tačiau jo kraujo pareikalausiu iš tavo rankos. Bet jei tu perspėsi nedorėlį, kad jis sugrįžtų iš savo kelio, o jis negrįš, tai mirs dėl savo kaltės, o tu išgelbėsi savo gyvastį.' (Ezechielio 33, 8-9) Aš jaučiau, kad jei nedorėlius būtų galima veiksmingai įspėti, daugelis atgailautų, o jeigu jie nebus įspėti, jų kraujo gali būti pareikalauta iš mano rankos."

Jis pradėjo asmeniškai skelbti savo pažiūras, kai tik jam pasitaikydavo palanki proga; jis meldėsi, kad kas nors iš Bažnyčios tarnų suvoktų svarbą to, kas jam atskleista, ir pasišvęstų tai skelbti. Tačiau jam nedavė ramybės įsitikinimas, kad perduoti šį išpėjimą yra jo asmeninė pareiga. Jo ausyse vis skambėjo žodžiai: „Eik ir pasakyk apie tai pasauliui, kitaip jo kraujo pareikalausiu iš tavo rankos.“ Jis laukė devynerius metus, o ši našta vis slėgė jo sielą, kol 1831

m. jis pirmą kartą viešai
paskelbė savo įsitikinimus.

Kaip Eliziejus buvo pakviestas
nuo lauko darbų tapti pranašu,
taip ir Viljamas Mileris buvo
pakviestas palikti savo arklą,
kad atvertų žmonėms Dievo
karalystės paslaptis. Labai
jaudindamasis jis pradėjo savo
darbą ir žingsnis po žingsnio
vedė savo klausytojus į priekį,
atskleisdamas jiems
pranašiškus laikotarpius iki
Kristaus antrojo atėjimo.

Matydamas, kaip jo žodžiai sužadina vis didesnę susidomėjimą, jis įgijo daugiau jėgų ir drąsos.

Tik atkakliai prašomas tikėjimo brolių, kurių žodžiuose jis išgirdo Dievo kvietimą, Mileris ryžosi viešai išdėstyti savo pažiūras. Tuo metu jam jau buvo penkiasdešimt metų, jis buvo neįpratęs kalbėti viešai, jį slėgė jausmas, kad jis netinkamas šiam darbui. Tačiau jau nuo pat pradžių jo

pastangos gelbėti sielas buvo palaimintos. Po pirmosios kalbos įvyko toks religinis prabudimas, kad atsivertė trylika šeimų, išskyrus du žmones. Jį tuoj pat pakvietė kalbėti kitose vietovėse, ir beveik visur jo vargas būdavo apvaini-kuojamas atnaujintu Dievo darbu. Pradėjo atsiversti nusidėjėliai, krikščionys buvo įkvepiami labiau pasišvęsti, o deistai ir netikintys buvo priversti pripažinti Biblijos teisingumą ir krikščionių tikėjimą. Tie, su kuriais jis

dirbo, liudijo: „Jis paveikė žmones, kuriems niekas kitas negalėjo padaryti įtakos.” Jo pamokslai buvo skirti, kad nukreiptų žmonių dėmesį į didžiašias religines tiesas ir sustabdytų didėjantį amžiaus supasaulėjimą ir geismingumą.

Beveik kiekviename mieste jo pamokslų dėka atsivertė vienur dešimtys, kitur šimtai žmonių. Daugelyje vietų jam atsivėrė beveik visų denominacijų protestantų bažnyčių durys;

kartais jis gaudavo kvietimus
skelbti iš kelių religinių
susivienijimų atstovų. Viljamas
Mileris niekuomet neskelbdavo
ten, kur nebūdavo kviečiamas,
tačiau netrukus jis jau
nebegalėjo patenkinti nė pusės
pasipylusių kvietimų. Daugelis
jų, kurie nors ir nepritarė jo
požiūriui dėl tikslaus Kristaus
antrojo atėjimo laiko, vis dėlto
įsitikino, kad Kristaus atėjimas
artėja, ir tam reikia ruoštis. Kai
kuriuose dideliuose miestuose
jo darbas padarė didelį poveikį
visuomenei. svaigalų

pardavėjai nutraukė prekybą ir pavertė savo parduotuves susirinkimų patalpomis, užsidarė azartinių žaidimų namai, keitėsi bedievių, deistų, universalistų ir net didžiausių nusidėjėlių gyvenimas, nes kai kurie jų jau daugelį metų nelankė bažnyčių. Įvairios religinės bendruomenės beveik kas valandą organizuodavo maldos susirinkimus skirtingose miesto dalyse, o vidurdienį ten pasimelsti ir garbinti Dievą rinkdavosi verslininkai. susirinkimai

vykdavo be perdėto
susijaudinimo, vyravo
visuotinė rimtis ir
iškilmingumas. Kaip ir
ankstyvieji reformatoriai,
Mileris stengėsi labiau paveikti
žmonių protą ir sąžinę
neaudrindamas jų jausmų.

1833 m. Mileris gavo oficialų
baptistų bažnyčios, kuriai
priklausė, leidimą sakyti
pamokslus. Daug šios
Bažnyčios tarnautojų pritarė jo
darbui, taigi dabar jis jau dirbo

oficialiai. Jis nuolat keliavo ir sakė pamokslus, nors jo skelbimas iš esmės apsiribojo Naująja anglija ir vidurio valstijomis. Kelerius metus jis gyveno iš savo lėšų, ir vėliau niekada negaudavo pakankamai pinigų, kad galėtų nukeliauti ten, kur buvo kviečiamas. taigi jo visuomeninis darbas, už kurį jis nieko negaudavo, buvo jam sunki našta, jo turtas per šį gyvenimo laikotarpį sumažėjo. jis buvo didelės šeimos galva, ir tik visų šeimos narių taupumo

ir darbštumo dėka lėšų
pragyvenimui užtekdavo iš
ūkio gaunamo pelno.

1833 m., praėjus dvejiems
metams po to, kai Mileris
pradėjo viešai įrodinėti, kad
artėja Kristaus atėjimas,
pasirodė dar vienas Išgelbėtojo
antrojo atėjimo ženklas, kurį Jis
pats nusakė: „Žvaigždės kris iš
dangaus.“ (Mato 24, 29) O
apaštalas jonas, pamatęs
regėjimą, skelbiantį Dievo
dieną, pasakė: „[...] dangaus

žvaigždės ėmė kristi žemėn,
tarytum baisaus vėjo purtomas
figmedis mestų dar
neprinokusius vaisius.”

(Apreiškimo 6, 13) Si
pranašystė stebinančiai ir
įspūdingai išsipildė 1833 m.
lapkričio 13 d., kai iš dangaus
pabiro didelė meteorų liūtis.
Tai buvo didingiausias ir
nuostabiausias kada nors
užrašytas krintančių
žvaigždžių reginys. „Visas
dangaus skliautas virš
jungtinių Amerikos Valstijų
ištisas valandas buvo tarsi

ugninis fejerverkas. Niekada šioje šalyje nuo pirmųjų jos įsikūrimo dienų nebuvo tokio dangaus reiškinių, kuris vieniems kėlė susižavėjimą, kitiems - siaubą ir paniką." „Šio reginio didingumas ir išpūdingas grožis dar išliko daugelio atmintyje. [...] Jokia liūtis negali susilyginti su šiuo meteorų srautu, kuris, atrodo, pasipylė į žemę iš rytų ir vakarų, šiaurės ir pietų. Trumpai tariant, atrodo, kad visas dangus juda. [...] Tą reiškinį, anot žurnalo „Journal“

profesoriaus Silimano, buvo galima stebėti visoje Siaurės Amerikoje. [...] Nuo dviejų valandų nakties iki aušros visiškai giedrame, be debesų danguje matėsi nesiliaujantis spindinčių šviesulių žaismas.”

„Išties jokia kalba nebuvo galima apsakyti šio nuostabaus reginio; [...] nematęs jo, negali pakankamai įsivaizduoti visos didybės. Atrodė, lyg visos dangaus žvaigždės būtų susikoncentravusios viename

taške netoli zenito, iš kurio vienu metu žaibo greitumu pasipylė į visas horizonto puses. Ir visa tai nesiliovė: miriadais greitai keitė miriadus, lyg kas būtų specialiai sukūreš jas šiai progai.” „Kažin, ar įmanoma vaizdingiau palyginti šį reginį nei su baisaus vėjo purtomo figmedžio dar neprinokusių vaisių kritimu.”

1833 m. lapkričio 14 d. Niujorko žurnale „Journal of Commerce” buvo išspausdintas didelis straipsnis apie šį nuostabų reiškinių. Autorius rašė: „Aš

manau, kad nė vienas mokslininkas, nė vienas filosofas niekada dar neminėjo ir neaprašė tokio įvykio, koks įvyko vakar naktį. Nors mums sunku suprasti šį žvaigždžių kritimą, bet reikia atminti, kad prieš tūkstantį aštuonis šimtus metų pranašas tiksliai išpranašavo šį reiškinį, o jis išsipildė tikraja šio žodžio prasme.”

taigi pasirodė paskutinis Kristaus atėjimo ženklas, dėl

kurio Jis savo mokiniams pasakė: „[...] visa tai išvydę, žinokite, jog jis arti, prie slenksčio.” (Mato 24, 33) PO šių ženklų apaštalas jonas pamatė kitą įvykį: dangus atitrūko tarsi besivyniojantis knygos rietimas, žemė drebėjo, visi kalnai ir salos buvo išjudinti iš savo vietų; bedieviai, siaubo pagauti slėpėsi nuo Žmogaus sūnaus veido. (žr. Apreiškimo 6, 12—17)

Daugelis mačiusiųjų
žvaigždžių kritimą, vertino jį
kaip ateinančio teismo ženklą,
kaip „didžios ir baisios dienos
grėsmingą simbolį, neabejotiną
pranašą ir gailestingumo
požymį.“ taip žmonių dėmesys
buvo nukreiptas į tos
pranašystės išsipildymą, ir
daugelis buvo paskatinti
atsižvelgti į išpėjimą dėl
Kristaus antrojo atėjimo.

1840 m. didelį susidomėjimą
sukėlė kitos nuostabios

pranašystės išsipildymas. 1838 m. Džozajas Ličas, vienas žymiausių dvasininkų, skelbiančių, kad artėja Kristaus antrasis atėjimas, išleido apreiškimo knygos 9-ojo skyriaus aiškinimą, kuriame nusakė otomanų imperijos žlugimą. Pasak jo paskaičiavimų, tai turėjo įvykti „1840 m. rugpjūčio mėnesį“, tik prieš kelias dienas prieš tos pranašystės išsipildymą jis rašė: „jei sutiksime, kad pirmasis laikotarpis - 150 metų - pasibaigė prieš pat Dikozo

ižengimą į sostą, leidus
turkams, ir kad, pasibaigus
pirmajam laikotarpiui,
prasidėjo 391 metų ir 15 dienų
laikotarpis, kuris baigsis 1840
m. rugpjūčio 11 d., kai turkai
nustos viešpatauti
Konstantinopolyje. Ir tai, aš
galvoju, bus palaikyta
atsitiktinumu.”

Aukščiau nurodytu laiku
Turkijos atstovai pripažino
Europos sąjungininkų globą ir
valstybė tapo priklausoma nuo

krikščioniškų tautų. Visa tai išsipildė tiksliai pranašystėje numatytu metu. Kai buvo apie tai sužinota, labai daug žmonių įsitikino Milerio ir jo bendradarbių teisingai aiškinamomis pranašystėmis. Tai paspartino Adventistų judėjimą. mokslininkai ir įtakingi žmonės prisijungė prie milerio, skelbdami Dievo Žodį ir padėdami jam spausdinti leidinius, todėl nuo 1844 m. skelbimo darbas labai išsiplėtė.

Viljamas mileris intelektualus žmogus, kurio protą ugdė tyrinėjimais ir apmąstymais, susijungęs su išminties šaltiniu, ėgavo dangiškosios išminties. Jis buvo nepriekaištingai sąžiningas, vertas pagarbos, kilnaus būdo ir aukštos moralės žmogus. jo nuoširdumas ir gerumas derėjo su krikščionišku nuolankumu ir savitvarda, jis buvo atidus ir malonus, visuomet pasiruošęs išklausyti kitų nuomonę ir įvertinti jų argumentus. jis tikrino visas teorijas ir

mokymus Dievo Žodžiu,
niekada nesusierzindavo ir
nesijaudino, o jo logiškas
mąstymas ir nuodugnus
šventojo Rašto žinojimas
įgalino atmesti paklydimus ir
atskleisti melą.

Tačiau milerio darbui trukdė
įnirtingas pasipriešinimas. Kaip
ir ankstyvųjų reformatorių, jo
pateiktas tiesas priešišškai
sutiko populiarius religijos
mokytojai. jie negalėjo apginti
savo pozicijų šventuoju Raštu,

todėl griebdavosi žmonių padavimų ir pamokymų bei šventųjų tėvų tradicijos. Tiesos apie Kristaus antrąjį atėjimą skelbėjai rėmėsi tik Dievo Žodžio liudijimu. jų šūkis skelbė: „Biblija ir vien tik biblija“. šventojo rašto oponentai argumentų trūkumą kompensuodavo pajuoka ir pasityčiojimu. Laikas, pinigai, sugebėjimai buvo naudojami, kad apšmeižtų tuos žmones, kurių vienintelis nusižengimas buvo tas, jog jie džiaugsmingai laukė savo Viešpaties

sugrįžimo, stengėsi gyventi
šventai ir ragino kitus
pasiruošti jo pasirodymui.

BUVO labai stengiamasi
atitraukti žmonių mintis nuo
Kristaus antrojo atėjimo temos.
Viskas buvo padaryta taip, kad
pranašysčių, susijusių su
Kristaus atėjimu ir pasaulio
pabaigos klausimu, tyrinėjimas
prilygo nuodėmei, todėl
žmonės turėtų gėdytis
užsiiminėti tokiais dalykais.
Vyraujantis požiūris pakenkė

tikėjimui Dievo Žodžiu. Toks mokymas darė žmones netikinčius, todėl daugelis nuėjo keliu, leidžiančiu tenkinti savo nuodėmingus geismus. už visas ydas blogio mokytojai apkaltino adventistus.

Nors namai prisipildydavo supratingų ir atidžių klausytojų, bet Milerio pavardė retai pasirodydavo religinėje spaudoje. Dažniausiai buvo siekiama jį išjuokti ar apkaltinti. Lengvabūdžiai ir bedieviai,

kurstomi religijos mokytojų,
griebėsi įžeidžiančių epitetų,
niekšiškų ir šventvagiškų
sąmojų, kad paniekintų jį ir jo
darbą. Žilagalvis vyras, palikęs
jaukius namus ir savo lėšomis
keliaujantis iš miesto į miestą, iš
miestelio į miestelį,
nepaliaujamai dirbdamas, kad
praneštų pasauliui iškilmingą
perspėjimą, jog netoli teismo
diena, buvo pašaipiai
pavadintas fanatiku, melagiu ir
didžiausiu apgaviku.

pasipylusios pajuokos,
iškraipymai ir įžeidinėjimai
sukėlė net pasaulietinės
spaudos pasipiktinimą. „taip
lengvabūdiškai ir nepadoriai
žiūrėti į tokį svarbų klausimą,
kuris gali sukelti baisias
pasekmes, - pareiškė
pasauliečiai, - tai reiškia ne tik
įžeidinėti šio klausimo skelbėjo
ir jo šalininkų jausmus, bet ir
juoktis iš paskutiniojo teismo
dienos, tyčiotis iš paties Dievo
ir niekinti Jo Teismo
baisumus.“

Visokio blogio kurstytojas
stengėsi ne tik sukliudyti skliti
adventistų žiniai, bet ir
sunaikinti patį pranašą. Mileris
praktiškai pritaikė Šventojo
Rašto tiesas savo klausytojams,
smerkdamas jų nuodėmes ir
pasitenkinimą savimi, tad jo
tiesūs ir aštrūs žodžiai sukėlė
priešiškumą. Kartą priešiška
nusiteikę Bažnyčios nariai
įkalbino prasčiokus nužudyti jį
einantį namo po susirinkimo.
Tačiau minioje buvo ir šventieji

angelai. Vienas jų žmogaus pavidalu paėmė Viešpaties tarną už rankos ir saugiai išvedė iš piktos minios. Milerio darbas dar nebuvo baigtas; šėtonas su savo pasiuntiniais buvo nusivylęs, nes sužlugo jų kėslai.

Nepaisant pasipriešinimo, vis didėjo susidomėjimas Adventistų judėjimu. Jeigu iš pradžių susirinkimus lankė dešimtys ir net šimtai žmonių, tai dabar jų buvo tūkstančiai. Į

Bažnyčias pasipylė naujai
atsivertusiųjų srautas, tačiau
netrukus tai sukėlė opozicijos
nepasitenkinimą, Bažnyčios
ėmėsi ryžtingų priemonių prieš
tuos, kurie laikėsi Milerio
pažiūrų. Šie veiksmai paskatino
jį specialiu raštu kreiptis į visų
denominacijų krikščionis ir
reikalauti, kad tie, kurie
tvirtina, jog jo mokymas
klaidingas, įrodytų tai
Šventuoju Raštu.

„Ar tai, kuo mes tikime, - sakē jis, - nepagrīsta Dievo Žodžiu, kuri jūs patys laikote taisykle, vienintele mūsū tikējimo ir elgesio taisykle? Kā mes padarēme, kad užsitraukēme tokius piktus kaltinimus iš sakyklos bei spaudos ir kuo remdamiesi jūs nepriimate mūsū [adventistū] į savo Bažnyčias ir vengiate bendrauti su mumis? [...] Jei sakome netiesą, įrodykite, kad tai netiesa. Remdamiesi Dievo Žodžiu, įrodykite mums, jog mes klystame. Mes jau esame

pakankamai išjuokti, tačiau tai niekada neįtikins mūsų, kad klystame. Mūsų pažiūras gali pakeisti tik Dievo Žodis. Mes priėjome išvados viską apmąstydami ir meldamiesi, nes radome įrodymus šventajame rašte.”

Amžius po amžiaus Dievas siuntė per savo tarnus pasauliui įspėjimus, kurie visuomet buvo sutinkami panašiai: buvo abejojama ir netikima. Kai prieštvaninio pasaulio

nedorumas privertė Dievą
užlieti žemę tvanu, jis
pirmiausia atskleidė žmonėms
savo nutarimą, kad jie galėtų
pasinaudoti palankia proga ir
atsikratyti blogio. Šimtą
dvidešimt metų jų ausyse
skambėjo balsas, kviečiantis
atgailauti ir perspėjantis, kad
kitaip Dievas išlies savo įniršį ir
juos sunaikins. Tačiau ši žinia
atrodė jiems nepagrįstas
prasimanymas, todėl jie
netikėjo. mėgaudamiesi savo
nedorumu, jie išjuokė Dievo
pasiuntinį, pro pirštus žiūrėjo į

jo įtikinėjimus ir net apkaltino jį
pernelyg dideliu pasitikėjimu
savimi. Kaip drįsta vienas
žmogus stoti prieš visus
pasaulio galiūnus? jei Nojaus
skelbiama žinia iš tikrųjų
teisinga, kodėl tuomet visas
pasaulis nepripažįsta jos ir
netiki ja? Ką reiškia vieno
žmogaus tvirtinimas prieš
tūkstančių išmintį! Ne, jie
netikės įspėjimu, jie neieškos
prieglobsčio laive!

šaipūnai nurodė gamtos
reiškinius: metų laikų seką,
mėlyną giedrą dangų, žalius
laukus, gaivinamus švelnios
nakties rasos ir sušuko: „ar jis
neseka mums pasakų?“ su
panieka jie pavadino teisybės
skelbėją pamišėliu fanatiku ir
dar įnirtingiau nei anksčiau
ieškojo malonumų ir sėjo blogio
sėklas. Tačiau jų netikėjimas
negalėjo sukliudyti numatytam
įvykiui. Dievas ilgai kentė jų
nedorumą, suteikdamas
pakankamai galimybių
atgailauti, tačiau numatytu

laiku jo teismai pasiekė tuos,
kurie atmetė jo malonę.

Kristus paskelbė, kad panašiai
bus netikima ir Jo antruoju
atėjimu. Kaip Nojaus dienomis
žmonės nesirūpino, kol „užėjo
tvanas ir visus nusinešė, taip
bus ir tada“, mūsų išgelbėtojo
žodžiais tariant, „kai ateis
Žmogaus sūnus.“ (Mato 24, 39)
Kai laikantys save Dievo
žmonėmis vienysis su pasauliu,
gyvendami jo gyvenimą, ir
kartu mėgausis uždraustais

malonumais, kai pasaulio
prabanga taps Bažnyčios
prabanga, kai skambės
vestuvių varpai ir visi tikėsis
ilgų žemiško klestėjimo metų,
tuomet staiga, kaip žaibas
blyksteli iš dangaus, ateis galas
jų šviesioms svajonėms ir
apgaulingoms viltims.

Kaip Dievas siuntė savo tarnus
įspėti pasaulį apie artėjantį
tvaną, taip Jis siuntė savo
pasirinktus pasiuntinius
pranešti apie paskutiniojo

teismo atėjimą. ir kaip nojaus
amžininkai su panieka išjuokė
teisumo skelbėjo pranašystes,
taip ir Viljamo milerio laikais
daugelis, netgi tie, kurie
skelbėsi Dievo vaikais, juokėsi
iš įspėjimo žodžių.

Kodėl mokymas ir skelbimas
apie Kristaus antrąjį atėjimą
buvo toks nepageidaujamas
Bažnyčioms? Viešpaties
atėjimas nedorėliams atneš
vargą ir sielvartą, tuo tarpu
teisiesiems jis bus kupinas

džiaugsmo ir išpildys jų
lūkesčius. Visais amžiais ši
didžioji tiesa buvo paguoda
Dievo ištikimiesiems. Kodėl ši
tiesa kaip ir jos autorius tapo
„pažaidos akmeniu ir
nuopuolio priežastimi“ tiems,
kurie skelbėsi jo vaikais?
MŪSU Viešpats pažadėjo savo
mokiniam: „Kai nuėjęs
paruošiu [jums vietą], vėl
sugrįšiu ir jus pas save
pasiimsiu.“ (Jono 14, 3)
Gailestingas išgelbėtojas
numatė savo sekėjų vienišumą
ir liūdesį, todėl pavedė

angelams raminti juos, įtikinti,
jog jis vėl ateis, nors dabar
įžengė į dangų. Kai mokiniai
stovėjo, dėmiai žiūrėdami į
dangų, kad paskutinį kartą
pamatytų savo mylimą
Mokytoją, jų dėmesį patraukė
angelų žodžiai: „Vyrai
galilėjiečiai, ko stovite,
žiūrėdami į dangų? tasai jėzus,
paimtas nuo jūsų į dangų,
sugrįš taip pat, kaip esate jį
matę žengiant į dangų.”
(Apaštalų darbų 1, 11) angelų
paskelbtoji žinia sužadino jiems
naują viltį. Mokiniai „didelio

džiaugsmo kupini, sugrįžo į
jeruzalę. jie nuolat lankė
šventyklą ir šlovino Dievą.”
(Luko 24, 52-53) jie džiaugėsi ne
todėl, kad jėzus buvo nuo jų
atskirtas, o jie palikti kovoti su
išmėginimais ir pasaulio
pagundomis, o dėl to, kad
angelai užtikrino, jog Jis vėl
ateis.

Ir šiandien žinia apie Kristaus
atėjimą turėtų be galo džiuginti
mus, kaip ji džiugino Betliejaus
piemenis, kai angelai ją

paskelbė. Tie, kurie iš tikrųjų myli išgelbėtoją, turi tik džiaugtis išgirde žinią, pagrįstą Dievo Žodžiu, kad tas, su kuriuo jie sieja savo amžinojo gyvenimo viltis, sugrįžta, tačiau ne tam, kad būtų įžeidinėjamas, niekinamas ir atstumiamas kaip savo pirmojo atėjimo metu, o šlovingas ir galingas, kad išgelbėtų savo tautą. tik nemylintys išgelbėtojo netrokšta, jog Jis ateitų, ir puikiausias įrodymas to, kad Bažnyčios atsimetė nuo Dievo, yra šios Dangaus siųstos žinios

sužadintas susierzinimas ir priešiškus.

tie, kurie priėmė adventistų mokymą, buvo įkvėpti atgailauti ir nusižeminti prieš Dievą. iki tol daugelis dar svyravo tarp Kristaus ir pasaulio, tačiau dabar jie jautė, kad reikia galutinai apsispręsti. „Amžinybės dalykai įgavo jiems nepaprastą realumą. Dangus priartėjo prie jų, jie pasijuto kalti prieš Dievą.“ Krikščionys buvo pažadinti

naujam dvasiniam gyvenimui ir suvokė, kad laikas trumpas ir kad tai, ką jie turi daryti savo artimiesiems, reikia daryti kuo greičiau. Žemiškieji dalykai neteko vertės, jiems atsivėrė amžinybė, ir prieš sielos vertę ir visa, kas susiję su jos amžinąja gerove arba sielvartu, nublanko visi žemiškieji interesai. Dievo Dvasia nusileido ant jų ir suteikė jėgų nuoširdžiausiai kreiptis į savo brolius kaip į nusidėjėlius, kad šie pasiruoštų Dievo dienai. tylus jų kasdienio gyvenimo liudijimas buvo

nuolatinis priekaištas tiems
Bažnyčios nariams, kurie
gyveno formalų krikščionišką,
bet nepašventintą gyvenimą.
Šie žmonės visiškai nenorėjo,
kad jiems kas nors trukdytų
ieškoti malonumų, pelnyti
pinigus ar trokšti žemiškosios
garbės. todėl prieš adventistų
tikėjimą ir jo skelbėjus kilo
priešiškumas ir
pasipriešinimas.

Kadangi įrodymai, paremti
pranašiškais laikotarpiais,

pasirodė nepriekaištingi, tiesos priešininkai stengėsi nuvilti jos tyrinėtojus, tvirtindami, jog pranašystės užantspauduotos. taip protestantai pasuko Romos bažnyčios keliu. popiežiaus bažnyčia slėpė nuo žmonių Bibliją, o protestantų Bažnyčios skelbė, kad negalima suprasti svarbiausios šventojo Žodžio dalies, ypač tų tiesų, kurios labiausiai susijusios su mūsų laikais.

Dvasininkai ir liaudis paskelbė, kad Danieliaus ir apreiškimo knygų pranašystės yra nesuvokiamos ir paslaptingos. tačiau Kristus nukreipė savo mokinių dėmesį į pranašo Danieliaus žodžius, susijusius su įvykiais, kurie turėjo įvykti jų laikais: „skaitytojas teįsidėmi!“ (žr. Mato 24, 15) todėl tvirtinimas, kad apreiškimo knyga yra paslaptinga, kad jos negalima suprasti, prieštarauja žodžiams, kuriais prasideda ši knyga: „Jėzaus Kristaus apreiškimas,

kurį Dievas jam [jonui] davė,
kad jis atskleistų jo tarnams,
kas turi greitai įvykti.

palaiminti pranašystės žodžių
skaitytojas ir klausytojai, tie,
kurie laikosi, kas joje parašyta,
nes laikas jau arti.”

(Apreiškimo 1,1.3)

pranašas sako: „palaimintas
pranašystės žodžių
skaitytojas.” Vadinasi, bus
tokių, kurie neskaitys, ir šis
palaiminimas nėra skirtas
jiems. „palaiminti klausytojai.”

taip pat bus tokių, kurie
atsisakys klausytis visko, kas
susiję su pranašystėmis,
vadinasi, palaiminimas skirtas
ne jiems. „palaiminti, tie, kurie
laikosi, kas joje parašyta.”

Daugelis atsisakys atkreipti
dėmesį į apreiškimo knygos
įspėjimus ir paliepimus ir,
aišku, dėl to negalės
pretenduoti į pažadėtąjį
palaiminimą. Visi, kurie juoksis
iš pranašysčių ir tyčiosis iš jose
iškilmingai pateiktų simbolių,
visi, kurie atsisakys pakeisti
savo gyvenimo būdą ir

nesiruoš Žmogaus sūnaus
atėjimui, nebus palaiminti.

Neatsižvelgdami į Dievo
įkvėptą liudijimą žmonės drįsta
mokyti, jog apreiškimo knyga
yra neįmenama mįslė, knyga,
kurios žmonės negali suprasti.
ši knyga yra atskleista
paslaptis, atverta knyga.
apreiškimo knygos tyrinėjimas
nukreipia žmogaus mintis į
pranašo Danieliaus knygos
pranašystes, abi šios knygos
pateikia svarbiausią Dievo

nurodymą žmonėms dėl įvykių
pasaulio istorijos pabaigoje.

pranašui jonui buvo apreikštos
įdomiausios ir labiausiai
jaudinančios Bažnyčios
išgyvenimų scenos. jis matė
Dievo tautos būseną,
gresiančius pavojus, didžiąją
kovą ir galutinę išgelbėjimą.
pranašas užrašė paskutiniųjų
laikų žinias, kurios subrandins
žemės derlių: arba pėdus
dangaus aruodams, arba
šiaudus naikinančiais ugniais.

Jam buvo atskleistos labai svarbios tiesos, ypač dėl paskutiniųjų laikų Bažnyčios, kad tie, kurie nuo paklydimų gręšis į tiesą, žinotų apie jų laukiančius pavojus ir kovas. Niekas neturi likti tamsoje, nežinoti to, kas laukia Žemės.

Ar galima paaiškinti tokį plačiai paplitusį vienos svarbiausių šventojo Rašto dalių nepaisymą? Kodėl vyrauja toks nenoras tyrinėti jos mokymus? paslėpti nuo

žmonių tai, kas atskleidžia
tamoso kunigaikščio apgaules,
yra iš anksto apgalvotų jo
pastangų vaisius.

numatydamas, kad bus
kovojuama su apreiškimo
knygos tyrinėjimu, Kristus
Apreiškėjas, paskelbė, kad visi,
kurie skaitys, klausysis ir
laikysis pranašystės žodžių,
bus palaiminti.

19. Šviesa Pro Tamsą

Visais amžiais bet kuri reformacija, kurią atlieka Dievas žemėje, bet kurie religiniai judėjimai, kuriems Jis vadovauja, stebėtinai panašūs. Dievo santykiai su žmonėmis nekinta, o svarbiausius dabarties judėjimus palaiko ankstesnių judėjimų patirtis, todėl Bažnyčios ankstesniųjų amžių išgyvenimai yra nepaprastai vertingi mūsų laikams.

Jokia tiesa nėra aiškiau
išdėstyta Biblijoje nei ta, kad
Dievas per šventąją Dvasią
vadovauja savo tarnams žemėje
vykdantiems didįjį išgelbėjimo
darbą. Žmonės yra įrankiai
Dievo rankose, kuriuos Jis
panaudoja savo malonei ir
gailestingumui teikti.

Kiekvienam žmogui pavestas
skirtingas darbas, kiekvienam
duotas tam tikras šviesos
saikas, pritaikytas jo laikų
poreikiams, jo pakanka, kad

Dievo jam pavestas darbas būtų atliktas. tačiau nė vienas žmogus, kurį pagerbė Dangus, niekada iki galo nesuprato didžiojo išgelbėjimo plano arba Dievo ketinimų jo laikams. Žmonės nevisiškai supranta, ko siekia Dievas, pavesdamas jiems vienokį ar kitokį darbą, jie nesuvokia, kokia reikšminga toji žinia, kurią jie skelbia Jo vardu.

„Argi gali suvokti Dievo paslaptį? argi gali išžvalgyti

Visagalio gelmes? Juk Mano
mintys - ne jūsų mintys, o
Mano keliai - ne jūsų keliai, - tai
VIEŠPATIES žodis. - Kaip
aukštas dangus viršum žemės,
taip Mano keliai viršija jūsų
kelius ir Mano mintys - jūsų
mintis. Atminkite, [...] Aš -
Dievas, ir nėra tokio kaip Aš.
Apreiškiu pabaigą nuo pat
pradžios, iš anksto paskelbiu,
kas dar įvyks. Tariu: 'Mano
užmojis bus įvykdytas!'" (žr.
Jobo 11, 7; Izaijo 55, 8-9; 46, 9-
10)

Net ir pranašai, kurie buvo Šventosios Dvasios ypatingai apšviesti, nevisiškai suvokė visos jų gautų apreiškimų svarbos. Jų reikšmė amžius po amžiaus turėjo būti atskleista Dievo vaikams, kurie, atsiradus būtinybei, rastų pamokymus apreiškimuose.

Rašydamas apie išgelbėjimą, kurią atskleidžia Evangelija, apaštalas Petras sako: „Šito išganymo ieškojo ir jį tyrinėjo

pranašai, kurie ir pranašavo apie jums skirtąją malonę. Jie nagrinėjo, kurį ir kokį laiką nurodė juose veikianti Kristaus Dvasia, išpranašavusi Kristaus kentėjimus ir juos lydintį šlovę. Jiems buvo apreikšta, kad jie ne sau, bet jums tarnauja tuo, ką dabar jums atskleidė Evangelijos skelbėjai, iš dangaus pasiųstos Šventosios Dvasios galia.” (1 Petro 1, 10-12)

Nors pranašai iki galo
nesuprato jiems atskleistų
dalykų, jie nuoširdžiai stengėsi
perduoti visą šviesą, kurią
Dievas malonėjo jiems
apreikšti. Jie „ieškojo ir tyrinėjo,
nagrinėjo, kurį ir kokį laiką
nurodė juose veikianti Kristaus
Dvasia.“ Kokia pamoka Dievo
tautai, gyvenančiai
krikščioniškoje eroje, kurios
gerovei šios pranašystės buvo
duotos per tarnus pranašus!
Pranašams „buvo apreikšta,
kad jie ne sau, bet jums tarnauja
tuo.“ Atkreipkite ypatingą

dėmesį į šventus Dievo vyrus,
kurie ieškojo ir tyrinėjo
apreiškimus, liudijančius jiems
apie būsimas kartas.

Palyginkite jų šventą uolumą
su nerūpestingu ir abejingu
vėlesnių amžių išrinktųjų
požiūriu į šias Dangaus
dovanas. Tai priekaištas
tuštybę ir pasaulį mylinčiųjų
abejingumui, kurie skelbia, kad
pranašysčių negalima suprasti!

Riboti žmonių protai negali
pakankamai įvertinti Beribio

nutarimus ir Jo užmojus, tačiau suprasti ir priimti dangiškąsias žinias dažnai trukdo paklydimai arba aplaidumas. Neretai žmonių ir net Dievo tarnų protai būna taip aptemdyti kitų nuomone, tradicija ir netikrais mokymais, kad jie tik iš dalies sugeba suvokti didžiąsias Jo Žodyje atskleistas tiesas. Taip atsitiko ir Kristaus mokiniams, nors tuo metu pats Išgelbėtojas dar buvo su jais. Dėl visuotinio požiūrio į Mesiją kaip žemiškąjį karalių, kurio vadovaujamas Izraelis

pasieks pasaulinę galybę, jie negalėjo suprasti Jo žodžių apie Jo paties kančias ir mirtį.

pats Kristus siuntė juos su tokia žinia: „[...] atėjo metas ir prisiartino Dievo karalystė.

atsiverskite ir tikėkite evangelija!” (plg. Morkaus 1, 15

) ši žinia buvo pagrįsta

Danieliaus knygos 9-ojo

skyriaus pranašyste. angelas

paskelbė, kad šešiasdešimt

devyni septynetai tėsiai iki

Pateptojo Vado, todėl mokiniai

džiaugsmingai ir viltingai
laukė, kada Mesijas įkurs savo
Karalystę Jeruzalėje ir valdys
visą žemę.

Jie skelbė žinią, kurią jiems
pavedė Kristus, nors patys
nebuvo įsisąmoninę jos
reikšmės. Nors jų žinia rėmėsi
Danieliaus pranašyste (9,25),
bet jie nepastebėjo, kad to
paties skyriaus kitoje dalyje
parašyta apie Mesijo mirtį. Nuo
pat vaikystės jų širdys laukė
būsimos žemiškosios karalystės

šlovės, tai neleido jiems gerai suprasti pranašystės detalių ir Kristaus žodžių.

Jie atliko savo pareigą ir paskelbė žydų tautai, kad jiems siūloma malonė. TUO metu, kai tikėjosi pamatyti savo Viešpatį įžengiantį į Dovydo sostą, jie tapo liudytojais to, kaip Jį sučiupo, kankino, tyčiojosi iš jo, nuteisė ir užkėlė ant Golgotos kryžiaus. neviltis ir sielvartas spaudė mokinių širdis tomis

dienomis, kai jų Viešpats
ilsėjosi kape.

Kristus atėjo tiksliai
pranašystės nurodytu laiku ir
būdu. šventojo rašto liudijimas
išsipildė su visomis detalėmis.
Kristus paskelbė išgelbėjimo
žinią, ir Jo žodis dvelkė galybe }
jo klausytojų širdys buvo
patikintos, kad ši žinia atsiūsta
iš Dangaus. Dievo Žodis ir
Dvasia patvirtino dieviškąją jo
sūnaus misiją.

Mokiniai kaip ir anksčiau be galo mylėdami savo Mokytoją liko ištikimi jam. tačiau vis dėlto jų mintys buvo aptemdytos netikrumo ir abejonių. Tuomet sielvartaudami jie neprisiminė Kristaus žodžių, susijusių su jo kančia ir mirtimi. jeigu jėzus iš nazareto iš tikrųjų būtų Mesijas, ar jie būtų įstumti į tokį liūdesį ir neviltį? šis klausimas kankino jų sielas, kai išgelbėtojas gulėjo kape. taip slinko šabo dienos (sabatos) nevilties valandos; tai buvo

diena, kuri tęsėsi nuo jo mirties iki prisikėlimo.

Nors liūdesio naktis apgaubė šiuos Jėzaus sekėjus, tačiau jie nebuvo palikti likimo valiai. pranašai sakė: „[...] nors sėdžiu tamsybėje, VIEŠPATS - mano šviesa. [...] Jis išves mane į šviesą, ir aš regėsiu Jo teisumą. [...] Tau [Viešpatie] ir pati tamsa nėra tamsi, ir naktis šviečia kaip diena. Tamsa ir šviesa Tau yra tas pat.” (žr. Michėjo 7, 8-9; Psalmė 139, 12)

Dievas „lyg šviesa, šviečianti tamsoje doriesiems.“ (Psalmė 112, 4) Jis pasakė: „Aš vesiu keliaujančius akluosius, keliais nežinomais juos vesiu. Tamsą jiems paversion šviesa, o vingiuotus kelius ištiesinsiu. Visa tai darau dėl jų; jų Aš neapleisiu.“ (Izaijo 42, 16)

Kiekvienas žinios žodis, kurią Viešpaties vardu skelbė mokiniai, išsipildė, įvykiai atsitiko žinios nurodytu laiku. „Atėjo metas ir prisiartino Dievo

karalystė”, - skelbė jie. Kai pasibaigė šešiasdešimt devyni septynetai, kurie, pasak Danieliaus knygos 9-ojo skyriaus, tęsis iki Mesijo, Pateptojo, atėjimo, - Kristus gavo Dvasios patepimą, kai buvo Jono pakrikštytas Jordano upėje. Dievo karalystė, kuri jau prisiartino, buvo įkurta Kristaus mirtimi. Ši Karalystė nebuvo žemiškoji karalystė, kaip žydai buvo išmokyti tikėti. Ji taip pat nebuvo ta būsimoji nemirtinga karalystė, kuri bus įkurta, kai „karalystė, valdžia ir

didybė visų karalysčių po dangumi bus atiduota Aukščiausiojo šventiesiems.” Tai amžina Karalystė, kurioje visos valdžios jiems tarnaus ir paklus. (žr. Danieliaus 7, 27) Biblijoje pavartotas posakis Dievo karalystė skirtas nurodyti ir Malonės karalystę, ir Šlovės karalystę. Malonės karalystę apaštalas Paulius aprašo Laiške hebrajams. Nurodęs Kristų kaip gailestingąjį Užtarėją, kuris atjaučia mūsų silpnybes, apaštalas sako: „Todėl visiškai

pasitikėdami artinkimės prie malonės sosto, kad patirtume gailestingumą ir rastume malonę [...].” (Hebrajams 4, 15-16) Malonės sostas simbolizuoja Malonės karalystę, nes sostas reiškia Karalystę. Daugeliui savo palyginimų Kristus vartoja posakį Dangaus karalystė, kad nurodytų dieviškosios malonės darbą žmonių širdyse.

Garbės sostas simbolizuoja Šlovės karalystę. Apie šią

Karalystę Kristus kalba: „Kai ateis Žmogaus Sūnus savo šlovėje ir kartu su Juo visi angelai, tada Jis atsisės savo garbės soste. Jo akivaizdoje bus surinkti visų tautų žmonės.” (Mato 25, 31-32) Tai ateities Karalystė. Ji nebus įkurta iki Kristaus antrojo atėjimo.

malonės karalystė buvo įkurta tuoj pat po to, kai žmogus nusidėjo, kai buvo sudarytas nusikaltusios žmonijos išgelbėjimo planas. malonės

karalystė ėmė egzistuoti tik dėl šio plano ir Dievo pažado, vis dėlto tikėdami žmonės galėjo tapti jos pavaldiniais, nors faktiškai ją įtvirtino tik Kristaus mirtis. Net pradėjęs savo žemiškąją misiją, prislėgtas žmonių užsispyrimo ir nedėkingumo, išgelbėtojas galėjo nepaaukoti savęs ant Golgotos kalno. Getsemanėje kančių taurė virpėjo jo rankoje. net tuomet jis galėjo nusibraukti prakaitą tarsi tiršto kraujo lašus nuo savo kaktos ir palikti nusidėjusią žmoniją žūti

dėl jos nedorumo. Jeigu jis būtų taip padaręs, nusidėję žmonės niekada nebūtų išgelbėti.

tačiau, kai išgelbėtojas atidavė savo gyvybę ir paskutiniu atodūsiu sušuko: „atlikta!“¹¹³, tapo aišku, kad išgelbėjimo planas bus įvykdytas. Buvo patvirtintas nusidėjusiai porai edene duotas pažadas juos išgelbėti. taigi buvo įkurta malonės karalystė, kuri iki to laiko egzistavo tik kaip Dievo pažadas.

Kristaus mirtis, kuri mokiniams atrodė kaip galutinis vilčių sudužimas, buvo tas įvykis, kuris amžiams įtvirtino malonės karalystę. nors Kristaus mirtis ir sukėlė jiems žiaurų nusivylimą, bet kartu aiškiai įrodė, kad jų tikėjimas buvo teisingas. Įvykis, atnešęs jiems tiek liūdesio ir nusivylimo, atvėrė vilties duris visiems adomo vaikams, su šiuo įvykiu visais amžiais siejosi visų ištikimų Dievui būsimasis gyvenimas bei amžinoji laimė.

Be galo gailestingo Dievo
ketinimai išsipildė, nors
mokiniai ir buvo nusivylę. jų
širdis buvo užkariavusi
dieviškoji malonė ir mokslo
galia TO, apie kurį kalbėjo:
„niekados žmogus nėra taip
kalbėjęs!“ , vis dėlto prie gryno
meilės jėzui aukso prisidėjo
žemiškojo išdidumo ir
savanaudiškų ambicijų
priemaišos. netgi po
paskutiniosios Vakarienės
aukštutiniame kambaryje tą

iškilmingą valandą, kai jų mokytoją jau dengė getsemanės šešėlis, tarp mokinių „kilo ginčas, kuris iš jų galėtų būti laikomas didžiausiu.“ (Luko 22, 24) jie svajojo apie sostą, karūną ir šlovę, kai jau artėjo gėdos ir sielos kančios valanda sode, teismo salė ir Golgotos kryžius. jų išdidžios širdys ir žemiškosios šlovės troškimas privertė labai tvirtai laikytis klaidingo to meto mokymo ir nepaisyti Išgelbėtojo žodžių, kurie nurodė tikrąją Jo karalystės kilnę, kančias ir

mirtį. šie suklydimai sukėlė išmėginimą, skausmingą, bet reikalingą išmėginimą, kad jie pasitaisytų. Nors mokiniai neteisingai suprato jiems pavestą žinią ir puoselėjo nepagrįstus lūkesčius, tačiau jie skelbė Dievo įspėjimą, todėl Viešpats atlygino jiems už ištikimybę ir klusnumą. Jiems buvo patikėtas darbas skelbti visoms tautoms šlovingą žinią apie prisikėlusįjį Viešpatį. Tam darbui juos gerai parengė išgyventas skausmingas patyrimas.

prisikėlęs jėzus pasirodė savo mokiniams pakeliui į Emausą ir, „pradėjęs Moze, primindamas visus pranašus, [...] aiškino jiems, kas visuose Raštuose apie jį pasakyta.” (Luko 24, 27) mokinių širdys pradėjo stipriau plakti, o tikėjimas buvo sužadintas iš naujo. Dar prieš tai, kai jėzus atsiskleidė jiems, jie atgimė gyvai vilčiai . Jėzus norėjo apšviesti jų supratimą ir sutvirtinti jų tikėjimą

tvirčiausiu pranašų žodžiu. Jis troško, kad tiesa giliai išsaknytų jų sąmonėje ne tik todėl, kad pats ją paliudijo, bet ir todėl, kad neginčijami įrodymai yra pateikti apeiginio Įstatymo simboliuose, atspindžiuose ir Senojo Testamento pranašystėse. Kristaus sekėjai privalėjo turėti motyvuotą tikėjimą, būtiną ne tik jiems patiems, bet ir tam, kad galėtų nešti žinią apie Kristų visam pasauliui. Todėl kaip pirmąjį žingsnį perteikiant šią žinią Jėzus nurodė

mokiniamis Mozę ir Pranašus .
Taip prisikėlęs Kristus paliudijo
senojo Testamento vertę ir
svarbą.

Kokia permaina įvyko mokinių
širdyse, kai jie vėl matė mylimą
savo Mokytojo veidą! (žr. Luko
24, 32) Jie iš naujo visiems
laikams „rado Tą, apie kurį rašė
Možė Įstatyme ir pranašai.“
Abejonės, skausmas, sielvartas
ir neviltis užleido vietą
tikrumui ir neaptemdytam
tikėjimui. Todėl nenuostabu,

kad po to, kai Jis įžengė į dangų, „jie nuolat lankė šventyklą ir šlovino Dievą.“ Žmonės, kurie žinojo tik apie gėdingą Išgelbėtojo mirtį, tikėjosi jų veiduose pamatyti liūdesį ir vilčių žlugimą, tačiau pamatė džiaugsmą ir triumfą. Mokiniai buvo gerai parengti savo darbo pradžiai. Jie išgyveno sunkiausią išmėginimą, kokį tik galėjo patirti; kai jiems atrodė, kad viskas prarasta, pergalingai išsipildė Dievo Žodis. Ar galėjo dabar kas nors palaužti jų

tikėjimą ir užgesinti meilės ugnį? Nors jie labai liūdėjo, bet turėjo didelę paguodą ir viltį, kuri buvo „tarsi saugus ir tvirtas sielos inkaras.”

(Hebrajams 6, 18-19) Jie buvo Dievo išminties ir galios liudytojai ir buvo tikri, „kad nei mirtis, nei gyvenimas, nei angelai, nei kunigaikštystės, nei dabartis, nei ateitis, nei galybės, nei aukštumos, nei gelmės, nei jokie kiti kūriniai negalės jų atskirti nuo Dievo meilės, kuri yra mūsų Viešpatyje Kristuje jėzuje.” (Romiečiams 8, 38-39)

„tačiau visa mes lengvai
nugalime per Tą, - sakė jie, -
kuris mus pamilo.”

(Romiečiams 8, 37) „Viešpaties
Žodis išlieka per amžius. Tai
kas pasmerks? Ar Kristus Jėzus,
kuris numirė, bet buvo
prikeltas, kuris sėdi Dievo
dešinėje ir net užtaria mus?!“ (1
Petro 1, 25; Romiečiams 8, 34)

Viešpats pasakė: „Mano tauta
nebebus sugėdinta per
amžius.” (Joelio 2, 26) „Ašaros
gali lietis visą naktį, bet

džiaugsmas ateina su aušra.”
(Psalmė 30, 6) Kai Išgelbėtojo
prisikėlimo dieną mokiniai
sutiko Jį, jų širdys degė
klausantis Jo žodžių, jie žiūrėjo
į Jo galvą, rankas ir kojas,
kurios buvo sužeistos dėl jų.
Prieš savo žengimą dangun
Jėzus išvedė juos iš Betanijos ir,
pakėlęs rankas palaimino juos,
tuomet liepė: „Eikite į visą
pasaulį ir skelbkite Evangeliją
visai kūrinijai”, be to, pridūrė:
„Ir štai Aš esu su jumis per
visas dienas iki pasaulio
pabaigos.” (Morkaus

16,15;Mato 28, 20) Kai per
Sekmines nužengė žadėtasis
Globėjas, mokinius apgaubė
jėga iš aukštybių, o tikinčiųjų
sielos virpėjo nuo juntamo
įžengusio į dangų Viešpaties
Artumo. Nors, kaip ir Jo, jų
kelias vedė per aukas ir
kančias, ar galėjo jie iškeisti
tarnavimą Jo malonės
Evangelijai ir teisumo vainiką,
pažadėtą Jam atėjus, į
žemiškojo sosto šlovę, kuri
buvo jų viltis pirmosiomis
darbo dienomis? Tas, „kuris
savo jėga, veikiančia mumyse,

gali padaryti nepalyginti
daugiau, negu mes prašome ar
išmanome“ , suteikė jiems
kartu su savo kentėjimais ir
savo džiaugsmą „daugybę savo
vaikų nuvesti į garbę“ ,
neapsakomą džiaugsmą ir visa
„pranokstančią amžinąją
garbę“ , su kuria palyginus,
anot apaštalo Pauliaus,
„lengvas dabartinis mūsų
vargas“ nieko nereiškia.

Išgyvenimai tų, kurie skelbė
žinią apie Kristaus antrąjį

atėjimą, buvo panašūs į
mokinių išgyvenimus, kurie
skelbė Karalystės Evangeliją
pirmą kartą Mesijui atėjus.
Mokiniai skelbė: „Atėjo metas
ir prisiartino Dievo karalystė.“
Panašiai ir Viljamas Mileris su
savo bendradarbiais teigė, kad
Biblijoje nurodytas ilgiausias ir
paskutinis pranašiškas
laikotarpis baigiasi, artinasi
Teismo valanda ir netrukus
ateis amžinoji Karalystė. Jėzaus
mokinių skelbiamas laikas
rėmėsi septyniasdešimtimi
Danieliaus pranašystės 9-ame

skyriuje nurodytų septynetų.
Todėl Mileris ir jo
bendradarbiai teigė, jog
Danieliaus 8, 14 pranašystės
nurodytas 2300 vakarų ir
rytmečių laikotarpis, į kurį
įeina septyniasdešimties
septynetų laikotarpis, baigiasi.
Ir vienu, ir kitu skelbiama žinia
rėmėsi to paties didžiojo
pranašiškojo laikotarpio
skirtingų dalių išsipildymu.

Kaip ir pirmieji mokiniai,
Mileris ir jo bendradarbiai

patys iki galo nesuprato jų skelbiamos žinios. Nuo seno vyraujantys Bažnyčios paklydimai kliudė jiems teisingai išsiaiškinti vieną svarbų pranašystės klausimą. todėl, nors jie ir skelbė pasauliui Dievo jiems pavestą žinią, tačiau neteisingai supratę jos esmę išgyveno didelį nusivylimą.

Kalbėdamas apie Danieliaus knygos 8-ojo skyriaus 14-os eilutės pranašiško „dviejų

tūkstančių trijų šimtų vakarų ir
rytmečių” laikotarpį, po kurio
„šventykla bus apvalyta”,
Mileris, kaip buvo paminėta,
pritaikė bendrai priimtą
požiūrį, kad šventykla yra
žemė. Jis tikėjo, jog šventyklos
apvalymas reiškė žemės
apvalymą ugnimi, atėjus
Viešpačiui. todėl, kai vėliau jis
nustatė, kad 2300 vakarų ir
rytmečių laikotarpio pabaiga
buvo aiškiai išpranašauta,
priėjo išvados, jog šio
laikotarpio pabaiga nurodo
Kristaus antrojo atėjimo laiką.

Jis suklydo, nes laikėsi bendrai priimto požiūrio, kas yra šventykla.

Apeigų sistemoje, kuri buvo Kristaus aukos ir kunigystės šešėlis, šventyklos apvalymas buvo baigiamoji tarnystė, kurią atlikinėjo metų gale vyriausiasis kunigas. tai buvo baigiamasis atpirkimo darbo veiksmas - Izraelio tautos nuodėmių panaikinimas. Jis simbolizavo baigiamąją mūsų Vyriausiojo Kunigo tarnystę

danguje, naikino Jo tautos
nuodėmes, užrašytas dangaus
knygose. tai apima teisminį
tyrimą ir nuosprendžio
paskelbimą, po kurio ateis
Kristus dangaus debesyse su
didžia galybe ir šlove. Kol Jis
ateis, bus peržiūrėtos visos
bylos. Jėzus sako: „Štai Aš
veikiai ateinu, atsinešdamas
atlygį, ir kiekvienam atmokėsiu
pagal jo darbus.“ (Apreiškimo
22, 12) apie šį teismo darbą
prieš Kristaus antrąjį atėjimą
skelbia pirmojo angelo žinia
apreiškimo 14, 7: „Bijokite

Dievo ir atiduokite jam
pagarbą, nes atėjo jo teismo
valanda.”

skelbusieji šį įspėjimą pranešė
reikiamą žinią reikiamu metu.
Nors pirmieji mokiniai,
remdamiesi Danieliaus knygos
9-uoju skyriumi, teigė: „atėjo
metas ir prisiartino Dievo
karalystė”, tačiau jie nesugebėjo
suvokti, kad tame pačiame
tekste buvo išpranašauta mesijo
mirtis. panašiai ir Viljamas
mileris su savo bendradarbiais,

remdamiesi Danieliaus 8, 14 ir
apreiškimo 14, 7 tekstais, skelbė
žinią, tačiau nesuprato, jog
apreiškimo 14-ame skyriuje
buvo pateiktos ir kitos žinios,
kurios taip pat turi būti
paskelbtos prieš ateinant
Viešpačiui. Kaip mokiniai
suklydo dėl Karalystės atėjimo,
pasibaigus septyniasdešimties
septynetų laikotarpiui, taip ir
adventistai suklydo dėl įvykio,
kuris turėjo įvykti, pasibaigus
2300 vakarų ir rytmečių
laikotarpiui. ir vieni, ir kiti
suklydo todėl, kad laikėsi

bendrai priimtų pažiūrų, kurios sukliudė suprasti tiesą. ir mokiniai, ir mileris vykdė Dievo valią, skelbdami jiems Dangaus pavestas žinias. tačiau ir mokiniai, ir mileris dėl to, kad neteisingai suprato skelbiamą žinios prasmę, patyrė nusivylimą.

Vis dėlto Dievas įvykdė savo gerą užmojų, leisdamas, kad išpėjimas apie teismą būtų paskelbtas kaip tik taip. artinosi didingoji diena, todėl apvaizda

leido, kad jo vaikai pereitų tam tikro meto išmėginimą, kad būtų atskleistos jų širdžių mintys. Ši žinia turėjo išmėginti ir apvalyti bažnyčią. Žmonės patys turėjo įsitikinti, kas traukė jų širdį labiau - pasaulis ar Kristus ir Dangus. Jie tvirtino, kad myli Išgelbėtoją, todėl dabar turėjo įrodyti savo meilę. ar jie buvo pasiruošę atsisakyti žemiškųjų vilčių ir siekių, kad džiaugsmingai sveikintų savo Viešpaties atėjimą? Ta žinia turėjo padėti jiems suprasti savo tikrąją

dvasinę būseną. Ši žinia buvo siūsta gailestingai tikintis, kad atgailaujantys ir nusižeminę žmonės ieškos Viešpaties.

Nors jie patyrė nusivylimą, kuris kilo neteisingai supratus žinią, bet tai turėjo pasitarnauti jų gerovei. Nusivylimas išmėgino širdis tų, kurie manė, jog priėmė įspėjimą. Ar nusivylę jie išsilaikys, ar neatsisakys pasitikėti Dievo Žodžiu? Galbūt melsdamiesi ir nusižeminę stengsis suprasti,

kur suklydo ir neteisingai
suprato pranašystę? Kas priėmė
žinią iš baimės, pagautas
valandėlės polėkio ar impulso?
Kiek žmonių graužė abejonės ir
netikėjimas? Daugelis kalbėjo
apie savo meilę Viešpačiui,
teigė, kad laukia Jo atėjimo. Kai
pasaulis tyčiosis iš jų ir
priekaištaus, kai jie patirs
nusivylimą dėl to, kad
neišsipildė jų lūkesčiai, ar
neišsižadės tuomet jie savojo
tikėjimo? Ar jie neatmes tiesų,
kurias patvirtina aiškiausias
Dievo Žodžio liudijimas dėl to,

kad ne iš karto suprato

Viešpaties sumanymus dėl jų?

Sis išmėginimas turėjo atskleisti tvirtą pasitikėjimą tų, kurie iš tikrųjų tikėdami pakluso Dievo Žodžio mokymui ir šventajai Dvasiai. Sis išgyvenimas turėjo jiems parodyti, kaip pavojinga priimti žmonių teorijas ir aiškinimus, užuot padarius Bibliją savo aiškintoju. Tikėjimo vaikų sutrikimas ir liūdesys, kaip jų suklydimo pasekmė, turėjo padėti ištaisyti klaidas.

šis išgyvenimas turėjo
paskatinti rūpestingiau tyrinėti
pranašų žodį, išmokti stropiau
tyrinėti savo tikėjimo pagrindą
ir atmesti viską, kas nepagrįsta
tiesos Žodžiu, nors ir būtų
plačiai priimta krikščioniškame
pasaulyje.

Kaip ir pirmieji mokiniai,
tikintieji tik vėliau supras tai,
kas jiems nebuvo aišku
išmėginimo metu. Kai jie
pamatys Viešpaties skirtą
pabaigą, supras, kad per

išmėginimus, nors ir įvykusius dėl jų suklydimų, tiksliai išsipildė Dievo meilės sumanymai. palaimintų išgyvenimų dėka jie sužinos, kad Viešpats yra „kupinas užuojautos ir gailestingumo“ , visi Jo „takai - tai ištikimoji meilė ir tiesa visiems, kurie laikosi Jo Sandoros ir paklūsta Jo įsakams.“

20. Didysis Religinis Prabudimas

Didysis religinis prabudimas, kurį sukels žinia apie Kristaus greitą atėjimą, yra išpranašautas Apreiškimo knygos 14-ame skyriuje. parašyta, kad angelas lėkė „dangaus viduriu, jis turėjo paskelbti žemės gyventojams, visoms tautoms, gentims, kalboms ir žmonėms amžinąją evangeliją. Jis šaukė galingu balsu: ‘bijokite Dievo ir

atiduokite jam pagarbą, nes
atėjo jo teismo valanda;
nuolankiai pašlovinkite
dangaus ir žemės, jūros ir
vandens šaltinių sutvėrėją!
(Apreiškimo 14, 6–7)

Jau pats faktas, kad šį įspėjimą
praneša angelas, yra labai
reikšmingas. Dangaus
pasiuntinio tyrumu, šlove ir
galia dieviškoji Išmintis norėjo
pavaizduoti kilnų skelbiamos
žinios pobūdį, galybę ir
didingumą, kurie ją lydės.

Angelo lėkimas dangaus viduriu, galingas balsas, kuriuo ištariamasi įspėjimas, ir įspėjimo skelbimas visiems, kurie gyvena žemėje, - „visoms tautoms, gentims, kalboms ir žmonėms“ įrodo to judėjimo greitį ir pasaulinį mastą.

Pati žinia nušviečia laiką, kada turėjo prasidėti šis judėjimas. Pasakya, kad ji yra amžinosios Evangelijos dalis ir skelbia, kad atėjo Teismo valanda. Žinia apie išgelbėjimą buvo

skelbiama visais laikais, tačiau ši žinia yra dalis Evangelijos, kuri gali būti paskelbta tik paskutiniaisiais laikais, nes tik tuomet bus galima sakyti, kad atėjo Teismo valanda.

Pranašystės pateikia įvykių seką, jie vyks iki Teismo pradžios. tai labiausiai galima pasakyti apie pranašo Danieliaus knygą. tačiau pranašystę, kuri siejosi su paskutinėmis dienomis, pranašui Danieliui buvo liepta paslėpti ir užantspauduoti ikipabaigos meto. taigi žinia

apie teismą, kuri rėmėsi šių
pranašysčių išsipildymu,
negalėjo būti paskelbta
anksčiau negu ateis laikas.
tačiau, pasak pranašo, tuo metu
„daugelis bus pasimetę, ir
pažinimas¹²⁴ vis labiau plis.“ (
Danieliaus 12, 4)

Apaštalas paulius įspėjo
Bažnyčią nelaukti Kristaus
atėjimo jo laikais. „Pirmiau -
sako jis, - turi ateiti atkritimas ir
apsireikšti nedorybės žmogus.“
(2 Tesalonikiečiams 2, 3) Mes

galime laukti savo Viešpaties atėjimo ne anksčiau negu įvyks didysis atsimetimas ir baigsis ilgas nedorybės žmogaus valdymo laikotarpis.

Nedorybės žmogus, kuris taip pat pavadintas „nedorybės slėpiniu, pražūties sūnumi ir Nedorėliu“ simbolizuoja popiežiaus valdžią, kuris, pasak pranašystės, turėjo viešpatauti 1260 metų. Šis laikotarpis baigėsi 1798 m., todėl Kristus negalėjo ateiti iki to laiko. Apaštalo Pauliaus įspėjimas apima visą

krikščionybės erą iki 1798 m. tik po to turėjo būti skelbiama žinia apie Kristaus antrąjį atėjimą.

Praėjusiais amžiais tokia žinia niekad nebuvo skelbiama. Kaip žinome, apaštalas Paulius jos neskelbė; jis nurodė savo broliams, kad Viešpaties atėjimo diena dar toli. Apie tai neskelbė ir reformatoriai. Martynas Liuteris nurodė teismo laiką - trijų šimtų metų ateitį. tačiau 1798 m. nuo

pranašo Danieliaus knygos buvo nuimtas antspaudas, daugelis pasisėmė žinių apie pranašystę ir pradėjo skelbti iškilmingą tiesą apie artėjantį teismą.

Kaip ir didžioji XVI amžiaus Reformacija, Adventistų judėjimas tuo pačiu metu prasidėjo skirtingose krikščioniškose šalyse.

Europoje ir Amerikoje tikėjimo ir maldos vyrai buvo paskatinti tyrinėti pranašystes. Vis labiau

įsigilindami, jie visiškai
įsitikino, jog artėja pasaulio
pabaiga. Skirtingose šalyse
krikščionys susibūrė į grupes;
tyrinėdamos Šventąjį Raštą jos
galutinai įsitikino, kad greitai
ateis Išgelbėtojas.

1821 m., praėjus trejiems
metams po to, kai Viljamas
Mileris pranašysčių tyrinėjimo
dėka sužinojo teismo laiką, dr.
Jozefas Volfas, „pasaulinio
masto misionierius“, pradėjo

skelbti artėjantį Viešpaties
atėjimą.

Volfas gimė Vokietijoje, žydų
šeimoje. Jo tėvas buvo rabinas.
Dar būdamas labai jaunas,
jozefas jau buvo įsitikinęs
krikščionių religijos
teisingumu. Trokštantis žinių ir
subtiliai mąstantis, jis atidžiai
klausėsi pokalbių, kurie
vykdavo jo tėvo namuose, kur
kasdien susirinkdavo religingi
žydai ir samprotaudavo apie
savo tautos viltis bei lūkesčius,

apie ateisiančio mesijo šlovę ir Izraelio atkūrimą. Vieną dieną, išgirdęs minint jėzų iš Nazareto, berniukas pasiteiravo apie Jį. „Jis buvo talentingiausias žydas, - buvo atsakyta. - Bet Jis skelbėsi esąs Mesijas, todėl žydų taryba nuteisė Jį mirti.“ „Tačiau kodėl Jeruzalė sugriauta, ir mes esame nelaisvėje?“ - toliau klausinėjo Jozefas.

„Deja, deja, - atsakė jo tėvas, -
todėl, kad žydai žudė
pranašus.”

Berniukas iškart išsakė savo
prielaidą, jog „tikriausiai Jėzus
taip pat buvo pranašas, o žydai
nužudė Jį, nors Jis buvo
nekaltas.” Ši mintis jį užvaldė
labai stipriai. Nors jam buvo
uždrausta net užėiti į
krikščionių bažnyčią, bet jis
dažnai klausydavosi pamokslų
lauke.

Kartą, būdamas tik septynerių metų, jis didžiuodamasis pasakė pagyvenusiam kaimynui krikščioniui, kad, atėjus Mesijui, Izraelio laukia džiaugsminga ateitis. Vyriškis maloniai atsakė: „Mielas berniuk, aš tau pasakysiu, kas iš tikrųjų buvo Mesijas. Tai buvo Jėzus iš Nazareto, [...] kurį tavo protėviai nukryžiavo kaip ir kitus senovės pranašus. Eik namo ir perskaityk penkiasdešimt trečią Izaijo pranašystės skyrių. Tu

įsitikinsi, kad Jėzus Kristus yra Dievo Sūnus.”

Tai sudomino vaiką. Nuejęs namo ir skaitydamas nurodytą Šventojo Rašto vietą, jis stebėjosi, kaip visa, kas ten aprašyta, išsipildė Jėzui iš Nazareto. Galbūt iš tikrųjų kaimynas krikščionis teišus? Berniukas paprašė tėvą paaiškinti pranašystę, bet susidūrė su tokia nepermaldaujama tyla, jog niekados daugiau nedrįso kelti

šio klausimo. Tačiau tai tik padidino jo troškimą geriau pažinti krikščionių religiją.

Namuose žinios, kurių jis siekė įgyti, buvo rūpestingai slepiamos. Sulaukęs vienuolikos metų, berniukas paliko tėvo namus ir išėjo į platųjį pasaulį gauti išsilavinimą, pasirinkti religiją ir nustatyti tolesnį savo gyvenimo kelią. Trumpam jis apsistojo pas savo giminaičius, tačiau greitai buvo išvytas kaip atsimetėlis, neteko paramos,

liko be skatiko kišenėje ir pradėjo skintis sau kelią tarp nepažįstamųjų. Jis klajojo iš vienos vietos į kitą, uoliai besimokydamas ir užsidirbdamas pragyvenimui žydų kalbos pamokomis. paveiktas vieno kataliko mokytojo, jis priėmė Romos katalikų tikėjimą ir nusprendė tapti misionieriumi savo tautai. Vedamas šio tikslo po kelerių metų įstojo į tikėjimo skleidimo kolegiją Romoje. Čia jo įprotis nepriklausomai galvoti, atviros kalbos užtraukė kaltinimą

erezija. jis atvirai puolė netinkamą Bažnyčios elgesį ir ragino vykdyti reformą. Nors iš pradžių popiežininkai ir dvasininkai elgėsi palankiai, tačiau po kurio laiko jis buvo priverstas palikti Romą. nuolat sekamas bažnyčios, jis vyko iš vienos vietos į kitą, kol paaiškėjo, jog jis niekada nepaklus Romos vergovei. Galų gale jį paskelbė nepataisomu, ir jis galėjo laisvai keliauti, kur tik norėjo. tada jis nuvyko į Angliją ir, priėmęs protestantų tikėjimą, prisijungė prie anglikonų

bažnyčios. po dvejų metų studijų, 1821 m. jis pradėjo misionieriaus darbą.

priimdamas didžiąją tiesą apie Kristaus pirmąjį atėjimą kaip Skausmų Vyro, apsipratusio su negalia, Volfas pamatė, jog pranašystės taip pat aiškiai atskleidžia jo antrąjį atėjimą su didžia galybe ir šlove.

siekdamas vesti savo tautiečius pas jėzų iš Nazareto kaip pažadėtąjį Mesiją, Volfas nurodė jiems pirmąjį jo atėjimą,

jo nusižeminimą, tai, kad jis paaukojo save už žmonių nuodėmes, Volfas aiškino, kad jėzus ateis antrą kartą kaip Karalius ir Išvaduotojas.

„jėzus iš Nazareto yra tikrasis Mesijas, - skelbė jis, - kurio rankos ir kojos buvo sužeistos, kuris buvo tylus kaip ėriukas, vedamas pjauti, kuris buvo skausmų Vyras, apsipratęs su negalia, kuris atėjo pirmą kartą, kai skeptras ir valdovo lazda paliko judą. Antrą kartą jis ateis

debesyse su arkangelo trimitu.”
„jo kojose stovės ant Alyvų
kalno. Ta valdžia, kuri kartą
buvo suteikta Adomui visai
kūrinijai ir po to atimta iš jo (žr.
Pradžios 1, 26; 3, 17), bus
suteikta Jėzui. Jis taps visos
žemės karaliumi. nebebus nei
aimanos, nei verksmo, visur
girdės gyrius ir padėkos
giesmės. [...] Kai Jėzus ateis
savo tėvo šlovėje su šventaisiais
angelais [...], pirmiausia
prisikels mirusieji tikintieji, (žr.
1 Tesalonikiečiams 4, 16; 1
Korintiečiams 15, 23) Įvyks tai,

ką mes, krikščionys, vadiname pirmuoju prisikėlimu. pasikeis ir gyvūnų karalystė (žr. Izaijo 11, 6-9), paklusdama jėzui (žr. Psalmė 8), Įsivyraus visuotinė taika.” „Viešpats žiūrėdamas į žemę vėl pasakys, kad tai gera.”

Volfas tikėjo, kad Viešpaties atėjimas arti, jo pranašišku laikotarpiu aiškinimas apie paskutiniojo teismo dieną tik keleriais metais skyrėsi nuo Milerio aiškinimų. tiems, kurie

nurodydavo šventojo rašto
žodžius: „TOS dienos ir
valandos niekas nežino“ ,
manydami, kad žmonės nieko
neturi žinoti apie tai, kad
Kristaus atėjimas arti, Volfas
atsakydavo: „Ar mūsų Viešpats
pasakė, kad jo atėjimo diena ir
valanda niekada nebus
žinoma? ar jis nedavė mums
laiko ženklų, kad galėtume
žinoti nors tai, kad jo atėjimas
arti, kaip kiekvienas žino, jog
figmedžio šakoms suminkštėjus
ir lapeliams sprogstant artinasi
vasara? (Mato 24, 32) ar mes

niekada neišsiaiškinsime laiko, apie kurį jis ragina mus ne tik skaityti pranašo Danieliaus knygoje, bet ir suprasti ją? toje pačioje Danieliaus knygoje pasakyta, kad žodžiai bus paslėpti iki pabaigos meto [tai kaip tik pasitvirtino jo laikais], ir 'daugelis bus pasimetę, ir pažinimas [apie tą laiką] vis labiau plis.' (Danieliaus 12, 4) be to, mūsų Viešpats nenorėjo pasakyti, jog nebus žinoma, kad laikas arti, o tik tai, kad tikslios dienos ir valandos nežinos joks žmogus . Anaipol,

jis sako, jog laiko ženklai mums praneš, kad mes ruoštumės jo atėjimui, kaip Nojus ruošė savo laivą.”

Apie populiarią Šventojo Rašto aiškinimo sistemą ir klaidingą jo aiškinimą Volfas rašė:

„Didžioji krikščionių Bažnyčios dalis nukrypo nuo teisingo šventojo Rašto supratimo ir pasinaudojo iliuzine budistų sistema, kurie tiki, jog laiminga žmonijos ateitis bus tada, kai žmonės laisvai galės skraidyti;

šie krikščionys, kai parašyta žydas , skaito 'pagonis', žodį Jeruzalė supranta kaip 'Bažnyčia', o jei parašyta žemė, tai jų nuomone reiškia 'dangų'. Viešpaties atėjimą supranta kaip 'Misionierių draugijos pažangą', o žodžius: Kopkime į Viešpaties kalną, į Dievo namus , supranta kaip 'didingą metodistų susirinkimą.'"

Dvidešimt ketverius metus, nuo 1821 iki 1845 m., Volfas labai daug keliavo: jis buvo

Afrikoje, aplankydamas Egiptą ir Abisiniją, skersai išilgai apkeliavo Palestiną, Siriją, Persiją, Bucharą ir Indiją. Taip pat jis lankėsi Jungtinėse Amerikos Valstijose, o pakeliui laikė pamaldas šventos Elenos saloje. Jis atvyko į Niujorką 1837 m. rugpjūčio mėnesį. Jis sakė pamokslus šiame mieste, vėliau Filadelfijoje ir Baltimorėje, kol galiausiai nuvyko į Vašingtoną. „Čia, - sakė jis, - eksprezidento Džono Kvinsio Adamso pasiūlymu kongreso rūmams vienbalsiai

nubalsavus, man buvo leista kongreso posėdžių salėje šeštadienį skaityti paskaitą. Mane pagerbdami susirinkime dalyvavo visi kongreso nariai, taip pat Virdžinijos vyskupas ir Vašingtono dvasininkija bei gyventojai. Tokią pačią garbę man suteikė ir Naujojo Džersio ir Pensilvanijos vietinės valdžios nariai, kuriems aš skaičiau paskaitas apie savo kelionę po Aziją ir apie Jėzaus Kristaus karalystę, kurioje karaliaus Jis pats.”

Dr. Volfas keliavo po labiausiai necivilizuotas šalis be Europos valdžios apsaugos ir patyrė daug sunkumų, jam nuolat grėسė pavojai. Jis buvo mušamas per padus ir marinamas badu, buvo parduotas kaip vergas ir tris kartus pasmerktas mirti. Jis buvo patekęs į plėšikų rankas ir keletą kartų vos nemirė iš troškulio. Kartą iš jo buvo atimtas visas turtas, jam reikėjo nukeliauti šimtus mylių

pėsčiomis per kalnus, kai
sniegas mušė į veidą, o basos
kojos stingo, prisilietus prie
sušalusios žemės.

Kai jį įspėjo nevykti be ginklų
pas laukines ir priešiškas
nusiteikusias gentis, jis sakė,
jog „yra apsiginklavęs malda,
užsidegimu dėl Kristaus ir
tikėjimu Jo pagalba“. „Aš taip
pat jaučiu širdyje meilę Dievui
ir artimam, o savo rankoje
laikau Bibliją.“ Kad ir kur
eidamas, jis visuomet nešiojosi

su savimi bibliją hebrajų ir anglų kalbomis. apie vieną paskutiniųjų savo kelionių jis sakė: „AŠ [...] laikiau atversta bibliją savo rankoje. AŠ jaučiau, kad mano jėga šioje Knygoje ir jos stiprybė palaikys mane.”

Jis atkakliai ir ištvermingai dirbo savo darbą, kol žinia apie Teismą buvo nunešta į didesnę gyvenamą Žemės dalį. Tarp žydų, turkų, persų, indų ir daugelio kitų tautybių bei rasių jis platino Dievo Žodį

įvairiomis kalbomis ir visur
skelbė apie artėjančią mesijo
karalystę.

Keliaudamas po Bucharą, jis
sužinojo, kad žmonės,
gyvenantys vienoje tolimoje,
necivilizuotoje vietovėje, laikėsi
mokymo apie Viešpaties greitą
atėjimą. „Jemeno arabai, - sakė
jis, - turi knygą ‘Syra’, kurioje
kalbama apie Kristaus antrąjį
atėjimą ir Jo šlovingą Karalystę.
Jie tikisi, jog dideli įvykiai įvyks
1840 metais.” „Jemene [...] aš

praleidau šešias dienas su Rechabo sūnumis. Jie negeria vyno, nesodina vynuogynų, gyvena palapinėse ir prisimena gerąjį senąjį Jonadabą, Rechabo sūnų. Tarp jų radau Izraelio sūnų iš Dano giminės, [...] kurie kartu su Rechabo sūnumis laukia Mesijo greito atėjimo dangaus debesyse.”

Kitas misionierius sutiko panašų tikėjimą Totorijoje. Totorių mula paklausė misionieriaus, kada Kristus

ateis antrąjį kartą? Kai
pastarasis atsakė, jog apie tai
nieko nežino, mula buvo labai
nustebintas tokio
nemokšiškumo. O juk jis
vadino save Biblijos mokytoju.
Mula pareiškė, jog yra tvirtai
įsitikinęs, kad, remiantis
pranašyste, Kristus ateis apie
1844 m.

Anglijoje žinia apie Kristaus
antrąjį atėjimą buvo pradėta
skelbti 1826 m. Tačiau čia
judėjimas neįgavo tokios

apibrėžtos formos kaip Amerikoje. Apie tikslų Kristaus atėjimo laiką retai buvo kalbama. Vis dėlto buvo plačiai skelbiama didžioji tiesa apie Kristaus greitą atėjimą su didžia galybe ir šlove. Ji plito ne tik tarp disenterių ar nonkonformistų. Anglų rašytojas Miuranas Brokas teigia, kad apie septyni šimtai anglikonų bažnyčios dvasininkų skelbė Karalystės Evangeliją. Taigi Didžiojoje britanijoje taip pat buvo skelbiama žinia, nurodanti 1844

m., kaip Viešpaties atėjimo laiką. čia plačiai buvo skelbiami Jungtinėse Valstijose išleisti leidiniai apie Kristaus antrąjį atėjimą. šios knygos ir žurnalai buvo pakartotinai išleidžiami anglijoje. 1842 m. anglas Robertas Vinteris, būdamas amerikoje priėmė adventistų tikėjimą ir, grįžęs į gimtąją šalį, ėmė skelbti apie Viešpaties antrąjį atėjimą. Daugelis prisijungė prie jo darbo, ir žinia apie Dievo teismą buvo skelbiama įvairiose anglijos dalyse.

pietų amerikoje, kurioje vyravo
tamsa ir dvasininkų intrigos,
ispanų jėzuitas, vardu Lakunza,
pradėjo tyrinėti šventąjį raštą ir
suprato tiesą apie artėjantį
Kristaus atėjimą. laikydamas
savo pareiga įspėti žmones,
tačiau norėdamas išvengti
Romos pasmerkimo, jis
paskelbė savo pažiūras rabino
benEzros slapyvardžiu,
vaizduodamas save
atsivertusiu žydu. lakunza
gyveno XVIII amžiuje, bet tik

apie 1825 m. jo knyga pasiekė Londoną ir buvo išversta į anglų kalbą. išleista knyga dar labiau pagilino jau sužadintą susidomėjimą Kristaus antruoju atėjimu anglijoje.

Vokietijoje šį mokymą XViii amžiuje skelbė bengelis, liuteronų bažnyčios dvasininkas ir įžymus savo meto teologas bei kritikas. baigęs mokslus, bengelis „pasišventė teologijos studijoms. iš prigimties jis buvo

mąslus ir labai religingas.
Vaikystėje gautas mokymas ir disciplina natūraliai traukė jį prie teologijos. Kaip ir kiti mąstantys jaunuoliai, jis turėjo kovoti su iškilusiomis abejonėmis ir sunkumais, susijusiais su jo religiniu gyvenimu. jis jausmingai užsimena apie 'daugybę strėlių, kurios pervėrė jo vargšę širdį ir pavertė jo jaunystę sunkiu metu.'" tapęs Viurtembergo konsistorijos nariu, jis stojo ginti tikėjimo laisvės.

„Gindamas bažnyčios teises ir

privilegijas, jis propagavo protingą laisvę, suteiktiną tiems, kurie, pakludami savo sąžinei, norėjo nutraukti ryšius su bažnyčia.” Geras tokios veiklos poveikis ir dabar jaučiamas jo gimtinėje.

Kartą, ruošiantis pamokslui pagal Apreiškimo knygos 21-ąją skyrių advento sekmadieniui, Bengelį nušvietė Kristaus antrojo atėjimo šviesa. Kaip niekad anksčiau jam atsiskleidė apreiškimo knygos

pranašystės. sukrestas
nepaprastos svarbos ir visa
pranokstančios šlovės vaizdais,
kuriuos pateikė pranašas, jis
buvo priverstas laikinai atidėti
šią temą. sakykloje ši tiesa vėl
apsireiškė jam aiškiai ir gyvai.
NUO tol jis ėmė uoliai tyrinėti
pranašystes ir netrukus
įsitikino, kad jos nurodė
Kristaus greitą atėjimą, o jo
nustatyta antrojo atėjimo data
tik keleriais metais skyrėsi nuo
Milerio apskaičiavimų.

Bengelio raštai paplito po visą krikščioniškąjį pasaulį, o jo požiūris į pranašystes buvo priimtas Viurtemberge ir iš dalies kituose Vokietijos kraštuose. Šis judėjimas tęsėsi ir po jo mirties. Žinia apie Kristaus antrąjį atėjimą buvo skelbiama Vokietijoje tuo pačiu metu kaip ir kitose šalyse. Iš pradžių kai kurie tikintieji nuvyko į Rusiją ir ten įkūrė kolonijas, todėl tikėjimas, kad Kristus greitai ateis, vis dar skelbiamas šios šalies vokiečių bendruomenėse.

šviesa taip pat nušvito
prancūzijoje ir šveicarijoje.
Ženevoje, kur Farelis ir
Kalvinas skleidė reformacijos
tiesą, Gosenas skelbė žinią apie
Kristaus antrąjį atėjimą. Dar
besimokydamas, Gosenas
susidūrė su racionalizmo
dvasia, kuri antroje XVIII
amžiaus pusėje - XIX amžiaus
pradžioje vyravo Europoje,
todėl, tapęs dvasininku, jis ne
tik nieko nežinojo apie tikrąjį
tikėjimą, bet buvo linkęs į

skepticizmą. Dar jaunystėje Gosenas susidomėjo pranašystėmis. Perskaitęs Roleno „Senovės istoriją“, jis atkreipė dėmesį į antrąjį pranašo Danieliaus knygos skyrių; palyginęs jį su istoriko pateiktais duomenimis, jis buvo labai nustebęs, kaip nuostabiai tiksliai išsipildė pranašystė. Tai buvo Šventojo Rašto įkvėpimo įrodymas, kuris vėlesniais metais buvo jam tarsi inkaras tarp gyvenimo pavojų. Racionalizmo mokymas neatnešė jam pasitenkinimo,

todėl tik Biblijos tyrinėjimas ir siekimas gauti daugiau šviesos atvedė jį į teisingo tikėjimo kelią.

Toliau tyrinėdamas pranašystes jis įsitikino, jog Kristaus atėjimas yra arti. Labai paveiktas tos didžiosios tiesos iškilmingumo ir svarbumo jis troško perduoti ją žmonėms, tačiau vyraujantis įsitikinimas, kad pranašo Danieliaus knygoje yra paslaptys ir jų negalima atskleisti, labai

apsunkino jo darbą. Galiausiai jis, kaip kadaise Farelis skelbdamas Evangeliją Ženevoje, nusprendė pradėti dirbti su vaikais, kurių žinios turėjo sudominti tėvus.

„Aš noriu, kad visi suprastų, - vėliau apie savo ketinimus sakė jis, - jog pradėjau dėstyti šią tiesą pirmiausia ne suaugusiems, o vaikams ne todėl, kad ji nereikšminga, bet atvirkščiai, ją reikia įsisąmoninti, todėl pradėjau

dėstyti suprantamiausiu būdu.
Aš labai norėjau, kad ši žinia
būtų priimta, ir baiminausi, kad
kreipdamasis į suaugusius,
galiu būti neišgirstas. [...] Dėl to
nusprendžiau pradėti nuo
jauniausių. Aš surinkau vaikus.
Jei grupė didės ir aš pamatysiu,
kad jie klausosi, kad jiems
malonu ir įdomu, kad jie
supranta ir perduoda, ką
sužinojo, kitiems, aš greitai
surinksiu kitą grupę, ir, savo
ruožtu, suaugę žmonės
pamatys, kad verta prisėsti ir

tyrinėti Šventąjį Raštą. Jei taip
įvyks, bus pasiekta pergalė.”

Jo pastangos buvo sėkmingos.
Po to, kai jis kreipėsi į vaikus,
atėjo pasiklausyti ir vyresni
žmonės. Jo bažnyčios galerijos
prisipildė atidžių klausytojų.
Tarp jų buvo įtakingų mokslo
žmonių ir Ženevoje
apsilankusių svetimšalių. Jie
paskleidė žinią ir kituose
kraštuose.

Paskatintas sėkmės, Gosenas išleido savo pamokas, tikėdamasis, kad pranašų knygų tyrinėjimas sudomins bažnyčias, kuriose pamaldos vyko prancūzų kalba. „Išleisti pamokymus vaikams, - rašė Gosenas, - vadinasi, pasakyti suaugusiems, kurie beveik niekada nekreipia dėmesio į tokias knygas, atsikalbinėja ir teigia, kad jos nesuprantamos: 'Kaip jos gali būti nesuprantamos, jei jūsų vaikai supranta jas?'” „Aš labai troškau, - pridėda jis, - padėti

suprasti šias pranašystes.”

„Man atrodo, kad nėra tinkamesnės medžiagos, kuri patenkintų mūsų laikų poreikius.” „Tik taip mes galime pasiruošti artėjantiems sunkiems išmėginimams, budėti ir laukti Jėzaus Kristaus.”

Nepaisant to, kad Gosenas buvo vienas įžymiausių ir mylimiausių prancūzų pamokslininkų, po kurio laiko jis buvo atleistas iš pareigų.

Kaltinimų esmę sudarė teiginys, kad mokydamas jaunima, jis naudojosi Biblija, užuot mokęs katekizmo, kuris buvo nuobodus racionalistinių tikybos pagrindų rinkinys, nutolęs nuo tikrojo tikėjimo. Vėliau gosenas tapo teologijos dėstytoju, nors sekmadieniais ir toliau mokė vaikus šventojo rašto tiesų. Jo raštai apie pranašystes taip pat sužadino didelį susidomėjimą. Kaip profesorius, rašytojas ir vaikų mokytojas (tai buvo jo mėgstamiausias užsiėmimas),

daugelį metų jis darė didelę įtaką ir patraukė daugelio dėmesį, skatindamas tyrinėti pranašystes, kurios rodė, kad Viešpaties atėjimas arti.

skandinavijoje taip pat buvo skelbiama žinia apie Kristaus antrąjį atėjimą ir tuo buvo labai susidomėta. Daugelis buvo pažadinti iš nerūpestingo snaudulio, išpažino savo nuodėmes, atsisakė jų ir siekė atleidimo Kristaus vardu. Tačiau valstybinės bažnyčios

dvasininkai pasipriešino šiam
judėjimui, jie primygtinai
reikalavo, kad šios žinios
skelbėjai būtų įmesti į kalėjimą,
ir jų noras buvo patenkintas.
Daugelyje vietų, kur Viešpaties
greito atėjimo skelbėjai buvo
nutildyti, šią Dievo žinią
stebuklingai skelbė vaikai.
mažieji Kristaus sekėjai buvo
nepilnamečiai, valstybės
įstatymai nebaudė jų, todėl
vaikai galėjo kalbėti
netrukdomi.

šis judėjimas labiausiai
pasireiškė žemesniuose
visuomenės sluoksniuose, todėl
žmonės rinkdavosi kukliose
darbininkų lūšnelėse, kad
galėtų išgirsti įspėjimo žinią.
Vaikai pamokslininkai patys
dažniausiai buvo tokių varganų
būstų gyventojai. Kai kuriems
buvo ne daugiau kaip šešeri ar
aštuoneri metai. NOTC jų
gyvenimas rodė, kad jie myli
Išgelbėtoją ir stengiasi gyventi
pagal šventus Dievo
reikalavimus, vis dėlto jie buvo
paprasti vaikai, kurių protiniai

ir fiziniai sugebėjimai atitiko jų amžių. Kai jie kalbėdavo žmonėms, buvo akivaizdu, kad juos valdė jėga iš aukštybių. net jų balsai skambėdavo kitaip ir elgesys buvo kitoks, iškilmingai ir įtikinamai jie perduodavo išpėjimo žinią apie besiartinantį Teismą, pasinaudodami šventojo rašto žodžiais: „bijokite Dievo ir atiduokite jam pagarbą, nes atėjo jo teismo valanda.“ jie atskleidė žmonėms jų nuodėmes, smerkė ydas ir nedorumą, peikė atsidavimą žemiškiems

dalykams ir atsimetimą,
įspėdami savo klausytojus
nedelsiant ruoštis, kad išvengtų
ateinančios rūstybės.

Žmonės klausydavosi
pagarbiai. Įtikinanti Dievo
Dvasia kalbėjo jų širdims.
Daugelis iš naujo susidomėję
pradėjo tyrinėti šventąjį Raštą,
nedorėliai pakeitė gyvenimą,
atsikratė blogų įpročių; atlikto
darbo vaisiai buvo tokie
akivaizdūs, kad valstybinės
Bažnyčios dvasininkai buvo

priversti pripažinti Dievo ranką šiame judėjime.

Tokia buvo Dievo valia, kad Geroji naujiena apie Išgelbėtojo atėjimą būtų skelbiama skandinavijos šalyse. Kai Jo tarnų balsai buvo nutildyti, jis suteikė vaikams savo Dvasią, kad šie galėtų užbaigti darbą. Kai Jėzus artėjo prie Jeruzalės, lydimas džiūgaujančios minios, kuri pergalingai šaukdama ir mojuodama palmės šakomis paskelbė jį Dovydo sūnumi,

pavydūs fariziejai liepė jam
nutildyti žmones. tačiau jėzus
atsakė, kad visa tai yra
pranašystės išsipildymas, jeigu
jie nutils, akmenys prabils.
Kunigų ir vyresniųjų įbauginti
žmonės įeidami pro jeruzalės
vartus pritilo, tačiau vaikai ir
šventyklos kiemuose mojavo
palmės šakomis ir šaukė:
„osana Dovydo sūnui!” Kai
nepatenkinti fariziejai
priekaištavo jam: „Ar girdi, ką
jie sako?” jėzus atsiliepė:
„girdžiu. argi niekada nesate
skaitę: ‘iš vaikų ir kūdikių lūpų

parengei sau gyrių?” (Mato 21, 8-16) Panašiai kaip Dievas veikė per vaikus, Kristui atėjus pirmą kartą, taip jis elgėsi ir skelbdamas žinią apie jo antrąjį atėjimą. Turi išsipildyti Dievo Žodis apie tai, kad Išgelbėtojo atėjimo žinia bus perduota „visoms tautoms, gentims, kalboms ir žmonėms.”

Viljamui Mileriui ir jo bendradarbiams buvo pavesta skelbti įspėjimo žinią Amerikoje. Ši šalis tapo didelio

Adventistų judėjimo centru.
Čia išsipildė Pirmojo angelo
žinios pranašavimas. Milerio ir
jo bendradarbių raštai pasiekė
net tolimiausias šalis. Kur tik
prasiskverbėdavo misionieriai,
jie nešė Gerąją naujieną apie
 greitą Kristaus atėjimą. Visur
pasklido amžinosios
Evangelijos žodžiai: „Bijokite
Dievo ir atiduokite jam
pagarbą, nes atėjo jo teismo
valanda.“

Pranašysčių liudijimai, kurie, atrodo, bylojo, jog Kristus ateis 1844 m. pavasarį, užvaldė žmonių protus. Žinia sklido iš valstijos į valstiją, visur kilo didžiulis susidomėjimas.

Daugelis buvo įsitikinę, kad pranašiški laikotarpiai įrodyti teisingai. Paaukoję buvusius savo įsitikinimus, jie džiaugsmingai priėmė tiesą. Kai kurie dvasininkai atsisakė savo ankstesnių pažiūrų, įsitikinimų, atlyginimo ir palikę savo bažnyčias prisijungė prie skelbiančiųjų Jėzaus atėjimą.

Tačiau tokių dvasininkų, kurie priėmė šią žinią, buvo nedaug, todėl skelbti tiesą buvo patikėta paprastiems darbininkams.

Fermeriai paliko laukus,
meistrai - dirbtuves,
prekybininkai - prekystalius,
tarnautojai - darbo vietas. Vis dėlto skelbėjų buvo maža, nes reikėjo atlikti didelį darbą.

Siaubinga Bažnyčios būseną ir nedoras pasaulis sunkia našta spaudė tikrųjų sargybinių sielas, kurie savanoriškai kentė sunkumus, skurdą ir kančias, kad galėtų raginti žmones

atgailauti ir išsigelbėti.

Nepaisant šėtono priešinimosi,
darbas kryptingai ėjo į priekį,
daug tūkstančių žmonių
priėmė adventistų skelbiamą
tiesą.

Visur buvo girdimas liudijimas,
įspėjantis nusidėjėlius,
pasauliečius ir Bažnyčios narius
daryti viską, kad išvengtų
artėjančios rūstybės. Kaip
Kristaus šauklys Jonas
Krikštytojas, pamokslininkai
pakėlė kirvį virš medžio šaknų

ir ragino visus duoti tikrų
atsivertimo vaisių. Jų
jaudinantys kreipiniai visiškai
skyrėsi nuo saugumo ir
ramybės žodžių, kurie
skambėjo iš populiarių sakyklų.
Visur, kur tik skambėjo ši žinia,
ji jaudino žmones. Paprastas ir
aiškus Šventojo Rašto
liudijimas Šventosios Dvasios
veikimu galingai pavergdavo
žmonių širdis, tik nedaugelis
galėjo jam atsispirti. Religijos
mokytojai prabudo iš savo
apgaulingo tikrumo ir pamatė
savo paklydimus, meilę

pasauliui, netikėjimą, išdidumą ir savanaudiškumą. Daugelis atgailaudami ir nusižeminę ieškojo Viešpaties. Taip ilgai prisirišę prie žemiškųjų dalykų, dabar jie sutelkė visą dėmesį tik į dangiškuosius dalykus. Dievo Dvasia nužengė ant jų, jautriomis ir nuolankiomis širdimis jie prisijungė prie skelbiamos žinios: „Bijokite Dievo ir atiduokite Jam pagarbą, nes atėjo Jo teismo valanda.“

Nusidėjėliai verkdami klausė:
„Ką turime daryti, kad būtume
išgelbėti?“ Tie, kurie gyveno
nesąžiningai, atlygino
padarytas skriaudas, o radę
ramybę Kristuje troško
pasidalyti ta palaima su kitais.
Tėvų širdys buvo nukreiptos į
vaikus, o vaikų - į tėvus. Išnyko
visi išdidumo ir savimanos
barjerai. Žmonės nuoširdžiai
išpažino savo nuodėmes ir
stengėsi išgelbėti savo
artimuosius ir brangius jiems
asmenis. Dažnai buvo girdimos
karštos užtarimo maldos. Visur

buvo sielų, kurios nuoširdžiai atgailaudamos maldavo Dievą išgelbėti. Daugelis praleisdavo ištisas naktis meldamiesi, nes norėjo būti užtikrinti, kad jų nuodėmės atleistos. Taip pat jie meldėsi už savo artimus ir gimines, kad šie atsiverstų.

Visų luomų žmonės rinkdavosi į adventistų susirinkimus.

Turtingieji ir vargšai,
kilmingieji ir prasčiokai
skatinami įvairių priežasčių
norėjo patys išgirsti mokymą

apie Kristaus antrąjį atėjimą.
Kai Jo tarnai aiškino savo
tikėjimo pagrindus, Viešpats
slopino priešinimosi dvasią.
Kartais jų liudijimai būdavo
silpni, tačiau Dievo Dvasia
suteikdavo įtaigumo jo tiesai.
Šiuose susirinkimuose buvo
juntamas šventųjų angelų
dalyvavimas, kasdien daugelis
prisidėdavo prie tikinčiųjų.
Didžiulės minios
užgniaužusios kvapą klausėsi
nuolat kartojamų iškilmingų
žodžių apie greitą Kristaus
antrąjį atėjimą. Atrodė, kad

dangus ir žemė suartėjo. Dievo
galia veikė įvairaus amžiaus
žmones. jie grįždavo į namus
girdami Dievą, jų džiaugsmingi
balsai girdėjosi ir tylią naktį. Nė
vienas, pabuvojęs tuose
susirinkimuose, niekada
nepamirš gilaus susidomėjimo,
kuris apimdavo visus ten
dalyvaujančius.

paskelbtas tikslus Kristaus
atėjimo laikas sukėlė visų
luomų pasipriešinimą;
susivienijo dvasininkai, kurie

skelbė savo nuomonę iš
sakyklų, ir užkietėję
nusidėjėliai. taigi išsipildė
pranašystės žodžiai:
„pirmiausia turite žinoti, kad
paskutinėmis dienomis
pasirodys šaipūnai, kupini
pajuokos. jie gyvens savo
geiduliais ir kalbės: ‘Kur jo
pažadėtas atėjimas? juk nuo to
laiko, kai užmigo protėviai,
visa pasilieka kaip buvę nuo
sutvėrimo pradžios.’” (2 Petro
3, 3-4) Daugelis, kurie skelbė
apie savo meilę Išgelbėtojui,
teigė, kad jie nėra nusistatę

prieš Kristaus antrojo atėjimo mokymą, bet nesutinka su konkrečiai nurodytu atėjimo laiku. tačiau visaregė Dievo akis perskaitė, kas buvo parašyta jų širdyse. jie visiškai nenorėjo girdėti apie Kristaus atėjimą, kuris teis pasaulį teismu. jie buvo neištikimi tarnai, jų darbai atskleis visą teisybę širdis skaitančiam Dievui, todėl bijojo susitikti su Viešpačiu. panašiai kaip žydai Kristaus pirmojo atėjimo metu šie žmonės nebuvo pasirengę sveikinti Jėzų. Jie ne tik atsisakė

klausyti aiškių Biblijos
įrodymų, bet šaipėsi iš tų, kurie
laukė Viešpaties. Šėtonas ir jo
angelai džiūgavo ir tyčiojosi iš
Kristaus bei šventųjų angelų,
kad Jo tauta tiek temyli Jį, nes
netrokšta jo atėjimo.

„Tos dienos ir valandos niekas
nežino.“ šiuos žodžius
dažniausiai pateikdavo
nepripažįstantys adventistų
tikėjimo. šventajame rašte
parašyta: „tačiau tos dienos ir
valandos niekas nežino, nei

dangaus angelai, nei sūnus, o vien tik tēvas.” (Mato 24, 36)
laukiantieji Viešpaties aiškiai ir neprieštaringai paaiškino šį tekstą ir nurodė, kad jų priešininkai netinkamai jį supranta. šiuos žodžius Kristus ištarė per tą atmintiną pokalbį su savo mokiniais ant alyvų kalno, kai paskutinį kartą apsilankė šventykloje. mokiniai paklausė: „pasakyk mums, kada tai įvyks? Ir koks tavo atėjimo ir pasaulio pabaigos ženklas?” (Mato 24,3) jėzus nurodė jiems ženklus ir pasakė:

„Visa tai išvydę, žinokite, jog jis arti, prie slenksčio.” (Mato 24, 33) Vienas Išgelbėtojo pasakymas neatmeta kito. Nors joks žmogus nežino jo atėjimo dienos ir valandos, mums nurodyta, ir mes turime žinoti apie jos artėjimą. taip pat pasakyta, jeigu mes nepaisysime jo įspėjimo, atsisakysime ar atmesime žinią, kad jis greitai ateis, mes padarysime lemtingą klaidą kaip ir tie, kurie gyveno Nojaus laikais ir nežinojo, kada užeis tvanas. TO paties skyriaus

palyginimas apie ištikimą ir neištikimą tarną nurodo likimą to, kuris savo širdyje sakė: „mano šeimininkas neskuba grįžti.“ (Mato 24, 48) šis palyginimas byloja, kaip Kristus atsižvelgs ir atlygins tiems, kurie laukia jo ir moko apie jo atėjimą, ir tiems, kurie neigia jo atėjimą. „todėl budėkite, nes nežinote, kurią dieną ateis jūsų Viešpats, - sako jis. - Laimingas toksai tarnas, kurį sugrįžęs šeimininkas ras gerai besidarbuojantį. jeigu nebudėsi, Aš ateisiu kaip vagis,

ir tu nežinosi, kurią valandą
tave užklupsiu.” (žr. Mato 24,
42.46; Apreiškimo 3, 3)

Apaštalas Paulius kalba apie
tuos, kuriems Viešpaties
atėjimas bus netikėtas: „jūs
patys gerai žinote, kad
Viešpaties diena užklups lyg
vagis naktį. Kai žmonės kalbės:
‘Gyvename ramiai ir saugiai’,
juos ir ištiks netikėtas žlugimas
[...], ir jie niekur nepabėgs.” (1
Tesalonikiečiams 5,2-3) tačiau
jis kreipiasi ir į tuos, kurie

atkreipė dėmesį į Išgelbėtojo
įspėjimą: „Bet jūs, broliai,
neskendite tamsoje, kad toji
diena jus užkluptų lyg vagis.
Juk jūs visi esate šviesos vaikai,
dienos vaikai. Mes
nepriklausome nakčiai nei
tamsai.” (5, 4-5)

Taigi mes matome, kad
šventasis Raštas neduoda jokio
pagrindo manyti, jog žmonės
neturi nieko žinoti, kad
Kristaus atėjimas arti. tačiau tie,
kurie ieškojo dingsties atmesti

tiesą, užsikimšo ausis, kad negirdėtų šio aiškinimo, o įžūlūs šaipūnai ir net tie, kurie laikė save Kristaus skelbėjais, ir toliau kartojo žodžius: „TOS dienos ir valandos niekas nežino.“ Kai žmonės prabudo ir pradėjo ieškoti išsigelbėjimo kelio, religijos mokytojai stojo tarp jų ir tiesos, siekdami išsklaidyti jų baimę neteisingu Dievo Žodžio aiškinimu. Neištikimi sargybiniai susivienijo su didžiuoju apgaviku, šaukdami: „ramybė, ramybė!“, kai Dievas nekalbėjo

apie ramybę. Kaip Kristaus
laikų fariziejai, daugelis
atsisakė patys įeiti į Dangaus
karalystę ir trukdė tiems, kurie
norėjo tai daryti. jie bus
atsakingi už šių sielų žūtį.

Kukliausi ir labiausiai
pasišventę Bažnyčiai žmonės
pirmieji priėmė šią žinią. tie,
kurie patys tyrinėjo bibliją,
negalėjo nematyti bendrai
priimto požiūrio į pranašystes,
kuris neatitiko rašto. Žmonėms,
kuriems nedarė įtakos

dvasininkija ir kurie patys tyrinėjo Dievo Žodį, adventistų mokymą tereikėjo palyginti su šventuoju raštu, kad įsitikintų, jog mokymas turi dieviškąją autoritetą.

Daugelį persekiojo jų netikintys broliai. Kai kurie, norėdami išsaugoti padėtį bažnyčioje, nieko nekalbėjo apie savąją viltį. Tačiau buvo tokių, kurie jautė, kad ištikimybė Dievui neleido jiems slėpti tiesų, kurias jis buvo jiems patikėjęs.

nemažai žmonių buvo pašalinti iš bažnyčios tik dėl to, kad išreiškė savo tikėjimą Kristaus atėjimu. tiems, kurie patyrė šį savo tikėjimo išmėginimą, buvo labai brangūs šie pranašo žodžiai: „jūsų tautiečiai, kurie jūsų neapkenčia ir atstumia dėl mano vardo, sako: ‘teparodo VIEŠPATS savo šlovę, kad galėtume jūsų džiaugsmu pasidžiaugti.’ tačiau jie bus sugėdinti.” (Izaijo 66, 5)

Labai susidomėję Dievo angelai
stebėjo, kokią įtaką padarė šis
įspėjimas. Kai bažnyčios atmetė
įspėjimo žinią, angelai nuliūde
nususuko. tačiau buvo nemažai
tokių, kurie dar nebuvo
išmėginti adventistų tiesos.
Daugelį suklaidino vyrai,
žmonos, tėvai ar vai kai,
žmonės, kuriuos privertė
patikėti, kad nuodėmė net
klausytis tokių erezijų, kurių
mokė adventistai. angelams
buvo liepta akylai stebėti šias
sielas, nes joms dar turėjo
nušvisti šviesa iš Dievo sosto.

Tie, kurie priėmė žinią,
nekantriai laukė savo
Išgelbėtojo atėjimo. artinosi
laikas, kai jie tikėjosi susitikti su
Juo. ramiai ir iškilmingai jie
artėjo prie tos valandos. jie
tikėjosi malonaus bendravimo
su Dievu, ramybės tikrumo,
kuris turėjo jų laukti šviesioje
ateityje. Nė vienas, išgyvenęs šį
laukimą su viltimi ir tikėjimu,
negali užmiršti brangių
laukimo valandų. Kai iki
nurodyto laiko liko kelios

savaitės, žemiškieji reikalai buvo atidėti į šalį. nuoširdūs tikintieji kruopščiai tikrino kiekvieną savo mintį ir širdies jausmą, tarsi jie gulėtų mirties patale ir po kelių valandų turėtų užmerkti akis. Žmonės neruošė specialių „dangun žengimo drabužių“, tačiau visi jautė poreikį paruošti sielą, kad galėtų sutikti Išgelbėtoją. jų balti drabužiai buvo sielos tyrumas, charakteris, apvalytas nuo nuodėmės atperkančiu Kristaus krauju. tie, kurie laiko save Dievo vaikais, privalo

turėti tą pačią širdies ištyrimo
dvasią, tą patį nuoširdų ir
ryžtingą tikėjimą! jeigu jie
nusižemintų prieš Dievą ir
siųstų savo maldavimus
malonės sostui, jų dvasinis
gyvenimas būtų kur kas
turtingesnis nei dabar. tačiau
kiek mažai dabar meldžiamasi,
kaip mažai gailimasi dėl
nuodėmės, o gyvojo tikėjimo
trūkumas iš daugelio atima
malonę, kurią taip gausiai lieja
mūsų atpirkėjas.

Dievas ketino išmėginti savo tautą. jo ranka uždengė klaidą, kuri išivėlė apskaičiuojant pranašysčių laikotarpius. adventistai nepastebėjo klaidos, jos nerado ir labiausiai mokyti jų oponentai. pastarieji sakė: „jūsų pranašysčių laikotarpių skaičiavimai teisingi. tari įvykti didis įvykis, tačiau ne tas, kurį pranašauja ponas Mileris. tai bus pasaulio atsivertimas, o ne Kristaus antrasis atėjimas.“

Laukiamas laikas praėjo, o Kristus, kad išgelbėtų savo tautą, neatėjo. tie, kurie su nuoširdžia meile ir tikėjimu laukė savo Išgelbėtojo, karčiai nusivylė. tačiau Dievo ketinimai buvo įgyvendinti. jis ištyrė širdis tų, kurie teigė, jog laukia jo atėjimo. tarp jų buvo daug tokių, kurie atsivertė skatinami vien tik baimės. Jų tikėjimo išpažinimas nepakeitė nei širdies, nei gyvenimo. Kai laukiamas įvykis neįvyko, šie žmonės pareiškė, jog visai nesijaudina, nes niekada

netikėjo, jog Kristus turėjo
ateiti. Jie buvo tarp pirmųjų,
kurie juokėsi iš nuoširdžių
tikinčiųjų sielvarto.

Tačiau jėzus ir visa dangaus
kareivija su meile ir užuojauta
žiūrėjo į išmėgintus bei
ištikimus, nors nusivylusius
Dievo vaikus. jei tik būtų buvę
galima atitraukti užuolaidą,
skiriančią matomąjį pasaulį nuo
nematomo, būtume pamatę,
kaip angelai supo šias
nepalaužiamas širdis ir stengėsi

apsaugoti jas nuo šėtono
strėlių.

21. Atmestasis Perspėjimas

Skelbdami mokymą apie Kristaus antrąjį atėjimą, Viljamas Mileris ir jo bendraminčiai dirbo siekdami vieno tikslo - pažadinti žmones ir leisti jiems pasiruošti teismo dienai. jie stengėsi atkreipti religijos mokytojų dėmesį į tikrąją Bažnyčios viltį ir padėti jiems pajusti gilesnio krikščioniškojo gyvenimo poreikį. jie dirbo, kad pažadintų netikinčius skubiai

atgailauti ir atsiversti. „jie nemėgino atversti žmonių į kokį nors tikėjimą ar religinę grupę. jie dirbo tarp visų grupių ir tikėjimų, nesikišdami į jų organizaciją ar tvarką.”

„Kai dirbau, - sakė Mileris, - man niekada nekilo noras ar mintis sukurti kokį nors naują tikėjimą arba vieną mokymą nustelbti kitu. Aš turėjau vienintelį troškimą - padėti visiems. Aš maniau, kad visi krikščionys džiaugsis Kristaus

atėjimo viltimi, ir, kad tie, kurie nepritarė mano mokymui, taip pat mylės tuos, kurie priėmė jį. Aš niekada nemaniau, jog atsiras poreikis rinktis į atskirus susirinkimus. Mano vienintelis tikslas buvo atvesti žmones pas Dievą, pranešti pasauliui apie netrukus įvyksiantį Teismą ir paskatinti artimus man žmones paruošti savo širdis taip, kad ramiai galėtų sutikti savo Dievą. Didžioji dalis atsivertusiųjų mano raštų dėka prisijungė prie įvairių to meto Bažnyčių.”

Milerio darbas gausino
Bažnyčių narius, todėl kurį
laiką į jį buvo žiūrima
palankiai. Vėliau dvasininkai ir
religiniai vadovai sukilo prieš
adventistų mokymą ir norėjo
nuslopinti susidomėjimą juo.
Jie niekino šį judėjimą iš
sakyklų, draudė savo
tikintiesiems lankytis
susirinkimuose, kur buvo
skelbiama žinia apie Kristaus
antrąjį atėjimą, ir kalbėti apie
savo viltį Bažnyčios narių

susirinkimuose. Tikintiesiems atėjo išbandymo metas, jie buvo sumišę. jie mylėjo savo bažnyčias ir nenorėjo nuo jų atsiskirti, tačiau, pamatę, kad Dievo Žodis suvaržytas, o jiems atimama teisė tyrinėti pranašystes, įsitikino, kad ištikimybė Dievui neleidžia jiems paklusti bažnyčių reikalavimams. TUOS, kurie siekė atitverti juos nuo Dievo Žodžio liudijimo, jie negalėjo laikyti kuriančiais Kristaus bažnyčia, tiesos stulpu ir atrama. todėl jie jautėsi esą

teisūs nutraukdami ankstesnius ryšius. 1844 m. vasarą apie 50 000 tikinčiųjų atsiskyrė nuo to meto bažnyčių.

TUO metu daugelyje jungtinių Amerikos Valstijų bažnyčių įvyko žymūs pokyčiai. jau keletą metų ten vyko laipsniškai didėjantis prisiderinimas prie pasaulietiškų įpročių ir papročių, todėl buvo jaučiamas ir atitinkamas tikrojo dvasinio gyvenimo nuosmukis. Tais

metais jis tapo ypač ryškus
beveik visose šalies bažnyčiose.
Nors niekas nesugebėjo
paaikškinti priežasties, bet pats
faktas buvo toks akivaizdus,
kad spauda ir pamokslininkai
plačiai aptarinėjo šį reiškinį.

Filadelfijoje vykusiame
vyresniųjų susirinkime barnsas,
vienas iš pagrindinių miesto
bažnyčių pastorius ir plačiai
žinomo biblijos komentaro
autorius, pažymėjo, „kad jis jau
dvidešimt metų tarnauja ir iki

paskutinės Vakarienės niekada
nebuvo taip, kad po šios
apeigos prie bažnyčios
neprisijungtų kiek nors
atsivertusiųjų. tačiau dabar
niekas nenubunda, niekas
neatsiverčia, mokytojų
dvasingumas išblėso ir niekas
nebekalba apie žmonių
išgelbėjimą. plečiantis verslui,
didėjant komercijos
perspektyvoms ir gamybai, vis
labiau domimasi pasaulietiniais
reikalais. Tokia pati padėtis yra
visose konfesijose.”

TU pačių metų vasario mėnesį
oberlino koledžo profesorius
Finis pasakė: „mes susidūrėme
su akivaizdžiu faktu, kad mūsų
šalies protestantų Bažnyčios yra
apatiškos arba priešiškos
beveik visoms šio amžiaus
moralinėms reformoms. Yra
išimčių, tačiau jų labai maža,
todėl mes galime kalbėti apie
bendrą tendenciją.

Visa tai patvirtina kiti faktai:
bažnyčiose beveik nejaučiama

atgimimo įtakos. Visur vyrauja didžiulis dvasinis abejingumas. tai liudija ir visos šalies religinė spauda. [...] bažnyčios nariai tampa mados vergais: dalyvauja netikinčiųjų pasilinksminimuose, šventėse, šokiuose. [...] Nėra reikalo plėtoti šios skausmingos temos. Pakanka pasakyti, kad faktai kalba patys už save - Bažnyčios apskritai pradeda išsigimti. Jos nutolo nuo Viešpaties, ir Jis pasitraukė nuo jų."

Vienas rašytojas žurnale
„Religious Telescope” pareiškė:
„Mes niekada anksčiau
nebuvoime tokio visuotinio
religinio nuosmukio
liudytojais. Bažnyčia turėtų iš
tikrųjų prabusti ir ieškoti šios
nelaimės priežasties, nes
kiekvienas mylintis Sioną turi
matyti besiartinančią nelaimę.
Kai mes prisiminsime retus
tikrojo atsivertimo atvejus,
regėsime įžūlų nusidėjėlių
akiplėšiškumą ir atkaklumą,
nenoromis sušuksime: Argi
užmiršo Dievas, kaip

pasigailėti?' , arba: Ar jau užsidarė malonės durys?'"

Dėl tokios būsenos kalta ir pati Bažnyčia. Dvasinė tamsa, kuri apgaubia tautas, Bažnyčias ir atskirus žmones, užslenka ne todėl, kad Dievas savo valia atima malonę, o dėl to, kad žmonės patys nepaiso arba atmeta dieviškąją šviesą.

Puikus šios tiesos pavyzdys yra Kristaus laikų žydų tautos istorija. Jie per daug atsidavė žemiškiems dalykams, užmiršo

Dievą ir Jo Žodį, jų protas
aptemo, o širdys prisipildė
pasaulietišku įnoriu ir jausmu.
Taigi jie nepažino Mesijo
aplankymo meto ir dėl savo
išdidumo bei netikėjimo atmetė
Atpirkėją. Tačiau Dievas net ir
tuomet nepaliko žydų tautos
nežinioje ir neignoravo jų teisės
išsigelbėti. Deja, tie, kurie
atmetė tiesą, nenorėjo gauti
Dangaus dovanos. Jie pakeitė
tamsą į šviesą, o šviesą į tamsą,
kol juose buvusi šviesa tapo
tamsybe. O tamsybė buvo
begalinė!

Šėtonui patinka žmonės, kurie tik formaliai laikosi religijos ir neturi gyvybingo pamaldumo. Atmetę Evangeliją, žydai ir toliau uoliai laikėsi senovinių apeigų, griežtai saugojo nacionalinę nepriklausomybę, bet tuo metu patys turėjo pripažinti, jog Dievas pasitraukė iš jų tarpo. pranašo Danieliaus pranašystė tiksliai nurodė Mesijo atėjimo laiką ir aiškiai nusakė Jo mirtį, bet rabinai visaip stengėsi atimti

žmonėms norą ją tyrinėti, kol galiausiai prakeikė visus, kurie mėgins apskaičiuoti Kristaus atėjimo laiką. Apakusi ir neatgailaujanti dėl savo nuodėmių Izraelio tauta ir vėlesniais amžiais liko abejinga maloningiems išgelbėjimo kvietimams, nekreipė dėmesio į Evangelijos palaiminimus, į iškilmingą ir grėsmingą įspėjimą tiems, kurie atmeta dangiškąją šviesą.

panaši elgsena sukels panašias
pasekmes. Tas, kuris tyčia
savyje slopina pareigos jausmą,
nes šis kliudo jo polinkiams,
galiausiai praras gebėjimą
atskirti tiesą nuo paklydimo.
Tada protas aptemsta, sąžinė
atbunka, širdis rambėja, o siela
nutolsta nuo Dievo. Jeigu
dieviškosios tiesos žinia
atmetama arba jos nepaisoma,
Bažnyčią apgaubia tamsa,
tikėjimas ir meilė atšąla,
įsivyrąja nesantaika ir
nesutarimai. Bažnyčios nariai
savo interesus ir energiją

nukreipia į žemiškus dalykus, o neatgailaujančios nusidėjėlių širdys dar labiau surambėja.

apreiškimo knygos 14-ame skyriuje pateikta pirmojo angelo žinia skelbia Dievo teismo valandą, ragina žmones bijoti Dievo ir atiduoti jam pagarbą. Ši žinia skirta tiems, kurie save vadina Dievo vaikais, kad apsaugotų juos nuo demoralizuojančios pasaulio įtakos, pažadintų juos ir leistų pamatyti tikrąją būseną

- jie atsidavė žemiškiems dalykams ir atsimetė. Sia žinia Dievas perspėjo Bažnyčia. jeigu išpėjimas būtų priimtas, jie išrautų su šaknimis visą blogį, atskyrusį juos nuo Dievo. jeigu jie priimtų dangiškąją žinią, nužemintų savo širdis prieš Viešpatį ir nuoširdžiai imtų ruoštis stoti Jo akivaizdoje, tada Dievo Dvasia ir galia pasireikštų tarp jų. Bažnyčia pasiektų tą palaimintą apaštališkų laikų vienybę, tikėjimą ir meilę, kai tikintieji „buvo vienos širdies ir vienos

sielos, drąsiai skelbė Dievo Žodį, kai Viešpats kasdien didino jų būrį tais, kurieėjo į išganymą.” (Apaštalų darbų 4, 32. 31; 2, 47)

Jeigu tie, kurie laiko save Dievo tauta, priimtų šviesą, kuri šviečia jiems iš Viešpaties Žodžio, tai pasiektų vienybę, dėl kurios meldėsi Kristus ir kurią apaštalas apibūdino kaip Dvasios vienybę, kuri išsaugoma taikos ryšiu.
(Efeziečiams 4, 3) Jis sako:

„Vienas kūnas ir viena Dvasia,
kaip ir esate pašaukti į vieną
savo pašaukimo viltį. Vienas
Viešpats, vienas tikėjimas,
vienas krikštas.” (Efeziečiams 4,
4-5)

Tokias palaimas gavo tie, kurie
priėmė adventistų žinią. jie
išėjo iš skirtingų Bažnyčių, bet
anksčiau juos skyrę barjerai
išnyko, nesutarimai dėl
tikėjimo sudužo į šipulius,
buvo atsisakyta tūkstantmečio
karalystės žemėje vilties, kuri

nepagrįsta raštu, buvo pakoreguotas klaidingas požiūris į Kristaus antrąjį atėjimą, buvo išgyvendintas išdidumas ir pasaulietiškumas, buvo atitaisytos visos skriaudos, širdys draugiškai susijungė, išviešpatavo meilė ir džiaugsmas. Jeigu šio mokymo dėka pasikeitė nedaugelis, kurie priėmė šią žinią, tą patį būtų patyrę visi ją priėmusieji.

Tačiau ne visos bažnyčios priėmė šį išpėjimą. jų

dvasininkai, kurie kaip Izraelio namų sargybiniai pirmieji turėjo išaiškinti jėzaus atėjimo ženklus, nesužinojo tiesos nei iš pranašų liudijimų, nei iš laiko ženklų. jų širdis užpildė žemiškos viltys ir ambicingi siekiai, todėl atšalo meilė Dievui ir tikėjimas jo Žodžiu. Kai buvo paskelbtas adventistų mokymas, jis sukėlė dar didesnę priešišumą ir nepasitikėjimą. Vienas iš argumentų prieš Kristaus antrojo atėjimo mokymą buvo tas faktas, jog žinią dažniausiai skelbė ne

teologai. Kaip ir senovėje aiškus Dievo Žodžio liudijimas buvo palydimas klausimu: „Ar tiki jį bent vienas iš vyresnybės ar fariziejų?“ Įsitikinę, kaip sunku paneigti įrodymus dėl pranašišku laikotarpiu, daugelis netyrinėjo patys ir atkalbinėjo kitus, sakydami, jog pranašiškos knygos yra užantspauduotos, todėl nesuprantamos. Daugybė žmonių, akiai pasitikėdami savo pastoriais, atsisakė klausyti įspėjimo, o kiti, nors įsitikino tiesa, nedrįso

prisipažinti, kad nebūtų pašalinti iš sinagogos. Dievo siųstoji žinia, kuria jis norėjo išbandyti ir apvalyti bažnyčią, labai aiškiai atskleidė, kiek daug buvo tokių, kurie labiau mylėjo pasaulį negu Kristų. ryšiai, siejantys juos su pasauliu, pasirodė esą stipresni už dangaus trauką. jie pakluso žemiškos išminties balsui ir nusisuko nuo širdis tiriančios tiesos žinios.

atsisakydami priimti pirmojo
angelo įspėjimą, žmonės atmetė
tas priemones, kurias Dangus
paskyrė jų atgimimui. jie
paniekino ir atstūmė maloningą
pasiuntinį, kuris būtų
panaikinęs visas blogybes,
atskyrusias juos nuo Dievo, ir
dar karščiau siekė draugystės
su pasauliu. Tai buvo
pagrindinė to baisaus
atsidavimo žemiškiems
dalykams priežastis, galima
teigti, kad 1844 m. Bažnyčios
išgyveno dvasinę mirtį.

Apriškimo knygos 14-ame skyriuje paskui pirmą angelą lekia antras, kuris skelbia:
„Krito, krito didžioji Babelė, kuri savo paleistuvingo įniršio vynu apgirdė visas tautas!”
(Apriškimo 14, 8) Žodis Babelė kilo iš Babilu ir reiškia „sumaištį”. Jis panaudotas šventajame Rašte, norint apibūdinti įvairias netikras arba atskalūniškas religijas.
apriškimo 17-ame skyriuje babelė vaizduojama kaip

moteris - tai metafora, kuri Biblijoje vartojama kaip Bažnyčios simbolis: padori moteris simbolizuoja tyrą, o paleistuvė - atskalūnišką Bažnyčią.

Biblijoje šventi ir pastovūs Kristaus ir Jo Bažnyčios santykiai vaizduojami santuokos sąjunga. Viešpats susiejo save ir savo tautą iškilminga Sandora, pagal kurią Jis pažadėjo būti jų Dievu, o jie iškilmingai pasižadėjo būti Jo ir

tik Jo vieno tauta. Viešpats sakė: „Susižadėsiu su tavimi amžinai, susižadėsiu su tavimi teisumu ir teisingumu, ištikima meile ir gailestingumu.” (Ozėjo 2, 21) Ir kitur: „Nes Aš esu jūsų Viešpats.” (Jeremijo 3, 14) Apaštalas Paulius taip pat vartoja šį simbolį Naujajame Testamente: „Aš jus sužiedavau su vienu Vyru, su Kristumi, ir turiu pas Jį nuvesti jus kaip skaisčią mergelę.” (2 Korintiečiams 11, 2)

Bažnyčios neištikimybė Kristui,
kai ji nustoja pasitikėti Juo ir
mylėti Jį, kai ji leidžia, kad
meilė žemiškiems dalykams
užvaldytą jos sielą, lyginama
su santuokos pasižadėjimo
sulaužymu. šiuo simboliu
parodoma nuo Dievo nutolusio
Izraelio nuodėmė, o nuostabi
Dievo meilė, kurią izraelitai
paniekino, aprašoma šiais
jaudinančiais žodžiais:
„Daviau tau priesaiką, suėjau į
sandorą su tavimi, - tai
Viešpaties DIEVO žodis, - ir tu
tapai Mano. [...] Tu tapai

nepaprastai graži, tinkama būti karaliene. Tavo vardas išgarsėjo tarp tautų dėl tavo grožio, nes jis buvo tobulas Mano spindesiu, kurį tau suteikiau [...]. Bet tu, pasitikėdama savo grožiu, elgeisi su savo vardu kaip kekšė ir nešykštėjai kekšystės paslaugų kiekvienam praeiviui [...]. O svetimaujanti žmona! Ištekėjusi už vyro, tu atsiduodi svetimiesiems!’ ‘tačiau kaip moteris dėl meilužio darosi neištikima, taip tu buvai Man neištikima, Izraelio tauta’, - tai

VIEŠPATIES žodis.” (Ezechielio 16, 8. 13—15. 32; Jeremijo 3, 20)

Naujajame Testamente panašiai kreipiamasi į vadinančius save krikščionimis, kurie siekia draugystės su pasauliu, o ne Dievo malonės. Apaštalas Jokūbas sako: „Jūs, svetimautojos! Argi nežinote, kad draugystė su pasauliu priešinga draugystei su Dievu? Taigi kas nori būti pasaulio bičiulis, tas tampa Dievo priešininku.” (4, 4)

Apraiškimo knygos 17-ame skyriuje moteris (Babelė) apibūdinama kaip „apsivilkusi purpuru ir raudonu drabužiu, išsipuošusi auksu, brangakmeniais ir perlais. Ji laikė rankoje aukso taure, pilną ištvirtimo šlykštybių ir nešvarumų. Ant jos kaktos buvo užrašytas vardas, slėpinys: ‘Didžioji Babelė, ištvirtėlių ir žemės šlykštybių motina.’” (17, 4-5) Pranašas sako: „Mačiau tą moterį, girtą

nuo šventųjų ir Jėzaus liudytojų kraujo.” (Apreiškimo 17, 6)

Babelė dar vadinama

„didžiuoju miestu, valdančiu žemės karalius.” (17, 18) Ta

valdžia, kuri tiek amžių

despotiškai valdė

krikščioniškojo pasaulio

monarchus, buvo Roma.

Purpuras ir raudonas drabužis,

auksas, brangakmeniai ir perlai

gyvai vaizduoja tą didingumą

ir net karalių užgožiantį

dirbtinį iškilmingumą, kurį

mėgo išdidus Romos sostas.

Šiai valdžiai labiausiai ir tinka

apibūdinimas girta nuo šventųjų kraujo, nes ši Bažnyčia žiauriai persekiojo Kristaus sekėjus. Babelė taip pat kaltinama neteisėtu ryšiu su žemės karaliais. Nutolusi nuo Viešpaties ir susijungusi su pagonimis, žydų religinė bendruomenė tapo ištvirkėle, ieškodama žemiškųjų jėgų paramos Roma taip pat užsitraukė tokį patį pasmerkimą.

Babelė vadinama ištvirkėlių ir žemės šlykštybių motina. Jos dukterys neabejotinai simbolizuoja Bažnyčias, kurios tvirtai laikosi jos mokymo ir tradicijos bei seka jos pavyzdžiu, aukoja tiesą ir Dievo pritarimą, kad sudarytų neteisėtą sąjungą su pasauliu. Apreiškimo knygos 14-ame skyriuje pateikta žinia, skelbianti Babelės kritimą, tinka religinėms organizacijoms, kurios kadaise buvo tyros, o dabar pagedo. Kadangi ši žinia pateikta po įspėjimo apie

Teismą, ji turi būti skelbiama paskutinėmis dienomis. Todėl ji numano ne tik Romos katalikų bažnyčią, nes ši Bažnyčia jau daugelį amžių yra kritusi. be to, Apreiškimo knygos 18-ame skyriuje Dievo vaikai kviečiami išeiti iš babelės. remiantis šia šventojo rašto vieta, dar daug Dievo vaikų yra babelėje. Kokiose religinėse bendruomenėse dabar galime rasti didžiąją Kristaus sekėjų dalį? be abejonės, įvairiose protestantų tikėjimą išpažįstančiose bažnyčiose.

savo atsiradimo metu tos
bažnyčios rėmė Dievo ir tiesos
pusę, todėl jas lydėjo Jo
palaima. Netikintis pasaulis
buvo priverstas pripažinti gerą
Evangelijos principų įtaką.
pranašas sako Izraeliui: “tavo
vardas išgarsėjo tarp tautų dėl
tavo grožio, nes jis buvo
tobulas Mano spindesiu, kurį
tau suteikiau’, - tai Viešpaties
DIEVO žodis.” (Ezechielio 16,
14) Tačiau tos bažnyčios krito
dėl to paties potraukio, kuris
buvo Izraelio prakeikimo ir
žlugimo priežastimi, -

potraukio pamėgdžioti
netikinčiųjų papročius ir ieškoti
jų draugystės: „bet tu,
pasitikėdama savo grožiu,
elgeisi su savo vardu kaip
kekšė ir nešykštėjai kekšystės
paslaugų kiekvienam praeiviui,
kekšystės paslaugas jam
teikei!” (Ezechielio 16, 15)

Daugelis protestantiškų
bažnyčių seka romos
pavyzdžiu, palaikydamos
neteisetus ryšius su „žemės
karaliais”: valstybinės

bažnyčios daro tai,
bendraudamos su civilinėmis
vyriausybėmis, o kitos
konfesijos - siekdamos pasaulio
palankumo. Todėl žodis Babelė
- sumaištis - gali būti teisėtai
pritaikytas toms konfesijoms.
Nors jos visos skelbia, kad
grindžia savo mokymą biblija,
tačiau yra susiskaldžiusios į
begalę tikėjimų, smarkiai
besiskiriančių viena nuo kitos
tikėjimo išpažinimu ir
mokymu. Atsiskyrusios nuo
Romos bažnyčios jos perėmė ne
tik nuodėmingą sąjungą su

pasauliu, bet ir kitus jos
bruožus.

Vienas Romos katalikų leidinys
tvirtina, „jeigu Romos katalikų
bažnyčia kada nors buvo kalta
dėl šventųjų garbinimo kaip
stabmeldystės požymio, tai jos
duktė, Anglikonų bažnyčia,
kalta dėl to paties, nes turi
dešimt bažnyčių, skirtų
Mergelei Marijai, ir tik vieną,
skirtą Kristui.“

Dr. Hopkinsas traktate „A Treatise on the Millennium” skelbia: „Nėra jokio pagrindo manyti, kad antikristo dvasia ir jo darbai apsiriboja tik romos bažnyčia. protestantiškoms bažnyčioms taip pat būdinga antikristo dvasia, ir joms toli iki [...] šventumo ir moralinio tyrumo.”

apie presbiterionų bažnyčios atsiskyrimą nuo romos dr. Gutris rašo: „prieš tris šimtus metų mūsų Bažnyčia atvertusi

Bibliją savo devizu skelbė:
'tyrinėkime šventąjį raštą' ir
išėjo pro romos vartus." Po to
autorius užduoda reikšmingą
klausimą: „Ar mūsų Bažnyčia
tyra išėjo iš Babelės?”

„Anglikonų bažnyčia, - sako
Sperdženas, - atrodo persunkta
apeiginių papročių, tie, kurie
atsiskyrė nuo šios Bažnyčios,
persiėmė filosofinio netikėjimo.
Žmonės, iš kurių mes tikėjome
daugiau, vienas po kito
nukrypo nuo tikėjimo

pagrindų. Aš nuolat galvoju apie tai, kad pati Anglijos širdis yra pakirsta baisaus netikėjimo, kuris drįsta skintis kelią į sakyklą ir vadintis krikščionyste.”

Kaip prasidėjo didysis atsimetimas? Kodėl Bažnyčia nukrypo nuo Evangelijos paprastumo? Ji prisitaikė prie pagonybės papročių, kad palengvintų pagonims priimti krikščionybę. Dar savo laikais apaštalas Paulius rašė:

„Nedorybės slėpinys jau veikia.” (2 Tesalonikiečiams 2, 7) Apaštalų laikais Bažnyčia buvo palyginti tyra. Bet „jau II amžiaus pabaigoje daugelis bendruomenių pasikeitė. Neliko ankstesnio paprastumo, ir, mirus pirmiesiems mokiniams, jų vaikai kartu su naujai atsivertusiaisiais [...] nepastebimai pakeitė senuosius pagrindus.” Norint išsaugoti atsivertusius, buvo sumažinti aukšti krikščioniškojo tikėjimo reikalavimai, dėl to „pagonių srautas užtvindė Bažnyčią,

atsinešdamas savo papročius,
įpročius ir stabus.” Krikščionių
tikėjimas įgijo pasauliečių
valdovų palankumą ir paramą,
todėl daugelis priėmė jį. Nors
jie vadinosi krikščionimis,
daugelis „iš esmės liko
pagonimis ir slapta garbino
savo stabus.”

Ar tas pats procesas
nepasikartojo beveik
kiekvienoje Bažnyčioje, kuri
vadino save protestantiška
Bažnyčia? Kai jos įkūrėjai,

veikiami tikrosios reformos
dvasios, mirė, jų palikuonys
pakeitė senuosius pagrindus.
aklai laikydamiesi tėvų tikėjimo
principų ir atsisakydami
priimti tiesą, nepatekusią į
reformatorių akiratį, jie
smarkiai nukrypo nuo tėvų
kuklumo, pasiaukojimo ir
pasaulio atsižadėjimo. Taip
išnyko ankstesnis paprastumas,
o žemiškųjų dalykų garbinimas
atsinešė „savo papročius,
įpročius ir stabus.“

Deja, šią draugystę su pasauliu, kuri priešinga draugystei su Dievu, puoseleja vadinamieji Kristaus sekėjai. populiarios viso krikščioniškojo pasaulio Bažnyčios pasitraukė nuo Biblijoje nurodyto kuklumo, pasiaukojimo, paprastumo ir pamaldumo. Kalbėdamas apie teisingą pinigų panaudojimą, Džonas Veslis sakė:

„Nešvaistykite brangaus talento norėdami patenkinti savo akių geidulus, pirkdami nereikalingus arba brangius apdarus ir papuošalus.

Nešvaistykite pinigų
beprasmiškai puošdami savo
namus, pirkdami nereikalingus
ar prabangius baldus, brangius
paveikslus, paauksuotus
rėmus. [...] neleiskite pinigų
vien tam, kad patenkintumėte
savąjį garbės troškimą ar
sužadintumėte žmonių
susižavėjimą ir pagyrimą. [...]
Kol tu viską darysi gerai sau,
žmonės girs tave. Kol tu 'vilkėsi
purpuru bei ploniausia drobe ir
kasdien ištaigingai puotausi',
be abejo, daugelis girs tavo
puikų skonį, tavo dosnumą ir

svetingumą. Tačiau nepirkite jų pritarimo tokia brangia kaina. Geriau tenkinkitės garbe, kuri ateina iš Dievo.” Deja, daugelis mūsų laikų Bažnyčių į šį pamokymą nekreipia dėmesio.

priklausyti kokiai nors Bažnyčiai tapo populiariu. Valdovai, politikai, teisininkai, gydytojai ir verslininkai priklauso Bažnyčiai tam, kad užsitikrintų visuomenės pagarbą, pasitikėjimą ir įgyvendintų savo žemiškus

siekus. Taip jie mėgina krikščionybės išpažinimu pridengti savo nedorus darbelius. Įvairios religinės bendruomenės sustiprėjo dėl pakrikštytųjų pasauliečių turto ir įtakos, jos tampa vis galingesnės ir populiarnesnės. pagrindinėse gatvėse statomos didingos, išpuoštos bažnyčios, kurias lanko prabangiai ir madingai apsirengę parapijiečiai. Didelis atlyginimas mokamas talentingam dvasininkui, kad šis linksmintų ir pritrauktų

tokius žmones. Jo pamokslai neturi smerkti dažnai daromų nuodėmių, turi būti švelnūs ir teikti malonumą diduomenės ausiai. taip įžymūs nusidėjėliai įtraukiami į Bažnyčios sąrašus, o jų nuodėmės slepiamos po pamaldumo skraiste.

Komentuodamas dabartinį vadinamųjų krikščionių požiūrį į pasaulį, žinomas pasaulietinis žurnalas teigia: „bažnyčia nejučia pasidavė pasaulio dvasiai ir suderino savo

pamaldas su pasaulio siekiais.
[...] iš tikrųjų dabar bažnyčia
panaudoja viską, kas padeda
padaryti tikėjimą patrauklesnį.”
Vienas rašytojas Niujorko
žurnale „independent” taip
kalba apie metodizmą: „Riba,
skirianti dievobaimingumą ir
netikėjimą, baigia išnykti,
abiejų pusių atstovai uoliai
stengiasi panaikinti visus
elgesio ir malonumų tenkinimo
būdų skirtumus. [...] religijos
populiarumas didina skaičių tų,
kurie stengiasi gauti iš jos

naudą ir nevykdo jokių
įsipareigojimų”.

Hovardas Krosbis teigia: „MUS
turėtų jaudinti tai, kad Kristaus
bažnyčia nepateisina Viešpaties
sumanymų. Kaip senovės žydai
palaikė artimus ryšius su
stabmeldžiais ir nutolo nuo
Dievo [...], taip jėzaus bažnyčia
dabar dėl netikusios bičiulystės
su nedoru pasauliu paniekina
dieviškus tikrojo gyvenimo
principus, pasiduoda
pražūtingų, nors nekaltai

atrodančių, bedieviškos visuomenės įpročių įtakai. tokie žmonės prieina išvadų, kurios yra svetimos Dievo apreiškimams ir stabdo augimą malone.” Atsidavimas žemiškiems dalykams ir malonumų ieškojimas panaikino pasiaukojimą ir pasišventimą Kristui. „Kai kurie vyrai ir moterys, aktyviai dalyvaujantys bažnyčios gyvenime, vaikystėje buvo išmokyti pasiaukoti Kristui.” Labai gaila, bet „jei dabar reikia lėšų, [...] nieko negalima

paprašyti. Deja, rengiamos mugės, inscenizacijos, Kristaus teismo parodijos, teatralizuoti banketai, visa tai daroma žmonių pramogai.”

Viskonsino gubernatorius Vašburnas savo metinėje ataskaitoje 1873 m. sausio 9 d. rašė: „reikia įstatymų uždaryti mokyklas, kuriose mokoma lošti kortomis. Sis blogis pasklido visur. Kartais net bažnyčia (žinoma, netyčia) atlieka velnio darbą.

organizuojami labdaringi koncertai, rengiami įvairūs lošimai, loterijos, kurios skirtos religiniams ar labdaros tikslams, bet dažniausiai visi renginiai nepaiso jokių garbingų tikslų, yra vien pelno siekimas. Bet kokios priemonės, kai gaunama pinigų, atrodo geros ir priimtinos. Niekas taip nedemoralizuoja ir nesvaigina žmogaus, ypač jaunimo, kaip pinigai, kurie įgyjami be jokių pastangų. Garbingi žmonės, įtraukti į šią lošimų prekybą, ramina savo sąžinę mintimi,

kad lēšos bus panaudotos
geriems tikslams, todėl niekas
nesistebi, kad valstijos jaunimas
įpranta lošti azartinius
žaidimus ir patiria
pasitenkinimą.”

prisitaikymas prie pasaulio
būdingas beveik visoms
krikščioniškojo pasaulio
bažnyčioms. pamokslininkas
Robertas Atkinsas tamsiomis
spalvomis piešia dvasinio
nuosmukio, įsivyravusio
Anglijoje, paveikslą: „Tikrieji

teisieji nyksta žemėje, ir niekas dėl to nesijaudina. šių laikų religijos mokytojai pernelyg myli pasaulį ir prisitaiko prie jo, jie mėgsta žemiškąsias gėrybes ir siekia garbės. Nors jie pašaukti kentėti kartu su Kristumi, tačiau nedelsdami traukiasi išgirde bet kokią mažiausią priekaištą. [...] ant kiekvienos bažnyčios durų išraižyta: Atkritimas, atkritimas, atkritimas. Jeigu jie suvoktų arba pajautų tai, tuomet dar atgimtų viltis! Deja, jie garsiai pareiškia: 'Mes esame

turtingi ir pralobę, ir nieko nebestokojame.””

Didžiausia Babelės nuodėmė yra ta, kad „ji savo paleistuvingo įniršio vynu apgirdė visas tautas.” Ši svaiginanti taurė, kurią ji siūlo pasauliui, vaizduoja klaidingą mokymą, kurį ji priėmė, palaikydama neteisėtą ryšį su žemės galiūnais. Draugystė su pasauliu iškreipė jos tikėjimą, ji daro demoralizuojančią įtaką pasauliui, nes moko tiesų,

kurios prieštarauja
aiškiausiems šventojo Rašto
teiginiams.

Roma slėpė nuo žmonių Bibliją
ir vietoj jos bruko savo
mokymą. Tik Reformacijos
dėka žmonėms buvo
sugrąžintas Dievo Žodis.
Tačiau lig šiol bažnyčiose
mokoma remtis tikėjimo
išpažinimu ir Bažnyčių mokslu,
o ne Šventuoju Raštu.
Kalbėdamas apie protestantų
Bažnyčias, Čarlzas Bičeris

pasakė: „Jie taip pat jautriai
baisisi kiekvienu šiurkščiu
žodžiu, pasakytu prieš jų
mokymą, kaip kadaise šventieji
tėvai krūpčiodavo nuo bet
kokios šiurkščios

frazės, pasakytos apie vis
didėjančią šventųjų ir kankinių
garbinimą, kurią jie skatino. [...]
protestantų evangelikų
bendruomenės surišo sau ir
kitiems rankas teigdamos, kad
žmogus negali tapti
pamokslininku, jeigu

nepripažįsta kokios nors kitos knygos be Biblijos. [...] todėl nėra nieko keisto teiginyje, kad jų tikėjimo išpažinimo įtaka tokia didi, kad jos pradeda drausti bibliją, kaip draudė roma, tačiau subtilesniu būdu.”

Kada ištikimi mokytojai aiškina Dievo Žodį, atsiranda mokyti vyrai, dvasininkai, pretenduojantys į šventojo rašto žinojimą, jie vadina teisingą mokymą erezija ir atitraukia nuo tiesos norinčius

viską išsiaiškinti. jei pasaulis
nebūtų taip beviltiškai
apsvaigintas babelės vynu,
daugybė žmonių įsitikintų
Dievo Žodžiu ir atsiverstų
aiškių ir įtikinančių jos tiesų
dėka. tačiau religinis mokymas
pasirodo esąs toks supainiotas
ir prieštaringas, kad žmonės
nežino, ką laikyti tiesa.

Neatsivertusio pasaulio prie
bažnyčios durų iš pasalų tykoja
nuodėmė.

apreiškimo knygos 14-ojo skyriaus antrojo angelo žinia pirmą kartą buvo pradėta skelbti 1844 m. vasarą ir tuo metu buvo skirta jungtinių amerikos Valstijų bažnyčioms, kur įspėjimas apie Dievo teismą buvo skelbiamas plačiausiai. tačiau ši žinia beveik visų buvo atmesta, nes reiškėsi bažnyčios nuosmukis. tai, kas pasakyta antrojo angelo žinioje, 1844 m. nevisiškai išsipildė. Kadangi to meto bažnyčios atsisakė Kristaus antrojo atėjimo šviesos, jos morališkai smuko,

bet šis smukimas nebuvo galutinis. toliau atmesdamos ypatingas tam metui skirtas tiesas, jos krito vis žemiau ir žemiau. Vis dėlto dar ne laikas sušukti: „Krito, krito didžioji babelė, kuri savo paleistuvingo įniršio vynu apgirdė visas tautas!“, nes ji dar neapgirdė visų tautų. pasaulietinė abejingumo savo meto tiriančioms tiesoms dvasia ir toliau skverbiasi į viso krikščioniškojo pasaulio protestantiškas bažnyčias. Visoms šioms bažnyčioms

skirtas rūstus ir iškilmingas
antrojo angelo kaltinimas.
tačiau atkritimo darbas dar
nepasiekė savo kulminacijos.

biblija sako, kad prieš
Viešpaties antrąjį atėjimą
šėtono darbą „lydės įvairūs
galingi darbai, ženklai ir netikri
stebuklai.“ tiems, kurie
„atsisakė mylėti tiesą, kuri būtų
juos išganiusi, bus siųstas
galingas paklydimas, idant
tikėtų melu.“ (2
Tesalonikiečiams 2, 9-11) Babelė

nekris galutinai tol, kol
neišsipildys anksčiau
aprašytieji įvykiai ir visos
krikščioniškos bažnyčios
nesudarys su pasauliu stiprios
sąjungos. pokyčiai akivaizdūs,
tačiau Apreiškimo knygoje (14,
8) nurodyta būseną galutinai
išsipildys ateity.

Nepaisant dvasinės tamsos ir
nutolimo nuo Dievo, kuris
vyrauja visose babele
sudaranciose bažnyčiose, jose
vis dar nemaža tikrųjų Kristaus

sekėjų. Tačiau daug ir tokių,
kurie niekada negirdėjo
ypatingų savo metui skirtų
tiesų. Nemažai žmonių
nepatenkinti savo padėtimi ir
trokšta ryškesnės šviesos.
Veltui jie ieško Kristaus
atvaizdo savo bažnyčiose.
bažnyčios vis tolsta nuo tiesos
ir jų draugystė su pasauliu
tampa artimesnė, išryškėja
skirtumas tarp dviejų žmonių
grupių. Greitai jos visiškai
atsiskirs. ateis metas, kai labiau
už viską mylintys Dievą
žmonės nepanorės ilgiau būti

susiję su tais, kurie „labiau
linkę į malonumus negu į
Dievą, dedasi maldingi, bet
atsižadėję maldingumo jėgos.“

apreiškimo knygos 18-as
skyrius nurodo būseną, kurią
išpranašavo antras angelas.
atmetusi trijų angelų žinią joje
atsidurs bažnyčia (žr.
Apreiškimo 14, 6-12); tuomet
Dievo tauta, dar tebesanti
babelėje, bus pakviesta palikti
ją. tai bus paskutinė žinia
pasauliui, ji užbaigs jai skirtą

darbą. tuomet tie, kurie netikėjo tiesa, bet pamėgo neteisybę 2 Tesalonikiečiams 2, 12), bus palikti klaidinančioje įtakoje ir tikės melu, o tiesos šviesa švies tiems, kurių širdys atvertos jai. Visi Viešpaties vaikai, esantys babelėje, išgirs kvietimą: „Išeik iš babelės, Mano tauta.“ (Apreiškimo 18, 4)

22. Pranašysčių Išsipildymas

Praėjus 1844 m. pavasariui, kai buvo laukiama Viešpaties ateinant, tie, kurie buvo pasirengę Jį sutikti, kurią laiką kamavosi abejonėmis ir netikrumu. NOTC pasaulis žiūrėjo į juos kaip į žmones, kurie veltui puoselėjo viltį ir dabar buvo nugalėti, tačiau Dievo Žodis liko jų paguoda. Daugelis ir toliau tyrinėjo šventąjį raštą, iš naujo tikrino savo tikėjimo pagrindus ir

kruopščiai tyrinėjo pranašystes,
kad gautų kuo daugiau šviesos.
Biblijos liudijimas, atrode,
aiškiai ir įtikinamai patvirtino
jų požiūrį. Ženkilai neklystamai
rodė, kad Kristaus atėjimas arti.
ypatingą Viešpaties palaimą
liudijo nusidėjėlių atsivertimas
ir dvasinio krikščionių
gyvenimo atgimimas. Buvo
aišku, kad žinią siuntė Dangus.
Nors tikintieji negalėjo
paaiškinti, kodėl jiems teko
nusivilti, tačiau jautė, kad
Dievas su jais.

Pranašystės, kurios jiems atrodė susijusios su Kristaus antruoju atėjimu, patvirtino jų netikrumo bei nežinomybės būseną. pranašystės ragino juos kantriai laukti ir tikėti, kad tai, kas dabar jiems neaišku, savo laiku išaiškės.

Kaip pavyzdį galime paminėti Habakuko pranašystę, kuri skelbė: „stovėsiu savo sargybos vietoje, liksiu ant pylimo, lauksiu, ką jis man sakys, koks

bus jo atsakymas į mano skundą. Tuomet VIEŠPATS man atsakė ir tarė: 'užrašyk regėjimą, įrašyk taip aiškiai į lenteles, kad ir bėgikas jį perskaitytų. nustatytu laiku regėjimas išsipildys, o dabar jis skuba į tikslą ir nemeluoja. Jei atrodo, kad jis gaišuoja, palauk; jis tikrai išsipildys ir nesuvėluos'. pasižiūrėk į puikuolį! jo dvasia nėra dora; o teismus žmogus gyvena savo tikėjimu.'" (Habakuko 2, 1-4)

Jau 1842 m. šios pranašystės pateikti nurodymai: „Užrašyk regėjimą, įrašyk taip aiškiai į lenteles, kad ir bėgikas jį perskaitytų,“ įkvėpė Čarlzą Fičą parengti aiškinamąją pranašysčių schemą, kad būtų galima pailustruoti pranašo Danieliaus ir Apreiškimo knygų regėjimus. Į šios schemas išleidimą buvo žiūrima kaip į Habakuko nurodymo įvykdymą. Tačiau niekas tuomet nepastebėjo, jog toje pačioje pranašystėje kalbama, jog regėjimas

išsipildys kiek vėliau. Kai tikintieji nusivylė, ši Šventojo Rašto vieta įgijo labai svarbią reikšmę: „Nustatytu laiku regėjimas išsipildys, o dabar jis skuba į tikslą ir nemeluoja. Jei atrodo, kad jis gaišuoja, palauk; jis tikrai išsipildys ir nesuvėluos, ir teiskus žmogus gyvena savo tikėjimu.”

Kai kurios Ezechielio pranašystės vietos suteikdavo tikintiesiems jėgų ir paguosdavo: „Mane pasiekė

VIEŠPATIES žodis: 'Žmogau, ką reiškia Izraelio žemėje jūsų patarlė: «Dienos prabėga, ir regėjimai nueina niekais?»»

Todėl sakyk jiems: 'Taip kalba Viešpats DIEVAS. [...] Dienos atėjo, ir regėjimų išsipildymas arti [...]. Aš, VIEŠPATS, pasakiau, ir tai bus įvykdyta be atidėliojimo [...], Aš išstarsiu savo žodį ir jį įvykdysiu.' [...]

Žmogau, Izraelio namai sako: 'Regėjimas, kurį jis mato, yra už daugelio metų, jis pranašauja tolimą ateitį.' Todėl sakyk jiems: 'Taip kalba Viešpats

DIEVAS. Nė vienas iš Mano žodžių nebebus daugiau atidėtas, bet kiekvienas žodis, kurį išstarsiu, bus įvykdytas“ , - tai Viešpaties DIEVO žodis.”
(Ezechielio 12, 21-25. 27-28)

Laukiantieji Viešpaties džiaugėsi, nes tikėjo, kad Tas, kuris „apreiškia pabaigą nuo pat pradžios“ , iš anksto numatė jų nusivylimą ir siuntė padrašinimo bei vilties žodžius. Jeigu ne šie Šventojo Rašto tekstai, patariantys kantriai

laukti ir tvirtai pasitikėti Dievo Žodžiu, tą sunkių išmėginimų valandą jų tikėjimas būtų susvyravęs.

Evangelijos pagal Matą 25-ame skyriuje yra palyginimas apie dešimt mergaičių, kuris taip pat iliustruoja adventistų išgyvenimus. Šios Evangelijos 24-ame skyriuje, atsakydamas į savo mokinių klausimą apie tai, koks Jo atėjimo ir pasaulio pabaigos ženklas, Kristus nurodė kelis svarbiausius pasaulio ir

Bažnyčios istorijos įvykius nuo savo pirmojo iki antrojo atėjimo. Tai: jeruzalės sugriovimas, sunkūs bažnyčios išbandymai, kuriuos ji patyrė pagonių ir popiežiaus valdžios persekiojimų metu, saulės ir mėnulio užtemimai, žvaigždžių kritimas. PO to jėzus kalbėjo apie atėjimą į savo Karalystę ir susiejo su šiuo įvykiu palyginimą apie dvi žmonių grupes, kurios laukia jo atėjimo. 25-as skyrius prasideda žodžiais: „tada Dangaus Karalystė bus panaši į dešimtį

mergaičių.” čia, kaip ir 24-ojo skyriaus pabaigoje, kalbama apie paskutiniųjų laikų bažnyčią. šis palyginimas rytietišku vestuvių pokylio įvykiais iliustruoja žmonių išgyvenimus.

„tada Dangaus karalystė bus panaši į dešimtį mergaičių, kurios pasiėmusios žibintus išėjo pasitikti jaunikio. Penkios iš jų buvo paikos ir penkios protingos. taigi paikosios pasiėmė žibintus, o nepasiėmė

alyvos. Protingosios kartu su
žibintais pasiėmė induose ir
alyvos. jaunikiai vėluojant,
visos ėmė snausti ir užmigo.
Vidurnaktį pasigirdo balsai:
‘štai jaunikis! išeikite pasitikti!’”
(Mato 25, 1-6)

Kristaus atėjimą, apie kurį
skelbė Pirmojo angelo žinia,
vaizduoja jaunikio atėjimas.
Plačiai paplitusią reformaciją,
kurią vykdant buvo skelbiamas
Kristaus antrasis atėjimas,
vaizduoja dešimties mergaičių

išėjimas. Šis palyginimas, kaip ir pateiktasis Evangelijos pagal Matą 24-ame skyriuje, kalba apie dvi žmonių grupes. Abi pasiėmė savo žibintus - Bibliją, ir jais pasišviesdamos išėjo pasitikti jaunikio. Tačiau „paikosios pasiėmė žibintus, o nepasiėmė alyvos, o protingosios kartu su žibintais pasiėmė induose ir alyvos.“ Antroji grupė gavo Dievo malonę - atnaujinančią ir pašventinančią Šventosios Dvasios galią, kuri daro jo Žodį „žibintu žingsniams ir šviesa

takui.“ Dievobaimingai tikintieji tyrinėjo Šventąjį Raštą, norėdami sužinoti tiesą, ir nuoširdžiai siekė gyvenimo ir širdies tyrumo. jie patyrė asmeninius išgyvenimus, tikėjo Dievu ir jo Žodžiu, jų tikėjimo negalėjo palaužti nusivylimas ir jaunikio uždelsimas. Kiti „pasiėmė žibintus, o nepasiėmė alyvos.“ jie veikė skatinami polėkio. Iškilminga žinia sužadino jų širdyse baimę, tačiau jie pasikliovė savo brolių tikėjimu ir tenkinosi spingsinčia gerų jausmų šviesa, o iš tikrųjų

nesuprato tiesos ir to, koki poveikį žmonių širdims daro malonė. Kupini vilties greitai gauti atlygį, jie išėjo pasitikti Viešpaties, tačiau nebuvo pasiruošę, kad Jis uždels, o jiems teks nusivilti. Atėjus išbandymų metui, jų tikėjimas nusilpo ir žibintai užgeso.

„jaunikiui vėluojant, visos [mergaitės] ėmė snausti ir užmigo.“ Jaunikio užtrukimas simbolizuoja tai, kad laikas, kada buvo laukiama Viešpaties,

praėjo; jis simbolizuoja
laukiančiųjų nusivylimą ir
tariamą jo uždelsimą. Šiuo
nežinomybės metu pradėjo
mažėti paviršutiniškų ir pusiau
atsivertusių žmonių
susidomėjimas, jų pastangos
susilpnėjo. Tie, kurių tikėjimas
rėmėsi asmeniniu Biblijos
žinojimu, stovėjo ant uolos ir
jokios nusivylimo bangos
negalėjo jų parblokšti.

„Mergaitės ėmė snausti ir
užmigo.“ Vienos -
nesirūpindamos, nuklysdamos
nuo tikėjimo, o kitos - kantriai

laukdamos ryškesnės šviesos.
Tačiau išmėginimų naktį
pastarosios, atrodo, taip pat
prarado dalį uolumo ir
pasišventimo. Pusiau atsivertę
ir paviršutiniški žmonės
daugiau negalėjo remtis savo
brolių tikėjimu. Kiekvienas pats
turėjo tvirtai stovėti, kitaip
galėjo nukristi.

Beveik tuo pačiu metu pradėjo
reikštis fanatizmas. Kai kurie
žmonės, kurie manė esą karšti
tikintys paskelbtąja žinia,

atmetė Dievo Žodį kaip vienintelį patikimą vadovą ir, teigdami, kad jiems vadovauja Šventoji Dvasia, pasidavė jausmams, išpūdžiams ir vaizduotei. Buvo ir tokių, kurie rodė aklą ir nepakantų uolumą, smerkdami visus jiems nepritariančius. Fanatiškos idėjos ir veikla nesulaukė daugumos adventistų pritarimo, tačiau dėl jų buvo piktžodžiaujama tiesos keliui.

Tokiomis priemonėmis šėtonas stengėsi sutrukdyti ir suardyti Dievo darbą. Adventistų judėjimas labai sujaudino žmones. Atsivertė tūkstančiai nusidėjėlių, o ištikimieji toliau skelbė tiesą net ir uždelsimo metu. Blogio kunigaikštis vis netekdavo savo pavaldinių ir, norėdamas sumenkinti Dievo darbą, stengėsi apgauti kai kuriuos tikinčiuosius ir priversti juos pulti į kraštutinumus. Be to, jo tarnai buvo pasirengę pasinaudoti bet kokia pastarųjų klaida,

kiekvienu apsirikimu,
kiekvienu netinkamu poelgiu,
kad parodytu žmonėms, jog
adventistai ir jų tikėjimas yra
nepriimtinas. Juo daugiau buvo
tų, kurie šėtono skatinami
tariamai patikėjo Kristaus
antruoju atėjimu, bet tuo pat
metu jų širdys priklausė
piktajam, tuo didesnė tikimybė
buvo, kad į juos bus žvelgiama
kaip į visų tikinčiųjų atstovus.

šėtonas yra brolių kaltintojas ,
jo dvasia įkvepia žmones sekti

Viešpaties vaikų klaidas bei trūkumus ir kiekvienu atveju atkreipti į jas dėmesį, o geriausi poelgiai ir darbai lieka nepastebėti. Jis visada labai aktyvus, kai Dievas dirba, kad išgelbėtų sielas. Kai Dievo sūnūs stoja Viešpaties akivaizdoje, tarp jų atsiranda ir šėtonas. Vykstant religiniam atgimimui, jis stengiasi paveikti nepašventintų širdžių žmones, kurie stokoja dvasinės pusiausvyros. Kai tokie žmonės iš dalies pripažįsta tiesą ir įgyja tam tikrą tikinčiųjų

pasitikėjimą, tuomet piktasis stengiasi per juos pateikti savo teorijas, kad suviliotų lengvabūdžius. n vienas žmogus negali vadintis tikruoju krikščionimi vien dėl to, kad priklauso Dievo vaikų bendruomenei, yra maldos namuose arba yra Viešpaties Vakarienės dalyvis. šetonas dažnai dalyvauja iškilminguose susirinkimuose panaudodamas žmones kaip savo parankinius.

Blogio kunigaikštis kovoja dėl kiekvienos žemės pėdos, kuria Dievo žmonės pasislenka pirmyn, keliaudami į Dievo miestą. Bažnyčios istorijoje nebuvo atvejų, kad reformacija pasistūmėtų į priekį nesusidurdama su rimtomis kliūtimis. Taip buvo ir apaštalo pauliaus laikais. Kur tik jis įkurdavo bendruomenę, ten visuomet atsirasdavo žmonių, kurie priimdami tikėjimą skleisdavo ereziją, kuri, jeigu būtų buvusi priimta, galų gale būtų užgesinusi meilę tiesai.

liuteris taip pat patyrė daugybę sunkumų ir ne kartą skaudžiai nusivylė fanatikų elgesiu, nes jie skelbė, jog per juos kalba Dievas, ir kėlė savo idėjas bei nuomonę aukščiau šventojo rašto liudijimų. Daugelis, kuriems trūko tikėjimo ir patyrimo, pernelyg pasitikėjo savimi, mėgo klausytis ir perduoti naujoviškas idėjas, mėgo klausytis naujųjų mokytojų kalbų ir prisijungė prie šėtono tarnų, naikinančių darbą, kurį Dievo skatinamas pradėjo martynas liuteris. ir

broliai Vesliai, ir kiti, kurie savo
įtaka bei tikėjimu laimino
pasaulį, taip pat kiekviename
žingsnyje susidurdavo su
šėtono klasta, kai jis stumdavo
pernelyg uolius, dvasinės
pusiausvyros neturinčius ir
nešventus žmones į vis didesnę
fanatizmą.

Viljamas Mileris nepritarė
fanatikams. Kaip ir Liuteris, jis
teigė, jog kiekviena dvasia
turėtų būti ištirta Dievo
Žodžiu. „Velnias, - sakė jis, -

mūsų laikais daro daugelio žmonių mintims didžiulę įtaką. Kaip mes galime žinoti, kokia dvasia veikia juos? Biblija atsako: 'Jūs pažinsite juos iš vaisių'. [...] Pasaulyje pasklido daug dvasių, mes turime ištirti jas. Dvasia, kuri neskatina mūsų gyventi santūriai, teisingai ir maldingai šiame pasaulyje, nėra Kristaus Dvasia. Aš vis labiau ir labiau įsitikinu, jog šėtonas vadovauja visiems fanatiškiems judėjimams. [...] Daugelis žmonių tarp mūsų teigia, jog yra visiškai šventi,

tačiau seka žmonių papročiais ir jiems tolima tiesa kaip ir tiems, kurie nereiškia jokių pretenzijų.” „Klaidos dvasia ves mus nuo tiesos, o Dievo Dvasia - prie tiesos. Tačiau jūs pasakysite, kad žmogus gali klysti, o manyti, kad suprato tiesą. Kas tada? Mūsų atsakymas toks: Dvasia ir Žodis sutaria. Jei žmogus, vertindamas save pagal Dievo Žodį, pamato, jog visiškai atitinka Dievo Žodį, tuomet jis gali tikėti, kad pažino tiesą. Tačiau jeigu jis pamato, kad

jam vadovaujanti dvasia neatitinka viso Dievo Įstatymo ar Jo Žodžio, tada jis turi būti labai atsargus, kad nepatektų į velnio žabangas.” „Dažniau vidinį pamaldumą įrodydavo švytinčios akys, drėgni skruostai ir prislopintas balsas, o ne viso krikščioniškojo pasaulio triukšmas.”

Reformacijos laikais priešai visomis fanatizmo blogybėmis kaltino tuos, kurie aktyviausiai su juo kovojo. Panašiai veikė ir

Adventistų judėjimo
priešininkai. Nepasitenkindami
vien ekstremistų ir fanatikų
klaidomis, jie platino
absurdiškus dalykus, nė iš tolo
neatitinkančius tiesos. Tie
žmonės veikė skatinami
neapykantos ir užsispyrimo,
nes žinia apie greitą Kristaus
atėjimą drumstė jiems ramybę.
Jie baiminosi, jog tai gali
pasitvirtinti, tačiau tuo pat
metu vylėsi, jog tai netiesa.
Tokia buvo kovos su
adventistais ir jų tikėjimu
priežastis.

Jei keliems fanatikams ir
pavyko įsiskverbti į adventistų
gretas, vis dėlto nėra pagrindo
manyti, kad šiam judėjimui
vadovavo ne Dievas, juk
fanatikai bei apgavikai apaštalo
pauliaus ar Liuterio laikų
Bažnyčioje negalėjo sumenkinti
jų darbo reikšmės. Tegu Dievo
tauta prabunda iš miego,
nuoširdžiai atgailauja ir dirba
reformacijos labui. tegu tyrinėja
šventąjį raštą, kad sužinotų
tiesą, kokia ji yra jėzuje. tegu

visiškai pasišvenčia Dievui,
tuomet netrūks įrodymų, jog
šėtonas vis dar aktyvus ir
budrus. Visais įmanomais
apgaulės būdais jis rodo savo
jėgą, pasitelkdamas visus
puolusius savo karalystės
angelus.

Fanatizmo ir susiskaldymų
priežastis nebuvo žinia apie
Kristaus antrąjį atėjimą. Visa tai
pasireiškė 1844 m. vasarą, kai
adventistams daug abejonių ir
neaiškumų sukėlė tuometinė

tikroji jų padėtis. pirmojo
angelo žinios skelbimas ir
Vidurnakčio šauksmas varžė
fanatizmą ir nesutarimus. šio
iškilmingo judėjimo dalyviai
buvo vieningi, jų širdys buvo
kupinos meilės žmonėms ir
jėzui, kurį jie tikėjosi greitai
pamatyti. Vienas tikėjimas ir
viena palaiminta viltis iškėlė
juos aukščiau aplinkinių įtakos
ir tapo skydu nuo šėtono
puolimų.

„jaunikiui vėluojant, visos [mergaitės] ėmė snausti ir užmigo. Vidurnaktį pasigirdo balsai: ‘štai jaunikis! išeikite pasitikti!’ tuomet visos mergaitės atsikėlė ir taisėsi žibintus.” (žr. Mato 25, 5-7)

1844 m. vasarą, kuri tapo viduriniu tašku tarp laiko, kai buvo tikimasi, jog tuo metu baigsis 2300 vakarų ir rytmečių laikotarpis, ir tų pačių metų rudens, iki kurio, kaip vėliau buvo įsitikinta, šis laikotarpis nusitęsė, žinia buvo skelbiama

paties Šventojo Rašto žodžiais:
„Štai jaunikis!”

Šį judėjimą paspartino atradimas, kad Artakserkso įsakymas dėl Jeruzalės atstatymo, kuris buvo pradinis 2300 vakarų ir rytmečių laikotarpio taškas, įsigaliojo 457 m. pr. Kr. rudenį, o ne metų pradžioje, kaip buvo anksčiau manyta. Skaičiuojant nuo 457 m. rudens, 2300 metų laikotarpis baigėsi 1844 m. rudenį.

Senojo testamento įvaizdžiai taip pat nurodė rudenį, laiką, kai turėjo prasidėti veiksmai, vaizduojami šventyklos apvalymu. Viskas tapo aišku, kai buvo atkreiptas dėmesys į tai, kaip išsipildė Kristaus pirmojo atėjimo įvaizdžiai.

Velykinio avinėlio aukojimas buvo Kristaus mirties atspindys. Apaštalas paulius sako: „[...] jau paaukotas mūsų velykinis Avinėlis, Kristus.” (1

Korintiečiams 5, 7) pirmasis derliaus pėdas, kuriuo per paschą siūbuodavo Viešpaties akivaizdoje, simbolizavo Kristaus prisikėlimą.

Kalbėdamas apie Viešpaties ir visų Jo vaikų prisikėlimą, apaštalas Paulius sako: „Pirma Kristus, po Jo - priklausantys Kristui Jo atėjimo metu.“ (1 Korintiečiams 15, 23) Kaip siūbuojamas pėdas, kuriame buvo pirmosios sunokusios varpos, surinktos prieš pjūtį, Kristus yra tos nemirtingos atpirktųjų, kurie per būsimą

prisikėlimą bus surinkti į Dievo klėtį, pjūties Pirmasis vaisius.

Šie įvaizdžiai įsitvirtino ne tik realybėje, bet ir laike. Žydų kalendoriaus pirmojo mėnesio keturioliktą dieną, tą pačią dieną ir mėnesį, kurią penkiolika ilgų šimtmečių buvo aukojamas Paschos avinėlis, Kristus su savo mokiniais suvalgęs Paschos avinėlių, įvedė šventinę apeigą, kuri turėjo būti atliekama Jo, kaip „Dievo Avinėlio, kuris naikina pasaulio

nuodėmę“ mirties atminimui.
Tą pačią naktį nedorėlių rankos
Jį suėmė, kad nukryžiuotų ir
nužudytų. Tačiau trečią dieną
mūsų Viešpats buvo „prikeltas
iš numirusių kaip užmigusiųjų
pirmagimis“, kaip pirmojo
vaisiaus tikrėybė, visų
prisikėlusiuju teisiuju, kuriu
vargingi kūnai bus padaryti
„panašūs į Jo garbingąjį kūną“,
pavyzdys. (1 Korintiečiams 15,
20; Filipiečiams 3, 21)

Panašiai savo laiku turėjo išsipildyti simbolinių apeiginių pamaldų įvaizdžiai, susiję su Kristaus antruoju atėjimu.

Pagal apeiginių pamaldų sistemą, perduotą per Mozę, šventyklos apvalymas, arba didžioji Permaldavimo diena, buvo žydų kalendoriaus septinto mėnesio dešimtąją dieną (žr. Kunigų 16, 29-34), kai vyriausiasis kunigas, atlikęs permaldavimą už visą Izraelį ir apvalęs šventyklą nuo nuodėmių, išeidavo ir laimindavo tautą. Taigi imta

manyti, jog Kristus, mūsų
didysis Vyriausiasis Kunigas,
pasirodys, kad apvalytą žemę,
sunaikintų nuodėmę bei
nusidėjėlius ir suteiktų Jo
laukiantiems vaikams
palaimingą nemirtingumą.
Septinto mėnesio dešimtoji
diena, didžioji Permaldavimo
diena, šventyklos apvalymo
diena, kuri 1844 m. atitiko
spalio mėnesio dvidešimt antrą
dieną, buvo laikoma Viešpaties
atėjimo diena. Tai atitiko
skaičiavimus, kad 2300 vakarų
ir rytmečių laikotarpis baigsis

rudeni, todėl atrodė, kad
išvados teisingos.

pasak Evangelijos pagal matą
25-ojo skyriaus palyginimo,
jaunikis ateina, kai mergaitės
pradedą snausti ir užmiega. Tai
atitiko aukščiau nurodytą
pranašystę ir įvaizdžius.
Tikintieji buvo įsitikinę jų
teisingumu, todėl tūkstančiai
ėmė skelbti Vidurnakčio
šauksmą.

Kaip didžiulė banga šis
judėjimas apėmė visą šalį. ši
žinia sklido iš miesto į miestą,
iš kaimo į kaimą, pasiekdama
nuošaliausius šalies kampelius,
kol laukiantieji Dievo vaikai
buvo pažadinti. paskelbus šią
žinią, išnyko fanatizmas,
panašiai kaip tekančios saulės
spinduliai ištirpdo ryto šalną.
išnyko tikinčiųjų abejonės ir
sutrikimas, viltis ir
pasitikėjimas atgaivino jų
širdis. šiame darbe nebuvo
kraštutinumų, kurie visada
pasirodo ten, kur dirbama iš

savanaudiškų paskatų be
varžančios Dievo Žodžio arba
Jo Dvasios įtakos. šis darbas
buvo panašus į tuos
nusižeminimo ir grįžimo pas
Viešpatį laikus, kuriuos
išgyveno senovės izraelis,
atsiliepęs į jo tarnų priekaištus.
šis judėjimas pasižymėjo
ypatybėmis, kurios būdingos
Dievo darbui kiekvieną
šimtmetį. Žmonės nepasidavė
audringam džiaugsmui, bet
atidžiai tyrinėjo savo širdis,
išpažino nuodėmes ir
atsižadėjo pasaulio. juos

labiausiai jaudino tai, kaip
geriau pasiruošti sutikti
Viešpatį, todėl jie atkakliai
meldėsi ir visiškai pasišventė
Dievui.

apibūdindamas tą darbą,
Viljamas Mileris rašė: „nebuvo
ypatingai džiūgaujama. atrodė,
kad žmonės taupė džiaugsmą
ateičiai, kai dangus ir žemė
kartu džiūgaus neapsakomu ir
šlovingiausiu džiaugsmu.
nebuvo girdima garsių šūksnių:
jie taip pat buvo tausojami tam

metui, kai nuskambės dangaus trinitas. Giesmininkai tylėjo: jie laukė, kada galės prisijungti prie dangaus angelų choro. [...] jų nuomonės nesikirto: visi jie buvo vienos širdies ir vienos minties.”

Kitas judėjimo dalyvis liudijo: „šis judėjimas paskatino kuo giliau tyrinėti širdį ir nusižeminti Aukščiausiojo, dangaus Dievo akivaizdoje, paragino atsisakyti pasaulietiškų dalykų, įveikti

ginčus ir nesutarimus.
Nuodėmės buvo išpažįstamos,
žmonės nuoširdžiai
atgailaudami bei sielodamiesi
maldavo, kad Dievas atleistų ir
priimtų. Niekada anksčiau mes
nebuvo tokio nusižeminimo
ir atgailos liudytojai. Kaip
Dievas buvo kalbėjęs per
pranašą Joelį apie
besiartinančią didžiąją dieną, ši
žinia paskatino žmones
perplėšti širdis, o ne drabužius,
ir kreiptis į Viešpatį
pasninkaujant ir verkiant. Kaip
Dievas buvo pažadėjęs per

pranašą zachariją, malonės ir maldavimo dvasia išsiliejo ant jo vaikų; jie žvelgė į Tą, kurią pervėrė, šalyje girdėjosi garsios raudos, [...] tie, kurie laukė Viešpaties, nusižemino prieš jį.”

Iš visų didžiųjų religinių judėjimų, pradedant apaštalų laikais, nė vienas nebuvo taip atitrūkęs nuo žmonių silpnybių ir šėtono klastos kaip 1844 m. rudens judėjimas. Net dabar, praėjus daugeliui metų, visi,

kurie dalyvavo jame ir tvirtai laikėsi tiesos, vis dar jaučia šventą to palaiminto darbo poveikį ir liudija, kad tai buvo Dievo darbas.

Kai pasigirdo balsas: „štai jaunikis! išeikite pasitikti!“, laukę jo atsikėlė ir taisėsi žibintus. jie pradėjo tyrinėti Dievo Žodį su neregėtu uolumu ir susidomėjimu. iš dangaus buvo pasiųsti angelai, kad padrąsintų nusivylusius ir paruoštų juos priimti tą žinią.

šis darbas vyko ne žmonių žinių ir išminties dėka, o Dievo galia. Šį kvietimą pirmieji išgirdo ir pakluso jam ne talentingiausi, o labiausiai nusižeminę ir pasišventę žmonės. Fermeriai paliko savo nenuimtą derlių laukuose, amatininkai - įrankius, ir su ašaromis akyse džiaugsmingai išėjo skelbti įspėjančią žinią. Tie, kurie turėtų vadovauti šiam darbui, prisijungė prie judėjimo vieni paskutiniųjų. Bažnyčios neįsileido šios žinios, todėl daugelis priėmusių ją

nutraukė su jomis ryšius. Dievo Apvaizda leido, kad šis Vidurnakčio šauksmas susijungtų su Antrojo angelo žinia ir suteiktų darbui dar didesnę galią.

Žinia: Štai Jaunikis! buvo neginčytinas dalykas, nes Šventojo Rašto argumentai buvo aiškūs ir pagrįsti. Šie žodžiai turėjo skatinamąją jėgą, kuri jaudino žmogaus sielą. Tai buvo neabejotina, nekėlė jokių klausimų. Kai Kristus

pergalingai įžengė į Jeruzalę,
šventės proga ten susirinkę iš
visos šalies žmonės nuėjo ant
alyvų kalno ir prisijungė prie
minios, lydinčios jėzų. pagauti
tos akimirkos įkvėpimo, jie
kartu pradėjo pakiliai šaukti:
„Garbė tam, kuris ateina
Viešpaties vardu!” (Mato 21, 9)
panašiai netikintieji, kurie
ateidavo į adventistų
susirinkimus - vieni iš
smalsumo, kiti, kad pasijuoktų,
taip pat jautė neįveikiamą jėgą,
kuri lydėjo žinią: Štai Jaunikis!

Tuo metu žmonės turėjo tvirtą
tikėjimą, kuris davė atsakymus
į maldas, tikėjimą, žvelgiantį į
atpildą. Panašiai kaip lietaus
gūšiai, laistantys išdžiūvusią
žemę, malonės Dvasia
nusileido ant karštų tiesos
ieškotojų. Tie, kurie tikėjosi
greitai susitikti su savo
Atpirkėju, jautė neapsakomą
džiaugsmą. Nugalinti
Šventosios Dvasios galia
minkštino ir tirpdė širdis, o Jos
palaiminimai buvo gausiai

išlieti ištikimiems tiesos
sekėjams.

Priėmusieji šią žinią iškilmingai
ir rimtai artėjo prie to
momento, kada jie tikėjosi
susitikti su savo Viešpačiu.
Kiekvieną rytą jie pirmiausia
stengėsi įsitikinti, jog Dievas
juos priėmė. Jie vieningai
meldėsi kartu ir vienas už kitą.
Dažnai susirinkdavo nuošaliose
vietose pabendrauti su Dievu,
iš laukų bei giraičių į dangų
kilo užtarimo maldos.

Išgelbėtojo palankumas jiems
buvo svarbesnis nei kasdienis
maistas; jeigu koks nors
debesėlis užtemdydavo jų
sielas, jie nenurimdavo tol, kol
jis nebūdavo išsklaidytas. Gavę
visa atleidžiančios malonės
užtikrinimą, jie troško pamatyti
Tą, kurį jie taip karštai mylėjo.

Vis dėlto jiems teko nusivilti.
Laukiamas metas praėjo, bet
Išgelbėtojas neatėjo. Tvirtai
tikėdami jie laukė Jo atėjimo ir
dabar jautėsi taip pat kaip

Marija, kuri, atėjusi prie Išgelbėtojo kapo ir radusi jį tuščią, verkdamasusuko: „[...] paėmė mano Viešpatį, ir nežinau, kur Jį padėjo.“ (Jono 20,13)

Pagarbios baimės jausmas ir nuogąstavimas, kad žinia gali pasitvirtinti, kurį laiką sulaukė netikintų pasaulį. Praėjus laukiamam metui, šie jausmai pamažu išnyko. Iš pradžių jie nedrįso triumfuoti prieš nusivylusius, tačiau, kai

nebuvo matyti jokių Dievo
rūstybės požymių, jų
būgštavimai išnyko, jie vėl
pradėjo tyčiotis ir juoktis iš
tikinčiųjų. Daugybė žmonių,
kurie visai neseniai skelbė, jog
tiki greitai Viešpaties atėjimu,
išsižadėjo savojo tikėjimo, o kai
kurių pernelyg savimi
pasitikinčių išdidumas buvo
taip giliai įžeistas, kad jiems
norėjosi skradžiai žemę
prasmegti. Kaip ir pranašas
Jona, jie reiškė nepasitenkinimą
Dievu ir verčiau norėjo mirti,
nei gyventi. Tie žmonės, kurių

tikėjimas rėmėsi kitų nuomone,
o ne Dievo Žodžiu, dabar buvo
pasirengę vėl pakeisti savo
požiūrį. Šaipūnai patraukė į
savo pusę silpnuosius ir bailius,
visi kartu jie tvirtino, kad nėra
ko baimintis ir laukti. Laikas
praėjo, Viešpats neatėjo, todėl
pasaulis tūkstančius metų liks
koks buvęs.

Rimti ir nuoširdūs tikintieji
atsisakė dėl Kristaus visko ir
jautė jo Artumą kaip niekada
anksčiau. jie tikėjo, kad perdavė

pasauliui paskutinę įspėjančią
žinią, ir, vildamiesi greitai būti
priimti į savo dieviškojo
Mokytojo ir dangiškųjų angelų
draugiją, vengė draugijos tų,
kurie nepriėmė šios žinios. su
didžiausiu troškimu jie karštai
meldėsi: „ateik, Viešpatie jėzau,
ateik greičiau!“ tačiau jis
neatėjo. Dabar jiems buvo
baisus tikėjimo ir kantrybės
išbandymas - vėl imtis sunkios
gyvenimo rūpesčių naštos ir
sunkumų, kęsti šaipūnų
pasityčiojimą ir pajuoką.

Tačiau šis nusivylimas nebuvo toks didis, kokį patyrė mokiniai Kristaus pirmojo atėjimo metu. Kai jėzus iškilmingai įjojo į Jeruzalę, jo sekėjai tikėjo, kad jis atsisės Dovydo soste ir išvaduos Izraelį iš jo engėjų. Puoselėdami dideles viltis ir džiaugsmingus lūkesčius, jie varžėsi tarpusavyje, rodydami savo Karaliui pagarbą. Daugybė žmonių tiesė ant kelio savo drabužius kaip kilimą, kiti klojo jo kelią palmių šakomis.

Džiūgaudami jie kartu
džiaugsmingai sveikino Jį:
„Osana Dovydo Sūnui!” Kai šio
džiaugsmo prasiveržimo
supykdyti fariziejai sunerimę
pareikalavo, kad Jėzus
sudraustų savo mokinius, Jis
atsakė jiems: „Sakau jums, jei
šitie tylės, akmenys šauks!”
(Luko 19, 40) Pranašystė turėjo
išsipildyti. Mokiniai vykdė
Dievo užmojus, tačiau jų laukė
kartus nusivylimas. Praėjo vos
kelios dienos, ir jie tapo
skausmingos Išgelbėtojo mirties
liudytojais, jiems teko palaidoti

Kristu. Ju lūkesčiai nebuvo
įgyvendinti, o viltys mirė kartu
su Jėzumi. Tik po to, kai ju
Viešpats pergalingai išėjo iš
kapo, jie suprato, kad visa tai
buvo išpranašauta ir „mesijas
turėjo kentėti ir prisikelti iš
numirusių.“ (Apaštalų darbų
17, 3)

prieš penkis šimtus metų
Viešpats paskelbė per pranašą
Zachariją: „Didžiai džiūgauk,
siono dukterie, garsiai
krykštauk, dukterie Jeruzale!

Štai pas tave ateina tavo
Karalius, Jis išaukštintas ir
pergalingas, Jis nuolankus ir
joja ant asilo, ant asiliuko, asilės
jauniklio.” (Zacharijo 9, 9) jei
mokiniai būtų žinoję iš anksto,
jog Kristaus laukia teismas ir
mirtis, jie nebūtų galėję
išpildyti šios pranašystės.

panašiai ir Mileris bei jo
bendradarbiai išpildė
pranašystę ir paskelbė žinią,
kuri, remiantis apvaizdos
išpranašavimu, turėjo būti

perduota pasauliui. Jie nebūtų
galėję jos perteikti, jei būtų
aiškiai supratę pranašystes,
nurodančias laukiantį
nusivylimą ir slepiančias kitą
žinią, kuri bus paskelbta
visoms tautoms prieš
Viešpaties antrąjį atėjimą.
pirmojo ir antrojo angelų žinios
buvo paskelbtos reikiamu
laiku. Mileris ir jo
bendradarbiai atliko darbą,
kurį Dievas sumanė atlikti.

pasaulis stebėjo šį judėjimą. Kadangi laikas praėjo, o Kristus neatėjo, jis tikėjosi, kad visa adventizmo mokymo sistema nustos egzistavusi. Tačiau tuo metu, kai daugelis neišlaikę didelių išmėginimų išsižadėjo savojo tikėjimo, kiti liko tvirti. Adventistų judėjimas buvo vaisingas: žmonės įgijo nuolankią dvasią, ištyrė savo širdis, atsižadėjo pasaulio ir pakeitė gyvenimo būdą, - visa tai liudijo dieviškąją tos žinios kilmę. Niekas negalėjo paneigti, jog Šventosios Dvasios galia

lydėjo mokymą apie Kristaus
antrąjį atėjimą, niekas negalėjo
rasti klaidų, padarytų
skaičiuojant pranašiškus
laikotarpius. patys gabiausi
adventistų oponentai
nesugebėjo paneigti
pranašysčių aiškinimo
sistemos. Neturėdami Biblijos
argumentų, adventistai
negalėjo atsisakyti savo
tikėjimo pagrindų, kuriuos
rimtai ir kruopščiai tyrinėdami
Šventąjį Raštą parengė žmonės,
kurių protus apšvietė Dievo
Dvasia ir kurių širdys

kunkuliavo gaivinančia energija. Ar jie galėjo atsižadėti tiesos, kuri atlaikė stipriausią kritiką ir pikčiausią religijos mokytojų, mokytų ir iškalbingų žmonių pasipriešinimą, tiesos, kuri tvirtai atlaikė visų visuomenės sluoksnių pasityčiojimus ir užgauliojimus?

Iš tikrųjų laukiamas įvykis neįvyko, tačiau net tai negalėjo pakirsti jų tikėjimo Dievo Žodžiu. Kai pranašas Jona

Ninevės gatvėse skelbė, kad po keturiasdešimties dienų miestas bus sunaikintas, Viešpats priėmė miesto gyventojų nusižeminimą ir pratęsė jiems malonės laiką. Tačiau žinia, kurią skelbė jona, nužengė nuo Dievo, ir Ninevė buvo išmėginta jo valia.

Adventistai tikėjo, kad skelbti išpėjančią žinią apie Teismą jiems pavedė Dievas. „Ši žinia, - skelbė jie, - ištyrė visų išgirdusiųjų ją širdis ir paskatino su meile laukti Viešpaties atėjimo. Kitiems ši

žinia sukėlė slaptą, tačiau
žinomą Dievui, neapykantą Jo
atėjimui. Ši žinia nubrėžė ribą
[...], tiriantieji savo širdis turėjo
galimybę sužinoti, kurioje
pusėje jie yra, ar jie pasiruošę
sušukti, jei ateitų Viešpats: 'Štai
mūsų Dievas! Juo mes
pasitikėjome, ir Jis mus
išgelbėjo!' Gal jie šauks
kalnams ir uoloms, kad šie
griūtų ant jų ir paslėptų nuo
Sėdinčiojo sosto veido ir nuo
Avinėlio rūstybės? Mes tikime,
kad Dievas tokiu būdu
išmėgino savo vaikus, jų

tikėjimą, kad pamatytų, ar išbandymo valandą nepasikeis jų pažiūros tomis sąlygomis, kurias Jis numatė, ar atsižadės šio pasaulio ir visiškai pasitikės Dievo Žodžiu.” Jausmus tu, kurie vis dar tikėjo, kad Dievas vadovavo jų išgyvenimams, išreiškia Viljamo Milerio žodžiai: „Jei man tektų dar kartą gyventi, turint tuos pačius įrodymus, kuriuos aš turėjau tuomet, tai, kad būčiau sąžiningas ir prieš Dievą, ir prieš artimą, aš padaryčiau tą patį, ką jau esu padaręs.” „Esu

tikras, kad mano drabužiai
švarūs nuo žmonių kraujo. Aš
padariau visa, kas įmanoma,
kad nebūčiau kaltas dėl kieno
nors pasmerkimo.” „Nors aš du
kartus nusivyliau, - rašė šis
Dievo žmogus, - dar nesu
prislėgtas arba nusiminięs. [...]
Aš kaip ir anksčiau tikiu
Kristaus antruoju atėjimu. Po
rimtų apmąstymo metų aš
dariau tik tai, ką laikiau savo
šventa pareiga. Jeigu aš klydau,
tai padariau iš geraširdiškumo
ir meilės artimiesiems, nes esu
įsitikinęs, kad tai mano pareiga

Dievui.” „Aš žinau tik vieną dalyką: skelbiau tiktai tai, kuo tikėjau, ir Dievas buvo su manimi, Jo galia pasireiškė darbe, todėl buvo padaryta daug gero.” „Akivaizdu, kad mūsų pamokslų dėka tūkstančiai pradėjo tyrinėti Šventąjį Raštą ir tikėjimu bei apvalančiu Kristaus krauju susitaikė su Dievu.” „Aš niekada nesiekiu išdidžiųjų palankumo ir nedrebėjau prieš pasaulio neapykantą. ir dabar aš nesiekiu įgyti jų palankumo ir neperžengsiu savo pareigos

ribų, kad nesukelčiau jų neapykantos. Aš nesistengiu kabintis į gyvenimą, tikiuosi nesuvirpėsiu pagalvojęs, kad galiu prarasti jį, jeigu Dievas numatys, jog man tai geriausia.”

Dievas nepaliko savo vaikų. Jo Dvasia ir toliau liko su tais, kurie skubotai neatsisakė gautos šviesos ir nepasmerkė Adventistų judėjimo. laiške hebrajams rasime padrašinimo ir įspėjimo žodžius

laukiantiems Kristaus ir
išmėginamiems tuo kritišku
momentu: „Tad nepameskite
savo pasitikėjimo, už kurį
skirtas didelis atlygis! Taip,
reikia jums ištvermės, kad
įvykdę Dievo valią gautumėte,
kas pažadėta. Juk dar trumpa,
trumpa valandėlė, ir ateis
laukiamasis, ir neužtruks.
mano teisusis gyvens tikėjimu,
ir jeigu jis bailiai pasitrauktų,
mano siela juo nebesigėrės.
tačiau mes nesame bailūs
pabėgėliai savo pražūčiai, bet
laikomės tikėjimo, kad

išgelbėtume savo sielas.”

(Hebrajams 10, 35-39)

Kad šis pamokymas skirtas paskutiniųjų laikų Bažnyčiai, aišku iš žodžių, nurodančių Viešpaties atėjimo artumą: „Juk dar trumpa, trumpa valandėlė, ir ateis laukiamasis, ir neužtruks.” leidžiama aiškiai suprasti, jog bus tariamai uždelsta ir Viešpats, rodosi, užtruks. Šis pamokymas atitinka to meto adventistų išgyvenimus. Žmonėms,

kuriems buvo skirti šie žodžiai,
grėsė pavojus prarasti tikėjimą.
jie įvykdė Dievo valią, sekdami
Jo Dvasios ir Žodžio
vadovavimu, tačiau negalėjo
suprasti Jo ketinimų dėl to, kas
išgyventa, ir negalėjo pastebėti
kelio, kuris driekėsi prieš juos.
Todėl jie pradėjo abejoti, ar iš
tikrųjų jiems vadovavo Dievas.
Tam metui labai tiko žodžiai:
„teisus žmogus gyvena
tikėjimu.“ Kai ryški
Vidurnakčio šauksmo šviesa
nušvietė jiems kelią ir jie
pamatė, kad nuo pranašysčių

jau nuplėšti antspaudai, kad netrukus po to pasirodė ženklai, nurodantys, kad Kristaus atėjimas arti, jie gyveno regėjimu. tačiau dabar, prislėgti neišsipildžiusių vilčių, jie galėjo išsilaikyti tik tikėdami Dievu ir jo Žodžiu.

Besišaipantis pasaulis sakė: „Jūs esate apgauti. Išsižadėkite savo tikėjimo ir sakykite, kad Adventistų judėjimas yra šėtono darbas.“ Tačiau Dievo Žodis tvirtino: „jeigu jūs bailiai pasitrauksite, Mano siela jums nebesigėrės.“ atsisakyti savo

tikėjimo dabar ir neigti
šventosios Dvasios galią, kuri
lydėjo šią žinią, reikštų
pasitraukti į pražūtį. apaštalo
pauliaus žodžiai: „tad
nepameskite savo pasitikėjimo,
reikia jums ištvermės, juk dar
trumpa, trumpa valandėlė, ir
ateis laukiamasis, ir
neužtruks“, padrąsino, kad jie
būtų tvirtesni. Vienintelis
tikrasis kelias buvo saugoti
šviesą, kurią vieną kartą
visiems laikams gavo iš Dievo,
tvirtai pasitikėti jo pažadais,
tyrinėti šventąjį Raštą, kantriai

laukti ir budėti, kad galėtų
priimti tolesnę šviesą.

23. Kas Yra Šventykla?

Adventistų tikėjimo pagrindas ir svarbiausias argumentas buvo šis Šventojo rašto teiginys: „Du tūkstančiai trys šimtai vakarų ir rytmečių, o po to šventykla bus apvalyta.“ (Danieliaus 8, 14) Visiems tikintiems tai buvo gerai žinomi žodžiai, kurie reiškė, kad Viešpaties atėjimas arti. tūkstančiai lūpų kartojo šią pranašystę kaip savo tikėjimo šūkį. Visi jautė, kad nuo

pranašystėje skelbiamų įvykių priklausys jų šviesiausios svajonės ir labiausiai puoselėjamos viltys. Kaip buvo įrodyta, tos pranašiškos dienos turėjo baigtis 1844 m. rudenį. Adventistai kaip ir visas krikščioniškasis pasaulis tuo metu tikėjo, kad žemė ar tam tikra jos dalis ir yra ta šventykla. Jie manė, jog šventyklos apvalymas reiškia žemės apvalymą ugnimi paskutiniąją didžiąją dieną, tai įvyks Kristaus antrojo atėjimo metu. taigi buvo padaryta

išvada, kad Kristus grįš į žemę
1844 metais.

tačiau numatytas laikas praėjo,
o Viešpats neatėjo. tikintieji
buvo tikri, kad Dievo Žodis
negali klysti. Vadinasi, jie
neteisingai išaiškino
pranašystę. Kur buvo klaida?
Daugelis skubotai perkirto
sunkumų mazgą, teigdami, kad
pranašiškas 2300 vakarų ir
rytmečių laikotarpis nesibaigė
1844 m. TO nebuvo galima
pagrįsti jokiais faktais, išskyrus

tu, kad Kristus neatėjo tada,
kada buvo laukiamas. jie
įrodinėjo, jei pranašiškas
laikotarpis būtų pasibaigęs
1844 m., tuomet Kristus būtų
atėjęs ir apvalęs šventyklą, t. y.
žemę ugnimi, o kadangi Jis
neatėjo, vadinasi, šis laikotarpis
dar nesibaigė.

sutikti su tokia išvada reiškę
atsisakyti ankstesnio
pranašiško laikotarpio
skaičiavimo. Kaip žinome,
pranašiškas 2300 vakarų ir

rytmečių laikotarpis prasidėjo
457 m. pr. Kr. rudenį, kai
įsigaliojo Artakserkso įsakymas
atstatyti Jeruzalę. Jei šią datą
laikysime pradiniu tašku,
tuomet visi įvykiai,
išpranašauti pranašo
Danieliaus knygoje (9, 25-27),
harmoningai derinasi su
nurodytais terminais.
Šešiasdešimt devyni septynetai,
t. y. pirmieji 483 metai iš 2300
metų tęsiasi iki Mesijo,
pateptojo, o Kristaus krikštas ir
šventosios Dvasios patepimas
tiksliai su visomis

smulkmenomis įvyko 27 m. po Kr. septyniasdešimtojo septyneto viduryje Mesijas turėjo būti nužudytas. praėjus trims su puse metų po Kristaus krikšto, 31 m. po Kr. pavasarį, jis buvo nukryžiuotas.

septyniasdešimt septynetų, t. y. 490 metų, buvo specialiai atskirta žydams. šio laikotarpio pabaigoje jie galutinai išsižadėjo Kristaus, pradėję persekioti jo mokinius, todėl 34 m. po Kr. apaštalai kreipėsi į pagonis. pasibaigus pirmiesiems 490 metų iš 2300,

liko 1810 metų. Nuo 34 m. po Kr. 1810 metų tęsėsi iki 1844 m. „Po to, - pasakė angelas, - šventykla bus apvalyta.“ Visos pranašystėje nurodytos detalės neabejotinai išsipildė numatytu metu.

Taip skaičiuojant viskas buvo aišku ir harmoninga, išskyrus tai, kad 1844 m. neįvyko nieko, ką būtų galima buvo laikyti šventyklos apvalymu. Paneigti tą faktą, kad pranašiškas 2300 vakarų ir rytmečių laikotarpis

baigėsi 1844 m., reiškė galutinai viską supainioti ir atsisakyti teiginių, kuriuos patvirtino neabejotinas pranašystės išsipildymas.

Vis dėlto Dievas vadovavo savo tautai didžiajame Adventistų judėjime. Jo galia ir šlovė lydėjo šį darbą. Jis neleido, kad nusivylimas ir tamsa apgaubtų šį darbą, kad būtų prikaišiojama, kad tai melagingas ar fanatiškas mokymas. Viešpats negalėjo

leisti, kad Jo Žodis keltų
abejones ir neaiškumus. Nors
daugelis atsisakė ankstesnio
pranašiško laikotarpio
skaičiavimo ir neigė Judėjimo
pagrįstumą, tačiau kiti nenorėjo
atsisakyti savo tikėjimo ir
patyrimo, nes jie rėmėsi
Šventuoju Raštu ir Dievo
Dvasios liudijimu. Jie buvo
isitikinė, kad, tyrinėdami
pranašystes, naudojosi
teisingais aiškinimo principais
ir privalo tvirtai laikytis jau
gautų tiesų, vadovautis tais
pačiais principais ir toliau

tyrinėti Bibliją. Karštai
melsdamiesi, jie peržiūrėjo savo
išvadas ir tyrinėjo šventąjį
rašta, kad surastų klaidą.
neradę savo skaičiavimuose
jokios klaidos, jie stropiau
pradėjo aiškintis šventyklos
terminą.

tyrinėdami šventąjį raštą jie
nerado jokių įrodymų, kurie
patvirtintų visuotinai priimtą
požiūrį, kad žemė yra
šventykla. tačiau jie rado
išsamų šventyklos simbolio

paaiškiniimą, sužinojo apie šventyklos išplanavimą, jos išsidėstymą ir apeigines pamaldas. šventųjų rašytojų paaiškinimai buvo tokie aiškūs ir išsamūs, kad neliko jokių abejonių. laiške hebrajams apaštalas paulius sako: „tiesa, pirmoji sandora irgi turėjo apeiginių nuostatų bei žemišką šventyklą. BUVO pastatyta padangtė; priešakinė dalis, kur buvo žvakidė, stalias ir padėtinės duonos kepalai, vadinosi šventoji. už antrosios uždangos buvo padangtės

dalis, vadinama šventų
švenčiausioji. Ten stovėjo
auksinis smilkymo aukuras ir iš
visų šonų auksu apmušta
sandoros skrynia, kurioje buvo
aukso ašotis su mana,
išsprogusi Aarono lazda ir
sandoros plokštės. Viršum jos
buvo šlovės kerubai, kurie
gaubė permaldavimo dangtį.”
(Hebrajams 9, 1–5)

šventykla, apie kurią kalbėjo
apaštalas paulius, buvo
padangtė, kurią Dievo

nurodymu pastatė Mozė kaip
buveinę aukščiausiajam žemėje.
„tepadaro jie man šventyklą,
idant galėčiau gyventi tarp jų“ ,
- taip skambėjo paliepimas
Mozei, kai jis bendravo su
Dievu ant Sinajaus kalno.
Izraelitai keliavo dykuma, todėl
Padangtė buvo pastatyta taip,
kad ją būtų galima perkelti iš
vienos vietos į kitą. Vis dėlto tai
buvo labai puikus statinys. Jos
sienos buvo iš vertikalių lentų,
apmuštų auksu su sidabriniais
pastovais, o stogą sudarė daug
dangalų arba kilimų. Išoriniai

padangtės dangalai buvo iš išdirbtos odos, o vidiniai - iš puikios drobės, ant kurios buvo išsiuvinėtos kerubų figūros. Išoriniame šventyklos kieme stovėjo deginamųjų aukų aukuras. padangtę sudarė dvi patalpos, vadinamos šventąja ir šventų švenčiausiaja, kurias vieną nuo kitos skyrė graži uždanga. panaši uždanga dengė įėjimą į pirmąją patalpą.

Pietiniame šventosios dalies šone stovėjo septynšakė

žvakidė, kuri apšviesdavo
šventyklą dieną naktį.
Siauriniame šone stovėjo stalias
su padėtinės duonos kepalais, o
priešais uždangą, skiriančią
šventąją nuo šventų
švenčiausios, buvo auksinis
smilkymo aukuras, nuo kurio
kasdien į dangų kartu su
Izraelio maldomis kildavo
kvapūs smilkalai.

Sventų švenčiausioje stovėjo
brangaus medžio, iš visų šonų
auksu apmušta sandoros

skrynia, kurioje buvo saugomos dvi akmens plokštės, ant kurių Dievas užrašė Dešimties įsakymų Įstatymą. Virš skrynios buvo puikaus darbo dangtis, vadinamas malonės sostu, iš abiejų galų apvainikuotas dviem kerubais. Visa tai buvo padaryta iš gryno aukso. Sioje patalpoje šlovės debesyje tarp dviejų kerubų apsireikšdavo Dievo Esybė.

Kai žydai apsigyveno Kanaane, padangtę pakeitė saliamono

pastatyta šventykla, kuri buvo didelis ir ilgalaikis statinys, bet išlaikė tas pačias proporcijas ir buvo panašiai įrengta. Tokią išvaizdą šventykla turėjo iki 70-ųjų m. po Kr., iki tol, kol ją sunaikino romėnai, išskyrus tą laiką, kai ji buvo sugriauta pranašo Danieliaus laikais.

Tai buvo vienintelė kada nors žemėje buvusi šventykla, apie kurią Biblija suteikia informaciją. Apaštalas paulius paskelbė, kad ji buvo pirmosios

sandoros šventykla. argi naujoji sandora neturi savo šventyklos?

Dar kartą peržiūrėję Laišką hebrajams, tiesos ieškotojai pamatė, kad iš jau cituotų apaštalo pauliaus žodžių buvo galima suprasti apie antrąją, arba naujosios sandoros, šventyklą: „pirmoji sandora irgi turėjo apeiginių nuostatų bei žemišką šventyklą.“ Žodžio irgi pavartojimas nurodo, kad apaštalas jau anksčiau buvo

užsiminęs apie šventyklą.
atsivertę ankstesnio skyriaus
pradžią, jie perskaitė:
„svarbiausia mūsų
svarstymuose tai, kad mes
turime tokį Vyriausiąjį Kunigą,
kuris danguje atsisėdo Didybės
sosto dešinėje kaip einantis
kunigystės tarnybą šventojoje
vietoje ir tikrojoje padangtėje,
kurią pastatė ne žmogus, o
Viešpats.” (Hebrajams 8, 1-2)

Čia kalbama apie naujosios
sandoros šventyklą. Pirmosios

sandoros šventyklą pastatė
žmogus, Mozė, šią - ne žmogus,
o Viešpats. Pirmojoje
šventykloje kunigystės tarnybą
ėjo žemiški kunigai, o antrojoje
- Kristus, mūsų didysis
Vyriausiasis Kunigas, einantis
tarnystę Dievo dešinėje. Viena
šventykla buvo žemėje, kita yra
danguje.

Be to, Mozė pastatė padangtę
pagal pavyzdį, kurį jam nurodė
Dievas: „[...] pagal Padangtės ir
viso jos apstatymo pavyzdį, -

taip turite ją padaryti.” Kiek
vėliau jam buvo pasakyta:
„Žiūrėk, kad juos padarytum
pagal pavyzdį, parodytą tau
ant kalno.” (Išėjimo 25, 9. 40)
Apaštalas Paulius sako, kad
prieikinė Padangtė yra
„dabartinio laikotarpio įvaizdis,
kad joje buvo atnašaujamos
dovanos ir aukos”, kad šventos
patalpos buvo dangiškųjų
dalykų atvaizdai, kad kunigai,
kurie aukojo dovanas pagal
Įstatymą, tarnavo „dangiškųjų
dalykų paveikslui ir šešėliui, o
Kristus įžengė ne į rankų darbo

šventyklą - tikrosios atvaizdą,
bet į patį dangų, kad nuo dabar
mus užtartų, stovėdamas
priešais Dievo veidą.”

(Hebrajams 9, 9. 23; 8, 5; 9, 24)

Dangiškoji šventykla, kurioje
Jėzus tarnauja mūsų labui, yra
didysis originalas, jos kopija
buvo Mozės pastatytoji
šventykla žemėje. Dievas savo
Dvasia įkvėpė žemiškosios
šventyklos statytojus. Meniniai
sugebėjimai, parodyti ją statant,
buvo dieviškosios išminties

pasireiškimas. Sienos atrodė lyg padarytos iš masyvaus aukso, jos atspindėjo į visas puses sklindančią auksinės septynšakės žvakidės šviesą. Padėtinės duonos stalias ir smilkymo aukuras blizgėjo lyg nupoliruotas auksas. Puošnus dangalas, sudarantis lubas, su mėlynos, purpurinės ir skaisčiai raudonos spalvos angelų figūromis papildė šio vaizdo grožį. Už antrosios uždangos apsireikšdavo regima Dievo šlovė, kur niekas, išskyrus

vyriausiąjį kunigą, negalėjo įeiti
ir likti gyvas.

Niekam neprilygstantis
žemiškosios Padangtės
puošnumas atskleidė žmonijai
dangiškosios šventyklos
didybę, kurioje mūsų
Tarpininkas eina tarnystę už
mus priešais Dievo sostą. Tai
karalių Karaliaus buveinė,
kuriam tarnauja tūkstančių
tūkstančiai ir miriadų miriadai
stovi priešais Jį. (žr. Danieliaus
7, 10) Toji šventykla, pripildyta

amžinojo sosto šlovės, kur
serafai, jos spindintys
sargybiniai, šlovindami Dievą
dengia savo veidus, silpnai
tegalėjo atspindėti savo šlovę ir
didybę didingiausiame
statinyje, bet kada pastatytame
žmonių rankomis. Vis dėlto
žemiškoje šventykloje
atliekama tarnystė suteikia
svarbių tiesų apie dangiškąją
šventyklą ir apie didįjį darbą,
kuris atliekamas žmogui
atpirkti.

šventos dangiškosios
šventyklos dalys pavaizduotos
dviem žemiškosios šventyklos
patalpomis. Kai viename
regėjime apaštalui Jonui buvo
leista pamatyti Dievo šventyklą
danguje, jis išvydo ten
„septynis deglus,
liepsnojančius priešais sostą.“
(Apreiškimo 4, 5) jis pamatė
angelą, „kuris laikė aukso
smilkytuvą. jam buvo duota
daug smilkalų, kad jis aukotų
juos su visų šventųjų maldomis
ant auksinio aukuro priešais
sostą.“ (Apreiškimo 8,3)

pranašui buvo leista pamatyti pirmąją dangiškosios šventyklos patalpą. jis išvydo ten „septynis deglus ir auksinį aukurą“, kurie atitiko žemiškosios šventyklos auksinę žvakidę ir smilkymo aukurą. Kiek vėliau „atsidarė danguje Dievo šventykla“ (Apreiškimo 11, 19), ir jis galėjo pažvelgti už vidinės uždangos į šventų švenčiausiąją. čia jis pamatė Dievo Sandoros Skrynią, kuri atitiko Mozės padarytą šventąją skrynią, joje buvo laikomos Dievo įsakymų plokštės.

Taigi tie, kurie tyrinėjo šį keblumą, rado neginčijamą dangiškosios šventyklos egzistavimo įrodymą. Mozė pastatė šventyklą žemėje pagal jam parodytą pavyzdį.

Apaštalas paulius moko, kad žemiškoji šventykla buvo tikrosios šventyklos, kuri yra danguje, atvaizdas, o apaštalas jonas liudija matęs ją danguje.

Dangiškoje šventykloje, Dievo buveinėje, jo sosto pamatas yra

teisumas ir teisingumas. šventų
švenčiausioje yra jo Įstatymas,
didysis teisingumo matas,
kuriuo tikrinama žmonija. Virš
skrynios, kurioje saugomos
Įstatymo plokštės, yra malonės
sostas, priešais kurį Kristus dėl
savo kraujo prašo pasigailėti
nusidėjėlių. Taip žmonių
Atpirkimo plane yra
pavaizduota teisingumo ir
malonės vienybė. tokiu būdu
teisingumą ir malonę suderinti
galėjo tik beribė Išmintis, o
įgyvendinti - tik begalinė
Galybė. Ši vienybė pripildo visą

dangų nuostabos ir šventos
pagarbos. Žemiškoje
šventykloje kerubai, pagarbiai
žiūrintys į malonės sostą,
simbolizuoja angelų dėmesį,
kurio reikia stebint atpirkimo
darbą. Tai gailestingumo
paslaptis, į kurią geidžia
pažvelgti net angelai, kaip
Dievas gali būti teisingas,
išteisindamas atgailaujantį
nusidėjėlį ir atnaujindamas
savo ryšį su nusidėjusią
žmonija, kaip Kristus galėjo
pasilenkti ir iškelti iš pražūties
prarajos nesuskaičiuojamą

daugybę žmonių, apvilkti juos tyrais savo teisumo apdarais, prilyginti juos angelams, kurie niekada nebuvo nusidėję, ir leisti amžinai gyventi Dievo akivaizdoje.

Kristaus, kaip žmogaus užtarėjo, darbas aprašomas gražioje Zacharijo pranašystėje apie tą, kurio vardas Atžala. pranašas sako: „Jis pastatys VIEŠPATIES šventyklą, turės karališką didybę, sėdės ir valdys savo soste. Bus ir

kunigas, sėdintis savo soste, ir taikus sutarimas tarp jų.”

(Zacharijo 6, 12-13)

„jis pastatys VIEŠPATIES Šventyklą.” Savo pasiaukojimu ir tarpininkavimu Kristus yra ir Dievo Bažnyčios pamatas, ir jos statytojas. Apaštalas paulius nurodo ją kaip kertinį akmenį, „ant kurio darniai auga visas pastatas, tampantis šventykla Viešpatyje, ant kurio ir jūs esate drauge statomi kaip Dievo

buveinė Dvasioje.”

(Efeziečiams 2, 20-22)

„jis turės karališką didybę.”

Kristui priklausos nusidėjusios

giminės atpirkimo šlovė. per

amžių amžius atpirktieji

giedos: „Tam, kuris mus myli ir

nuplovė savo krauju mūsų

nuodėmes [...] - jam šlovė ir

galybė per amžių amžius!

Amen.” (Apreiškimo 1, 5-6)

jis „sėdės ir valdys savo soste.

Bus ir kunigas, sėdintis savo

soste.” jis dar nesėdi savo garbės soste, nes Šlovės karalystė dar neįkurta. Tik tada, kai baigsis jo, kaip tarpininko darbas, „Viešpats Dievas duos jam jo tėvo Dovydo sostą; [...] ir jo karaliavimui nebus galo.”

(Luko 1,32-33) Kaip Kunigas, Kristus sėdi šalia savo Tėvo jo soste. (Apreiškimo 3, 21) Soste šalia amžinai viešpataujančiojo sėdi Tas, kuris „prisiėmė mūsų negalias, sau užsikrovė mūsų skausmus, kuris, kaip ir mes, buvo visai gundytas, tačiau nenusidėjęs, kad galėtų padėti

tiems, kurie yra gundomi. O jei kuris nusidėtų, tai mes turime Užtarėją pas Tėvą.” (žr. kaijo 53, 4; Hebrajams 4, 15; 2, 18; 1 Jono 2, 1) jo perdurtas ir sumuštas kūnas, nepriekaištingas gyvenimas užtikrina jo tarpininkavimą. Sužeistos rankos, perdurtas šonas, kojos su vinių dūrių žymėmis - visa tai užtaria nusidėjusį žmogų, kurio atpirkimas buvo pasiektas taip brangiai.

„Taikus sutarimas tarp jų.“
Tėvo meilė, kuri ne mažesnė
negu Sūnaus meilė, yra
nusidėjusios žmonijos
išgelbėjimo pagrindas. Prieš
palikdamas savo mokinius,
Jėzus pasakė: „Aš net nesakau,
kad AŠ prašysiu Tėvą už jus;
juk patsai Tėvas jus myli.“
(Jono 16, 26-27) „Dievas Kristuje
sutaikė su savimi pasaulį.“ (2
Korintiečiams 5, 19) Dangiškoje
šventykloje bus „taikus
sutarimas tarp jų. Dievas taip
pamilo pasaulį, jog atidavė
savo viengimį sūnų, kad

kiekvienas, kuris jį tiki,
nepražūtų, bet turėtų amžinąjį
gyvenimą.” (Jono 3, 16)

Taigi šventasis Raštas aiškiai
atsako į klausimą: „Kas yra
šventykla?” Biblijoje pavartotas
žodis šventykla, viena vertus,
reiškia padangtę, kurią pagal
dangiškąjį pavyzdį pastatė
Mozė, antra vertus, tai tikroji
padangtė danguje, kurią
nurodo žemiškoji šventykla.
mirus Kristui, baigėsi simbolinė
tarnystė. Tikroji padangtė

danguje yra naujosios sandoros šventykla. Kadangi Danieliaus pranašystė (8, 14) išsipildė, šventykla, apie kurią joje kalbama, turi būti naujosios sandoros šventykla. 1844 m., kai pasibaigė pranašiškas 2300 vakarų ir rytmečių laikotarpis, žemėje nebuvo šventyklos. Taigi pranašystė: „Du tūkstančiai trys šimtai vakarų ir rytmečių, o po to šventykla bus apvalyta“ neabejotinai nurodo dangiškąją šventyklą.

tačiau lieka atsakyti į
svarbiausią klausimą: kas yra
šventyklos apvalymas?
senajame testamente kalbama
apie žemiškosios šventyklos
apvalymo tarnystę. ar danguje
reikia kažką apvalyti? Laiško
hebrajams 9-ame skyriuje
aiškiai kalbama tiek apie
žemiškosios, tiek apie
dangiškosios šventyklos
apvalymą. „Bemaž viskas pagal
Įstatymą apvaloma krauju, ir be
kraujo praliejimo nėra
atleidimo. taigi buvo būtina
šitaip apvalyti dangiškųjų

dalykų atvaizdus, o pačius dangaus dalykus - geresnėmis aukomis negu šitos” (Hebrajams 9, 22-23), brangiuoju Kristaus krauju.

Ir apeiginės, ir tikrosios tarnystės metu apvalymas turėjo būti atliekamas krauju: pirmuoju atveju - gyvulių krauju, antruoju - Kristaus krauju. Nurodydamas priežastį, kodėl apvalymui reikalingas kraujas, apaštalas Paulius teigia, kad „be kraujo

praliejimo nėra nuodėmių
atleidimo.” Nuodėmių
atleidimas, t. y. jų pašalinimas,
- tai darbas, kuris turi būti
atliktas. tačiau kaip gali
nuodėmė būti susieta su
šventykla, nesvarbu, ar ji būtų
danguje, ar žemėje? Atsakymą į
šį klausimą galima sužinoti
tyrinėjant apeiginę tarnys tę,
nes ėjusieji tarnystę žemėje
kunigai tarnavo „dangiškųjų
dalykų paveikslui ir šešėliui.”
(Hebrajams 8, 5)

tarnystė žemiškoje šventykloje
susidėjo iš dviejų veiksmų:
kunigai kasdien eidavo tarnybą
šventojoje, o vieną kartą per
metus vyriausiasis kunigas
atlikdavo ypatingą atpirkimo
veiksmą šventų švenčiausioje,
kad apvalytų šventyklą.
atgailaujantis nusidėjėlis
kasdien atnešdavo auką prie
padangtės durų ir, uždėjęs
ranką ant gyvulio galvos,
išpažindavo savo nuodėmes,
tuo veiksmu perkeldamas jas
nuo savęs nekaltai aukai. po to
gyvulys būdavo papjaunamas.

„Be kraujo praliejimo nėra atleidimo“, - sako apaštalas.

„Nes kūno gyvybė yra kraujyje.“ (Kunigų 17, 11)

Sulaužytas Dievo Įstatymas reikalavo nusidėjėlio gyvybės. Pralietą kraują, simbolizuojantį prarastą nusidėjėlio gyvybę, kurio kaltę dabar perėmė auka, kunigas nunešdavo į šventų švenčiausiąją ir juo apšlakstydavo uždangą, už kurios buvo Skrynia su Įstatymu, kurį nusidėjėlis pažeidė. Šia apeiga, įnešant kraują, nuodėmė simboliškai

patekdavo į šventyklą. Kai kuriais atvejais kraujas nebūdavo nešamas į šventąją, tačiau tuomet kunigas turėdavo suvalgyti gyvulio mėsą, kaip Mozė nurodė Aarono sūnums: „[...] Dievas ją davė jums, kad nuvalytumėte bendrijos kalnę, atliktumėte permaldavimą jų labui VIEŠPATIES akivaizdoje!” (Kunigų 10, 17) Ir viena, ir kita apeiga simbolizavo nuodėmės perkėlimą nuo atgailaujančio nusidėjėlio į šventyklą.

Tokia tarnystė buvo atliekama kasdien ištisus metus, ir taip Izraelio nuodėmės buvo perkeliamos į šventyklą, todėl iškilo būtinybė jas panaikinti. Dievas įsakė, kad kiekviena šventa patalpa būtų apvalyta ypatinga permaldavimo apeiga. „Taip jis atliks permaldavimą už šventyklą, už izraelitų apeiginį nešvarumą ir už jų nusikaltimus bei visas nuodėmes. Tą pat padarys ir už Susitikimo Palapinę, stovinčią

tarp jų, viduryje jų
nešvarumų.” (Kunigų 16, 16)
permaldavimas taip pat turėjo
būti atliekamas ir už aukurą:
„Apvalys jį nuo visų izraelitų
apeiginių nešvarumų ir
pašventins.” (Kunigų 16, 19)

Vieną kartą per metus, didžiąją
permaldavimo dieną, kunigas
įžengdavo į šventų
švenčiausiąją, kad apvalytų
šventyklą. Taip buvo
užbaigiamas metinių apeigų
ciklas. Permaldavimo dieną

prie Padangtės durų atvedavo
du ožius ir buvo traukiami
burtai, „kad patirtų, katras iš
ožių yra VIEŠPAČIUI, o katras
- Azazeliui.“ (Kunigų 16, 8)

Ožys, kuris tekdavo Viešpačiui,
būdavo aukojamas kaip atnaša
už žmonių nuodėmes, o
kunigas turėdavo nunešti jo
kraujo už uždangos, apšlakstyti
juo malonės sostą ir priešais jį.
Krauju taip pat apšlakstydavo
smilkymo aukurą, esantį
priešais uždangą.

„Tada Aaronas uždės gyvajam ožiui ant galvos abi rankas, išpažins virš jo visas izraelitų kaltes ir visus jų nusižengimus, visas jų nuodėmes sudėdamas ožiui ant galvos. O ožį per tam tikslui paskirtą žmogų išsiųs į dykumą. Taip ožys išneš ant savęs visas jų kaltes į tyrus.”
(Kunigų 16, 21-22) Tas ožys nebegriždavo į izraelitų stovyklą, o žmogus, kuris jį išvesdavo, turėdavo nusiplauti kūną vandeniu ir išsiskalbti drabužius, tik po to galėjo grįžti į stovyklą.

Visa apeiga buvo skirta tam, kad izraelitų širdys suvoktų Dievo šventumą ir prisimintų Jo bjaurėjimąsi nuodėme. Jie turėjo įsisąmoninti, kad prisilietimas prie nuodėmės suteršia žmogų. Vykstant permaldavimui, kiekvienas žmogus turėjo nužeminti savo sielą. Visus reikalus reikėjo atidėti į šalį. Visa Izraelio bendrija turėjo praleisti tą dieną iškilmingai nusižemindama prieš Dievą, melddamasi,

pasninkaudama ir atidžiai
tirdama savo širdį.

Apeiginė tarnystė turi savyje
svarbių tiesų apie
permaldavimą. Vietoj
nusidėjėlio buvo aukojamas
pakaitalas, tačiau atnašos
kraujas nenuplaudavo
nuodėmių. Todėl nuodėmės
būdavo perkeliamos į
šventyklą. Praliedamas kraują,
nusidėjėlis pripažindavo
Įstatymo autoritetą,
išpažindavo savo kaltę, nes

pažeidė Įstatymą, ir, tikėdamas
ateisiančiu Išgelbėtoju,
išreikšdavo norą gauti
atleidimą. Vis dėlto žmogus
nebūdavo galutinai
atleidžiamas nuo Įstatymo
pasmerkimo. Permaldavimo
dieną vyriausiasis kunigas,
aukodamas atnašą už visą
bendriją, įeidavo į šventų
švenčiausiąją su atnašos krauju
ir apšlakstydavo juo malonės
sostą, tiksliai virš Įstatymo
plokščių, kad taip patenkintų jo
reikalavimus. Po to kaip
tarpininkas jis prisiimdavo

nuodėmes sau ir išnešdavo jas iš šventyklos. uždėjęs rankas ant atpirkimo ožio galvos, jis išpažindavo visas nuodėmes, taip simboliškai perkeldamas jas nuo savęs atpirkimo ožiui. Ožys jas išnešdavo, ir buvo tikima, kad žmonės visiems laikams nuo jų išsilaisvina.

tokia buvo tarnystė

„dangiškųjų dalykų paveikslui ir šešėliui.“ Žemiškosios šventyklos apeiginė tarnystė iš esmės atspindėjo tarnystę,

vykstančią dangiškoje
šventykloje. Įžengęs į dangų
mūsų Išgelbėtojas pradėjo eiti
Vyriausiojo Kunigo tarnystę.
Apaštalas Paulius sako: „Mat
Kristus įžengė ne į rankų darbo
šventovę - tikrosios atvaizdą,
bet į patį dangų, kad nuo dabar
mus užtartų, stovėdamas
priešais Dievo veidą.“
(Hebrajams 9, 24)

Kunigo tarnystė ištisus metus
pirmojoje šventyklos patalpoje,
už uždangos, kuri prilygo

durims ir skyrė šventąją nuo išorinio kiemo, simbolizuoja Kristaus tarnystę įžengus į dangų. Kunigas kasdien aukodavo Dievui kraujo atnašas už nuodėmę ir degino smilkalus, kurie kilo į dangų kartu su izraelitų maldomis. Taip ir Kristus atnešė Tėvui savo kraują už nusidėjėlius ir kartu su mielu savo teisumo kvapu ir atgailaujančių tikinčiųjų maldomis padėjo priešais Jį. Tokia tarnystė buvo atliekama pirmojoje

dangiškosios šventyklos
patalpoje.

Į dangiškąją šventyklą nukrypo
ir Kristaus mokinių tikėjimas,
kai Jis įžengė į dangų. Ten buvo
jų viltis, kuri, pasak apaštalo
Pauliaus, „yra tarsi saugus ir
tvirtas sielos inkaras,
prasiskverbiantis pro uždangą
vidun, kur už mus kaip
pirmtakas įžengė Jėzus, tapęs
amžiams Vyriausiuoju Kunigu,
kuris ne ožių ar veršių krauju,
bet savuoju krauju vieną kartą

visiems laikams įžengė į šventyklą ir įvykdė amžinąjį atpirkimą.” (Hebrajams 6, 19-20; 9, 12)

Aštuoniolika amžių ši tarnystė buvo atliekama pirmojoje šventyklos patalpoje. Kristaus kraujas, pralietas už atgailaujančius tikinčiuosius, užtikrino jiems Tėvo atleidimą ir pripažinimą, tačiau jų nuodėmės ir toliau liko įrašytos dangaus knygose. Kaip apeigine tarnyste žemiškoje

šventykloje metų pabaigoje
buvo atliekamas
permaldavimas, taip ir prieš
Kristui užbaigiant žmonijos
išgelbėjimo darbą reikėjo, kad
iš dangiškosios šventyklos būtų
pašalintos visos nuodėmės. Ši
tarnystė prasidėjo pasibaigus
pranašiškam 2300 vakarų ir
rytmečių laikotarpiui. Kaip
išpranašavo pranašas
Danielius, tuo metu mūsų
Vyriausiasis Kunigas įėjo į
šventų švenčiausiąją, kad
atliktų paskutinę savo

iškilmingo darbo dalį -
apvalytą šventyklą.

Kaip senovėje žmonių
nuodėmės tikėjimu būdavo
perkeliamos ant atnašų už
nuodėmes ir su jų krauju
simboliškai patekdavo į
žemiškąją šventyklą, taip ir
naujosios sandoros laikais
atgailaujančiųjų nuodėmės
tikėjimu perkeliamos Kristui ir
iš tikrųjų patenka į dangiškąją
šventyklą. Nuodėmių
panaikinimu, kuriomis ji buvo

suteršta, buvo simboliškai apvaloma žemiškoji šventykla, o tikrasis dangiškosios šventyklos apvalymas turi būti atliktas panaikinant, arba ištrinant dangaus knygoje įrašytas nuodėmes. Tačiau prieš tai reikia peržiūrėti tas knygas, kad būtų galima nuspręsti, kas atgailaudamas už nuodėmes ir tikėdamas Kristumi turės atpirkimo malonę. todėl šventyklos apvalymas apima ir teisminį tyrimą. šį darbą reikia atlikti prieš Kristui ateinant išgelbėti savo tautą, nes kai Jis

ateis, atsineš atlygį ir
kiekvienam atmokės pagal jo
darbus. (žr. Apreiškimo 22, 12)

taigi tie, kurie sekė pranašiško
žodžio šviesa, pamatė, kad,
užuot atėjęs į žemę pasibaigus
pranašiskam 2300 vakarų ir
rytmečių laikotarpiui 1844 m.,
Kristus įžengė į dangiškosios
šventyklos šventų
švenčiausiąją, kad galėtų atlikti
baigiamąjį permaldavimo
darbą prieš ateidamas į žemę.

taip pat paaiškėjo, kad tuo tarpu, kai ožio aukojimas už nuodėmes nurodė Kristų kaip auką, o vyriausiasis kunigas simbolizavo Kristų kaip tarpininką, atpirkimo ožys įkūnijo šėtoną, nuodėmės pradininką, kuriam galiausiai bus užkrautos visų tikrųjų atgailautojų nuodėmės. Kai vyriausiasis kunigas už nuodėmes atnašaudavo kraują ir pašalindavo iš šventyklos nuodėmes, jos būdavo užkraunamos atpirkimo ožiui. Kai Kristus savo tarnystės

pabaigoje savo krauju pašalins
savo tautos nuodėmes iš
dangiškosios šventyklos, jos
bus užkrautos šėtonui, kuriam
po Dievo teismo bus paskirta
galutinė bausmė. Atpirkimo
ožys buvo paleidžiamas į
negyvenamą dykumą, kad
niekados daugiau negrįžtų į
Izraelio stovyklą. taip ir šėtonas
bus visiems laikams pašalintas
iš Dievo ir Jo tautos akivaizdos.
Jis bus galutinai sunaikintas
sunaikinus nuodėmes ir
nusidėjėlius.

24. Šventų Švenčiausioje

Šventyklos klausimas buvo raktas, padėjęs atverti 1844 m. nusivylimo paslaptį. jis paaiškino nuoseklią ir harmoningą tiesos sistemą, kuri įrodo, kad Dievo ranka vadovavo didžiajam adventistų judėjimui, ir atskleidžia dabartinę Dievo tautos pareigą. Kaip jėzaus mokiniai po baisios sielvarto ir nusivylimo nakties nudžiugo, išvydę Viešpatį- , taip dabar džiaugėsi tie, kurie

tikėjosi jo antrojo atėjimo. jie
vylėsi, kad Jis šlovingai
pasirodęs atlygins savo
tarnams. Jų viltys sudužo, todėl
jie pametė jėzų iš akių ir kaip ir
Marija prie kapo verkė: „Paėmė
mano Viešpatį ir nežinau, kur jį
padėjo.“ Šventų švenčiausioje
dabar jie vėl pamatė jį, savo
gailestingą Vyriausiąjį Kunigą,
kuris netrukus turėjo ateiti kaip
jų Karalius ir Išvaduotojas.
Šventyklos šviesa apšvietė
praeitį, dabartį ir ateitį. jie
suprato, kad Dievas juos vedė
savo neklystančios apvaizdos

keliu. Kaip ir pirmieji mokiniai jie nevisiškai suprato žinią, kurią patys skelbė, tačiau ta žinia nekėlė jiems jokių abejonių. Skelbdami ją, jie įvykdė Dievo sumanymus, ir jų triūsas buvo ne veltui Viešpatyje. Atgimę „gyvai vilčiai, jie džiūgavo neapsakomu ir šlovingiausiu džiaugsmu.“

Danieliaus pranašystė (8,14):
„Du tūkstančiai trys šimtai vakarų ir rytmečių, o po to

šventykla bus apvalyta” ir
Pirmojo angelo žinia: „Bijokite
Dievo ir atiduokite jam
pagarbą, nes atėjo jo teismo
valanda” liudijo Kristaus
tarnystę dangiškosios
šventyklos šventų
švenčiausioje, teisminį tyrimą,
o ne Kristaus antrąjį atėjimą,
kai Jis turėjo ateiti, kad atpirktų
savo tautą ir sunaikintų
nedorėlius. Buvo suklysta ne
skaičiuojant pranašiškus
laikotarpius, o numatant
įvykius, kurie įvyks, kai baigsis
pranašiškas 2300 vakarų ir

rytmečių laikotarpis. Dėl šios klaidos tikintieji nusivylė, nors viskas, kas buvo išpranašauta ir ko jie galėjo tikėtis, remdamiesi šventuoju Raštu, išsipildė. Kaip tik tuo metu, kai jie apraudojo sudužusias viltis, realiu tapo žinios išpranašautas įvykis, kuris turėjo įvykti prieš ateinant Viešpačiui atlyginti savo tarnams.

Kristus atėjo, tačiau ne į žemę, kaip jie tikėjosi, o, remiantis apeiginėmis pamaldomis,

įžengė į dangiškiosios Dievo
šventyklos šventų
švenčiausiąją. pranašas
Danielius apibūdina jį kaip
priėjusį tuo metu prie
Ilgaamžio: „Vis stebėdamas
nakties regėjimus, pamačiau
tarsi Žmogaus sūnų, ateinantį
dangaus debesimis. jis priėjo
prie Ilgaamžio“, - o ne atėjo į
žemę, - „ir buvo Jam
pristatytas.“ (Danieliaus 7, 13)

Šį atėjimą taip pat išpranašavo
ir pranašas Malachijas: „‘Staiga

ateis į savo šventyklą Viešpats,
kurio jūs ieškote. sandoros
pasiuntinys, kurio jūs trokštate,
tikrai jau ateina', - sako Galybių
VIEŠPATS." (Malachijo 3, 1)
Viešpaties vaikai nesitikėjo, kad
Jis įžengs į šventyklą, jie norėjo
pamatyti Jį ateinantį į žemę iš
dangaus liepsnojančioje ugnyje,
ir vylėsi, kad Jis „atmokės
tiems, kurie nepažįsta Dievo ir
nepaklūsta mūsų Viešpaties
Jėzaus Evangelijai." (2
Tesalonikiečiams 1, 7—8)

Žmonės dar nebuvo pasirengę sutikti savo Viešpatį, todėl turėjo ruoštis tam įvykiui. Jiems reikėjo šviesos, kuri nukreiptų jų mintis į dangiškąją Dievo šventyklą. Kai žmonės tikėdami seks paskui savo Vyriausiąjį Kunigą Jam tarnaujant šventykloje, jie supras savo naujas pareigas. Bažnyčia turėjo gauti dar vieną išpėjančią ir pamokančią žinią.

pranašas sako: „Bet kas gali ištvirti Jo atėjimo dieną ir kas

gali išsilaikyti, Jam
pasirodžius? Juk Jis - lyg
lydytojo ugnis ir lyg skalbėjų
šarmas. Jis sėdės kaip sidabro
lydytojas bei valytojas ir valys
Levio palikuonis bei lydys juos
kaip auksą ir sidabrą tol, kol jie
neaukos teisumo atnašų
VIEŠPAČIUI." (Malachijo 3, 2-
3) Kai Kristus nebetarpininkaus
dangiškoje šventykloje,
gyvenantieji žemėje stos prieš
šventąjį Dievą be užtarėjo. jų
drabužiai turi būti nesutepti,
charakteris - apvalytas nuo
nuodėmės atpirkimo krauju.

Dievo malone ir savo didelių pastangų dėka jie turi laimėti kovą su blogiu. Kol danguje vyksta teisminis tyrimas ir atgailaujančių tikinčiųjų nuodėmės šalinamos iš šventyklos, Dievo tauta žemėje turi apsivalyti nuo nuodėmių ir atsikratyti ydų. Šis darbas aiškiau pavaizduotas Apreiškimo knygos 14-ame skyriuje.

Kai šis darbas bus atliktas,
Kristaus sekėjai bus pasirengę

Jo atėjimui. „Tuomet Judo ir Jeruzalės atnašos bus tokios pat malonios VIEŠPAČIUI, kaip senovės dienomis ir praeities metais.” (Malachijo 3, 4)

Tuomet Bažnyčia, kurią mūsų Viešpats priims savo atėjimo dieną, bus „garbinga Bažnyčia, neturinti jokios dėmės, nei raukšlės, nei nieko tokio.”

(Efeziečiams 5, 27) Tada ji bus „tarsi aušra, graži kaip mėnulis, šviesi tartum saulė, pagarbia baimę kelianti kaip pulkas su vėliavomis.” (Giesmių giesmės 6, 10)

Pranašas Malachijas kalba ne tik apie Viešpaties įėjimą į šventyklą, bet ir apie Jo antrąjį atėjimą ir Teismo nuosprendžio įvykdymą: „‘Pasirodysiu pas jus teisti ir tuoju liudysiu prieš raganius, prieš svetimautojus, prieš melagingai prisiekiančius, prieš tuos, kurie apgauna samdinį dėl algos, skriaudžia našlę ir našlaitį, prieš tuos, kurie atstumia ateivį ir Manęs nebijo’, - sako Galybių VIEŠPATS.” (Malachijo 3, 5)

Judas vaizduoja tą pačią sceną taip: „Štai atėjo Viešpats su miriadais savo šventųjų įvykdyti visiems teismo ir nubausti visų bedievių už visus bedieviškus darbus.“ (Judo 14-15) Apibūdintas atėjimas ir Viešpaties įėjimas į šventyklą yra visiškai skirtingi įvykiai.

Kristaus, kaip mūsų Vyriausiojo Kunigo įėjimas į šventų švenčiausiąją, kad apvalytų šventyklą, aprašytas Danieliaus knygoje (8, 14),

Žmogaus Sūnaus priėjimas prie
Ilgaamžio, apibūdintas toje
pačioje knygoje (7, 13), ir
Viešpaties įėjimas į savo
šventyklą, išpranašautas
pranašo Malachijo, - visa tai yra
tas pats įvykis, kurį Kristaus
palyginime apie dešimtį
mergaičių vaizduoja jaunikio
atėjimas į vestuvių pokylį.
(Mato 25)

1844 m. vasarą ir rudenį buvo
paskelbta žinia: „Štai Jaunikis!“
Tada išsiskyrė dvi žmonių

grupės, kurias vaizdavo paikos ir protingos mergaitės. Vieni džiaugsmingai laukė Viešpaties atėjimo ir rūpestingai ruošėsi Jį pasitikti, kiti - veikiami baimės ir skatinami akimirkos polėkio tenkinosi tiesos teorija, todėl neteko Dievo malonės.

Palyginimas teigia, kad atėjus jauniui, tos, „kurios buvo pasiruošusios, įėjo kartu su juo į vestuves.“ Čia aprašytasis jaunikis ateina prieš vestuves.

Vestuvės simbolizuoja Karalystės paveldėjimą. Kristus paveldės Karalystę. Šventasis

miestas, Naujoji Jeruzalė, kuri yra Karalystės sostinė ir simbolizuoja ją, vadinama jaunąja, Avinėlio sužadėtine. Angelas pasakė apaštalui Jonui: „Eikš, parodysiu tau jaunąją Avinėlio sužadėtinę.“ „Ir nunešė mane dvasioje ant didelio ir aukšto kalno, - sako apaštalas, - ir parodė man šventąjį miestą, Jeruzalę, nužengiančią iš dangaus, nuo Dievo.“ (Apreiškimo 21, 9-10) Taigi jaunoji simbolizuoja Šventąjį miestą, o mergaitės, einančios pasitikti jauniki, -

Bažnyčią. Apreiškimo knygoje pasakyta, kad Dievo vaikai bus vestuvių pokylio svečiai.

(Apreiškimo 19, 9) Jeigu jie yra svečiai, tai negali būti jaunąja.

Kristus, kaip liudija pranašas Danielius, gaus iš Ilgaamžio „valdžią, garbę ir Karalystę“.

(7, 14) Jis gaus Naująją Jeruzalę, savo Karalystės sostinę,

„išpuoštą kaip nuotaką savo sužadėtiniui.“ (Apreiškimo 21,

2) Gavęs Karalystę, Jis ateis savo šlovėje kaip karalių

Karalius ir viešpačių Viešpats, kad išgelbėtų savo vaikus,

kurie susės Jo Karalystėje „prie stalo su Abraomu, Izaoku ir Jokūbu” (Mato 8, 11; Luko 22, 30) ir dalyvaus Avinėlio vestuvių pokylyje.

1844 m. vasarą paskelbta žinia Štai Jaunikis! įtikino tūkstančius, kad Viešpats ateis netrukus. Nustatytu laiku Jaunikis atėjo, tačiau ne į žemę, kaip tikėjosi žmonės, o priėjo prie Ilgaamžio danguje, atėjo į vestuves, kad gautų savo Karalystę. „Kurios buvo

pasiruošusios, įėjo kartu su Juo [Jaunikiu] į vestuves, ir durys buvo uždarytos.” Žmonės negalėjo dalyvauti vestuvėse, nes jos vyko danguje, o jie buvo žemėje. Kristaus sekėjai turėjo laukti savo Šeimininko, grįžtančio iš vestuvių. (žr. Luko 12,36) Tačiau jiems reikėjo suprasti Jo darbą ir sekti Juo tikėjimu, kai Jis stosis priešais Dievą. Tai buvo turėta omeny, kai buvo teigiama, kad jie „įėjo kartu su Juo į vestuves”.

Pasak palyginimo, su jaunikiu į vestuves įėjo tik tos, kurios pasiėmė ne tik žibintus, bet ir indus su alyva. tie, kurie žinojo šventojo Rašto tiesą ir buvo gavę Dievo Dvasios bei jo malonės, kurie sunkiausių išbandymų naktį kantriai laukė, tyrinėdami Bibliją, nes norėjo gauti aiškesnę šviesą, suprato dangiškosios šventyklos esmę ir išgelbėtojo tarnystės permainą. tikėdami jie sekė paskui jį jo tarnystėje dangiškoje šventykloje. tie, kurie priima šias tiesas iš

šventojo rašto liudijimų ir seka paskui Kristų tikėjimu, kai jis stoja priešais Dievą, kad atliktų paskutiniąją tarpininko tarnystę, ir ruošiasi priimti savo Karalystę, - visi jie simboliškai yra pavadinti einančiais į vestuves.

Evangelijos pagal Matą 22-ojo skyriaus palyginime taip pat naudojamas vestuvių simbolis. Ten aiškiai pasakyta, kad teisminis tyrimas įvyks prieš vestuves. Prieš vestuvių pokylį

karalius atėjo įsitikinti, ar visi svečiai apsivilkę vestuvių drabužius, t. y. ar visų charakteris nepriekaištingas ir išbalintas Avinėlio krauju. (žr. Mato 22, 11; Apreiškimo 7, 14) Žmogus, kuris nevilki vestuvių drabužio, išvejamas; visi kiti, kurie randami vestuvių drabužiais, pripažįstami priimtini Dievui, yra verti įeiti į jo karalystę ir sėdėti su juo soste. Šis charakterio ištyrimas nustato, kas yra pasirengęs įeiti į Dievo karalystę; taip vyksta tiriamasis teismas, baigiamasis

darbas, kuris atliekamas
dangiškoje šventykloje.

Kai tiriamasis darbas bus
baigtas, kai visų amžių Kristaus
sekėjų bylos bus iširtos,
tuomet, o ne anksčiau, baigsis
malonės laikas ir jos durys bus
uždarytos. Taigi vienas
trumpas sakinytis: „Kurios buvo
pasiruošusios, įėjo kartu su
jaunikiu į vestuves, ir durys
buvo uždarytos“, nukelia mus į
tą laiką, kai Išgelbėtojo tarnyste

šventykloje baigsis didysis
žmonijos išgelbėjimo darbas.

Kaip matėme, žemiškoji
šventykla buvo sukurta pagal
dangiškosios paveikslą. Kai
Permaldavimo dieną
vyriausiasis kunigas įeidavo į
šventų švenčiausiąją, pirmojoje
patalpoje - šventojoje - apeigos
būdavo nutraukiamos. Dievas
nurodė: „Nė vieno žmogaus
neturi būti Susitikimo
Palapinėje, kai jis įeina atlikti
permaldavimo šventykloje už

save, savo namus ir visą Izraelio bendriją.” (Kunigų 16, 17) Kai Kristus baigė savo tarnystę pirmoje patalpoje, Jis įėjo į antrąją - šventų švenčiausiąją - atlikti baigiamąjį permaldavimo darbą.

pasibaigus tarnavimui pirmoje patalpoje, jis prasidėdavo antroje. permaldavimo dieną vyriausiasis kunigas, atlikęs apeigines pamaldas išeidavo iš šventosios vietos, kad stotų Dievo akivaizdoje. jis atnašaudavo kraujo auką už visos Izraelio tautos nuodėmes,

nes žmonės nuoširdžiai
atgailavo klydę. Taigi Kristus
baigė tik vieną savo kaip
tarpininko darbo dalį ir pradėjo
kitą. jis vis dar savo krauju
prašo savo tėvą atleisti
nusidėjėliams jų nuodėmes.

1844 m. adventistai nesuprato
šių tiesų. praėjus laikui, kai
buvo tikimasi sulaukti
Išgelbėtojo, jie vis dar vylėsi,
kad jis netrukus ateis. jie manė,
kad išaušo diena, kada Kristus
kaip tarpininkas prieš Dievą

tuoj baigs savo darbą. jiems atrodė, kad ir Biblija mokė, jog malonės laikas žmonėms baigsis visiškai prieš pat Viešpaties atėjimą debesyse. tai jiems paaiškėjo iš tų šventojo Rašto tekstų, kurie nurodė laiką, kai žmonės ieškos, belsis ir raudos prie malonės durų, tačiau jos neatsidarys. todėl ėmė galvoti, kad dabar, kai jie laukė Kristaus, prasidėjo trumpas laikotarpis, trunkantis prieš jo atėjimą. paskelbę įspėjančią žinią, kad teismo diena jau netoli, jie jautė, kad

pasauliui pranešė viską, kad
nusimetė nuo savęs
atsakomybę už nusidėjėlių
išgelbėjimą, o įžūlios ir
šventvagiškos netikinčiųjų
pašaipos jiems dar kartą įrodė,
kad Dievo Dvasia paliko tuos,
kurie atmetė jo malonę. Visa tai
patvirtino jų įsitikinimą tuo,
kad malonės laikas baigėsi
arba, kaip jie tada teigė,
„malonės durys buvo
uždarytos.“

Vis dėlto tyrinėdami
nesuprastą šventyklos
keblumą, jie gavo daugiau
šviesos. jie suvokė, kad buvo
teisūs, tikėdami, jog 2300
vakarų ir rytmečių laikotarpio
pabaiga 1844 m. pažymėjo
svarbų įvykį. Nors paaiškėjo,
kad vilties ir malonės durys,
per kurias aštuoniolika
šimtmečių žmonės galėjo
patekti pas Dievą, užsidarė, bet
atsidarė kitos durys, ir
žmonėms buvo siūlomas
nuodėmių atleidimas, kuriam
šventų švenčiausioje

tarpininkavo Kristus. Baigėsi
viena jo tarnystės dalis, ją
pakeitė kita. taigi dangiškosios
šventyklos, kur Kristus tęsė
savo tarnystę už nusidėjėlius,
durys dar buvo atviros.

Dabar jie suprato tikrąją
Kristaus žodžių reikšmę
Apreiškime Jonui, tie žodžiai
buvo pasakyti specialiai to
meto Bažnyčiai: „Tai kalba
Šventasis, Tiesakalbis, turintis
Dovydo raktą, - Tas, kuris
atrakina, ir niekas

nebeužrakina, užrakina, ir niekas nebeatrakina. Aš žinau tavo darbus. Štai atvėriau prieš tave duris, ir niekas nebegali jų užrakinti.” (Apreiškimo 3, 7-8)

Tie, kurie tikėjimu seka paskui Jėzų didžiajame permaldavimo darbe, nusipelno Jo tarpininkavimo malonės, o tie, kurie atmeta šviesą apie Jo tarnystę, negauna nieko. Atmetę jiems suteiktą šviesą ir atsisakę patikėti Juo kaip pasaulio Išgelbėtoju, Kristui

atėjus pirmą kartą, žydai negavo Jo atleidimo. Kai Jėzus, įžengęs į dangų, savoju krauju įžengė į dangiškąją šventyklą, kad išlietų ant savo mokinių tarpininkavimo palaiminimus, žydai liko visiškoje tamsoje ir tebeaukojo bevertes atnašas. Tarnavimas dangiškųjų dalykų paveikslui ir šešėliui baigėsi. Durys, per kurias anksčiau žmonės galėdavo patekti pas Dievą, užsivėrė. Žydai atsisakė ieškoti Jo tame vieninteliame kelyje, kuriame buvo galima Jį rasti, t. y. jie netikėjo Jo tarnyste

dangiškoje šventykloje. Todėl jie negalėjo bendrauti su Dievu. Durys jiems buvo uždarytos. Jie nepripažino Kristaus kaip tikrosios aukos ir kaip vienintelio Dievo tarpininko, taigi negalėjo nusipelnyti Jo tarpininkavimo malonių.

Netikinčių žydų padėtis iliustruoja tariamųjų krikščionių, kurie nenori nieko žinoti apie mūsų gailestingo Vyriausiojo Kunigo darbą, nerūpestingumą ir netikėjimą.

Apeiginių pamaldų metu, kai
vyriausiasis kunigas įeidavo į
šventų švenčiausiąją, visa
Izraelio tauta turėdavo
susirinkti prie šventyklos ir
rimtai nusižeminti prieš Dievą,
kad gautų nuodėmių atleidimą
ir nebūtų atskirta nuo
bendruomenės. Mums,
gyvenantiems Permaldavimo
dienos provaizdyje, daug
svarbiau suprasti savo
Vyriausiojo Kunigo darbą ir
žinoti, ko iš mūsų reikalaujama.

Žmonės negali nebaudžiami
atmesti įspėjimą, kurį Dievas
maloningai jiems siuntė. Žinia
iš dangaus buvo siųsta
pasauliui Nojaus laikais, o
žmonių išgelbėjimas priklausė
nuo to, kaip jie priims tą žinią.
Jie atmetė įspėjančią žinią, todėl
Dievo Dvasia pasitraukė nuo
nuodėmingos giminės, ir jie
žuvo tvano vandenyse.

Abraomo laikais nusikaltę
Sodomos gyventojai neteko
Dievo malonės, ir ugnis, kritusi
iš dangaus, sunaikino visus,
išskyrus Lotą, jo žmoną ir dvi

dukteris. Taip buvo ir Kristaus laikais. Dievo sūnus pasakė tos kartos netikintiems žydams:

„Štai jūsų namai bus jums palikti tušti.“ (Mato 23, 38)

Žiūrėdama į paskutiniąsias dienas, ta pati Beribė Galia skelbia tiems, kurie atsisakė mylėti tiesą, kuri būtų juos išganiusi: „todėl Dievas jiems siunčia galingą paklydimą, idant tikėtų melu; taip bus nuteisti visi, kurie netikėjo tiesa, bet pamėgo neteisybę.“

(žr. 2 Tesalonikiečiams 2, 10-12)

Jie atmeta Jo Žodžio mokymą, o

Dievas atitraukia savo Dvasią ir palieka juos apgaulės, kurią jie pamėgo, valdžioje.

tačiau Kristus užtaria žmones, todėl visi, kurie siekia tiesos, gaus jos šviesą. Nors adventistai iš pradžių nesuprato tiesos apie šventyklą, bet vėliau šventojo Rašto dėka viskas paaiškėjo.

praėjo 1844 metai. baigėsi laikas, kai buvo laukiama Kristaus; tiems, kurie toliau

tikėjo ir laukė Viešpaties,
prasidėjo didžiausių
išmėginimų metas. Vienintelė
paguoda, kad jų pozicija yra
teisinga, buvo šviesa, kuri
nukreipė jų mintis į dangiškąją
šventyklą. Kai kurie pakeitė
savo požiūrį apie pranašišku
laikotarpių skaičiavimo
teisingumą ir priskyre žmonių
ar net šėtono veiklai tą galingą
šventosios Dvasios įtaką, kuri
lydėjo adventistų judėjimą. Kiti
tvirtai tikėjo, kad išbandymui,
kurį jie patyrė, vadovavo
Viešpats. Jie budėjo ir meldėsi,

norėdami sužinoti Dievo valią,
nes suprato, kad jų didysis
Vyriausiasis Kunigas pradėjo
antrąją tarnystės dalį. Sekdami
paskui jį tikėjimu, jie suprato
baigiamojo bažnyčios darbo
esmę. Taigi jie aiškiau
įsisąmonino pirmojo ir antrojo
angelo skelbiamas žinias, buvo
pasirengę priimti ir perduoti
pasauliui iškilmingą trečiojo
angelo įspėjančią žinią. (žr.
Apreiškimo 14)

25. Nekintamas Dievo Įstatymas

„Ir atsidarė danguje Dievo šventykla, ir pasirodė šventykloje Jo Sandoros skrynia.“ (Apreiškimo 11, 19)
Dievo sandoros skrynia yra šventų švenčiausioje, antrojoje šventyklos patalpoje. atliekant apeigas žemiškoje šventykloje, kuri buvo paveikslas ir atspindys dangiškųjų dalykų , ši patalpa buvo atidaroma tik didžiąją permaldavimo dieną,

kad šventykla galėtų būti
apvalyta. todėl skelbimas, kad
danguje atsidarė Dievo
šventykla ir buvo matoma Jo
Sandoros skrynia, nurodo, jog
1844 m. atsivėrė dangiškosios
šventyklos šventų švenčiausioji,
kai Kristus įėjo ten užbaigti
atpirkimo darbą. ir tie, kurie
pasitikėdami sekė didįjį
Vyriausiąjį Kunigą, kai jis
pradėjo savo tarnystę šventų
švenčiausioje, pamatė jo
sandoros skrynią. tyrinėdami
ne iki galo suprastą tiesą apie
šventyklą, jie suprato

Išgelbėtojo tarnystės permainą
ir pamatė, kad dabar jis eina
savo tarnystės pareigas priešais
Dievo skrynią, savo krauju
prašydamas atleisti
nusidėjėliams jų nuodėmes.

skrynioje žemiškoje padangtėje
buvo dvi akmeninės plokštės,
kuriose buvo įrašyti Dievo
Įstatymo įsakymai. skrynia tik
saugojo Įstatymo plokštes, o
Dievo Įstatymas suteikė jai
vertę ir šventumą. Kai danguje
atsidarė Dievo šventykla, joje

pasirodė jo sandoros skrynia.
Dangiškosios šventyklos šventų
švenčiausioje saugomas Dievo
Įstatymas, kurį griaudžiant
griaustiniui ant sinajaus kalno
paskelbė Dievas. Dievo
Įstatymas Jo pirštu įrašytas
akmeninėse plokštėse.

Dangiškoje šventykloje
saugomas Dievo Įstatymas yra
didysis originalas, kurio tiksliai
kopija įrašyta akmens plokštėse
ir kurį Mozė perteikė
penkiaknygėje. Tie, kurie

suprato šį teiginį, įsitikino Dievo Įstatymo šventumu ir nekintamumu. Kaip niekada anksčiau jie suprato Išgelbėtojo žodžių galią: „Kol dangus ir žemė nepraeis, nė viena raidelė ir nė vienas brūkšnelis neišnyks iš Įstatymo, viskas išsipildys.“ (Mato 5, 18) Dievo Įstatymas reiškia jo valią, atspindi jo charakterį, jis turi amžinai išlikti kaip ištikimas liudytojas danguje. Nė vienas įsakymas nebuvo panaikintas, nė viena raidelė ar brūkšnelis nepakeistas. psalmininkas sako:

„tavo Žodis, VIEŠPATIE, tveria
amžinai, tvirtai stovi danguje.
jo įsakai tvirti, patikimi amžių
amžiais, duoti tiesa ir teisumu.”
(Psalmė 119, 89; 111, 7-8)

pačioje Dešimties įsakymų
širdyje yra ketvirtasis įsakymas.
Toks jis buvo paskelbtas nuo
pat pradžių: „Atmink ir švęsk
šabo dieną. Šešias dienas triūsi
ir dirbsi visus savo darbus, bet
septintoji diena yra
VIEŠPATIES, tavo Dievo, šabas;
nedirbsi jokio darbo nei tu, nei

tavo sūnus ar duktė, nei tavo vergas ar vergė, nei tavo galvijai, nei ateivis, gyvenantis tavo gyvenvietėse. Juk per šešias dienas VIESPATS padarė dangų ir žemę, jūrą ir visa, kas juose, bet septintąją dieną ilsėjosi. todėl VIEŠPATS septintąją dieną palaimino ir pašventino.” (Išėjimo 20, 8-11)

Dievo Dvasia paveikė jo Žodžio tyrinėtojų širdis. jie galutinai įsitikino, jog nežinodami pažeidinėjo šį įsakymą,

nekreipė dėmesio į Kūrėjo
poilsio dieną. Taigi jie pradėjo
ieškoti priežasčių, kodėl buvo
švenčiama pirmoji savaitės
diena, o ne ta, kurią liepė švęsti
Dievas. Šventajame Rašte jie
negalėjo rasti įrodymų, kad
ketvirtasis įsakymas
panaikintas arba šabo diena
(sabata) pakeista.
palaiminimas, tekęs septintajai
dienai, niekada nebuvo
atiduotas kitai. jie sąžiningai
siekė sužinoti ir vykdyti Dievo
valią. Kai pamatė, jog laužė
Įstatymą, sielvartas užpildė jų

širdis. jie parodė ištikimybę
Dievui ir pradėjo švęsti jo šabo
dieną.

Daugybė piktavalių žmonių
stengėsi pakenkti jų tikėjimui.
Kiekvienam tapo aišku, jeigu
žemiškoji šventykla yra
dangiškosios atvaizdas, tai
Įstatymas, saugomas Skrynioje
žemėje, yra tikslis Įstatymo,
esančio dangaus skrynioje,
kopija. Norintieji suprato, kad
priimtoji dangiškiosios
šventyklos tiesa taip pat apėmė

Dievo Įstatymo reikalavimus bei ketvirtojo įsakymo - šabo dienos - šventumą. Čia slypi to aštraus ir ryžtingo pasipriešinimo harmoningam Šventojo Rašto aiškinimui, kuris atskleidžia tiesą apie Kristaus tarnystę dangiškoje šventykloje, paslaptis. Žmonės norėjo uždaryti duris, kurias atidarė Dievas, ir atidaryti duris, kurias Jis uždarė. Tačiau Tas, „kuris atrakina, ir niekas negali užrakinti, užrakina, ir niekas negali atrakinti“, pasakė: „Štai atvėriau prieš tave duris,

ir niekas nebegali jų užrakinti.”
(Apreiškimo 3, 7-8) Kristus
atidarė šventų švenčiausiosios
duris, t. y. pradėjo ten savo
tarnystę, šviesa pasklido pro
atviras dangiškosios šventyklos
duris ir paaiškėjo, kad
ketvirtasis įsakymas priklauso
ten saugomam Įstatymui. Ką
nustatė Dievas, joks žmogus
negali panaikinti.

Priėmusieji šviesą apie Kristaus
tarpininkavimą ir Dievo
Įstatymo amžinumą tas tiesas

rado Apreiškimo 14-ame skyriuje. Čia pateikta informacija sudaro įspėjančią Trijų angelų žinią, kuri turėjo parengti žemės gyventojus Viešpaties antrajam atėjimui. Žodžiai: atėjo Jo teismo valanda nurodo baigiamąją Kristaus žmonių išgelbėjimo tarnystę. Ši žinia atskleidžia tiesą, kuri turi būti skelbiama žmonėms prieš tai, kai Išgelbėtojas baigs savo tarpininkavimą ir ateis pasiimti savo tautos. 1844 metais prasidėjęs Teismas truks tol, kol visos tiek gyvųjų, tiek

mirusiųjų bylos bus peržiūrėtos. Taigi jis tęsis iki malonės laiko pabaigos. Kad žmonės būtų išteisinti Teisme, žinia liepia jiems „bijoti Dievo, atiduoti Jam pagarbą ir nuolankiai pašlovinti dangaus ir žemės, jūros ir vandens šaltinių Sutvėrėją.“ Pateiktieji žodžiai parodo šios žinios vaisius: „Čia pasirodo ištvėrmė šventųjų, kurie laikosi Dievo įsakymų ir Jėzaus tikėjimo!“ Norint pasiruošti Teismui, reikia laikytis Dievo Įstatymo, nes Teisme jis yra charakterio

matas. Apaštalas Paulius sako:
„Visi, kurie nusidėjo,
neturėdami Įstatymo, pražus be
Įstatymo [...]. Aną dieną Dievas
per Kristų Jėzų teis žmonių
paslaptis, kaip sako mano
Evangelija.” Be to, jis teigia, jog
„teisūs Dievo akyse juk ne
Įstatymo klausytojai; teisūs bus
pripažinti Įstatymo
vykdytojai.” (Romiečiams 2, 12-
16) Norint laikytis Dievo
Įstatymo, būtinas tikėjimas, nes
„be tikėjimo neįmanoma patikti
Dievui. Visa, kas daroma ne
pagal įsitikinimą, yra

nuodėmė.” (Hebrajams 11, 6;
Romiečiams 14, 23)

pirmasis angelas kviečia
žmones bijoti Dievo ir atiduoti
Jam pagarbą , pašlovinti Jį kaip
dangaus ir žemės Kūrėją. Kad
galėtų taip elgtis, jie turi
paklusti jo Įstatymui.

saliamonas sako: „Bijok Dievo
ir laikykis jo įsakymų, nes tai
saisto visą žmoniją.” (Mokytojo
12, 13) Dievui negali būti
malonus joks garbinimas, jeigu
neklausoma Jo įsakymų. „Nes

tai ir yra Dievo meilė - vykdyti Jo įsakymus. Kai žmogus nusisuka nenorėdamas klausyti Įstatymo, net jo malda tampa pasibjaurėtina.” (1 Jono 5, 3; Patarlių 28, 9)

Pareiga garbinti Dievą remiasi tuo faktu, kad Jis yra Kūrėjas ir visi Jo kūriniai turi būti Jam dėkingi už savo egzistavimą. Kai Biblijoje kalbama apie Jo reikalavimą gerbti ir garbinti Jį, o ne pagonių dievus, pateikiamas Jo kūrybinės galios

irodymas: „Juk visi tautų dievai tik stabai, o VIEŠPATS sukūrė dangų. ‘Su kuo palyginsite Mane? Su kuo sulyginsite Mane?’ - sako Šventasis.

Pakelkite akis ir pasižiūrėkite į aukštybes! Kas jas sukūrė? Taip kalba VIEŠPATS, kuris sukūrė dangų, Jis, Dievas, kuris paruošė ir padarė žemę: ‘Aš esu VIEŠPATS, ir be Manęs nėra kito.’” (Psalmė 96, 5; Izaijo 40,25-26; 45, 18) Psalmininkas sako: „Žinokite, kad VIEŠPATS - Dievas. Jis mus sukūrė, ir mes priklausome Jam, mes - Jo tauta

[...]. Ateikime, pagarbinkime ir pulkime kniūbsti, klaupkimės prieš VIEŠPATĮ, mūsų Kūrėją!” (Psalmė 100, 3; 95, 6) Šventos būtybės, kurios garbina Jį danguje, paaiškina pagarbos priežastį: „Vertas esi, mūsų Viešpatie ir Dieve, priimti šlovę, pagarbą ir galybę, nes Tu visa sutvėrei, Tavo valia visa yra ir buvo sutverta.” (Apreiškimo 4, 11)

Apreiškimo 14-ame skyriuje žmonės kviečiami atiduoti

Kūrėjui pagarbą, pranašystė
nurodo tuos žmones, kurie,
priėmę Trijų angelų žinią,
laikysis Dievo įsakymų. Vienas
šių įsakymų tiesiogiai nurodo
Dievą kaip Kūrėją. Ketvirtasis
įsakymas skelbia: „Septintoji
diena yra VIEŠPATIES, tavo
Dievo, šabas [...]. Juk per šešias
dienas VIEŠPATS padarė
dangų ir žemę, jūrą ir visa, kas
juose, bet septintąją dieną
ilsėjosi. Todėl VIEŠPATS
septintąją dieną palaimino ir
pašventino.“ (Išėjimo 20, 10-11)
Šabo dieną Viešpats nurodo

kaip ženklą, kad „žinotumėte,
jog Aš esu VIEŠPATS, jūsų
Dievas.” (Ezechielio 20, 20)

Viso to priežastis yra ši: „nes
per šešias dienas VIEŠPATS
padarė dangų ir žemę, o
septintąją dieną atsikvėpė ir
ilsėjosi.” (Išėjimo 31, 17)

„Šabo diena kaip atmintina
kūrimo diena svarbi tuo, kad ji
visuomet liudija tikrąją
priežastį, kodėl Dievui reikia
atiduoti pagarbą”, - nes Jis yra
Kūrėjas, o mes Jo kūriniai. -

„Todėl šabo diena sudaro viso Dievo garbinimo pagrindą, nes ji atskleidžia tą didžiąją tiesą be galo įspūdingai, kaip negali niekas kitas. Tikrasis Dievo garbinimo pagrindas, ne tik septintąją dieną, bet ir apskritai visuomet, yra skirtumas tarp Kūrėjo ir Jo kūrinių. Šis svarbus faktas niekada negali pasenti, nevalia jo užmiršti.” Dievas įvedė šabo dieną Edeno sode, kad ši tiesa būtų užfiksuota žmonių sąmonėje. Tol, kol tas faktas, kad Jis yra mūsų Kūrėjas, bus priežastis Ji

garbinti, šabo diena išliks
reikšminga ir atmintina diena.
Jei visi švęstų šabo dieną,
žmonių mintys ir jausmai būtų
nukreipti į Kūrėją kaip gerbimo
ir šlovinimo objektą, niekada
nebūtų stabmeldžių, ateistų ar
netikinčiųjų. Šabo dienos
šventimas yra ištikimybės
tikrajam Dievui ženklas,
„dangaus ir žemės, jūros ir
vandens šaltinių Sutvėrėjui.“
Taigi žinia, liepianti žmonėms
šlovinti Dievą ir laikytis Jo
įsakymų, ypač kviečia juos
laikytis ketvirtojo įsakymo.

Priešingai tiems, kurie laikosi Dievo įsakymų ir Jėzaus tikėjimo, Trečiasis angelas nurodo kitą žmonių grupę ir paskelbia iškilmingą ir baisų perspėjimą, susijusį su jų paklydimu: „Kas garbina žvėrį ir jo atvaizdą ir priima ant savo kaktos ar ant rankos jo ženklą, tas turės gerti Dievo įniršio vyno.“ (Apreiškimo 14, 9-10) Norint teisingai suprasti šią žinią, reikia išsiaiškinti panaudotus simbolius. Ką

reiškia žvėris, atvaizdas ir ženklas?

Pranašiškoji grandis, kurioje randame šiuos simbolius, prasideda Apreiškimo 12-ame skyriuje, kur raudonas slibinas nori praryti Kristų, kai tik Jis gims. Ten slibinas dar vadinamas šėtonu (Apreiškimo 12, 9), kuris paskatino Erodą nužudyti Kristų. Pagrindinis šėtono įrankis kovojant su Kristumi ir Jo tauta pirmaisiais krikščioniškosios eros amžiais

buvo Romos imperija, kurioje dominavo pagoniška religija. Taigi slibinas simbolizuoja šėtoną, antra vertus, jis yra pagoniškosios Romos simbolis.

tryliktame skyriuje (1-10) aprašomas kitas žvėris, „panašus į leopardą, kuriam slibinas atidavė [...] savo galybę, savo sostą ir didelę valdžią.“ Šis žvėris, kaip tikėjo dauguma protestantų, simbolizavo popiežių, kuris perėmė ankstesnę senovės

Romos imperijos galybę, sostą ir valdžią. Apie panašų į leopardą žvėrį pasakyta: „Žvėriui buvo duotas snukis didžiuotis ir piktžodžiauti [...]. Ir jis, atvėręs nasrus, piktžodžiavo Dievui, niekino Jo vardą, Jo buveinę - tuos, kurie gyvena danguje. Jam buvo leista kovoti su šventaisiais ir juos nugalėti. Jam buvo suteikta valdžia visoms gentims, tautoms, kalboms ir giminėms.“ Si pranašystė, kuri beveik tolygi mažojo rago aprašymui iš Danieliaus knygos

7-ojo skyriaus, be jokios
abejonės nurodo popiežiaus
valdžią.

Žvėriui „buvo [...] duota galia
taip daryti keturiasdešimt du
mėnesius.“ Pranašas Jonas
tęsia: „Vieną jo galvą aš regėjau
lyg mirtinai sužeistą.“ Kiek
vėliau: „Jei kas skirtas nelaisvei,
į nelaisvę ir eina. O kam lemta
žūti nuo kalavijo, tas ir bus
kalaviju nužudytas.“

Keturiasdešimt du mėnesiai
atitinka tris su puse metų arba

1260 dienų, - laiką, kai popiežiaus valdžia engė Dievo tautą, t. y. „vienas laikotarpis, du laikotarpiai ir pusė laikotarpio.“ (Danieliaus 7, 25) Šis laikotarpis, kaip buvo pažymėta ankstesniuose skyriuose, prasidėjo 538 m. po Kr. popiežijos viešpatavimu ir baigėsi 1798 m. Tuo metu prancūzų kariuomenė paėmė popiežių į nelaisvę, popiežija buvo mirtinai sužeista, ir išsipildė pranašystė: „Jei kas skirtas nelaisvei, į nelaisvę ir eina.“

Po šių žodžių pateikiamas kitas simbolis. Pranašas sako: „Ir aš regėjau dar kitą žvėrį atslenkant nuo sausumos [žemės]. Jis turėjo du ragus, panašius į avinėlio.“

(Apreiškimo 13, 11) Jo išvaizda ir jo atsiradimas nurodo, kad nacija, kurią jis simbolizuoja, nepanaši į anksčiau pavaizduotąsias. Didžiosios karalystės, kurios valdė pasaulį, buvo parodytos pranašui Danieliui kaip ieškantys grobio

žvērys, kurie kovojo vienas su kitu, kai „keturi dangaus vėjai sujudino Jūrą.“ (Danieliaus 7, 2)

Apreiškimo 17-ame skyriuje angelas paaiškino, kad vandenys simbolizuoja žmones, minias, tautas ir kalbas (17, 15). Vėjai simbolizuoja karus. Keturi dangaus vėjai, kurie sujudino Jūrą, reiškia baisius užkariavimus ir perversmus, kai vienos karalystės nugalėdavo kitas.

tačiau žvėris su panašiais į
avinėlio ragais atslinko iš
sausumos [žemės]. užuot
nuvertusi kitas valdžias, kad
įtvirtintų savąją, čia
pavaizduota tauta iškyla
niekieno neužimtoje teritorijoje
ir pamažu auga bei taikiai ten
gyvena. tuomet ji negalėjo
iškilti tarp susigrūdusių ir
tarpusavyje kovojančių senojo
pasaulio valstybių, tos
audringos žmonių, minių, tautų
ir kalbų jūros. jos reikia ieškoti
naujajame pasaulyje.

Kuri naujojo pasaulio nacija
1798 m. pradėjo įgauti jėgų ir
ėmė stiprėti bei atkreipė į save
pasaulio dėmesį? šio simbolio
pritaikymas nekelia jokių
abejonių. Vienintelė nacija
atitinka visas šios pranašystės
detales ir neabejotinai nurodo,
kad tai yra Jungtinės Amerikos
Valstijos. Dažnai tas šventojo
rašytojo mintis, išreikštas
beveik pažodžiui, patys to
nesuvokdami vartojo oratoriai
ir istorikai, kai apibūdindavo

šios nacijos vystymąsi ir
augimą. Žvėris atslinko iš
sausumos [žemės]; čia
pavartotas žodis atslinko
pažodžiui iš tikrųjų reiškia
'išsprogo' ar 'išsiskleidė kaip
augalas'. jau žinome, kad nacija
turėjo iškilti niekieno
neužimtoje teritorijoje. Vienas
įžymus rašytojas,
apibūdindamas Jungtinių
Amerikos Valstijų istoriją, kalba
apie šalies paslaptinę iškilimą
iš tuštumos ir sako: „Kaip tyli
sėkla mes užaugome ir tapome
imperija.“ 1850 m. vienas

Europos žurnalas rašė apie Jungtines Amerikos Valstijas kaip apie nuostabią imperiją, kuri pakilo ir žemės tylumoje kasdien didina savo galybę ir garbę. Edvardas Everetas, kalbėdamas apie protėvius piligrimus, šios nacijos įkūrėjus, sakė: „Ar jie neieškojo nuošalios, nepavojingos vietos, kurios niekas nežinojo ir ji buvo saugiai nutolusi nuo kitų, kur maža Leideno bažnyčia galėtų džiaugtis sąžinės laisve? Apžvelkime tas neaprepiamas platybes, kuriose taikinga kova

[...] jie įtvirtino krikščionybės
vėliavas!”

„Jis turėjo du ragus, panašius į
avinėlio.” Tokie ragai nurodo
jaunumą, romumą ir nekaltybę,
šie įvaizdžiai tinkamai atspindi
jungtinių Amerikos Valstijų
charakterį, kuris pradėjo ryškėti
1798 m. tarp krikščionių,
pabėgusių į ameriką ir
ieškojusių prieglobsčio nuo
karališkosios valdžios
priespaudos ir dvasininkų
neapykantos, buvo daug tokių,

kurie norėjo įkurti valdymo formą, paremtą civiline ir religine laisve. jų požiūriai atspindėjo Nepriklausomybės deklaracijoje, kuri iškelė didžiąją tiesą, jog visi žmonės yra sukurti lygūs ir turi teisę laisvai gyventi ir siekti laimės. Konstitucija garantuoja žmonėms teisę į savivaldą, jei liaudies išrinkti atstovai įves ir vykdys įstatymus. taip pat buvo suteikiama tikėjimo laisvė, kiekvienas žmogus galėjo garbinti Dievą pagal savo sąžinės balsą. Respublikos

valdymo forma ir protestantizmas buvo pagrindiniai nacijos principai, kurie nulėmė nacijos suklestėjimą. Engiamieji ir prislėgtieji iš viso krikščioniškojo pasaulio viltingai susidomėję žvelgė į šią šalį. Milijonai stengėsi pasiekti jos krantus, ir jungtinės amerikos Valstijos užėmė savo vietą tarp galingiausių valstybių žemėje.

tačiau žvėris, kuris „turėjo du ragus, panašius į avinėlio, [...] kalbėjo kaip slibinas. jis naudojasi visa pirmojo žvėries galybe jo akivaizdoje ir verčia žemę bei jos gyventojus garbinti pirmąjį žvėrį, kurio mirštama žaizda užgijo. [...] jis liepia žemės gyventojams padaryti atvaizdą žvėries, kuris gavo žaizdą nuo kalavijo, tačiau išgyveno.” (Apreiškimo 13, 11—14)

panašūs į avinėlio ragai ir
slibino kalba atskleidžia didelį
skirtumą tarp nacijos
pareiškimų ir praktikos. tautos
„kalbėjimas“ yra jos įstatymų
leidybos ir teisminės valdžios
veikla. savo veiksmais ji
paneigs tuos laisvės ir taikos
principus, kurie buvo iškelti
kaip jos politikos pagrindas.
pranašystė, kad nacija kalbės
„kaip slibinas ir naudosis visa
pirmojo žvėries galybe“, aiškiai
rodo, kad išryškės
nepakantumo ir persekiojimo
dvasia, kuri buvo būdinga

valstybei, pavaizduotai slibinu
ir žvėrimi, panašiu į leopardą.
tvirtinimas, jog žvėris su dviem
ragais „verčia žemę bei jos
gyventojus garbinti pirmąjį
žvėrį“, parodo, kad ši nacija
panaudos valdžią priversdama
vykdyti tam tikrus įstatymus,
kurie liudys pagarbą romai.

Tokie veiksmai tiesiogiai
prieštaraus šios valstybės
valdymo principams, jos laisvų
institucijų dvasiai, aiškiems ir
iškilmingiems

nepriklausomybės deklaracijos
pareiškimams ir Konstitucijai.
Įkūrėjai išmintingai siekė, kad
Bažnyčia nesigriebtų
valstybinės valdžios, nes tai
neišvengiamai sąlygoja
nepakantumą ir persekiojimus.
Konstitucija numato, kad
„Kongresas neturi leisti jokių
įstatymų, reikalaujančių
išpažinti valstybinę religiją ar
draudžiančių laisvai išpažinti
religiją, ir kad Jungtinėse
Amerikos Valstijose religija
niekada negali būti sąlyga,
suteikianti teisę užimti bet

kurias visuomenines pareigas.”
Civilinė valdžia, versdama
žmones išpažinti vienokią ar
kitokią religiją, labai smarkiai
pažeidžia principus,
saugančius tautos laisvę. Tokių
veiksmų nenuoseklumą
atskleidžia šios valdžios
simbolis. Tai - žvėris, kurio
ragai panašūs į avinėlio, -
romus, švelnus ir
nekenksmingas, tačiau
kalbantis kaip slibinas.

„Jis liepia žemės gyventojams padaryti žvėries atvaizdą.“ Čia aiškiai parodyta valdymo forma, kai įstatymų leidyba priklauso liaudžiai. Tai geriausias įrodymas, kad Jungtinės Amerikos Valstijos yra ta tauta, apie kurią kalba pranašystė.

Kasyra žvėries atvaizdas? Kaip jis bus padarytas? Atvaizdą padarys dviragis žvėris, ir jis bus visiškai panašus į žvėrį. Jis ir vadinamas žvėries atvaizdu.

Norėdami sužinoti, koks yra atvaizdas ir kaip jis bus padarytas, turime patyrinėti būdingus žvėries - popiežijos - bruožus.

Kai Ankstyvoji bažnyčia nukrypo nuo Evangelijos paprastumo ir priėmė pagoniškąsias apeigas ir papročius, ji prarado Dievo Dvasią ir galią, todėl, norėdama valdyti žmonių sąžinę, ėmė siekti valstybinės valdžios paramos. Taip susiformavo

popiežystė - Bažnyčia, kuri darė didelę įtaką valstybinei valdžiai ir panaudojo ją, siekdama savo tikslų bei susidorodama su „erezija“. Kad Jungtinės Amerikos Valstijos padarytų žvėries atvaizdą, bažnytinė vyresnybė turi taip kontroliuoti valstybinę valdžią, kad galėtų naudoti ją savo tikslams įgyvendinti.

Visuomet, kai tik Bažnyčia įgaudavo pasaulietinę valdžią, ji panaudodavo ją bausti tuos,

kurie nepriimdavo jos mokslo.
Protestantų Bažnyčios, kurios
sekė Romos pavyzdžiu,
sudarydavo sąjungą su
pasaulietine valdžia, kad
apribotų sąžinės laisvę.
Elementarus pavyzdys - ilgai
trukę Anglikonų bažnyčios
disenterijų persekiojimai. per
XVI ir XVII a. tūkstančiai
disenterijų dvasininkų buvo
priversti palikti savo bažnyčias,
o daugelis pastorių ir paprastų
žmonių turėjo mokėti pinigines
baudas, buvo įkalinti,

kankinami ar net mirė kankinio mirtimi.

ankstyvosios Bažnyčios nuopuolis nulėmė tai, kad ji pradėjo ieškoti valstybinės valdžios paramos, taip buvo sudarytos sąlygos atsirasti popiežijai - žvėriui. Apaštalas Paulius sakė: „Pirmiau turi ateiti atkritimas ir apsireikšti nedorybės žmogus, pražūtis sūnus.“ (2 Tesalonikiečiams 2, 3) Bažnyčios atkritimas paruošė dirvą atsirasti žvėries atvaizdui.

Biblija skelbia, kad prieš
ateinant Viešpačiui antrąjį kartą
įsivyraus moralinis nuosmukis,
panašus į tą, kurį matėme
pirmaisiais amžiais. „Žinok,
kad paskutinėmis dienomis
užeis sunkūs laikai, nes žmonės
bus savimylūs, godūs pinigų,
pasipūtę, išdidūs,
piktžodžiautojai, neklusnūs
gimdytojams, nedėkingi,
nedorėliai, nemeilūs,
nesutaikomi, šmeižikai,
nesusivaldantys, šiurkštūs,

storžieviai, nekenčiantys to, kas
gera, išdavikai, pramuštgalviai,
pasipūtėliai, labiau linkę į
malonumus negu į Dievą,
dedąsi maldingi, bet atsižadėję
maldingumo jėgos. Dvasia
aiškiai sako, kad paskučiausiais
laikais kai kurie žmonės atkris
nuo tikėjimo, pasidavę
klaidinančioms dvasioms ir
demonų mokslams. Ano
Nedorėlio atėjimą dėl šėtono
įtakos lydės įvairūs galingi
darbai, ženklai ir netikri
stebuklai ir visokios nedoros
apgaulės. Ir visi, kurie atsisakė

mylėti tiesą savo išganymui,
tikės melu.” (2 Timotiejui 3, 1-5;
1 Timotiejui 4, 1; 2
Tesalonikiečiams 2, 9-11) Kai
įsivyraus tokia bedievytės
būseną, pamatysime tokius
pačius vaisius kaip ir
pirmaisiais amžiais.

pasak daugelio, tikėjimo
įvairovė protestantų Bažnyčiose
įtikinamai įrodo, jog niekada
nebus imtasi jokių prievartos
priemonių, kad būtų
užtikrintas tikėjimo

vienodumas. Tačiau protestantų Bažnyčios vis labiau ir stipriau siekia suvienodinti tikėjimo išpažinimą, kad jis remtųsi vienoda pamatinių tiesų traktuote. Norint pasiekti tokią vienybę, teks atsisakyti svarstyti įvairius nesutarimus, nepriklausomai nuo jų svarbos Biblijai.

Čarlzas Byčeris 1846 m. pamokslaudamas teigė, jog „evangelikų protestantų

denominacijų" vyresnybė „ne tik viską daro stipriai veikiama paprastos žmogiškosios baimės, bet ir gyvena, juda bei kvėpuoja iš esmės sugedusioje atmosferoje. nuolat pasiduodama žemiausiems prigimties polinkiams, nuslepiaama tiesa bei lenkiamasi atkritimo valdžiai. ar ne tas pat vyko Romoje?" Jis retoriškai klausia: „Ar istorija nepasikartoja? Ką mes pamatysime ateityje? Dar vieną visuotinį susirinkimą?! pasaulinį suvažiavimą?!

Evangeliskąją sąjungą ir visuotinį tikėjimo išpažinimą?!” Kai tai bus padaryta, tuomet, siekiant užtikrinti visišką vienybę, liks vienintelis kelias - naudoti prievartą.

Kai pagrindinės Jungtinių Amerikos Valstijų Bažnyčios susivienys ir taip paveiks valstybę, kad ji bus priversta remti jų sprendimus bei organizacijas, tuomet protestantiškoji Amerika suformuos Romos hierarchijos

atvaizdą ir kitamaniams
neišvengiamai bus skiriamos
bausmės pagal valstybės
įstatymus.

„Žvėris su dviem ragais vers
visus, mažus ir didelius,
turtuolius ir vargdienius,
laisvuosius ir vergus, pasidaryti
ženklą ant dešinės rankos arba
ant kaktos, kad niekas negalėtų
nei pirkti, nei parduoti, jei
neturės to ženklo - žvėries
vardo ar jo vardo skaičiaus.“
(Apreiškimo 13,16-17) Trečiasis

angelas perspėja: „Kas garbina žvėrį ir jo atvaizdą ir priima ant savo kaktos ar ant rankos jo ženklą, tas turės gerti Dievo įniršio vyno.“ Ši žinia mini žvėrį, kurį garbinti reikalauja dviragis žvėris. Jis - pirmasis iš Apreiškimo 13-ojo skyriaus, panašus į leopardą, yra popiežystė. Žvėries atvaizdas simbolizuoja tą atkritusiojo protestantizmo formą, kuri atsirado, kai protestantų Bažnyčios pradės ieškoti valstybinės valdžios paramos, kad galėtų priversti žmones

paklusti savo mokymui. Lieka išsiaiškinti, kas yra žvėries ženklas.

perspėjusi, kad draudžiama garbinti žvėrį ir jo atvaizdą, pranašystė skelbia: „Čia pasirodo ištvermė šventųjų, kurie laikosi Dievo įsakymų ir Jėzaus tikėjimo!“ Kadangi besilaikantys Dievo įsakymų supriešinami su garbinančiais žvėrį ir jo atvaizdą bei priimančiais jo ženklą, vadinasi, Dievo Įstatymo

laikymasis ir jo laužymas
atskirs Dievo ir žvėries
garbintojus.

Ypatingas žvėries ir jo atvaizdo
bruožas yra Dievo įsakymų
nepaisymas. pranašas Danielius
taip kalba apie mažąjį ragą, t. y.
popiežiją: „[Jis] užsimojęs
pakeisti švenčių dienas ir
Įstatymą.“ (Danieliaus 7, 25)
Apaštalas paulius vadina tą
pačią valdžią Nedorybės
žmogumi, kuris iškels save
aukščiau Dievo. Viena

pranašystė papildo kitą.
Valdžia pakeitusi Dievo
Įstatymą norėjo iškelti save
aukščiau Dievo. Tas, kuris
sąmoningai laikysis pakeisto
Įstatymo, parodys didžiausią
pagarbą valdžiai, kuri įvykdė
pakeitimus. Visi paklūstantys
popiežiaus nutarimams rodys
ištikimybę popiežijai, o ne
Dievui.

popiežija pakeitė Dievo
Įstatymą. antrasis įsakymas,
draudžiantis garbinti kitus

dievus, buvo pašalintas, o ketvirtasis iškreiptas taip, kad liepiama švęsti pirmąją, o ne septintąją savaitės dieną - šabo dieną. popiežininkai įtikinėja, jog antrasis įsakymas buvo pašalintas dėl to, kad buvo nereikalingas, nes yra įtrauktas į pirmąjį, o jie pateikia Įstatymo tekstą tokį, kokį numatė Dievas, kad jis būtų suprantamesnis. Tačiau visai kitaip šį pakeitimą apibūdina pranašas. Kalbama apie iš anksto apgalvotą, sąmoningą pakeitimą: „[Jis] užsimojęs

pakeisti švenčių dienas ir Įstatymą." Ketvirtojo įsakymo pakeitimas įrodo, jog pranašystė tiksliai išsipildė, nes išaiškėja, kad šis pakeitimas padarytas Bažnyčios autoritetu. Taip popiežiaus valdžia atvirai iškelia save aukščiau už Dievą.

Kai Dievo garbintojai pasižymi tuo, jog laikosi ketvirtojo įsakymo, nes tai yra Jo kuriamosios galios ženklas ir įrodymas to, jog Jam turi tekti žmogaus pagarba ir

garbinimas, žvėries garbintojai pasižymės savo pastangomis panaikinti atmintiną Kūrėjo dieną ir išaukštinti Romos nutarimus. Popiežija pirmą kartą pareiškė savo išdidžias pretenzijas dėl sekmadienio šventimo ir tada pirmą kartą kreipėsi į valstybinę valdžią pagalbos, kad priverstų žmones švęsti sekmadienį kaip Viešpaties dieną. Tačiau Biblija nurodo, jog Viešpaties diena yra septintoji, o ne pirmoji savaitės diena. Kristus sako: „Žmogaus Sūnus yra ir šabo

Viešpats.” (Morkaus 2, 28) Per pranašą Izaiją Viešpats nurodo, kad šabo diena yra Jo šventa diena. (žr. Izaijo 58, 13)

Dažnai girdimus tvirtinimus, jog Kristus pakeitė šabo dieną, paneigia Jo paties žodžiai: „nemanykite, jog AŠ atėjęs panaikinti Įstatymo ar pranašų. ne panaikinti jų atėjau, bet įvykdyti. iš tiesų sakau jums: kol dangus ir žemė nepraeis, nė viena raidelė ir nė vienas brūkšnelis neišnyks iš Įstatymo,

viskas išsipildys. todėl, kas pažeistų bent vieną iš mažiausių paliepimų ir taip elgtis mokytų žmones, tas bus vadinamas mažiausiu Dangaus karalystėje. o kas juos vykdytų ir jų mokytų, bus vadinamas didžiu Dangaus karalystėje.”
(Mato 5, 17-19)

protestantai sutinka su tuo faktu, kad šventasis Raštas niekam nesuteikia teisės keisti šabo dieną. tai aiškiai nurodoma Amerikos traktatų

draugijos ir Amerikos
sekmadieninių mokyklų
sąjungos leidiniuose. Viename
jų pripažįstama, kad „naujasis
testamentas visiškai tyli ir
neduoda jokių aiškių
nurodymų dėl poilsio
sekmadienį [pirmąją savaitės
dieną] ir kokių nors kitų
priesakų dėl jo šventimo.”

Kitame leidinyje rašoma: „iki
Kristaus mirties dėl tos dienos
[šabo dienos] nebuvo padaryta
jokių pakeitimų” ir „kiek tai

liudija šventasis raštas, jie [apaštalai] nedavė [...] jokių aiškių nurodymų, kad reikėtų toliau nešvęsti septintosios dienos - šabo dienos, o pradėti švęsti pirmąją savaitės dieną.”

Romos katalikai sutinka, jog šabo dieną pakeitė jų Bažnyčia, ir pareiškia, jog protestantai, švęsdami sekmadienį, tuo pripažįsta Katalikų bažnyčios autoritetą. Leidinyje „Catholic Catechism of Christian Religion” (Katalikiškasis

katekizmas), atsakant į klausimą, kurią dieną reikėtų švęsti, remiantis ketvirtuoju Dievo įsakymu, teigiama: „pagal senąjį įstatymą, pašventinta diena buvo šeštadienis, tačiau Bažnyčia, remdamasi Jėzaus Kristaus nurodymais ir vadovaujama Dievo Dvasios, pakeitė šeštadienį sekmadieniu. taigi dabar mes švenčiame pirmąją, o ne septintąją savaitės dieną. Dabar Viešpaties diena yra sekmadienis.“

teologai, kurie remia popiežijos instituciją, Katalikų bažnyčios autoriteto požymiu laiko „šeštadienio pakeitimą sekmadieniu, su kuo sutinka ir protestantai [...] nes, švęsdami sekmadienį, jie pripažįsta Bažnyčios teisę įvedinėti šventes, kurių vengimas ar nepaisymas vadinamas nuodėme.“ Kas tuomet yra šabo dienos pakeitimas, jei ne Romos katalikų bažnyčios

autoriteto ženklas ar žymė, t. y.
žvėries ženklas?

Romos katalikų bažnyčia
neatsisakė savo pretenzijų į
aukščiausiąją valdžią, o visas
pasaulis ir protestantų
bažnyčios pripažįsta jos įvestą
ramybės dieną ir atmeta
biblinę, taigi faktiškai sutinka
su jos pretenzijomis.
protestantų bažnyčios
įvykusias permainas gali
priskirti tradicijai ir bažnyčios
tėvų autoritetui, tačiau

darydami tai atmeta pagrindinį principą, skiriantį juos nuo Romos, nes protestantų tikėjimo pagrindas yra biblija. popiežininkai supranta, kad protestantai klysta, savanoriškai ignoruodami faktus, susijusius su šiuo klausimu. Jie džiaugiasi, kai regi besiplečiantį judėjimą už sekmadienį, ir yra įsitikinę, kad galiausiai visas protestantų pasaulis susijungs po Romos vėliava.

Romos katalikai tvirtina, kad,
„švęsdami sekmadienį,
protestantai, prieštaraudami
patys sau, reiškia pagarbą
[katalikų] bažnyčios
autoritetui.” Versdamos švęsti
sekmadienį protestantų
bažnyčios savaime verčia
garbinti popiežiją, t. y. žvėrį.
Tie, kurie, suprasdami
ketvirtojo Dievo įsakymo
reikalavimus, vietoj tikrosios
šabo dienos švenčia netikrąją,
išreiškia savo pagarbą tai
valdžiai, kuri liepia tai daryti.
Tačiau bažnyčios, kurios

reikalauja laikytis religinių
nuostatų remdamosios
pasaulietinės valdžios pagalba,
suformuoja žvėries atvaizdą,
todėl nurodymas švęsti
sekmadienį jungtinėse
Amerikos Valstijose reikš
priverstinį žvėries ir jo atvaizdo
garbinimą.

Ankstesniųjų kartų krikščionys
švęsdami sekmadienį galvojo,
kad taip elgdamiesi jie laikosi
biblinės šabo dienos; ir dabar
kiekvienoje bažnyčioje,

neiškiriant ir Romos katalikų
bažnyčios, yra tikrųjų
krikščionių, kurie nuoširdžiai
tiki, jog sekmadienis yra Dievo
nustatytoji šabo diena. Dievas
priima jų nuoširdumą bei
sąžiningumą. Kai sekmadienį
švęsti vers įstatymas, o pasaulis
žinos tiesą apie tikrąją šabo
dieną, tada kiekvienas, kuris
peržengs Dievo nurodymą, kad
paklustų įsakymui, turinčiam
ne aukštesnį autoritetą už
Romos, pagerbs popiežiją
labiau už Dievą. taip
besielgiantys išreikš pagarbą

romai ir tai valdžiai, kuri verčia vykdyti romos nutarimus.

Vadinasi, jie garbins žvėrį ir jo atvaizdą. atmesdami nuostatą, kurią siūlė Dievas ir kuri įrodo Jo autoritetą, gerbdami romos nutarimus kaip jos aukščiausiosios valdžios įrodymą, žmonės priims ištikimybės ženklą romai, t. y. žvėries ženklą. tik tada, kai šis klausimas, dėl kurio ginčijamasi, bus labai aiškiai išdėstytas žmonėms, jiems reikės pasirinkti Dievo arba žmonių įsakymus. tie, kurie ir

toliau laužys Dievo Įstatymą,
gaus žvėries ženklą.

Trečiojo angelo žinia skelbia
baisiausią kada nors skelbtą
grasinimą mirtingiesiems. tai
turėtų būti siaubinga nuodėmė,
galinti užtraukti nusidėjėliui
Dievo įniršį, kuris neatmieštas
malone. Žmonės neturi likti
nežinomybėje dėl šio svarbaus
klausimo; pasaulį reikia
perspėti dėl šios nuodėmės, kol
Dievas neišliejo savo bausmių,
kad visi sužinotų, už ką jie bus

baudžiami, ir galėtų to išvengti.
pranašystėje pasakyta, jog
pirmasis angelas skelbia žinią
„visoms tautoms, gentims,
kalboms ir žmonėms“. trečiojo
angelo įspėjimas, kuris yra trijų
angelų žinios dalis, bus plačiai
pasklidęs. pasak šios
pranašystės, šią žinią garsiai
skelbia lekiantis dangaus
viduriu angelas. taigi ji
patrauks viso pasaulio dėmesį.

Kovos pabaigoje visas
krikščioniškasis pasaulis bus

padalytas į dvi grupes: į tuos, kurie laikosi Dievo įsakymų ir Jėzaus tikėjimo, ir į tuos, kurie garbina žvėrį bei jo atvaizdą ir priima jo ženklą. NO^ Bažnyčia ir valstybė suvienys jėgas, kad priverstų „visus, mažus ir didelius, turtuolius ir vargdienius, laisvuosius ir vergus“ (Apreiškimo 13, 16) priimti žvėries ženklą, tačiau Dievo tauta nepriims jo.

pranašas, būdamas patmo saloje, matė tuos, „kurie buvo pergaleję žvėrį, jo atvaizdą ir jo vardo skaičių, stovinčius su

Dievo arfomis ant stiklo jūros
bei giedančius Dievo tarno
mozės giesmę ir avinėlio
giesmę.” (Apreiškimo 15, 2-3)

26. Reformos Darbas

Pranašas Izaijas išpranašavo šabo dienos (sabatos) pakeitimą, kuris vyks paskutiniuosiomis dienomis: „Taip kalba VIEŠPATS: ‘Laikykites teisingumo ir būkite dori, nes greitai ateis mano išganymas, greitai ims reikštis mano dorumas. Palaimintas žmogus, kuris tai daro, ir žmogaus sūnus, kuris to laikosi, švenčia šabą, jo neišniekindamas, ir sergstisi bet

kokio pikto darbo. [...] ir
svetimšalius, ateinančius pas
VIEŠPATĮ, kad man tarnautų,
kad mylėtų mano vardą ir
taptų mano tarnais, visus, kurie
švenčia šabą ir jo neišniekina,
visus, kurie laikosi mano
Sandoros, Aš nuvesiu į savo
šventąjį kalną ir pradžiuginsiu
juos savo maldos Namuose.””
(Izaijo 56, 1-2. 6-7)

Kaip matyti iš citatos, šie
žodžiai susiję ir su
krikščionybės amžiais: „Tai

žodis Viešpaties DIEVO, kuris renka Izraelio išblaškytuosius: 'Aš surinksiu per jį ir daugiau kitų, be jūsų, kurie jau esate surinkti.'" (Izaijo 56, 8) Čia kalbama apie pagonis, surinktus skelbiant Evangeliją. Ir suteikiamas palaiminimas tiems, kurie gerbia šabo dieną. Taip ketvirtojo įsakymo reikalavimas tęsiasi ir po Kristaus nukryžiavimo, prisikėlimo bei įžengimo į dangų ir iki to laiko, kai Jo tarnai skelbs visoms tautoms Gerąją naujieną.

Tam pačiam pranašui Viešpats nurodo: „Suvyniok liudijimo raštą, užantspauduok mokymą ir laikyk tarp mano mokinių!” (Izaijo 8, 16) Dievo Įstatymo antspaudas randamas ketvirtajame Jo įsakyme. jis vienintelis iš visų dešimties pateikia mums Įstatymdavio vardą bei titulą, paskelbia, kad jis yra dangaus ir žemės Kūrėjas, parodo, kad reikalavimas jį gerbti ir garbinti yra teisėtas. be šio įsakymo,

kituose niekur nerandame
parašyta, kas davė Įstatymą.
Kai popiežija pakeitė šabo
dieną, nuo Įstatymo buvo
nuplėštas antspaudas. Todėl
jėzaus mokiniai kviečiami
atkurti jį, išaukštinti ketvirtąjį
įsakymą apie šabo dieną,
gražinti jį į teisėtą padėtį, nes
tai atmintina Kūrėjo diena,
žyminti jo autoritetą.

„o jei žmonės jums sakys:
‘Kreipkitės į vėles ir būrejus,
kurie šnabžda ir dūsauja! argi

neturėtų tauta atsiklausti savo dievų, tartis su mirusiaisiais dėl gyvųjų mokymo ir liudijimo?' - be abejo, taip kalbantieji neregės aušros!" (Izaijo 8, 19-20; kt. vert.: „jei jums sako: 'Klauskite mirusiųjų dvasių iššaukėjus ir būrėjus, kurie jums murma ir šnibžda.' Argi tauta neturėtų klausti savo Dievo? Argi reikia klausti mirusiųjų gyvųjų reikalais? Kreipkitės į Įstatymą ir liudijimą. jeigu jie taip nesako, nėra juose šviesos.") Tarp daugelio prieštaringų teorijų ir

mokymų Dievo Įstatymas yra vienintelis neklystantis matas, kuriuo turi būti tikrinama kiekviena nuomonė, teorija ir mokymas. Pranašas sako: „Taip kalbantieji neregės aušros!“ (Kt. vert.: „jeigu jie taip nesako, nėra juose šviesos.“)

Ir dar liepiama: „Visa gerkle šauk, nesitausok! Teskardi tavo balsas kaip trimitas! Parodyk Mano tautai jos nedorybę, jokūbo namams - jų nuodėmes.“ (Izaijo 58, 1) Šie

žodžiai skirti ne tik nedorėlių
pasauliui, bet ir tiems, kuriuos
Viešpats vadina savo tauta,
kuriuos reikia barti dėl jų
nuodėmių. Toliau jis sako:
„Tiesa, jie ieško Manęs diena po
dienos, trokšta pažinti Mano
kelius, lyg būtų tauta,
įvykdžiusi, kas teisu, ir
nesulaužiusi savo Dievo Įsako.“
(Izaijo 58, 2) Čia kalbama apie
tuos žmones, kurie mano esą
teisūs ir tik išoriškai domisi
Dievo darbu, tačiau griežtas ir
didingas širdžių Tyrėjo

priekaištas rodo, kad jie pamina Dievo priesakus.

Pranašas taip kalba apie įsakus, kurių nebuvo paisoma: „[...] tu atstatysi praeities amžių mūrus. ‘Spragų taisytoju, nugriautų sodybų atstatytoju’ tu būsi vadinamas. jei šabo dieną nekelsi kojos iš namų ir Mano šventą dieną neužsiimsi savo reikalais, jei šabą laikysi žavesio diena, VIEŠPATIES šventą dieną - šlovinga, jei švęsi ją, neidamas savo keliais,

neieškodamas, kas tau
naudinga, ir neleisdamas laiko
tuščioms šnekoms, tai
džiaugsiesi VIEŠPATYJE, ir AŠ
pakelsiu tave virš žemės
aukštumų.” (Izaijo 58,12-14) Ši
pranašystė tinka ir mūsų
laikams. Kai Romos bažnyčia
pakeitė šabo dieną, Dievo
Įstatyme atsirado spraga. tačiau
atėjo laikas atnaujinti to
dieviškojo nutarimo prasmę.
Būtina užtaisyti spragą ir
atstatyti praeities amžių mūrus.

Adomas šventė šabo dieną -
Kūrėjo ramybės palaimintą ir
pašventintą dieną ne tik
šventajame Edeno sode, bet ir
po savo nuopuolio, kai buvo
išvarytas iš palaimintosios
Tėvynės. Ją šventė visi
patriarchai nuo Abelio iki
teisiojo Nojaus, Abraomo ir
Jokūbo. Kai išrinktoji tauta
buvo Egipto vergijoje, daugelis,
vyraujant stabmeldystei,
prarado Dievo Įstatymo
pažinimą. Kai Viešpats
išlaisvino Izraelį, Jis vėl
didingai paskelbė

susirinkusioms minioms savo Įstatymą, kad žmonės žinotų Jo valią ir pajutę baimę visada paklustų Jam.

Nuo to laiko žemėje buvo išsaugotas Dievo Įstatymo pažinimas ir šabo diena švenčiama pagal ketvirtąjį įsakymą. Nors Nedorybės žmogui pasisekė paminti šventąją Dievo dieną, net ir jo viešpatavimo laikotarpiu ištikimieji, slėpdamiesi nuošaliose vietose, reiškė šiai

dienai pagarbą. Nuo Reformacijos laikų kiekvienoje kartoje buvo žmonių, kurie šventė šią dieną. Dažnai niekinami ir persekiojami, jie nuolat liudijo Dievo Įstatymo amžinumą ir šventą pareigą kūrimo paminklui - šabo dienai.

Šios tiesos, kurios pateiktos Apreiškimo 14-ame skyriuje, yra susijusios su amžinąja Evangelija, jos bus skiriamasis Kristaus Bažnyčios bruožas Jo

atėjimo metu, nes Trijų angelų žinios pabaigoje apibendrinama: „Čia pasirodo ištvermė šventųjų, kurie laikosi Dievo įsakymų ir Jėzaus tikėjimo!“ Ši žinia yra paskutinė, skelbiama prieš ateinant Viešpačiui. Tuo po to pranašas išvydo Žmogaus sūnų, ateinantį šlovėje nuimti žemės derliaus.

Tie, kurie priėmė šviesą apie šventyklą ir Dievo Įstatymo nekintamumą, nudžiugo ir

kartu nustebo, pamatę jiems
atsivėrusią grožio harmoniją.
Jie troško, kad ši brangi šviesa
taptų žinoma visiems
krikščionims, ir neabejojo, kad
ji bus džiaugsmingai priimta.
Tačiau daugeliui laikiusiųjų
save Kristaus sekėjais nepatiko
tiesos, kurios supriešintų juos
su pasauliu. paklusti
ketvirtajam įsakymui - reikė
aukotis, ir dauguma atsisakė
tokios aukos.

Kai buvo pateikti reikalavimai dėl šabo dienos, daugelis žmonių samprotavo pasaulietiškai. Jie sakė: „Mes visuomet šventėme sekmadienį, kaip tai darė mūsų tėvai, daug gerų dievobaimingų žmonių taip pat šventė šią dieną ir mirė palaiminti. Jeigu jie buvo teisūs, tai ir mes esame teisūs. Naujos šabo dienos šventimas atskirs mus nuo pasaulio, ir mes neturėsime jokios įtakos jam. Ko gali tikėtis maža grupelė žmonių, kurie švenčia

septintąją savaitės dieną, kai visas pasaulis švenčia sekmadienį?” Panašiais argumentais stengėsi pasiteisinti žydai, atmetę Kristų. Jų tėvai aukėjo aukas Dievui, Jis juos priėmė, kodėl jų vaikai negali išsigelbėti, eidami tuo pačiu keliu? Taip pat samprotavo ir katalikai Martyno Liuterio laikais, tvirtindami, jog tikrieji krikščionys mirė būdami katalikai, ir todėl jiems to pakanka, kad būtų išgelbėti. Tokios išvados kludė bet

kokiai religinio gyvenimo ir
tikėjimo pažangai.

Daugelis teigė, jog sekmadienio
šventimas yra nusistovėjusi
dogma ir jau daugelį amžių
plačiai paplitęs Bažnyčios
paproty. Norint atremti šį
argumentą buvo įrodyta, kad
šabo dienos šventimas yra
senesnis ir buvo taip pat
paplitęs, o ši diena yra tokia
sena kaip ir pasaulis, ją
pašventino Dievas ir patvirtino
angelai. Kai buvo padėtas

kertinis žemės akmuo, kai
„rytmetinės žvaigždės drauge
šlovino Dievą ir dangiškosios
būtybės šaukė iš džiaugsmo“,
tuomet buvo duota pradžia
šabo dienai. (Jobo 38, 6-7;
Pradžios 2, 1-3) Ši nuostata
reikalauja mūsų pagarbos, nes
yra pagrįsta ne žmogaus
autoritetu ir nesiremia žmonių
papročiais. Ją įvedė Ilgaamžis,
Jo nesikeičiantis Žodis
reikalauja švęsti šią dieną.

Kai žmonių dėmesį patraukė šabo dienos reforma, kai kurie žymūs dvasininkai iškraipė Dievo Žodį, aiškindami jį taip, kad norintys kažką sužinoti nusiramintų. Tie, kurie patys netyrinėjo Šventojo Rašto, tenkinosi tokiais aiškinimais, nes jie atitiko jų troškimus. Pasinaudodami argumentais, sofistika, tėvų papročiais ir Bažnyčios autoritetu daugelis stengėsi paneigti tiesą. Tiesos gynėjai kreipėsi į Bibliją, kad galėtų apginti ketvirtojo įsakymo pagrįstumą. Paprasti

žmonės, apsiginklavę tik tiesos
Žodžiu, atrėmė išsimokslinusių
vyrų puolimus, kurie nustebę ir
supykę pamatė, kad jų
iškalbinga sofistika yra bejėgė
prieš paprastus ir aiškius
žmonių įrodymus, nes žmonės
geriau žinojo šventąjį Raštą
negu akademinę išmintį.

Daugelis žmonių neturėjo jokių
Biblijos liudijimų savo
tvirtinimų naudai, jie užmiršo,
kad panašūs nepagrįsti
aiškinimai buvo panaudoti

prieš Kristų bei Jo apaštalus,
tačiau užsispyrę tvirtino:
„Kodėl mūsų didieji vyrai
nesupranta šio šabo dienos
klausimo? Tik nedaugelis tiki
kaip jūs. Negali būti, kad jūs
teisūs, o visi garsūs pasaulio
teologai klysta.”

Norint paneigti tokius
tvirtinimus, pakanka pasiremti
šventojo Rašto mokymu bei
Viešpaties ir žmonių santykių
istorija. Dievas dirba per tuos,
kurie girdi Jo balsą ir paklūsta

Jam. Jei reiktų, jo sekėjai pasakys net ir nemaloniai skambančias tiesas, nes nebijo demaskuoti paplitusias nuodėmes. Dievas retai pasirenka mokytus, aukštas pareigas einančius žmones, kad jie vadovautų reformų judėjimams, nes tokie žmonės remiasi tik savo įsitikinimais, savo teorijomis bei teologinėmis sistemomis ir nenori, kad Dievas juos mokytų. Tik tie, kurie jaučia asmeninį ryšį su išminties šaltiniu, gali suprasti ir

teisingai aiškinti šventąjį Raštą.
Kartais skelbti tiesą
pakviečiami žmonės, gavę patį
menkiausią mokyklinį
išsilavinimą, tačiau ne todėl,
kad jie nemokyti, o todėl, kad
jie nepasitiki savimi, ir Dievas
gali juos mokyti. Jie mokosi
Kristaus mokykloje, jų
nusižeminimas ir klusnumas
padaro juos didžiais žmonėmis.
Patikėdamas jiems savo tiesos
pažinimą, Dievas suteikia jiems
tokią garbę, kuriai neprilygsta
jokia žemiškoji garbė ir žmonių
didybė.

Dauguma adventistų atmetė tiesas apie šventyklą bei Dievo Įstatymą, išsižadėjo Adventistų judėjimo, priėmė nepagrįstus ir pranašystėms prieštaraujančius požiūrius. Kai kurie klydo ne kartą nustatydami Kristaus atėjimo laiką. Šviesa, padedanti išsiaiškinti šventyklos klausimą, būtų parodžiusi jiems, kad joks pranašysčių laikotarpis nesitęsia iki Kristaus antrojo atėjimo ir niekur nėra nurodytas tikslus Jo atėjimo

laikas. Tačiau nusisukę nuo šios šviesos, jie ir toliau nustatinėjo Viešpaties atėjimo laiką ir vis nusivildavo.

Kai tesalonikiečių bendruomenė pradėjo klaidingai suprasti tiesą apie Kristaus atėjimą, apaštalas paulius patarė jiems rūpestingai patikrinti savo viltis ir lūkesčius Dievo Žodžiu. jis atkreipė jų dėmesį į pranašystes, atskleidžiančias įvykius, kurie turi įvykti prieš

Kristaus atėjimą, ir parodė, kad jie neturi jokio pagrindo tikėtis sulaukti jo savo laikais. „tegu niekas jūsų neapgauna kuriuo nors būdu!“ - taip skambėjo jo įspėjimo žodžiai. (2 Tesalonikiečiams 2, 3) Jeigu jie ir toliau būtų puoselėję viltį, neparemtą Šventuoju Raštu, būtų ėję neteisingu keliu, ir nusivylimas būtų pavertęs juos bedievių pajuokos objektu, jiems būtų pristigę drąsos, nes abejonės būtų ėmusios klibinti ir esmines jų išsigelbėjimui būtinas tiesas. Apaštalo

įspėjimas tesalonikiečiams
pamoko tuos, kurie gyvena
paskutiniaisiais laikais.

Daugelis adventistų manė,
jeigu nesukoncentruos savo
tikėjimo į konkretų Viešpaties
atėjimo laiką, negalės tinkamai
jam pasiruošti. Kai jų viltys
kaskart sužadinašamos, kad vėl
sudužtų, tikėjimas patiria tokį
sukrėtimą, kad jų nebeveikia ir
neįtikina didžiosios pranašystės
tiesos.

Konkretni Jo teismo pradžios valanda, kurią paskelbė Pirmojo angelo žinia, buvo nurodyta Dievo. pranašiško laikotarpio skaičiavimas, kuriuo rėmėsi ši žinia, nurodo, jog pranašiški 2300 metų baigėsi 1844 m. rudenį. Šis faktas nekelia jokių abejonių. Pakartotini mėginimai nustatyti naujas pranašiškojo laikotarpio pradžios ir pabaigos datas bei nepagrįsti argumentai, kuriais rėmėsi šie skaičiavimai, ne tik atitraukė žmonių protus nuo tiesos, skirtos šiam laikui, bet

sukėlė abejones, ar iš viso
įmanoma išaiškinti pranašystes.
Juo dažniau nustatomas
Kristaus antrojo atėjimo laikas
ir juo plačiau jis skelbiamas, tuo
geriau jis tarnauja šėtono
tikslams. praėjus nustatytam
laikui, tokių pažiūrų gynėjai
yra išjuokiami ir suniekinami, o
visam didžiajam 1843-1844 m.
Adventistų judėjimui tenka
nepasitikėjimo ir priekaištų
lavina. Tie, kurie atkakliai
laikysis šių paklydimų,
galiausiai nustatys tokią
Kristaus atėjimo datą, kuri

nukels šį įvykį į tolimą ateitį. Jie pasiners į apgaulingą nerūpestingumą, ir daugelis supras klydę, kai jau bus per vėlu.

Senovės Izraelio istorija yra nuostabus Adventistų bažnyčios išgyvenimų pavyzdys. Dievas vadovavo savo tautai Adventistų judėjimo metu taip, kaip ir išvesdamas izraelio vaikus iš Egipto. po didelio nusivylimo jų tikėjimas buvo patikrintas

taip, kaip ir žydų prie
Raudonosios jūros. Jeigu jie ir
toliau būtų pasitikęje
vadovaujančiaja Ranka, kuri
padėjo jiems iškęsti
išbandymus, būtų išvydę Dievo
išgelbėjimą. jeigu visi, kurie
vieningai dirbo 1844 m.
judėjime, būtų priėmę Trečiojo
angelo žinią ir skelbę ją su
šventosios Dvasios galybe,
Viešpats jų pastangų dėka būtų
daug nuveikęs. Didžiausias
šviesos srautas būtų pasiekęs
žemę, ir jos gyventojai būtų
perspėti, baigiamasis darbas

būtų užbaigtas, ir Kristus būtų atėjęs atpirkti savo tautos.

tai nebuvo Dievo valia, kad izraelis keturiasdešimt metų klaidžiotų dykumoje. jis ketino nuvesti juos tiesiai į Kanaano žemę ir padaryti ten šventa ir laiminga tauta. tačiau jie ten neižengė dėl netikėjimo.

(Hebrajams 3, 19) Dėl savo atkritimo, atsižadėję tikėjimo, jie žuvo dykumoje, o kiti įėjo į pažadėtąją žemę. tai nebuvo Dievo valia, kad Kristaus

atėjimas taip ilgai užsitęsė ir tiek daug metų jo tauta pasiliko šiame nuodėmės bei sielvarto pasaulyje. tačiau netikėjimas atskyrė juos nuo Dievo. jie atsisakė atlikti jo numatytą darbą, todėl atsirado kiti, kurie skelbia jo žinią. Gailėdamasis pasaulio, jėzus atideda savo atėjimą, kad nedorėliai galėtų išgirsti perspėjimą ir rastų sau prieglobstį Viešpatyje, kai išsilies Dievo įniršis.

Dabar, kaip ir praėjusiais laikais, skelbti tiesą, kuri peikia nuodėmes ir paklydimus, reiškia sukelti pasipriešinimą.

„Kiekvienas nedorėlis neapkenčia šviesos ir neina į šviesą, kad jo darbai aikštėn neišeitų.“ (Jono 3, 20) Kai žmonės mato, kad jie negali pagrįsti savo pažiūrų šventuoju Raštu, daugelis jų nusprendžia patys ginti savo tiesas, jie piktavališkai puola charakterį ir motyvus tų, kurie laikosi jiems nepriimtinių tiesų. Visais amžiais buvo laikomasi tos

pačios dvasios. pranašas Elijas buvo apkaltintas, kad vargina Izrael/ , pranašas Jeremijas paskelbtas išdaviku, o apaštalas Paulius - šventyklos išniekintoju. Nuo tų laikų iki dabar ištikimi tiesai vyrai pasmerkiami kaip maištininkai, eretikai ar atskalūnai. Dauguma žmonių, kurie netiki, todėl nesugeba priimti tvirčiausią pranašų Žodį, neabejodami kaltins tuos, kurie drįsta smerkti paplitusias nuodėmes. Si dvasia vis labiau stiprės. biblija aiškiai moko, jog

artinasi laikas, kai valstybės
įstatymai prieštaraus Dievo
Įstatymui, kas paklus visiems
Dievo priesakams, bus
laikomas maištininku ir
baudžiamas kaip piktadarys.

Kokios yra tiesos skelbėjo
pareigos? ar jis turi nuspręsti,
kad nereikia skelbti tiesos, nes ji
dažnai sužadina norą išsisukti
nuo keliamų reikalavimų ar
priešintis jai? Ne, jis kaip ir
pirmieji reformatoriai turi
skelbti Dievo Žodį, nors tai ir

kelia pasipriešinimą. šventųjų ir kankinių tikėjimo išpažinimas buvo įamžintas būsimųjų kartų labui. Sie gyvieji šventumo ir tvirtumo pavyzdžiai pasiekė mūsų laikus, kad įkvėptų drąsą tiems, kurie šiandien pakviesti liudyti Dievą. Jie priėmė malonę ir tiesą ne tik sau, per juos Dievo pažinimas apšviečia žemę. ar Dievas davė šviesos šios kartos tarnams? Taip, ir jie turi apšviesti pasaulį.

senovėje Dievas pasakė vienam
pranašui, kuris kalbėjo jo
vardu: „bet Izraelio namai
atsisakys tavęs klausytis, nes jie
atsisako klausytis manęs.“
(Ezechielio 3, 7) Vis dėlto jis
kalbėjo: „TU turi perduoti jiems
mano žodžius, ar jie klauso, ar
atsisako klausyti.“ (2, 7) Ir
mūsų laikais Dievas į savo
tarnus kreipiasi taip: „Visa
gerkle šauk, nesitausok!
Teskardi tavo balsas kaip
trimitas! parodyk Mano tautai
jos nedorybę, Jokūbo namams -
jų nuodėmes.“ (Izaijo 58, 1)

Visi, kurie priėmė tiesos šviesą,
neša tą pačią iškilmingą ir
baisią atsakomybę kaip ir
Izraelio pranašas, į kurį kreipėsi
Viešpats sakydamas: „Tave,
žmogau, paskyriau Izraelio
namų sargybiniu. Kada tik
išgirsi iš Mano lūpų žodį,
perduosi jiems Mano
perspėjimą. Jei tariu nedorėliui:
‘Nedoras žmogau, tu turi
mirti!’ - o tu nekalbėsi, kad
įspėtum nedorėlį mesti savo
kelia, tai tas nedorėlis tikrai
mirs dėl savo kaltės, tačiau jo
kraujo pareikalausiu iš tavo

rankos. Bet jei tu perspėsi nedorėlį, kad jis sugrįžtų iš savo kelio, o jis negrįš, tai mirs dėl savo kaltės, o tu išgelbėsi savo gyvastį.” (Ezechielio 33, 7-9) priimti bei skelbti tiesą kliudo niekinimas ir priekaištai. Tai yra vieninteliai argumentai, kurių tiesos gynėjai niekada negalės paneigti. Tačiau tai neturi sulaikyti tikrųjų Kristaus sekėjų. Jie nelaukia, kol tiesa taps populiari. Suvokdami savo pareigą, jie savanoriškai priima kryžių ir pritaria apaštalo Pauliaus nuomonei, kad

„lengvas dabartinis mūsų
vargas ruošia mums
neapsakomą, visa
pranokstančią amžinąją garbę“,
jie kartu pritaria vienam
senovės pranašui, kuris Mesijo
paniekinimą laikė didesniu
lobiu negu Egipto turtus (žr. 2
Korintiečiams 4, 17; Hebrajams
11, 26).

Tie, kurie širdies gilumoje
tarnauja pasauliui,
nepriklausomai nuo savo
tikėjimo, vadovausis tik

pasaulio dvasia, o ne tiesos principais. mes turime pasirinkti tai, kas yra teisinga dėl to, kad tai yra teisinga, o pasekmes palikti Dievui. už didžiašias reformas pasaulis turi būti dėkingas principingiems, drąsiems žmonėms - tikėjimo vyrams. Tokie žmonės padeda vykdyti reformą ir mūsų laikais.

Taip kalba Viešpats:
„Klausykitės Manęs,
išmanantieji teisumą, tauta,

imanti Mano mokymą širdin:
nebijokite žmonių užgaulės,
neišsigąskite jų patyčių! Juos
kaip drabužį suės kirminai,
kaip vilną sukapos kandys. O
Mano teisumas tvers per
amžiaus, ir Mano išganymas
plūs iš kartos į kartą.” (Izaijo
51, 7-8)

27. Mūsų Laikų Atgimimai

Kur tik Dievo Žodis buvo teisingai skelbiamas, visur jis davė vaisius, kurie liudijo, kad jis yra dieviškosios kilmės.

Dievo Dvasia lydėjo Jo tarnus, todėl Žodis buvo galingai skelbiamas. Nusidėjėlių sąžinė nubusdavo. „atėjusi į šį pasaulį šviesa, kuri apšviečia kiekvieną žmogų“ , pasiekė slapčiausias sielos kerteles, ir išėjo aikštėn visa, kas buvo paslėpta.

Žmonių širdis ir protus užvaldė

gilus įsitikinimas, kad reikia atgailauti. Jie buvo visiškai įtikinti dėl nuodėmės, dėl teisumo ir dėl busimojo teismo. jie suprato jehovos teisingumą ir jautė siaubą dėl savo nuodėmių bei nedorumo prieš širdžių tyrėją. sielvartaudami jie klausė: „Kas mane išvaduos iš šito mirtingo kūno?!“ Kai jiems vis labiau atsiskleisdavo neįkainojama golgotos kryžiaus auka už jų nuodėmes, jie suvokė, kad tik Kristaus nuopelnai gali išdildyti jų prasižengimus ir sutaisyti su

Dievu. tikėdami ir nusižeminę
jie priėmė Dievo avinėlių, kuris
naikina pasaulio nuodėmę, ir
per Jėzaus kraują gavo anksčiau
padarytų nuodėmių atleidimą.

šios sielos subrandino tikrus
atsivertimo vaisius. jos pradėjo
tikėti, buvo pakrikštytos ir
pakilo naujam gyvenimui kaip
nauji kūriniai Kristuje, kad
daugiau negyventų savo
geismais, o tikėdami Dievo
sūnų eitų jo pėdomis,
atspindėtų jo charakterį,

apsivalytų ir taptų tokie pat tyri
kaip jis. Dabar jie pamilo tai, ko
anksčiau nekeitė, o pradėjo
neapkęsti to, ką mylėjo. Išdidūs
ir užsispyrę tapo nuolankūs ir
romūs, tuščiagarbiai ir pasipūtę
- rimti ir kuklūs. Niekinantys
Dievą pasidarė dievobaimingi,
girtuokliai tapo blaivininkai, o
ištvirkėliai - skaitūs. Jie
atsikratė tuščio gyvenimo. Juk
krikščionis puošia „ne išorė -
šukuosena, aukso gražmenos ar
ištaigingi drabužiai, - bet
žmogaus širdies slaptuma -
nesugadinta, švelni ir taikinga

dvasia, kuri brangi Dievo
akyse.” (1 Petro 3, 3–4)

Atgimimas paskatino ištirti
savo širdis ir nusižeminti prieš
Dievą. Rimtai ir iškilmingai
buvo kreipiamasi į nusidėjėlius,
už kuriuos praliejo savo kraują
Kristus. Moterys ir vyrai
grūmėsi maldose su Dievu, kad
išgelbėtų sielas. Žmonių
širdžių atgimimo vaisiai buvo
akivaizdūs: jie nebijojo aukotis,
bet džiaugėsi, kad buvo verti
dėl Kristaus kęsti panieką ir

išmėginimus. Žmonės matė
permainas, įvykusias
išpažįstančių Jėzaus vardą
gyvenime. Jie darė teigiamą
įtaką aplinkiniams, jie rinko su
Kristumi ir sėjo Dvasiai, kad
rinktųsi vaisių amžinajam
gyvenimui.

Apie juos būtų galima pasakyti:
„Jiems teko nuliūsti, bet
nuliūdimas atvedė juos į
atgailą. [...] Mat liūdesys pagal
Dievo valią per atgailą atveda į
išgelbėjimą, ir to netenka

gailėtis, o šio pasaulio liūdesys veda į mirtį. Ir štai kaip tik tas nuliūdimas pagal Dievo valią pažadino jiems susirūpinimą, teisinimąsi, apmaudą, baimę, ilgesį, uolumą ir bausmę! Jie visais atžvilgiais pasirodė nesusitepę.” (žr. 2 Korintiečiams 7, 9–11)

Visa tai buvo Dievo Dvasios darbo vaisius. Įvykusi gyvenimo permaina liudija, kad atgaila yra tikra. Jei nusidėjėlis tesi savo pažadus,

atiduoda, ką buvo paėmęs,
išpažįsta nuodėmes ir myli
Dievą bei savo artimą, jis gali
būti tikras, kad susitaikė su
Dievu. Tokie buvo praėjusių
laikų religinių prabudimų
rezultatai, kurie rodė, jog
Dievas palaimino juos žmonių
išgelbėjimo ir visos žmonijos
kilninimo darbe.

Tačiau daug mūsų laikų
atgimimų labai skiriasi nuo to
dieviškosios malonės
pasireiškimo, kuris ankstesniais

laikais lydėjo Dievo tarnų
darbą. Beje, pasireikšdavo
didelis susidomėjimas,
atsiversdavo daugybė žmonių
ir padidėdavo Bažnyčios narių
skaičius, vis dėlto negalima
tvirtinti, kad žmonės iš tikrųjų
dvasiškai auga. Trumpam
sužibusi šviesa užgesdavo, ir
užslinkdavo dar juodesnė
tamsa.

Žinomi atgimimai per daug
dažnai veikia vaizduotę,
sužadina jausmus ir kelia

susižavėjimą tuo, kas nauja ir
stebina. Dėl to atsivertę žmonės
mažai tenori klausytis Biblijos
tiesų, mažai domisi pranašų ir
apaštalų liudijimais. Jei
pamaldos nebus kuo nors
sensacingos, jos netrauks
žmonių. Todėl bet kokia šviesa,
reikalaujanti protingų
samprotavimų, nesusilaukia
atgarsio, aiškūs Dievo Žodžio
įspėjimai, tiesiogiai susiję su
žmonių amžinaisiais interesais,
lieka neišgirsti.

Kiekvienai tikrai atsivertusiai širdžiai bendravimas su Dievu ir domėjimasis amžiniais dalykais taps didžiausiu gyvenimo tikslu. tačiau kur šių laikų bažnyčiose rasime atsidavimo Dievui dvasią? Atsivertusieji neišsižada savo išdidumo ir meilės pasauliui. jie kaip ir prieš atsivertimą nenori labiau aukotis, nešti kryžių ir sekti paskui nuolankų bei kuklų jėzų. Religija tapo bedievių ir skeptikų pajuokos objektu, nes daugelis, kurie vadinasi krikščionimis,

nesilaiko jos principų.
maldingumo jėga beveik
pasitraukė iš daugelio
bažnyčių. malonios iškylos,
bažnytiniai spektakliai, mugės,
prabangūs namai, savęs
aukštinimas - visa tai atitraukia
mintis nuo Dievo. Žemės,
daiktai ir pasaulietiniai
užsiėmimai taip užvaldo protą,
kad amžinybės dalykams
skiriamas tik menkas dėmesys.

Nepaisant visuotinio tikėjimo ir
pamaldumo smukimo,

Bažnyčiose yra ir tikrų Kristaus sekėjų. Prieš Paskutinį Dievo teismą pasireikš toks Viešpaties tautos maldingumo atgimimas, kokio nėra buvę nuo apaštalų laikų. Dievo Dvasia ir galia išsilies ant jo vaikų. Tuo metu daugelis atsiskirs nuo tų Bažnyčių, kuriose meilė pasauliui išstūmė meilę Dievui ir jo Žodžiui. Daugelis dvasininkų ir eilinių žmonių su malonumu priims didžiąsias tiesas, kurios Dievo valia bus skelbiamos tuo metu, kad parengtų žmones Viešpaties

antrajam atėjimui. Tačiau žmonių priešininkas nori sukliudyti šiam darbui, todėl prieš prasidedant tokiam judėjimui jis stengsis klasta užkirsti jam kelią. Suklaidintus Bažnyčių atstovus jis pasistengs įtikinti, kad jie gavo ypatingą Dievo palaiminimą, ir prasideda didysis religinis atgimimas. Daugybė žmonių džiūgaus dėl nuostabaus Dievo darbo jų labui, o iš tikrųjų visa tai bus kitos dvasios darbas. prisidengęs religijos kauke, šėtonas stengsis išplėsti savo

įtaką visam krikščioniškam pasauliui.

Daugelį religinių atgimimų, įvykusių pastaraisiais penkiasdešimt metų, daugiau ar mažiau veikė ta pati šėtono jėga, kuri pasireiškė ir platesnio masto ateities judėjimuose.

Emocinis sujaudinimas ir tiesos sumaišymas su melu padeda suklaidinti žmones. Tačiau niekas teneapsigauna. Dievo Žodžio šviesa nesunku nustatyti šių judėjimų prigimtį.

Jeigu žmonės nepaiso Biblijos liudijimo, nosisuka nuo jos aiškių ir sielas tiriančių tiesų, reikalaujančių iš žmonių pasiaukojimo ir pasaulio išsižadėjimo, galima neabejotinai pasakyti, kad jie negauna Dievo palaiminimo. Ir, remiantis paties Kristaus taisykle: „jūs pažinsite juos iš vaisių“ (Mato 7, 16), pasidaro aišku, kad šie judėjimai nėra Dievo Dvasios darbas.

per savo Žodžio tiesas Dievas
atsiskleidžia žmonėms, todėl
visiems, kurie jas priima, jos
yra skydas nuo šėtono
apgaulių. Tik šių tiesų
nepaisymas atvėrė duris taip
smarkiai plintančiam blogiui
religiniame pasaulyje. BUVO
primiršta Dievo Įstatymo kilmė
ir svarba. Neteisingas Dievo
Įstatymo, jo nekintamumo ir
vykdymo būtinumo supratimas
sąlygojo neteisingą atsivertimo
ir apsivalymo nuo nuodėmių
sampratą, todėl Bažnyčiose
smuko pamaldumas. Stai kur

svarbiausia priežastis, kodėl
mūsų laikų atgimimuose nėra
Dievo galios ir Dvasios.

pagarsėję pamaldumu skirtingų
tikybų žmonės pripažįsta šį
faktą ir labai dėl to
apgailėstauja. profesorius
edvardas A. parkas,
kalbėdamas apie dabarties
Bažnyčiai gresiančius pavojus,
taikliai pažymi: „Vienas
pavojaus šaltinis yra tas, kad iš
sakyklos nebegirdimi raginimai
paklusti Dievo Įstatymui.

Anksčiau sakykla buvo sąžinės
balso aidas. [...] praeityje mūsų
garsiausių pamokslininkų
žodžiai buvo kupini iškilmingo
didingumo, nes jie sekė
Mokytojo pavyzdžiu,
išaukštindami Įstatymą, jo
įsakymus ir draudimus. jie be
paliovos primindavo du
svarbiausius principus:
Įstatymas yra Dievo tobulybės
atspindys, todėl nemylintis
Įstatymo žmogus nemyli ir
evangelijos, nes Įstatymas kaip
ir evangelija yra veidrodis,
atskleidžiantis tikrąjį Dievo

charakterį. Nepaisant šių principų, iškyla pavojus nepakankamai įvertinti nuodėmės blogį, jos mastą ir pražūtingumą. proporcingai įsakymo teisingumui matome jo nesilaikymo žalą. [...]

Be to, iškyla pavojus nepakankamai įvertinti Dievo teisingumą. šiuolaikiniai pamokslininkai linkę atskirti Dievo teisingumą nuo Dievo gailestingumo ir, užuot iškęle gailestingumą kaip principą,

nužemina jį iki jausmų lygio. Naujieji teologai atskiria tai, ką Dievas sujungė. Koks iš tikrųjų yra Dievo Įstatymas - geras ar blogas? Jis yra geras. Tuomet ir teisingumas yra gėris, nes išreiškia vykdomąjį Įstatymo principą. Įpratę neįvertinti Dievo Įstatymo ir teisingumo, neklusnumo mastą ir žalą, žmonės greitai pradeda lengvabūdiškai žiūrėti į malonę, kuri leidžia atpirkti nuodėmę." Taigi Evangelija praranda žmonių sąmonėje savo reikšmę ir svarbą, todėl

greitai jie bus pasiruošę atmesti net pačią Bibliją.

Daugelis religijos mokytojų tvirtina, kad savo mirtimi Kristus panaikino Įstatymą, todėl žmonės yra laisvi nuo jo reikalavimų. Be to, kai kurie vaizduoja Įstatymą kaip sunkią našta ir jo vergiją supriešina su laisve, kurią duoda Evangelija.

Tačiau pranašai ir apaštalai kitaip žiūrėjo į šventąjį Dievo Įstatymą. Dovydas sakė: „Eisiu

erdviu keliu, nes ieškojau Tavo įsakų.” (Psalmė 119, 45)

Apaštalas Jokūbas, kuris rašė po Kristaus mirties, rėmėsi Dešimtimi Dievo įsakymų kaip „karališkuoju Įstatymu ir tobuluoju laisvės Įstatymu.”

(žr. Jokūbo 2, 8; 1, 25) Pusę amžiaus po nukryžiavimo Apreiškimo knygos autorius sako, jog palaiminti tie, kurie vykdo Dievo įsakymus, „kad įgytų teisę į gyvybės medį ir galėtų įžengti pro vartus į miestą.” (Apreiškimo 22, 14)

Tvīrtinimas, kad Kristus savo
mirtimi panaikino Tēvo
Īstatymā, neturi jokio pagrindo.
Jei būtu būvē galima pakeisti
Īstatymā arba nekreipti ģ jģ
dēmesio, tuomet Kristui nebūtu
reikējē mirti, kad išgelbētu
žmogū nuo bausmēs uģ
nuodēmes. Kristaus mirtis
neturi nieko bendra su
Īstatymo panaikinimu, ģi tik
ģrodo, kad ģis yra nekintamas.
Dievo Sūnus atējo, „kad savo
Īstatymā padarytu didingā ir

šlovingą.” (Izaijo 42, 21) Jis sakė: „Nemanykite, jog Aš atėjęs panaikinti Įstatymo [...]. Iš tiesų sakau jums: kol dangus ir žemė nepraeis, nė viena raidelė ir nė vienas brūkšnelis neišnyks iš Įstatymo.” (Mato 5, 17-18) Apie save Jis sako:

„Mano džiaugsmas - vykdyti Tavo valią, Mano Dieve, Tavo Įstatymą turiu širdyje!” (Psalmė 40, 9)

pagal prigimtį Dievo Įstatymas yra nekintamas. jis atskleidžia Autoriaus valią ir būdą. Dievas yra meilė, Jo Įstatymas taip pat yra meilė. Du didieji principai yra meilė Dievui ir meilė žmogui. „Meilė - Įstatymo įvykdymas.“ (Romiečiams 13, 10) Dievo charakteris yra tiesa ir teisingumas, lygiai taip pat Jo Įstatymas yra tiesa ir teisingumas. Psalmininkas sako: „[...] Tavo Įstatymas - tiesa, [...] teisūs visi Tavo įsakymai.“ (Psalmė 119, 142. 172) Apaštalas Paulius skelbia:

„Taigi Įstatymas šventas;
įsakymas taip pat šventas, ir
teisingas, ir geras.”

(Romiečiams 7, 12) Įstatymas,
kuris yra Dievo valios ir
išminties apreiškimas, turi būti
toks pat amžinas kaip ir jo
Autorius.

Atsivertimo ir šventėj imo
darbas skirtas sutaisyti žmones
su Dievu ir padaryti taip, kad
jie gyventų pagal Jo Įstatymo
reikalavimus. Pradžioje
žmogus buvo sukurtas pagal

Dievo paveikslą. Jis sugyveno su gamta, jo gyvenimas atitiko Dievo Įstatymą, o teisingumo principai buvo įrašyti jo širdyje. Tačiau nuodėmė atskyrė jį nuo Kūrėjo, ir jis nebeatspindėjo Dievo paveikslo. Žmogaus širdis paskelbė karą Dievo Įstatymo principams. „Kūno siekimai priešiški Dievui; jie nepaklūsta Dievo Įstatymui, ir net negali paklusti.”

(Romiečiams 8, 7) Tačiau Dievas „taip pamilo pasaulį, jog atidavė savo viengimį Sūnų“ , kad žmogus būtų sutaikytas su

Dievu. Kristaus nuopelnų dėka jis gali atgauti darną su Kūrėju ir bendrauti su Juo. Dievo malonės dėka jo širdis turi atsinaujinti, jis turi atgimti iš aukštybės. Šis pasikeitimas yra antrasis gimimas, be kurio, pasak Jėzaus, žmogus negalės regėti Dievo Karalystės.

Pirmasis susitaikymo su Dievu žingsnis yra nuodėmingumo suvokimas. „Nuodėmė - tai Įstatymo laužymas. Tačiau per Įstatymą [...] pažįstame

nuodėmę.” (1 Jono 3, 4; Romiečiams 3, 20) Kad suvoktų savo kaltę, nusidėjėlis turi palyginti save su didžiuoju Dievo teisingumo matu. Jis yra veidrodis, kuris parodo teisiejo charakterio tobulumą ir padeda žmogui pamatyti savo trūkumus.

Įstatymas atskleidžia žmogui jo nuodėmes, tačiau neduoda vaistų nuo jos. Žadėdamas gyvenimą klusniesiems, Įstatymas skelbia, kad

nusidėjėlių laukia mirtis. tik
Kristaus Evangelija gali
išgelbėti žmogų nuo nuodėmės
pasmerkimo ir paniekimo. Jis
turi atgailauti prieš Dievą,
kurio Įstatymą pažeidė, ir tikėti
Kristumi bei jo atperkama
auka. tada jam atleidžiamos
anksčiau padarytos nuodėmės,
ir jis tampa dieviškosios
prigimties dalininku. jis būna
Dievo vaiku, kuris įkvėptas
išūnystės dvasios, kreipiasi į jį:
„Aba, tėve!”

ar dabar jam leidžiama laužyti Dievo Įstatymą? apaštalas paulius sako: „o gal tikėjimu mes panaikiname Įstatymą? Nieku būdu! priešingai, mes Įstatymą patvirtiname. mirę nuodėmei, kaipgi toliau gyventume joje?“ (Romiečiams 3, 31; 6, 2) ir apaštalas Jonas skelbia: „Nes tai ir yra Dievo meilė - Jo įsakymus vykdyti. O Jo įsakymai nėra sunkūs.“ (1 Jono 5, 3) Atgimusi širdis susitaiko su Dievu ir Jo Įstatymu. Kai nusidėjėlis labai pasikeičia, iš mirties jis yra

perėjęs į gyvenimą, iš
nuodėmės - į šventumą, iš
Įstatymo laužymo ir maišto - į
klusnumą ir ištikimybę.

Baigiasi senasis atitolimo nuo
Dievo gyvenimas, prasideda
naujas, susitaikymo, tikėjimo ir
meilės gyvenimas. „Tada
Įstatymo reikalavimai išsipildo
jame, gyvenančiame ne pagal
kūną, bet pagal Dvasią.“ (žr.
Romiečiams 8, 4) Tuomet jo
širdies kalba bus tokia: „O, kaip
aš branginu Tavo Įstatymą!
Mąstau apie jį visą dieną.“
(Psalmė 119, 97)

„VIEŠPATIES Įstatymas
tobulas; jis atnaujina gyvastį.”
(Psalmė 19, 8) Be Įstatymo
žmonės negalėtų teisingai
suprasti Dievo tyrumo ir
šventumo bei savo pačių kaltės
ir netyrumo. Jie negalėtų
suvokti visiško savo
nuodėmingumo ir nejaustų
reikmės atgailauti.
Nesuvokdami pražūtingos
Dievo Įstatymo laužytojų
būsenos, jie nejaučia
atperkamojo Kristaus kraujo

poreikio. Išgelbėjimo viltis neskatina iš pagrindų pakeisti savo širdį, pertvarkyti gyvenimą. Dėl to daugelis atsiverčia paviršutiniškai, o žmonės, kurie niekada nebuvo vienybėje su Kristumi, prisijungia prie Bažnyčios.

Klaidingi mokymai apie šventėjimą atsiranda tuomet, kai nepaisoma Dievo Įstatymo arba jis atmetamas. Jie plačiai paplitę šiuolaikiniuose religijos judėjimuose. Šie mokymai

klaidingi ne tik kaip doktrinos,
jie pavojingi savo praktiniais
rezultatais; tas faktas, kad jiems
pritaria tiek daug žmonių, dar
kartą pabrėžia įsakmų
būtinumą išaiškinti, ko šiuo
klausimu moko šventasis
Raštas.

Tikrasis šventėjimas - tai
Biblijos mokymas. Apaštalas
Paulius savo Laiške
tesalonikiečiams rašė: „Tokia gi
Dievo valia - jūsų šventėjimas.“
(1 Tesalonikiečiams 4, 3) Jis

meldėsi: „Pats ramybės Dievas iki galo jus tepašventina.“ (1 Tesalonikiečiams 5, 23)

Šventasis Raštas aiškiai nurodo, kas yra šventėjimas ir kaip jis pasiekiamas. Išgelbėtojas meldėsi už savo mokinius:

„Pašventink juos tiesa! Tavo Žodis yra tiesa.“ (Jono 17, 17)

Apaštalas Paulius mokė, kad tikintieji „taptų priimtina atnaša, Šventosios Dvasios pašventinta.“ (Romiečiams 15, 16)

Koks yra Šventosios Dvasios darbas? Jėzus sakė savo mokiniams: „Kai ateis toji

Tiesos Dvasia, jus Ji ves į tiesos pilnatvę.” (Jono 16, 13)

Psalmininkas sako: „Tavo Įstatymas - tiesa.“ Dievo Dvasios ir Žodžio dėka žmonėms atsiveria didieji Jo Įstatyme įkūnyti teisumo principai. Dievo Įstatymas šventas, ir teisingas, ir geras, jis atspindi Dievo tobulybę, vadinasi, charakteris, susiformavęs klusnumo tam Įstatymui dėka, taip pat bus šventas. Kristus yra puikus tokio charakterio pavyzdys. Jis sako: „Aš [...] vykdu savo

Tėvo įsakymus. [...] visuomet darau, kas Jam patinka.” (Jono 15, 10; 8, 29) Kristaus sekėjai turi būti panašūs į Jį - Dievo malonės dėka formuoti savo charakterį taip, kad jis atitiktų Jo šventojo Įstatymo principus. Tai ir yra Biblijos nurodytas šventėjimas.

Jis gali įvykti tik tikint Kristumi, mumyse gyvenančios Dievo Dvasios galia. Apaštalas Paulius ragina tikinčiuosius:
„Darbuokitės savo išganymui

su baime ir drebėdami, nes
Dievas iš savo palankumo
skatina jus ir trokšti, ir veikti!”
(Filipiečiams 2, 12-13)

Nuodėmė gundys krikščionį,
tačiau jis nuolat kovos su ja. Tai
kovai reikia Kristaus pagalbos.
Žmogaus silpnumas susijungia
su Dievo galybe, ir tikėjimas
sušunka: „Dėkui Dievui, kuris
duoda mums pergalę per mūsų
Viešpatį Jėzų Kristų!” (1
Korintiečiams 15, 57)

Šventasis Raštas aiškiai sako, kad šventėjimas yra nuolatinis procesas. Kai nusidėjėlis atsiverčia, susitaiko su Dievu per Kristaus aukos atperkantįjį kraują, tik tuomet prasideda krikščioniškasis gyvenimas. Dabar jis turi siekti tobulumo, augti, kol „taps tikru vyru pagal Kristaus pilnatvės amžiaus saiką.“ Apaštalas Paulius teigia: „pamiršęs, kas už mane, aš veržiuosi pirmyn, į tikslą, siekiu laimikio aukštybėse, prie kurio Dievas kviečia Kristuje Jėzuje.“

(Filipiečiams 3, 13-14) apaštalas petras nurodo mums laiptelius, kuriais kylant pasiekiamas šventumas: „todėl parodykite visą stropumą, kad savo tikėjimu ugdytumėte dorybę, dorybe - pažinimą, pažinimu - susivaldymą, susivaldymu - ištvermę, ištverme - maldingumą, maldingumu - brolybę, o brolybe - meilę. [...] Tai darydami, jūs niekad neapsigausite.” (2 Petro 1, 5-10)

Tie, kurie pasiekė biblinį šventumą, visada rodys nuolankumo dvasią. Kaip Mozė, lygindami save su Beribio tyrumu ir neprilygstama tobulybe, jie mato keliantį pagarbą baimę šventumo didingumą ir savo menkumą.

Pranašas Danielius buvo tikrojo pasišventimo pavyzdys. Jo ilgas gyvenimas liudijo kilnią tarnystę Kūrėjui. Jis buvo brangus žmogus Dangui.

(Danieliaus 10, 11) Tačiau, užuot didžiavęsis savo tyrumu ir šventumu, šis garbingas pranašas tapatina save su tikrai nusidėjusiais izraelitais, maldaudamas pasigailėti savo tautiečių: „Ne dėl savo teisumo mes sudedame savo maldavimus priešais Tavo veidą, bet dėl Tavo didelio gailestingumo. Viešpatie [...], mes nusidėjome ir nedorai elgėmės.“ (Danieliaus 9, 18. 15) Pranašas užsimena, kad jis meldėsi ir „išpažino savo nuodėmę bei Izraelio tautos

nuodėmę.” (Danieliaus 9, 20) Ir
kai vėliau pasirodė Dievo
Sūnus, kad duotų jam
nurodymus, Danielius pasakė:
„Aš netekau jėgų, mirtinai
išblyškau ir buvau visiškai
bejėgis.” (Danieliaus 10, 8)

Kai per audrą patriarchas Jobas
išgirdo Viešpaties balsą, jis
sušuko: „[...] gėdijuosi visko, ką
esu pasakęs, ir atgailauju
dulkėse ir pelenuose.” (Jobo 42,
6) Kai pranašas Izaijas pamatė
Viešpaties šlovę ir išgirdo

kerubus tariančius: „Šventas, šventas, šventas yra Galybių VIEŠPATS“, sušuko: „Vargas man, nes esu žuvęs! Aš - žmogus, kurio lūpos suteptos.“ (Izaijo 6, 3. 5) Po to, kai apaštalas Paulius buvo „pagautas ir iškeltas iki trečiojo dangaus ir girdėjo slaptingus žodžius, kurių nevalia žmogui ištarti“, jis kalba apie save kaip apie „visų šventųjų mažiausiąjį.“ (2 Korintiečiams 12, 2-4; Efeziečiams 3, 8) Mylimasis Kristus apaštalas Jonas ne kartą priglaudęs galvą

prie Jėzaus krūtinės ir matęs jo šlovę, puolė angelui po kojų tarsi negyvas. (Apreiškimo 1, 17)

Tie, kurie eina Golgotos kryžiaus šešėlyje, niekada negali reikšti pasitenkinimo savimi, didžiuotis savimi ir girtis, kad nėra nusidėję. jie turi suprasti, jog jų nuodėmė sukėlė mirtiną kančią Dievo sūnui. Si mintis turi padėti jiems dar labiau nusižeminti. tie, kurie gyvena artimai bendraudami

su jėzumi, aiškiausiai mato žmogiškosios prigimties silpnumą bei nuodėmingumą, todėl vienintelė jų viltis yra nukryžiuoto ir prisikėlusio Išgelbėtojo nuopelnai.

Religiniame pasaulyje vis dažniau pasireiškia pasišventimas, kuris persmelktas savęs išaukštinimo ir Dievo Įstatymo niekinimo dvasia. tai visai svetima Biblijos mokymui. tokio pasišventimo gynėjai nurodo, kad

šventėjimas yra akimirksnio darbas, jie tvirtina, kad vien tikėjimo dėka pasiekiamas visiškas šventumas. „Tik tikėkite, - sako jie, - ir būsite palaiminti.“ Anot jų, šventėjimo palaiminimas gaunamas be jokių pastangų. Tuo pat metu jie neigia Dievo Įstatymo autoritetą, tvirtindami, kad yra atleisti nuo pareigos laikytis Jo įsakymų. Ar žmogus gali būti šventas, tapatintis su Dievo valia ir charakteriu, jeigu jis nesilaiko principų, kurie išreiškia Dievo

prigimtį, valią ir nurodo, kas
Jam patinka?

Troškimas išpažinti
neįpareigojančią religiją, kuri
nereikalauja kovos,
pasiaukojimo, atsiskyrimo nuo
pasaulio paikybės, pagimdė
populiarų mokymą apie tai,
kad pakanka tikėjimo, vien
tikėjimo. Ką apie tai sako Dievo
Žodis? Apaštalas Jokūbas
teigia: „Kas iš to, mano broliai,
jei kas sakosi turįs tikėjimą, bet
neturi darbų?! Ar gali jį

išgelbėti tikėjimas? [...] Ar nori žinoti, neišmintingas žmogau, kad tikėjimas be darbų nevaisingas? Argi ne darbais buvo nuteisintas mūsų tėvas Abraomas, aukodamas savo sūnų Izaoką ant aukuro? Matai, tikėjimas veikė kartu su jo darbais, ir darbai tikėjimą padarė tobulą. [...] Matote, kad žmogus nuteisinamas darbais, o ne vienu tikėjimu.” (Jokūbo 2, 14-24)

Dievo Žodžio liudijimas
prieštarauja šiam klaidingam
mokymui apie tikėjimą be
darbų. Tai nėra tikėjimas, kuris
reikalauja Dangaus palankumo,
nesilaikydamas sąlygų,
kuriomis gali būti suteikta
malonė. tai pernelyg didelis
pasitikėjimas savimi, nes
tikrasis tikėjimas remiasi
šventojo Rašto pažadais ir
reikalavimais.

tegu niekas neapsigauna,
tikėdamas, kad gali tapti

šventu, tyčia pažeisdamas nors vieną Dievo priesaką. sąmoninga nuodėmė nutildo barantį šventosios Dvasios balsą ir atskiria sielą nuo Dievo. „Nuodėmė - tai Įstatymo laužymas. Ir nė vienas nusidėjėlis [Įstatymo laužytojas] Jo [Dievo] neregėjo ir nepažino.” (1 Jono 3, 6) Nors apaštalas Jonas savo laiškuose tiek daug rašo apie meilę, bet jis nesvyruodamas atskleidžia tikrąjį būdą tų, kurie reiškia pretenzijas į šventumą, tačiau laužo Dievo Įstatymą: „Kas

sakosi Jį pažinęs, bet Jo
įsakymų nesilaiko, tas melagis,
ir nėra jame tiesos. O kas laikosi
Jo žodžių, tas iš tiesų tobulai
myli Dievą.” (1 Jono2, 4-5) Taip
patikrinamas kiekvieno
žmogaus tikėjimo išpažinimas.
Mes negalime spręsti apie
žmogaus šventumą tol, kol
neišmatuosime jo Dievo
šventumo matu - vieninteliu
matu ir žemėje, ir danguje. Jei
žmonės neskiria pakankamai
reikšmės moralės Įstatymui,
jeigu jie menkina ir pro pirštus
žiūri į Dievo priesakus, jei

pažeidžia nors mažiausią Jo įsakymą ir taip elgtis moko kitus, tuomet jie neturės jokios vertės Dangaus akyse, ir galima neabejoti, kad jų pretenzijos neturi jokio pagrindo.

Jau vien žmogaus tvirtinimas, kad jis nėra nusidėjęs, įrodo, jog jam toli iki šventumo. Jis neteisingai supranta tobulą Dievo šventumą ir visišką tyrumą, nesuvokia, koks turi būti žmogus, kad jo charakteris derėtų su Dievo charakteriu.

Pernelyg gerai manantis apie save neteisingai supranta Jėzaus tyrumą ir žavingumą, nuodėmės žalą ir blogį. Juo didesnis atstumas tarp jo ir Kristaus, juo menkesnis Dievo charakterio bei Jo reikalavimų supratimas, tuo teisesnis toks žmogus atrodo pats sau.

Šventėjimas, apie kurį kalbama Šventajame Rašte, susijęs su visu žmogumi - jo dvasia, siela ir kūnu. Apaštalas Paulius meldėsi už tesalonikiečius, kad

Dievas išlaikytų „sveiką bei nepeiktiną jų dvasią, sielą ir kūną mūsų Viešpaties Jėzaus atėjimui.“ (1 Tesalonikiečiams 5, 23) Kiek vėliau tikintiesiems jis vėl rašo: „Dėl Dievo gailestingumo raginu jus, broliai, aukoti savo kūnus kaip gyvą, šventą, Dievui patinkančią auką.“ (Romiečiams 12, 1) Senovės Izraelio laikais kiekviena Dievui aukojama auka būdavo atidžiai apžiūrima. Jei gyvulys turėdavo kokių nors trūkumų, jo nepriimdavo, nes Dievas

nurodė, kad auka privalo būti be kliaudos. Taigi krikščionims liepiama „aukoti savo kūnus kaip gyvą, šventą, Dievui patinkančią auką.“ Kad tai galėtų daryti, jie turi stengtis išsaugoti visas jėgas.

Kiekvienas įprotis, silpninantis kūno ar proto jėgas, daro žmogų netinkamą tarnauti Kūrėjui. Ar gali Dievas būti patenkintas mūsų aukos menkumu, jei galime paaukoti Jam visa kas geriausia? Kristus pasakė: „Mylėk Viešpatį, savo Dievą, visa širdimi.“ Tie, kurie

myli Dievą visa širdimi, sieks
paskirti Jam gyvenimą ir
panaudoti visas jėgas pagal jo
Įstatymą ir valią. jie apribos
poreikius ir nepasiduos
geiduliams, kurie suterštų bei
paniekintų auką, kurią turi
aukoti savo dangiškajam Tėvui.

apaštalas petras maldauja
„susilaikyti nuo kūno geidulių,
kurie kovoja prieš sielą.“ (žr. 1
Petro 2, 11) Kiekvienas
nuodėmingas pasitenkinimas
susilpnina jėgas, slopina

protinius bei dvasinius
sugebėjimus, todėl Dievo Žodis
ir Dvasia mažai tegali paveikti
širdį. apaštalas paulius rašo
korintiečiams: „taigi, mylimieji,
turėdami tokius pažadus,
apsivalykime nuo visų kūno ir
dvasios dėmių, Dievo baime
padarydami savo šventumą
tobulą.” (2 Korintiečiams 7,1)
todėl Dvasios vaisiui: meilei,
džiaugsmui, ramybei,
kantrybei, malonumui,
gerumui, ištikimybei, romumui
jis priskiria ir susivaldymą. (žr.
Galatams 5, 22—23)

Nepaisydami šių įkvepiančių
žodžių daugelis žmonių, kurie
skelbiasi esą krikščionys,
eikvoja jėgas, siekdami pelno ar
vaikydami mados. jie
suteršia savyje Dievo atvaizdą
apsirijimu, vyno gėrimu ir
draudžiamais malonumais!
Bažnyčia, užuot peikusi šias
ydas, pernelyg dažnai skatina
blogį, pataikauja norams,
godulystei, malonumų
troškimui, kad tik pripildytų
savo išdą, nes tai negali

padaryti atšalusi meilė Kristui.
jeigu jėzus apsilankytų mūsų
laikų Bažnyčiose ir pamatytų
iškilmes ir nuodėmingą
prekybą, vykdomą
prisidengiant religijos vardu, ar
jis neišvartytų lauk šių
Bažnyčios niekintojų, kaip
išvarė pinigų keitėjus iš
šventyklos?

Apaštalas Jokūbas sako, kad „iš
aukštybių kilusi išmintis
pirmiausia yra tyra.“ (Jokūbo
3,17) jeigu apaštalas būtų

susitikęs su tais, kurie tartų
brangų jėzaus vardą tabaku
prasmirdusiomis lūpomis, tais,
kurie persisunkę bjauriu kvapu
teršia aplinką, versdami
aplinkinius kvėpuoti nuodingu
oru, ar jis būtų toleravęs
priešingą Evangelijos tyrumui
įprotį ir nesmerkęs jo kaip
žemiško, gyvuliško ir
demoniško? tabako vergai
trokšta gauti visiško šventėjimo
palaiminimą, jie kalba apie savo
viltį patekti į dangų, tačiau
Dievo Žodis aiškiai sako, kad
„ten niekada nepateks kas

netyra, joks nešvankėlis ar melagis, o tiktai tie, kurie įrašyti Avinėlio gyvenimo knygoje.” (Apreiškimo 21, 27)

„Ar nežinote, kad jūsų kūnas yra šventykla jumyse gyvenančios šventosios Dvasios, kurią gavote iš Dievo, ir kad jūs nebepriklausote patys sau? iš tiesų esate brangiai nupirkti. tad šlovinkite Dievą savo kūnu!” (1 Korintiečiams 6, 19-20) tas, kurio kūnas yra šventosios Dvasios šventykla,

netaps pražūtingo įpročio
vergu. jis visas jėgas paskirs
Kristui, atpirkusiam jį savo
brangiu krauju. Visa, ką jis turi,
priklauso Viešpačiui. Kaip gali
jis būti nekaltas, švaistydamas
patikėtą turtą? tie, kurie
skelbiasi esą krikščionys,
kasmet išleidžia didžiulus
pinigus nenaudingoms ir
žalingoms užgaidoms, o tuo
metu žmonės žūsta be gyvybės
Žodžio. jie apsuka Dievą
dešimtinėmis ir aukomis, o ant
savo naikinančių geidulių
aukuro sudegina daugiau nei

skiria vargšams ar Evangelijos darbui. jei visi, kurie skelbiasi esą Kristaus sekėjai, būtų iš tikrųjų pasišventę, užuot leidę pinigų nereikalingoms ir net žalingoms užgaidoms, jei atiduotų juos į Viešpaties lobyną, tuomet parodytų gerą tikrųjų krikščionių susilaikymo, pasiaukojimo ir pasišventimo pavyzdį. jie taptų pasaulio šviesa.

pasaulis pasidavė ir nuolaidžiauja savo silpnybėms

ir geismams. Žmones valdo „kūno geismas, akių geismas ir gyvenimo puikybė“ , tačiau Kristaus sekėjams skirtas šis šventas kvietimas: „Išeikite iš jų ir atsiskirkite, - sako Viešpats, - ir nelieskite netyrų daiktų.“ Dievo Žodžio šviesoje mes turime teisę pareikšti, kad pasišventimas nėra tikras tol, kol žmogus visiškai neatsisako nuodėmingų užsiėmimų ir pasaulio teikiamų malonumų.

Tiems, kurie paklūsta
kvietimui: „Išeikite iš jų ir
atsiskirkite, - sako Viešpats, - ir
nelieskite netyrų daiktų,”
Dievas pažada: „Tuomet Aš jus
priimsiu ir būsiu jums tėvas, o
jūs būsite Man sūnūs ir
dukterys.” (2 Korintiečiams 6,
17-18) Kiekvienas krikščionis
turi ypatingą teisę ir šventą
pareigą gyventi turtingą ir
turiningą dvasinį gyvenimą.
„Aš - pasaulio šviesa, - sakė
Jėzus. - Kas seka Manimi,
nebevaikščios tamsybėse, bet
turės gyvenimo šviesą.” (Jono

8, 12) „Teisiųjų takas - tarsi
aušros šviesa, vis labiau
švintanti iki skaisčios dienos.”
(Patarlių 4, 18) Kiekvienas
tikėjimo ir klusnumo žingsnis
priartina sielą prie gyvenimo
Šviesos, kurioje nėra jokios
tamsybės. Dievo tarnams
šviečia skaisčius teismo saulės
spinduliai, jie turi juos
atspindėti. Kaip žvaigždės
byloja mums, kad danguje yra
didis šviesulys, kurio šlovė
išryškina jas, taip krikščionys
turi rodyti, kad Visatos soste
sėdi Dievas, kurio būdu verta

sekti ir kuris vertas šlovės ir gyriaus. Jo liudytojai turi atspindėti Jo Dvasios malonę, charakterio šventumą ir tyrumą.

Savo Laiške kolosiečiams apaštalas Paulius išvardija gausias Dievo vaikams užtikrintas palaimas: „Mes [...] nesiliaujame už jus meldę ir prašę, kad būtumėte pilni Dievo valios pažinimo su visa išmintimi ir dvasiniu supratimu, kad elgtumėtės,

kaip verta Viešpaties, ir Jam
tobulai patiktumėte, nešdami
visokių gerų darbų vaisių ir
augdami Dievo pažinimu, kad,
visokeriopai sustiprinti Jo
šlovės galia, pilni ištvermės ir
kantrybės, su džiaugsmu
dėkotumėte Tėvui.”

(Kolosiečiams 1, 9-12)

Jis taip pat kreipiasi į brolius
efeziečius norėdamas, kad jie
suprastų krikščioniškųjų
privilegijų svarbą.
suprantamiausiais žodžiais jis

atskleidžia, kokią nuostabią
galią ir pažinimą jie gali gauti
kaip Aukščiausiojo sūnūs ir
dukterys. Jis meldėsi, kad
Dievas „iš savo šlovės lobio
suteiktų jiems stiprybės Jo
Dvasios galia sutvirtintų juose
vidinį žmogų, kad jie išsiskynytų
ir įsitvirtinę meilėje, galėtų
suvokti kartu su visais
šventaisiais, koks yra plotis ir
ilgis, ir aukštis, ir gylis, ir
pažinti Kristaus meilę, kuri
pranoksta pažinimą.“ (h.
Efeziečiams 3, 16-19) Apaštalo
malda pasiekia kulminaciją, kai

jis prašo, kad jie būtų pripildyti visos Dievo pilnybės.

Šie žodžiai atskleidžia aukštumas, kurias mes galime pasiekti, tikėdami dangiškojo tėvo pažadais, jei tik įvykdysime Jo reikalavimus. Kristaus nuopelnų dėka mes galime pasiekti beribės galybės sostą. „jeigu jis nepagailėjo nė savo sūnaus, bet atidavė jį už mus visus, tai kaipgi jis ir visko nedovanotų kartu su juo?!“ (Romiečiams 8,32) tėvas suteikė

sūnui savo Dvasiā be saiko,
mes taip pat galime būti
pripildyti visos jo pilnybės.
jēzus sako: „jei tad jūs, būdami
nelabi, mokate savo vaikams
duoti gerų daiktų, juo labiau
jūsų tėvas iš dangaus suteiks
šventąją Dvasiā tiems, kurie jį
prašo. jei ko prašysite manęs
mano vardu, AŠ padarysiu.
prašykite ir gausite, kad jūsų
džiaugsmui nieko netrūktų.”
(Luko 11,13; Jono 14,14; 16,24)..

Nors krikščionio gyvenimas turėtų išsiskirti nusižeminimu, tačiau jis neturėtų būti niūrus ir prislėgtas. Kiekvienas turi teisę gyventi taip, kad gautų Dievo palankumą ir palaiminimą. MŪSU dangiškasis tėvas nenori, kad mes būtume pasmerkti ir gyventume tamsoje. tikrasis nusižeminimas nereiškia, kad reikia eiti panarinus galvą ir sielvartauti dėl savęs. Mes galime ateiti pas jėzų, kad būtume apvalyti, tuomet prieš Įstatymą nejausime sąžinės graužaties ir

gēdos jausmo. „taigi dabar
nebēra pasmerkimo tiems,
kurie yra Kristuje jēzuje”,
gyvenantiems ne pagal kūnā,
bet pagal Dvasiā. (žr.
Romiečiams 8, 1. 4)..

Nusidējē Adomo sūnūs per
jēzū tapo Dievo sūnumis, „juk
šventintojas ir šventinamieji -
visi kyla iš vieno. todėl jis
nesigēdija juos vadinti
broliais.” (Hebrajams2, 11)
Krikščionio gyvenimas turētū
būti tikėjimo, pergalės ir

džiaugsmo Viešpatyje
gyvenimas. „juk kiekvienas,
kuris gimęs iš Dievo, nugalė
pasaulį, ir štai pergalė,
nugalinti pasaulį, - mūsų
tikėjimas!” (1 Jono 5, 4)
teisingai kalbėjo Dievo tarnas
Nehemijas: „[...] džiugesys
VIEŠPATYJE yra jūsų
stiprybė.” (Nehemijo 8, 10)
Apaštalas Paulius sako:
„Visuomet džiaukitės
Viešpatyje! Ir vėl kartoju:
džiaukitės! Visuomet
džiaukitės, be paliovos
melskitės! Visokiomis

aplinkybėmis dėkokite, nes to Dievas nori iš jūsų Kristuje jėzuje.” (Filipiečiams 4, 4; 1 Tesalonikiečiams 5, 16-18).

Tokie yra atsivertimo ir šventėjimo pagal Bibliją vaisiai. Šie vaisiai retai matomi todėl, kad krikščioniškasis pasaulis labai abejingai žiūri į didžiuosius teisumo principus, kuriuos pateikia Dievo Įstatymas. Todėl nuolatinis Dievo Dvasios darbas, kuris lydėjo ankstesniųjų laikų

atgimimus, mažai pastebimas
šiais laikais.

Mąstydami apie teisumo
principus mes keičiamės.
Kadangi nepaisoma šventų
įsakymų, kuriais Dievas parodė
žmonėms savo charakterio
tobulumą ir šventumą, nes jų
protus vis labiau patraukia
žmonių mokymai ir teorijos,
visai nenuostabu, kad
Bažnyčiose stebimas gyvo
pamaldumo nuosmukis.
Viešpats sakė: „Juk mano tauta

nusikalto dvigubai: Mane,
gyvojo vandens šaltinį, jie
paliko ir išsikasė vandens
talpyklas, kiauras talpyklas,
nelaikančias vandens.”

(Jeremijo 2, 13)

„Laimingas, kas atmeta
nedorėlių patarimus, kas neina
nusidėjėlių keliu [...], bet
džiaugiasi VIEŠPATIES
Įstatymu ir mąsto jo Įstatymą
dieną naktį. jis lyg medis,
pasodintas prie tekančio
vandens, duodantis vaisių

laikui atėjus, o jo lapai nevysta.
Kad ir ką jis darytų, jam
sekasi.” (Psalmė 1, 1-3) Tik
tada, kai Dievą išpažįstantiems
Dievo Įstatymas taps didingas
ir šlovingas, jų gyvenime
atgims pamaldumas ir senovės
tikėjimas. „Taip kalba
VIEŠPATS: ‘Stokitės ant
kryžkelių ir pasižvalgykite!
Pasiklauskite senovės takų, kur
yra gerasis kelias! Eikite juo ir
rasite ramybę.’” (Jeremijo 6, 16)

28. Gyvenimo Knyga

„Man stebint, - sako pranašas Danielius, - buvo pastatyti sostai, ir Ilgaamžis atsisėdo savo soste. Jo drabužis buvo baltas kaip sniegas, o galvos plaukai - tarsi gryna vilna; Jo sostas buvo ugnies liepsnos, o sosto ratai - plieskianti ugnis. Ugnies upė liejosi ir tekėjo priešais Jį. Tūkstančių tūkstančiai Jam tarnavo ir miriadų miriadai stovėjo priešais Jį. Teismas sėdo

posėdžiauti, ir buvo atskleistos knygos.” (Danieliaus 7, 9–10)

Pranašui buvo parodyta ta didžioji ir iškilmingoji diena, kai žmonių charakterius ir gyvenimą peržvelgs visos žemės Teisėjas, ir kiekvienam bus atmokėta pagal jo darbus. Ilgaamžis yra Dievas Tėvas. Psalmininkas sako: „Pirma, negu kalnai užgimė, ir žemę bei pasaulį pagimdei, Tu esi Dievas nuo amžių per amžius.” (Psalmė 90, 2) Teismui

vadovaus Jis - visko, kas egzistuoja, šaltinis, ir viso Įstatymo Autorius. O „tūkstančių tūkstančiai ir miriadų miriadai“ šventųjų angelų dalyvaus šiame didžiajame teisme kaip padėjėjai ir liudytojai.

Pranašas tęsia: „[...] pamačiau tarsi Žmogaus Sūnų, ateinantį dangaus debesimis. Jis priėjo prie Ilgaamžio, ir buvo Jam pristatytas. Jam buvo duota valdžia, garbė ir karalystė,

idant Jam tarnautų visų kalbų tautos ir gentys. Jo valdžia yra amžina valdžia, tverianti amžinai, o Jo karalystė niekada nebus sunaikinta.” (Danieliaus 7, 13-14). Čia aprašytas Kristaus atėjimas nėra Jo antrasis atėjimas į žemę. Jis priėjo prie Ilgaamžio danguje, kad gautų valdžią, garbę ir karalystę, kurie jam bus duoti, kai jis baigs tarpininkauti. pranašystė nurodė, kad, pasibaigus pranašiškam 2300 vakarų ir rytmečių laikotarpiui, 1844 metais įvyks ne jo antrasis

atėjimas į žemę, o šis įvykis.
Lydimas šventųjų angelų,
mūsų didysis Vyriausiasis
Kunigas įėjo į šventų
švenčiausiąją ir stojo Dievo
akivaizdoje, kad pradėtų
baigiamąją žmonių užtarimo
tarnystę - vykdytų teisminį
tyrimą ir maldautų už visus,
kurie pasirodys verti paveldėti
Jo palaiminimą.

permaldavimo dienos apeigose
galėdavo dalyvauti tik tai tie,
kurie apeiginių pamaldų metu

Dievo akivaizdoje išpažindavo
savo kaltes ir atgailaudavo, o jų
nuodėmės su aukų krauju
patekdavo į šventyklą. Taigi
didžiąją paskutiniąją
Permaldavimo ir teisminio
tyrimo dieną turi būti
nagrinėjamos tik tikrųjų Dievo
vaikų bylos. Nedorėlių teismas
bus ypatingas, bet neeilinis
įvykis, kuris įvyks vėliau. „Mat
jau metas prasidėti teismui nuo
Dievo namų; bet jeigu jis
pirmiausia prasideda nuo
mūsų, tai koks galas laukia tų,

kurie neklauso Dievo
Evangelijos?!“ (1 Petro 4, 17)

Teismo sprendimai remsis
Dangaus knygų užrašais,
kuriose surašyti žmonių vardai
ir darbai. Pranašas Danielius
sako: „Teismas sėdo
posėdžiauti, ir buvo atskleistos
knygos.“ Apreiškimo knygos
autorius, apibūdindamas tą
patį įvykį, priduria: „Ir buvo
atskleistos knygos, buvo
atversta dar viena, būtent
gyvenimo knyga. Mirusieji

buvo teisiami iš užrašų
knygose pagal jų darbus.”
(Apreiškimo 20, 12)

Gyvenimo knygoje užrašyti
vardai visų tų, kurie kada nors
tarnavo Dievui. Jėzus sakė savo
mokiniamis: „[...] dėliaukitės,
kad jūsų vardai įrašyti
danguje.” (Luko 10, 20)

Apaštalas Paulius kalba apie
ištikimus bendradarbius,
„kurių vardai įrašyti gyvenimo
knygoje.” (Filipiečiams 4, 3)

Pranašas Danielius, žiūrėdamas

į tokių vargų metą, „kokių dar niekada nėra buvę nuo to laiko, kai atsirado tautos“, teigia, kad bus išgelbėti visi, „kurie tik rasti įrašyti knygoje.“ O Apreiškimo knygoje pasakyta, kad į Dievo miestą įeis tik tie, „kurie įrašyti Avinėlio gyvenimo knygoje.“ (Danieliaus 12, 1; Apreiškimo 21, 27)..

Atminimo knyga rašoma Dievo akivaizdoje, joje surašyti geri darbai tų, „kurie bijo

VIEŠPATIES ir pasitiki Jo
vardu.” (Malachijo 3, 16)

Danguje užrašyti jų tikėjimo
žodžiai ir meilės darbai. Tuo
remdamasis judėjos valdytojas
Nehemijas maldavo: „o mano
Dieve, atsimink mane maloniai
už tai ir neištrink mano gerų
darbų, kuriuos esu padaręs
savo Dievo namams.”

(Nehemijo 13, 14) Dievo
atminimo knygoje įamžintas
kiekvienas teisingas darbas.
Ten tiksliai pažymėtas
kiekvienas nugalėtos pagundos
atvejis, kiekviena įgyta pergalė

prieš blogį, kiekvienas švelnus
gailestingumo žodis. Ten taip
pat yra užrašytas kiekvienas
pasiaukojimas, kiekviena
iškęsta kančia ir sielvartas dėl
Kristaus. Psalmininkas sako:
„Tu sužymėjai mano klajones,
tad supilk mano ašaras į savo
ąsotį! argi jos nėra sužymėtos
Tavo knygoje?“ (Psalmė 56, 9)

Be to, atminimo knygoje
sužymėtos ir žmonių
nuodėmės. „Juk Dievas
kiekvieną pasaulį atsakyti už

darbą, net slaptą - ir gerą, ir blogą. Teismo dieną žmonės turės duoti apyskaitą už kiekvieną pasakytą tuščią žodį, - sako Išgelbėtojas. - Pagal savo žodžius būsi išteisintas ir pagal savo žodžius būsi pasmerktas.” (Mokytojo 12, 14; Mato 12, 36-37) Šie tikslūs užrašai atskleidžia visus slaptus sumanymus bei motyvus, nes Dievas „nušvies, kas tamsoje paslėpta, ir atskleis širdžių sumanymus. (1 Korintiečiams 4, 5) “Štai visa tai priešais Mane užrašyta [...]. Atmokėsiu

jiem, kaip jie nusipelnė,
drauge už jų kaltes ir jų tėvų
kaltes', - sako VIEŠPATS."
(Izaijo 65, 6-7)

Kiekvieno žmogaus darbai
peržiūrimi Dievo akivaizdoje ir
įvertinami kaip ištikimi arba
neištikimi. Dangaus knygoje
prie kiekvieno vardo tiksliai
užrašytas kiekvienas ištartas
blogas žodis, kiekvienas
savanaudiškas poelgis,
kiekviena neatlikta pareiga,
kiekviena slapta nuodėmė, nors

ji ir gudriai paslėpta. Angelas,
žymintis gerus darbus ir
nuodėmes, pažymi visus
Dangaus siūstus įspėjimus ar
patarimus, kurių nebuvo
paisoma, kiekvieną veltui
praleistą akimirką,
neišnaudotas galimybes, gerą
ar blogą įtaką ir visas jos
pasekmes.

Dievo Įstatymas yra matas,
kuriuo Teisme bus patikrinti
žmonių charakteriai ir
gyvenimas. Išmintingasis

Saliamonas sako: „Bijok Dievo ir laikykis Jo įsakymų, nes tai saisto visą žmoniją. Juk Dievas kiekvieną pasaulį atsakyti už darbą, net slaptą - ir gerą, ir blogą.” (Mokytojo 12, 13-14)

Jokūbas įspėja savo brolius:

„Taip kalbėkite ir taip darykite, kaip tie, kurie bus teisiami pagal laisvės Įstatymą.”

(Jokūbo 2, 12)

tie, kurie teisme pasirodys verti, dalyvaus teisiųjų prisikėlime. jėzus sakė: „[...] o

kurie pasirodys verti dalyvauti
aname pasaulyje ir mirusiųjų
prisikėlime, [...] būdami
prisikėlimo vaikai, bus tolygūs
angelams ir bus Dievo vaikai.”
(Luko 20, 35-36) Be to, jis sako,
jog tie, „kurie darė gera,
prisikels gyventi.” (Jono 5, 29)
Mirusieji teisieji prisikels tik po
teismo, kuriame jie bus
pripažinti verti prisikelti
gyventi. todėl jie asmeniškai
nedalyvaus teisme, kai bus
nagrinėjamos jų bylos ir
paskelbtas nuosprendis.

jėzus bus jų užtarėjas,
maldaujantis Dievą pasigailėti.
„o jei kuris nusidėtų, tai mes
turime užtarėją pas tėvą, teisųjį
jėzų Kristų. Mat Kristus įžengė
ne į rankų darbo šventovę -
tikrosios atvaizdą, bet į patį
dangų, kad nuo dabar mus
užtartų, stovėdamas priešais
Dievo veidą. todėl jis per
amžius gali išgelbėti tuos, kurie
per Jį eina prie Dievo. Jis
amžinai gyvas, kad juos

užtartų.” (1 Jono 2, 1;
Hebrajams 9, 24; 7, 25)

Kai, prasidėjus teismui,
atskleidžiamos knygos, Dievo
akivaizdoje peržiūrimas visų
tikinčių gyvenimas.

Pradėdamas nuo pirmųjų
žemėje gyvenusių žmonių,
mūsų užtarėjas pristato
kiekvienos kartos bylas ir
baigia gyvaisiais. Bus
paminėtas kiekvieno vardas ir
atidžiai ištirta kiekviena byla.
Vieni bus priimti, kiti atmesti.

Jei knygoje bus rastos nuodėmės, dėl kurių žmogus neatgailavo ir jam nebuvo atleista, jo vardas bus išbrauktas iš gyvenimo knygos, o gerų darbų įrašai ištrinti iš Dievo atminimo knygos.

Viešpats sakė Mozei: „tą, kuris nusidėjo Man, tik tą ištrinsiu iš savo knygos.“ (Išėjimo 32, 33)

Pranašas Ezechielis byloja: „Kai teisusis nusigręžia nuo teismo ir daro pikta [...], nejaugi jis bus gyvas? Nė vienas jo teismo darbų, kuriuos jis buvo padaręs, nebus atmenamas dėl

jo neištikimybės.” (Ezechielio 18, 24)

Prie vardų tų, kurie iš tikrųjų atgailavo ir tikėjimu paliudijo, kad Kristaus kraujas yra jų atpirkimo auka, įrašoma: Atleista, tuomet jie tampa Kristaus teisumo dalininkais, vadinasi, jų charakteriai atitinka Dievo Įstatymą, todėl jų nuodėmės bus išdildytos ir jie pasirodys verti amžinojo gyvenimo. pranašas izaijas Viešpaties vardu skelbia: „Aš,

Aš - Tas, kuris dėl savęs naikina
tavo nusižengimus, - Aš tavo
nuodėmių neatminsiau." (Izaijo
43, 25) Jėzus pasakė:

„Nugalėtojas bus aprengtas
baltais drabužiais, ir jo vardo
neištrinsiu iš gyvenimo knygos.

Aš išpažinsiu jo vardą savo
Tėvo ir Jo angelų akivaizdoje.

Kas išpažins Mane žmonių
akivaizdoje, tą ir Aš išpažinsiu

savo dangiškojo Tėvo

akivaizdoje. O kas išsigins

Manęs žmonių akivaizdoje, to

ir Aš išsiginsiu savo dangiškojo

Tēvo akivaizdoje.” (Apreiškimo
3, 5; Mato 10, 32—33)

Didžiausias žmonių
susidomėjimas žemės teismų
sprendimais silpnai teatspindi
Dangaus teismo susidomėjimą,
kai į gyvenimo knygą įrašytųjų
gyvenimas peržiūrimas visos
žemės Teisėjo akivaizdoje.

Dieviškasis Užtarėjas prašo,
kad visiems, kurie tikėdami Jo
krauju nugalėjo, būtų atleisti
nusižengimai, kad jie galėtų
grįžti į gimtąjį Edeno sodą ir

būtų karūnuojami kartu su Juo
kaip ankstesnės valdžios
(Michėjo 4, 8) paveldėtojai.
Stengdamasis apgauti ir
suvilioti žmoniją, šėtonas
tikėjosi sužlugdyti dieviškąjį
žmogaus Išgelbėjimo planą.
Tačiau Kristus dabar prašo, kad
šis Planas būtų įgyvendintas
taip, tarsi žmogus niekados
nebūtų nusižengęs. Jis prašo,
kad Jo tautai būtų visiškai
atleista ir ji būtų išteisinta, taip
pat jai būtų suteikta Jo šlovės
dalis ir leista atsisėsti šalia Jo
soste.

Tuo tarpu, kai Jėzus maldauja
už tuos, kurie neatmetė Jo
malonės, šėtonas kaltina juos
Dievui kaip nusidėjėlius.
Didysis apgavikas skatino juos
abejoti, nepasitikėti Dievu,
stengėsi atskirti nuo Jo meilės,
laužyti Jo Įstatymą. Dabar jis
rodo į jų nugyventą gyvenimą,
charakterio ydas, nepanašumą į
Kristų, jis liudija, kad jie
užtraukė gėdą Atpirkėjui.
Šėtonas nurodo visas
nuodėmes, kurias jis gundė

daryti žmones, o šie jam
pasidavė, todėl dabar jis reiškia
į juos teises kaip į savo
pavaldinius.

Jėzus nepateisina nuodėmių,
bet nurodo atgailą ir tikėjimą;
prašydamas jiems atleisti,
ištiesia savo sužalotas rankas į
Tėvą bei šventuosius angelus ir
sako: „Įrėžiau jų vardą savo
rankos delne. Tikra auka
Dievui - susigraudinusi dvasia;
Tu, Dieve, nepaniekinsi širdies,
susigraudinusios ir

atgailaujančios.” (plg. Izaijo 49, 16; Psalmė51, 19) Kreipdamasis į savo tautos kaltintoją, Jis pareiškia: „Tesudraudžia tave VIEŠPATS, šėtone! VIEŠPATS, kuris išsirinko Jeruzalę, tesudraudžia tave! Argi šis žmogus nėra nuodėgulis, išplėštas iš ugnies?” (Zacharijo 3, 2) Kristus apvilks ištikimuosius savo teisumu, kad pristatytų juos tėvui kaip „garbingą Bažnyčią, neturinčią jokios dėmės, nei raukšlės, nei nieko tokio.” (Efeziečiams 5, 27) jų vardai įrašyti į gyvenimo

knygą ir apie juos parašyta: „jie vaikščios su Manimi, apsirengę baltai, nes jie šito verti.“

(Apreiškimo 3, 4)

Taip bus visiškai ištesėtas naujosios sandoros pažadas: „[...] jų kaltę atleisiu ir jų nuodėmės daugiau nebeatmisiu. Tomis dienomis ir tuo metu, - tai VIEŠPATIES žodis, - bus ieškoma Izraelio kaltės, tačiau jos nebebus, ir judo nuodėmių, tačiau jų nebeatsiras, nes atleisiu tam

likučiui, kurį išgelbėjau. Tą dieną VIEŠPATIES atžala bus graži ir šlovinga, o krašto vaisius - Izraelio likučių pažiba ir šlovė. Tas, kuris išliko sione, ir tas, kuris paliktas jeruzalėje, visi, kurie įrašyti gyventi Jeruzalėje, bus vadinami šventaisiais." (Jeremijo 31, 34; 50, 20; Izaijo 4, 2-3)

Prieš Viešpaties antrąjį atėjimą turi būti baigtas teisminis tyrimas, atliktas nuodėmių išdildymas. Mirusieji bus

teisiami iš užrašų knygoje,
todėl neįmanoma, kad žmonių
nuodėmės būtų išdildytos iki
Teismo, kuriame bus tiriamos
jų bylos. Apaštalas Petras
aiškiai nurodo, kad tikinčiųjų
nuodėmės bus išdildytos iš
knygų, kai „nuo Viešpaties
veido ateis paguodos metas ir
Jis atsiųs jums skirtąjį Mesiją
Jėzų.“ (žr. Apaštalų darbų 3, 19-
20) Kai pasibaigs teisminis
tyrimas, Kristus ateis į žemę ir
kiekvienam žmogui atmokės
pagal jo darbus.

Apeiginių pamaldų metu
vyriausiasis kunigas, atlikęs
Izraelio permaldavimą,
išeidavo ir laimindavo tautą.
Kristus, užbaigęs savo kaip
užtarėjo darbą, „pasirodys ne
dėl nuodėmių, bet Jo
laukiančiųjų išganymui”
(Hebrajams 9, 28), kad
palaimintų savo tautą ir
suteiktų jai amžiną gyvenimą.
Kaip kunigas pašalindavo
nuodėmes iš šventyklos,
išpažindamas jas virš atpirkimo

ožio galvos, taip Kristus visas nuodėmes užkraus šėtonui - jų autoriui ir kurstytojui.

Atpirkimo ožys su visomis Izraelio kaltėmis buvo išsiunčiamas į tyrus (Kunigų 16,22), o šėtonas, kaltas dėl visų nuodėmių, kurias jis kurstė daryti Dievo tautą, bus įkalintas tūkstančiui metų apleistoje bei negyvenamoje žemėje ir galų gale gaus atpildą už nuodėmę ugnyje, kuri sunaikins visus nedorelius. Didysis atpirkimo planas bus įgyvendintas, kai galutinai bus

atsikratyta nuodėmės ir
išgelbėti visi, kurie bodėjosi
pikto.

Nurodytu Teismo pradžios
laiku - 1844 m., t. y. kai
pasibaigė pranašiškas 2300
vakarų ir rytmečių laikotarpis, -
prasidėjo teisminis tyrimas ir
nuodėmių išdildymas. Visų tų,
kurie kada nors laikė save
Kristaus sekėjais, gyvenimas
bus atidžiai ištirtas. Ir mirusieji,
ir gyvieji bus teisiami „iš

užrašų knygoje, pagal jų darbus.“

Nuodėmės, dėl kurių nebuvo atgailauta ir kurių nebuvo atsisakyta, nebus atleistos ir išdildytos iš knygų, Dievo Dieną jos liudys prieš nusidėjėlių. Ar nusidėjėlis darė savo blogus darbus dieną, ar naktį, „visa yra gryna ir atidengta akims To, kuriam turėsime duoti apyskaitą.“ Dievo angelai mato kiekvieną nuodėmę ir tiksliai ją užrašo.

Nuodėmę galima daryti slapta,
neigti ją padarius, nuslėpti nuo
tėvo, motinos, žmonos, vaikų
bei draugų, galbūt niekas,
išskyrus patį nusikaltėlį,
niekuomet nesužinos apie
padarytą blogį, tačiau jis
atidengtas Dangui. Nei
juodžiausios nakties tamsa, nei
visų apgaulės gudrybių
slaptumas negali uždengti ir
paslėpti nė vienos minties nuo
Ilgaamžio. Dievas gerai žino
apie kiekvieną neteisingą
poelgį ir kiekvieną nesąžiningą
sandėrį. Jo negalima apgauti

pamaldžia išvaizda. Jis neklysta
įvertindamas kiekvieno
charakterį. Sukta ir klastinga
žmogaus širdis gali lengvai
apgauti kitus, tačiau Dievas
kiaurai mato visas apgavystes,
Jam atidengtas vidinis žmogaus
pasaulis.

Kokia iškilminga mintis! Diena
po dienos, tirpdamos
amžinybėje, nešasi užrašų našta
į Dangaus knygas. Išstarto
žodžio nepagausi, padaryto
darbo nebesugražinsi. Angelai

pažymi ir gerus, ir piktus
darbus. Galingiausias žemės
užkariautojas negali atitaisyti
nė vieno dienos užrašo. Mūsų
poelgiai, mūsų žodžiai, net
slapčiausios mūsų mintys -
viskas turi reikšmę sprendžiant
mūsų likimą - būti laimingiems
arba ne. Jeigu mes ir
užmirštume juos, tačiau jie
liudys, kad mus nuteisintų arba
pasmerktų.

Fotoplokštelė tiksliai fiksuoja
žmogaus veido bruožus, o

Dangaus knygos tiksliai
atspindi žmogaus charakterį.
Žmonės menkai tesirūpina tuo,
kad juos žemėje įdėmiai seka
dangaus gyventojų žvilgsniai.
Jeigu uždanga, skirianti
matomąjį pasaulį nuo
nematomojo, būtų pakelta,
žmogaus sūnūs pamatytų
angelą, rašantį kiekvieną jų
žodį ir darbą, su kuriais jiems
vėl reikės susidurti Teisme,
kiek daug žodžių kasdien liktų
neištarta, kiek daug darbų
atsisakyta!

teisme bus kruopščiai
išnagrīnēta, kiek buvo
naudingas kiekvienas mūsų
talentas, kaip panaudojome
mums Dangaus suteiktas
privilegijas. Ar savo atėjimo
dieną Viešpats atgaus tai, kas
jam priklauso, ir netgi su
nuošimčiais? ar mes
panaudojome mums patikētas
rankų, širdies ir proto jēgas
šlovindami Dievą bei
laimindami pasaulį? Kaip mes
naudojome mūsų laiką, mūsų

plunksną, mūsų balsą, mūsų
pinigus ir mūsų įtaką? Ką mes
padarėme Kristui, kuris
įsikūnijo neturtingųjų,
kenčiančiųjų, našlaičių ar našlių
asmenyje? Dievas patikėjo
mums savo šventąjį Žodį. Ką
padarėme su mumis duota
šviesa ir tiesa, galinčia
pamokyti žmones išsigelbėti?
Vien tikėjimo išpažinimas
neturi jokios vertės, tik meilė,
kuri patvirtinama darbai, yra
tikra. Dangaus akyse vertę turi
tik tie darbai, kurie skatinami
meilės. Visa, kas daroma su

meile, nors žmonių akyse tai
yra mažareikšmis dalykas,
Dievas priima ir atlygina už tai.

Dangaus knygos atskleidžia
paslėptą žmonių
savanaudiškumą. taip pat jose
pažymėtos nepaisytos pareigos
ir užmiršti Išgelbėtojo įsakymai.
jie pamatys, kaip dažnai
atiduodavo šėtonui laiką,
mintis ir jėgas, priklausančias
Kristui. angelai rašo danguje
liūdnius metraščius! protingi
žmonės skelbiasi esą Kristaus

sekėjai, nors jie užimti tik savo pasaulietiškais reikalais ir žemiškais malonumais. pinigai, laikas ir jėgos išseikvojami didžiuotis ir pataikauti savo užgaidoms. Kiek mažai laiko skiriama pasimelsti, šventajam Raštui tyrinėti, nusižeminti ir išpažinti nuodėmes!

šėtonas yra be galo sumanus, siekdamas atitraukti mūsų mintis nuo svarbiausio tikslo. Vyriausiasis apgavikas nekenčia didžiųjų tiesų, kurios

veda prie atpirkimo aukos ir visagalio užtarėjo. piktasis žino, kad jo sėkmė priklauso nuo to, ar pavyks jam atitraukti žmonių mintis nuo jėzaus ir jo tiesos.

tie, kurie tikisi dalytis Išgelbėtojo tarpininkavimo malonėmis, neleis, kad kas nors kliudytų jiems atlikti šventą pareigą „Die vo baime padarydami savo šventumą tobulą.“ Užuoť skyrę savo brangų laiką malonumams,

didžiavimuisi ar kitiems savanaudiškiems tikslams, jie paskirs jį rimtam tiesos Žodžio tyrinėjimui ir maldai. Dievo tauta turi aiškiai suprasti tiesą apie šventyklą ir teisminį tyrimą. Visiems reikia suprasti, kokią tarnystę mūsų labui atlieka didysis Vyriausiasis Kunigas. antraip neįstengsime rodyti tikėjimo, kuris svarbus mums, arba nesugebėsime užimti padėties, kurią paskyrė Dievas. Kiekvienas žmogus gali išgelbėti arba pražudyti savo sielą. Kiekvieno žmogaus byla

laukia Dievo sprendimo.
Kiekvienas turės susitikti su
didžiuoju Teiseju akis į akį.
Labai svarbu, kad kiekvienas
kuo dažniau susimąstytų apie
tą iškilmingą valandą, kai
Teismas sės posėdžiauti ir bus
atskleistos knygos, kai dieną
pabaigoje kartu su pranašu
Danieliumi jis stovės ir lauks
savo likimo sprendimo.

Visi, išvydę šviesą, kuri
nušvietė šias didžiąsias tiesas,
turi dalytis su kitais tuo, ką

jiems patikėjo Dievas.
Dangiškoji šventykla yra
Kristaus tarnystės žmonių labai
centras. Tarnystė, kuri
atliekama joje, skirta
kiekvienam žemėje
gyvenančiam žmogui. Ši
tarnystė atskleidžia atpirkimo
planą ir priartina mus prie
šlovingos teisingumo ir
nuodėmės kovos pabaigos.
Todėl be galo svarbu, kad visi
atidžiai tyrinėtų šiuos
klausimus, kad būtų „pasirengę
įtikinamai atsakyti kiekvienam

klausiančiam apie juose gyvenančią viltį.“

Kaip ir Kristaus mirtis ant kryžiaus, Jo tarpininkavimas žmogaus labui dangiškoje šventykloje yra labai svarbi išgelbėjimo plano dalis. savo mirtimi jis pradėjo darbą, kurį užbaigti prisikėlęs įžengė į dangų. tikėjimu mes turime įeiti už uždangos, „kur už mus kaip pirmtakas įžengė jėzus.“ (Hebrajams 6,20) ten spindi šviesa nuo golgotos kryžiaus.

ten mes galime geriau suprasti
atpirkimo paslaptis. negalima
įkainoti to, ką Dangus
sumokėjo už žmogaus
išgelbėjimą. paaukota auka
patenkino visus sulaužyto
Dievo Įstatymo reikalavimus.
jėzus atvėrė kelią į tėvo sostą,
todėl jam tarpininkaujant visi
pas jį ateinantys tikintieji gali
savo nuoširdžius troškimus
nukreipti į Viešpatį.

„Kas slepia savo kaltes, tam
nesiseks, o kas jas išpažįsta ir

nebenusikalsta, tas susilauks gailestingumo.” (Patarlių 28, 13) jeigu tie, kurie slepia ir pateisina savo trūkumus, pamatytų, kaip šėtonas tuo džiaugiasi, kaip jis tyčiojasi iš Kristaus ir šventųjų angelų, jie skubėtų kuo greičiau išpažinti savo nuodėmes ir jų atsikratyti. Naudodamasis žmogaus charakterio ydomis, šėtonas stengiasi visiškai jį užvaldyti, nes žino, jeigu ydos bus puoselėjamos, jis nugalės. Todėl jis nuolat stengiasi apgaule įtikinti Kristaus

sekėjus, kad neįmanoma nugalėti savo silpnybių. tačiau Jėzus maldauja už juos. Jis tiesia savo sužalotas rankas, rodo sužeistą kūną ir kiekvienam, norinčiam sekti juo, sako: „Gana tau Mano malonės. Imkite ant savo pečių Mano jungą ir mokykitės iš manęs, nes Aš romus ir nuolankios širdies, ir jūs rasite savo sieloms atgaivą. Mano jungas švelnus, Mano našta lengva.” (2Korintiečiams 12, 9; Mato 11,29-30) niekas neturi manyti, jog neįmanoma

atsikratyti trūkumų. Dievas suteiks tikėjimą ir malonę, kad nuodėmės būtų įveiktos.

Laikai, kuriais mes gyvename, yra didžiojo permaldavimo diena. Kai apeiginių pamaldų metu vyriausiasis kunigas atlikdavo permaldavimą už Izraelio nuodėmes, kiekvienas sugelta širdimi turėdavo prieš Dievą atgailauti už nuodėmes ir nusižeminti Jo akivaizdoje, kad nebūtų atskirtas nuo bendrijos. taip ir dabar,

kiekvienas, kuris nori, kad jo vardas nebūtų ištrintas iš gyvenimo knygos, per likusias malonės dienas sugelta širdimi Dievo akivaizdoje turėtų sielvartauti dėl savo nuodėmių ir nuoširdžiai atgailauti. Būtina giliai ir kruopščiai iširti savo širdį. lengvabūdiškumo, paviršutiniškumo dvasia būdinga daugeliui žmonių, kurie skelbiasi esą krikščionys, turi būti nugalėta. sunki kova laukia tų, kurie nori įveikti juos užvaldantį blogio polinkį. pasiruošimo darbas yra

individualus darbas. Mes
nebūsime išgelbėti bendrai.
Vieno žmogaus tyrumas ir
šventumas nekompensuos
kitam šių savybių trūkumo.
nors visos tautos stos prieš
Dievo teismą, bet jis ištirs
kiekvieno žmogaus bylą taip
kruopščiai ir rūpestingai, tarsi
žemėje nieko kito nebūtų.
Kiekvienas turi būti išmėgintas
ir „neturėti jokios dėmės nei
raukšlės, nei nieko tokio.“

Kokie iškilmingi įvykiai, susiję
su baigiamuoju permaldavimu!
Koks reikšmingas
susidomėjimas jais! Dangiškoje
šventykloje dabar vyksta
Teismas. Jis vyksta jau daugelį
metų. Greitai - niekas nežino
kaip greitai - bus pradėtos
nagrinėti gyvųjų žmonių bylos.
Tada keliančiame pagarbą
baimę Dievo artume bus
peržvelgtas kiekvieno mūsų
gyvenimas. todėl kaip niekados
anksčiau kiekvienai sielai
reikėtų atkreipti dėmesį į
išgelbėtojo įspėjimą: „Žiūrėkite,

budėkite, nes nežinote, kada
ateis tas laikas! Jeigu nebudėsi,
AŠ ateisiu kaip vagis, ir tu
nežinosi, kurią valandą tave
užklupsiu.” (Morkaus 13, 33;
Apreiškimo 3, 3)

Kai baigsis teisminis tyrimas,
bus nulemtas kiekvieno likimas
- gyventi ar mirti. Malonės
laikas baigsis netrukus prieš
Viešpaties antrąjį atėjimą
dangaus debesyse. Žvelgdamas
į tą laiką Kristus sako:
„Piktadarys toliau tedaro

piktadarybes, kas susitepęs,
tesusitepa dar labiau, teisusis
toliau tevykdo teisumą, ir
šventasis dar tepašventėja. Štai
Aš veikiai ateinu, atsinešdamas
atlygį, ir kiekvienam atmokėsiu
pagal jo darbus.” (Apreiškimo
22, 11-12)

Teisieji ir nedorėliai toliau
gyvens žemėje mirtingu kūnu -
jie sodins ir statys, valgys ir
gers, visiškai neįtardami, kad
dangaus šventykloje jau
paskelbtas galutinis,

neatšaukiamas nuosprendis.
Prieš prasidedant tvanui, po to,
kai Nojus įlipo į laivą, ir Dievas
uždarė paskui jį duris, o
netikintieji liko už durų, dar
septynias dienas žmonės,
nežinodami savo numatyto
likimo, toliau nerūpestingai
gyveno pilną malonumų
gyvenimą ir šaipėsi iš įspėjimų
apie artėjančio nuosprendžio
įvykdymą. „[...] taip bus ir tada,
- sako Išgelbėtojas, - kai ateis
Žmogaus Sūnus.“ (Mato 24, 39)
Tyliai, nepastebimai lyg vagis
naktį ateis lemiamoji valanda,

kai bus nuspręstas kiekvieno žmogaus likimas, tada nusidėjėlius visiems laikams apleis jiems siūlytoji malonė.

„Taigi budėkite [...], kad, netikėtai sugrįžęs, nerastų jūsų miegančių.“ (Morkaus 13, 35-36) Kokia pavojinga padėtis tu, kurie, pavargę laukti, vėl grįš prie pasaulio vilionių! Kai verslininkai bus užsiėmę pelnu, malonumų mėgėjai sieks patenkinti savo užgaidas, o mados duktė tvarkys savo

apdarus, išmuš valanda, kai visos žemės Teisėjas paskelbs nuosprendį: „Tu buvai pasvertas svarstyklėmis ir rastas lengvas.“ (Danieliaus 5, 27)

29. Blogio Kilmė

Daugeliui žmonių nuodėmės kilmė ir jos egzistavimo priežastis kelia daug neaiškumų. pamatę blogio darbą, baisų sielvartą ir nuniokojimų pasekmes jie klausia, kaip visa tai gali egzistuoti, jei viską valdo begalinė Viešpaties išmintis, jėga ir meilė. Tai žmonėms yra paslaptis, kurios jie negali paaiškinti. Dėl savo netikrumo ir abejonių jie lieka akli tiesoms,

kurias aiškiai išdėsto Dievo
Žodis ir kurios yra svarbios
žmonių išgelbėjimui. Atsiranda
ir tokių, kurie, norėdami
sužinoti nuodėmės egzistavimo
mįslę, stengiasi prasiskverbti į
Dievo neatskleistą sritį.
Negalėdami išspręsti jiems
iškilusių klausimų, skatinami
abejonių bei ieškodami
priekabių, pasinaudoja
nežinojimu kaip pretekstu
atmesti šventojo Rašto žodžius.
tačiau ir kiti nepakankamai
supranta didžiąją blogio
problema, nes tradicija ir

neteisingas aiškinimas aptemdė
biblijos mokymą apie Dievo
charakterį, Jo valdymo prigimtį
ir požiūrį į nuodėmę.

neįmanoma paaiškinti
nuodėmės kilmės taip, kad
būtų galima pagrįsti jos
egzistavimo priežastį. tačiau
apžvelgiant ir nuodėmės kilmę,
ir galutinį jos sunaikinimą
galima pakankamai suprasti
pakantų ir teisingą Dievo elgesį
su blogiu. šventajame Rašte
labai aiškiai pasakyta, kad

Dievas nėra atsakingas už
nuodėmės atsiradimą, nes
Dievo malonė nebuvo
savavališkai atimta ir nebuvo
jokių valdymo trūkumų, kurie
galėjo pastūmėti į maištą.
nuodėmė yra neprašytas
svečias, kurio pasirodymo
nepateisina jokia priežastis. Tai
- nesuvokiama paslaptis,
mėginimas ją teisinti tolygus
mėginimui ginti. Jei galėtume
rasti jos atsiradimo priežastį ir
pateisinti jos egzistavimą, ji
nustotų būti nuodėme.
Vienintelį nuodėmės

apibūdinimą pateikia Dievo
Žodis: „Nuodėmė - tai Įstatymo
laužymas.“ Nuodėmė įtvirtina
principą, kuris prieštarauja
didžiajam meilės Įstatymui, o
jis yra dieviškojo valdymo
pagrindas.

Kol neatsirado blogis, Visatoje
viešpatavo ramybė ir
džiaugsmas, viskas puikiai
derinosi su Kūrėjo valia. Meilė
Dievui buvo aukščiau visko, o
tarpusavio meilė - objektyvi.
Kristus - Žodis, Dievo

Viengimis - buvo viena su savo Amžinuoju Tėvu, viena savo prigimtimi, charakteriu ir ketinimais, vienintelis visoje Visatoje, kuris galėjo dalyvauti visuose Dievo planuose. Per Kristų Tėvas sukūrė visas dangiškašias būtybes. „Nes Jame sukurta visa, kas yra danguje, [...] ar sostai, ar viešpatystės, ar kunigaikštystės, ar valdžios“, ir vienodai su Jo Tėvu Kristui lenkėsi ir reiškė pagarbą visas dangus. (žr. Kolosiečiams 1, 16)

Kadangi meilės Įstatymas buvo Dievo valdymo pagrindas, visų sukurtųjų laimė priklausė nuo visiškos jų vienybės su didžiaisiais teisumo principais. Dievas reikalauja, kad visi Jo kūriniai tarnautų Jam iš meilės, t. y. jaustų pagarbą, kuri kyla supratingai įvertinus Jo charakterį. Jam neteikia malonumo priverstinis atsidavimas, todėl Jis suteikė visiems valios laisvę, kad jie galėtų tarnauti Jam savo noru.

Tačiau atsirado vienas, kuris panaudojo šią laisvę piktam. Nuodėmę sukūrė tas, kurį antrąjį po Kristaus labiausiai pagerbė Dievas ir kuris buvo vienas galingiausių bei šlovingiausių tarp dangaus gyventojų. Iki savo nuopuolio Liuciferis buvo pirmasis kerubas globėjas, šventas ir tyras. „Taip kalba Viešpats DIEVAS. Tu buvai tobulumo antspaudas, kupinas išminties ir tobulo grožio. Tu buvai

Edene, Dievo sode; tave puošė
visokiausii brangakmeniai [...].
Su kerubu išskleistais ir
saugančiais sparnais Aš
padariau tave globėju; tu
gyvenai ant Dievo šventojo
kalno ir vaikščiojai tarp
ugningų akmenų. Tu buvai be
dėmės savo keliuose nuo pat
savo sukūrimo dienos ligi buvo
nustatyta tavo kaltė.”
(Ezechielio 28, 12-15)

Liuciferis būtų išsaugojęs Dievo
palankumą, visų angelų meilę

ir pagarbą, jei būtų panaudojęs
savo kilnias savybes kitų
palaimai ir savo Kūrėjo
šlovinimui. Tačiau pranašas
sako: „Nuo tavo grožio išpuiko
tavo širdis, dėl savo spindesio
piktnaudžiavai savo
išmintimi.” (Ezechielio 28, 17)
pamažu liuciferis pradėjo
puoselėti savimanos kirminą.
„[...] darai savo širdį lygią
Dievo širdžiai. Kadaisė manei
savo širdyje: ‘užlipsiu į dangų,
viršum Dievo žvaigždžių
iškelsiu savo sostą. Atsisėsiu
ant kalno, kur renkasi dievai

[...]. užlipsiu ant aukščiausių
debesų ir prilygsiu
Aukščiausiajam!”” (Ezechielio
28, 6; kaijo 14, 13-14) užuot
stengęsis šlovinti Dievą ir skirti
Jam visą jo kūrinių meilę bei
atsidavimą, liuciferis pradėjo
siekti, kad jie gerbtų ir tarnautų
jam. Geisdamas garbės, kurią
begalinis tėvas suteikė savo
sūnui, šis angelų vadovas ėmė
pretenduoti į tą jėgą ir valdžią,
kurią galėjo gauti tik Kristus.

Visas dangus džiaugēsi
atspindēdamas savo Kūrējo
šlovę ir girdamas jį. Kol Dievui
buvo atiduodama pagarba,
visur vyravo ramybē ir
džiaugsmas. tačiau dabar
nesutarimo gaida sutrikdē
dangaus harmonijā. savęs
išaukštīnimas, priešīngas
Kūrējo planui, pažadino blogio
jausmus tiems, kurie privalējo
šlovinti Dievā. Dangaus
pasitarime buvo kreiptasi į
Liuciferį. Dievo sūnus parodē
jam Kūrējo didybę, gerumą,
teisingumą ir šventā,

nekintančią jo Įstatymo
prigimtį. Juk pats Dievas
nustatė dangaus tvarką, ir,
pažeisdamas ją, liuciferis
įžeistų savo Kūrėją ir
pražudytų save. Tačiau
begalinės meilės ir
gailestingumo paskatintas
įspėjimas sukėlė tik
pasipriešinimo jausmą.
Liuciferį užvaldė pavydas
Kristui, šio jausmo skatinamas
jis tapo ryžtingesnis.

Didžiuodamasis savo šlove, jis
troško aukščiausio
viešpatavimo. Liuciferis
neįvertino jam suteiktos garbės
kaip Dievo dovanos ir nejautė
savo Kūrėjui jokio dėkingumo.
jis puikavosi savo sumanumu
bei išaukštinimu ir troško būti
lygus su Dievu. Visa dangaus
galybė mylėjo ir gerbė jį.
Angelai su džiaugsmu
vykdydavo jo liepimus, jis
buvo apgaubtas juos
pranokstančia išmintimi bei
šlove. tačiau dangaus Valdovu
buvo pripažintas Dievo sūnus,

lygus savo tėvui galybe ir
valdžia. Kristus buvo
pilnateisis visų Dievo
pasitarimų dalyvis, tuo tarpu
Liuciferiui nebuvo leista žinoti
Dievo ketinimų. „Kodėl, -
klausė savęs šis galingas
angelas, - Kristui priklausio
aukščiausioji valdžia? Kodėl Jis
pagerbtas labiau už mane,
liuciferį?“

Apleidęs savo vietą prie Dievo,
liuciferis išėjo žadinti
nepasitenkinimo dvasios tarp

angelų. Dirbdamas labai slaptai jis kurį laiką slėpė tikruosius tikslus ir prisidengdavo Dievo garbinimu. piktavališkas siekė sukelti nepasitenkinimą įstatymais, kurie valdė dangaus gyventojus, jis teigė, kad jie primeta nereikalingus apribojimus. Kadangi angelai iš prigimties buvo šventi, jis ragino juos klausyti vidinio balso. Jis stengėsi sukelti jų užuojautą, sakydamas, kad Dievas pasielgė neteisingai, suteikdamas aukščiausiąją garbę Kristui. jis tvirtino, kad,

trokšdamas didesnės galios ir garbės, jis nesistengia išaukštinti save, bet siekia visiems dangaus gyventojams užtikrinti laisvę, kad pastarieji galėtų pasiekti aukštesnę egzistenciją.

Didžiai gailestingas Dievas ilgai kentė tokį liuciferio elgesį. Nors šis pradėjo skleisti nepasitenkinimo dvasią, bet aukšta jo padėtis dar ilgai nekito. jis liko savo vietoje net ir tada, kai pradėjo reikšti

ištikimiams angelams
melagingus reikalavimus. jis
dar ilgai išliko danguje. Keletą
kartų jam buvo siūloma atleisti,
jeigu jis atgailaus ir nusižemins.
Kad būtų galima įtikinti jį, jog
jis klysta, buvo imtasi visko, ką
tik galėjo pasiūlyti begalinė
meilė ir išmintis. Niekada
anksčiau danguje nebuvo
pasireiškusi nepasitenkinimo
dvasia. iš pat pradžių ir
liuciferis nežinojo, kuo visa tai
gali baigtis, nes nesuprato
tikrosios savo jausmų
prigimties. Kai jam buvo

įrodyta, kad jo nepasitenkinimas neturi jokio pagrindo, liuciferis įsitikino, kad buvo neteisus, o dieviškieji reikalavimai teisingi, jis privalėjo pripažinti savo klaidą prieš visą dangų. Jeigu jis būtų tai padaręs, būtų išgelbėjęs save ir daugelį angelų. Tuo metu jis dar šiek tiek klausė Dievo. NOTC jis ir neteko savo kaip kerubo globėjo padėties, tačiau, jei būtų norėjęs grįžti pas Dievą, pripažindamas Kūrėjo išmintį, ir būtų pasitenkinęs didžiajame Dievo plane jam

numatyta vieta, būtų gražintas į savo pareigas. Tačiau išdidumas neleido jam pasiduoti. jis užsispyręs gynė savo požiūrį. liuciferis tvirtino, kad jam nėra dėl ko atgailauti, ir stojo į didžiąją kovą su savo Kūrėju.

Dabar visos jo proto jėgos buvo skirtos apgaulei, kad galėtų patraukti savo pusėn jam pavaldžius angelus. Net ir tas faktas, kad Kristus įspėjo jį ir patarinėjo jam, buvo iškreiptas,

stengiantis panaudoti tai išdavikiškiems planams. Tiems, kurie buvo prisirišę prie jo, šėtonas skundėsi, kad apie jį buvo neteisingai galvojama, kad buvo negerbiama jo nuomonė ir ribojama jo laisvė. Klaidingai perteikęs Kristaus žodžius, jis perėjo prie išsisukinėjimų ir tiesioginių melagysčių, kaltindamas Dievo sūnų, kad Sis ketina pažeminti jį prieš dangaus gyventojus. Be to, jis siekė sukelti apgaulingą nesutarimą tarp ištikimųjų angelų, o visus, kurių negalėjo

suklaidinti ir visiškai patraukti savo pusėn, apkaltino abejingumu dangaus gyventojų interesams. Viskuo, ką darė pats, kaltino tuos, kurie liko ištikimi Dievui. Norėdamas įtikinti kitus, kad Dievas neteisingai elgiasi, jis ėmė iškraipyti Kūrėjo žodžius ir veiksmus. Gudriai pateikdamas argumentus apie Dievo ketinimus, jis mėgino supainioti angelus. Viską, kas buvo paprasta, jis apgaubė paslaptimi ir gudriais iškraipymais, sukėlė abejones

dėl aiškiausių Jehovos teiginių.
Jo aukšta padėtis, taip glaudžiai
susijusi su dieviškuoju
valdymu, suteikė pareiškimams
didesnę jėgą, ir daugelis buvo
paskatinti dalyvauti su juo
maište prieš Dangaus
autoritetą.

Išmintingasis Dievas leido
šėtonui tęsti pradėtąjį darbą tol,
kol nepasitenkinimo dvasia
išsiliejo atviru sukilimu.

Reikėjo, kad visiškai
atsiskleistų jo planai ir visi

pamatytų tikrąją jų prigimtį ir
siekius. Kaip gaubiantis
kerubas Liuciferis užėmė
aukštą padėtį, jį labai mylėjo
dangaus gyventojai ir jo įtaka
buvo labai stipri. Dievas valdė
ne tik dangaus, bet ir visų savo
sukurtų pasaulių gyventojus,
todėl šėtonas tikėjosi, jeigu jam
pasisektų įtraukti dangaus
angelus į maištą, jis galėtų
padaryti tai ir kituose
pasauliuose. Kad galėtų
pasiekti savo tikslus, jis
pasinaudojo painiais
išvedžiojimais bei

apgavystėmis ir meistriškai
visa tai pateikė. Jo apgaulės
jėga buvo labai didelė.

užsimaskavęs melo skraiste, jis
pasiekė sėkmę. net ištikimieji
angelai nepastebėjo jo
charakterio ydų, jie nesuvokė,
kur veda jo darbas.

šėtonas užėmė aukštą padėtį, ir
visi jo veiksmai buvo taip
apgauti paslapties, kad
angelams buvo sunku atskleisti
tikrąją jo veiksmų prigimtį. Tol,
kol nuodėmė galutinai

nesubrendo, ji negalėjo pasirodyti tokia bloga, kokia buvo iš tikrųjų. iki to laiko visoje Dievo Visatoje nebuvo nieko panašaus, šventieji angelai neturėjo supratimo apie jos prigimtį ir pragaištingumą. Jie negalėjo įsivaizduoti tų baisių pasekmių, kurios kils atmetus Dievo Įstatymą. iš pradžių šėtonas slėpė savo darbą po apsimestinos ištikimybės Dievui skraiste. jis skelbė, kad siekia paremti Dievo garbę, jo valdžios stabilumą ir visų dangaus

gyventojų gerovę. pamažu
įteigdamas angelams
nepasitenkinimą, jis meistriškai
vaidino, kad iš visų jėgų
stengiasi panaikinti jį.

Reikalaudamas pakeisti
dieviškąją tvarką ir jo valdymo
įstatymus, Liuciferis teigė, kad
pakeitimai reikalingi tam, kad
išlaikytų danguje harmoniją.

susidūres su nuodėme, Dievas
galėjo taikyti tik teisingumą ir
tiesą, o šėtonas galėjo
pasinaudoti tuo, kuo negalėjo

Dievas - meilikavimu ir melu.
Jis stengėsi iškreipti Dievo Žodį
ir klaidingai nušviesti angelams
jo valdymo planą, tvirtindamas,
kad Dievas nebuvo teišus,
liepdamas dangaus
gyventojams paklusti Jo
įstatymams bei įsakams, o
reikalaujamas visų savo
kūrinių paklusti ir nusižeminti,
Jis paprasčiausiai siekė
išaukštinti save. Todėl dangaus
ir visų kitų pasaulių
gyventojams reikėjo parodyti,
kad Dievo valdymas - teišingas,
o Jo Įstatymas - tobulas. Šėtonas

apsimetinėjo, kad ir jis stengiasi padėti Visatos gėriui. Dėl to visi turėjo suprasti tikrąjį uzurpatoriaus charakterį ir tikrąjį jo tikslą. Tam, kad jis demaskuotų save nedorais darbais, reikėjo laiko.

Dėl nesutarimo, kurį jis pats danguje sukėlė, šėtonas apkaltino Dievo Įstatymą ir valdymą. Jis teigė, kad visas blogis yra dieviškojo valdymo pasekmė. Be to, jis pareiškė, kad jo paties tikslas buvo

patobulinti Jehovos įstatymus. Todėl reikėjo, kad jis atskleistų savo reikalavimų prigimtį ir detaliai parodytų siūlomus dieviškojo Įstatymo pakeitimus. Jo darbas turėjo pasmerkti jį patį. Nuo pat pradžių šėtonas tvirtino, kad jis nekėlė maišto. Taigi visa Visata turėjo pamatyti demaskuotą apgaviką.

Net tuomet, kai buvo nuspręsta, kad jis ilgiau negali likti danguje, begalinė Išmintis

nesunaikino šėtono. Kadangi Dievui priimtinas tik tarnavimas, kuris remiasi meile, todėl ištikimi Jo kūriniai turėjo įsitikinti Jo teisingumu ir palankumu. Kol dangaus ir kitų pasaulių gyventojai nebuvo pasiruošę suvokti nuodėmės prigimties ir jos pasekmių, jie nebūtų galėję laikyti Dievą esant teisingą ir gailestingą, jeigu jis tada būtų sunaikinęs šėtoną. jei šėtonas būtų iš karto sunaikintas, jie būtų tarnavę Dievui ne iš meilės, o iš baimės. Apgaviko įtaka nebūtų visiškai

panaikinta, o maišto dvasios šaknys nebūtų išrautos. Blogiui reikėjo leisti subręsti. Visatos gerovei šėtonas turėjo galutinai atskleisti savo principus, kad visi sukurtieji galėtų matyti jo pretenzijas valdyti dangų ir žemę. Taip visiems laikams būtų panaikintos bet kokios abejonės dėl Dievo teisingumo, gailestingumo ir jo Įstatymo amžinumo.

per visus ateinančius amžius šėtono maištas turėjo būti

pamoka Visatai, kuri liudytų
nuodėmės prigimtį ir baisias jos
pasekmes. šėtono darbo
rezultatai, jo įtaka žmonėms ir
angelams turėjo parodyti, kas
vyksta, kai nepaisomas
dieviškasis autoritetas. šėtono
maištas atskleidžia, kad Dievo
valdymas ir jo Įstatymas
glaudžiai susiję su visų jo
kūrinių gerove. Taigi šio
baisaus sukilimo istorija turėjo
tapti amžinu skydu visiems
šventiesiems, kad jie
neapsigautų dėl blogio

prigimties ir būtų išgelbėti nuo
nuodėmės ir bausmių už ją.

Didysis uzurpatorius teisino
save iki kovos danguje
pabaigos. Kai buvo paskelbta,
kad šėtonas ir jam prijaučiantys
bus išvaryti iš palaimos
buveinės, maišto vadas drąsiai
pareiškė savo panieką Kūrėjo
Įstatymui. jis pakartojo jau ne
kartą išreikštą tvirtinimą, kad
angelams nereikia jokios
kontrolės, jie turėtų vadovautis
laisva valia, kuri visuomet

skatins juos elgtis teisingai. jis pasmerkė dieviškuosius įstatus kaip ribojančius laisvę ir paskelbė, kad jis siekė panaikinti Įstatymą, tada išlaisvintos dangaus kareivijos galėtų pasiekti aukštesnę ir šlovingesnę egzistavimo būseną.

šėtonas ir jo šalininkai visą kaltę dėl jų maišto vieningai suvertė Kristui. jie teigė, kad niekada nebūtų sukilę, jeigu jiems nebūtų prikaišioję.

užsispyrę išdavikai, didysis
maištininkas ir visi jam
prijaučiantys veltui stengėsi
nuversti Dievo valdymą. Nors
jie šventvagiškai skelbėsi
nekaltomis despotizmo
aukomis, bet buvo išvaryti iš
dangaus.

Ta pati dvasia, kuri sukėlė
maištą danguje, vis dar kelia
maištą žemėje. šėtonas tęsia tą
pačią politiką tarp žmonių,
kurią vykdė tarp angelų. Jo
dvasia ir šiandien veikia

neklusnumo vaikuose. Kaip ir jis, neklusnieji siekia panaikinti Dievo Įstatymo suvaržymus ir žada žmonėms laisvę, jeigu jie pažeis jo įsakymus. priekaištai dėl nuodėmės ir toliau sukelia neapykantos ir pasipriešinimo dvasią. Kai Dievo įspėjančios žinios pasiekia žmonių sąmonę, šėtonas skatina juos teisintis ir ieškoti pritarimo. užuot ištaisę savo klaidas, jie pradeda piktintis tuo, kuris juos smerkia, lyg jis būtų vienintelė kilusio nemalonumo priežastis. Nuo teisingo Abelio laikų iki

dabar nepakantumo dvasia
persekioja tuos, kurie drįsta
pasmerkti nuodėmę.

neteisingai atskleidęs Dievo
charakterį, pavaizdavęs jį
griežtu tironu, šėtonas iš
pradžių privertė nusidėti
dangaus angelus, o dabar
gundo žmones. pasiekęs savo
tikslų, jis pareiškė, kad neteisėti
Dievo suvaržymai pastūmėjo
žmones į nuodėmę, o jį privertė
maištauti.

tačiau ilgą laiką pats nurodo savo charakterį: „VIEŠPATS, VIEŠPATS, esu gailestingas ir maloningas Dievas, lėtas pykti, gausus gerumo ir ištikimybės, lydintis gerumu lig tūkstantosios kartos, atleidžiantis kalnę, nusižengimą ir nuodėmę, tačiau nepaliekantis kaltųjų be bausmės.“ (Išėjimo 34, 6-7)

Išvarydamas šėtoną iš dangaus, Dievas parodė savo teisingumą ir išlaikė savo sosto garbę. Kai

žmogus nusidėjo, pasidavęs
šios puolusios dvasios
apgavystėms, Dievas įrodė
savo meilę, atiduodamas
Viengimį sūnų, kad jis mirtų už
nusidėjusią žmoniją. Dievo
charakterį visiškai atskleidė
išpirkimas. galingas kryžiaus
liudijimas parodo Visatai, kad
liuciferio pasirinktas nuodėmės
kelias nemenkina Dievo
valdymo.

Kristaus ir šėtono kova
Išgelbėtojo tarnystės žemėje

metu demaskuoja didžiojo
apgaviko charakterį. Žiauri
šėtono kova su pasaulio
Atpirkėju atvėrė jo sekėjams
akis, dangaus angelų meilė
piktajam genijui blėso. Drąsus
ir šventvagiškas jo
reikalavimas, kad Kristus jį
gerbtų, jo įžūlumas įkėlus jėzų į
kalno viršūnę ir ant šventyklos
šelmens, piktavališki ketinimai,
atsiskleidę įtikinėjant Kristų
šokti iš svaiginančio aukščio,
tas nenuilstamas pyktis,
nuolatiniai persekiojimai,
kunigų ir kitų žmonių sąmonei

įdiegtas pyktis ir užsispyrimas,
privertęs atmesti ir Jo meilę bei
sušukti: „Ant kryžiaus, ant
kryžiaus Jį!“ - visa tai sukėlė
Visatos nuostabą ir
pasipiktinimą.

Šėtonas paskatino pasaulį
atmesti Kristų. Blogio valdovas
panaudojo visą savo jėgą ir
gudrybę, kad sunaikintų Jėzų,
nes suprato, jog Išgelbėtojo
gailestingumas ir meilė, Jo
užuojauta ir švelnumas
atskleidžia tikrąjį Dievo

charakterį. Šėtonas priešinosi kiekvienam Dievo Sūnaus pasakytam žodžiui ir pasinaudojo žmonėmis kaip savo įrankiais, kad užpildytų Išgelbėtojo gyvenimą kančia ir sielvartu. Jo prasimanymai ir apgavystės, kuriomis jis stengėsi trukdyti Jėzaus darbui, neapykanta, kurią piktasis išreiškė per neklusnumo vaikus, žiaurūs kaltinimai Tam, kurio gyvenimas buvo neprilygstamas gerumo pavyzdys, - visa tai pagimdė giliai įsišaknijęs keršto jausmas.

Visas dangus išsigandęs
stebėjo, kaip ant Golgotos kalno
prieš Dievo sūnų prasiveržė
užslėpta pavydo, pykčio,
neapykantos ir keršto liepsna.

Po to, kai didžioji auka buvo
paaukota ir Kristus įžengė į
dangų, Jis atsisakė angelų
garbinimo tol, kol nepateikė
savo Tėvui prašymo: „Tėve, Aš
noriu, kad Tavo Man pavestieji
būtų su Manimi ten, kur ir Aš,
kad jie pamatytų Mano šlovę.“
(Jono 17, 24) Tuomet su

neišreiškiamo meile ir jėga
pasigirdo atsakymas iš Tėvo
sosto: „Tepagarbina Jį visi
Dievo angelai.“ (Hebrajams 1,
6) Jėzus neturėjo nė vienos
dėmelės. Jo pažeminimas
baigėsi, auka buvo paaukota,
todėl Jis paveldėjo vardą,
kilniausią iš visų vardų.

Dabar išaiškėjo visa šėtono
kaltė, jis nebeturėjo
pasiteisinimo. Jis atskleidė savo
tikrąjį charakterį,
pasirodydamas kaip melagis ir

žmogžudys. Buvo akivaizdu, kad jis valdytų dangų ta pačia dvasia, kaip iki tol valdė jam pavaldžius žmones. Jis tvirtino, kad Dievo Įstatymo nepaisymas atneš laisvę ir išaukštinimą, tačiau pasirodė, kad tai atnešė tik vergiją ir nuosmukį.

Melagingi šėtono kaltinimai, nukreipti prieš Dievo charakterį ir valdymą, atsiskleidė iš tikrųjų. Jis apkaltino Dievą, kad Šis,

reikalaujamas iš savo kūrinių
klusnumo ir nuolankumo,
paprastiausiai siekė išaukštinti
save. Be to, šėtonas pareiškė,
kad reikalaujamas
pasiaukojimo iš kitų, pats
Kūrėjas nesiaukojo ir nieko
neaukojo. Tačiau dabar visi
pamatė, kad, norėdamas
išgelbėti puolusią ir
nuodėmingą žmoniją, Visatos
Valdovas paaukojo didžiausią
auką, kokią tik meilė gali
paaukoti, nes „Dievas Kristuje
sutaikė su savimi pasaulį.“ (2
Korintiečiams 5, 19) tapo

akivaizdu, kad, trokšdamas garbės ir aukščiausios valdžios, šėtonas atvėrė duris nuodėmei, o Kristus, norėdamas sunaikinti nuodėmę, nusižemino ir tapo klusnus iki mirties.

Dievas parodė savo pasibjaurėjimą maišto principais. Dangus pamatė Jo teisingumą, kai Jis pasmerkė šėtoną ir išpirko žmogų. liuciferis teigė, jeigu Dievo Įstatymas yra nekintantis ir bausmė už jo pažeidimą negali

būti dovanota, kiekvienas
pažeidėjas turi visiems laikams
netekti Kūrėjo malonės. Jis
reikalavo, kad nuodėminga
žmonija nebūtų išperkama ir
taptų jam kaip lengvas laimikis.
tačiau Kristaus mirtis buvo
nenuginčijamas argumentas
žmogaus naudai. bausmė už
Įstatymo laužymą teko tam,
kuris buvo lygus su Dievu;
žmogus galėjo laisvai priimti
Kristaus teisumą.

Atgailaudamas bei nusižeminęs
jis galėjo nugalėti šėtono
galybę, kaip ją nugalėjo Dievo

sūnus. taigi Dievas yra teisingas ir išteisina visus, kurie tiki Jėzų.

bet Kristus ne tik dėl to atėjo į žemę, kad savo kančių ir mirties kaina atpirktų žmogų. jis atėjo, kad „savo Įstatymą padarytų didingą ir šlovingą.“ Ne tik mūsų pasaulio gyventojai turėjo gerbti Įstatymą taip, kaip derėtų, bet ir visiems kitiems Visatos pasauliams reikėjo parodyti, kad Dievo Įstatymas nesikeičia.

Jeigu būtų galima nepaisyti jo
reikalavimų, Dievo sūnui
nebūtų reikėję atiduoti savo
gyvybės, kad atpirktų Įstatymo
laužytojus. Kristaus mirtis
įrodo Įstatymo nekintamumą.
Auka, kurią tėvą ir sūnų
paskatino paaukoti begalinė
meilė, buvo skirta
nusidėjėliams atpirkti. Ji
parodo Visatai, kad niekaip
kitaip, tik vykdant šį Atpirkimo
planą tai galėjo būti padaryta, o
teisingumas ir malonė yra
Dievo Įstatymo ir valdymo
pagrindas.

paskelbus teismo nuosprendžius matyti, kad nebuvo jokios priežasties nuodėmei atsirasti. Kai visos žemės teisėjas pareikalaus šėtono atsakymo į klausimą: „Kodėl tu sukėlei maištą ir atėmei iš Manęs Karalystės valdinius?“ - blogio autorius negalės niekuo pasiteisinti. Nė viena burna neišsižios atsakyti, ir visos maištininkų kareivijos tylės.

Golgotos kryžius, parodantis
Dievo Įstatymo nekintamumą,
liudija Visatai, kad atpildas už
nuodėmę - mirtis.

Priešmirtiniame Išgelbėtojo
šūksnyje „Atlikta!“
nuskambėjo mirties
nuosprendis šėtonui. Taip ilgai
užsitęsusios didžiosios kovos
baigtis buvo nulemta, tapo
įmanoma galutinai išrauti blogį
su šaknimis. Dievo Sūnus
praėjo pro kapo vartus, „idant
mirtimi sunaikintų tą, kuris
turėjo mirties valdžią, tai yra
velnią.“ (Hebrajams 2, 14)

Liuciferio troškimas išaukštinti
save privertė jį pasakyti:

„Užlipsiu į dangų, viršum
Dievo žvaigždžių iškelsiu savo
sostą. [...] prilygsiu

Aukščiausiam!” Dievas

pareiškė: „Uždegiau tave

ugnimi, ir ji tave surijo;

paverčiau tave pelenais [...] ir

tavęs niekada nebebus.” (Izaijo

14,13-14; Ezechielio 28,18-19)

Kai ateis diena, liepsnojanti

kaip krosnis, nedorėliai bus

ražiena, kurią ateinanti diena

taip sudegins, kad nepaliks

jiems nei šaknies, nei šakos. (žr. Malachijo 3, 1)

Visata bus nuodėmės
prigimties ir jos pasekmių
liudytoja. Visiškas nuodėmės
sunaikinimas, kuris, jeigu būtų
buvęs įvykdytas iš pradžių,
būtų sukėles angelams baime, o
Dievui užtraukęs negarbę,
dabar patvirtins Jo meilę ir
sustiprins garbę Visatos
gyventojų akyse; jie džiaugiasi,
galėdami išpildyti Jo valią, nes
jų širdyse įrašytas Jo Įstatymas.

Jau niekada daugiau
nepasireikš blogis. Dievo Žodis
sako: „[...] nelaimės
nebepasikartos!” (Nahumo 1, 9)
Dievo Įstatymas, kurį šėtonas
peikė kaip vergijos jungą, bus
gerbiamas kaip laisvės
Įstatymas. Išmėgintas ir
įvertintas kūrinys niekada
daugiau neišduos To, kurio
charakteris atskleidė visiems
neišmatuojamą meilę ir
begalinę išmintį.

30. Šėtono Ir Žmogaus Priešiškumas

„Aš sukelsiu priešiškumą tarp
tavęs ir moters, tarp tavo ainijos
ir jos ainijos; ji trupins tau
galvą, o tu kirsi jai į kulną.“

(Pradžios 3, 15) Dievo
nuosprendis, paskelbtas
šėtonui po žmogaus nuopuolio,
kartu buvo ir pranašystė,
apimanti visus amžius iki laikų
pabaigos ir nurodanti, kad į
didžiąją kovą įsitrauks visos

žmonių kartos, kurios gyvens
žemėje.

Dievas sako: „AŠ sukelsiu
priešiškumą.“ šis priešiškumas
nėra natūralus neapykantos
jausmas. Kai žmogus sulaužė
Dievo Įstatymą, jo prigimtis
tapo pikta; nesutarimas tarp
žmogaus ir šėtono išnyko,
atsirado darna. suprantama,
kad tarp nusidėjusio žmogaus
ir nuodėmės autoriaus neliko
jokio priešiškumo. ir vienas, ir
kitas puolę tapo pikti. NUO tol

didysis maištininkas neranda ramybės, jis nurimsta tik tai tada, kai pasiekia savitarpio supratimą ir jaučia pritarimą tų, kuriuos paskatino sekti savo pavyzdžiu. Dėl to puolę angelai ir nedoreliai susijungia į pavojingą draugiją. Jei Dievas nebūtų įsiterpęs, šėtonas ir žmogus būtų susivieniję prieš Dangų, o visa žmonija, užuot priešinusis šėtonui, būtų nukreipusi savo pyktį prieš Dievą.

šėtonas sugundė žmogų
nusidėti taip, kaip kitados
privertė angelus maištauti, kad
galėtų užsitikrinti jų
bendradarbiavimą kovodamas
su Dangumi. šėtonas ir puolę
angelai vienodai nekentė
Kristaus. Nors dėl kitų
klausimų jų nuomonės skyrėsi,
tačiau jie glaudžiai susitelkė,
kovodami prieš Visatos
Valdovo valdžią. Kai šėtonas
išgirdo, kad tarp jo ir moters,
tarp jo palikuonių ir jos
palikuonių kils priešiškusmas,
jis suprato, kad jo pastangoms

morališkai nusmukdyti žmoniją
atsiras kliūčių, o jėgos iš
Aukštybių padedamas žmogus
sugebės pasipriešinti jo įtakai.

šėtono neapykanta žmonijai
įsiliepsnojo dar labiau, kai jis
suprato, kad Kristaus dėka
žmonės tapo Dievo meilės ir
malonės objektai. Jis siekia
sukliudyti įgyvendinti
dieviškąjį žmogaus atpirkimo
planą ir užtraukti Dievui
nugarbę, subjaurodamas ir
suteršdamas jo rankų darbą.

piktasis stengiasi sukelti liūdesį danguje ir pripildyti žemę sielvarto bei vargo. po to jis tvirtina, kad visas šis blogis yra žmogų sukūrusio Dievo darbo vaisius.

Įdiegta žmogaus širdyje Kristaus malonė sukelia priešišką šėtonui. Be šios keičiančios malonės, be šios atnaujinančios galios žmogus būtų šėtono belaisvis, jo tarnas, visada pasiruošęs vykdyti gaunamus įsakymus. Tačiau šis

naujasis veiksnys sukelia kovą žmogaus sieloje, kurioje iki šiol vyravo ramybė. Kristaus galia įgalina žmogų pasipriešinti tironui ir uzurpatoriui. Tas, kuris liaujasi mylėjęs nuodėmę ir ima ją bjaurėtis, tas, kuris priešinasi ir nugalė anksčiau audrinusius jo sielą geismus, parodo, kad jį pradėjo veikti iš aukštybių nužengusi galia.

priešiškumas, kuris egzistuoja tarp Kristaus ir šėtono dvasios labai ryškiai atsiskleidė tuomet,

kai pasaulis priėmė jėzų. Žydai atmetė Kristų ne tik todėl, kad jis atėjo į žemę neturėdamas žemiškojo turto, išorinio iškilmingumo ir didingumo - jie matė, kad Jis turi galią, kuri su kaupu galėtų kompensuoti šių vadinamųjų pranašumų trūkumą. Nedorėlių neapykantą sukėlė Kristaus tyrumas ir šventumas. Jo pasiaukojantis gyvenimas ir nuoširdus atsidavimas buvo nuolatinis priekaištas išdidiems, jusliniams žmonėms. Tai sužadino neapykantą Dievo

Sūnui. Šėtonas ir piktieji
angelai susivienijo su piktais
žmonėmis. Visos maištininkų
jėgos buvo mestos prieš tiesos
Gynėją.

Kristaus sekėjams rodomas
toks pat priešiškus kaip ir jų
Mokytojui. Kiekvienas,
supratęs pasibjaurėtiną
nuodėmės pri gimtį,
padedamas galios iš Aukštybių
atsispiria pagundai, tai be
abejonės sukelia šėtono ir jo
valdinių pyktį. neapykanta

tyriems tiesos principams,
kaltinimai ir jos gynėjų
persekiojimas egzistuos tol, kol
egzistuos nuodėmė ir
nusidėjėliai. tarp Kristaus
sekėjų ir šėtono tarnų
neįmanoma jokia santarvė.
Kryžiaus pažaidos akmuo dar
nepašalintas. „ir visi, kurie
trokšta maldingai gyventi
Kristuje Jėzuje, bus
persekiojami.“ (2 Timotiejui 3,
12)

šėtono parankiniai jo vadovaujami nuolat dirba, kad sustiprintų vadovo autoritetą ir sukurtų karalystę, priešingą Dievo valdomai. turėdami tokį tikslą, jie stengiasi apgauti Kristaus sekėjus ir suvilioti juos taip, kad šie išduotų Dievą. Kaip ir jų vadas, piktojo pavaldiniai, norėdami pasiekti tikslą, klaidingai aiškina ir iškraipo šventąjį raštą. šėtonas stengėsi apjuodinti Dievą, o jo bendrininkai siekia apšmeižti Dievo tautą. ta pati dvasia, kuri nuteisė Kristų mirti, skatina

nedorėlius naikinti Jo sekėjus.
Visa tai išpranašauta pirmosios
pranašystės: „AŠ sukelsiu
priešiškumą tarp tavęs ir
moters, tarp tavo ainijos ir jos
ainijos.“ ši kova tęsis iki laikų
pabaigos.

šėtonas sutelkia visas savo
pajėgas ir meta visą savo galią į
kovą. Kodėl jam niekas
nesipriešina? Kodėl Kristaus
kariai tokie apsnūde ir abejingi?
todėl, kad iš tikrųjų jie mažai
tebendrauja su Kristumi ir

stokoja jo Dvasios. nuodėmė
jiems nėra tokia atstumianti ir
bjauri, kokia ji buvo jų
mokytojui. jie nesipriešina
nuodėmei taip ryžtingai ir
atkakliai kaip Kristus. jie
nesuvokia blogio žalingumo ir
nuodėmės pragaištingumo, jie
nemato tikrojo tamsos
kunigaikščio charakterio ir
galios. šėtonui ir jo darbui taip
mažai priešinamasi todėl, kad
žmonės visiškai neišmano apie
jo galią, piktus kėslus ir apie
didelį jo kovos su Kristumi ir jo
Bažnyčia mastą. Daugelis yra

suklaidinti. jie nežino, kad jų priešas yra galingas karvedys, kuris valdo piktuųjų angelų protus. jie nesuvokia, kad, kovodamas su Kristumi ir norėdamas sukliudyti išgelbėti sielas, piktasis gerai apgalvoja planus ir naudoja gudrius ėjimus. tie, kurie mano esą krikščionys ir netgi evangelijos skelbėjai, mažai tekalba apie šėtoną ir jo darbą, tik retkarčiais pamini jį iš sakyklos. jie žiūri pro pirštus į nuolatinės piktojo veiklos ir sėkmės įrodymus, nepaiso daugelio įspėjimų dėl

jo klastingumo. Susidaro
įspūdis, kad jie apskritai
ignoruoja šėtono egzistavimą.

Nepaisant to, kad žmonės
nieko nežino apie jo kėslus,
budrus priešas seka kiekvieną
jų žingsnį. Jis įsibrauna į
kiekvienus namus, kiekvieną
mūsų miestų gatvę, bažnyčias,
parlamentus, teismus, visur
sukelia sumaištį, apgaudinėja,
gundo, užmuša vyrų, moterų ir
vaikų sielas bei žudo jų kūnus,
ardo šeimas, sėja neapykantą,

nepamatuotą varžymąsi,
nesantaiką, maištavimą ir netgi
mirtį. Atrodo, kad
krikščioniškasis pasaulis šiuos
dalykus priima taip, tarsi jie
būtų Dievo skirti ir privalo
egzistuoti.

Sėtonas nuolat siekia pavergti
Dievo tautą, laužydamas ją ir
pasaulį skiriančius barjerus.
senovės Izraelis buvo įtrauktas
į nuodėmę, kai išdrįso
užmegzti uždraustą ryšį su
pagonimis. panašiai iš teisingo

kelio yra išvestas ir dabartinis izraelis. „Netikintiesiems [...] šio pasaulio dievaitis apakino protus, kad jie neišvystų Dievo atvaizdo - Kristaus šlovės Evangelijos šviesos.” (2 Korintiečiams 4, 4) Siūbuojami it nendrės Kristaus sekėjai yra šėtono tarnai. Neatgimusi širdis visada myli nuodėmę, turi polinkį puoselėti ir pateisinti ją, o atgimusi - neapkenčia nuodėmės ir ryžtingai priešinasi jai. Kai krikščionys pasirenka netikinčiųjų ir bedievių draugiją, jie

neapsaugoti nuo gundymų.
Sėtonas užsimaskuoja ir
paslapčia užtraukia savo
apgaulingą skraistę ant jų akių.
Tada jie nebemato, kad tokia
draugija skirta tam, kad jiems
pakenktų. Kiekvieną kartą,
sekdami pasaulio elgesiu,
žodžiais ir darbais, jie vis labiau
ir labiau apanka.

Prisiderinimas prie
pasaulietinių papročių priartina
Bažnyčią prie pasaulio, bet
niekada nepriartina pasaulio

prie Kristaus. Nuolaidžiavimas
nuodėmei neišvengiamai
padarys ją ne tokią
atstumiančią. Tas, kuris
pasirenka šėtono tarnų
draugiją, greit nustos bijojes jų
viešpaties. Kai atlikdami savo
pareigas mes susiduriame su
išbandymais, kaip atsitiko
pranašui Danieliui karaliaus
rūmuose, galime būti tikri, kad
Dievas apsaugos mus. Jeigu
patys leidžiamės gundomi,
anksčiau ar vėliau suklypsime.

Gundytojas dažniausiai
sėkmingai veikia per tuos,
kurie mažiausiai įtariamai
patekę į jo vergiją. Talentingi ir
išsilavinę žmonės yra gerbiami,
jais žavimasi, tarytum šios
ypatybės galėtų atpirkti Dievo
baimės trūkumą arba padėtų
užsitarnauti Jo palankumą.
talentai ir kultūra iš esmės yra
Dievo dovanos, tačiau kai jomis
tikimasi kompensuoti
pamaldumo trūkumą, jos,
užuot priartinusios sielą prie
Dievo, atitolina nuo Jo ir tampa
prakeiksmu ir spąstais.

Daugelis mano, jog kultūra ir geros manieras liudija, kad jie - Kristaus. Niekados nebuvo didesnės klaidos už šią. Šios savybės turėtų puošti kiekvieną krikščionį, nes galėtų turėti galingą įtaką ir padėtų plisti tikrajai religijai. Tačiau visos šios savybės turėtų būti skirtos Dievo garbei, antraip jos bus panaudotos piktam. Kartais būna, kad gabiausias ir malonių manierų žmogus puola taip žemai, kad tampa įmantriu įrankiu šėtono rankose. Toks žmogus -

daugelio papiktinimų šaltinis -
tampa pavojingesnis Kristaus
priešas negu neišsilavinę ir
nekultūringi žmonės.

Nuoširdžiai melsdamasis ir
suvokdamas savo
priklausomybę nuo Dievo,
Saliamonas įgijo išmintį, kuri
kėlė viso pasaulio nuostabą ir
pasigerėjimą. Kai jis nusisuko
nuo savo jėgos Šaltinio ir
pradėjo pasikliauti vien savimi,
tapo gundytojo grobiu. Tada
šio protingiausio iš karalių

nuostabūs sugebėjimai pavertė
jį galingu sielų žudytoju
įrankiu.

Nors šėtonas nuolat stengiasi
užtemdyti žmonių protus,
krikščionys neturi užmiršti, kad
grumiasi „ne su krauju ir kūnu,
bet su kunigaikštystėmis,
valdžiomis, šių tamsybių
pasaulio valdovais ir
dvasinėmis blogio jėgomis
dangaus aukštumose.”

(Efeziečiams 6, 12) Per visus
amžius mums skamba

įkvepiantis įspėjimas: „Būkite blaivūs, budėkite! Jūsų priešas velnias kaip riaumojantis liūtas slankioja aplinkui, tykodamas ką praryti. Apsiginkluokite visais Dievo ginklais, kad galėtumėte išsilaikyti prieš velnio klastas.“ (žr. 1 Petro 5, 8; Efeziečiams 6, 11)

Nuo Adomo laikų iki mūsų dienų didysis priešas naudoja savo jėgą tam, kad engtų ir naikintų. Dabar jis ruošiasi savo paskutiniajai kovai su Bažnyčia.

Visi, kurie seks Jėzumi, turės stoti į kovą su negailestingu priešu. Juo labiau krikščionis seks dieviškuoju pavyzdžiu, tuo labiau jis taps šėtono puolimo objektu. Visi, kurie aktyviai dirba Dievo darbą, stengdamiesi atskleisti šėtono apgaulės ir parodyti žmonėms Kristų, galės prisijungti prie apaštalo Pauliaus liudijimo, kuris teigia, kad tarnavimas Viešpačiui reikalauja viso nusižeminimo, ašarų ir bandymų, kuriuos tenka iškęsti.

Šėtonas gundė Kristų labai gudriai ir ryžtingai, tačiau nuolat pralaimėdavo. Kristus laimėjo mūsų labui, todėl pasiektos pergalės įgalina ir mus nugalėti. Kristus suteiks jėgų visiems, kurie jų trokšta. Nė vienas žmogus be savo paties sutikimo negali būti nugalėtas šėtono. Gundytojas nepajėgia paveikti žmogaus valios ar priversti sielą nusidėti. Jis gali sukelti kančias, tačiau negali suteršti žmogaus sielos.

Įkvėpti Kristaus pergalės jo
sekėjai turi drąsiai ir ryžtingai
kovoti su nuodėme ir šėtonu.

31. Piktųjų Dvasių Veikla

Ryšys tarp matomojo ir nematomojo pasaulio, Dievo angelų tarnavimas ir piktųjų dvasių veikla aiškiai atskleista šventajame rašte. Šie veiksmai neatskiriamai susipynę su žmonijos istorija. Vis labiau netikima piktųjų dvasių egzistavimu, o šventuosius angelus, išsiųstus „patarnauti tiems, kurie paveldės išganymą“ (Hebrajams 1, 14), dauguma laiko mirusiųjų

sielomis. tačiau šventasis raštas ne tik aiškina, kad egzistuoja tiek geri, tiek ir blogi angelai, bet pateikia neginčijamą įrodymą, kad tai nėra bekūnės mirusiųjų sielos.

angelai egzistavo jau tada, kai žmogus dar nebuvo sukurtas, kai buvo dedami žemės pamatai, „kai drauge giedojo rytmetinės žvaigždes ir visos dangiškosios būtybės šaukė iš džiaugsmo.“ (Jobo 38, 7) PO žmogaus nuopuolio angelai

buvo nusiųsti saugoti gyvybės medį. tai vyko tada, kai nė vienas žmogus dar nebuvo miręs. angelai savo prigimtimi pranašesni už žmones, juk psalmininkas sako, kad žmogus buvo sukurtas tik truputį žemesnis už dangiškąsias būtybes. (žr. Psalmė 8, 6)

iš šventojo rašto mes sužinome apie dangiškųjų būtybių skaičių, jų galią bei šlovę, jų ryšį su Dievo valdymu, taip pat ir apie jų dalyvavimą atpirkimo

darbe. „VIEŠPATS pasistatė
sostą danguose, ir jo karališka
galybė visa valdo.” (Psalmė
103, 19) Pranašas sako: „AŠ [...]
girdėjau balsus daugybės
angelų aplinkui sostą.”
(Apreiškimo 5, 11) Karalių
Karaliaus rūmuose visi Jo
angelai, visos Jo galybės, Jo
tarnai, vykdo Jo valią,
pasiruošę paklusti Jo tartam
žodžiui. (žr. Psalmė 103, 20-21)
„Tūkstančių tūkstančiai ir
miriadų miriadai” - tiek
dangiškųjų pasiuntinių matė
pranašas Danielius. (Danieliaus

7, 10) Apaštalas paulius vadino juos „nesuskaitomų tūkstančių angelų ir iškilminguoju sambūriu.“ (Hebrajams 12, 22) Kaip Dievo pasiuntiniai jie švytruoja priekin ir atgal kaip žaibai (žr. Ezechielio 1,14), tokia spindinti jų šlovė ir toks greitas jų skrydis! prie Išgelbėtojo kapo pasirodęs angelas, kurio „išvaizda buvo it žaibo, o drabužiai balti kaip sniegas“, privertė sargybinius drebėti ir jie pastiro lyg negyvi. (žr. Mato 28, 3-4) Kai sancheribas, išdidusis asirietis,

plūdo ir niekino Dievą,
grasindamas sunaikinti izraelį,
„tą pačią naktį VIEŠPATIES
angelas, atėjęs į asirų stovyklą,
užmušė šimtą aštuoniasdešimt
penkis tūkstančius vyrų.“ (2
Karalių 19, 35) Jis „sunaikino
visus galiūnus, vadus ir
pareigūnus Asirijos karaliaus
stovykloje.“ tad šis „gėdingai
sugrižo į savo kraštą.“
(2Metraščių 32, 21)

Angelai yra siunčiami, kad
gailestingai tarnautų Dievo

vaikams. Abraomui jie atnešė
žadėtąsias palaimas; jie atėjo
prie sodomos vartų, kad
išgelbėtų iš baisios pražūties
teisųjį Lotą. Jie buvo pasiųsti
pranašui Elijui, kai dykumoje
išvargęs ir išalkęs jis beveik
merdėjo; pranašui Eliziejui jie
pasirodė kaip raiteliai su
ugniniais vežimais, kai priešai
apsupo jo miestą; pranašui
Danieliui - kai jis prašė
dieviškosios išminties pagonių
karaliaus rūmuose arba kai
buvo pasmerktas tapti liūto
auka; apaštalui petru -

pasmerktam mirti Erodo
kalėjime; kaliniams - Filipuose;
apaštalui Pauliui ir jo
bendražygiams pagelbėjo naktį
užkluptiems audros jūroje;
šimtininkui Kornelijui - kad jis
praregėtų ir pripažintų
Evangeliją; apaštalui petruui -
kad nusiųstų jį su išgelbėjimo
žinia pas svetimšalių pagonį.
Šitaip šventieji angelai visais
amžiais tarnavo Dievo tautai.

Kiekvienas Kristaus sekėjas turi
angelą sargą. Šie dangiškieji

sargai gina teisiuosius nuo
piktųjų dvasių veikimo. Tą
pripažino pats šėtonas,
sakydamas: „Argi veltui Jobas
bijo Dievo? Argi neapjuosei iš
visų pusių tvora jo paties, jo
namų ir visko, ką tik jis turi?“
(Jobo 1, 9-10) Kaip Dievas
saugo savo vaikus, nusako
psalmininkas: „VIEŠPATIES
angelas saugo tuos, kurie Jo
pagarbiai bijo, ir juos gelbsti.“ (Psalme 34, 8) išgelbėtojas tiems,
kurie juo tiki, sakė: „Žiūrėkite,
kad nepaniekintumėte nė vieno
iš šitų mažutėlių, nes, sakau

jums, jų angelai danguje
visuomet regi Mano dangiškojo
tėvo veidą." (Mato 18, 10)
angelai, skirti tarnauti Dievo
vaikams, visada lengvai gali
prisiartinti prie Jo.

Dievo tauta, susidurianti su
apgaulinga tamsos
kunigaikščio galia ir
nesiliaujančiu jo pykčiu bei
kovojanči su visomis
piktosiomis jėgomis, gali
pasikliauti nuolatine
dangiškųjų angelų globa. Tokia

globa užtikrinama ne be reikalo. Dievas dovanojo savo vaikams malonę ir prižadėjo saugoti juos, nes kelyje jie gali sutikti galingas, gausias, ryžtingas ir nepailstančias piktąsias jėgas, kurių pražūtingumas ir galia akivaizdūs, ir niekas negali jų ignoruoti.

Puolusios piktosios dvasios buvo sukurtos nenuodėmingos, prigimtimi, galia ir šlove buvo lygios šventosioms būtybėms,

kurios ir dabar yra Dievo
pasiuntiniai. Nusidėjusios jos
susijungė, kad įžleistų Dievą ir
sunaikintų žmones.

prisijungusios prie šėtono, kai
šis sukilo, kartu su juo buvo
išvartytos iš dangaus, dabar ir
visais amžiais sėkmingai veikia
su piktuoju kovodamos su
dieviškuoju autoritetu.

šventasis Raštas mums
pasakoja apie jų sąjungą,
valdymą ir įvairius rangus, apie
jų gudrumą ir sumanumą,
piktus kėslus nukreiptus prieš
žmonių laimę ir ramybę.

Senasis Testamentas tik
retkarčiais pamini jų buvimą ir
veiklą. Bet Kristaus tarnavimo
žemėje metu piktosios dvasios
aiškiai parodė savo galią.
Kristus atėjo, kad įgyvendintų
žmogaus Atpirkimo planą, o
šėtonas savo ruožtu nusprendė
įrodyti savo teisę valdyti
pasaulį. Jam pasisekė įvesti
stabmeldystę visoje žemėje,
išskyrus Palestiną. Kristus atėjo
į vienintelę šalį, kuri dar
nevisiškai pasidavė gundytojo

valdžiai, kad paskleistų
žmonėms dangiškąją šviesą. čia
dvi priešingos jėgos pareiškė
teises į valdžią. Jėzus tiesė savo
mylinčias rankas, kviesdamas
pas save visus, kad jie rastų
atleidimą ir ramybę. Tamsos
angelai, netekę neribotos
valdžios, suprato, jei Kristaus
misija bus sėkminga, jų
viešpatavimui greitai ateis
galas. šėtonas niršo tarsi
supančiotas liūtas ir įžūliai
demonstravo savo galią ir
žmonių kūnui, ir jų sielai.

Naujajame Testamente aiškiai nurodomi faktai, kai žmonės buvo valdomi demonų. Tokie žmonės kentėjo ne tik dėl įgimtų ligų. Gydydamas Kristus aiškiai suprato, su kuo turi reikalą; Jis pažino tiesioginį piktųjų dvasių buvimą ir veiklą.

šventajame Rašte parodoma stebinanti jų gausa, galia ir kenksmingumas, taip pat Kristaus jėga ir malonė,

išgydant velnio apsėstuosius
geraziečių krašte. sutraukantys
visas grandines ir pančius,
besiraitantys iš skausmo,
apsiputoję iš įsiūčio, šėlstantys
vargšai pamišėliai, kurių
klyksmo buvo pilnas oras,
kankino save ir kėlė pavojų
visiems, besitartinantiems prie
jų. jų kraujuojančiais,
subjaurotais kūnais ir
pamišimu labai mėgavosi
tamsos kunigaikštis. Vienas iš
demonų, valdančių kankinius,
pareiškė: „Mano vardas -
Legionas, nes mūsų daug.“

(Morkaus 5, 9) Romėnų kariuomenės legioną sudarė nuo trijų iki penkių tūkstančių žmonių. Šėtono kareivija taip pat yra suskirstyta į pulkus, ir vienas iš jų, kuriam priklausė tie demonai, buvo ne mažesnis už legioną.

Jėzui paliepus, piktosios dvasios apleido savo aukas, ir nuraminti, pasveikę, nuolankūs žmonės ramiai liko sėdėti prie Išgelbėtojo kojų. Bet demonams buvo leista suvartyti kiaulių

kaimenę į ežerą. Tačiau geraziečių krašto gyventojams šis nuostolis pasirodė toks didelis, jog jie atsisakė Kristaus palaiminimų ir prašė dieviškąjį Gydytoją išvykti. Būtent to ir siekė šėtonas. Apkaltindamas Jėzų dėl jų nuostolių, jis sukėlė savanaudžių žmonių būgštavimus ir sukliudė jiems klausytis Jo žodžių. Šėtonas nuolat kaltina krikščionis dėl nuostolių, nelaimių ir kančių, kad tik priekaištai nekliūtų tiems, kuriems skirti: jam pačiam ir jo tarnams.

Bet Kristaus planai nebuvo sugriauti. Jis leido piktosioms dvasioms sunaikinti kiaulių kaimenę, bet tai buvo tarsi priekaištas tiems žydams, kurie augino šiuos nešvarius gyvulius dėl pelno. Jei Kristus nebūtų sulaikęs demonų, jie būtų įstūmę į ežerą ne tik kiaules, bet ir jų savininkus bei kiauliaganius. Vien tik Jo galia ir gailestingumas išgelbėjo juos. Dar daugiau - šiam atsitikimui buvo leista įvykti, kad Jo

mokiniai įsitikintų žiauria
šėtono galia žmogui ir
gyvuliams. Išgelbėtojas norėjo,
kad Jo sekėjai žinotų apie
priešą, su kuriuo teks susidurti,
ir nebūtų apgauti ir jo gudrybių
nugalėti. Taip pat Jis troško,
kad to krašto žmonės
pamatytų, jog Dievas pajėgia
sutraukti šėtono pančius ir
vaduoti jo belaisvius. ir nors
pats jėzus išvyko, bet taip
stebuklingai išlaisvinti žmonės
pasiliko skelbti savo Geradario
gailestingumą.

šventasis Raštas pateikia ir kitų panašių pavyzdžių. savo Žodžiu jėzus išvarė piktąją dvasią iš sirofinikietės dukters. (žr. Morkaus 7, 26-30) ir apsėstą, kuris buvo aklas ir nebylys (Mato 12, 22), ir jaunuolį, apsėstą nebylės dvasios, kuri „jį dažnai į ugnį istumdavo ir į vandenį, norėdama pražudyti“ (žr. Morkaus 9, 17-27) ir pamišėlį, kankinamą netyrojo demono dvasios (žr. Luko 4, 33-36),

sudrumstusį šabo dienos
(sabatos) tylą ir ramybę
Kafarnaumo sinagogoje, - visus
juos išgydė užjaučiantis
Išgelbėtojas. Beveik visais
atvejais Kristus kreipdavosi į
demonus kaip į protingas
būtybes, liepdamas palikti auką
ir daugiau jos nebekankinti.
Pamatę Jo galingą valdžią,
maldininkai Kafarnaume
„nustėro ir kalbėjosi: ‘Kas tai
per žodis: Jis su valdžia ir galia
įsakinėja netyrosioms
dvasioms, ir tos pasitraukia?!’”
(Luko 4, 36)..

Demonų užvaldyti žmonės daugeliu atvejų labai kentėdavo. Tačiau buvo ir išimčių. Kai kurie noriai pritarė šėtono įtakai, kad įgautų antgamtiškų jėgų. Šie, žinoma, sutarė su demonais. Šiai grupei priklausė žmonės, turintys aiškiaregystės dvasią: simonas - žynys, Elimas - burtininkas ir viena mergina, sekiojusi apaštalus Paulių bei Silą Filipuose.

Piktųjų dvasių įtaka kelia didelį pavojų tiems, kurie nepaiso daugybės aiškių šventojo Raštų liudijimų ir neigia šėtono bei jo angelų buvimą ir veiklą. Mes nesuvokiame jų klastos ir apgaulės, o tai suteikia jiems neįsivaizduojamą pranašumą - daugelis klauso jų patarimų, manydami, jog vadovaujasi sava išmintimi. Štai kodėl, artėjant prie laikų pabaigos, šėtonas su didžiausia galia dirba savo klaidinimo bei naikinimo darbą ir visur skleidžia nuomonę, kad jo nėra.

Taip jis stengiasi užmaskuoti save ir savo darbo metodus.

Didysis apgavikas bijo, kad jo veikla bus išaiškinta. siekdamas geriau paslėpti savo tikrąjį charakterį ir tikslus, jis verčia įsivaizduoti save kaip sukeltantį žmonėms tik pajuoką ar panieką. Jis labai patenkintas, kad jį vaizduoja juokingos ar bjaurios išvaizdos apsigimusia būtybe, pusiau gyvuliu - pusiau žmogumi. Jam malonu, kad žmonės vartoja jo

vardą juokaudami ir
pašiepdami, manydami esą
protingi ir apsišvietę.

Tik todėl, kad jis sugebėjo
ypatingai meistriškai
užsimaskuoti, dažnai kyla
klausimas: „Ar iš tikrųjų
egzistuoja tokia būtybė?“ tai
akivaizdi jo maskuotės sėkmė,
nes teorijos, neigiančios
aiškiausius šventojo Rašto
liudijimus, plačiai išplito
religiniame pasaulyje. šėtonas
be vargo gali kontroliuoti

žmonių mąstymą, nes jie nesąmoningai pasiduoda jo įtakai, todėl Dievo Žodis daug pasakoja apie jo žalingą darbą, atskleisdamas mums nematomas jėgas ir ragindamas nuolat budėti bei saugotis šėtono puolimų.

šėtono ir jo angelų jėga ir pikti kėslai galėtų kelti nerimą, jeigu mūsų nesaugotų ir negintų ypatinga mūsų atpirkėjo galia. Mes rūpestingai saugome save, savo namus ir turtą nuo blogų

žmonių, užsklęsdami duris ir
užsirakindami. Deja, retai
pagalvojame apie piktuosius
angelus, nuolatos ieškančius
progos mus užpulti, nors jų
puolimų savo jėgomis bei
metodais negalime atremti. Jei
tik jiems būtų leista, jie išvestų
mus iš proto, ardytų ir
kankintų mūsų kūnus,
sunaikintų mūsų turtą ir mus
pačius. Jiems teikia malonumą
tik nelaimės ir griovimas. tie,
kurie neklauso dieviškųjų
perspėjimų ir pasiduoda šėtono
gundymams, pasmerkti žūti,

nes Dievas atiduoda juos
piktųjų dvasių valdžiai. tačiau
tuos, kurie seka Kristumi, jis
visada saugo ir gina. jų
apsaugai iš dangaus yra
pasiųsti galingi angelai. piktoji
jėga negali prasibrauti pro
apsaugą, kuria Dievas apsupa
savo vaikus.

32. Šėtono Pinklės

Didžioji Kristaus ir šėtono kova, vykstanti jau beveik šešis tūkstančius metų, artėja į pabaigą. Šėtonas stengiasi sužlugdyti Kristaus darbą gelbstint žmones, jis nori įvilioti juos į savo žabangas. Piktasis siekia laikyti žmones tamsoje, be atgailos tol, kol baigsis Išgelbėtojo tarpininkavimas ir jokios aukos už nuodėmes nebebus, - štai tikslas, kurio jis siekia.

Kai uoliai nesistengiama
priešintis šėtono valiai, kai
Bažnyčioje ir pasaulyje
viešpatauja abejingumas - jis
nesijaudina, nes jam negresia
pavojus prarasti belaisvius. Kai
atkreipiamas dėmesys į
amžinuosius dalykus ir žmonės
klausia: „Ką man daryti, kad
būčiau išgelbėtas?“, jis stengiasi
supriešinti Kristaus ir savąją
galią, kad panaikintų
Šventosios Dvasios įtaką.

Šventasis Raštas pasakoja
atsitikimą, „kai dangiškosios
būtybės suėjo tarnauti
VIEŠPATIES akivaizdoje, su
jais kartu atėjo ir šėtonas“ (Jobo
1, 6) ne tam, kad nusilenktų
Amžinajam Karaliui, o tam, kad
palaikytų savo piktus kėslus
prieš teisiuosius. Dėl to jis
atsiranda ir tarp žmonių,
susirinkusių į pamaldas. Nors
ir nematomas, jis ypatingai
uoliai stengiasi valdyti Dievą
šlovinančiųjų mintis. Kaip
sumanus karvedys savo
veiksmus jis planuoja iš anksto.

Šėtonas, matydamas Dievo pasiuntinį, tyrinėjantį Šventąjį Raštą, pasižymi, kokia tema šis sakys pamokslą žmonėms. Gudriai ir įžvalgiai veikdamas, jis sudaro tokias sąlygas, kad tie, kuriuos jis apgaudinėja dėl šio klausimo, nesužinotų tiesos. Šėtonas pasistengia, kad žmogus, kurį labiausiai reikia perspėti, būtų įtrauktas į kokius nors reikalus arba jo dėmesys būtų nukreiptas, kad neišgirstų žodžių, kurie parodytų jam gyvenimo prasmę.

Be to, šėtonas mato, kaip
Viešpaties tarnus slegia dvasinė
tamsa, kurioje gyvena žmonės.
Jis girdi jų nuoširdžius
dieviškosios malonės ir jėgos
maldavimus, kad ji išsklaidytų
abejingumą, nerūpestingumą ir
tingumą, ir uoliai rezga savo
pinkles. piktasis gundo žmones
nuolaidžiauti savo troškimams
ir įvairiems įgeidžiams, taip
atbukina jų jautrumą, kad jie
nesugeba išgirsti to, ką jiems
labiausiai reikia žinoti.

šėtonas gerai žino, kad bus nugalėti visi, kuriuos jis įtikina atmesti malda ir nepaisyti šventojo Rašto. Todėl jis ieško vis naujų būdų, kad užvaldytų žmonių mintis. Visais laikais buvo žmonių, kurie vadino save dievobaimingais, tačiau, užuot stengęsi sužinoti tiesą, paverčia religiją kliaučiu ir priekabių ieškojimo priemone, jie stengiasi analizuoti tų žmonių, su kuriais nesutaria, blogybes. Tokie - dešinioji

šėtono ranka. Panašiu broliu
kaltintoju yra nemaži. Jie
aktyvūs visada, kai dirba
Dievas ir Jo tarnai nuoširdžiai
garbina Jį. Jie iškraipo žodžius
ir veiksmus tu, kurie myli tiesą
ir jai paklūsta. pačius
nuoširdžiausius, uoliausius ir
labiausiai pasiaukojančius
Kristaus tarnus jie vaizduoja
kaip apgavikus arba
apgautuosius. Jų darbas -
iškraipyti kiekvieno teisingo ir
garbingo poelgio motyvus,
skleisti šmeižtą ir sukelti
nepatyrusių žmonių įtarumą.

Visais įmanomais būdais tokie brolių kaltintojai siekia pavaizduoti visa, kas tyra ir teisinga, kaip nedora ir apgaulinga.

Tačiau niekas neturi apsirikti tokiais žmonėmis. Nesunku išvelgti, kieno vaikai jie yra, kieno pavyzdžiu seka ir kieno darbą dirba. „Jūs pažinsite juos iš vaisių.“ (Mato 7, 16) Jų elgesys panašus į šėtono, tulžingo šmeižiko, brolių

kaltintojo, elgesį. (Apreiškimo
12,10)

Didysis apgavikas turi daug patikimų tarnų, pasiruošusių bet kokiomis apgaulėmis įvilioti žmones į spąstus. Tam yra paruošta įvairių erezijų, tinkančių skirtingų skonių ir sugebėjimų žmonėms, kuriuos jis siekia pražudyti. Tai jo planas - atvesti į Bažnyčią nenuoširdžius, neatgimusius žmones, kurie sėtų abejones ir netikėjimą, trukdytų tiems,

kurie nori, kad Dievo darbas
sektųsi, o jie patys augtų jį
dirbdami. Daugelis tų, kurie
neturi tikrojo tikėjimo Dievu ar
Jo Žodžiu, pritaria kai kuriems
tiesos principams. Jie laikomi
krikščionimis ir todėl gali savo
paklydimus pateikti kaip
šventojo Rašto mokymą.

Viena sėkmingiausių šėtono
apgaulių - įtikinimas, kad
nesvarbu, kuo žmogus tiki.
Velnias žino, kad tiesa, priimta
su meile, apvalo žmogaus sielą.

Todėl jis nuolat siekia pakeisti tiesą klaidingomis teorijomis, pažiūromis, legendomis. Nuo pradžios Dievo tarnai kovojo su netikrais mokytojais ne tik kaip su apsirikusiais, bet kaip su žmonėmis, įteigiančiais kitiems melą, mirtiną sielai. Pranašai Elijas, Jeremijas, apaštalas Paulius ryžtingai ir drąsiai kovojo su tais, kurie nukreipdavo žmones nuo Dievo Žodžio. Šie šventieji tiesos gynėjai nepritarė tokiai pažiūrų laisvei, kai teisingas tikėjimas nelaikomas svarbiu.

Migloti ir išgalvoti Šventojo Rašto aiškinimai, daugybė prieštaraujančių teorijų, susijusių su tikėjimu ir paplitusių krikščioniškajame pasaulyje, - tai mūsų didžiojo priešo darbas. Jis siekia taip supainioti mūsų mintis, kad nebeįžvelgtume tiesos.

Nesutarimai ir susiskaldymai tarp šiuolaikinių krikščioniškųjų Bažnyčių labai daug priklauso nuo vyraujančio įpročio iškreipti

Šventąjį Raštą, siekiant paremti mėgstamą teoriją. Daugelis, užuot atidžiai ir nusižeminę tyrinėję Dievo Žodį ir sužinoję Jo valią, stengiasi atrasti kažką nepaprasta ir originalaus.

Norėdami paremti klaidingas teorijas ir nekrikščioniškus papročius, vieni griebiasi Šventojo Rašto ištraukų, išplėštų iš konteksto, cituoja dalį teksto, lyg ir patvirtinančią jų teoriją, o kiti tuo tarpu įrodinėja priešingas tiesas. Su

žalčio gudrumu jie remiasi
atskirais pasisakymais,
aiškindami juos taip, kad šie
pataikautų jų kūniškiems
troškimams. Taip daugelis
sąmoningai iškraipo Dievo
Žodį. Kiti, turintys lakią
fantaziją, savaip interpretuoja
Šventojo Rašto įvaizdžius ir
simbolius, pritaikydami savo
polinkiams ir nekreipdami
dėmesio į tai, kad Biblijos
liudijimai paaiškina patys save.
Tokie žmonės pateikia savo
pažiūras kaip Biblijos
mokymus.

Jei Šventąjį Raštą pradėsime tyrinėti be maldos, nenuolankia ir žinių netrokščiančia dvasia, tai, aiškindamiesi tiek paprasčiausias bei aiškiausias, tiek sudėtingiausias vietas, nukrypsime nuo tikrosios jų reikšmės.

popiežijos vadovai pasirenka tokias Biblijos vietas, kurios geriausiai tarnauja jų tikslui. jie išaiškina jas savaip ir paskui pateikia žmonėms, atimdami

teisę tyrinėti bibliją ir patiems suprasti jos šventąsias tiesas. Visa biblija turi būti duota žmonėms tokia, kokia ji yra iš tikrųjų. Žmonėms geriau visai nežinoti biblijos nurodymų negu turėti nepaprastai iškraipytus šventojo rašto mokymus.

biblija skirta tam, kad ja vadovautųsi visi, kurie trokšta pažinti Kūrėjo valią. Dievas davė žmonėms tvirčiausią pranašų žodį. Angelai ir pats

Kristus supažindino pranašą
Danielių ir apaštalą joną su tuo,
kas turi greitai įvykti. Šie
svarbūs dalykai, susiję su mūsų
išgelbėjimu, neliko apgaubti
paslapties. Jie nebuvo atskleisti
taip, kad suglumintų ir
suklaidintų nuoširdų tiesos
ieškotoją. Viešpats per pranašą
Habakuką sako: „užrašyk
regėjimą [...], kad ir bėgikas jį
perskaitytų.“ (Habakuko 2, 2)
Dievo Žodis suprantamas
visiems, kurie tyrinėja jį su
malda širdyje. Kiekviena tikrai
nuoširdi siela atranda tiesą.

„šviesa teka teisiajam.”

(Psalmė97,11) Ir nė viena bendruomenė negalės siekti šventumo, jeigu jos nariai neieškos tiesos taip atkakliai kaip paslėpto lobio.

šūkis „pažiūrų laisvė” daugelį apakino ir jie nebemato priešo kėslų, nors jis nuolat dirba, kad pasiektų savo tikslą. Kai jam pavyksta pakeisti bibliją žmogiškais samprotavimais, Dievo Įstatymas lieka nuošaly, bažnyčios patenka į nuodėmės

vergiją, o tik skelbiasi esančios
laisvos.

Moksliniai tyrinėjimai
daugeliui tapo prakeikimu.
Dievas leido šviesos srautui
išsilieti pasauliui mokslo
atradimais ir meno pasiekimais.
jei didžiausi žmonijos protai
savo tyrinėjimuose
nesivadovaus Dievo Žodžiu, jie
beviltiškai stengsis suprasti ryšį
tarp mokslo ir apreiškimo.

Žmonių žinios apie medžiaginius ir dvasinius dalykus yra dalinės ir netobulos. Todėl dauguma nesugeba derinti mokslinių pažiūrų su šventojo rašto tvirtinimais. Daugelis pripažįsta mokslo faktais dalykus, kurie yra ne daugiau nei hipotezės ir spėliojimai, ir mano, kad reikia patikrinti Dievo Žodį šiais tariamojo pažinimo mokymais. (žr. 1 Timotiejui 6,20) Jų jėgos per menkos suprasti Kūrėją ir jo darbus. negalėdami paaiškinti

jų gamtos dėsniais, Biblijos istoriją jie vertina kaip nepatikimą. Abejojantieji senojo ir Naujojo Testamento patikimumu labai dažnai nueina dar toliau - jie suabejoja Dievo buvimu ir priskiria gamtai begalybės savybes. Neturėdami tvirto pagrindo, jie atsimuša į netikėjimo uolas.

Taip daugelis nuklysta nuo tikėjimo ir tampa šėtono belaisviais. Žmonės stengiasi būti išmintingesni už savo

Kūrēja. Žmogiškoji filosofija
mėgina rasti ir paaiškinti
paslaptis, kurios nebus
atskleistos ir amžinybėje. Jei
žmonės ieškotų ir suprastų, ką
Dievas leido žinoti apie save ir
savo tikslus, jie įsivaizduotų
Jehovos šlovę, didybę bei galią
ir, supratę savo menkumą, būtų
patenkinti tuo, kas yra
atskleista jiems ir jų vaikams.

Šėtono apgaulių šedevras -
sutelkti žmonių mintis ieškoti ir
spėlioti apie tai, ko Dievas

neleido žinoti ir ko neketino jiems atskleisti. Dėl to Liuciferis buvo išvytas iš dangaus. Jis buvo nepatenkintas, kad ne visos paslaptys, gaubiančios Dievo tikslus, yra jam patikėtos ir visiškai ignoravo tai, ką turėjo dirbti, turėdamas aukštą padėtį danguje. sukėlęs tokį patį nepasitenkinimą tarp angelų, esančių jo valdžioje, jis privertė juos nusidėti. Dabar jis siekia įkvėpti tokią pačią dvasią žmonėms, kad priverstų juos nepaisyti tiesioginių Dievo paliepimų.

Tie, kurie nelinkę pripažinti aiškių ir persmelkiančių Biblijos tiesų, nuolat prasimano malonių išvedžiojimų, kurie nuramintų jų sąžinę. Juo mažiau šiose teorijose dvasingumo, pasiaukojimo ir nuolankumo, tuo lengviau jos pripažįstamos. Tokie žmonės tiek sumažina proto sugebėjimus, kad galėtų tarnauti kūniškiems norams. Būdami per daug geros nuomonės apie save, kad

tyrinėtą Šventąjį Raštą
atgailaudami ir nuoširdžiai
melsdami dieviškojo
vadovavimo, jie nėra apsaugoti
nuo paklydimų. Šėtonas
pasiruošęs patenkinti širdies
troškimus, vietoj tiesos
pakišdamas apgaules. Būtent
todėl popiežija užvaldė žmonių
sąmonę. Atmesdami tiesą, kuri
pasirodė esanti per daug karti,
protestantai pasuko tuo pačiu
keliu. Visi, kurie atmeta Dievo
Žodį dėl ramybės ir patogesnio
gyvenimo, siekdami nesiskirti
nuo pasaulio, - tie pačias

baisiausias erezijas pripažins
lyg Biblijos tiesą. Tie, kurie
sąmoningai atmeta tiesą,
pripažins kiekvieną klaidingą
prasimanymą. o tas, kuris
baisisi vienokia apgaule,
pasiruošęs pripažinti kitokią.
Apaštalas paulius, kalbėdamas
apie žmones, kurie atsisakė
mylėti tiesą savo išganymui,
pareiškė: „todėl Dievas jiems
siunčia galingą paklydimą,
idant tikėtų melu; taip bus
nuteisti visi, kurie netikėjo
tiesa, bet pamėgo neteisybę.“ (2
Tesalonikiečiams 2, 10-12)

šitaip jis perspėja mus, kad mes
turime būti atsargūs,
pripažindami kokią nors teoriją
ar dogmą.

Tarp visų sėkmingiausių
didžiojo apgaviko priemonių -
išgalvoti mokymai ir spiritizmo
stebuklai. pasivertęs šviesos
angelu, jis rezga pinkles ten,
kur mažiausiai galima tikėtis.
Jei žmonės tyrinėtų Dievo
Knygą nuoširdžiai
melsdamiesi, norėdami ją
suprasti, jie nebūtų palikti

tamsoje ir nepripažintų
klaidingų mokymų.

Atmesdami tiesą, jie tampa
apgaulių auka.

Kitas pavojingas prasimanymas
yra mokymas, neigiantis
Kristaus dieviškumą, ir
skelbiantis, jog Jis neegzistavo
prieš atėjimą į šį pasaulį. Nors
ši teorija tiesiogiai prieštarauja
paprasciausiems Išgelbėtojo
aiškinimams apie Jo ryšį su
Tėvu, Jo dieviškąjį charakterį ir
egzistavimą anksčiau, ją

lengvai pripažįsta daugelis žmonių, manančių tik Bibliją. Tokia doktrina negali būti priimta be įvairiausių Šventojo Rašto iškraipymų. Ji ne tik sumažina žmogaus galimybes suvokti atpirkimo darbą, bet ir kenkia tikėjimui Bibliją kaip Dievo apreiškimu. Todėl ji labai pavojinga ir sunkiai paneigiama. Jei žmonės atmeta Kristaus dieviškumo liudijimus, aprašytus Rašte, įkvėptame šventosios Dvasios, beviltiška diskutuoti su jais tuo klausimu. Net patys stipriausi

argumentai neįtikins jų. „Deja
juslinis žmogus nepriima to,
kas ateina iš Dievo Dvasios. Jis
tai laiko kvailyste ir nepajėgia
suprasti, kad apie tuos dalykus
reikia spręsti dvasiškai.“ (1
Korintiečiams 2, 14) Nė vienas
šios teorijos šalininkas iš tikrųjų
negalės suprasti Kristaus
charakterio ir Jo misijos bei
didžiojo dieviškojo žmonių
Išgelbėjimo plano.

Dar vienas greitai plintantis,
gudrus, klastingas ir žalingas

prasimanymas - įsitikinimas,
kad šėtono, kaip asmenybės,
nėra, o jo vardas Šventajame
Rašte tik simbolizuoja piktas
žmonių mintis ir troškimus.

iš daugelio sakyklų sklinda
mokymas, jog Kristaus antrasis
atėjimas - tai Jo atėjimas pas
kiekvieną žmogų, šiam mirus.
Ši teorija - tai priemonė
nukreipti žmonių mintis nuo Jo
asmeninio atėjimo dangaus
debesyse. Per amžius šėtonas
kartojo: „Štai Jis namų

gilumoje!” (žr. Mato 24, 23-26)
Daugelis žmonių, patikėjusių
šia apgaule, pražuvo.

Be to, pasaulietinė išmintis
moko, kad melstis nebūtina.
Mokslo vyrai skelbia, kad
negali būti realaus atsakymo į
maldas, kad tai pažeistų
gamtos dėsnius, būtų stebuklas,
kuris negali įvykti. Jie teigia,
kad Visatą valdo tam tikri
dėsniai, pats Dievas nedaro
nieko, kas jiems prieštarautų.
Taip Dievą jie vaizduoja

paklūstančiu savo paties
dėsniams - tarsi Dievo įvestų
dėsnių veikimas atmestų Dievo
laisvę. Toks mokymas
prieštarauja Šventojo Rašto
liudijimui. Ar Kristus ir Jo
apaštalai nedarė stebuklų?
Gailestingas Išgelbėtojas
gyvena ir šiandien, pasiruošęs
išklausyti nuoširdžią tikėjimo
malda lygiai taip pat, kaip tada,
kai gyveno žemėje. Natūralūs
dalykai veikia kartu su
antgamtiniais. Tai dieviškojo
plano dalis - duoti mums
atsakymą į tai, ko meldžiame

tikėdami. Jei neprašytume - negautume.

Krikščioniškose Bažnyčiose paplitę daugybė klaidingų mokymų ir prasimanymų.

Neįmanoma įvertinti blogio vaisių, kai pašalinama nors viena neperžengiama Dievo Žodžio gairė. Nedaugelis, išdrįsę tai padaryti, sustoja, atsisakę tik vienos tiesos.

Dauguma toliau atmeta vieną po kito teisumo principus, kol tampa tikrais bedieviais.

Populiariosios teologijos paklydimai supainiojo ir įstūmė į skepticizmo liūną daugelį žmonių, kurie kitomis sąlygomis būtų tapę tikinčiaisiais. Tokie žmonės negali pripažinti mokymo, ižeidžiančio jų supratimą apie teisumą, gailestingumą ir gerumą; kai visa tai pateikiama lyg Biblijos mokymas, jie atsisako priimti Šventąjį Raštą kaip Dievo Žodį.

Šio tikslo ir siekia šėtonas. Jis labiausiai trokšta pakirsti pasitikėjimą Dievu ir Jo Žodžiu. Šėtonas vadovauja didžiulei abejojančiųjų miniai. Kiek tik leidžia jėgos, jis dirba, kad kuo daugiau žmonių pakliūtų į jos gretas. Abejoti darosi madinga. Daugybė žmonių su nepasitikėjimu žiūri į Dievo Žodį todėl, kad jis smerkia nuodėmę. Dėl to jie nepasitiki ir jo autoriumi. Tie, kurie atsisako paklusti šventojo Rašto reikalavimams, stengiasi sugriauti jo autoritetą. Jie skaito

Bibliją arba klausosi pamokslų,
skelbiamų iš šventų sakyklų,
tik tam, kad atrastų juose arba
šventajame Rašte tariamųjų
klaidų. Nemaža jų tampa
bedieviais, kad pateisintų
nerūpestingą požiūrį į pareigą.
Kitiems skepticizmas
priimtinas dėl jų išpuikimo ir
tingumo. per daug išlepe, kad
atliktų garbingus darbus,
reikalaujančius pastangų ir
pasiaukojimo, jie kritikuoja
Bibliją ir stengiasi atrodyti labai
išmintingi. Daug ko negali
suvokti ribotas protas,

neapšviestas dieviškosios
šviesos, todėl atsiranda proga
kritikai. Yra daug tokių,
kuriems atrodo, kad remti
netikėjimą, skepticizmą ir
bedievybę yra dorybė. po
nuoširdumo kauke slypi
pasitikėjimas savimi ir
išdidumas. Daugelis mėgaujasi,
radę šventajame Rašte ką nors
gluminančio kitus. Kai kurie iš
pradžią kritikuoja ir
samprotauja neteisingai tik
todėl, kad mėgsta ginčytis. Jie
nesupranta, kad šitaip
darydami paklius į medžiotojo

pinkles. Bet jiems atrodo, kad atvirai prisipažinę, jog netiki, jie turi laikytis šios pozicijos. Šitaip žmonės prisijungia prie bedievių ir patys uždaro rojaus vartus.

Dievas savo Žodyje pakankamai aiškiai parodo dieviškąją biblijos prigimtį. Joje akivaizdžiai atskleidžiamos didžiosios tiesos, susijusios su mūsų atpirkimu. Kiekvienas žmogus gali suprasti šias tiesas su šventosios Dvasios pagalba,

kuri pažadėta visiems,
nuoširdžiai jos ieškantiems.
Dievas davė žmonėms tvirtą
pagrindą, kuriuo turi remtis jų
tikėjimas.

Vis dėlto ribotas žmonių protas
negali visiškai suvokti
begalimojo planų ir tikslų. Mes
niekada neatrasime Dievo
tyrinėdami. Mums nereikia
stengtis savo ranka įžūliai
atidengti uždangos, slepiančios
jo didybę. apaštalas sušuko:
„Kokie neištiriami jo

sprendimai ir nesusekama jo keliai!” (Romiečiams 11, 33) matydami Dievo motyvus ir tai, kaip jis elgiasi su mumis, mes tik iš dalies galime suprasti beribę jo meilę ir gailestingumą, susijungusius su begaline galybe. Mūsų dangiškasis Tėvas valdo išmintingai ir teisingai. Todėl mes neturėtume būti nepatenkinti ir nepatiklūs, turėtume nuolankiai ir pagarbiai Jam nusilenkti. Jis atskleidžia mums tik tiek, kiek reikia mūsų pačių gerovei. Visur kitur mes turime

pasitikėti jo visagale ranka ir
meilės kupina širdimi.

nors Dievas davė pakankamai
tikėjimo įrodymų, tačiau jis
niekada nepašalins netikėjimo
priežasčių. Visi, kurie ieško
landų abejonėms, jas atras. tie,
kurie atsisako pripažinti Dievo
Žodį ir paklusti jam tol, kol
nebus pašalinti visi
prieštaravimai ir nebeliks
pagrindo abejonėms, niekada
neišvys šviesos.

Nepasitikėjimas Dievu yra
įgimtas neatgimusios, esančios
nesantaikoje su Dievu, širdies
vaisius. Tikėjimą įkvepia
šventoji Dvasia, ir jis stiprės, jei
žmogus to norės. Be ryžtingų
pastangų nė vienas negali tapti
tvirtas tikėjimu. Netikėjimas
auga, skatinamas pačių
žmonių. Jeigu jie nekreipia
dėmesio į įrodymus, kuriuos
davė Dievas, norėdamas
sustiprinti jų tikėjimą, leidžia
sau abejoti bei ieškoti
priekabių, tai jų abejonės nuolat
tvirtės. Tačiau tie, kurie abejoja

Dievo pažadais ir nepasitiki jo
malonės užtikrinimu,
paprasciausiai negerbia jo.
užuot atvedę pas Kristų kitus,
jie linkę atstumti žmones nuo
jo. jie tarsi nevaisingi medžiai
plačiai išskėtę savo tamsias
šakas užstoja saulės šviesą
kitiems augalams, priverčia
juos vysti ir džiūti tamsiame
pavėsyje. Atrodo, kad tokių
žmonių gyvenimas yra
nuolatinis liudijimas prieš save.
jie sėja abejonių ir skepticizmo
grūdus, kurie, be abejo, duos
savo vaisių.

Visiems, nuoširdžiai norintiems išsivaduoti iš abejonių, yra tik vienas kelias - liautis klausinėti ir ieškoti priekabių ten, kur jie nieko nesupranta, nekliudyti apšviesti juos šviesai, kuri jau netoli. Tada ji nušvis jiems dar ryškiau. jie turi vykdyti kiekvieną jau suprastą pareigą, kad vėliau sugebėtų suprasti ir vykdyti tas, kuriomis dabar abejoja.

Šėtonas gali pateikti tokias artimas tiesai klastotes, kad jos apgauna tuos, kurie nori bŭti apgauti, kurie vengia pasiaukojimo ir aukų, neišvengiamų tiesos kelyje. jis negali išlaikyti savo valdžioje žmogaus, kuris nuoširdžiai trokšta bet kokia kaina sužinoti tiesą. Kristus yra Tiesa ir Šviesa, apšviečianti visus, ir ji atėjo į šį pasaulį. (žr. Jono 1, 9) Tiesos dvasia buvo siųsta vesti žmones į visą tiesą. Dievo Sūnus autoritetingai pasakė: „Ieškokite ir rasite. Kas nori

vykdyti Jo valią, supras, ar tas mokslas iš Dievo.” (žr. Mato 7, 7; Jono 7, 17)

Kristaus sekėjai mažai žino apie sąmokslus, kuriuos šėtonas su savo angelais rengia prieš juos. Tas, kuris yra danguje, visas šias priemones pavėrs niekais ir privėrs tarnauti toli siekiantiems savo tikslams. Viešpats leidžia, kad jo vaikai būtų išmėginami ugniniais gundymais ne todėl, kad jam patinka jų skausmas ir kančia,

tokie patikrinimai būtini jų galutinei pergalei pasiekti. Jis negali apsaugoti jų nuo visų įmanomų gundymų, nes tikrasis kiekvieno išmėginimo tikslas - ruošti juos kovai su visomis šėtono pagundomis.

Nei nedorėliai, nei demonai negali kliudyti Dievo darbui arba atskirti Viešpatį nuo Jo vaikų, jei nusižeminę ir visa širdimi atgailaudami jie išpažins savo nuodėmes, atsisakys jų ir tikėdami lauks Jo

pažadų išsipildymo. Atremti kiekvieną gundymą ir pasipriešinti bet kokiai neigiamai įtakai, nesvarbu, ar ji būtų atvira ar slapta, galima kaip „skelbia Galybių VIEŠPATS: ‘ne galybe, ne jėga, bet Mano Dvasia.’” (Zacharijo 4, 6)

„Viešpaties žvilgsnis lydi teisiuosius, ir Jo ausys išgirs jų maldas [...]. Kas gi jums pakenks, jei stropiai darysite gera?” (1 Petro 3, 12-13) Kai

Balaamas, suviliotas didelių
apdovanojimų, norėjo
panaudoti žyniavimą prieš
Izraelį bei užtraukti prakeikimą
Dievo tautai ir aukojo
Viešpačiui aukas, Dievo Dvasia
uždraudė jam tą blogį, kurį jis
siekė padaryti. Ir Balaamas
buvo priverstas sušukti: „Kaip
aš galiu prakeikti, ko Dievas
neprakeikė? Kaip aš galiu
pasmerkti tuos, kurių
VIEŠPATS nepasmerkė? [...]
Tebūna man leista mirti teisiųjų
mirtimi, tebūna, kad mano
galas būtų panašus į jo!” Kai

nauja auka buvo paaukota,
bedievis pranašas pareiškė:
„Žiūrėk, aš gavau įsakymą
palaiminti: kai Jis palaimina, aš
negaliu to pakeisti. Negresia
pavojus Jokūbui, nematyti
nelaimės Izraelyje. VIEŠPATS,
jų Dievas, yra su jais; su jais jų
Karaliaus pergalė. [...] Tikrai
nėra kerų prieš Jokūbą, nėra
burtų prieš Izraelį. Nūnai bus
sakoma apie Jokūbą ir Izraelį:
Žiūrėk, ką padarė Dievas!” Ir
vis dėlto trečią kartą buvo
aukojamos aukos ir vėl
Balaamas mėgino prakeikti

Izraelį. Tačiau prieš paties
pranašo norą jo lūpomis
Šventoji Dvasia skelbė, kad
Viešpaties išrinktoji tauta
klestės, ir perspėjo priešus dėl
jų kvailysčių ir piktų kėslų:
„palaimintas, kas tave laimina,
prakeiktas, kas tave keikia.”
(Skaičių 23, 8. 10. 20-21. 23; 24,
9)

TUO metu izraelio tauta buvo
ištikima Dievui. Kol ji pakluso
Jo Įstatymui, jokia galia žemėje
ir pragare negalėjo jos nugalėti.

NO^ Balaamui nebuvo leista
ištarti prakeiksmų žodžių prieš
Dievo tautą, vis dėlto jam
pavyko užtraukti prakeikimą,
priversti izraelitus nusidėti.
peržengę Dievo įsakymus, jie
atsiskyrė nuo Dievo ir buvo
palikti naikintojo valiai.

šėtonas gerai žino, kad pati
silpniausia siela, ištikima
Kristui, yra stipresnė už visus
tamsos angelus. Akivaizdu, kad
toks žmogus sėkmingai
pasipriešins ir jam pačiam.

Todėl šėtonas su savo kareivija
stengiasi priversti kryžiaus
karius pasitraukti iš jų
įtvirtinimų ir tykoja iš pasalų,
pasiruošęs sunaikinti
kiekvieną, išdrįsusį įžengti į jo
teritoriją. Mes galime būti
saugūs tik nuolankiai
pasitikėdami Dievu ir
paklusdami visiems jo
įsakymams.

Žmogus negali būti saugus nė
vieną dieną ar valandą
nesimeldęs. Ypatingai mes

turėtume melsti išminties ir
Dievo Žodžio supratimo. jis
atskleidžia visas šėtono
gudrybes ir parodo būdus, kaip
sėkmingai pasipriešinti
gundytojui. šėtonas meistriškai
cituoja šventąjį Raštą,
įterpdamas savo aiškinimus,
kuriais tikisi mus suklaidinti.
Mes turėtume tyrinėti Bibliją
nuolankia širdimi, niekada
neužmiršdami, kad
priklausome nuo Dievo.
Nuolatos budėdami ir
saugodamiesi šėtoniškujų
gudrybių, mes visuomet turime

tikēti ir melstis: „nevesk mūsū ģ
pagundā.”

33. Pirmoji Didžioji Apgavystė

Nuo pat žmonių istorijos pradžios šėtonas stengiasi klaidinti žmonių giminę. tas, kuris suorganizavo sukilimą danguje, trokšta įtikinti žemės gyventojus susivienyti kovai prieš Dievo valdžią. adomas ir Ieva buvo visiškai laimingi, paklusdami Dievo Įstatymui. Sis faktas nuolatos prieštaravo šėtono įtikinėjimams danguje, kad Dievo Įstatymas yra žiaurus ir priešiškas jo kūrinių

gerovei. Be to, šėtono pavydas išaugo dar daugiau, kai jis pamatė, kokie nuostabūs namai buvo įruošti skaisčiajai porai. jis nusprendė priversti juos nusidėti, kad, atskyręs nuo Dievo, pajungtų savo valiai, užvaldytų žemę ir įkurtų joje savo karalystę, priešingą Aukščiausiam.

jei šėtonas būtų parodęs savo tikrąjį charakterį, adomas su Ieva iš karto būtų jį atstūmę, nes buvo perspėti apie

pavojingą priešą. Bet jis veikė užsimaskavęs, slėpdamas savo tikrąjį tikslą, kad kuo veiksmingiau jį įgyvendintų. pasinaudodamas kaip tarpininku žalčiu, kuris tuo metu buvo žavi būtybė, jis pats kreipėsi į Ievą: „Ar tikrai Dievas sakė: ‘nevalgykite nuo jokio medžio sode!?’” (Pradžios 3, 1) Jeigu Ieva nebūtų įsitraukusi į pokalbį su gundytoju, ji būtų išlikusi saugi. Išdrįsusi šnekėti su šėtonu ji tapo klastos auka. Taip dauguma apsigaua ir

dabar - žmonės abejoja ir
ginčijasi dėl Dievo reikalavimų.
Užuoat paklusę Dievo
įsakymams, jie pripažįsta
žmogiškąsias teorijas, kurios
yra ne kas kita, kaip
užmaskuoti šėtono
prasimanymai.

Moteris atsakė žalčiui: „sodo
medžių vaisius mes galime
valgyti. tik apie vaisių to
medžio, kuris sodo viduryje,
Dievas sakė: ‘Nuo jo
nevalgysite nei jį liesite, kad

nemirtumėte!”” Bet žaltys tarė moteriai: „Jūs tikrai nemirsite! Ne! Dievas gerai žino, kad atsivers jums akys, kai tik jūs užvalgysite, ir būsite kaip Dievas, žinantis, kas gera ir kas pikta.” (Pradžios 3, 2-5) Šėtonas skelbė, kad jie taps panašūs į Dievą, bus išmintingesni nei anksčiau ir pasieks aukštesnę raidos pakopą. Ieva pasidavė pagundai. Ji privertė nusidėti ir Adomą. Jie patikėjo žalčio žodžiais, kad Dievas juos apgavo. Jie nepasitikėjo Kūrėju ir įsivaizdavo, jog Jis suvaržė jų

laisvę. Jie manė, kad pasidarys
išmintingesni ir taps
aukštesnėmis būtybėmis,
peržengdami Jo Įstatymą.

Ar po nuopuolio Adomas
suprato tikrąją šių žodžių
prasmę: „Kai tik nuo jo
paragausi, turėsi mirti“? Ar tai
reiškė, kaip įtikinėjo šėtonas,
kad jis pasieks aukštesnę raidos
pakopą? Tada iš tikrųjų būtų
vertėję nusižengti, o šėtonas
būtų tapęs žmonių giminės
geradariu. Bet Adomas suprato,

kad dieviškasis posakis reiškė
ką kita. Dievas paskelbė
bausmę už nuodėmę - žmogus
turi grįžti į žemę, iš kurios buvo
paimtas: „Juk dulkė esi ir į
dulkę sugrįši!“ (Pradžios 3, 19)
Šėtono žodžiai, kad judviejų
akys bus atvertos, pasitvirtino
tik viena prasme: Adomui su
Ieva nepaklusus Dievui, jų akys
atsivėrė, ir jie pamatė savo
kvailumą, pažino blogį ir
paragavo kartaus nuodėmės
vaisiaus.

Edeno sodo viduryje augo gyvybės medis, kurio vaisiai turėjo amžinojo gyvenimo galią. Jei Adomas būtų likęs klusnus Dievui, jis būtų džiaugęsis, galėdamas laisvai prieiti prie šio medžio ir būtų gyvenęs amžinai. Bet nusidėjęs jis nebeteko teisės valgyti nuo gyvybės medžio vaisiaus ir tapo mirtingas. Dieviškasis nuosprendis: „Juk dulkė esi ir į dulkę sugrįši,“ nužymi visišką gyvybės išnykimą.

Nemirtingumas, pažadėtas žmogui su sąlyga, kad jis bus klusnus, buvo prarastas dėl nuodėmės. Adomas negalėjo perduoti palikuonims to, ko pats neturėjo. Ir puolusiai giminei nebūtų buvę jokios vilties, jei Dievas, paaukojęs savo sūnų, nebūtų gražinęs žmonėms nemirtingumo teisės. Kai „mirtis prasiskverbė į visus žmones, nes visi nusidėjo“, Kristus savo Evangelija nušvietė gyvenimą bei nemirtingumą. (žr. Romiečiams 5, 12; 2 Timotiejui 1, 10) Tik per

Kristų galime tapti nemirtingi.
Jėzus sakė: „Kas tiki sūnų, turi
amžinąjį gyvenimą, o kas
nenori Sūnaus tikėti - gyvenimo
nematys.“ (Jono 3, 36)

Kiekvienas žmogus galės
naudotis neįkainojama palaima,
jeigu vykdys šią sąlygą. Tie,
„kurie ieško šlovės,
garbingumo ir nemirtingumo,
ištvėringai darydami gera“,
džiaugsis „amžinuoju
gyvenimu.“ (Romiečiams 2, 7)

Vienintelis, pažadėjęs Adomui gyvenimą už neklusnumą, buvo didysis apgavikas. Žalčio pažadas Adomui ir Ievai: „Jūs tikrai nemirsite!“ buvo pirmasis pasaulyje pamokslas apie sielos nemirtingumą. Deja, šis pareiškimas, besiremiantis vien tik šėtono autoritetu, aidu atsikartoja iš krikščioniškųjų sakyklų ir šiandien. Kaip ir protėviai, didesnė žmonijos dalis patiki juo. Dievo nuosprendžiui: „Žmogus, kuris nusideda, turi mirti“ (Ezechielio 18, 20) suteikiama

nauja prasmė: siela, kuri
nusideda, nemirs, bet gyvens
amžinai. Mes galime tik
stebėtis, kaip keistai
žavėdamiesi žmonės akiai
pasitiki šėtono žodžiais ir
nepasitiki Dievo Žodžiu.

Jei po nuopuolio žmogus būtų
galėjęs laisvai prieiti prie
gyvybės medžio, jis būtų
gyvenęs amžinai. Tada ir
nuodėmė būtų įamžinta. Bet
saugoti kelio prie gyvybės
medžio buvo pastatyti „kerubai

ir liepsna švytruojantis kalavijas.” (Pradžios 3, 24) Ir niekam iš Adomo giminės nebuvo leista peržengti ribos ir valgyti gyvybę teikiančių vaisių. Todėl nėra nė vieno nemirtingo nusidėjėlio.

Bet po nuopuolio šėtonas liepė savo angelams dėti ypatingas pastangas, kad galėtų įkvėpti žmogui tikėjimą savo paties nemirtingumu. Privertę žmones taip klysti, jie įtikino juos padaryti išvadą, kad nusidėjėlis

turės amžinai kentėti. Dabar
tamsos kunigaikštis, veikdamas
per savo tarnus, Dievą
vaizduoja kerštingu tironu,
kuris meta į pragarą visus Jam
nepatinkančius ir verčia kęsti Jo
pyktį. Patenkintas Jis žvelgia iš
aukšto, kaip jie kenčia
neapsakomas kančias,
besiraitydami iš skausmo
amžinose liepsnose...

Taip šėtonas priskyre Kūrėjui ir
žmonijos Geradariui savo
savybes. Žiaurumas kyla iš

šėtono. Dievas yra meilė. Ir
visa, ką Jis su kūrė, buvo tyra,
šventa ir gražu, kol pirmasis
didysis maištininkas neįvedė
nuodėmės. pats šėtonas ir yra
priešas, stumiantis žmogų į
nuodėmę ir, jei tik gali, jį
pražudantis. Kaip jis džiūgauja,
jei jam pavyksta! jeigu būtų
leista, visa žmonija pakliūtų į jo
tinklą. jei dieviškoji jėga
neįsiterptų, nė vienas adomo
sūnus ar dukra neišsigelbėtų.

Siandien šėtonas siekia įveikti žmones taip, kaip kažkada įveikė mūsų protėvius, pakirsdamas pasitikėjimą Kūrėju ir versdamas suabejoti jo valdymo išmintingumu bei Įstatymo teisingumu. Kad pateisintų savo pyktį ir maištą, šėtonas su savo pasiuntiniais vaizduoja Dievą netgi blogesnį už save. Didysis apgavikas stengiasi priskirti mūsų dangiškajam tėvui baisų savo paties žiaurumą, kad galėtų pasirodyti labai nuskriaustas, kai jį išvarė iš dangaus už

neklusnumą tokiam
neteisingam valdovui. Kaip
kontrastą vergijai, įtvirtintai
griežtais jehovos įsakymais,
šėtonas rodo pasauliui laisvę,
kuria žmonės džiaugtųsi jam
švelniai valdant. taip šėtonui
pavyksta nuvilioti žmones nuo
ištikimybės Dievui.

Kaip nedera su meilės ir
gailestingumo jausmu ir netgi
su mūsų teisingumo supratimu
mokymas, kad mirę nusidėjėliai
yra kankinami ugnimi ir siera

amžinose pragaro liepsnose,
kad už trumpo gyvenimo
žemėje nuodėmes jie turės
kentėti tol, kol Dievas bus
gyvas. tačiau ši dogma plačiai
skleidžiama ir iki šiol yra
sudėtinė daugelio
krikščioniškojo pasaulio
tikėjimo mokymų dalis. Vienas
įžymus teologas pasakė:
„regėdami pragaro kančias,
šventieji taps dar laimingesni
amžiams. matydami, kad kiti,
esantys tos pačios prigimties ir
gimę tomis pačiomis sąlygomis,
šitaip kankinasi, o jie yra tapę

išrinktaisiais, supras, kokie yra laimingi.” Kitas pavartojo tokius žodžius: „Kol rūstybės indams vykdomas amžinas nuosprendis, jų kentėjimų dūmus per amžius regės gailestingumo indai, kurie užuot užjautę nelaiminguosius, sušuks: amen, aleliuja! šlovinkite Viešpatį!”

Kuriame Šventojo Rašto puslapyje galima atrasti tokį mokymą? Nejaugi atpirktieji danguje praras gailestingumą,

užuojautą ir netgi
paprasciausiai žmogiškus
jausmus? Nejaugi juos pakeis
stoiškas abejingumas arba
laukinis žiaurumas? Ne, ne,
tokio mokymo nerasime Dievo
Knygoje! Tie, kurių požiūrį
atspindi anksčiau paminėtos
ištraukos, gali būti išsilavinę ir
net dori žmonės, tačiau
suklaidinti šėtono gudrybių. Jis
verčia juos iškraipyti
sudėtingas Šventojo Rašto
vietas, suteikdamas jo kalbai
aštrumą ir kandumą - savybes,
kuriomis pasižymi jis pats, o ne

mūsų Kūrėjas. „Kaip Aš gyvas,
- tai Viešpaties DIEVO žodis, -
nenoriu, kad nedorėlis mirtų,
bet noriu, kad nedorėlis
sugrįžtų iš savo kelio ir būtų
gyvas. Sugrįžkite, sugrįžkite iš
savo nedorų kelių, kad
nemirtumėte, Izraelio namai!”
(Ezechielio 33, 11)

Ką laimėtų Dievas, jei mes ir
pripažintume, kad Jis
mėgaujasi nesiliaujančių
kankinimų reginiu, kad Jį
džiugina kankinių, laikomų

pragaro liepsnose, dejonės,
klyksmas ir prakeiksmas? Ar šie
siaubingi garsai gali būti
muzika Begalinės Meilės
ausiai? Mėginama įtikinti, kad
nuosprendis atiduoti
nusidėjėlius amžinoms
kančioms rodo Dievo
neapykantą nuodėmei kaip
blogiui, kuris pavojingas
Visatos ramybei ir tvarkai.
Kokia šventvagystė! Atrodytų,
kad nuodėmė įamžinta dėl
Dievo neapykantos jai.
Remiantis tokių teologų
mokymais, nuolatinės kančios,

nesitikint jokio pasigailėjimo,
esą siutina ir varo iš proto
vargšes aukas, esą, išliedamos
savo įniršį burnojimu ir
prakeiksmiais, jos amžinai
didina savo kaltę. Bet Dievo
šlovė nedidės šitaip nuolat per
amžių amžius augant
nuodėmei.

Neįmanoma žmogaus protu
suvokti viso blogio, kurį apie
amžinašias kančias padarė
erezija. Biblijos religija, kupina
meilės, gerumo ir užuojautos,

yra suteršta prietarų ir
apgaubta baime. Jei mes
pagalvotume, kaip neteisingai
šėtonas pavaizdavo Dievo
charakterį, ar galėtume stebėtis,
kodėl žmonės bijo, dreba ar net
niekina mūsų gailestingąjį
Kūrėją? Tokia baisi nuomonė
apie Dievą, skleidžiama iš
sakyklų visame pasaulyje,
tūkstančius ir netgi milijonus
padarė skeptikais ir bedieviais.

Mokymas apie amžinąsias
kančias yra viena iš klaidingų

dogmų, įeinančių į Babelės „paleistuvingo įniršio vyno, nuo kurio pasigėrė žemės gyventojai“, sudėtį (Apreiškimo 14, 8; 17, 2). Tai, kad Kristaus tarnautojai pripažino šią ereziją ir skelbė ją iš šventųjų sakyklų, iš tikrųjų lieka paslaptimi. Jie priėmė ją iš Romos, kaip ir mokymą apie netikrąją poilsio dieną. Iš tiesų, to mokė įžymūs ir geri žmonės, bet šviesa, tyrinėjant šią temą, nešvietė jiems taip ryškiai kaip mums. jie buvo atsakingi tik už šviesą, švietusią jų laikais, o

mes - už tą, kuri šviečia mūsų dienomis. Jei nūsūksime nuo Dievo Žodžio liudijimo ir pripažinsime klaidingus mokymus todėl, kad to mus mokė tėvai, tai nuosprendis, paskelbtas Babelei, galios ir mums - juk mes geriamė jos paleistuvingo įniršio vyną.

Didelė grupė žmonių, kurie piktinasi mokymu apie amžinąsias kančias, nukrypsta į priešingą pusę - jie taip pat klysta. Matydami, kad

Šventasis Raštas vaizduoja
Dievą kupiną meilės ir
užuojautos, jie netiki, kad Jis
galėtų savo kūrinis pasiųsti į
amžinai degančias pragaro
liepsnas. Tačiau, tikėdami
sielos nemirtingumu, jie neturi
kito pasirinkimo ir daro išvadą,
kad galų gale bus išgelbėta visa
žmonija. Daugelis Biblijos
grasinimus laiko tik priemone,
priverčiančia žmones paklusti,
nors iš tikrųjų jie nebus
įvykdyti. Todėl daroma išvada,
kad nusidėjėlis gali gyventi
kaip patinka, nesilaikydamas

Dievo reikalavimų ir vis dėlto tikėtis Jo palankumo. Toks mokymas, piktnaudžiaujantis Dievo gailestingumu, bet ignoruojantis Jo teisingumą, patinka neatgimusiai žmogaus širdžiai ir toliau skatina nusidėjėlių puoseletį blogi.

Norint parodyti, kaip tikintys visos žmonijos išsigelbėjimu iškraipo Šventąjį Raštą, stengdamiesi pagrįsti savo pražūtingus sielai mokymus, užtektų tik pacituoti jų pačių

žodžius. Vieno netikinčio
jaunuolio, staigiai žuvusio
avarijoje, laidotuvėse
dvasininkas universalistas
pasirinko Šventojo Rašto vietą,
pasakojančią apie Dovydo
jausmus: „Karalius Dovydas
[...] po Amnono mirties jau
buvo aprimęs.“ (2 Samuelio 13,
39)

„Manęs dažnai klausia, - tarė
kalbantysis, - kas laukia tų,
kurie išeina iš pasaulio,
skendėdami nuodėmėje, tų,

kurie miršta, galbūt apsvaigę
nuo alkoholio ar nespėję
nusiplauti nuodėmių
paraudimų (žr. Izaijo 1, 18) nuo
savo drabužių, arba kaip šis
jaunuolis, niekada neišpažinęs
jokios tikybos ir net
nepatirdami jokių religinių
išgyvenimų. Mes ištikimi
Šventajam Raštui, kuris išspręs
šią baisią problemą. Amnonas
buvo labai daug nusidėjęs, jis
buvo nepataisomas. Jį nugirdė
ir tada užmušė. O Dovydas
buvo Dievo pranašas. Jis turėjo
žinoti, gera ar bloga dalia

laukia Amnono pomirtiniame gyvenime. Kokie jausmai siautė jo širdyje? „Ilgėdamasis Abšalomo, karalius Dovydas liovėsi širsti, nes po amnono mirties jau buvo aprimęs.“ (2 Samuelio 13, 39)

Kokią išvadą galime padaryti iš šios Dovydo kalbos? ar neatrodo, kad jo religiniuose įsitikinimuose nebuvo vietos amžinosioms kančioms? Tai matydami mes atrandame triuškinančių argumentų,

remiančių malonesnę, šviesesnę
ir geresnę visuotinę tyrumo ir
ramybės, kuri galų gale
įsiviešpataus pasaulyje,
prielaidą. Jis nusiramino,
regėdamas savo sūnų mirusį.
Kodėl? Galėdamas pažvelgti į
šlovingą ateitį pranašo akimis,
jis matė sūnų, nutolusį nuo visų
pagundų, išsivadavusį iš
nuodėmės vergijos ir apvalytą
nuo bet kokio ištvirkimo. Jis
matė savo sūnų šventą ir
priimtą į kitų šventųjų tarpą.
Tai buvo jo vienintelė paguoda
- išlaisvintas iš nuodėmės ir

kančių jo mylimasis sūnus
pateks ten, kur jo nuliūdusią
sielą atgaivins galingi
Šventosios Dvasios
pūstelėjimai, kur jo sąmonė
atsivers dangiškajai išminčiai ir
jis sugebės džiaugtis amžinąja
meile. Šitaip tapęs šventas
prigimtimi, jis galės džiaugtis
dangiškųjų būtybių
bendravimu ir ramybe.

Šios mintys leidžia daryti
išvadą, kad dangiškasis
išsigelbėjimas visai nepriklauso

nuo mūsų veiksmų ir darbų
šiuo gyvenime. Jis
nepriklauso nei nuo širdies
pokyčių, nei nuo tikėjimo, nei
nuo to, kurią religiją
išpažįstame.”

Šitaip netikras Kristaus
tarnautojas kartoja melą, rojuje
pasakytą žalčio: „Jūs tikrai
nemirsite! Ne! Dievas gerai
žino, kad atsivers jums akys,
kai tik jo užvalgysite, ir būsite
kaip Dievas, žinantis, kas gera
ir kas pikta.” Jis skelbia, kad po

mirties patys niekingiausi
nusidėjėliai - žudikai, vagys ir
paleistuviai - galės gauti
amžinąją palaimą.

Kokiu pagrindu šis Šventojo
Rašto klastotojas daro tokias
išvadas? Jis remiasi vieninteliu
sakiniu, rodančiu Dovydo
nuolankumą Apvaizdai. Jo siela
ilgėjosi Abšalomo, nes jis
nusiramino dėl Amnono,
matydamas jį mirusį. Ilgainiui
jo sielvartas mažėjo, jo mintys
nuo mirusiojo sūnaus perėjo

prie gyvojo, kuris, bijodamas teisingos bausmės už nusikaltimą, pats pasirinko tremtį. Nejaugi tai yra pagrindas manyti, kad girtas Amnonas, užteršęs gimines kraują, greitai po mirties būtų nuneštas į palaimų prieglobstį, kad būtų apvalytas ir galėtų bendrauti su skaisčiaisiais angelais?! Iš tikrųjų maloni pasaka, pataikaujanti kūniškai širdžiai! tai labai veiksmingas paties šėtono mokymas. ar verta stebėtis, kad jam paplitus daugėja blogio?

Sitas klaidingas mokytojas yra tik vienas iš daugelio. Keli šventojo rašto žodžiai yra išplėšiami iš konteksto, kuris daugeliu atvejų parodo, kad jų reikšmė visiškai priešinga tai, kuri jiems suteikiama. tokios suskaidytos ištraukos yra iškraipomos ir jomis mėginama pagrįsti mokymą, kurio pagrindas nėra Dievo Žodis. Tvirtinimas, kad citata akivaizdžiai įrodo, jog girtas Amnonas yra danguje - tai tik

žmogiškoji išvada, akivaizdžiai prieštaraujanti aiškiems ir nekeliantiems abejonių Šventojo Rašto žodžiams, kad „girtuokliai nepaveldės Dievo karalystės.“ (1 Korintiečiams 6, 10) Štai taip abejojantys, netikintieji ir skeptikai paverčia tiesą melu. Daugybė žmonių buvo apgauti jų sofistikos ir tarsi lopšyje užliūliuoti kūniškų norų bei geidulių.

Jei būtų tiesa, kad visų žmonių sielos po mirties eina tiesiai į

dangų, tada greičiau trokštume mirti nei gyventi. Daugelį šis įsitikinimas paskatino pakelti ranką prieš save. Kai rūpesčiai, sunkumai ir nusivylimas užgula pečius, atrodo labai paprasta nutraukti plonytį gyvybės siūlelį ir patekti į palaimingą amžinąjį pasaulį.

Dievas savo Žodžiu įtikinamai įrodė, kad nubaus Jo Įstatymo laužytojus. Tie, kurie susigundo viltimi, galvodami Jį esant per daug gailestingą, kad

teisingai pasielgtų su nusidėjėliu, tepažvelgia į Golgotos kryžių. Skaistaus Dievo Sūnaus mirtis liudija, kad „atpildas už nuodėmę - mirtis“ (Romiečiams 6, 23), o Dievo Įstatymo laužymas turi susilaukti teisingo atpildo. Kristus, kuris buvo be nuodėmės, prisiėmė žmogaus nuodėmę. Jis nešė kaltės už nusižengimą ir Tėvo veido slėpimo našta, kol nesudužo Jo širdis ir nesužlugo Jo gyvenimas. Šios aukos reikėjo, kad nusidėjėliai galėtų būti

atpirkti. Jokiu kitu būdu
nebuvo galima išvaduoti
žmogų nuo bausmės už
nuodėmę. Bet kuris žmogus,
atsisakantis pasinaudoti taip
brangiai įsigytu atpirkimu, pats
asmeniškai atsako už savo kaltę
ir turi ištverti bausmę už
Įstatymo laužymą.

Pagalvokime, ko dar moko
Biblija apie bedievius ir
neatsivertusius, kuriuos
dvasininkas pavaizdavo

danguje kaip šventus ir
laimingus angelus.

„Trokštančiam Aš duosiu
dovanai gerti iš gyvojo vandens
šaltinio.” (Apreiškimo 21, 6) tai
pažadėta tik trokštantiems. Jo
bus duota tik tiems, kurie
jaučia, jog jiems reikia gyvojo
vandens, kurie ieško jo,
aukodami visus kitus dalykus.

„Tai paveldės nugalėtojas, ir Aš
būsiu jam Dievas, o jis bus Man
sūnus.” (Apreiškimo 21, 7) Čia
taip pat keliamos sąlygos.

Norėdami paveldėti viską, mes turime pasipriešinti nuodėmei ir įveikti ją.

Per pranašą Izaiją Viešpats skelbia: „Laimingi teisieji, nes jiems bus gerai [...]. Vargas nedorėliui, nes jam visiškai nesiseks; pagal jo rankų darbus jam bus atmokėta.” (Izaijo 3, 10-11) „Nusidėjėlis gali daryti pikta šimtą kartų ir, - sako išmintingasis mokytojas, - nepaisant to, ilgai gyventi. Žinau, kad bus gera bijantiems

Dievo, nes jie garbina Jo Artumą, bet nebus gera nedoreliui.” (Mokytojo 8, 12-13)

Apaštalas Paulius taip pat liudija, kad nusidėjėlis „sau kaupia rūstybę rūstybės dienai, kurią apsireikš Dievo teisingas teismas. Jis kiekvienam atmokės už jo darbus [...].

Sielvartas ir suspaudimas sielai kiekvieno žmogaus, kuris daro bloga.” (Romiečiams 2, 5-6. 9)

„Joks svetimautojas, ištvirkėlis ar goduolis, tai yra joks

stabmeldys, nepaveldēs
Kristaus ir Dievo karalystēs.
Siekite santaikos su visais,
siekite šventumo, be kurio
niekas neregēs Viešpaties.
Palaiminti, kurie vykdo Jo
įsakymus, kad įgytų teisę į
gyvybės medį ir galėtų įžengti
pro vartus į miestą. O lauke
lieka šunys, burtininkai,
palaidūnai, žudikai,
stabmeldžiai ir visi, kurie
mėgsta melą ir jį daro.”
(Efeziečiams 5, 5; Hebrajams 12,
14; Apreiškimo 22, 14-15)

Dievas atskleidė žmonėms savo
charakterį ir savo požiūrį į
nuodėmę: „VIEŠPATS,
VIEŠPATS, esu gailestingas ir
maloningas Dievas, lėtas pykti,
gausus gerumo ir ištikimybės,
lydintis gerumu lig
tūkstantosios kartos,
atleidžiantis kalnę, nusižengimą
ir nuodėmę, tačiau
nepaliekantis kaltųjų be
bausmės. VIEŠPATS [...]
nedorėlius sunaikins.
Nusidėjėliai bus visiškai

sunaikinti, nedorėlių
palikuonys išnaikinti.” (Išėjimo
34, 6-7; Psalmė 145, 20; 37, 38)
Remdamasis savo autoritetu ir
valdžia Dievas jėga numalšins
maištą. Vis dėlto teisingas
atpildas ir bausmė visiškai
atitinka Dievo kaip
gailestingos, gausaus gerumo ir
kilniaširdės Esybės charakterį.

Dievas nedaro spaudimo kieno
nors valiai ar sąmonei.

Vergiškas klusnumas neteikia
jam malonumo. jis trokšta, kad

jo rankų kūriniai mylėtų jį, nes jis yra vertas meilės. jis nori, kad jie paklustų jam, protingai įvertinę jo išmintį, teisingumą ir gerumą. Visi, teisingai supratę jo charakterį, mylės jį, nes juos trauks prie jo savybės, kuriomis jie žavisi.

gerumo, gailestingumo ir meilės principai, kurių mokė ir kuriuos parodė mūsų Išgelbėtojas, atspindi Dievo valią ir charakterį. Kristus skelbė, kad jis nemokė nieko

kito, kaip tik to, ką gavo iš savo tėvo. Dieviškosios valdžios principai derinasi su Išgelbėtojo priesaku: „mylėkite savo priešus.“ Dievas teisingai pasielgs su nusidėjėliais dėl Visatos ir netgi pačių nusidėjėlių, kurių laukia nuosprendžio įvykdymas, gerovės. jei tik galėtų padaryti juos laimingus, remdamasis savo valdžios Įstatymu ir savo teisingumu, - jis būtinai tai padarytų. jis apsupa juos savo meilės ženklais, jis suteikia jiems Įstatymo pažinimą, jis

apipila juos malonėmis, - bet jie paniekina jo meilę, pamina jo Įstatymą ir atmeta jo malonę bei gailestingumą. Nuolat gaudami dovanas, jie pradeda negerbti Davėjo. Nusidėjėliai neapkenčia Dievo todėl, kad jis neapkenčia jų nuodėmių. Viešpats ilgai kenčia jų užsispyrimą, bet vis dėlto pagaliau ateis lemiamą valanda, kai bus sprendžiamas jų likimas. Nejaugi tada jis prirakins juos prie savęs? Nejaugi vers juos vykdyti savo valią?

Tie, kurie valdovu pasirinko
šėtoną ir paklūsta jo valiai, nėra
pasiruošę gyventi Dievo
akivaizdoje. juose giliai suleido
šaknis išdidumas, suktumas,
paleistuvystė ir žiaurumas. Ar
jie gali patekti į dangų ir
gyventi šalia tų, kuriuos
niekino ir kurių neapkentė čia,
žemėje? Tiesa niekada nebus
priimtina melagiui; išdidieji ir
savimi pasitikintys netaps
nuolankūs; nedorėliai ir
ištvirkėliai nekės tyrumo;

savanaudžių nedomins
pasiaukojanti meilė. Kuo galėtų
džiaugtis danguje tie, kurie
visiškai paskendę žemiškuose
ir savanaudiškuose
rūpesčiuose?

Ar gali tie, kurie visą gyvenimą
maištavo prieš Dievą, staiga
būti paimti į dangų ir matyti,
kokia šventa ten viešpataujanti
tobulybė, kur kiekviena siela
kupina meilės, kiekvienas
veidas spindi džiaugsmu, kur
žavios muzikos garsai skamba

Dievo ir Avinėlio garbei, o
nenutrūkstantis šviesos srautas,
spinduliuojamas sėdinčiojo
soste, krinta ant atpirktųjų. ar
gali tie, kurių širdys kupinos
neapykantos Dievui, tiesai ir
šventumui, bendrauti su
dangiškosiomis būtybėmis ir
kartu su jomis giedoti
šlovinimo giesmes? ar jie
pakestų Dievo ir avinėlio šlovę?
Žinoma, ne. Jiems buvo duoti
metų metai malonės, kad
suformuotų charakterį, tinkamą
dangui. Bet jie niekada
nesistengė pamilti tyrumo, jie

niekada nesimokė dangiškosios kalbos. Dabar jau per vėlu. Visą gyvenimą maištavę prieš Dievą, jie tapo netinkami dangui, kurio skaistumas, šventumas ir ramybė jiems būtų kančia, o Dievo šlovė yra ryjanti ugnis. Jie trokštų ištrūkti iš tos šventos vietos ir verčiau pasirinktų mirtį, kad tik galėtų pasislėpti nuo To, kuris mirė, atpirkdamas juos. Nusidėjėliai patys pasirenka tokį likimą. jie patys pašalina save iš dangaus, o Dievas lieka teisingas ir gailestingas.

Kaip kažkada tvano vandenys,
taip didžiosios dienos ugnis
paskelbs Dievo nuosprendį, jog
nusidėjėliai yra nepataisomi. jie
visiškai nenori nusilenkti
dieviškajam autoritetui. jų valia
reiškėsi maištu. Kai gyvenimas
baigtas, per vėlu nukreipti
mintis kita vaga, per vėlu
Įstatymo laužymą paversti
klusnumu, o neapykantą -
meile.

Pasigailėdamas Kaino - žudiko gyvybės, Dievas atskleidė pasauliui, kokios būtų buvusios pasekmės, jei nusidėjėliui būtų buvę leista gyventi ir toliau skleisti nežabotą blogį. Kainas savo mokymu ir pavyzdžiu padarė tokią didelę įtaką žmonėms, kad daugybė jo palikuonių atsigrėžė į nuodėmę, „žmonių nedorumas žemėje buvo didelis ir kiekvienas užmojis, sumanytas jų širdyse, linko visą laiką tik į pikta. [...] Dievo akyse žemė

buvo pagedusi ir pilna
smurto.” (Pradžios 6, 5. 11)

Gailėdamasis pasaulio, Dievas
sunaikino piktus žemės
gyventojus Nojaus dienomis. Iš
gailesčio pasauliui Jis sunaikino
ir nedorus sodomos
gyventojus. Veikiant
apgaulingai šėtono jėgai, blogio
skleidėjais yra žavimasi, jie
įsigyja šalininkų, ir nuolat
kviečia maištauti kitus. Taip
buvo Kaino ir Nojaus dienomis,
taip buvo Abraomo ir Loto

laikais, taip yra ir dabar. Tik gailėdamas Visatos, Dievas sunaikins tuos, kurie atmeta Jo malonę. „Atpildas už nuodėmę - mirtis, o Dievo malonės dovana - amžinasis gyvenimas mūsų Viešpatyje Kristuje jėzuje.“ (Romiečiams 6, 23)

TUO tarpu, kai teisieji paveldi amžinąjį gyvenimą, nusidėjėliai gauna savo dalį - mirtį. Mozė tarė Izraeliui: „Žiūrėk! Šiandien padėjau prieš tave gyvenimą ir gerovę, mirtį ir pražūtį.“

(Pakartoto Įstatymo 30, 15)

Mirtis, apie kurią čia kalbama,

neturi nieko bendra su ta, kuri buvo paskelbta Adomui ir visai žmonijai kaip bausmė už Įstatymo sulaužymą. Antroji mirtis - priešingybė amžinajam gyvenimui.

Adomas užtraukė mirtį visai žmonių giminei. Visų vienodai laukia šaltas kapas. Pagal Išgelbėjimo planą visi ir kelsis iš savo kapų. „Bus teisiųjų ir neteisiųjų prisikėlimas iš numirusių. Kaip Adome visi miršta, taip Kristuje visi bus

atgaivinti.” (Apaštalu darbu 24, 15; 1 Korintiečiams 15,22) Bet tarp šių dviejų paminėtų grupių yra didžiulis skirtumas: „Visi gulintieji kapuose išgirs Jo balsą. Kurie darė gera, prisikels gyventi, kurie darė bloga, prisikels stoti į teismą” (Jono 5, 28-29) „Palaimintas ir šventas, kas turi dalį pirmajame prisikėlime! Šitiems antroji mirtis neturi galios.” (Apreiškimo 20, 6) Bet tiems, kurie atgaila ir tikėjimu neįgijo atleidimo, bus paskelbta bausmė už Įstatymo laužymą -

jie gaus atpildą už nuodėmę.
Bausmės, kurias jie kentės,
truks nevienodai ir bus
skirtingos, jos atitiks jų darbus,
bet visos pasibaigs antrąja
mirtimi. Būdamas teisingas bei
gailestingas, Dievas negali
išgelbėti paskendusio
nuodėmėse nusidėjėlio, todėl
atima jam gyvybę, kurią jis,
nuolat nusižengdamas
Įstatymui, prarado, ir pats įrodė
esąs jos nevertas. Įkvėptas
Dovydas sako: „Dar valandėlė,
ir nedorėlio nebebus;
žvalgysiesi po vietą, kur jis

buvo, bet jis jau bus dingęs." Ir Abdijas skelbia: „[Tautos] gers ir prisigers, lyg jų niekada nebūtų buvę." (Psalmė 37, 10; Abdijo 16) Apgaubti gėdos, jie be jokios vilties išnyks amžinojoje užmarštyje.

Taip bus padarytas galas nuodėmei ir ją lydintiems skausmui bei pražūčiai.

Psalmininkas sako: „Tu [...] sunaikini nedorelius, jų vardą ištrini amžiams. Priešo neliko - amžini griuvėsiai." (Psalmė 9,

6-7) Apaštalas Jonas, per duotą jam Dievo apreiškimą pažvelgęs į būsimą amžinąją Tėvynę, girdėjo visą Visatą giedančią šlovinimo himną, nedrumsčiamą nė vieno nederančio garso. Visi tvariniai, esantys danguje ir žemėje šlovino Dievą. (žr. Apreiškimo 5,13) Ten nebus pražūčiai pasmerktų sielų, kurios keiktų Dievą, kęsdamos amžinąsias kančias. Šių vargšių būtybių - pragaro kankinių - klyksmas nesimaišys su išgelbėtųjų giesmėmis.

Remiantis klaidingu mokymu apie nemirtingą žmogaus prigimtį, sukurta dogma apie žmogaus sąmoningą būseną po mirties. Kaip ir mokymas apie amžinąsias kančias, ji prieštarauja Šventojo Rašto mokymui, sveikam protui ir mūsų žmogiškiems jausmams. Daugelis tiki, kad atpirktieji danguje žino, kas vyksta žemėje, kaip gyvena jų draugai ir artimieji, kuriuos jie paliko. Kaip mirusieji gali būti

laimingi, žinodami kitų
gyvenimo rūpesčius, matydami
nuodėmes ir stebėdami
skausmą, nusivylimą ir
gyvenimo smūgius? Kiek
dangiškosios palaimos patirs
tie, kurie mintimis yra žemėje
su artimaisiais? Koks visiškai
pribloškiantis yra įsitikinimas,
kad širdžiai nustojus plakti,
neatsivertusio žmogaus siela
įmetama į pragaro liepsnas!
Kokiose sielvarto gelmėse
atsidurs tie, kurie matys, kad
artimieji nepasiruošę mirčiai,
kad jų laukia amžinas

skausmas už nuodėmę!
Daugelis, iškankinti šios
minties, pamišo.

Ką apie tai sako Šventasis
Raštas? Dovydas skelbia, kad
žmogus nėra sąmoningas po
mirties. „Kai dvasia jį palieka,
jis sugrižta į dulkes, ir tą pačią
dieną žūva visos jo svajonės.“
(Psalmė 146, 4) Saliamonas
liudija tą patį: „Juk gyvieji žino,
kad turės mirti, o mirusieji
nebežino nieko. [...] Jų meilė,
neapykanta, pavydas jau seniai

pradingo. Niekada daugiau jie nebeturės dalies tame, kas vyksta po saule. [...] nebebus jokios veiklos, jokių sumanymų, jokio išmanymo, jokios išminties Šeole.”
(Mokytojo 9, 5-6. 10)

Kai atsakant į malda, karaliaus Ezechijo gyvenimas buvo prailgintas penkiolika metų, dėkingas karalius šlovino Dievą už Jo didžiulę malonę. Šioje giesmėje jis paaiškina, kodėl taip džiaugiasi: „Juk Šeole

niekas Tau nedėkoja, nė mirtis
Tavęs nešlovina; kas eina į
giliają duobę, tas nebesitiki
Tavo gerumo. Gyvasis, tiktai
gyvasis Tau dėkoja, kaip
šiandien darau aš.” (Izaijo 38,
18-19) Populiarioji teologija
vaizduoja mirusius teisiuosius,
esančius danguje, apgaubtus
palaimos ir amžinai
šlovinančius Dievą. Bet karalius
Ezechijas nematė, kad po
mirties lauktų tokia puiki
ateitis. Jo žodžiams pritaria
psalmininkas: „Juk tarp
mirusiųjų nėra kas Tave

atmintų, kas gali tave šlovinti
Seole? Ne mirusieji šlovina
VIEŠPATĮ, ne tie, kurie
nužengia į tylos buveinę.” (žr.
Psalmė 6, 6; 115, 17)

Per sekmynes apaštalas Petras
pasakė apie patriarchą Dovydą,
kad „jis mirė, buvo palaidotas,
ir jo kapas yra pas mus iki šios
dienos [...] juk ne Dovydas
pakilo į dangų.” (Apaštalų
darbų 2, 29. 34) Faktas, kad
Dovydas lieka gulėti kape iki
prisikėlimo, įrodo, jog teisieji

po mirties neina į dangų. Tik per prisikėlimą ir tik dėl to, kad Kristus prisikėlė, Dovydas galų gale atsisės Dievo dešinėje.

apaštalas Paulius teigia: „juk jei mirusieji negali būti prikelti, tai ir Kristus nebuvo prikeltas. o jei Kristus nebuvo prikeltas, tai jūsų tikėjimas tuščias, ir jūs dar tebesate savo nuodėmėse. taip pat ir užmigusieji Kristuje yra žuvę.“ (1 Korintiečiams 15, 16-18) jei keturis tūkstančius metų teisieji po mirties būtų eję

tiesiai į dangų, ar apaštalas
būtų galėjęs pasakyti, kad nėra
prisikėlimo, o užmigusieji
Kristuje yra žuvę? Tuomet
nereikėtų prisikėlimo.

Kankinys tindalis šitaip
apibūdino mirusiųjų būseną:
„atvirai prisipažįstu, aš nesu
įsitikinęs, kad juos tikrai supa
šlovė, gaubianti Kristų ir
išrinktuosius Dievo angelus. Aš
netikiu tuo. Nes jeigu taip būtų,
tai mokymas apie kūno

prisikėlimą būtų bergždžias dalykas.”

Negalima paneigti to fakto, kad pomirtinės amžinosios palaimos viltis daugelį paskatino nepaisyti Biblijos mokymo apie prisikėlimą. Šią tendenciją pažymėjo daktaras Adamas Klarkas:

„Ankstyvosios krikščionybės metais mokymui apie prisikėlimą buvo skiriama daugiau dėmesio nei dabar! Kodėl? Apaštalai nuolat

atkakliai tai primindavo. Sia
viltimi jie drąsino Dievo
sekėjus, palaikė ir stiprino jų
tikėjimą. šiandien jų įpėdiniai
retai kada tai prisimena! Ko
apaštalai mokė, tuo pirmieji
krikščionys tikėjo. Ką mes
skelbiame, tuo mūsų
klausytojai tiki. Evangelijoje
nėra svarbesnės,
reikšmingesnės tiesos. tačiau
šiuolaikinėje skelbimo
praktikoje šios tiesos visai
nepaisoma!”

Tai tęsėsi tol, kol didžioji tiesa apie prisikėlimą vos neišnyko tamsoje, o krikščioniškasis pasaulis ją beveik pamiršo. Vienas įžymus rašytojas, kuriantis religijos temomis, apaštalo pauliaus žodžius iš pirmojo laiško tesalonikiečiams (4, 13-18) komentuoja šitaip: „Mokymas apie palaimingą teisiųjų nemirtingumą turi praktinę reikšmę - jis teikia mums ramybę. Žinojimas išsklaido visas abejones apie Kristaus antrąjį atėjimą. Viešpats ateina pas mus mirties

valanda. Štai ko mes turime
tikėtis ir laukti. Mirusieji jau
perėjo į šlovę. Jie nelaukia, kol
trinitas paskelbs jų
nuosprendžio ir laimės
valanda.”

Besiruošdamas palikti
apaštalus, Jėzus jiems nesakė,
kad jie greitai ateis pas Jį. „Einu
jums vietos paruošti, - sakė Jis. -
Kai nuejęs paruošiu, vėl
sugrįšiu ir jus pas save paimsiu,
kad jūs būtumėte ten, kur ir
Aš.” (Jono 14, 2-3) Apaštalas

Paulius tēšē: „O pats Viešpats,
nuskambējus paliepipimui,
arkangelo balsui ir Dievo
trimitui, nužengs iš dangaus.

Tuomet pirmiausia prisikels tie,
kurie mirē Kristuje, paskui mes,
gyvieji, išlikusieji, kartu su jais
būsime pagauti debesysna
pasitikti Viešpaties ore ir taip
visuomet pasiliksime su
Viešpačiu.” Po to pridūrė:

„Todėl guoskite vieni kitus
šitais žodžiais.” (1

Tesalonikiečiams 4, 16-18) Koks
didžiulis skirtumas tarp šių
raminančių žodžių ir aukščiau

cituoto dvasininko
universalisto pamokslo.
pastarasis guodė mirusiųjų
artimuosius, jog velionis, nors
ir buvo didelis nusidėjėlis, vos
tik jo širdis nustojo plakus,
angelai tikrai priėmė jį į savo
tarpą. Apaštalas paulius savo
broliams aiškina apie būsimąjį
Viešpaties atėjimą, kai atsivers
kapai ir mirusieji Kristuje
prisikels amžinajam
gyvenimui.

prieš patenkant į palaimintųjų rūmus, jų bylos turi būti peržiūrėtos. Dievas atsižvelgs į jų charakterius ir peržiūrės jų darbus. Visi bus teisiami pagal darbus, remiantis užrašais knygoje. Šis teismas nevyksta žmogui mirštant. Atkreipkite dėmesį į apaštalo pauliaus žodžius: „Jis nustatė dieną, kada teisingai teis visą pasaulį per vieną Žmogų, kurį tam paskyrė ir visiems už Jį laidavo, prikeldamas iš numirusių.“ (Apaštalu darbų 17, 31) Čia apaštalas aiškiai kalba apie

ypatingą laikotarpį, kada vyks pasaulio Teismas - jis dar ateityje.

Apaštalas Judas pasakoja apie tą patį laikotarpį: „Taip pat ir tuos angelus, kurie neišlaikė savo prakilnumo, bet paliko savo buveinę, jis laiko sukaustytus amžiniais pančiais tamsybėje didžiosios dienos teismui.“ (Judo 6) toliau jis cituoja Henocho žodžius: „Štai atėjo Viešpats su miriadais savo šventųjų įvykdyti visiems

teismo.” (14-15) pranašas jonas skelbia, kad jis matė „numirusius, didelius ir mažus, stovinčius priešais sostą. Ir buvo atskleistos knygos [...]. mirusieji buvo teisiami iš užrašų knygoje pagal jų darbus.” (Apreiškimo 20, 12)

Jei mirusieji jau džiaugiasi dangiškąja palaima arba kankinasi pragaro liepsnose, kam reikalingas teismas ateityje? Dievo Žodis apie šiuos svarbius dalykus kalba aiškiai.

Jame nerasime prieštaravimų.
Jo mokslą gali suprasti ir
paprasti žmonės. Ar išvalgus
protas gali atrasti išminties ir
teisingumo paplitusiame
klaidingame mokyme? Nejaugi
teisieji po jų būtų peržiūrėjimo
teisme bus pagirti: „gerai,
šaunusis ir ištikimasis tarne!
[...] Eikš į savo šeimininko
džiaugsmą!“ (Mato 25, 21), kai
jie galbūt jau amžius gyvena
šalia jo? Nejaugi nusidėjėliai
bus iškviesti iš kankinimų
vietos, kad išgirstų iš visos
žemės teisėjo: „eikite šalin nuo

manęs, prakeiktieji, į amžinąją ugnį [...]?” (25, 41) Koks baisus pasityčiojimas! Koks gėdingas abejojimas Dievo išmintimi ir teisingumu!

mokymas apie sielos nemirtingumą yra viena iš klaidingų dogmų, kurias Roma, pasiėmusi iš pagonybės, įdiegė krikščionių religijoje. martynas Liuteris pavadino jį baisia pasaka, paimta iš Romos bažnyčios dekretų mėšlo krūvos. Komentuodamas

šaliamono žodžius iš mokytojo knygos, kad mirusieji nieko nežino, reformatorius martynas Liuteris sakė: „tai dar viena vieta, įrodanti, kad mirusieji nieko nejaučia. Anot Saliamono, ten nebelieka nei pareigos jausmo, nei mokslo pasiekimų, nei žinių, nei išminties. mirusieji miega ir visiškai nieko nejaučia, mirusieji ten guli, neskaičiuodami nei dienų, nei metų. Bet kai jie bus pažadinti, jiems pasirodys, kad buvo tik minutėlei užsnūde.“

Šventajame Rašte niekur nerandame tvirtinimo, kad teisieji apdovanojami ar nusidėjėliams paskelbiama bausmė jų mirties valandą. Nei patriarchai, nei pranašai to netvirtino. Kristus ir Jo apaštalai net neužsiminė apie tai. Biblija aiškiai moko, kad mirusieji iš karto neina į dangų. jie vaizduojami miegantys iki prisikėlimo. (žr. 1 Tesalonikiečiams 4, 14; Jobo 14, 10-12) Tą dieną, kai

„nutraukiamas sidabro siūlas ir
sudaužomas aukso dubuo”
(Mokytojo 12, 6) , išnyksta
žmogaus mintys. Tie, kurie
atgula į kapus - tyli. Jie nieko
daugiau nebežino, kas vyksta
po saule. (Jobo 14, 21) Tegu
nuvargę teisieji ilsisi palaimoje!
Trumpas ar ilgas būtų laikas,
jiems tai tik akimirka. Jie miega.
Dievo trinitas pažadins juos
garbingam nemirtingumui:
„Trinitas nuaidės, ir mirusieji
bus prikelti jau negendantys
[...]. Kada šis gendantis [kūnas]
apsivilks negendamybe ir šis

marus [kūnas] apsilvilks
nemarybe, tuomet išsipildys
užrašytas žodis: 'Pergalė
sunaikino mirtį!'" (1
Korintiečiams 15, 52. 54)
Pažadinti iš gilaus miego, jie
pradedą mąstyti apie tai, ką
mąstė prieš mirtį, kai jų mintys
buvo nutrauktos. Paskutinis jų
pojūtis - mirties dūris,
paskutinė mintis - jie pateks į
kapo nasrus. Prisikėlus iš
numirusiųjų, jų pirmoji džiugi
mintis išsilies pergalingu
šauksmu: „Kurgi, mirtie, tavoji
pergalė? Kurgi, mirtie, tavasis

geluonis?!” (1 Korintiečiams 15,
55)

34. Ar Gali Mirusieji Kalbėtis Su Mumis?

Toks šventųjų angelų tarnavimas, koks yra aprašytas Šventajame Rašte, kiekvienam Kristaus sekėjui yra brangiausia ir labiausiai guodžianti tiesa. Tik šį biblijos mokymą supainiojo ir iškraipė populiarioji teologija. mokymas apie prigimtą nemirtingumą, paimtas iš pagoniškosios filosofijos ir didžiojo atkritimo metu įdiegtas krikščionybėje,

išstūmė šventajame rašte aiškiai
išdėstyta tiesą, kad mirusieji
nieko nežino. Daugelis patikėjo,
kad „tarnaujančios dvasios,
išsiųstos patarnauti tiems, kurie
paveldės išganymą”

(Hebrajams 1,14) - tai mirusiųjų
sielos. Jie visai nepaisė, ką sako
Šventasis Raštas apie
dangiškųjų angelų egzistavimą
ir jų ryšį su žmogaus likimu,
istorija, jo gyvenimu iki mirties.

Mokymas apie sąmoningą
žmogaus būseną po mirties, ir

ypač įsitikinimas, kad mirusieji grįžta tarnauti gyviesiems, sudarė prielaidas atsirasti šiuolaikiniam spiritizmui. Jeigu mirusiesiems leidžiama būti šalia Dievo ir šventųjų angelų, jeigu jiems prieinamos žinios, viršijančios ankstesnes, kodėl jie negalėtų grįžti į žemę informuoti ir pamokyti gyvųjų? Populiariosios teologijos korifėjai teigia, kad mirusiųjų sielos sklando virš savo artimųjų žemeje, todėl jos gali bendrauti su jais, išpėti juos apie nelaimę ir paguosti

skausme. Ar tikintys žmogaus sąmoningumu po mirties gali neigti, kad šlovingosios dvasios neša jiems dieviškąją šviesą? Per šį, vadinamąjį „šventą“, ryšį šėtonas įgyvendina savo tikslus. Nupuolę angelai, vykdančys jo įsakymus, pasirodo žmonėms kaip dvasių pasaulio pasiuntiniai. Vaizduodamas, kad sudaro sąlygas gyviesiems bendrauti su mirusiais, blogio kunigaikštis valdo jų protą.

Jis turi galią parodyti žmonėms mirusių artimųjų vizijas.

Klastotė yra tobula. Nuostabiai tiksliai atkuriamas pažįstamas žvilgsnis, žodžiai, balso tonas.

Daugelis nusiramina, įsitikinę, kad jų mylimieji džiaugiasi dangaus palaima ir jiems negresia pavojus. Taip jie „pasidavė klaidinančioms dvasioms ir demonų mokslams.“

Kai žmonės patiki, kad mirusieji iš tikrųjų grįžta

bendrauti su jais, šėtonas
priverčia, kad pasirodytų tie,
kurie nužengė į kapus
nepasiruošę mirčiai. Jie tvirtina
esą laimingi danguje, skelbia,
kad užima ten aukštą padėtį.
Taip sklinda mokymas, kad
nėra skirtumo tarp teisiųjų ir
nusidėjėlių. Kartais
pasirodančios vizijos, kurios
prisistato atėjusios iš dvasių
pasaulio, perduoda žmonėms
įspėjimus, kurie vėliau
pasitvirtina. Įsigijusios
pasitikėjimą, vėliau
apgaulingos dvasios pateikia

mokymus, kurie pakerta
tikėjimą šventuoju Raštu.
teigdamos, jog siekia gero savo
artimiesiems, jos skatina daryti
pačias pavojingiausias klaidas.
Kartais išdėstydamos tam
tikras tiesas, o kartais
išpranašaudamos ateities
įvykius, jos suteikia savo
pareiškimams patikimumo
ispūdį. todėl daugelis
besąlygiškai patiki ir pripažįsta
jų klaidingus mokymus taip
lengvai, tarsi tai būtų pačios
švenčiausios Biblijos tiesos.
Dievo Įstatymas nustumiamas

šalin, malonės Dvasia
paniekinama, sandoros kraujas
nebelaikomas šventu dalyku.
Dvasios neigia Kristaus
dieviškumą ir netgi patį Kūrėją
laiko sau lygiu. Prisidengęs
nauja kauke didysis
maištininkas tęsia danguje
pradėtą kovą čia, žemėje, jau
beveik šešis tūkstančius metų.

Daugelis stengiasi paaiškinti,
kad spiritizmo reiškiniai yra ne
kas kita, o tik mediumo
apsukrumas ir jo rankų

vikrumas. TU krai, gudrybės
yra pateikiamos kaip tikri
atsitikimai, kuriuose veikia
antgamtinės jėgos. tačiau
stebuklingas beldimas, nuo
kurio prasidėjo šiuolaikinis
spiritizmas, buvo ne žmogaus
gudrybės ar apgavystės, o
tiesioginis piktųjų dvasių
darbas. tai buvo viena
sėkmingiausių sielą
pražudančių apgaulių.
Daugelis, kurie tiki, kad
spiritizmas - tik žmogaus
gudrybė, bus įvilioti į pinkles.
susidūrę akis į akį su

reiškiniiais, kurių negalės
paaiškinti niekaip kitaip, o tik
antgamtinių jėgų veikimu, jie
apsigaus, manydami, jog veikia
didžioji dieviškoji galia.

šie žmonės praleido šventojo
rašto liudijimus apie šėtono ir
jo tarnų daromus stebuklus.
padedami šėtono faraono
burtininkai galėjo mėgdžioti
Dievo darbą. apaštalas paulius
sako, kad prieš Kristaus antrąjį
atėjimą bus panašių
šėtoniškosios jėgos

pasireiškimų. prieš Viešpaties atėjimą „dėl šėtono įtakos bus įvairūs galingi darbai, ženklai ir netikri stebuklai ir visokios nedoros apgaulės einantiems į pražūtį.“ (2 Tesalonikiečiams 2, 9-10) apaštalas jonas, apibūdindamas stebuklingą jėgą, kuri pasireikš paskutinėmis dienomis, skelbia: „jis daro didžius stebuklus, net žmonėms matant nuleisdina ugnį iš dangaus į žemę. jis klaidina žemės gyventojus ženklais, kuriuos jam leista daryti.“ (Apreiškimo 13, 13-14)

čia išpranašautos ne tik
apgavystės. Žmonės apsigaus
stebuklais, kuriuos iš tikrųjų
darys, o ne tik apsimes darą
šėtono tarnai.

tamsos kunigaikštis visomis
proto galiomis nuo amžių
slapta vadovauja klaidinimo
darbui, naudodamasis proga,
jis sumaniai pritaiko gundymus
visų luomų žmonėms.

Kultūringiems ir gerai
išauklėtiems jis pateikia
spiritizmą subtilesne ir

intelektualesne forma. todėl
jam pavyksta įsivilioti į savo
pinkles daugelį. apie spiritizmo
išmintį apaštalas jokūbas sako:
„tai nėra išmintis, nužengusi iš
aukštybių, bet žemiškas,
gyvuliškas ir demoniškas
gudrumas.“ (Jokūbo 3, 15)
Žinoma, didysis apgavikas
slepia viską, kas galėtų
pakenkti jo tikslui. tas, kuris
prisiartino prie Kristaus
gundymų dykumoje metu kaip
spindintis dangiškasis serafas,
tas ir žmonėms pasirodo
žavingiausiu šviesos angelu. jis

apeliuoja į sveiką protą,
pasiūlydamas įmantrias temas,
jis džiugina fantaziją kerinčiais
vaizdais, jis sužadina žmonių
jausmus išraiškingais meilės ir
geraširdiškumo aprašymais. jis
suteikia žmogaus vaizduotei
sparnus aukštiesiems skrydžiams,
skatina žmogų taip didžiuotis
savo paties išmintimi, jog
širdyje šis ima niekinti
Ilgaamžį. ši galinga būtybė,
sugebėjusi paimti pasaulio
atpirkėją į labai aukštą kalną ir
pasiūlyti Jam „viso pasaulio
karalystes bei jų didybę“ (Mato

4, 8) taip gundo žmones, kad suklaidintų visus, kurių nesaugo dieviškoji galia.

Dabar šėtonas apgaudinėja žmones taip pat, kaip apgavo Ievą Edeno sode - meilikaudamas ir pagyrimais sukeldamas norą siekti draudžiamų žinių, sužadindamas savimeilę ir troškimą išaukštinti save. Šios ydos atvedė jį į nuopuolį, būtent šias ydas panaudodamas jis veda žmones

į pražūtį. „[...] būsite kaip Dievas, - pareiškia jis, - žinantis, kas gera ir kas pikta.” (Pradžios3, 5) Spiritizmas moko, „kad žmogus iš prigimties yra tobulėjanti būtybė, kad jam skirta tobulėti nuo gimimo netgi iki amžinybės, kad prilygtų Dievybei.” Dar galima pridurti, kad „kiekvienas žmogus teis save, o ne kitą. Nuosprendis bus teisingas, nes tai bus nuosprendis sau [...]. Pats žmogus yra valdovas.” Vienas spiritizmo mokytojas, nubudus

„spiritistinei sąmonei“, pasakė:
„Visi mano bičiuliai - nepuolę
pusdieviai.“ Kitas skelbia: „Bet
kuri teisinga ir tobula būtybė
yra Kristus.“

Taigi vietoj Dievo, vienintelio iš
tikrųjų garbintino tobulumo ir
teisumo, vietoj tobulo Jo
Įstatymo teisumo - tikrojo
žmogaus siekio, šėtonas iškėlė
klystančią ir nuodėmingą
žmogaus prigimtį kaip
vienintelį objektą, kuriam reikia
lenktis, kaip vienintelę taisyklę,

kuria reikia vadovautis
priimant sprendimus, kaip
vienintelį gero charakterio
pavyzdį. Tokie bandymai
neveda į priekį, bet stumia
atgal.

Dėsnio, apimančio tiek protinę,
tiek dvasinę sritį, esmė ta, kad
mes keičiamės pagal pavyzdį,
kurį stebime. Žmogaus protas
pamažu pripranta prie tų
dalykų, apie kuriuos jis mąsto.
Taip jis sutampa su tuo, ką
įprato mylėti ir gerbti. Žmogus

niekada negali pakilti aukščiau savosios tyrumo, gerumo ar teisumo sampratos. Jeigu savasis „aš“ yra aukščiausias jo idealas, jis niekada nepakils aukščiau, gali tik nusmukti žemyn. Vienintelė Dievo malonė gali išaukštinti žmogų. Paliktas vienas, žmogus neišvengiamai žlugs.

Pataikaujantiems sau,
vertinantiems malonumus ir
pasiduodantiems gašlumui
žmonėms spiritizmas

pateikiamas ne tokia subtilia forma, kaip gerai išauklėtiems ir inteligentiškiems.

Šiurkščiausiose spiritizmo formose jie atranda tai, kas dera prie jų polinkių. Šetonas tyrinėja kiekvieną įgimtą žmogaus silpnybę, jis pasižymi nuodėmes, kurias linkęs daryti kiekvienas žmogus, tada sudaro tokias sąlygas, kad žmogus nusidėtų, pats to nenorėdamas. jis gundo žmones nejusti saiko ten, kur Įstatymas yra nubrėžęs ribas. Nesusilaikymas mažina jų

fizines, protines ir dorovines
jėgas. piktasis sunaikino ir
naikina tūkstančius,
pataikaudamas jų geismams,
sugyvulindamas pačią
žmogaus prigimtį.
užbaigdamas savo darbą, per
dvasias jis skelbia, kad „tikrasis
žinojimas iškelia žmogų virš
visų įstatymų,” kad „visa, kas
egzistuoja, yra gėris,” kad
„Dievas nesmerkia,” o „visos
padarytos nuodėmės nėra
žalingos.” Šitaip žmonės
skatinami tikėti, jog jų
troškimas - aukščiausias

įstatymas, o laisvė - tai savivalė.
Kai teigiama, kad žmogus
atsakingas tik pats sau, ar verta
stebėtis, kad visur keroja blogis
ir ištvirkimas? Daugybė
žmonių energingai pripažįsta
tokius mokymus, kurie leidžia
tenkinti neatgimusios širdies
norus. Taip paleidžiamos
susivaldymo vadelės, jos
atiduodamos geismui, protinės
ir dvasinės žmogaus jėgos
tampa pavaldžios gyvuliškiems
instinktams, o šėtonas
džiūgaudamas gaudo į savo

pinkles tūkstančius nelaimėlių,
laikančių save Kristaus sekėjais.

Melagingi spiritizmo
tvirtinimai neturėtų nieko
apgauti. Dievas pakankamai
apšvietė pasaulį savąja šviesa,
kad žmonės sugebėtų išvelgti
žabangus. Kaip jau buvo
parodyta, mokymas, sudarantis
spiritizmo pagrindą, labai
prieštarauja paprasčiausiems ir
aiškiausiems Šventojo Rašto
tvirtinimams. Biblija skelbia,
kad mirusieji nebežino nieko,

kad jie nieko nebegalvoja, kad jie nedalyvauja tame, kas vyksta žemėje. Jie nieko nežino apie žemėje buvusių jiems brangiausių žmonių džiaugsmus ir sielvartus.

Dar daugiau, Dievas aiškiai uždraudė bet kokią suklastotą bendravimą su mirusiųjų sielomis. Senovės žydų laikais buvo žmonių, kurie taip pat kaip šiandieniniai spiritistai tvirtino, kad jie bendrauja su mirusiais. Bet tokias

„artimųjų dvasias“ (taip vadinami ateiviai iš kito pasaulio) Biblija skelbia esant demonų dvasiomis. (plg. Skaičių 25, 1 — 3; Psalmė 106, 28; 1 Korintiečiams 10, 20; Apreiškimo 16, 14) Bet koks bendravimas su artimųjų dvasiomis buvo paskelbtas Dievui pasibjaurėtinu ir iškilmingai uždraustas. Buvo įspėta, kad pažeidėjų laukia mirties bausmė. (žr. Kunigų 19, 31; 20, 27) Netgi pats žodis burtai šiandien tariamas su panieka. Įvairūs pareiškimai,

kad žmonės gali bendrauti su
piktosiomis dvasiomis, laikomi
tamsių viduramžių pasakomis.
spiritizmas, kurio šalininkų yra
šimtai tūkstančių, netgi
milijonai, prasiskverbęs į
mokslinius sluoksnius,
įsiveržęs į Bažnyčią, užkariavęs
įstatymus leidžiančios valdžios
ir netgi karalių rūmų
palankumą, yra didžiulė
apgavystė, tai tas pats
atgaivintas, tik prisidengęs
nauja kauke, dar senovėje
pasmerktas ir uždraustas
būrimas.

Jeigu ir nebūtų kitų tikrosios spiritizmo prigimties įrodymų, tai krikščioniui užtektų ir šių; juk spiritistai nedaro skirtumo tarp teisumo ir nuodėmės, tarp kilniausių ir tyriausių Kristaus apaštalų ir labiausiai puolusių šėtono tarnų. Teigdamas, kad patys niekingiausi žmonės yra danguje ir užima ten aukštą padėtį, šėtonas sako pasauliui: „Nesvarbu, koks blogas tu esi, nesvarbu, ar tiki biblija ir Dievu, ar ne. Gyvenk, kaip tau

patinka: dangus - tavo namai.”
Iš tikrųjų spiritizmo mokytojai
skelbia: „Visi, kas daro pikta,
yra geri VIEŠPATIES akyse;
tokie Jam patinka” ir klausia:
„Kur teisingumo Dievas?”
(Malachijo 2, 17) Tuo tarpu
Dievo Žodis sako: „Vargas
vadinantiems pikta geru, o gerą
- piktu, keičiantiems tamsą į
šviesą, o šviesą į tamsą.” (Izaijo
5, 20)

Šios klaidinančios dvasios,
apsimesdamos apaštalais,

prieštarauja tam, ką šie parašė, gyvendami žemėje ir įkvėpti Šventosios Dvasios. Jos neigia dieviškąją Biblijos kilmę, griaua krikščioniškosios vilties pagrindą ir užstoja šviesą, nušviečiančią kelią į dangų. Šetonas stengiasi priversti pasaulį patikėti, kad Biblija - tik prasimanymas arba mažų mažiausia - knyga pirmųjų žmonėms, į kurią dabar galima žiūrėti pro pirštus arba numesti šalin kaip pasenusią. Jis siūlo įvairiausiai spiritizmo pasireiškimus, kad

šie užimtų Dievo Žodžio vietą.
Jis kontroliuoja visus spiritizmo
seansus, nes tai yra priemonė,
kuri priverčia pasaulį patikėti
tuo, kuo nori piktasis. Knygą,
pagal kurią bus teisiamas
šėtonas ir jo parankiniai, jis
nustumia į šešėlį - ten, kur
pagal jo norus ji turėtų būti.
Pasaulio Išgelbėtoją jis
prilygina paprastam žmogui.
Kaip romėnų sargyba,
saugojusi Jėzaus kapą,
paskatinta kunigų ir
vyresniųjų, išplatino melagingą
pranešimą, kad paneigtų Jo

prisikėlimą, taip ir tikintys spiritizmo reiškiniiais bando įrodyti, kad mūsų Išgelbėtojo gyvenime nebuvo nieko stebuklingo. Šitaip stengdamiesi nustumti jėzų į antrąjį planą, jie atkreipia dėmesį į savo stebuklus, skelbdami, kad jie žymiai viršija Kristaus darbus.

tiesa, dabar spiritizmas keičia savo formą ir, prisidengdamas krikščionybės kauke, nuslepia labiausiai nepageidaujamas

savybes. tačiau
nesibaigiančiuose
pasisakymuose, daugelį metų
sklindančiuose iš tribūnų ir
spaudos puslapių, atsiskleidžia
jo tikrasis charakteris. šių
mokymų neįmanoma nei
paneigti, nei nuslėpti.

Dabartinė spiritizmo forma
netoleruotina lygiai taip pat
kaip ir ankstesnė. Iš tikrųjų ji
netgi žymiai pavojingesnė, nes
apgavystės tapo subtilesnės.
jeigu anksčiau spiritizmas

atmetė Kristų ir bibliją, tai dabar apsimeta, kad „pripažįsta“ ir viena, ir kita. tačiau biblija yra aiškinama taip, kad patiktų neatgimusiai širdžiai, o jos didingiausios bei gyvybiškai svarbios tiesos taptų neveiksmingos. meilė, pagrindinė Dievo savybė, sumenkinta iki vargano sentimentalizmo, o gėris ir blogis faktiškai neatskiriami. Dievo teisingumas, Jo požiūris į nuodėmę, Jo šventojo Įstatymo reikalavimai - visa tai išleidžiama iš akių. Žmonės

mokomi Dešimt Dievo įsakymų
laikyti formaliu dalyku.

Malonios, kerinčios pasakos
užvaldo žmonių jausmus ir
skatina juos nepripažinti
Biblijos savo tikėjimo pagrindu.
Iš tikrųjų Kristus atmetamas
kaip ir anksčiau, tik šėtonas
sugebėjo taip apakinti žmones,
kad šie nebeįžvelgia apgaulės.

Mažai kas suvokia, kokia
apgaulinga spiritizmo jėga ir
koks pavojus gresia dėl jo
neigiamos įtakos. Daugelis

susidomi juo tik iš smalsumo.
Jie iš tikrųjų netiki ir
pasibaisėtų vien mintimi
atsiduoti spiritistų valiai. Bet
išdrįsę įžengti į uždraustą
teritoriją, jie atsiduria galingojo
griovėjo valdžioje. Jis verčia
daryti tai, kas patinka jam, nes
žmonės tampa bejėgiai
priešintis. Kartą paskatinti
atiduoti jam savo sąmonę, jie
tampa belaisviais ir patys
nebegali išsivaduoti iš
viliojančių ir kerinčių burtų.
Niekas, tik Dievo jėga, atsiūsta
kaip atsakas į nuoširdžią, rimtą

malda ir tvirtą tikėjimą, gali išlaisvinti įviliotus į pinkles žmones.

Visi, kurie nuolaidžiauja nuodėmingiems savo charakterio bruožams arba sąmoningai puoseleja žinomą ydą, patys atsiduoda šėtono gundymams ir atsiriboja nuo Dievo bei Jo angelų apsaugos. Kai su naujomis apgavystėmis pasirodo piktasis, jie lieka be apsaugos ir lengvai tampa jo aukomis. Tie, kurie atsiduoda

jo valiai, vargu ar supranta, kuo
visa tai baigsis. juos nugalėjęs,
gundytojas pasinaudos jais,
paversdamas savo tarnais,
viliojančiais ir žudančiais kitus.

pranašas Izaijas sako: „o jei
žmonės jums sakys: ‘Kreipkitės
į vėles ir būrejus, kurie šnabžda
ir dūsauja! Argi neturėtų tauta
atsiklausti savo dievų, tartis su
mirusiaisiais dėl gyvųjų
mokymo ir liudijimo?’ - be
abejo, taip kalbantieji neregės
aušros!’” (Izaijo 8, 19-20; kt.

vert.: „Jei jums sako: ‘Klauskite mirusiųjų dvasių iššaukęjus ir būrejus, kurie jums murma ir šnibžda.’ Argi tauta neturėtų klausti savo Dievo? Argi reikia klausti mirusiųjų gyvųjų reikalais? Kreipkitės į Įstatymą ir apreiškimą. Jeigu jie taip nesako, nėra juose šviesos.”) Jei žmonės įsisąmonintų taip aiškiai Šventajame Rašte išdėstyta tiesą apie žmogaus prigimtį ir mirusiųjų būseną, tai spiritizmo reikalavimuose ir reiškiniuose jie išvelgtų šėtono darbą, jo jėgą, ženklus ir

klaidinančius stebuklus. Deja, užuot atsižadėję priimtinos kūniškai širdžiai laisvės, atsisakę pamėgtų nuodėmių, daugelis užsimerkia, kad nematytų šviesos. Jie eina tiesiai, nepaisydami perspėjimų tol, kol šėtonas apraizgo juos savo pinklėmis, o jie tampa jo aukomis. Už tai, kad atsisakė mylėti tiesą, kuri būtų juos išganiusi, Dievas jiems siunčia galingą paklydimą, idant tikėtų melu. (žr. 2 Tesalonikiečiams 2, 10-11)

Tie, kurie priešinas spiritizmo mokymams, kovoja ne vien su žmonėmis, bet ir su šėtonu bei jo angelais. Jie grumiasi su kunigaikštystėmis, su tamsybių pasaulio valdovais ir dvasinėmis blogio jėgomis. Šėtonas neatiduos nė vienos žemės pėdos, jeigu jo nenustums galingi dangaus pasiuntiniai. Dievo tauta turėtų jį pasitikti tais žodžiais, kuriuos kažkada sakė mūsų Išgelbėtojas: „Parašyta.“ Kaip

Kristaus dienomis, taip ir dabar šėtonas gali cituoti Šventąjį Raštą. Bet jis iškraipys Dievo Žodžio mokslą, siekdamas pagrįsti savo prasimanymus. Tie, kurie nori išlikti tvirti šiuo pavojingu metu, patys turi suprasti, ką jiems liudija Raštas.

Daugelis susidurs su demonų dvasiomis, apsimitusiomis jų mylimais artimaisiais ar draugais. Tos dvasios skelbs pačias pavojingiausias erezijas. Šios viešnios stengsis sukelti

pačius švelniausius mūsų
jausmus ir darys stebuklus, kad
patvirtintų savo žodžius. mes
turime būti pasiruošę atremti
jas biblijos tiesa, kad mirusieji
nebežino nieko, o
pasirodžiusieji - demonų
dvasios.

Mūsų laukia išbandymo
valanda, „kuri išstiks visą
pasaulį, kad būtų išmėginti
žemės gyventojai.“

(Apreiškimo 3, 10) Visi, kurie
tvirtai tikėdami nesiremia

Dievo Žodžiu, bus apgauti ir
nugalėti. Šėtonas kiek
įmanydamas klaidina žmones
visokiomis nedoromis
apgaulėmis, kad pavergtų juos,
o jo apgavysčių nuolat daugėja.
Pasiiekti tikslą jis gali tik tada,
kai žmonės laisva valia
atsiduoda jo gundymams. Tie,
kurie nuoširdžiai siekia
sužinoti tiesą ir „klusnumu
tiesai nuskaidrinti savo sielas“,
tai yra, daro viską, ką gali, kad
pasiruoštų kovai, įsitikins, kad
Dievas, kurio vardas „Amen“,
yra patikima apsauga.

„Kadangi tu laikeisi Mano
paliepimo ištverti, tai ir Aš tave
apsaugosiu.” (Apreiškimo 3,
10) Tai - Išgelbėtojo pažadas. Jis
greičiau siųs visus angelus iš
dangaus apsaugoti savo tautą
negu leis šėtonui nugalėti nors
vieną širdį, kuri Juo pasitiki.

Pranašas Izaijas pasakoja apie
baisią apgaulę, su kuria
susidurs nusidėjėliai ir kuri
skatins juos patikėti, jog jiems
negresia Dievo bausmės:
„Kadangi sakote: ‘Sandorą

sudarėme su mirtimi, sutartį
sudarėme su Šeolu; atšniokštes
nuožmusis tvanas mūsų
nepasieks, nes mele radome
prieglauda, apgaulėje -
slėptuvę.” (Izaijo 28, 15) Čia
apibūdinami tie, kurie visiškai
nesigaili dėl savo nuodėmių,
bet guodžiasi viltimi, jog
nusidėjėliai nebus baudžiami, o
visi žmonės, nesvarbu, kokie jie
bus, nukeliaus į dangų ir bus
kaip Dievo angelai. Tačiau dar
labiau užsispyrę yra tie, kurie
sudaro sandorą su mirtimi ir
sutartį su pragaru, kurie, užuot

pripažinę tiesas, Dangaus
duotas teisiems apsiginti
nelaimės dieną, pasirenka
šėtono siūlomą melagysčių
prieglobstį - apgaulingą
spiritizmą.

Tiesiog stebėtina, kokie akli
mūsų kartos žmonės - to
neįmanoma išreikšti žodžiais.
Tūkstančiai atmeta Dievo Žodį
kaip nevertą pasitikėjimo, bet
aklai pasitiki ir pripažįsta
šėtono apgaulės. Skeptikai ir
šaipūnai kaltina fanatizmu

žmones, kovojančius už
pranašų ir apaštalų tikėjimą. Jie
linksminasi, išjuokdami
iškilmingus Šventojo Rašto
tvirtinimus apie Kristų,
Išgelbėjimo planą ir atpildą
tiems, kurie atmeta tiesą. Jie
apsimeta, kad jiems labai gaila
ribotų, silpnų ir prietaringų
žmonių, pripažįstančių Dievo
reikalavimus ir paklūstančių jo
Įstatymui. jie pasitiki savimi
taip tvirtai, tarsi iš tikrųjų būtų
sudarę sandorą su mirtimi ir
sutartį su pragaru, tarsi būtų
pastatę neperžengiamą ir

neįveikiamą sieną tarp savęs ir Dievo keršto. Niekas jiems negali įvartyti baimės. jie taip atsidavę suvedžiotojui, taip artimai su juo susijungę ir tiek persisėmę jo dvasios, kad nebeturi nei jėgų, nei noro išsivaduoti iš jo pinklių.

šėtonas ilgai ruošėsi paskutiniam mėginimui apgauti pasaulį. pradžia jo darbui padarė pažadas, kurių jis davė Ievai Edeno sode: „jūs tikrai nemirsite! ne! Dievas

gerai žino, kad atsivers jums akys, kai tik jo užvalgysite, ir būsite kaip Dievas, žinantis, kas gera ir kas pikta.” (Pradžios 3, 4-5) pamažėle jis ruošė kelią savo apgavysčių viršūnei - spiritizmui - atsirasti. Dar ne visus savo planus jis įgyvendino iki galo, bet padarys tai pačiu paskutiniu metu. Pranašas sako: „Tada aš pamačiau [...] tris netyrąsias dvasias, tartum varles. O tai yra demonų dvasios, darančios ženklus; jos iškeliauja pas viso pasaulio karalius, kad juos

suburtų didžiosios Visagalio Dievo dienos kovai.”

(Apreiškimo 16, 13-14) Visas pasaulis, išskyrus tuos, kuriuos per tikėjimą Dievo Žodžiu saugos Visagalio jėga, paklius į apgautųjų gretas. Žmonės nuolat grimzta į pražūtingą nerūpestingumą, iš kurio juos pažadins tik išsiliejusi Dievo rūstybė.

Viešpats Dievas sako:

„Teisingumas - Mano svambalas, teisumas - Mano

gulsčiukas. Nušluos ledų kruša
melo prieglauda, išplaus
vandenys slėptuvę. jūsų
sandora su mirtimi bus
panaikinta, o jūsų sutartis su
Šeolu nebeturės galios.
Atšniokštes nuožmuisis tvanas
jus nuniokos.” (Izaijo 28, 17-18)

35. Grėsmė Sąžinės Laisvei

Dabartiniu metu protestantų požiūris į katalikybę yra žymiai palankesnis negu anksčiau.

Tose šalyse, kur katalikybė nėra dominuojanti religija, ir popiežininkai, siekdami padidinti savo įtaką, veda sutaikymo politiką, abejingiau žiūrima į mokymus, skiriančius protestantų Bažnyčias nuo popiežijos hierarchijos.

Įsivyrąja protestantų nuomonė, kad galų gale mūsų

požiūriai svarbiausiais klausimais nesiskiria tiek, kiek buvo manyta, todėl nedidelė nuolaida pagerintų tarpusvio supratimą su roma. BUVO laikai, kai protestantai labai vertino brangiai įgytą sąžinės laisvę, jie mokė vaikus jausti pasibjaurėjimą popiežyste ir manė, kad, ieškodami sutarimo su roma, išduotų Dievą. tačiau dabartinis požiūris pakito.

popiežijos gynėjai skelbia, kad bažnyčia apšmeižta, ir

protestantų pasaulis linkęs
pripažinti šį tvirtinimą.
Daugelis įtikinėja, kad
neteisinga kaltinti šiandieninę
Bažnyčią už niekšybes ir
kvailystes, lydėjusias jos
viešpatavimą tamsiausiais
nežinojimo amžiais. Jie
pateisina bažnyčios žiaurumą
to meto barbariškumu ir gina ją
tvirtindami, kad šiuolaikinės
civilizacijos įtaka pakeitė jos
elgseną.

nejaugi šie žmonės pamiršo
išpuikusios valdžios pretenzijas
į neklystamumą, kurios
formavosi aštuonis šimtmečius?
XIX amžiuje šių pretenzijų
nebuvo atsisakyta, anaipatol, jos
buvo pareikštos dar aiškiau nei
anksčiau. jei roma teigia, kad
„bažnyčia niekada neklydo ir
neklys, nes taip sako Šventasis
Raštas“ , kaip ji gali atsisakyti
principų, kuriais vadovavosi
praėjusiais šimtmečiais?

Katalikų bažnyčia niekada neatsižadės savo pretenzijų į neklystamumą. Ji laiko teisingais persekiojimus tų, kurie nepripažino jos dogmų. Ar nepakartos ji to paties, jei tik pasitaikys proga? Panaikinkite civilinės valdžios apribojimus - Roma atgaus savo buvusią jėgą ir greitai atsinaujins jos despotizmas ir persekiojimai.

Štai ką vienas žinomas rašytojas sako apie popiežijos hierarchų požiūrį į sąžinės laisvę ir

pavoju, kuris grēstų Jungtinėms Valstijoms, jeigu Romos politika būtų sėkminga:

„Daug yra tokių, kurie mano, kad bijoti Romos katalikų bažnyčios Jungtinėse Valstijose nerimta arba vaikiška.

Katalikybės charakteryje ir požiūriuose jie neįžvelgia nieko priešiško mūsų laisvoms institucijoms ir nemato grėsmingo jos augimo.

Palyginkime keletą esminių

mūsų ir Katalikų bažnyčios
valdymo principų.

Jungtinių Valstijų konstitucija
užtikrina sąžinės laisvę. Nėra
nieko vertingesnio ir
svarbesnio. Popiežius Pijus IX
1854 metų rugpjūčio 15 dienos
enciklikoje rašė: 'Sąžinės laisvės
gynimo idėjos - absurdiški ir
klaidingi mokymai, niekų
paistymas - yra pati
pavojingiausia erezija, maras,
baisiausias dalykas, kurio turi
bijoti valstybė.' Tas pats

popiežius 1864 metų gruodžio 8 dienos enciklikoje prakeikė tuos, kurie gynė sąžinės ir religinių pamaldų laisvę, taip pat ir visus, kurie teigė, kad Bažnyčia negali naudoti prievartos.

Taikingas Jungtinių Valstijų Katalikų bažnyčios tonas nereiškia, kad įvyko esminiai pokyčiai. Ji tolerantiška ten, kur yra bejėgė. Vyskupas O'Konoras sako: 'Religinė laisvė yra pakenčiama tik tol, kol

priešininkai nieko nedaro, kol
nekelia pavojaus katalikų
pasauliui.' [...] Kartą Sent Luiso
arkivyskupas pasakė: 'Erezija ir
netikėjimas - tai nusikaltimai.
Krikščioniškose šalyse,
pavyzdžiui, Italijoje ir
Ispanijoje, kur visi gyventojai
katalikai, o Katalikų bažnyčios
mokymas sudaro šalies
įstatymo pagrindą, už šiuos
nusikaltimus turi būti
baudžiama taip, kaip ir už kitus
[...].'

Kiekvienas Katalikų bažnyčios kardinolas, arkivyskupas ir vyskupas prisiekia ištikimybę popiežiui. priesaikoje yra ir tokie žodžiai: 'AŠ visomis savo jėgomis persekiosiu ir kovosiu su eretikais, atskalūnais ir maištininkais, kenkiančiais mūsų šventybei (popiežiui) arba jo įpėdiniam.'“

Tiesa, tarp išpažįstančiųjų Katalikų tikėjimą yra tikrųjų krikščionių. Tūkstančiai šioje Bažnyčioje tarnauja Dievui taip,

kaip nurodo ryškiausia šviesa,
šviečianti jų gyvenime. Jiems
neleidžiama priėti prie Dievo
Žodžio, todėl jie nežino tiesos.
Jiems niekada neteko atskirti
gyvo, nuoširdaus ir vien tik
išorinio, formalaus tarnavimo
Dievui bei apeigų. Dievas
švelniai užjaučia šiuos žmones,
išmokytus netikro tikėjimo,
kuris neteikia pasitenkinimo.
Jis būtinai padarys taip, kad
šviesos spinduliai
prasiskverbtų pro tirštą tamsą,
Jis atskleis jiems tiesą, esančią

Jėzuje, ir dar daugelis
prisijungs prie Dievo tautos.

Katalikų bažnyčios mokymas
nesutinka su Kristaus
Evangelija, nors priartėjo prie
jos kiek daugiau nei bet kuriuo
ankstesniu istorijos laikotarpiu.
Protestantų Bažnyčias gaubia
gūdi tamsa, antraip jos išvelgtų
laiko ženklus. Katalikų
bažnyčios planai ir veikimo
būdai toliaregiški. Ji naudoja
įvairias priemones, kad išplėstų
savo įtaką ir sustiprintų jėgas,

ruošdamasi žiauriai ir ryžtingai kovai atgauti pasaulinę valdžią, atnaujinti persekiojimus ir sunaikinti viską, ką pasiekė protestantizmas. Katalikybė įsigali visur. pasižiūrėkite, kaip protestantiškose šalyse daugėja jos bažnyčių ir koplyčių. pažvelkite, kokie populiarūs Amerikoje jos koledžai ir seminarijos, kuriose mokosi nemažai protestantų. Atkreipkite dėmesį, kaip Anglijoje žmonės žavisi bažnyčios apeigomis ir kaip dažnai katalikų gretos

pasipildo kitų religijos bendruomenių atstovais. Šie dalykai turėtų kelti susirūpinimą visiems, kurie vertina neiškraipytus Evangelijos principus.

protestantai ėmė sutarti su katalikais ir remti popiežiją. protestantų kompromisai ir nuolaidos stebina ir pačius popiežininkus. Žmonės ignoruoja tikrąjį katalikybės charakterį ir pavojus, kylančius dėl jos įsigalėjimo. Reikia

raginti žmones nepasiduoti
šiam didžiausiam civilinės ir
religinės laisvės priešui.

Dauguma protestantų mano,
kad katalikų religija yra
nepatraukli, o pamaldos - vien
tik nuobodus bereikšmis
ritualas. Jie klysta. Nors
Katalikų bažnyčios mokymas ir
pagrįstas apgaulėmis, bet
pamaldos nėra nepatrauklios ar
atstumiančios. Romos
bažnyčios pamaldos - labai
išraiškingos apeigos. Prabanga,

iškilmingumas sužadina
žmonių jausmus, slopina proto
bei sąžinės balsą. Pakerimos
akys. Didingos bažnyčios,
ispūdingos procesijos, auksu
spindintys altoriai,
brangakmeniais išpuošti
relikvijoriai , rinktiniai
paveikslai ir puikios skulptūros
- viskas byloja meilę grožiui.
Klausą žavi neprilygstama
muzika. Žemi, sodrūs vargonų
garsai susilieja su giesmininkų
balsais ir užpildo didingų
bažnyčių navas, išpuoštas
kupolų link kylančiomis

kolonomis. Visa tai kelia
pagarbią baimę ir nuolankumą.

Išorinis blizgesys, perdėtas
iškilmingumas ir apeigos,
kurios tyčiojasi iš nuodėmių
iškankintos sielos troškimų, -
akivaizdus vidinio pagedimo
įrodymas. Kristaus religijai
nedera šitaip vilioti žmonių.
Kryžiaus skleidžiamoje šviesoje
tikroji krikščionybė atrodo
tokia tyra ir miela, kad joks
išorinis dekoravimas negali
padidinti jos tikrosios vertės.

Šventumo grožis, švelni ir
taikinga dvasia - tik tai brangu
Dievui.

Spindesys ir geras skonis
nebūtinai atspindi tyras ir
kilnias mintis. Šiurkštoki ir
visai nedvasingi žmonės taip
pat gali giliai suvokti meną ir
pajusti subtilų skonį. Taip
šėtonas skatina žmones
užmiršti sielos reikmes,
nebežvelgti į ateitį, negalvoti
apie amžinąjį gyvenimą,
nusigręžti nuo visagalio

Pagalbininko ir gyventi tik šiam
pasauliui.

Išorinė religijos forma patraukli
neatgimusiai širdžiai.

Pompastiškos katalikų
pamaldos ir apeigos vilioja ir
keri, jos jau daugelį apgavo. Jie
pradėjo žiūrėti į Romos
bažnyčią kaip į dangaus vartus.
Niekas, išskyrus tuos, kurie
tvirtai atsistojo ant tiesos uolos
ir kurių širdis atnaujino Dievo
Dvasia, neatsilaikys jos įtakai.
Tūkstančiai nepasiekusiųjų

Kristaus pažinimo pripažins išorinį pamaldumą, neturintį jėgos. Tokios religijos trokšta dauguma.

Bažnyčios pretenzijos atleisti kaltes skatina Romos katalikus manyti, jog galima sąmoningai daryti nuodėmes. išpažinties ritualas, be kurio nesuteikiamas išrišimas, taip pat leidžia daryti tą pačią išvadą. Tas, kuris klūpo prieš puolusį žmogų, atskleisdamas jam savo mintis bei slapčiausias širdies kerteles,

žemina žmogiškąjį orumą ir
nuvertina visus kilnius sielos
siekius. Kai gyvenimo
nuodėmės atskleidžiamos
kunigui - klystančiam,
nuodėmingam mirtingajam,
neretai sugadintam vyno ir
paleistuvystės, - pasikeičia
žmogaus charakterio kriterijus;
žmogus nebereikalauja iš savęs
tiek daug, todėl galiausiai vis
labiau smunka. Toks žmogus
ima įsivaizduoti Dievą kaip
puolusį žmogų, nes kunigai
laikomi Dievo atstovais žemėje.
Šita žeminanti išpažintis

žmogui yra slapta versmė, iš kurios kyla daug blogio, tvirkinančio pasaulį ir ruošiančio jį galutiniam sunaikinimui. Beje, sau nuolaidžiaujančiam žmogui lengviau išpažinti nuodėmes mirtingajam nei atverti sielą Dievui. Žmogaus prigimčiai labiau priimtina atlikti bažnytinę bausmę nei atsisakyti pačių nuodėmių. Lengviau kankinti kūną ašutine, dilgėlėmis ir grandinėmis negu numarinti kūniškus geismus. Užuoť pasidavusi Kristaus

vergijai, kūniška širdis
pasiryžusi vilkti sunkų jungą.

Romos bažnyčia nepaprastai
panaši į judėjų bendruomenę
Kristaus pirmojo atėjimo metu.
Nors žydai slapta laužė visus
Dievo Įstatymo principus,
išoriškai jie griežtai laikėsi jo
priesakų, perkraudami juos
pompaškomis ceremonijomis
ir pasakojimais. Dėl to
klusnumas Įstatymui tapo
sunkus ir varginantis. Kaip
žydai lenkėsi Įstatymui, taip

Romos katalikai lenkiasi kryžiui. Jie iškėlė Kristaus kančių simbolių, nors gyvenimu atmeta Tą, kurį kryžius simbolizuoja.

Popiežininkai kelia kryžius ant bažnyčių, virš altorių, puošia jais drabužius. Visur matomas kryžiaus ženklas. Išoriškai jis garbinamas ir aukštinamas, tačiau Kristaus mokymas palaidotas po daugybe beprasmių papročių, klaidingų aiškinimų ir perdėtų

reikalavimų. Išgelbėtojo
žodžiai, kuriais Jis kreipėsi į
apakusius žydus, dar labiau
tinka Romos katalikų bažnyčios
vadovams: „Jie riša sunkias,
nepakeliamas naštas ir krauna
žmonėms ant pečių, o patys
nenori jų nė pirštu pajudinti.“
(Mato 23, 4) Sąžiningos širdys
nuolat gąsdinamos įžeisto
Dievo įniršiu, nors daugelis
aukštųjų Romos bažnyčios
dvasininkų gyvena prabangiai,
paskendę kūniškuose
malonumuose.

stabų ir relikvijų garbinimas,
maldos šventiesiems ir
popiežiaus išaukštinimas - tai
šėtono priemonės,
atitraukiančios žmonių mintis
nuo Dievo ir Jo Sūnaus. Kad
visiškai juos sunaikintų, jis
stengiasi atitraukti dėmesį nuo
To, kuris vienintelis gali juos
išgelbėti. Šėtonas stengiasi
nukreipti jų mintis bet kur, kad
pakeistų Tą, kuris pasakė:
„Ateikite pas Mane visi, kurie

vargstate ir esate prislėgti; Aš jus atgaivinsiu!” (Mato 11, 28)

Šėtonas nuolat stengiasi klaidingai pavaizduoti Dievo charakterį, nuodėmės prigimtį ir tikrąsias būsimos didžiosios kovos pasekmes. Jo gudrybės sudaro įspūdi, kad Įstatymas nėra privalomas, todėl leidžia žmonėms nusidėti. Kartu jis skatina juos neteisingai galvoti apie Dievą, bijoti ar neapkęsti Jo, bet ne mylėti. Žiaurumas, būdingas paties piktojo būdai,

pristatomas kaip Kūrėjo
savybė. Jis pasireiškia visose
religinėse bendruomenėse
visais tarnavimo būdais. Taip
žmonės yra apakinami, o
šėtonas užsitikrina juos kaip
savo parankinius kovai su
Dievu. Neteisingai suvokdami
Dievo charakterį pagony
tikėjo, jog, norint užsitikrinti
Dievo malonę, būtinos žmonių
aukos. Todėl įvairūs pagonybės
papročiai įkūnijo baisiausius
žiaurumus.

Romos katalikų bažnyčia,
sujungusi įvairius pagonybės
papročius ir krikščionybę,
panašiai kaip pagonybė
neteisingai vaizduoja Dievo
charakterį ir griebėsi ne
mažesnio žiaurumo ir
nepakantumo. stipriausios
popiežiaus valdžios laikais
buvo naudojami kankinimo
įrankiai, siekiant priversti
žmones pritarti Romos
bažnyčios mokymams.
Nenorėjusiųjų paklusti jos
reikalavimams laukė mirtis ant
laužo. Tik Teismo dieną bus

atskleistas visas šių žudynių mastas. Šetonui vadovaujant aukštieji Bažnyčios dvasininkai galvojo, kaip išrasti naujus kankinimo būdus, keliančius aukai kuo didesnę skausmą, tačiau paliekančius ją gyvą. Daugeliu atvejų šios pragariškos kančios būdavo tęsiamos tol, kol žmogus išsekdavo, jo organizmas pasiduodavo, ir kankinys pasitikdavo mirtį kaip malonų išlaisvinimą iš kančių.

Toks buvo Romos priešininkų likimas. Savo sekėjams ji buvo paruošusi savęs plakimo discipliną, marinimąsi badu ir kitus kūno varginimo ir pasityčiojimo būdus. norėdami užsitikrinti Dangaus malonę, bet grubiai nusižengdami gamtos dėsniams, jie kartu laužė Dievo įstatymus. Jie buvo mokomi nutraukti ryšius su viskuo, ką Dievas sukūrė žmogaus palaimai ir džiaugsmui šiame laikiname žemiškame gyvenime. Kapinėse prie bažnyčių

palaidoti milijonai aukų, kurios
praleido gyvenimą tuščiai
besistengdamos nugalėti
natūralią meilę, nuslopinti
kiekvieną palankią mintį ar
gailestingumo jausmą artimui
kaip priešiškus Dievui.

mums užtenka tik pažvelgti į
Romos katalikų bažnyčios
istoriją, kad suvoktume
ypatingą šėtono žiaurumą.
šimtus metų jis pasireiškia ne
tarp tų, kurie niekada negirdėjo
apie Dievą, bet krikščioniškame

pasaulyje, o ypač jo širdyje.
milžiniškos apgaulių sistemos
dėka blogio kunigaikštis
pasiekia savo tikslą - įžeidžia
Dievą ir atneša nelaimės
žmogui. Matydami, kaip jam
pavyksta užsimaskuoti ir
vykdyti savo darbą Bažnyčios
vadovų rankomis, mes galime
geriau suprasti, kodėl piktasis
taip bjaurisi Biblija. Perskaičius
šią Knygą, būtų atskleistas
Dievo gailestingumas ir meilė;
būtų aišku, kad Jis nekrauna
ant žmogaus pečių
nepakeliamų naščių. Visa, ko

Viešpats laukia - tai
susigraudinusi ir atgailaujanti
širdis bei švelni ir nuolanki
dvasia.

Savo gyvenimu Kristus nerodė
pavyzdžio vyrams ir moterims
užsidaryti vienuolynuose, idant
ten galėtų pasiruošti gyvenimui
danguje. Jis niekada nemokė,
kad reikėtų nuslopinti meilę ir
prielankumą. Išgelbėtojo širdis
buvo kupina meilės. Juo labiau
žmogus artėja prie dvasinio
tobulumo, tuo jis yra jautresnis,

juo giliau jis suvokia nuodėmę,
tuo didesnė jo užuojauta
kenčiančiam. Popiežius tvirtina
esąs Kristaus vietininkas
žemėje, argi galima lyginti jo ir
mūsų Išgelbėtojo charakterį? Ar
yra žinoma, jog Kristus
pasodino žmogų į kalėjimą ar
ant kankinimų suolo todėl, kad
šis negerbė Jo kaip dangiškojo
Karaliaus? Ar kas nors girdejo
Jį pasmerkiantį mirčiai tuos,
kurie Jo nepripažino? Kai
Samarijos kaimo gyventojai
paniekino Kristų, apaštalas
Jonas pasipiktino ir paklausė:

„Viešpatie, jei nori, mes
liepsime ugniai kristi iš
dangaus ir juos sunaikinti!”
(Luko 9, 54) Jėzus su užuojauta
pasižiūrėjo į mokinį ir
patriekaištavo jam už
žiaurumą sakydamas:
„Žmogaus sūnus atėjo ne
pražudyti žmonių gyvybių, o
gelbėti.” (Luko 9, 55) Kaip
skiriasi Kristaus dvasia nuo
tariamo Jo vietininko dvasios!

Dabar Romos bažnyčia rodo pasauliui mielą veidą, baises žiaurumus pridengdama atsiprašymais. Nors ji ir prisidengė Kristaus drabužiais, bet liko nepasikeitusi. Visi popiežiaus valdžios principai, egzistavę praėjusiais amžiais, galioja ir dabar. Iki šiol laikomasi mokymų, sukurtų tamsiausiais amžiais.

neapsigaukite! popiežija, kurią dabar pasiruošę gerbti protestantai, yra ta pati, kuri valdė pasaulį Reformacijos metu, kai Dievo vaikai,

rizikuodami savo gyvybe,
pakilo demaskuoti jos
skleidžiamo blogio. Tai ta pati
išdidi ir pasipūtusi popiežija,
iškėlusi save virš visų karalių
bei kunigaikščių ir pasisavinusi
Dievo teises. Dabar ji tokia pat
žiauri ir despotiška kaip
tuomet, kai triuškino žmogaus
laisvę ir žudė Aukščiausiojo
šventuosius.

popiežiaus valdžia yra tokia,
kokią ją vaizduoja pranašystė,
skelbianti jos atkritimą. (2

Tesalonikiečiams 2, 3-4) tokia jos politikos dalis - apsimesti turint tokias savybes, kurios geriausiai padėtų pasiekti tikslą. Permaininga chameleono išvaizda slepia gyvatės nuodus. „Mes neturime pasitikėti eretikais ir asmenimis, įtariamais erezija“, - skelbia popiežija. Ar turime pripažinti šią jėgą, kuri visą tūkstantmetį rašė savo istoriją šventųjų krauju, Kristaus bažnyčios dalimi?

protestantiškose šalyse pradėta tvirtinti, kad dabar katalikybė mažiau skiriasi nuo protestantizmo nei ankstesniais laikais, tam yra priežasčių. pokyčių yra, bet pasikeitė ne popiežija. Iš tikrųjų katalikybė daug kuo panaši į dabartinį protestantizmą, kuris labai išsigimė nuo Reformacijos laikų.

Kai protestantų Bažnyčios siekė įsigyti pasaulinį pritarimą, žmones apakino tariamas

geraširdiškumas. Jie nesupranta, kodėl neteisinga gerai galvoti apie bet koki blogį, kol pagaliau pradeda laikyti blogį gėriu. Užuot stoję ginti tikėjimo, vieną kartą visiems laikams duoto šventiesiems, dabar jie atsiprašinėja Romos už savo nemalonią nuomonę apie ją, prašydami atleisti jų fanatiškumą.

Daugelis žmonių, net ir neremiančių katalikybės,

nelabai suvokia jos galios ir
įtakos keliamą pavojų. Daugelis
įtikinėja, kad katalikybės
mokymams, prietarams ir
priespaudai padėjo plisti proto
ir doros tamsybė, vyravusi
viduramžiais, o aukštesnis
dabartinių laikų išsilavinimas,
visuotinio pažinimo ir religinės
laisvės augimas neleidžia
atgimti nepakantumui ir
despotizmui. Vien mintis apie
tai, kad mūsų švietimo amžiuje
galėtų egzistuoti tokie dalykai,
kelia juoką. iš tikrųjų ryški
intelektualinė, moralinė ir

religinė šviesa apšviečia mūsų kartą. Dangaus šviesa sklinda į pasaulį iš atverstų šventojo Dievo Žodžio puslapių. Tik reikia nepamiršti, juo šviesa ryškesnė, tuo tamsesni yra tie, kurie iškreipia ir atmeta Dievo Žodį.

Jei protestantai tyrinėtų Bibliją su malda, suprastų tikrąjį popiežiaus valdžios charakterį, ir tai juos paskatintų bodėtis ja bei saugotis. Bet dauguma taip pasitiki savo nuomone, kad

nemato jokio reikalo nuolankiai
ieškoti Dievo, kuris vestų juos į
tiesą. Didžiuodamiesi savo
išprusimu, jie nepažįsta nei
Raštų, nei Dievo galybės. jiems
reikia nuraminti sąžinę, ir jie
ieško ne pačių dvasingiausių ar
reikalaujančių didžiausio
nuolankumo būdų. jie trokšta
pamiršti Dievą, tačiau įsitikins,
kad toks noras tik primena jį.
popiežija puikiai prisitaikė
patenkinti tokių žmonių norus.
ji pasiruošusi patenkinti dvi
žmonių klases, į kurias
susiskaldžiusi beveik visa

žmonija: tuos, kurie tikisi būti išgelbėti dėl savo nuopelnų, ir tuos, kurie tikisi būti išgelbėti, nors ir yra paskendę nuodėmėse. Cia slypi popiežijos galios paslaptis.

Kaip buvo parodyta, didelis žmonių tamsumas ir žemas intelektas prisidėjo prie popiežijos sėkmės. Tačiau netrukus išaiškės, kad didžiausių mokslo pasiekimų amžius taip pat ne mažiau palankus jos sėkmei. praėjusiais

amžiais, kai žmonės gyveno be Dievo Žodžio, nepažindami tiesos, tarsi užrištomis akimis, tūkstančiai, nematydami ištiesto po kojomis tinklo, buvo įvilioti į pinkles. Daugelį mūsų kartos žmonių apakino mokymų, tariamojo pažinimo prieštaringų teigimų, spindesys. jie neižvelgia tinklo ir įsipainioja į jį taip lengvai, tarsi jų akys būtų užrištos. Žmogaus proto galimybė turi būti laikoma Kūrėjo dovana, skirta tarnauti tiesai bei teisumui. Kai puoselėjamas

išdidumas ir ambicijos, o žmonės savo priesakus išaukština labiau už Dievo Žodį, tada protas gali pakenkti labiau negu nežinojimas. Todėl klaidingas šių laikų mokslas, pakertantis tikėjimą Biblija, taip pat sėkmingai paruoš kelią popiežijos ir visų jos patrauklių formų pripažinimui, kaip tamsiais viduramžiais sėkmingai kliudė skleisti pažinimą, kad atvertų kelią popiežijos sustiprėjimui.

Dabar Jungtinėse Valstijose protestantai dalyvauja judėjime už tai, kad valstybė remtų bažnyčios organizacijas ir papročius; taip jie seka popiežijos keliu. Maža to, jie atveria popiežijai kelią protestantiškoje Amerikoje aukščiausiajai valdžiai atgauti, prarastai senajame pasaulyje. Šiam judėjimui didesnę reikšmę teikia faktas, kad pagrindinis svarstymų objektas yra priverstinis sekmadienio šventimas - iš Romos kilusi tradicija, esanti jos autoriteto

simboliu. Popiežijos dvasia - tai polinkis prisiderinti prie pasaulietinių tradicijų ir didesnė pagarba žmonių priesakams negu Dievo įsakymams. Tai dvasia, prasiskverbusi į protestantų Bažnyčias ir skatinanti jas daryti tai, ką anksčiau darė popiežija - švęsti sekmadienį.

Jei skaitytojas nori sužinoti, kokios priemonės bus panaudotos netrukus įvyksiančioje kovoje, jis turėtų

peržvelgti visus būdus, kuriuos Roma naudojo praėjusiais amžiais šiam tikslui pasiekti. Jei jis norėtų įsitikinti tuo, kad katalikai susivienys su protestantais norint susidoroti su nepripažįstančiais jų mokymų, tepabando pajusti dvasią, kurią Roma parodė šabo dienos (sabatos) ir jos gynėjų atžvilgiu.

Karalių įsakai, visuotiniai susirinkimai ir bažnytiniai nutarimai, remiami

pasaulietiškosios valdžios - tai priemonės, padėjusios pagoniškoms šventėms išsikovoti sau garbingą vietą krikščioniškajame pasaulyje. Pirmoji valstybinė priemonė, verčianti laikytis poilsio dienos - sekmadienio - buvo Konstantino išleistas įsakymas. Šis įsakymas reikalavo, kad miestiečiai ilsėtųsi „šventą Saulės dieną“ bet leido kaimiečiams dirbti žemės ūkio darbus. Nors iš tiesų tai buvo pagoniška šventė, ją prievarta įvedė pats imperatorius po to,

kai formaliai priėmė
krikščionybę.

Pasirodžius, kad karaliaus
potvarkio nepakanka norint
pakeisti dieviškąją autoritetą,
Eusebijas - vyskupas, ieškojęs
kunigaikščių malonės ir
ypatingas Konstantino draugas
bei meilikautojas, pareiškė, kad
pats Kristus perkėlė šabo
dienos poilsį į sekmadienį. Jis
nepateikė nė vieno šventojo
rašto liudijimo, patvirtinančio
šį naują mokymą. netikėtai pats

Eusebijas pripažino jo klaidingumą ir nurodė tikruosius pakeitimo autorius.

„Visus darbus, - sako jis, - kuriuos reikia dirbti šabo dieną, mes perkėlėme į Viešpaties Dieną.“ Nors būtinybė švęsti sekmadienį buvo argumentuota netvirtai ir nepagrįstai, vis dėlto tai paskatino žmones paniekinti Viešpaties šabo dieną. Visi norintys, kad pasaulis juos gerbtų, pripažino šią populiarią šventę.

Stiprėjant popiežijos valdžiai,
buvo tęsiamas darbas,
įtvirtinantis sekmadienio
šventimą. Kurį laiką
žemdirbiai, dirbdami žemės
ūkio darbus, nelankė
bažnyčios, tačiau septintąją
dieną visi šventė kaip šventą
dieną. Pamažu vyko ir kiti
pokyčiai. Bažnyčios
tarnautojams sekmadieniais
buvo uždrausta dalyvauti
teismuose, nagrinėjančiuose bet
kokius civilinius ginčus.
Netrukus po to buvo išleistas
įsakymas, kad visi žmonės,

nepriklausomai nuo luomo,
sekmadienį neturi dirbti.
Nepaklusus laisvi žmonės bus
baudžiami bauda, o vergai
nuplakami. Vėliau buvo
išleistas įsakas, kad turtingieji
turi būti baudžiami pusės turto
konfiskacija, o labiausiai
užsispyrę - paverčiami vergais.
Žemesniųjų luomų žmonės
turėjo būti baudžiami
ištrėmimu iki gyvos galvos.

Buvo pasitelkiami net stebuklai.
Vienas iš jų - apie žemdirbį,

susiruošusį sekmadienį arti savo lauką. Valant plūgą gelžgaliu, šis įsmigo jam giliai į ranką, ir žmogus nešiojosi jį „savo dideliame skausmui ir gėdai“ ištisus dvejus metus.

Vėliau popiežius išleido potvarkį, kad parapijų kunigai turi įspėti nešvenčiančius sekmadienio, reikalauti, kad jie eitų į bažnyčią ir melstųsi, jei nenori didelių nelaimių sau ir savo artimiesiems. Bažnyčios sinodas pateikė argumentą,

kuri plačiai naudoja net protestantai: jei į žmones, dirbančius sekmadienį, trenkia žaibas, tai reikia pripažinti, jog sekmadienis yra poilsio diena. „Akivaizdu, - sakė prelatai, - kokią Dievo nemalonę jie užsitraukia nepaisydami šios dienos.“ Tada buvo kreiptasi į kunigus, Bažnyčios tarnus, karalius, kunigaikščius ir į visus tikinčiuosius, „jog jie stengtųsi ir rūpintųsi, kad ši diena būtų gerbiama taip, kaip priklauso, o ateityje

krikščionybės garbei jos turi būti laikomasi dar atkakliau.”

Kai paaiškėjo, kad priimtų nutarimų nepakanka, pasaulietinių valdovų buvo paprašyta išleisti įsaką, kuris grasintų bausme ir priverstų žmones nedirbti sekmadieniais. Romos sinodas iškilmingiau ir dar ryžtingiau patvirtino ankstesnių susirinkimų nutarimus. Jie buvo įtraukti į Bažnyčios teisės kanoną ir

patvirtinti viso krikščioniškojo pasaulio valdovų.

Vis dėlto iškilo nemaža sunkumų, nes nebuvo Biblijos įrodymų švęsti sekmadienį. Žmonės abejojo, ar jų mokytojai turėjo teisę panaikinti aiškų Jehovos reikalavimą, kad „septintoji diena yra VIESPATIES, tavo Dievo, šabas“, o vietoj jos švęsti saulės dieną? Norint užpildyti tuščias spragas, atsiradusias dėl biblijos įrodymų trūkumo,

reikėjo kitų priemonių. XII amžiaus pabaigoje Anglijos bažnyčias aplankė karštas sekmadienio gynėjas; jam pasipriešino ištikimi tiesos liudytojai. Jo pastangos buvo bevaisės, todėl jis metams išvyko iš šalies ir ieškojo įvairių būdų, kaip paremti savo mokymus. jis grįžo ištobulėjęs ir jo darbus lydėjo sėkmė. jis atsivežė ritinėlių tvirtindamas, kad jis yra nuo paties Dievo. ritinėlyje buvo surašytas sekmadienio šventimo įsakymas ir išdėstyti siaubingi

grasinimai neklusniesiems.
BUVO teigiama, kad šis
„ypatingos vertės“ dokumentas
(iš tikrųjų toks pat niekšiškas,
kaip ir jo remiama institucija)
nukrito iš dangaus ir buvo
rastas jeruzalėje ant šv.
Simeono altoriaus, kuris yra
Golgotoje. Iš tikrųjų šis
dokumentas išvydo šviesą
popiežiaus rūmuose Romoje.
Visais amžiais popiežijos
hierarchija manė, kad
apgavystėmis ir klastotėmis
stiprinti bažnyčios valdžią ir
padėti jai klestėti yra teisėta.

Šio ritinėlio tekstas draudė dirbti nuo šeštadienio devintos valandos vakaro, t. y. praėjus trimis valandoms po pietų, iki saulėtekio pirmadienį. Buvo skelbiama, kad sekmadienio šventumą patvirtina daugybė stebuklų. pavyzdžiui, žmonės, dirbę po nustatytos valandos, buvo paralyžiuoti; malūnininkas, norėjęs sumalti grūdus, vietoj byrančių miltų pamatė plūstantį kraują, o malūno ratas sustojo, nepaisant

stiprios vandens srovės;
moteris, pašovusi duoną į
krosnį, po kurio laiko išėmė ją
žalia, nors krosnis buvo labai
karšta; kita moteris iki devintos
valandos paruošusi tešlą
kepimui, bet nusprendusi
darbus atidėti iki pirmadienio,
kitą dieną pamatė, kad iš tešlos
pasidariusios bandelės ir visos
jau iškepusios. Visa tai buvo
priskirta dieviškajai galiai.
Žmogus, šeštadienio vakare po
devintos valandos kepeš
duoną, rytą atsikėlęs pamatė iš
jos bėgantį kraują.

pasinaudodami tokiais
absurdiškais prasimanymais ir
prietarais sekmadienio gynėjai
išdrįso paskelbti jį šventąja
diena.

škotijoje, kaip ir Anglijoje,
didesnę pagarbą sekmadieniui
užtikrino tai, kad prie jo buvo
prijungta dalis senovinės šabo
dienos. šventu paskelbtas laikas
keitėsi. škotijos karaliaus įsakas
skelbė, kad „laikas nuo
šeštadienio vidurdienio turi
būti laikomas šventas“ ir niekas

neturi užsiimti pasaulietiniais reikalais iki pirmadienio ryto.

nepaisant visų pastangų įteisinti sekmadienį kaip šventą dieną, patys popiežininkai viešai pripažino dieviškąjį šabo dienos autoritetą ir žmogiškąją ją pakeitusios institucijos kilmę. XV amžiuje Katalikų bažnyčios susirinkimas aiškiai pareiškė:

„Tegu visi krikščionys atsimena, kad Dievas pašventino septintąją dieną. Ją pripažino ir jos laikėsi ne tik

žydai, bet visi, kurie garbino Dievą; nors mes, krikščionys, pakeitėme šabo dieną Viešpaties Diena.” tie, kurie pamynė Dievo Įstatymą, žinojo, ką daro. jie sąmoningai iškėlė save aukščiau Dievo.

ilgi ir kruvini valdiečių, kurių dalis šventė šabo dieną, persekiojimai - puiki Romos politikos iliustracija jai nepritariančių žmonių atžvilgiu. Kiti panašiai kentėjo dėl savo ištikimybės

ketvirtajam įsakymui. Ypač
reikšminga Etiopijos
(Abisinijos) bažnyčios istorija.
Tamsiais viduramžiais pasaulis
išleido iš akių ir pamiršo
Centrinės afrikos krikščionis.
todėl daugelį amžių jie
džiaugėsi savo tikėjimo laisve.
pagaliau Roma sužinojo apie jų
egzistavimą, ir greitai abisinijos
imperatorius turėjo pripažinti
popiežių kaip Kristaus
vietininką žemėje. po to sekė
kitos nuolaidos. Buvo išleistas
įsakas, draudžiantis švęsti šabo
dieną, už nepaklusimą grasinta

pačiomis griežčiausiomis
bausmėmis. Netrukus
popiežijos despotizmas tapo
toks nepakeliamas jungas, kad
abisinai nusprendė nusimesti jį
nuo pečių. po siaubingos kovos
Romos katalikai buvo išvaryti
iš jų valdų, o senasis tikėjimas
atgaivintas. Bažnyčia vėl
džiaugėsi laisve ir niekada
nepamiršo šios pamokos apie
apgaulę, fanatizmą ir
despotišką Romos valdžią.
užsisklendę vienišoje
karalystėje, jie troško likti

nežinomi krikščioniškajam
pasauliui.

afrikos bažnyčia šventė šabo
dieną, kaip tai darė ir Romos
bažnyčia prieš visišką savo
atkritimą. švęsdami septintąją
dieną, kaip to reikalauja Dievo
įsakymas, tikintieji nedirbo ir
sekmadienį, besilaikydami
bažnyčios papročio. Įgijusi
didelę valdžią Roma pamynė
Dievo šabo dieną ir iškėlė
savąją. afrikos bažnyčia, kuri
beveik tūkstantį metų išliko

nepastebėta, prie šio atkritimo
neprisidėjo. paklususi romos
valdžiai, ji buvo priversta
atsisakyti tikrosios šabo dienos,
o švęsti netikrą. Vos tik
atgavusi nepriklausomybę,
afrikos bažnyčia vėl pradėjo
laikytis ketvirtojo Dievo
įsakymo.

šie praeities įvykiai atskleidžia
romos priešiškimą šabo dienai
bei jos gynėjams ir parodo
būdus, kuriais ji naudojasi, kad
priverstų žmones gerbti savo

sukurta institucija. Dievo Žodis moko, kad šie įvykiai pasikartos, kai romos katalikų ir protestantų bažnyčios susijungs norėdamos išaukštinti sekmadienį.

apreiškimo 13-ojo skyriaus pranašystė skelbia, kad valdžia, kurią simbolizuoja žvėris su ragais panašiais į avinėlio, privers „žemę bei jos gyventojus“ garbinti popiežiją - simbolizuojamą žvėries panašaus į leopardą. Dviragis

žvėris „liepia žemės gyventojams padaryti žvėries atvaizdą ir verčia visus, mažus ir didelius, turtuolius ir vargdienius, laisvuosius ir vergus“ pasidaryti žvėries ženklą. (Apreiškimo 13, 2. 11-16) Taigi matome, kad Jungtinės Valstijos - tai valdžia, kurią simbolizuoja žvėris su ragais panašiais į avinėlio, o ši pranašystė išsipildys tada, kai jungtinės Valstijos vers švęsti sekmadienį, kurį Roma laiko ypatingu jos aukščiausios valdžios pripažinimu. jungtinės

Valstijos nebus vienišos šitaip
reikšdamos pagarbą popiežiui.
Romos įtaka šalyse,
pripažinusiose jos valdžią,
pakankamai stipri. pranašystė
sako apie jos valdžios
atstatymą. „Vieną jo galvą aš
regėjau lyg mirtinai sužeistą,
tačiau jos mirštamoji žaizda
užgijo. ir visa žemė
stebėdamasi nusekė paskui
žvėrį.“ (Apreiškimo 13, 3)
mirtinas popiežijos sužeidimas
įvyko 1798 metais. pranašystė
sako, kad po to „mirštamoji
žaizda užgijo, ir visa žemė

stebėdamasi nusekė paskui žvėrį." apaštalas paulius aiškiai nurodo, kad nedorybės žmogus veiks iki Kristaus antrojo atėjimo. (2 Tesalonikiečiams 2, 3-8) jis apgaudinės ir klaidins žmones iki pat laikų pabaigos. pranašas jonas sakė, taikydamas popiežijai: „jį garbins visi tie žemės gyventojai, kurių vardai nuo pasaulio sutvėrimo neįrašyti nužudytojo avinėlio gyvenimo knygoje." (Apreiškimo 13, 8) ir naujajame, ir senajame pasaulyje popiežiui išreiškiamas

pagarba, švenčiamas
sekmadienis - institucija, įkurta
ir besiremianti vien tiktai
Romos katalikų bažnyčios
autoritetu.

Nuo XIX amžiaus vidurio
Jungtinėse Valstijose
pranašystės tyrinėtojai skelbė šį
liudijimą pasauliui. Iš
dabartinių įvykių matome, kad
greitai artėjame prie
pranašystės išsipildymo.
Protestantų mokytojai taip pat
reikalauja pripažinti

sekmadienio šventumą kaip turintį dieviškąjį autoritetą. Jiems trūksta Biblijos įrodymų lygiai taip pat, kaip ir popiežininkams, kurie naudojo įvairius stebuklus, kad užpildytų Dievo įsakymo vietą. Vėl kartosis pareiškimai, kad Dievo bausmės laukia visų nesilaikančių sekmadienio poilsio, - ir tai jau raginama daryti. Greitai plečiasi judėjimas už privalomą sekmadienio šventimą.

Romos bažnyčia stebina savo
apsukrumu ir gudrumu. Ji žino,
kas bus ateityje. Ji laukia
tinkamos progos stebédama,
kaip protestantų bažnyčios
atiduoda jai pagarbą, pripažįsta
netikrą šabo dieną. Siekdami
priversti kitus švęsti tą dieną,
protestantai ruošiasi
pasinaudoti tokiais pačiais
būdais, kuriais praėjusiais
amžiais naudojosi Roma.
Atmetantys tiesos šviesą
kreipsis pagalbos į šią valdžią,
apsišaukusią neklystančia, kad
išaukštintų savo įsteigtą

instituciją. Nesunku spėti, kaip lengvai šiame darbe ji ateis į pagalbą protestantams. Kas geriau už popiežijos vadus žino, kaip elgtis su tais, kurie nepaklūsta Bažnyčiai?

Romos katalikų bažnyčia ir jos atšakos visame pasaulyje sudaro vieną didžiulę organizaciją, kontroliuojamą popiežiaus valdžios ir numatytą tarnauti jos interesams. Milijonai jos parapijiečių pasaulio šalyse yra

išmokyti būti ištikimi visuose
reikaluose popiežiui. Kad ir
kokios tautybės ar pilietybės
žmonės būtų, bažnyčios
autoritetą jie turi laikyti
aukščiau visko. Nors jie būtų
prisiekę ištikimybe valstybei,
bet įžadas paklusti Romai yra
svarbesnis, jis išlaisvina nuo bet
kokių įsipareigojimų,
kenkiančių jos interesams.

Istorija liudija jos meistriškas
nuolatinės pastangas
nepastebimai kištis į tautų

reikalus. Įsigijusi tvirtą pamatą po kojomis, popiežija toliau siekė savo tikslų valdovų ir žmonių gyvybės kaina. 1204 metais popiežius inocentas iii išgavo iš Aragonijos karaliaus petro ii ypatingą priesaiką: „AŠ, petras, Aragonijos karalius, visų akivaizdoje pasižadau būti visiškai ištikimas ir klusnus savo viešpačiui popiežiui inocentui, Jo katalikų įpėdiniam ir Romos bažnyčiai bei ištikimai tarnauti savo karalystei pagal jo valią, ginti katalikų tikėjimą ir persekioti

eretikus.” Tai dera prie Romos popiežiaus pretenzijų į valdžią ir prie to, „kad įstatymas leidžia jam nuversti imperatorius” ir „jis gali atleisti pavaldinius nuo priesaikos neteisingiems valdovams.”

Nepamirškite, romos bažnyčia didžiuojasi, kad ji niekada nesikeičia. romos katalikų bažnyčia tebesilaiko principų, kuriais vadovavosi Grigalius Vii ir inocentas iii. jei tik būtų jos valia, ji įgyvendintų juos

dabar ryžtingiau negu
praėjusiais amžiais.
protestantai mažai nutuokia, ką
daro, siūlydami priimti romos
pagalbą, įtvirtinant sekmadienį
kaip šventą dieną. Tuo metu,
kai jie bus užsiėmę savo tikslu,
roma stengsis atkurti savo
valdžią ir atgauti prarastą
viešpatavimą. Jei Jungtinėse
Valstijose išsigalėtų principas
skelbiantis, kad Bažnyčia gali
pasinaudoti valstybine valdžia
arba ją kontroliuoti; jei
valstybės įstatymai įteisintų
religiją kaip privalomą arba,

trumpai tariant, Bažnyčios ir valstybės autoritetas darytų poveikį sąžinei - Romos triumfas šioje šalyje būtų užtikrintas.

Dievo Žodis buvo duotas tam, kad įspėtų apie gresiantį pavojų. Jei nepastebėsite šito - protestantų pasaulis supras tikruosius Romos tikslus tik tada, kai bus per vėlu ką nors daryti, norint išvengti jos pinklių. Romos valdžia nepastebimai stiprėja. Jos

mokymai turi įtakos įstatymų leidžiamiesiems organams, jie prasiskverbė į Bažnyčias ir žmonių širdis. Romos valdžia kuria savo didžiulę struktūrą, kurios slapti labirintai pakartos ankstesnius persekiojimus. Nekeldama jokio įtarimo ji stiprina savo galias, kad laikui atėjus prabilėtų ir pasiektų savo tikslus. Ji trokšta tik vieno - užimti patogią padėtį. Ir ją jau turi. Greitai mes pamatysime ir pajusime, kokie yra Romos tikslai. Tie, kurie tikės Dievo Žodžiu ir paklus jam,

užsitrauks paniekimą ir bus
persekiojami.

36. Artėjanti Kova

Nuo pat didžiosios kovos pradžios danguje šėtonas siekė panaikinti Dievo Įstatymą. norėdamas pasiekti savo tikslą, jis sukilo prieš Kūrėją ir, nors išvartytas iš dangaus, tęsia tą pačią kovą žemėje. Šėtonas nuolat ryžtingai siekia tik vieno - apgauti žmones ir priversti juos nusižengti Dievo Įstatymui. Nesvarbu, tai pasiekama, atmetant visą Įstatymą ar tik vieną iš jo įsakų - rezultatas visiškai toks pat. Tas, kuris „nusižengia vienu

dalyku", nepaiso viso Įstatymo. Jo pavyzdys ir poveikis kitiems rodo, kad jis nusižengė. Jis lieka kaltas ir dėl visų įsakymų. (žr. Jokūbo 2, 10)

Siekdamas sukelti panieką dieviškiems įsakams, šėtonas iškreipė Biblijos mokymus, o tūkstančiai žmonių, kurie mano tikintys Šventuoju Raštu, patikėjo jo išvedžiojimais. Paskutinis didysis tiesos ir prasimanymų susidūrimas bus baigiamasis užsitęsios kovos

mūšis dėl Dievo Įstatymo. Jau dabar mes artėjame prie šių kautynių - tarp žmonių priesakų ir Jehovos įsakų, tarp Biblijos religijos ir tradicijų bei prasimanymų religijos.

Jėgos, kurios šioje kovoje susijungs prieš tiesą ir teisingumą, dabar aktyviai veikia. Kaip mažai vertinamas šventas Dievo Žodis, duotas mums kančių ir kraujo kaina! Biblija prieinama visiems, bet tik nedaugelis iš tikrųjų ja

vadovaujasi gyvenime.
Netikėjimas ne tik pasaulyje,
bet ir Bažnyčioje taip paplito,
kad kelia nerimą ir pavojų.
Daugelis visai nusigrėžė nuo
tikrojo tikėjimo, jie neigia
mokymus - pagrindines
atramas. Didingus kūrimo
faktus, kaip juos yra
pavaizdavę įkvėpimo pagauti
rašytojai, žmogaus nuopuolį,
atpirkimą, Dievo Įstatymo
amžinumą - viską iš karto arba
atskiras dalis atmeta didelė
krikščioniškojo pasaulio pusė.
Tūkstančiai, kurie didžiuojasi

savo išmintimi ir
savarankiškumu, besąlygišką
pasitikėjimą Biblija laiko
žmogaus silpnumo įrodymu.
Jie mano, kad Šventojo Rašto
kritika, pačių svarbiausių tiesų
sudvasinimas ir savas
aiškinimas rodo ypatingą
žmogaus talentą ir išsilavinimą.
Daugelis dvasininkų moko
žmones, dauguma profesorių ir
dėstytojų aiškina studentams,
kad Dievo Įstatymas yra
pakeistas arba panaikintas, o
tie, kurie laikosi jo reikalavimų,
kaip galiojančių ir privalomų

tiksliai paklusti - nusipelno tik pajuokos ar paniekos.

Atmesdami tiesą, žmonės atmeta jos Autorių. Pamindami Dievo Įstatymą, jie neigia Įstatymo Leidėjo autoritetą. Iš klaidingų mokymų ir teorijų padaryti stabą taip pat lengva, kaip išdrožti jį iš medžio ar iškalti iš akmens. Iškreiptai vaizduodamas Dievo savybes, šėtonas skatina žmones neteisingai įsivaizduoti Dievo charakterį. Dauguma į Jehovos

sostą pasodino filosofinį staba.
Tik nedaugelis garbina gyvąjį
Dievą - tokį, koks Jis
atsiskleidžia savo Žodžiu,
Kristumi ir kūrimo darbais.
Tūkstančiai dievina gamtą, nors
tuo nepripažįsta gamtos
Kūrėjo. Nors ir kitokia forma,
bet stabmeldystė egzistuoja
krikščioniškame pasaulyje taip
pat užtikrintai, kaip ji egzistavo
senovės Izraelyje pranašo Elijo
dienomis. Daugelio
vadinamųjų išminčių, filosofų,
poetų, politikų ir žurnalistų
dievas, rafinuotų

aukštuomenės sluoksnių,
koledžų bei universitetų ir
netgi kai kurių teologijos
mokyklų dievas yra ne geresnis
už Baalą, Finikijos Saulės dievą.

Nė vienas paklydimas, kurį
pripažįsta krikščioniškas
pasaulis, taip įžūliai nesukrečia
dieviškojo autoriteto, nė vienas
taip tiesiogiai neprieštarausja
proto balsui, nė vieno
pasekmės nėra tokios
pražūtingos kaip šiuolaikinio
ypatingai greitai plintančio

mokymo, jog Dievo Įstatymas žmonėms nėra privalomas. Kiekviena tauta turi savo įstatymus; kiekvienas privalo juos gerbti ir jiems paklusti. Nė viena valstybė negali be jų egzistuoti. Argi įmanoma įsivaizduoti, kad dangaus ir žemės Kūrėjas neturėtų Įstatymo, kuriuo remdamasis valdytų savo sukurtas būtybes? Įsivaizduokime, jog įžymūs dvasininkai viešai imtų mokyti, kad įstatymai, veikiantys jų šalyje ir ginantys piliečių teises, nėra privalomi, kad jie varžo

piliečių laisves ir nereikia jų vykdyti. Ar ilgai tokių žmogų pakeštume sakykloje? Kuris nusizengimas sunkesnis - nepaisyti valstybės ir tautos įstatymų ar paminti Dievo įsakus - bet kokio valdymo pamatą?

Būtų žymiai logiškiau tautoms panaikinti savo įstatymus ir leisti žmonėms daryti tai, ką jie nori, nei Visatos Valdovui sulaužyti savo Įstatymą ir nepalikti pasauliui mato,

kuriuo remiantis būtų galima teisti kaltuosius ir išteisinti klusniuosius. Ar norite žinoti, kokios atšaukto Dievo Įstatymo pasekmės? Mes jas jau išbandėme. Baisūs įvykiai dėjosį Prancūzijoje, kai įsigalėjo ateizmas. Visam pasauliui buvo parodyta, kad atmesti dieviškuosius apribojimus - reikia pripažinti žiauriausių tironų principus. Nustūmus šalin teisingumo matą, blogio kunigaikščiui atsivėrė kelias įtvirtinti žemėje savąjį viešpatavimą.

Kai atmetami Dievo įsakai,
nuodėmė nebeatrodo
nuodėminga, o teisumas tampa
nepageidautinas. Tie, kurie
atsisako paklusti Dievui,
nesugebės valdyti savęs. Jų
pražūtingi mokymai įkvepia
neklusnumo dvasią vaikams ir
jaunimui, kurie iš prigimties
neapkenčia suvaržymų, dėl to
visuomenėje klesti
neteisėtumas ir pasileidimas.
Tyčiodamasi iš „lengvatikių“,
paklūstančių Dievo

reikalavimams, dauguma
lengvai pripažįsta šėtono
prasimanymus. Jie leidžia
aistroms ir geismams valdyti
juos ir daro nuodėmes, kurios
pagonims prišaukė Dievo
bausmes.

Tie, kurie moko žmones
lengvabūdiškai žiūrėti į Dievo
įsakymus, sėja neklusnumą -
neklusnumą ir pjaus.

Atsisakykite Dievo Įstatymo
apribojimų - ir greitai bus
nebepaisoma ir žmogiškųjų

įstatymų. Dievas draudžia
elgtis nesąžiningai, geisti
svetimo, meluoti ir
apgaužinėti, todėl žmonės
pasiruošę paminti Jo nuostatus
trukdančius jų pasaulietinei
gerovei. Atmetus šiuos
priesakus, pasekmės būtų
visiškai netikėtos. Jei Įstatymas
neprivalomas, kodėl kai kurie
bijo jam nusižengti? Iškilų
pavojus nuosavybei. Žmonės
jėga pasisavintų kaimyno turta,
ir stipriausi taptų turtingiausi.
Gyvybė nebūtų gerbiama.
Santuokos įžadai nebūtų ta

šventa gija, sauganti šeimą. jei norėtų, galingesnis jėga paimtų kaimyno žmoną. penktasis įsakymas būtų nustumtas šalin drauge su ketvirtuoju. Vaikai nevengtų atimti gyvybės tėvams, jeigu tai patenkintų jų sugedusių širdžių troškimus. Civilizuotas pasaulis taptų plėšikų ir teroristų gauja, o ramybė ir laimė būtų išstumta iš žemės.

jau dabar mokymas apie atleidimą nuo klusnumo Dievo

įsakams silpnina moralinės
atsakomybės jausmą ir atveria
pasauliui vartus į blogį.

savivalė, lengvabūdiškumas ir
ištvirkimas užlieja mus tarsi
triuškinanti vandens srovė.

šėtonas darbuojasi šeimoje. jo

vėliava iškelta net tų žmonių

namuose, kurie mano esą

krikščionys. ten įsiviešpatavo

pavydas, įtarinėjimai,

veidmainystė, lenktyniavimas,

rietenos, šventvagystės,

nuolaidžiavimas geismams ir

aistroms. Visa religinių

principų ir mokymų sistema,

kuri turėtų sudaryti visuomenės gyvenimo pagrindą, atrodo tarsi irstanti masė, greitai subyrėsianti į šipulius. Niekšingiausi nusikaltėliai įmesti į kalėjimus už savo piktadarystes dažnai tampa dėmesio centru, jiems teikiamos dovanos - tarsi jie būtų pavydėtinais išgarsėję. Jų asmenybės ir nusikaltimai iškeliami viešumon. Spauda aprašo atstumiančias nusikaltimo smulkmenas, taip supažindinama su apgavysčių, vagysčių ir žudynių praktika.

šėtonas džiūgauja dėl savo
pragariškų planų sėkmės.
Susižavėjimas blogiu,
beprasmiškas žmogžudystės,
nesaikingumas turėtų
paskatinti dievobaiminguosius
paklausti: „Ką galima padaryti,
kad būtų sustabdytas šis blogio
srautas?“

Teismus žlugdo
kyšininkavimas. Valdžios
vyrus valdo naudos troškimas
ir meilė kūniškiems
malonumams. Nesaikingumas

taip sumažino daugelio
sugebėjimus, kad šėtonas
beveik visiškai juos valdo.
Juristai kyšininkauja,
apgaukinėja. Girtuokliavimas,
aistros, pavydas,
nesąžiningumas viešpatauja
tarp tų, kurie turėtų prižiūrėti
įstatymų vykdymą.

„Teisingumas paneigtas,
teisumas laikosi atokiai, nes
teisybė klumpa gatvėje, o
dorumui uždrausta įeiti.“

(Izaijo 59, 14)

Bedievystė ir dvasinė tamsa, išsigalėjusi Romos viešpatavimo metais, buvo neišvengiama, nes buvo uždrausta turėti ir skaityti Šventąjį Raštą. Kas sąlygoja bedievystę, Dievo Įstatymo atmetimą ir nuoseklų smukimą šiame religijos laisvės amžiuje, kuris nušviestas Evangelijos šviesa? Dabar, kai šėtonas nebegali atimti šventojo rašto, jis griebiasi kitų būdų, kad pasiektų tą patį tikslą. Pakirsti tikėjimą Biblija - jo tikslas, reiškiantis tą patį, ką ir pačios Biblijos sunaikinimas.

Skleisdamas nuomonę, kad Dievo Įstatymas nėra privalomas, jis skatina žmones nusidėti, tarsi jie visiškai nežinotų jo įsakų. Tiek ankstesniais amžiais, tiek dabar siekdamas įgyvendinti savo tikslus, šėtonas veikia per Bažnyčią. Šiandieninės religinės bendruomenės atsisakė klausytis nepopuliarių tiesų, kurios atskleistos Šventajame Rašte. Kovodamos su jomis, Bažnyčios kuria įvairius aiškinimus ir laikosi nuomonės, kuri padeda sėti netikėjimo

sėklas. Tvirtai laikydamiesi klaidingo popiežiaus mokymo apie sielos nemirtingumą ir sąmoningą žmogaus būseną po mirties, žmonės atmetė vienintelę apsaugą nuo spiritizmo apgaulių. Mokymas apie amžinąsias kančias privertė daugelį nebetikėti Biblija. Kai žmonės įtikinėjami laikytis ketvirtojo įsakymo pradeda suprasti, kad būtina švęsti septintąją dieną - šabo dieną, vienintelis kelias išsivaduoti iš pareigos, kurios nenori vykdyti - paskelbti, kad

Dievo Įstatymas daugiau neprivalomas - tai padarė daugelis skelbėjų. Taip jie nusviedė šalin visą Įstatymą, o kartu ir šabo dieną. Plečiantis šabo dienos pakeitimo darbui ir siekiant išvengti ketvirtojo įsakymo reikalavimų, Dievo Įstatymas bus beveik visuotinai atmestas. Religinių vadovų mokymai atvėrė duris bedievystei, spiritizmui ir švento Dievo Įstatymo paniekimui. Šių vadovų atsakomybė už bedievybę, kuri

egzistuoja krikščioniškajame pasaulyje, yra labai didelė.

Tie patys religiniai vadovai pradėjo tvirtinti, kad visur plintantį pagedimą galima paaikinti vadinamojo „krikščioniškojo šventadienio“ išniekinimu, todėl privertus švęsti sekmadienį galima pakelti visuomenės dorovę. Tokie pareiškimai ypač dažnai daromi Amerikoje, kurioje mokymas apie tikrąją poilsio dieną - šabo dieną - buvo

skelbiamas plačiausiai. Čia veikla už blaivybę, viena žymiausių ir svarbiausių dorovinių reformų, dažnai derinama su judėjimu už sekmadienio šventimą.

Pastarojo gynėjai vaizduoja save dirbančius visuomenės labui, o tuos, kurie atsisako prie jų prisijungti, apšaukia blaivybės ir reformos priešais. tačiau faktas, kad judėjimas už klaidingo mokymo įtvirtinimą yra persipynęs su naudinga veikla, nėra argumentas klaidingo mokymo naudai.

Galime slėpti nuodus,
sumaišydami juos su sveiku
maistu, bet nuo to jų savybės
nepasikeis. nuodai taps žymiai
pavojaingesni, nes tikėtina, kad
žmonės juos paims neįtardami
nieko blogo. tai vienas iš šėtono
naudojamų būdų - į tiesą
įmaišyti melo raugą, kad jis
atrodytų įtikinamai. Judėjimo
už sekmadienio šventimą
vadovai gali ginti reformas,
kurios žmonėms yra būtinos, ir
principus, kurie visiškai
atitinka Bibliją, tačiau kai
keliami reikalavimai, kurie

prieštarauja Dievo Įstatymui, Jo tarnai negali prie jų prisijungti. Neįmanoma pateisinti tų, kurie niekais verčia Dievo įsakymus dėl žmonių priesakų.

Remdamasis dviem didžiaisiais klaidingais mokymais - apie sielos nemirtingumą ir sekmadienio šventumą, - šėtonas suvedžioja ir apgauna žmones. Pirmasis mokymas yra spiritizmo pagrindas, antrasis susijęs su Roma abipuse simpatija. Jungtinių Valstijų

protestantai pirmieji išties
ranką per bedugnę, kad
paduotų ją spiritizmui, jie išties
rankas virš prarajos, kad
paspaustų jas Romos valdžiai.
Ir šios trilypės sąjungos
veikiama šalis, pamindama
sąžinės teises, seks Romos
pėdomis.

Tiksliausiai pamėgdžiodamas
šiandieninę vadinamąją
krikščionybę, spiritizmas
sugeba apgaudinėti žmones ir
įvilioti juos į pinkles. Pats

šėtonas prisiderino prie šių
dieuų tvarkos ir papročių. Jis
pasirodys apsimetęs šviesos
angelu. Panaudodamas
spiritizmą, jis darys stebuklus,
gydys ligonius ir rodys daug
nepaneigtinų antgamtinių
reiškinių. Kai spiritistai
apsimes, jog tiki Biblija ir gerbia
Bažnyčios institucijas, jų darbas
bus palaikytas dieviškosios
jėgos apraiška.

Riba, skirianti vadinamuosius
krikščionis ir bedievius, vos

ižiūrima. Bažnyčios nariai mėgsta tą patį, ką ir pasaulis, jie pasiruošę susijungti. Šetonas nusprendžia suvienyti juos ir dar labiau sustiprinti savo pozicijas, įtraukdamas visus į spiritizmo gretas. Katalikus, besigiriančius stebuklais kaip tikrosios Bažnyčios skiriamuoju ženklu, lengvai apgaus ši stebukladarė jėga. Bus suklaidinti ir protestantai, paniekinę tiesos skydą. Tiek katalikai, tiek protestantai, tiek pasauliečiai vienodai pripažins pamaldumo išraišką, neturinčią

jokios galios. šioje vienybėje jie
ižvelgs milžinišką judėjimą už
pasaulio atsivertimą ir ilgai
lauktos tūkstantmetės
karalystės pradžia.

pasinaudodamas spiritizmu,
šetonas pasirodo kaip visos
žmonijos geradarys. Jis gydo
ligas ir bando įteigti naują
pažangesnį religinį tikėjimą,
nors tuo pat metu dirba savo
naikinantį darbą. jo gundymai
pražudo daugybę žmonių.
Nesaikingumas atima

žmonėms protą - pasekmės:
nuolaidžiavimas kūno
geismams, rietenos ir kraujo
praliejimas. Šėtonas mėgaujasi
karais, nes pastarieji sužadina
žemiausias sielos aistras ir
amžinai pražudo savo aukas,
paskendusias blogyje ir
susitepusias krauju. Jo tikslas -
kurstyti karus tarp tautų, kad
atitrauktų žmonių mintis nuo
pasiruošimo sutikti Dievo
teismo dieną.

Šėtonas veikia pasinaudodamas gamtos stichija, kad pjautų nepasiruošusių širdžių derlių. Jis ištyrinėjo gamtos paslaptis ir visomis jėgomis stengiasi valdyti stichiją tiek, kiek leidžia Dievas. Kai jam buvo leista kankinti Jobą, greitai buvo sunaikintos bandos ir kaimenės, tarnai, namai, vaikai, vos tik praslinkusią negandą akimirksniu sekė kita. Tik Dievas apsaugoja savo kūrinius ir gina juos nuo naikintojo jėgos. Bet krikščioniškasis pasaulis paniekino Jehovos

Įstatymą. Viešpats pasielgs teisingai, padarydamas tai, ką anksčiau skelbė atliksiąs, - Jis atitrauks savo palaimas nuo žemės, daugiau nesaugos ir nesirūpins tais, kurie maištauja prieš Jo Įstatymą bei moko ar verčia kitus daryti tą patį. šėtonas valdo visus, kurių Dievas ypatingai nesaugo. Kai kuriems piktasis padės ir bus maloningas, kad pasiektų savo tikslus. Kitiems jis atneš vargus ir skatins žmones patikėti, kad visų nelaimių ir sielvartų priežastis yra Dievas.

šėtonas, pasirodydamas
žmonėms kaip puikus
gydytojas, galintis išgydyti
visas negalias, neš ligas ir
nelaimes, kol didžiuliai miestai
bus nuniokoti ir paversti
griuvėsiais. Jis tai daro net
dabar. šėtonas rodo savo jėgą
tūkstančiu įvairiausių būdų:
sukeldamas avarijas ir
nelaimingus atsitikimus
sausumoje bei jūroje, didelius
gaisrus, nuožmius uraganus ir
smarkias krušas, audras,

potvynius, ciklonus,
milžiniškas bangas ir žemės
drebėjimus. jis sunaikina
nokstantį derlių ir užleidžia
badą bei nelaimes. jis užteršia
orą mirtina infekcija - ir
tūkstančiai žūsta nuo
epidemijų. Jos kartojasi vis
dažniau ir dažniau, kaskart
darosi pražūtingesnės. Mirtis
tyko ir žmogaus, ir gyvulio.
„Kraštas liūdi ir vysta, pasaulis
nuleido galvą ir nyksta;
geriausi tautos žmonės krinta
prapultin. Žemė suteršta joje
gyvenančiųjų, nes jie nesilaikė

įstatymų, pažeidė įstatus,
sulaužė amžinąją Sandorą.”

(Izaijo 24, 4-5)

Vėliau didysis apgavikas
įtikinės žmones, kad visų šių
bėdų priežastis yra tie, kurie
tarnauja Dievui. Tie, kurie
sukelia Dangaus
nepasitenkinimą dėl visų
sunkumų ir vargų, apkaltins
tuos, kurių klusnumas Dievo
įsakymams yra nuolatinis
pažeidėjų priekaištas. Bus
paskelbta, kad žmonės,

nešvędami sekmadienio,
įžeidžia Dievą, kad ši nuodėmė
atnešė nelaimės, kurios
nesibaigs tol, kol žmonės nebus
griežtai priversti laikytis
sekmadienio šventimo
įsakymo. Bus tvirtinama, jog
tie, kurie laikosi ketvirtojo
Dievo įsakymo ir nešvenčia
sekmadienio, drumsčia žmonių
ramybę, trukdo Dievo malonei
išsilieti kitiems ir užkerta kelią į
žemišką gerovę. Kaltinimas,
senovėje iškeltas Dievo tarnui,
bus pakartotas dėl tokių pačių
priežasčių: „Pamatęs Eliją

Ahabas tarė jam: ‘Ar tai tu, kuris vargini Izraelį?’ - ‘Ne aš Izraelį varginau, - atsikirto Elijas, - bet tu ir tavo tėvo namai, nes atmetėte VIEŠPATIES įsakymus ir ėjote paskui Baalą.’” (1 Karalių 18, 17-18) Neteisingais kaltinimais sukėlė žmonių pyktį, jie įtikins žmones pasielgti su Dievo pasiuntiniais panašiai, kaip atpuolęs Izraelis pasielgė su pranašu Eliju.

Stebukladarė jėga, pasireiškusi spiritizmu, darys poveikį tiems, kurie nusprendė labiau klausyti Dievo, o ne žmonių. Mediumai paskelbs, jog Dievas juos siuntė įtikinti nešvenčiančius sekmadienio žmones, kad jie klysta, ir tvirtins, jog šalies įstatymams reikia paklusti taip pat kaip Dievo Įstatymui. Jie sielosis dėl nedorybių pasaulyje, bet remis religijos mokytojus, liudijančius, jog dorovės smukimą sukėlė sekmadienio paniekimas. Visi, kurie atsisakys pripažinti

šį liudijimą, užsitrauks didžiulę rūstybę.

Šetono politika šiame paskutiniame susidūrime su Dievo tauta išlieka tokia pati, kokia buvo didžiosios kovos danguje pradžioje. Apsimetęs, jog stengiasi sustiprinti Dievo valdžią, jis slapta stengėsi ją nuversti. Viskuo, ką darė pats, jis apkaltino ištikimus angelus. Ta pačia apgaulinga politika yra paženklinta Romos bažnyčios istorija. Ji vaizduojasi

veikianti kaip Dangaus
vietininkė, nors siekia iškelti
save virš Dievo ir pakeisti jo
Įstatymą. tie, kurie mirė dėl
ištikimybės Evangelijai, valdant
romai, buvo apšaukti
piktadariais ir apkaltinti ryšiais
su šėtonu. Buvo panaudotos
visos įmanomos priemonės,
kad užtrauktų jiems gėdą ir
paverstų liudytojų akivaizdoje
(ir netgi sau patiems atrodytų)
niekingais nusikaltėliais. taip
bus ir mūsų laikais. siekdamas
sunaikinti tuos, kurie gerbia
Dievo Įstatymą, šėtonas

stengsis, kad jie būtų apkaltinti kaip įstatymų laužytojai, kaip žmonės, įžeidinėjantys Dievą ir užtraukiantys bausmes visam pasauliui.

Dievas niekada nedaro spaudimo žmogaus valiai ir sąžinei, tačiau šėtonas nuolat tikisi prievarta ir žiaurumu užvaldyti tuos, kurių negali kitaip suvedžioti.

panaudodamas gąsdinimus ir prievartą, jis stengiasi užvaldyti žmogaus sąžinę ir užsitarnauti

sau pagarbą. siekdamas savo
tikslų, jis naudojasi religine ir
pasaulietine valdžia,
skatindamas leisti žmonių
įstatymus, priešingus Dievo
Įstatymui.

tie, kurie gerbia biblinę šabo
dieną, bus apšaukti įstatymo ir
tvarkos priešais, laužančiais
visuomenės moralės normas,
keliančiais anarchiją, nešančiais
pagedimą, užtraukiančiais
žemei Dievo bausmes. jų ryžtas
gyventi pagal širdies balsą bus

laikomas užsispyrimu,
nenuolaidumu ir valdžios
negerbimu. juos kaltins
nelojalumu vyriausybei.
Dvasininkai, kurie neigia, jog
Dievo Įstatymas yra
privalomas, iš sakyklų skelbs
apie pareigą paklusti civilinei
valdžiai, kaip Dievo nustatytai.
Įstatymų leidėjai ir teismai
apšmeiš, pasmerks ir nuteis
žmones, kurie laikosi Dievo
įsakymų. jų žodžiams bus
suteikiama neteisinga prasmė,
bus aiškinama, kad jų elgesio
motyvai patys blogiausi.

Atmesdamos aiškius Biblijos argumentus, remiančius Dievo Įstatymą, protestantų Bažnyčios stengsis nutildyti tuos, kurių tikėjimo negalėjo pakirsti biblija. šios bažnyčios užsimerkia prieš faktą, kad pasuko krikščioniškam pasauliui nepaklususių žmonių persekiojimo keliu, jie pripažįsta popiežiaus „šabo dienos“ - sek-madienio - keliamus reikalavimus.

Aukštieji Bažnyčios dvasininkai
susivienys su aukštais
valdininkais, kad papirktų,
įtikintų ar priverstų visus
visuomenės sluoksnius švęsti
sekmadienį. Dieviškojo
autoriteto trūkumą užpildys
žiaurūs įstatymai. Politikų
korupcija slopina meilę
teisingumui ir pagarbą tiesai.
Laisvojoje Amerikoje įstatymų
leidėjai ir valdžios vyrai,
norėdami užsitikrinti
visuomenės palankumą, paklus
populiariausiam reikalavimui
išleisti įstatymą, verčiantį švęsti

sekmadienį. Nebus paisoma sąžinės laisvės, kuri įgyta tokia brangia kaina. Mes pamatysime, kad netrukus įvyksiančioje kovoje išsipildys pranašo žodžiai: „Ir įnirto slibinas prieš moterį, ir metėsi kautis su kitais jos palikuonimis, kurie laikosi Dievo įsakymų ir saugoja Jėzaus liudijimą.“ (Apreiškimo 12, 17)

37. Biblija - Patikima Apsauga

„Jei žmonės jums sakys:
'Kreipkitės į veles ir būrejus,
kurie šnabžda ir dūsauja! Argi
neturėtų tauta atsiklausti savo
dievų, tartis su mirusiaisiais dėl
gyvųjų mokymo ir liudijimo?' -
be abejo, taip kalbantieji
neregės ausros!” (Izaijo 8, 19-20;
kt. vert.: „Jei jums sako:
'Klauskite mirusiųjų dvasių
iššaukėjus ir būrejus, kurie
jums murma ir šnibžda.' Argi
tauta neturėtų klausti savo

Dievo? Argi reikia klausti mirusiųjų gyvųjų reikalais? Kreipkitės į Įstatymą ir apreiškimą. Jeigu jie taip nesako, nėra juose šviesos.“ J Dievo tauta turi vadovautis Šventuoju Raštu kaip vienintele apsauga nuo netikrų mokytojų ir apgaulingos tamsos dvasių jėgos. Šėtonas naudoja kiekvieną įmanomą būdą sutrukdyti žmonėms pažinti Bibliją, nes ji aiškiai atskleidžia jo apgavystes. Kiekvieną kartą, atnaujinant Dievo darbą, blogio kunigaikštis ima veikti vis

smarkiau. Dabar jis kaupia jėgas baigiamajam mūšiui su Kristumi ir Jo sekėjais. Greitai mes susidursime su paskutine didele apgavyste. Prieš mūsų akis antikristas darys savo stebuklus. Klastotė bus tokia panaši į tiesą, kad be Šventojo Rašto bus neįmanoma jos atskirti. Todėl Biblijos liudijimais būtina tikrinti kiekvieną pareiškimą ir kiekvieną stebuklą.

Besistengiantieji paklusti visiems Dievo įsakymams sulauks pasipriešinimo ir užsitrauks pajuoką. Padėti jiems atsilaikyti gali tik Dievas. Kad ištvirtų būsimus išbandymus, jie turi suprasti Dievo valią, atskleistą jo Žodyje. jie gerbia Dievą, nes teisingai suvokia jo charakterį, valdymą bei tikslus, vadovaujasi jais gyvenime. paskutinėje didžiojoje kovoje išliks tik tie, kurie yra praturtinę savo mąstymą biblijos tiesomis. Kiekviena

siela turės atidžiai patikrinti
save: ar aš privalau Dievo
klausyti labiau negu žmonių.
lemiama valanda yra labai arti.
Ar mes tvirtai stovime ant
nekintančio Dievo Žodžio
uolos? Ar mes pasiruošę išlikti
tvirti gindami Dievo įsakymus
ir jėzaus tikėjimą?

Kai išgelbėtojas prieš
nukryžiavimą aiškino savo
apaštalams, jog jis turės būti
nužudytas ir vėl keltis iš kapo,
norėdamas, kad jo žodžiai

labiau paveiktų mokinių
sąmonę ir širdis, dalyvavo ir
angelai. tačiau apaštalai tikėjosi
patys išsivaduoti iš romėnų
jungo ir negalėjo pakešti
minties, kad tas, į kurį jie dėjo
visas viltis, turės gėdingai mirti.
Žodžiams, kuriuos jie turėjo
prisiminti, nebuvo vietos jų
mintyse, ir atėjęs išbandymo
metas juos užklupo
nepasiruošusius. jėzaus mirtis
visiškai sugriovė jų viltis, tarsi
jis nebūtų jų įspėjęs iš anksto.
todėl ir pranašystės mums taip
pat aiškiai atskleidžia ateitį,

kaip aiškiai apaštalams ją
atskleidė Kristaus žodžiai.

Aiškiai parodyti įvykiai, kurie
siejasi su malonės laiko pabaiga
ir pasiruošimu nelaimės metui.

bet dauguma nesupranta šių
svarbių tiesų, tarsi jos niekada
nebūtų atskleistos. šėtonas budi
ir stengiasi išdildyti bet kokią
užuominą apie tiesą, kuri
galėtų žmones pamokyti
išgelbėjimui, todėl nelaimės
metas užklups juos
nepasiruošusius.

siųsdamas žmonėms tokius svarbius įspėjimus, Dievas perduoda juos per šventuosius angelus, lekiančius dangaus viduriu ir reikalauja, kad kiekvienas žmogus, apdovanotas sugebėjimu mąstyti, atkreiptų dėmesį į šias žinias. siaubingos bausmės, skirtos garbinantiems žvėrį ir jo atvaizdą (žr. Apreiškimo 14, 9-11), turėtų paskatinti visus kruopščiai tyrinėti pranašystes, kad sužinotų, kas yra žvėries ženklas ir kaip jo išvengti. bet dauguma žmonių, nenorėdami

girdėti tiesos, užsikimšo ausis ir griebėsi prasimanymų.

Apaštalas paulius, apžvelgdamas paskutines ateities dienas, skelbė: „Ateis toks laikas, kai žmonės nebepakęs sveiko mokslo.“ (2 Timotiejui 4,3) tas laikas jau tikrai atėjo. Daugelis nenori girdėti biblijos tiesų, nes jos prieštarauja nuodėmingos, pasaulį mylinčios širdies norams. šėtonas pakiša apgaulės, kurios žmonėms patinka.

Tačiau Dievas žemėje turi tautą, kuri remsis Biblija ir vien tik ja viena kaip vieninteliu visų mokymų ir reformų pagrindu. Jokia išsilavinusių žmonių nuomonė, jokios mokslinės išvados, joks tikėjimo išpažinimas, jokie gausūs ir prieštaringi įvairių Bažnyčių susirinkimų nutarimai, joks daugumos balsas, - nei pavieniui, nei kartu negali būti laikomi kokio nors religinio klausimo įrodymu. Prieš

pripažindami bet kokį mokymą
ar priesaką, mes turime
reikalauti aiškaus patvirtinimo:
„Taip sako Viešpats.“

šėtonas nuolat stengiasi
nukreipti žmonių dėmesį nuo
Dievo į žmogų. Jis skatina
žmones žvelgti į vyskopus,
pastorius, teologijos profesorius
kaip į savo orientyrus, o ne
tyrinėti Šventąjį Raštą, iš kurio
sužinotų savo pareigas. Tada,
užvaldęs vadovų mąstymą, jis

gali veikti pagal savo valią
daugybę žmonių.

Kai Kristus atėjo, kad paskelbtų
žodžius, teikiančius gyvybę,
paprasti žmonės su džiaugsmu
Jo klausėsi. Daugelis žmonių,
net dauguma kunigų ir
vyresniųjų įtikėjo. Bet aukštieji
kunigai ir tautos seniūnai
ryžtingai pasmerkė ir atmetė Jo
mokymus. Nors visos jų
pastangos apkaltinti Jį buvo
nevaisingos, nors jie negalėjo
pajusti dieviškosios jėgos

poveikio ir įžvelgti išminties,
slypinčios Jo žodžiuose, jie jau
iš anksto buvo nusistatę prieš
Jį. Kad nebūtų priversti tapti Jo
mokiniais, jie atmetė
aiškiausius įrodymus, kurie
patvirtina, kad Jis yra Mesijas.
Šie Jėzaus priešininkai buvo
žmonės, kuriuos tauta nuo
vaikystės buvo išmokyta gerbti
ir kurių autoritetui ji buvo
įpratusi besąlygiškai lenktis.
Žmonės klausė, kodėl mūsų
seniūnai ir mokyti Rašto
žinovai netiki Jėzumi? Ar šie
dievobaimingi žmonės nebūtų

pripažinę Jo, jeigu Jis būtų Kristus? Šie mokytojai turėjo didelę įtaką žydų tautai, todėl ji atmetė savo Atpirkėją.

Dvasią, vedusią tuos kunigus ir seniūnus, rodo daugelis tariamai pamaldžių žmonių. Jie atsisako tyrinėti Šventojo Rašto liudijimus apie ypatingas tiesas, skirtas mūsų laikams. Jie kalba apie savo šalininkų skaičių, turtą ir populiarumą ir su panieka žiūri į tiesos gynėjus kaip į negausią grupę

neturtingų ir nežinomų
žmonių, išpažįstančių tikėjimą,
skiriantį juos nuo pasaulio.

Kristus numatė, kad žydų
išsklaidymas neužbaigs
neteisetos Šventojo Rašto
žinovų ir fariziejų valdžios.
šavo pranašišku žvilgsniu jis
matė išaukštintos žmogiškosios
valdžios, kuri visais amžiais
Bažnyčiai buvo itin baidus
prakeikimas, darbą siekiant
užvaldyti žmonių sąžinę. Jo
siaubingi kaltinimai Rašto

žinovams ir fariziejams, Jo
įspėjimai žmonėms nesekti šių
aklų vadovų buvo užrašyti
Šventajame Rašte kaip
perspėjimas ateinančioms
kartoms.

Romos bažnyčia suteikia teisę
aiškinti Šventąjį Raštą tik
dvasininkijai. Remiantis tuo,
kad tik dvasininkai sugeba
aiškinti Dievo Žodį, iš paprastų
žmonių buvo atimtas tiesos
Žodis. Nors Reformacija
sugrąžino Bibliją žmonėms, bet

tas pats Romos iškeltas
principas daugelį protestantų
sulaiko nuo savarankiško
Biblijos tyrinėjimo. Žmonės yra
mokomi pripažinti Biblijos
mokymus, bet tik
interpretuotus Bažnyčios. Todėl
tūkstančiai - nors kai kurios
tiesos aiškiai atskleistos
Šventajame Rašte, - neišdrįsta
pripažinti nieko, kas
prieštarautų jų įsitikinimams ar
nustatytam jų Bažnyčios
mokymui.

Nepaisydami to, kad Biblija pilna perspėjimų apie netikrus mokytojus, vis dėlto daugelis pasiruošę patikėti savo sielas dvasininkijai. Šiandien yra tūkstančiai tokių „religijos profesorių“, negalinčių paaiškinti esminių išpažįstamo tikėjimo klausimų kitaip nei juos mokė jų religijos vadovai. Jie beveik nekreipia dėmesio į Išgelbėtojo mokymus, tačiau akiai pasitiki kunigų žodžiais. Nejaugi dvasininkai neklysta? Kaip galime patikėti jiems savo sielas, jeigu tyrinėdami Dievo

Žodį neįsitikinome, jog jie yra šviesos skleidėjai. Daugeliui pristinga moralinės drąsos išsukti iš pasaulio praminto kelio, ir jie paseka mokytų žmonių pėdomis. Nenorėdami tyrinėti Šventojo Rašto patys, jie nueina klystkeliais be jokios vilties iš ten ištrūkti. Jie mato, kad Biblijoje aiškiai atskleista tiesa apie šį laikotarpį, jie jaučia Šventosios Dvasios, lydiančios šiuos pareiškimus, veikimą, ir vis dėlto leidžia dvasininkijai nugręžti juos nuo šviesos. Nors protas ir sąžinė yra įsitikinę

tiesa, šios apgautos širdys
neišdrįsta galvoti kitaip negu jų
dvasininkai. Neturėdami savo
nuomonės, amžinuosius
interesus jie aukoja sekdami
kitų netikėjimu, išdidumu ir
išankstiniu nusistatymu.

Yra daug būdų, kuriais šėtonas
naudojasi, kad jo paveikti
žmonės įtrauktų į tinklą kitus,
supančiotų ir padarytų juos
belaisviais. Daugelį jis „suima“,
skatindamas juos švelniai, su
meile prisirišti prie tų, kurie yra

Kristaus kryžiaus priešai.
Nesvarbu, koks tai prisirišimas
- prie tėvų, vaikų, sutuoktinių
ar draugų - pasekmės yra tos
pačios. Tiesos priešininkai
sukaupia jėgas, kad galėtų
valdyti kitų sąžinę, o jų
valdomos sielos neturi
pakankamai drąsos ir
savarankiškumo, kad paklustų
savo pačių pareigos jausmui.

Tiesa ir Dievo šlovė yra
neatskiriami dalykai. Dabar, kai
Biblija yra mums prieinama,

mes negalime tuo pačiu metu
garbinti Dievą ir laikytis
klaidingų nuomonių. Daugelis
tvirtina, kad nesvarbu, kuo
žmogus tiki, jei tik gyvena
teisingai. Tačiau tikėjimas
formuoja gyvenimo būdą. Jei
tiesa ir šviesa mums yra
pasiekiamos, bet mes
nesistengiame pasinaudoti teise
išgirsti ir suprasti tiesą, iš
tikrųjų ją atmetame ir vietoj
šviesos pasirenkame tamsą.

„Žmogui jo kelias gali atrodyti teisingas, bet galų gale jis nuveda į mirtį.“ (Patarlių 16, 25) Dėl paklydimų ir nuodėmių negalima teisintis nežinojimu, nes yra visos galimybės sužinoti Dievo valią.

Keliaudamas žmogus prieina vietą, kur kelias išsišakoja, ten jis mato rodyklę, rodančią, kur veda kiekvienas iš kelių. Jeigu jis nepaisys šios rodyklės ir pasirinks kelią, kuris jam atrodo teisingas, tikėtina, kad jis pasuks klaidingu keliu, nors

jį ir vestų nuoširdus
įsitikinimas savo teisumu.

Dievas davė mums savo Žodį,
kad susipažintume su Jo
mokymais ir patys sužinotume
tai, ko Jis reikalauja iš mūsų.
Kai Įstatymo mokytojas priėjo
prie Jėzaus klausdamas: „Kaž
turiu daryti, kad laimėčiau
amžinąjį gyvenimą?“,
Išgelbėtojas atkreipė jo dėmesį į
Šventąjį Raštą, sakydamas: „O
kas parašyta Įstatyme? Kaip
skaitai?“ Nežinojimu nebus

pateisintas nei jaunas, nei senas; nežinojimas neatleis jų nuo bausmės už nusižengimą Dievo Įstatymui, nes jie turi patikimą šio Įstatymo liudijimą, jame išdėstytus principus ir reikalavimus. Nepakanka gerų norų, nepakanka daryti tik tai, kas atrodo teisinga arba ką dvasininkas nurodo esant teisinga. Sielos išgelbėjimas kabo ant plauko, todėl kiekvienas pats turi tyrinėti Šventąjį Raštą. Nors žmogaus įsitikinimai tvirti, nors jis pasitiki savo kunigu, bet

gyvenime jis negali remtis žemiškais autoritetais. Žmogus turi schema, kurioje pažymėti visi kelio ženklai, kurie veda į dangų, todėl jam nieko nereikia spėlioti.

Pirmoji ir didžiausia mąstančios būtybės pareiga - iš Šventojo Rašto sužinoti, kas yra tiesa, eiti jos šviesoje ir drąsinti kitus sekti šiuo pavyzdžiu.

Diena iš dienos mes turėtume kruopščiai ir atidžiai tyrinėti Bibliją, pasverdami kiekvieną

mintį ir lygindami vieną Rašto vietą su kita. Dievo padedami mes turime formuoti savo pažiūras, nes atsakyti prieš Dievą turėsime patys.

Aiškiausiai atskleistas Biblijoje tiesas mokytį žmonės apgaubė tamsa ir abejonėmis. Jie, manantys esą labai išmintingi, moko, kad Šventojo Rašto mistinės, paslaptingos, dvasinės prasmės neįmanoma perduoti žmonių kalba. Šie žmonės yra netikri mokytojai.

Tokiems Jėzus skelbė: „[...] neišmanote nei Raštų, nei Dievo galybės.” (Morkaus 12, 24) Biblijos kalba turi būti aiškinama tiesiogine prasme, išskyrus tuos atvejus, kai naudojami simboliai ar įvaizdžiai. Kristus pažadėjo: „Kas nori vykdyti Jo valią, supras, ar tas mokslas iš Dievo.” (Jono 7, 17) Jei žmonės priimtų Bibliją tokią, kokia ji yra, jei nebūtų netikrų mokytojų, iškreipiančių ir supainiojančių mąstymą, tai būtų atliktas darbas, kuris

suteiktų angelams džiaugsmo ir
į Kristaus kaimenę atvestų
tūkstančių tūkstančius dabar
klajojančius klystkeliais.

Tyrinėdami Šventąjį Raštą mes
turime įtempti visas jėgas ir
užsibrėžti tikslą suvokti
paslaptis Dievo ketinimus
tiek, kiek tai yra leidžiama
mirtingiesiems. Ir vis dėlto
neturėtume pamiršti, kad
tyrinėti Bibliją reikia su
vaikišku nuolankumu ir
patiklumu - tikraja mokinio

dvasia. Šventojo Rašto sunkumų neįmanoma įveikti naudojantis tokiais pačiais būdais, kurie taikomi sprendžiant filosofines problemas. Mes turėtume pradėti tyrinėti Bibliją ne pasitikėdami savimi, taip dauguma žengia į mokslą, bet melsdamiesi, suvokdami priklausomybę nuo Dievo ir nuoširdžiai norėdami sužinoti Jo valią. Mes turime ateiti kupini nuolankios ir pažinimo trokštančios dvasios, kad pasisemtume žinių iš didžiojo

AŠ ESU. Priešingu atveju
piktieji angelai taip užtemdys
mūsų protą ir užkietins širdis,
kad tiesa mūsų nepaveiks.

Didelė Šventojo Rašto dalis,
kurią mokyti žmonės laiko
paslaptimi arba praleidžia kaip
mažai reikšmingą, yra kupina
paguodos ir pamokymų tam,
kuris mokosi Kristaus
mokykloje. Dauguma teologų
nesupranta Dievo Žodžio dėl
vienintelės priežasties - jie
užsimerkia prieš tiesas, kurių

nenori vykdyti. Biblijos tiesos suvokimas priklauso ne tiek nuo žmogaus intelekto, kiek nuo nuoširdžių ketinimų siekti vieno tikslo ir karšto troškimo įgyti teisumą.

Niekada netyrinėkite Biblijos be maldos. Vien tik Šventoji Dvasia gali paskatinti mus pajusti, kokie svarbūs yra tie lengvai suprantami dalykai, arba sulaikyti nuo klaidingo sunkiai suprantamų tiesų išsiaiškinimo. Tai dangaus

angelų pareiga - paruošti
žmogaus širdį suvokti Dievo
Žodį taip, kad jo grožis
sužavėtų mus, jo perspėjimai
patartų mums, jo pažadai
atgaivintų ir stiprintų mus.
Psalmininko prašymas turėtų
tapti mūsų prašymu: „Atmerk
man akis, kad galėčiau suprasti
Tavo Įstatymo nuostabius
vaisius.“ (Psalmė 119, 18)
Gundymai dažnai atrodo
nenugalimi, nes apleidęs malda
ir Biblijos tyrinėjimą, gundomas
žmogus sunkiai prisimena
Dievo pažadus ir pasitinka

šėtoną neapsiginklavęs Biblijos
ginklais. Tačiau angelai sergsti
tuos, kurie trokšta išmokti
dieviškųjų dalykų, ir, iškilus
būtinybei, jie atsimins tas tiesas,
kurių jiems reikia. Viešpats
„ateis kaip upės sraunuma,
genama VIEŠPATIES vėjo.“
(Izaijo 59, 19)

Jėzus pažadėjo savo
mokiniam: „O Globėjas -
Šventoji Dvasia, kurį Mano
vardu Tėvas atsiųs, - Jis
išmokys jus visko, ir viską

primins, ką esu jums pasakęs.”
(Jono 14, 26) Kad pavojaus
metu Dievo Dvasia galėtų
priminti mums Kristaus
mokymus, pirmiausia turime
būti juos išmokę ir saugoti savo
atmintyje. „Branginu širdyje
Tavo Žodį, - sako Dovydas, -
kad Tau nenusidėčiau.”
(Psalmė 119, 11)

Visi, branginantys amžinuosius
interesus, turi saugotis abejonių
puolimo. Bus pasikėsinta į
pačius tiesos pamatus.

Neįmanoma išvengti
šiuolaikinės bedievybės
sarkazmo, sąmoningo
klaidinimo ir gudravimo,
apgaulingų ir pražūtingų jos
mokymų. Šetonas savo
gundymus pritaiko visiems.
Bemokslis jis užgriūna
patyčiomis ir pašaipomis, tuo
tarpu išsilavinusius žmones
pasitinka moksliniais
argumentais ir filosofiniu
mąstymu, tačiau abiem atvejais
vienodai norima sukelti
nepasitikėjimą biblija ar
panieką jai. Netgi jaunimas,

mažai turintis patirties, drįsta
abejoti pagrindiniais
krikščionybės principais. toks
silpnas jaunimo tikėjimas turi
įtakos kitiems. Daugelį šėtonas
paskatino šaipytis iš tėvų
tikėjimo ir „įžeidinėti malonės
Dvasią.“ (Hebrajams 10, 29)
Daugeliui pasižadėjusių
gyventi Dievo garbei ir
pasaulio palaimai bjauri
netikėjimo dvasia sugadino
gyvenimą. Visi, pasitikintys
pagyrūniškais žmogaus proto
nutarimais ir įsivaizduojantys,
kad jie gali išaiškinti

dieviškąsias paslaptis ir
pasiekti tiesą be Dievo išminties
pagalbos, įsipainioja į šėtono
pinkles.

Mes gyvename iškilmingiausiu
šio pasaulio istoriniu
laikotarpiu. Žemės gyventojų
likimas yra beveik nuspręstas.
MŪSU pačių ateities gerovė ir
kitų žmonių išgelbėjimas
priklauso nuo kelio, kurį
renkamės dabar. Reikia, kad
mums vadovautų tiesos Dvasia.
Kiekvienas Kristaus sekėjas

turėtų nuoširdžiai paklausti:
„Viešpatie, ką turiu daryti?“
Mes turime nusižeminti prieš
Viešpatį, pasninkauti, melstis ir
gerai apmąstyti jo žodžius,
ypač tuos, kurie skirti teismo
scenoms. Mes turime stengtis
įsigyti gilią ir gyvą dieviškųjų
dalykų patirtį jau dabar. mes
neturime praleisti nė akimirkos.
Aplink mus vyksta gyvybiškai
svarbūs įvykiai. Mes gyvename
šėtono užburtoje žemėje. Dievo
sargybiniai, nemiegokite!
priešas tykoja arti, laukdamas,
kol jūs nusilpsite ir užsnūsite,

kad galėtų užpulti jus, ir jūs taptumėte jo aukomis.

Dauguma apsigaua,
neteisingai suvokdami savo
tikrąją padėtį Dievo akyse. jie
džiaugiasi, kad nepadarė nieko
blogo ir pamiršta gerus bei
kilnius darbus, kurių Dievas iš
jų reikalauja, o jie nesistengė
daryti. nepakanka būti
medžiais Dievo sode. jie turi
pateisinti jo viltis, duoti vaisių.
Viešpats mano, kad žmonės yra
atsakingi už tai, kad nepadarė

tiek gero, kiek galėjo padaryti stiprinami jo malonės. Dangaus knygoose jie pažymėti kaip bevaisiai žemės medžiai. bet šių žmonių padėtis nėra visiškai beviltiška. Kartu su tais, kurie paniekino jo gailestingumą ir piktnaudžiavo jo malone, didelės kantrybės ir meilės širdis vis dėlto prašo: „‘pabusk, kuris miegi, kelkis iš numirusių, ir apšvies tave Kristus.’ todėl rūpestingai žiūrėkite, kaip jūs elgiatės, kad nebūtumėte tartum neišmanėliai, bet kaip

išmintingi, gerai naudojantys
laiką, nes dienos yra piktos.”
(Efeziečiams 5, 14-16)

Atėjus išbandymų metui,
išaiškės visi, kuriems Dievo
Žodis buvo gyvenimo principas
ir taisyklė. Vasarą mes
nepastebime skirtumų tarp
visžalių ir rudenį
nukrintančiais lapais medžių.
Bet užėjus žiemos vėtroms,
visada žaliuojantys medžiai
nesikeičia, o kiti netekę lapų
apsinuogina. Taip ir dabar

negalima atskirti tikrojo ir Dievui neištikimo krikščionio. Bet laikas, kai skirtumas bus aiškiai matomas, jau arti. Kai sukils priešininkai, vėl įsiviešpataus fanatizmas ir nepakantumas, įsiliepsnos persekiojimai - veidmainiai bei abejojantys susvyruos ir atsisakys savo tikėjimo. Tačiau tikrasis krikščionis stovės tvirtas kaip uola - jo tikėjimas bus stipresnis, jo viltis - šviesesnė negu geriausiomis dienomis.

Psalmininkas sako: „[...] Tavo įsakai - mano užsiėmimas. [...] Iš Tavo įsakų įgyju išminties, todėl nekenčiu jokio sukto kelio.” (Psalmė 119, 99. 104)

„Laimingas žmogus, kuris išmintį randa. Toks žmogus - tarsi medis, pasodintas prie vandens, leidžiantis savo šaknis srovės link, nebijantis kaitros, kai ji užeina; jo lapai nuolat žaliuoja, nepabūgsta sausros

metų, nenustoja duoti vaisių.”
(Patarlių 3,13; Jeremijo 17, 8)

38. Paskutinis Įspėjimas

„Paskui aš išvydau kitą angelą, nužengiantį iš dangaus ir turintį didžią galybę. Žemė nušvito nuo jo skaistumo. o jis šaukė skambiu balsu: ‘Krito, krito didžioji Babelė! ji pavirto demonų buveine, visų netyrųjų dvasių pastoge, visokių nešvarių ir nekenčiamų paukščių landyne. [...]’ ir išgirdau iš dangaus kitą balsą, skelbiantį: ‘išeik iš Babelės, mano tauta, kad nedalyvautum

jos nuodėmėse ir nepatirtum jos negandų!” (Apreiškimo 18, 1-2. 4) Šis biblijos tekstas nurodo ateities laiką, kai žinia apie Babelės kritimą, kuri skelbė Antrasis angelas iš Apreiškimo knygos (14, 8), bus pakartota. Šie žodžiai pabrėžia įvairių Babelę sudarančių konfesijų sugedimą, padidėjusį nuo 1844 metų vasaros, kai ši žinia buvo paskelbta pirmą kartą. Jie apibūdina siaubingą religinio pasaulio padėtį. Kiekvieną kartą, atmetus tiesą, žmonių protas tampa tamsesnis, jų

širdys - kietesnės, kol pagaliau
jie suįžūlėja kaip bedieviai.
Nepaisydami Dievo
perspėjimų, jie toliau tryps
vieną iš dešimties Dievo
įsakymų, kol pagaliau pradės
persekioti žmones, šventai jo
besilaikančius. Kristus visiškai
nuvertinamas, kai
paniekinamas Jo Žodis ir Jo
tauta. Kai Bažnyčios priims
spiritizmo mokymus, bus
pašalinti visi neatgimusios
širdies apribojimai, išorinis
religijos išpažinimas bus tik
priedanga, slepianti

niekingiausią blogį. Tikėjimas spiritizmo reiškiniiais atveria duris klaidinančioms dvasioms bei demonų mokslams. Taip piktųjų angelų įtaka jaučiamą Bažnyčiose. pranašystė apie babelę skelbia: „Mat jos nuodėmės pasiekė dangų, ir Dievas prisiminė jos piktenybes.“ (Apreiškimo 18, 5) Ji pripildė savo kalčių taure, netrukus ją išstiks pražūtis. tačiau babelėje Dievas turi savo žmonių, ir anksčiau negu Jo bausmės kris ant jos, šie ištikimieji turi palikti ją, kad

nedalyvautų jos nuodėmėse ir
nepatirtų jos negandų. todėl ir
kilo judėjimas, kurį
simbolizuoja nusileidžiantis iš
dangaus angelas, savo
skaistumu apšviečiantis žemę ir
skambiu balsu skelbiantis
babelės nuodėmes. paskelbus
šią žinią, girdimas kvietimas:
„Išeik iš babelės, mano tauta!”
Si žinia kartu su trečiojo angelo
žinia ir yra paskutinis
perspėjimas žemės
gyventojams.

baisi yra pabaiga, prie kurios artėja pasaulis. Žemiškos jėgos, susijungusios kovai su Dievo įsakymais, išleis įsaką, skelbiantį, kad „visi, maži ir dideli, turtingieji ir vargdieniai, laisvieji ir vergai“ (Apreiškimo 13,16) turi laikytis bažnyčios tradicijų ir švęsti sekmadienį - netikrąją šabo dieną. Visi, kurie atsisakys paklusti, iš pradžių bus baudžiami pagal civilinius įstatymus, o galų gale bus paskelbta, kad jie nusipelno mirties. Antra vertus, Dievo Įstatymas, įskaitant ir Kūrėjo

poilsio dieną, reikalauja paklusti ir grasina dideliu Jo įniršiu, kuris išsilies ant įsakymų laužytojų.

Kai ištyrinėjame šias tiesas, tampa aišku, kad kiekvienas, kuris pamins Dievo Įstatymą, norėdamas paklusti žmonių įsakymams, priims žvėries ženklą, rodantį ištikimybę jėgai, kurią jis pasirenka vietoj Dievo. Dangaus perspėjimas byloja: „Kas garbina žvėrį ir jo atvaizdą ir priima ant savo

kaktos ar ant rankos jo ženklą,
tas turės gerti Dievo įniršio
vyno, įpilto ir neatmiešto Jo
rūstybės taureje, ir bus
kankinamas ugnimi ir siera
šventųjų angelų ir Avinėlio
akyse.” (Apreiškimo 14, 9–10)

tačiau nė vienam neteks kęsti
Dievo įniršio tol, kol neatmes
tiesos, kurią suvokė protu ir
kuri buvo įrašyta sąžinėje.
Daug yra tokių, kurie niekada
neturėjo galimybės išgirsti
tiesų, skirtų šiam laikotarpiui.

Jiems niekada nebuvo teisingai išaiškinta, kad privaloma vykdyti ketvirtąjį įsakymą. tas, kuris „perskaito, kas įrašyta kiekvienoje širdyje“, įvertina visa, kas skatina žmones vienaip ar kitaip elgtis, neleis, kad nors vienas, trokštantis sužinoti tiesą, būtų suklaidintas ir neteisingai suprastų kovos pasekmes. nereikia reikalauti, kad žmonės akiai vykdytų įsaką. Visi bus pakankamai apšviesti, kad galėtų sąmoningai apsispręsti.

Sabo diena (sabata) bus didelis ištikimybės išmėginimas, nes tai yra ta tiesos dalis, dėl kurios labiausiai ginčijamasi. paskutinį kartą išmėginant žmones bus nubrėžta riba tarp tų, kurie tarnauja Dievui, ir tų, kurie jam netarnauja. TUO tarpu, kai švenčiant netikrąją šabo dieną pagal valstybės įstatymą, priešingą ketvirtajam įsakymui, bus pripažįstama ištikimybė jėgai, kuri yra priešiška Dievui, tikrosios šabo dienos

šventimas, paklūstant Dievo
Įstatymui, bus ištikimybės
Kūrėjui įrodymas. Kai vieni
priima žymę, rodančią jos
atsidavimą žemiškoms jėgoms,
jie paženklinami žvėries
ženklų, o pasirinkę ištikimybės
dieviškajam autoritetui požymį,
paženklinti Dievo
antspaudu.

anksčiau žmonės, aiškinantys
tiesas, kurias atskleidžia
trečiojo angelo žinia, dažnai
buvo vadinami tikrais panikos

kėlėjais. jų pranašavimai, kad religinis nepakantumas įgis valdžią jungtinėse Valstijose, kad Bažnyčia susivienys su valstybe, siekdama persekioti besilaikančius Dievo įsakymų, buvo paskelbti nepagrįstais ir absurdiškais. Buvo pasipūtėliškai pareikšta, kad ši šalis niekada negali pasikeisti, ji buvo ir yra religinės laisvės gynėja. bet agitacija apie priverstinį sekmadienio šventimą vis plinta, akivaizdu, jog artinasi įvykis, dėl kurio taip ilgai buvo abejojama ir

netikima, todėl trečiojo angelo žinia turės tokį poveikį kaip niekada anksčiau.

Kiekvienai kartai Dievas siuntė savo tarnus reikšti priekaištų už nuodėmes tiek pasauliui, tiek bažnyčiai. bet žmonės trokšta sušvelninti jiems pasakytus dalykus, tyra, nepagražinta tiesa nėra priimtina. todėl daugelis reformatorių, pradėdami savo darbą, nusprendė bažnyčios ir tautos nuodėmes pulti labai

atsargiai. jie tikėjosi sugražinti žmones į biblijos mokymus, rodydami tikrojo krikščioniškojo gyvenimo pavyzdį. bet Dievo Dvasia nužengė ant jų, kaip kažkada ant pranašo Elijo, paskatindama peikti nedoro karaliaus ir atpuolusios tautos nuodėmes, ir jie ėmė skelbti aiškius Biblijos pasisakymus - mokymus, kurių pateikti nebuvo linkę. Jie buvo pastūmėti uoliai skelbti tiesą ir įspėti apie pavojų, gresiantį sieloms. Žodžius, kuriuos

Viešpats jiems įdėjo, jie tarė
nebijodami pasekmių, ir
žmonės buvo priversti išgirsti
perspėjimus.

Taip bus paskelbta Trečiojo
angelo žinia. Kai ateis laikas
skelbti ją energingiau, Viešpats
veiks per nuolankius įrankius,
vadovaudamas tiems, kurie
nusprendė jam tarnauti. Šie
darbininkai bus ruošiami
greičiau Jo Dvasiai patepant
juos negu specialiai apmokant
mokymo įstaigose. Žmonės,

atsidavę tikėjimui ir maldai,
bus priversti su šventu
užsidegimu eiti pirmyn ir
skelbti žodžius, kuriuos Dievas
jiems duoda. Babelės nuodėmės
bus atidengtos. Baisios
pasekmės, kilusios dėl to, kad
civilinė valdžia vertė laikytis
Bažnyčios tradicijų, spiritizmo
įsiveržimas, slaptas, bet greitas
popiežiaus valdžios augimas -
viskas bus atskleista ir
išaiškinta. šie rimti perspėjimai
pažadins žmones. Klausysis
tūkstančių tūkstančiai, niekada
negirdėję panašių žodžių. Jie

nustebs, išgirdę liudijimą, kad Babelė - tai Bažnyčia, puolusi dėl savo paklydimų ir nuodėmių, dėl to, kad atmetė tiesą, siųstą jai iš Dangaus. Kai žmonės eis pas savo ankstesnius mokytojus, nekantriai klausdami, ar tikrai taip yra, dvasininkai pateiks prasimanymus, pranašaus švelnesnius dalykus, kad nuslopintų jų baimę ir nuramintų prabudusią sąžinę. Kai žmonės atsisakys pasitenkinti paprasčiausiu žmogiškuoju autoritetu ir

pareikalaus aiškaus įrodymo
taip sako Viešpats, populiarius
dvasininkai, kaip ir senovės
fariziejai, pasipiktins, kad jų
autoritetu abejojama, jie
paskelbs, kad ši žinia yra
šėtono. Taip jie kurstys
nuodėmę mylinčią liaudį
burnoti ir persekioti tuos, kurie
ją skelbia.

Kai kova apims naujas sritis ir
žmonės supras, jog reikia
vykdyti niekinamą Dievo
Įstatymą, šėtonas susierzins.

Jėga, lydinti šią žinią, siutins tuos, kurie trukdo jai skliti. Dvasininkija dės tiesiog nežmoniškas pastangas, norėdama užstoti šviesą, kad ji nešviestų jų avelėms. Jai vadovaujant, jie kaip įmanydami stengsis nuslopinti diskusijas šiais gyvybiškai svarbiais klausimais. Bažnyčia kreipsis į civilinę valdžią, kad ji savo tvirta ranka padėtų. Šiame darbe popiežininkai ir protestantai vienysis. Kai priverstinė sekmadienio šventė bus vis įžūliau ir ryžtingiau

peršama, prieš besilaikančius
įsakymų žmones bus pasitelkti
įstatymai. jiems bus grasinama
piniginėmis baudomis ir
įkalinimu, kai kuriems bus
pasiūlytos įtakingos pareigos ir
kiti apdovanojimai ir
privalumai, kad paskatintų
atsižadėti savojo tikėjimo. Bet
jie tvirtai atsakys: „Remdamiesi
Dievo Žodžiu įrodykite, kur
mes klystame“, - tą patį
argumentą savo laiku išsakė
Liuteris. Tie, kurie bus
patraukti į teismą, ryžtingai
gins tiesą, kai kurie jų

besiklausantys bus paskatinti
pritarti šiai nuomonei ir laikytis
visų Dievo įsakymų. Taip
šviesa bus atnešta
tūkstančiams, kurie kitaip
nebūtų sužinoję šių tiesų.

Sąžiningas klusnumas Dievo
Žodžiui bus laikomas maištu.
Šėtono apakinti tėvai grubiai ir
žiauriai elgsis su savo tikinčiais
vaikais. Šeimininkas ar
šeimininkė engs įsakymų
besilaikantį tarną. Giminytės
ryšiai bus sutraukti. Vaikams

bus atimtos paveldėjimo teisės ir jie bus išvaryti iš namų. Taigi išsipildys apaštalo Pauliaus žodžiai: „Visi, kurie trokšta maldingai gyventi Kristuje Jėzuje, bus persekiojami.” (2 Timotiejui 3, 12) Kai tiesos gynėjai atsisakys švęsti sekmadienį kaip šabo dieną, vieni jų bus įmesti į kalėjimus, kiti ištremti, tretį laikomą vergais. Dabar visa tai žmogaus protui atrodo neįmanoma, bet tuomet, kai varžanti Dievo Dvasia bus atimta iš žmonių, jie pakliūs į šėtono rankas. Piktasis

neapkenčia dieviškųjų
priesakų, tada pradės vykti
patys keisčiausi įvykiai. Širdis
gali tapti labai žiauri, kai joje
nebelieka baimės ir meilės
Dievui.

Audrai priartėjus, dauguma tų,
kurie tikėjo Trečiojo angelo
žinia, bet nebuvo ištikimi tiesai,
nepakluso jai, atsisakys savo
pažiūrų ir įsijungs į priešininkų
gretas. Kai jie susivienys su
pasauliu ir pritarą jo dvasiai, jų
požiūriai įvairiais klausimais

taps panašūs į pasaulio. Atėjus išbandymui jie bus pasiruošę rinktis lengvą ir populiarią poziciją. Talentingi, malonių manierų žmonės, buvę tiesos pusėje, naudos savo sugebėjimus, kad apgaudinėtų ir klaidintų žmones. Jie taps pačiais aršiausiais buvusių brolių priešais. Kai šabo dienos šventėjai bus patraukti į teismą, kad atsakytų už savo tikėjimą, šie išdavikai bus patys aktyviausi šėtono padėjėjai. Jie klaidingai apibūdins bei kaltins buvusius brolius ir seseris ir

melagingais gandais bei
šmeižtu kurstys prieš juos
vyresnybę.

Šiuo persekiojimų laikotarpiu
bus išmėgintas Viešpaties tarnų
tikėjimas. Jie ištikimai perdavė
įspėjimus, žvelgdami tik į
Dievą ir jo Žodį. Dievo Dvasia,
veikianti jų širdis, privertė juos
kalbėti. paskatinti švento
uolumo ir Dievo galingai
paakinti, jie pradėjo vykdyti
savo pareigas, negalvodami
apie pasekmes, galinčias kilti

skelbiant žmonėms Viešpaties Žodį. jie neatsižvelgė į savo žemiškus interesus, neieškojo, kaip išsaugoti savo reputaciją arba gyvybę. Bet, kai juos užgrius pasipriešinimo ir priekaištų audra, kai kurie, apimti siaubo, bus pasiruošę sušukti: „jei mes būtume žinoję, kokias pasekmes sukels mūsų žodžiai, mes būtume saugoję savo ramybę!“ Iš visų pusių juos persekioja sunkumai. šėtonas juos puola atkakliai gundydamas. Darbas, kurio ėmėsi, jiems pradeda atrodyti

neįvykdomas. jiems grasinama susidorojimu. Entuziazmas, gaivinės juos, dingo. Tačiau jie nebegali trauktis. Tada, jausdami visišką savo bejėgiškumą, jie gelbstisi, prašydami Visagalį stiprybės. jie prisimena, kad skelbė ne savo žodžius, bet To, kuris įsakė perduoti tuos įspėjimus. Dievas atskleidė jų širdims tiesą, ir jie negalėjo susilaikyti jos neskelbę.

panašius išbandymus Dievo žmonės patyrė praėjusiais amžiais. Viklifas, Husas, Liuteris, tindalis, baksteris, Veslis visus mokymus reikalavo tikrinti, remiantis Biblija, ir skelbė, kad jie atsisakys visko, ką ji smerkia. Šie vyrai buvo žiauriai persekiojami, tačiau jie nenustojo skelbti tiesą. Kiekvieną skirtingą bažnyčios istorijos laikotarpį ženklino tam tikra tiesa, pritaikyta to laikotarpio Dievo žmonių reikmėms. Kiekviena nauja

tiesa prasiskynė sau kelią
neapykantos ir pasipriešinimo
pinklėse, o tie, kurie yra
palaiminti, nes juos apšvietė
šviesa, buvo gundomi ir
išmėginami. Kai būna labai
sunku, Dievas siunčia
žmonėms ypatingą tiesą. Kas
išdrįs atsisakyti ją paskelbti? jis
įsako savo tarnams perduoti
pasauliui paskutinį
gailestingumo kvietimą. jie
negali nutilti, net jeigu žūtų.
Kristaus pasiuntiniai neturi
galvoti apie pasekmes. jie turi

atlikti savo pareigą, o
rezultatus patikėti Dievui.

Kai pasipriešinimas didės,
Dievo tarnai vėl bus
gluminami, nes jie manys, kad
šią krizę sukėlė jie. bet sąžinė ir
Dievo Žodis juos įtikina, kad jie
eina teisingu keliu. Nors
išbandymai tęsiasi, bet Dievo
tarnai yra sustiprėję, kad juos
ištvertų. Kovos įtampa didėja,
susidūrimai tampa žiauresni,
bet, didėjant pavojui, auga ir jų
tikėjimas bei drąsa. jie liudija:

„mes negalime klastoti Dievo Žodžio ir perskirti jo šventąjį Įstatymą, vieną dalį vadindami esmine, o kitą - neesmine, kad įgytume pasaulio palankumą. Viešpats, kuriam tarnaujame, sugebės mus išgelbėti. Kristus nugalėjo žemiškas jėgas, ar mes turime bijoti jau nugalėto pasaulio?“

Įvairūs persekiojimai egzistuos tol, kol gyvuos šėtonas ir bus gyva krikščionybė. Nė vienas žmogus negali tarnauti Dievui,

nesukėlęs tamsos angelų
priešiškumo. Tamsos angelai
sunerimę, nes krikščionio įtaka
atima grobį iš jų rankų, todėl jie
puola. Pikti žmonės, kuriems
krikščionio pavyzdys buvo
tarsi priekaištas, prisijungs prie
jų, stengdamiesi kerinčiomis
pagundomis atskirti jį nuo
Dievo. Kai jiems nepasiseka,
tuomet sąžinei paveikti
panaudojama prievarta.

Kol Jėzus lieka žmogaus
Užtarėjas šventykloje

aukštybėse, valdžios vyrai ir paprasti žmonės jaus jiems padedančios Šventosios Dvasios poveikį. Ji dar tam tikrais atvejais valdo žemiškus įstatymus. Jei šių įstatymų nebūtų, pasaulio būklė būtų žymiai blogesnė negu yra dabar. Nors dauguma mūsų valdžios vyrų yra aktyvūs šėtono tarnai, Dievas taip pat turi savo bendradarbių tarp tautos vadovų. Priešas skatina savo tarnus imtis tokių priemonių, kurios labai trukdytų Dievo darbui. Bet

valstybės veikėjus, bijančius
Dievo, šventieji angelai skatina
priešintis tokiems
pasiūlymams, pateikiant
neginčijamus įrodymus. Taip
keletas žmonių gali sulaikyti
galingą blogio srovę. Tiesos
priešų pasipriešinimas bus
nuslopintas, kad Trečiojo
angelo žinia galėtų atlikti savo
darbą. Kai bus duotas
paskutinis perspėjimas, šie
valdžios vyrai, per kuriuos
dabar dirba Viešpats, atkreips į
jį dėmesį, vieni jų priims jį ir

nelaimės metu stovės greta
Dievo žmonių.

Angelas, kuris prisijungia
skelbti Trečiojo angelo žinią,
savo skaistumu turi apšviesti
visą žemę. Čia išpranašautas
pasaulinio masto darbas,
atliekamas labai galingai. 1840-
1844 metų Adventistų
judėjimas buvo šlovingas Dievo
jėgos pasireiškimas. Pirmojo
angelo žinią grupės misionierių
išplatino visam pasauliui. Kai
kuriose šalyse kilo didžiausias

religinis susidomėjimas, koki tik buvo galima pastebėti kurioje nors šalyje nuo XVI amžiaus Reformacijos laikų. Bet galingas judėjimas, kilęs dėl paskutinio, Trečiojo angelo perspėjimo, pralenks ankstesnįjį.

Sis darbas bus panašus į tą, kuris buvo atliktas sekminių dieną. Kaip Ankstyvasis lietus buvo duotas Evangelijos skelbimo pradžioje, išliejant šventąją Dvasią, kad sudygtų

vertinga sėkla, taip Vėlyvasis
lietus bus išlietas pabaigoje,
kad sunokintų derlių:
„pažinkime, veržkimės pažinti
VIEŠPATĮ! tikrai Jis ateis pas
mus, kaip tikrai ateina aušra; jis
ateis pas mus kaip lietus, kaip
vėlyvieji lietūs, pagirdantys
žemę. Linksminkitės ir
džiaukitės, siono vaikai,
VIESPACIU, savo Dievu, nes jis
davė jums ankstyvuosius lietus
kaip reikalauja teisumas, išliejo
žemyn jums gausų lietų -
ankstyvuosius ir vėlyvuosius
lietus kaip seniau.” (Ozėjo 6, 3;

Joelio 2, 23) „Paskutinėmis dienomis, - sako Dievas, - Aš kiekvienam kūnui išliesiu savosios Dvasios. [...] ir kiekvienas, kuris šauksis Viešpaties vardo, bus išgelbėtas.” (Apaštalų darbų 2, 17. 21)

Didysis evangelizavimo darbas neturi baigtis sumažėjus Dievo jėgos pasireiškimui, ženklinusiam jo pradžia. pranašystės, išsipildžiusios išliejant Ankstyvąjį lietų

evangelizavimo darbo
pradžioje, pasikartos vėl
išliejant Vėlyvąjį lietų jo
pabaigoje. Tai bus paguodos
metas, kurį apaštalas Petras
numatė, sakydamas: „Tad
atgailokite ir atsiverskite, kad
būtų išdildytos jūsų nuodėmės,
kad nuo Viešpaties veido ateitų
paguodos metas ir Jis atsiųstų
jums skirtąjį Mesiją Jėzų.“
(Apaštalų darbų 3, 19–20)

Nušvitusiais veidais,
spindinčiais šventu

pasišventimu, Dievo tarnai
skubės iš vienos vietos į kitą
skelbti dangiškąją žinią.
perspėjimas bus perduotas
tūkstančiais balsų visoje
žemėje. Bus daromi stebuklai,
bus išgydomi ligoniai ir
tikinčiuosius lydės įvairūs
ženklai ir stebuklai. Šėtonas
taip pat dirbs, darydamas
„didžius stebuklus, net
žmonėms matant, nuleisdina
ugnį iš dangaus į žemę.“
(Apreiškimo 13, 13) Taip žemės
gyventojai bus priversti
apsispręsti.

Žinia bus skelbiama ne
įrodinėjant tiesą, bet Dievo
Dvasia ga-lingai įtikins žmones.
Įrodymai buvo pateikti. Sėkla
buvo pasėta, dabar ji sudygs ir
duos vaisių. Išaugo misionierių
išdalintų leidinėliu

įtaka, nors daugeliui, kurių
mąstymą jie jau buvo paveikę,
kliudyta visiškai suvokti tiesą ir
nuolankiai paklusti jai. Dabar
šviesos spinduliai prasiskverbia
visur, tiesa aiškiai matoma, ir

Dievo vaikai sutrauko raiščius,
kurie juos varžė. šeimos
santykiai, Bažnyčios ryšiai
dabar yra bejėgiai juos
sulaikyti. tiesa yra brangesnė
už visa kita. nepaisant jėgų,
susivienijusių prieš tiesą, daug
žmonių stoja Viešpaties pusėn.

39. Nelaimės Metas

„Anuo metu pasirodys
Mykolas, galingasis didžiūnas,
tavo tautos sargas. užeis metas
tokių vargų, kokių dar niekada
nėra buvę nuo to laiko, kai
atsirado tautos. Bet tuo metu
bus išgelbėta tavo tauta, visi,
kurie tik rasti įrašyti knygoje.”
(Danieliaus 12, 1)

Kai išsipildys tai, ką skelbė
trečiojo angelo žinia, tada
daugiau nebus pasigailėjimo

kaltiesiems žemės gyventojams.
Dievo tauta įvykdė savo darbą.
Ji sulaukė Vėlyvojo lietaus,
paguodos meto, atėjusio nuo
Viešpaties veido, ir yra
pasiruošusi jos laukiančiai
išbandymų valandai. angelai
danguje skuba pirmyn ir atgal.
angelas, grįžtantis iš žemės,
praneša apie atliktą darbą:
pasauliui yra duotas paskutinis
išbandymas, visi, kurie buvo
ištikimi Dievo priesakams,
paženklinti Gyvojo Dievo
antspaudu. tada jėzus
aukštybėse baigs savo

tarpininkavimą šventykloje. Jis iškels rankas ir garsiai pasakys: „atlikta!“ Visa angelų galybė nusiims savo vainikus, Kristui iškilmingai skelbiant:

„piktadarys toliau tedaro piktadarybes, kas susitepęs, tesusitepa dar labiau, teisusis toliau tevykdo teisumą, ir šventasis dar tepašventėja.“

(Apreiškimo 22, 11) Kiekvienoje byloje buvo nuspręstas žmogaus likimas - gyventi ar mirti. Kristus išpirko savo tautą ir išdildė jos nuodėmes. Jo pavaldinių skaičius išaugo.

Tuomet viešpatavimas ir valdžia, Karalystės didybė, kuri yra po visu dangumi, bus atiduota paveldintiems išgelbėjimą. Jėzus viešpataus kaip karalių Karalius ir viešpačių Viešpats.

Kai jis išeis iš šventyklos, žemės gyventojus apgaubs tamsa. Šiuo baisiu laikotarpiu teisieji turi gyventi šventojo Dievo akivaizdoje be tarpininko.

Apribojimai, varžantys piktuosius, yra pašalinti, ir

šėtonas visiškai valdo
užkietėjusias nusidėjėlių širdis.
Begalinė Dievo kantrybė išseko.
pasaulis atmetė jo malonę,
paniekino jo meilę ir pamynė jo
Įstatymą. nedorėliams
pasibaigė malonės laikas; Dievo
Dvasia, kuriai nuolat buvo
atkakliai priešinamasi, pagaliau
pasitraukė. netekus
dieviškosios malonės, niekas
nesaugo nuo piktojo. šėtonas
įstums žemės gyventojus į
didįjį, bet jau paskutinį
sielvartą. Dievo angelams
nustojus stabdyti stiprius

žmogiškųjų aistrų vėjus, visi kovos elementai įsisiautės.

Visas pasaulis bus įtrauktas į pražūtį, žymiai baisesnė už tą, kuri ištiko senovės jeruzalę.

Vienas angelas sunaikino visus egiptiečių pirmagimius ir pripildė žemę raudų ir gedulo. Kai Dovydas nusižengė Dievui, surašydamas žmones, vienas angelas sukėlė siaubingus naikinimus, kuriais buvo nubausta už nuodėmę. ta pačia naikinančia jėga, kuria šventieji

angelai naudojasi Dievui
įsakius, naudosis piktieji
angelai, nes jiems leis Dievas.
Yra jėgų, pasiruošusių jau
dabar visur niokoti ir tik
laukiančių Dievo leidimo.

tie, kurie gerbia Dievo
Įstatymą, bus apkaltinti
prišaukę pasauliui bausmes. jie
bus laikomi baisių žemės
drebėjimų, nesantaikos ir
kraujo praliejimo, pripildančio
žemę vargo, priežastimi. jėga,
lydinti paskutinį perspėjimą,

įsiutins piktadarius. jų pyktis
bus nukreiptas į tuos, kurie
priėmė žinią, o šėtonas
sužadins dar didesnę
neapykantos ir persekiojimų
dvasią.

Kai Dievas visiškai apleido
žydų tautą, kunigai ir žmonės
to nežinojo. Valdomi šėtono ir
pačių siaubingiausių bei
žalingiausių aistrų, jie vis dar
laikė save Dievo išrinktaisiais.
pamaldos šventykloje tęsėsi,
ant suterštų aukurų buvo

aukojamos aukos, kas dieną
buvo prašoma dieviškųjų
palaiminimų žmonėms, kurie
buvo kalti pralieję brangų
Dievo sūnaus kraują, siekė
nužudyti jo tarnus bei
apaštalus. tuomet, kai bus
priimtas neatšaukiamas
dangaus šventyklos
nuosprendis, o pasaulio likimas
nulemtas amžiams, žemės
gyventojai to nežinos. Žmonės,
nuo kurių visai buvo
pasitraukusi Dievo Dvasia,
toliau laikysis religijos formų.
šėtoniškas uolumas, kurį blogio

kunigaikštis įkvėps jiems, kad
įvykdytų piktus kėslus,
išoriškai bus panašus į uolumą
Dievui.

Kai šabo dienos (sabatos)
klausimas krikščioniškam
pasauliui taps ypatingu
nesutarimų objektu, religinė ir
civilinė valdžia susijungs, kad
priverstų žmones švęsti
sekmadienį, nuolatinis
mažumos atsisakymas paklusti
populiariam reikalavimui
padarys juos visuotinės

neapykantos taikiniu. Bus
reikalaujama nekęsti tų, kurie
atkakliai priešinasi bažnyčios
institucijai ir valstybės
įstatymui; bus siūloma, jog
geriau tegu kenčia jie, bet
nestumia visos tautos į
betvarkę ir neteisėtumą. prieš
aštuoniolika šimtmečių tą patį
argumentą tautos seniūnai
pateikė Kristui. „[...] jums
geriau, - tarė Kajafas, - kad
vienas žmogus mirtų už tautą,
o ne visa tauta žūtų.” (Jono 11,
50) Pasirodys, kad šis
argumentas nulems viską,

pagaliau bus įteisintas
įsakymas nukreiptas prieš tuos,
kurie pagal ketvirtąjį įsakymą
švenčia šabo dieną. Jis skelbs,
kad jie nusipelno griežčiausių
bausmių, ir suteiks žmonėms
laisvę po kurio laiko pasmerkti
juos mirti. Senojo pasaulio
katalikybė ir Naujojo
atskalūniškas protestantizmas
naudos tuos pačius būdus, kad
sunaikintų tuos, kurie gerbia
Dievo priesakus.

Dievo tauta bus ėstumta ė vargą
ir sielvartą. pranašas apibūdino
šią būseną kaip nelaimės metą
Jokūbui. „Taip kalba
VIEŠPATS: ‘Siaubo šauksmą
girdėjome, baimė viešpatauja,
ramybės nėra. [...] Kodėl jų visų
veidai mirtinai išbalę? Nelaimė!
Toji diena tokia didinga, kad
jokia kita jai neprilygs! Ji -
nelaimės metas Jokūbui, tačiau
nuo jos bus jis išgelbėtas.’”
(Jeremijo 30, 5-7)

Nelaimės naktis Jokūbui, kai jis
meldė išgelbėjimo nuo Ezavo
rankos (žr. Pradžios 32, 24-30) ,
atspindi Dievo tautos
išgyvenimus nelaimės metu.
Apgaule norėdamas gauti
Ezavui skirtą tėvo palaiminimą,
Jokūbas buvo priverstas bėgti,
kad apsaugotų gyvybę, nes
iškilo pavojus dėl negailestingų
brolio grasinimų. Daugelį metų
išbuvęs tremtyje, Dievui
įsakius, jis ketino grįžti į gimtąjį
kraštą kartu su žmonomis ir
vaikais, kaimenėmis ir
bandomis. Kai pasiekė šalies

sienas, jį apėmė siaubas nuo
žinių, kad artinasi karių būrys,
vadovaujamas Ezavo,
neabejotinai siekiančio keršto.
Atrodė, kad beginkliai ir
neapsaugoti Jokūbo
bendrakeleiviai buvo pasmerkti
tapti smurto ir žudynių
aukomis. susirūpinęs ir
išsigandęs jis labai priekaištavo
sau, nes tai jo nuodėmė įstūmė į
tokį pavojų. Vienintelė jo viltis
buvo Dievo malonė; vienintelė
jo apsauga turėjo būti malda. jis
padarė viską, kas nuo jo
priklausė, kad išpirktų broliui

padarytą neteisybę ir išvengtų gresiančio pavojaus. taip ir Kristaus sekėjai, artėjant nelaimės metui, turėtų iš visų jėgų stengtis, kad pasirodytų žmonėms teisingoje šviesoje, išsklaidytų išankstinį nusiteikimą ir pašalintų pavojų, gresiantį sąžinės laisvei.

išsiuntęs savo šeimą, kad artimieji nebūtų jo sielvarto liudytojai, jokūbas lieka vienas melsti Dievą. jis išpažįsta savo nuodėmę, su dėkingumu

pripažįsta Dievo malonę ir
labai nusižeminęs meldžia
vykdyti sandorą, sudarytą su jo
protėviais, bei vykdyti
pažadus, duotus jam nakties
regėjime Betelyje ir tremties
žemėje. atėjo lemiamą jo
gyvenimo akimirka - ateitis
atsidūrė pavojuje. Tamsumoje
ir vienumoje jis meldžiasi ir
nusižemina prieš Dievą. Staiga
ant jo peties uždedama ranka.
jis mano, kad priešas siekia jo
gyvybės, ir beviltiškai grumiasi
su užpuoliku. Auštant,
nepažįstamasis parodo

antžmogišką galią: jam palietus, stipruolis Jokūbas atrodo paralyžiuotas ir bejėgis, raudantis prašytojas puola savo paslaptینگam priešininkui ant kaklo. Dabar Jokūbas pažino, kad jis susidūrė su Sandoros Angelu. Nors sužalotas ir kęsdamas neapsakomą skausmą jis neatsisako savo ketinimų. Ilgai dėl savo nuodėmės jis jautėsi kebliai ir nemaloniai, kentė sąžinės graužatį. Dabar jis turi įsitikinti, kad jam atleista. Atrodo, kad dieviškasis svečias pasiruošęs

pasitraukti, bet Jokūbas
įsikabina į jį, melsdamas
palaiminimo. Angelas
reikalauja: „Paleisk mane, nes
jau aušta.“ Patriarchas sušunka:
„Paleisiu Tave tik tada, kai
mane palaiminsi!“ Koks
pasitikėjimas, tvirtumas ir
atkaklumas čia parodytas! Jei
tai būtų pagyrūniškas, įžūlus
reikalavimas, Jokūbas būtų
tučtuojau sunaikintas. Bet jo
prašymas - tai žmogaus,
pripažįstančio savo silpnumą ir
beviltiškumą, tačiau
pasitikinčio Sandoros

besilaikančio Dievo malone,
prašymas.

„Jis grūmėsi su angelu ir
nugalėjo.“ (Ozėjo 12, 5)

Nusižeminęs, atgailaudamas ir
atsisakęs savojo „aš“,
nuodėmingas, klystantis
mirtingasis nugalėjo dangiškąją
Didenybę. Jis virpėdamas
griebėsi Dievo pažadų,
begalinės Meilės širdis negalėjo
atmesti nusidėjėlio prašymo.
Kaip pergalės ir padrašinimo
įrodymas kitiems, jo vardas,

primenantis nuodėmę, buvo pakeistas į tokį, kuris paminėtų jo pergalę. Faktas, kad jokūbas nugalėjo Dievą, įtikino, kad jis nugalės žmones. Daugiau jis nebijojo susidurti su brolio pykčiu, nes Viešpats buvo jo apsauga.

šėtonas apkaltino jokūbą Dievo angelams, reikalaudamas teisės sunaikinti jį už nuodėmę. jis paskatino Ezavą išžygiuoti prieš jį; ilgą grumtynių su pačiu savimi naktį šėtonas stengėsi

padidinti jokūbo kaltės jausmą,
kad atimtų drąsą ir palaužtų
pasitikėjimą Dievu. jokūbas jau
buvo įstumtas į neviltį, bet
suvokė, kad be Dangaus
pagalbos turės žūti. jis
nuoširdžiai atgailavo už savo
nuodėmę ir rėmėsi Dievo
malone. Nebūtų įmanoma
priversti jį išsižadėti savojo
tikslų. jis tvirtai laikė angelą ir
maldavo nuoširdžiai ir karčiai
verkdamas tol, kol nugalėjo.

panašiai, kaip šėtonas
paskatino ezavą žygiuoti prieš
jokūbą, taip jis kurstys
nedorėlius naikinti Dievo tautą
nelaimės metu. Kaip jis
apkaltino jokūbą, taip kels
kaltinimus Dievo tautai. pasaulį
jis laiko savo pavaldiniu, bet
maža saujelė žmonių,
besilaikančių Dievo įsakymų,
nepasiduoda jo aukščiausiai
valdžiai. jeigu jis galėtų
nušluoti juos nuo žemės
paviršiaus - jo triumfui nieko
netrūktų. jis mato, kad šventieji
angelai juos saugo, todėl

padaro išvadą, kad jų
nuodėmės atleistos. Bet jis
nežino, kad jų bylos yra
išspręstos šventykloje
aukštybėse. jis tiksliai žino
nuodėmes, kurias sugundė
padaryti, ir pateikia jas Dievui,
daugiau padidindamas. šėtonas
nori parodyti, kad šie žmonės,
kaip ir jis, nenusipelno Dievo
malonės. jis skelbia, kad pagal
teisingumą Viešpats negali
atleisti jų nuodėmių ir negali
sunaikinti jo paties ir jo angelų.
jis kėsinaisi į juos kaip į savo

auką ir reikalauja, kad jie būtų atiduoti jam sunaikinti.

Kadangi šėtonas kaltina Dievo tautą dėl jos nuodėmių, Viešpats leidžia jam išbandyti ją iki galo. Dievo tautos pasitikėjimas Dievu, jos tikėjimas ir tvirtumas bus griežtai patikrinti. peržvelgus praeitį, Dievo žmonių viltys gęsta, nes visame gyvenime jie gali matyti maža gero. jie visiškai suvokia savo silpnumą ir nevertumą. Šėtonas stengiasi

gąsdinti juos mintimis, kad jų bylos yra beviltiškos, kad jų susiteršimo dėmė niekada nebus nuplauta. Jis tikisi sugriauti jų tikėjimą, kad jie pasiduotų gundymams ir nusisuktų nuo Dievo.

nors Dievo žmonės bus apsupti priešų, besistengiančių juos pražudyti, jie baiminsis ne persekiojimų. jie bijos, kad neatgailavo už kiekvieną nuodėmę ir dėl jų kaltės nebus įgyvendintas išgelbėtojo

pažadadas: „[...] AŠ tave
apsaugosiu nuo išbandymo
valandos, kuri ištiks visą
pasaulį.” (Apreiškimo 3, 10)
jeigu jie galėtų įsitikinti, kad
jiems atleista, nevengtų
kankinimų ar mirties. jei
pasirodytų, kad jie neverti ir
gali žūti dėl savo charakterio
ydu, šventajam Dievo vardui
būtų užtraukta gėda.

jie visur girdi apie išdavikiškus
sąmokslus ir mato aktyvų
pasipriešinimą. jie trokšta ir

tikisi, kad šis didysis
atpuolimas baigsis ir
nuodėmingų žmonių
nedorumui ateis galas. Kai jie
meldžia Dievą numalšinti
pasipriešinimą, jie labai
priekaištauja sau, kad patys
nebeturi jėgų daugiau priešintis
blogio srautui ir negali pasukti
jo atgal. jie suvokia, kad jeigu
visus savo sugebėjimus visada
būtų naudoję Kristui tarnauti,
žengtų pirmyn nuo tvirtumo
neįveikiamumo link, šėtono
pajėgos turėtų mažiau galios
juos nugalėti.

jie nusižemina Dievo
akivaizdoje, nurodydami, kad
atgailavo už daugybę
nuodėmių, remdamiesi
išgelbėtojo pažadu: „o jei
užuovėjos jis pas mane ieškos?
tesudaro taiką su manimi! taip!
tedaro taiką su manimi!” (Izaijo
27, 5) jų tikėjimas nepalūžta, jei
į maldas neatsakoma tuoju
pat. NO[^] ir kęsdami didžiausią
nerimą, siaubą ir sielvartą, jie
nenustoja melstis. jie griebiasi
Dievo stiprybės, kaip jokūbas

griebėsi angelo. jų sielos šneka:
„paleisiu tave tik tada, kai
mane palaiminsi!”

jeigu jokūbas nebūtų atgailavęs
už nuodėmę, kad apgavystės
keliu gavo pirmagimystės teisę,
Dievas nebūtų išgirdęs jo
maldos ir gailestingai
apsaugojęs jo gyvybės. taip ir
nelaimės metu: jei prieš Dievo
žmones iškils jų neišpažintos
nuodėmės, juos kankins baimė
ir sielvartas, ir jie bus nugalėti.
Neviltis pakirs jų tikėjimą, jie

nebepasitikės Dievu tiek, kad galėtų prašyti juos išgelbėti. Gerai suvokdami savo nevertumą, jie neturės nuslėptų suklydimų, kuriuos reikėtų išpažinti. Jų nuodėmės buvo išnagrinėtos Teisme anksčiau, jos buvo išdildytos, todėl jie negali jų prisiminti.

Daugelį šėtonas skatina tikėti, kad Dievas nepastebės jų neištikimybės antraeiluose gyvenimo reikaluose. Tačiau savo elgesiu su jokūbu Viešpats

parodo, kad nepritars blogiui ir nepakęs jo. Visus, kurie savo nuodėmes stengiasi pateisinti ar nuslėpti ir leidžia, kad Dangaus knygoje liktų įrašyta, kad jos nėra išpažintos ir atleistos, šėtonas nugalės. juo labiau jie yra vertinami, juo garbingesnę padėtį užima, tuo baisesnis jų kelias Dievo akyse ir tuo tikresnė jų didžiojo priešo pergalė. Tie, kurie delsia ruoštis Viešpaties dienai, negalės padaryti to nelaimės metu ar kada nors vėliau. Tokių žmonių padėtis yra beviltiška.

Tie tariamieji krikščionys, kurie paskutinį baisų susidūrimą pasitinka nepasiruošę, apimti nevilties, savo nuodėmes išpažins žodžiais, deginančiais tarsi skausmas, o nedorėliai džiūgaus dėl jų kančios. šių išpažinčių pobūdis bus toks pat kaip Ezavo ar judo. tie, kurie taip atgailauja, sielojasi dėl nusizengimo rezultato, bet ne dėl pačios kaltės. jie nejaučia tikrosios atgailos ir pasibjaurėjimo blogiu. jie

pripažįsta savo nuodėmę,
bijodami bausmės, tačiau kaip
ir senovės faraonas vėl niekintų
Dangų, jei tik bausmės būtų
panaikintos.

jokūbo istorija mus įtikina, kad
Dievas neapleis tų, kurie buvo
apgauti ir gundomi bei įvilioti į
nuodėmę, bet grįžo pas jį,
nuoširdžiai atgailaudami.

šėtonas siekia sunaikinti šią
žmonių grupę, o Dievas siųs
savo angelus guosti ir saugoti
juos pavojaus metu. šėtono

atakos yra žiaurios ir ryžtingos,
jo apgavystės pasibaisėtinos.
Bet Viešpats stebi savo žmones,
jis įsiklauso į jų šauksmus. jų
sielvartas yra didžiulis. Atrodo,
kad krosnies liepsnos
pasiruošusios juos praryti, bet
Taurintojas pakels juos kaip
auksą, išgrynintą ugnyje. Dievo
meilė savo vaikams žiauriausių
išbandymų metu yra tokia pat
stipri ir švelni kaip ir pačiomis
geriausiomis jų dienomis. Bet
jie turi būti išbandyti ugnies
krosnyje, kad visa, ką jie turi
žemiško, būtų sunaikinta ir jie

galėtų tobulai atspindėti
Kristaus atvaizdą.

Nelaimių ir vargų metas,
laukiantis mūsų ateityje,
pareikalaus tikėjimo, kuris
ištvertų išsekimą, delsimą ir
badą, - tikėjimo, kuris
nesumažėtų žiauriausių
išbandymų metu. Malonės
metas yra suteikiamas visiems,
kad pasiruoštų šiam laikui.
Jokūbas nugalėjo todėl, kad
buvo ištvermingas ir ryžtingas.
jo pergalė įrodo jėgą, kurią

suteikia atkakli malda. Visiems, kurie pasitikės Dievo pažadais, kaip jis ir bus tokie pat atkaklūs ir nuoširdūs, pasiseks, kaip pasisekė jam. tie, kurie nenori atsisakyti savojo „aš“, sielotis Dievo akivaizdoje, ilgai ir nuoširdžiai melsti Jo palaimos - negaus jos. Grumtynės su Dievu - nedaugelis žino, kas tai yra! Kiek maža tų, kurie karštai trokšta ir iš paskutiniųjų jėgų visa širdimi siekia Dievo! Kai maldautoją užlieja nevilties banga, kurios jokia kalba neįmanoma išreikšti, kiek

nedaug tų, kurie tvirtai
tikėdami laikosi įsikabinę
Dievo pažadų!

Tiems, kurių tikėjimas dabar
yra menkas, gresia didžiausias
pavojus patekti į šėtono
suvedžiojimų, apribojančių
sąžinės laisvę, valdžią. Jeigu jie
ir ištvirtų išbandymą, nelaimės
metu būtų įstumti į giliausią
neviltį ir skausmą, nes
pasitikėjimas Dievu jiems
niekada netapo įpročiu.
Apleistas tikėjimo pamokas jie

bus priversti išmokti
spaudžiami siaubingos
nevilties.

Mes turime susipažinti su
Dievu dabar, išmėgindami Jo
pažadus. Angelai užrašo
kiekvieną rimtą ir nuoširdžią
maldą. Mes turėtume
pasmerkti pataikavimą sau, bet
neatsisakyti bendravimo su
Dievu. Giliausias skurdas ir
didžiausias pasiaukojimas Jam
pritariant yra geriau už turtus,
garbę, patogumus ir draugystę

be Jo pritarimo. Mes turime
rasti laiko maldai. Jei leisime,
kad pasaulietiškai rūpesčiai
užvaldytų mūsų mintis,
Viešpats gali mums duoti laiko,
atimdamas stabus - auksą,
namus ar derlingas žemes.

Jaunimas nebus įviliotas į
nuodėmę, jei atsisakys pasukti
keliais, kuriais eidamas
negalėtų prašyti Dievo
palaiminimo. Jei pasiuntiniai,
turintys paskelbti pasauliui
paskutinį rimtą perspėjimą,

melstų Dievo palaimos ne
šaltai, abejingai ir tingiai, o kaip
Jokūbas - karštai ir
pasitikėdami, jie pasiektų, kad
daugeliu atvejų galėtų pasakyti:
„Juk aš mačiau Dievą savo
akimis, tačiau mano gyvybė
buvo apsaugota.“ (Pradžios 32,
31) Dangus juos laikytų
kunigaikščiais, turinčiais galią
kovoti su Dievu ir su
žmonėmis.

Greitai „užeis metas tokių
vargų, kokių dar niekada nėra

buve.” Mums bus būtinas patyrimas, kurio dabar neturime. Daugelis yra per daug tingūs, kad jį išgytų. Dažnai būna, kad nelaimė iš tikrųjų yra mažesnė negu tikimasi. Bet to negalima pasakyti apie mus laukiančią krizę. pati lakiausia vaizduotė negali išivaizduoti viso kančių dydžio. Tuo išbandymų metu kiekviena siela prieš Dievą turės ginti save. „[...] net jei Nojus, Danielius ir Jobas būtų jame [nusidėjėlių krašte], - kaip Aš gyvas, tai Viešpaties DIEVO

žodis, - jie neišgelbėtų nei sūnų,
nei dukterų. Tik patys
teišsigelbėtų savo teisumu.”
(Ezechielio 14, 20)

Dabar, kai mūsų Vyriausiasis
Kunigas tarpininkauja, kad
mums būtų atleista, mes turime
stengtis tapti tobuli Kristuje.
Mūsų Išgelbėtojas nė akimirkai
nepasidavė gundymams.
Šėtonas žmonių širdyse randa
kokį nors bruožą, kuriuo jis gali
pasiremti; jei yra puoselėjamas
koks nors nuodėmingas

troškimas, jo gundymai įgauna jėgos. Bet Kristus apie save paskelbė: „[...] ateina šio pasaulio kunigaikštis. Nors jis neturi Man galios.” (Jono 14, 30) Šėtonas Dievo Sūnuje negalėjo rasti nieko, kas padėtų jam nugalėti Kristų. Jis laikėsi savo Tėvo įsakymų ir neturėjo nuodėmės, kurią šėtonas galėtų panaudoti savo naudai. Tai - būseną, kurioje turi būti visi, kurie išsilaukys nelaimės metu.

Jau šiame gyvenime tikėjimu
atperkančiu Kristaus krauju
mes turime atskirti nuodėmę
nuo savęs. Mūsų brangus
Išgelbėtojas kviečia prisijungti
prie Jo, savo silpnumą sujungti
su Jo stiprybe, savo
nemokšiškumą su Jo išmintimi,
savo menkavertiškumą su Jo
nuopelnais. Dievo Apvaizda -
tai mokykla, kurioje mes turime
išmokti Jėzaus nuolankumo ir
kuklumo. Viešpats visada
mums nutiesia ne tokį kelią,
kurį mes pasirinktume, kuris
mums atrodo lengvesnis ir

malonesnis, bet tokį, kuris
parodytų tikruosius gyvenimo
tikslus. Mes esame įpareigoti
susijungti su jėgomis, kurias
naudoja Dangus derindamas
mūsų charakterį pagal Dievo
paveikslą. Niekas negali delsti
ar apleisti šį darbą,
nesukeldamas savo sielai
baisaus pavojaus.

Regėjime apaštalas Jonas
girdėjo skardų balsą, šaukiantį
iš dangaus: „Bet vargas žemei ir
jūrai, nes pas jus nukrito

velnias, kupinas baisaus įniršio, žinodamas mažai beturįs laiko.” (Apreiškimo 12, 12)

Baisūs yra vaizdai, kuriuos sukelia šis dangiškojo balso šauksmas. Šėtono įniršis auga, nes jam skirtas laikas mažėja. Jo apgaudinėjimo ir naikinimo darbas pasieks kulminaciją nelaimės metu. Kad atsiskleistų stebukladarių demonų jėga, greitai danguje pasirodys siaubingi antgamtinio pobūdžio vaizdai. Demonų dvasios nusileis ant žemės karalių ir viso pasaulio, kad

tvirtai supančiotų juos
apgavystėmis ir skatintų
susijungti su šėtonu jo
galutiniame mūšyje su
dangiškąja valdžia. Šios jėgos
vienodai apgaus ir valdovus, ir
pavaldinius. atsiras žmonių,
kurie skelbsis pačiu Kristumi ir
reikš teisę į titulą ir pagarbą,
kuri priklauso pasaulio
Atpirkėjui. jie darys nuostabius
išgydymo stebuklus ir apsimes
gavę dangiškuosius
apreiškimus, kurie iš tikrųjų
prieštaraus šventojo Rašto
liudijimui.

Baigiamasis didžiosios
apgavystės dramos veiksmas
bus tuomet, kai pats šėtonas
vaidins Kristų. bažnyčia ilgai
tvirtino, kad į išgelbėtojo
atėjimą žiūri kaip į vilčių
išsipildymą. Dabar didysis
apgavikas sudarys vaizdą, kad
Kristus atėjo. skirtingose žemės
dalyse šėtonas pasirodys
žmonėms didinga akinančiai
spindinčia būtybe, pagal
apaštalo jono prašymą panašia
į Dievo sūnų. (žr. Apreiškimo 1,

13-15) jį supančiai šlovei
neprilygsta niekas, ką
mirtingieji yra matę iki šiol
savo akimis. orą pripildys
pergalingi šauksmai: „Kristus
atėjo! Kristus atėjo!“ Žmonės
klumpa dievinti jį; tuo tarpu jis
iškelia savo rankas ir taria jiems
palaiminimo žodžius, kaip
Kristus laimino apaštalus,
gyvendamas žemėje. Jo balsas -
malonus ir švelnus, netgi
melodingas. Ramia,
užjaučiančia intonacija jis
pateikia keletą pačių
gailestingiausių dangiškųjų

tiesų, kurias pasakė Kristus; jis išgydo žmonių ligas ir, prisiėmęs Kristaus charakterį, patvirtina pakeitęs šabo dieną į sekmadienį ir visiems įsako švęsti dieną, kurią palaimino. Jis skelbia, kad tie, kurie užsispyrę švenčia septintąją dieną - keikia jo vardą, atsisakydami klausyti angelų, pasiųstų nešti jiems šviesą ir tiesą. Tai įžūli, beveik neįveikiama apgavystė. Panašiai kaip samariečiai, apgauti Simono žynio, minios - nuo mažo iki didelio - atkreips

dėmesį į šiuos kerus,
sakydamos: „Jis yra Dievo
galybė.“ (Apaštalų darbų 8, 10)

Bet Dievo tauta nebus
suklaidinta. Šie netikrojo
Kristaus mokymai neatitiks
Šventojo Rašto. Jo
palaiminimas išstartas garbi
nantiems žvėrį ir jo atvaizdą, -
tiems, kuriuos, kaip skelbia
Biblija, pasieks neatmieštas
Dievo įniršis.

Be to, šėtonui neleidžiama mėgdžioti Kristaus atėjimo būdo. Išgelbėtojas perspėjo savo tautą dėl šios apgavystės ir aiškiai išpranašavo, kaip Jis ateis antrąjį kartą: „Atsiras netikrų mesijų ir netikrų pranašų, ir jie darys didelių ženklų bei stebuklų, mėgindami suklaidinti, jei tai įmanoma, net išrinktuosius. [...] Tad jeigu jums sakytų: ‘Štai Jis tyruose!’ - neikite: ‘Štai Jis namų gilumoje!’ - netikėkite. Kaip žaibas tvyksteli iš rytų ir nušvinta iki vakarų, toks bus ir

Žmogaus Sūnaus atėjimas.”

(Mato 24, 24-27. 31; žr. ir 25, 31;

Apreiškimo 1, 7; 1

Tesalonikiečiams 4, 16-17)

Neįmanoma imituoti šio

atėjimo. Jis bus žinomas visur -
visas pasaulis matys jį.

Tik tie, kurie stropiai tyrinėjo
Šventąjį Raštą ir pamilo tiesą,
bus apsaugoti nuo galingo
suvedžiojimo, kurio belaisviu
taps visas pasaulis. Biblijos
liudijimai padės susekti
užsimaskavusį apgaviką.

Visiems ateis išbandymų laikas.
Tikrasis krikščionis atsiskleis,
kai bus atsijotas gundymais. Ar
dabar Dievo tauta stovi ant
Dievo Žodžio pagrindo taip
tvirtai, kad nepasiduos
jausmams? Ar tikrai lemiamu
metu ji liks ištikima Biblijai ir
tik Biblijai? Jei įmanoma,
šėtonas stengsis sukliudyti
Dievo žmonėms ruoštis išlikti
tą dieną tvirtiems. Jis sutvarkys
reikalus taip, kad užtvertų
jiems kelią, įpainiotų į žemiškų
turtų pinkles ir priverstų nešti
sunkią, sekinančią našta, kad

šio gyvenimo rūpesčiai per
daug apkrautą jų širdis ir
išmėginimų diena galėtų
užklupti juos netikėtai kaip
vagis.

Kadangi įvairūs krikščioniškojo
pasaulio valdovai išleis įsaką
prieš žmones, besilaikančius
Dievo įsakymų, valstybės
įstatymai nebegins jų ir atiduos
juos tiems, kurie trokšta jų
pražūtis, Dievo žmonės bėgs iš
miestų ir kaimų, jungsis į
bendruomenes, gyvenančias

labiausiai apleistose ir
nuošaliose vietose. Daugelis ras
prieglobstį kalnų tvirtovėse.
Kaip Pjemonto slėnių
krikščionys, aukštąsias žemės
vietas jie pavers savo
šventyklomis ir dėkos Dievui iš
neprieinamų uolų tvirtovės. (žr.
Izaijo 33, 16) Bet daugelis iš
visų tautų ir visų sluoksnių,
aukštų ir žemų, turtingų ir
skurdžių, juodų ir baltų bus
atiduoti į pačią neteisingiausią
ir žiauriausią vergiją. Dievo
numylėtiniai gyvens
varginančias dienas: jie bus

sukaustyti grandinėmis,
uždaryti kalėjimuose, nuteisti
mirti, kai kurie neabejotinai
palikti mirti iš bado tamsiuose
ir bjauriuose požemiuose. Joks
žmogus neišgirs dejonių, joks
žmogus nebus pasiruošęs
ištiesti jiems pagalbos ranką.

ar Viešpats užmirš savo tautą
šią išbandymų valandą? ar jis
užmiršo ištikimąjį Nojų, kai
buvo baudžiamas prieštvaninis
pasaulis? ar jis užmiršo lotą, kai
ugnis nusileido iš dangaus, kad

prarytų lygumos miestus? ar jis užmiršo juozapą, apsuptą Egipto stabmeldžių? ar jis užmiršo Eliją, kai jezabelės priesaika grasino jam pranašų likimu? ar jis užmiršo pranašą jeremiją, įmestą į tamsią ir niūrią kalėjimo duobę? ar jis užmiršo tris didvyrius krosnies liepsnose? ar Danielių liūtų duobėje?

„Bet sionas sako: ‘paliko mane VIEŠPATS, užmiršo mane Dievas.’ ar gali moteris užmiršti

savo maḗyly, būti nešvelni savo
įsčių sūnui? Net jeigu ji ir
uḗmirštų, AŠ tavęs niekada
neuḗmiršiu. Žiūrėk! Įrėžiau
tavo vardą savo rankos delne.”
(Izaijo 49,14-16) Galybių
Viešpats pasakė: „Kas tik
uḗgauna jus, tas uḗgauna Mano
akies vyzdį.” (Zacharijo 2, 12)

Nors priešai gali įkišti juos į
kalėjimą, tačiau požemių sienos
negali nutraukti jų sielų ryšio
su Kristumi. Tas, kuris mato
kiekvieną jų silpnybę, kuris

žino kiekvieną išmėginimą, yra
aukščiau visų žemiškųjų jėgų,
todėl angelai lankys juos
vienutėse, nešdami dangiškąją
šviesą ir ramybę. Kalėjimas bus
tarsi rūmai, nes ten gyvens
žmonės, turtingi tikėjimu.
Niūrias sienas apšvies
dangiškoji šviesa, panašiai kaip
tada, kai apaštalas Paulius ir
Silas Filipų požeminiame
kalėjime vidurnaktį meldėsi ir
giedojo Dievui himną.

Dievo bausmės kris ant tų,
kurie stengiasi engti ir naikinti
Dievo tautą. Ilgas jo
pakantumas nusidėjėliams
skatins žmones nusidėti, bet
uždelsta bausmė nebus nei
mažiau sunki, nei mažiau baisi.
„VIESPATS pakils, kaip pakilo
ant Perazimo kalno, ir rūstaus,
kaip rūstavo Gibeono slėnyje,
kad įvykdytų tai, ką turi
įvykdyti, - savo nepaprastą
užmojį, kad užbaigtų darbą,
neįprastą darbą!” (Izaijo 28, 21)
Mūsų gailestingajam Dievui
bausti yra neįprasta. „Kaip Aš

gyvas, - tai Viešpaties DIEVO
žodis, - nenoriu, kad nedorėlis
mirtų." (Ezechielio 33, 11)

Viešpats yra „gailestingas ir
maloningas Dievas, lėtas pykti,
gausus gerumo ir ištikimybės,
[...] atleidžiantis kalnę,
nusižengimą ir nuodėmę.

Kantrus yra VIESpATs, bet
didis galybe; VIEŠPATS
niekada nepalieka nenubausto
kaltojo." (Išėjimo 34, 6-7;

Nahumo 1, 3) teisėtai, bet
siaubingais dalykais, Jis apgins
sutrypto Įstatymo autoritetą.

Viešpats atidėlioja vykdyti

teisingumą, todėl galima
susidaryti nuomonę, kad
bausmė bus griežta. Tauta,
kuriai Dievas yra labai kantrus
ir kurios Jis nenori sutriuškinti
tol, kol, Jo nuomone, ji nebus
pripildžiusi blogio saiko, galų
gale išgers taure neatmieštą
gailestingumu.

Kristui baigus savo
tarpininkavimą šventykloje,
bus išlietas neatmieštas įniršis,
kuriuo buvo grasinama
garbinantiems žvėrį ir jo

atvaizdą, priimantiems jo ženklą. (žr. Apreiškimo 14, 9-10) Nelaimės, siųstos Egiptui, kai Dievas buvo pasiruošęs išlaisvinti Izraelį, bus panašios į tas bausmes, kurios kris ant pasaulio prieš pat galutinį Dievo tautos išgelbėjimą, tačiau bus žymiai baisesnės ir griežtesnės. Jonas, apreiškimų regėtojas, apibūdindamas šias siaubingas Dievo rykštes, sako: „ir apniko piktos ir skaudžios votys žmonės, turinčius žvėries ženklą ir garbinančius jo atvaizdą.“ (Apreiškimo 16,2)

jūra „tapo lyg numirėlio kraujas, ir visi gyvūnai jūroje išgaišo.” (16, 3) ir upės bei vandens šaltiniai pavirto krauju. Baisus kaip ir šios bausmės Dievo teisingumas išlieka visiškai pateisinamas. Dievo angelas skelbia: „teisus TU [...] Šventasis, kad taip nusprendei. jie praliejo šventųjų ir pranašų kraują, todėl duodi jiems gerti kraują! jie to verti.” (Apreiškimo 16, 5-6) pasmerkdami Dievo žmones mirti, jie yra kalti dėl jų kraujo, taip pat lyg būtų pralieję jį savo

rankomis. Kristus paskelbė, kad jo laikų žydai yra kalti dėl šventųjų žmonių kraujo, kuris buvo pralietas nuo Abelio dienų: nes jie buvo įkvėpti tos pačios dvasios ir stengėsi dirbti kartu su šiais pranašų žudikais.

užėjus kitai negandai, saulei bus „leista svilinti žmones ugnimi. Žmones degins baisi kaitra.“ (Apreiškimo 16, 8-9) pranašai žemės būseną šiuo baisiu metu apibūdina šitaip: „Žemė gedi, nes javai

sunaikinti, [...] visi laukų
medžiai nuvytę. ir žmonių
džiaugsmas dingsta. [...] sėklos
sudžiūva po grumstais,
sandėliai ištuštinti [...]. Kaip
kenčia gyvuliai! Galvijų bandos
klajoja suglumusios, nes nėra
ganyklos; net avių kaimenės
apstulbintos [...], nes išdžiūvo
upės, ir ugnis surijo tyrlaukių
ganyklas. Tą dieną šventyklos
giesmės virs raudomis [...],
daugybe visur išmėtytų lavonų.
ša! tylos!” (Joelio 1, 10-12; 17-20;
Amoso 8, 3)

nors šios negandos nebus
visuotinės, nes priešingu atveju
žemės gyventojai būtų visiškai
išnaikinti, bet tai bus pačios
baisiausios nelaimės, kurias
kada nors žinojo mirtingieji.
Visos bausmės, siųstos
žmonėms iki malonės laiko
pabaigos, buvo šiek tiek
atmieštos gailestingumu.
permaldaujantis Kristaus
kraujas apsaugojo nusidėjėlių
nuo visos bausmės už jo kalbę.
paskutiniosios bausmės įniršis

nebus atmieštas gailestingumu.
tą dieną minios trokš, kad
Dievo malonė, kurią jie taip
ilgai niekino, apsaugotų juos.
„Tikrai ateina dienos, - tai
Viešpaties DIEVO žodis, - kai
siūsiu badą į kraštą. Ne duonos
badą ar vandens troškimą, bet
Dievo žodžių badą. Tuomet
žmonės keliaus nuo jūros ligi
jūros, nuo šiaurės ligi rytų,
skubės šen ir ten, ieškodami
VIEŠPATIES žodžio, bet jo
neras.” (Amoso 8, 11-12)

Dievo tauta taip pat neišvengs kančių. Tačiau persekiojami ir vargstantys, skurstantys ir alkstantys jie nebus palikti žūti. Dievas, kuris rūpinosi pranašu Elijumi, nepraeis nė pro vieną savo vaiką, pasišvenčiantį Jam. Tas, kuris suskaičiuoja plaukus ant jų galvų, rūpinsis jais, nepriteklių metu jie bus aprūpinti. Tuo tarpu, kai bedieviai miršta iš bado ir maro, angelai apsaugos teisiuosius ir patenkins jų reikmes. Tam, „kuris gyvena pagal teisumą“, pažadėta, kad

„jam bus tiekiamas duona, jam netrūks vandens.“ „Užguitieji ir vargšai ieško vandens, o jo nėra, ir liežuvis jiems džiūsta nuo troškulio. Aš, VIEŠPATS, juos išgirsiu, Aš, Izraelio Dievas, jų neapleisiu.“ (Izaijo 33, 15-16; 41, 17)

„Nors figmedis nežydėtų ir nebūtų vaisių ant vynmedžių, nors alyvmedis neneštų derliaus ir laukai neduotų maisto, nors avių kaimenė dingtų iš aovidės, o galvijų

banda - iš tvarto", vis dėlto tie,
kurie Jo bijosi, džiaugsis
Viešpatyje ir džiūgaus Dieve,
kuris juos išgano. (žr.
Habakuko 3, 17-18)

„VIEŠPATS tave saugo, tavo
dešinėje VIEŠPATS - tavo
užuovėja. Dieną saulė
neužgaus tavęs, nė mėnulis
naktį. VIEŠPATS saugos tave
nuo viso, kas pikta, Jis saugos
tavo gyvastį. Juk tai Jis išgelbės
tave nuo medžiotojo kilpos ir
nuo mirtį nešančio maro. Savo

sparnų plunksnomis Jis
uždengs tave, - po Jo sparnais
rasi prieglaudą. Jo ištikimybė -
dengiantis skydas. Nereikės tau
bijoti nakties siaubo, nei strėlės,
iššautos dieną, nei maro,
sėlinančio tamsoje, nei rykštės,
niokojančios vidudienį. Nors
tūkstantis kristų tavo kairėje ir
dešimt tūkstančių - dešinėje,
tavęs niekas nepasieks. Tu
žiūrėsi ir matysi, kaip
baudžiami nedoreliai. Tu
pasirinkai VIEŠPATĮ savo
prieglauda, Aukščiausiąjį savo
užuovėja, todėl neištiks tavęs

žala, nepalies tavo palapinės nelaimė.” (Psalmė 121, 5-7; 91, 3-10)

Žmonėms atrods, kad Dievo tauta savo liudijimą turi patvirtinti krauju, kaip kadaise darė kankiniai. Dievo žmonės patys pradeda bijoti, kad Viešpats paliko juos kristi nuo priešų rankos. Tai - baisių kančių metas. Dieną naktį jie šaukiasi Dievo, kad juos išgelbėtų. Bedieviai džiūgauja ir tyčiojasi: „Kur dabar jūsų

tikėjimas? Kodėl Dievas
neišvaduoja jūsų iš mūsų
rankų, jei iš tikrųjų jūs - Jo
tauta?" Bet laukiantieji
atsimena Jėzų, mirštantį ant
Golgotos kryžiaus, ir vyriausius
kunigus bei vadovus,
šūkaujančius patyčias: „Kitas
gelbėdavo, o pats negali
išsigelbėti. Jeigu Jis Izraelio
karalius, tenužengia dabar nuo
kryžiaus, ir mes Juo tikėsime...“
(Mato 27, 42) Kaip Jokūbas, jie
grumiasi su Dievu. Jų veidai
išbalę, jie atspindi jų vidinę
kovą. Tačiau Dievo vaikai

nenutraukia savo nuoširdžių
maldavimų.

Jei žmonės turėtų dangiškąjį
regėjimą, jie pamatytų galingų
angelų būrius, supančius tuos,
kurie iš Kristaus Žodžio mokėsi
kantrybės. Švelniai, su
užuojauta angelai stebi jų
kentėjimus ir klausosi jų maldų.
Jie laukia savo Vado Žodžio,
kuris apsaugotų juos nuo
pavojaus. Bet jie turi palaukti
dar truputėlį. Dievo žmonės
turi išgerti taurę ir būti

pakrikštyti krikštu.
skausmingas delsimas yra
geriausias atsakymas į jų
prašymus. Visiškai
pasitikėdami Viešpačiu ir
laukdami Jo pagalbos, jie
priverčiami ugdyti tikėjimą,
viltį ir kantrumą, savybes,
kurios taip mažai buvo
ugdamos religiniame
gyvenime. Vis dėlto dėl
išrinktųjų nelaimės metas bus
sutrumpintas. „Tad nejaugi
Dievas neapgintų teisių savo
išrinktųjų, kurie Jo šaukiasi per
dienes ir naktis [...]?! Aš sakau

jums: netrukus Jis apgins jū teises.” (Luko 18, 7-8) Pabaiga ateis žymiai greičiau negu žmonės tikisi. Kviečiai bus nuimti ir surišti į pėdus, skirtus sukrauti į Dievo klėtį. piktžolės bus surištos į pėdelius sudeginti.

Dangaus sargybiniai, ištikimai stovintys savo poste, budi toliau. nors visuotinis įsakas numatė laiką, kada besilaikantiems Dievo Įstatymo turi būti įvykdyta mirties

bausmė, bet kai kuriais atvejais jų priešai užbėgs už akių ir norės žudyti anksčiau nei ateis nurodytas laikas. tačiau niekas negali praeiti pro galingus sargybinius, supančius kiekvieną ištikimą sielą. Kai kurie užpuolami, jiems bėgant iš miestų ir kaimų. tačiau kardai, iškelti virš jų, lūžta ir krinta tarsi šiaudai. Kitus gina angelai, savo išvaizda primenantys karius.

Visais amžiais per šventuosius angelus Dievas stiprino ir gelbėjo savo tautą.

Dangiškosios būtybės aktyviai dalyvavo žmonių reikaluose.

Jie pasirodydavo apsirengę spindinčiais kaip žaibas apdarais, jie ateidavo kaip žmonės, vilkintys keliautojo apdarą. Dievo žmonėms angelai pasirodydavo ir žmogaus pavidalu. lyg nuvargę jie ilsėdavosi vidurdienį po ažuolais. Jie priimdavo žmonių svetingumą. jie būdavo vedliai nakties užkluptiems

keliautojams. savo rankomis jie uždegdavo aukuro ugnį. Jie atidarydavo kalėjimo duris ir išlaisvindavo Dievo tarnus. apsiginklavę dangiškais šarvais jie atėjo nuristi akmenį nuo išgelbėtojo kapo.

turėdami žmogaus išvaizdą, angelai dažnai dalyvaudavo teisiųjų susirinkimuose. taip pat jie lankėsi ir bedievių susibūrimuose, pavyzdžiui, nuėjo į sodomą, kad surašytų jos gyventojų darbus ir iš to

būtų galima spręsti, ar šie peržengė Dievo kantrybės ribas. Viešpačiui malonu parodyti savo gailestingumą. Dėl keleto, kurie nuoširdžiai jam tarnauja, jis atitolina nelaimes ir pratęsia visų žmonių ramybę. nusidedantys Dievui mažai tesuvokia, kad už savo gyvybes jie skolingi saujelei ištikimųjų, kuriuos jie išjuokia ir engia.

nors pasaulio valdovai to nežino, tačiau dažnai jų

tarybose angelai būna
pranešėjai. Žmogaus akis
žvelgdavo į juos, žmogaus
ausis klausydavosi jų
kreipimūsi; žmogaus lūpos
prieštaraudavo jų pasiūlymams
ir išjuokdavo jų patarimus;
žmonių širdys pasitikdavo juos
užgauliojimais ir plūdima
pasitarimų salėse ir teismuose
šie dangiškieji pranešėjai
pasirodydavo esą gerai
susipažinę su žmonijos istorija
ir įrodydavo, kad engiamųjų
reikalus sugeba ginti geriau už
pačius gabiausius ir

iškalbingiausius gynėjus. Jie sužlugdydavo tikslus ir sustabdydavo blogybes, kurios labai trukdytų Dievo darbui ir atneštų jo tautai dideles kančias. pavojaus ir nelaimės metu „VIESPATIES angelas saugo tuos, kurie jo pagarbiai bijo, ir juos gelbsti.“ (Psalmė34, 8)

Dievo tauta nekantriai laukia savo ateinančio Karaliaus ženklų. sargybinių užkalbinus: „sarge, kiek ilgai dar truks

naktis? sarge, kiek ilgai dar truks naktis?”, šis ryžtingai atsako: „Ateina rytas, paskui vėl naktis.” (Izaijo 21, 11-12) Šviesa jau apšviečia debesis virš viršūnių. Greitai pasirodys jo šlovė. patekės Teisumo saulė. Rytas ir naktis - abu yra arti: nesibaigiančios dienos pradžia teisiems ir amžinoji naktis bedieviams.

Kai kovoiantys su Dievu siunčia Jam savo prašymus, atrodo, kad uždanga, skirianti

juos nuo nematomo pasaulio,
yra pakeliama. Amžinajai
dienai auštant, dangus žėri ir
tarsi angelų giesmės melodija
žmogų pasiekia žodžiai:

„Tvirtai laikykitės, būkite
ištikimi. Pagalba ateina.”

Kristus, Visagalis Nugalėtojas,
savo nuvargusiems kareiviams
ištiesia nemirtingos šlovės
vainikus. pro pravirus vartus
girdisi Jo balsas: „Štai, Aš su
jumis. Nebijokite. Aš žinau
visus jūsų rūpesčius, Aš
ištverčiau jūsų nelaimės. Jūs
kariaujate ne prieš nežinomą

priešą. Mūšyje Aš kovoju jūsų
pusėje ir Mano vardu jūs esate
daugiau negu nugalėtojai.”

Brangusis Išgelbėtojas atsiųs
pagalbą, kai mums reikės jos.
Kelias į dangų yra pašventintas
Jo pėdsakais. Kiekvienas
dyglys, sužalojantis mūsų
pėdas, yra sužeidęs ir Jį.
Kiekvieną kryžių, kurį nešti
esame pašaukti, prieš mus nešė
Jis. Viešpats leidžia įvykti
susidūrimams, kad paruoštų
sielą ramybei. Nelaimės metas

yra baisiai sunkus išmėginimas Dievo tautai. Bet kiekvienam tikrajam tikinčiajam tai laikas pakelti akis, kad tikėdamas galėtų pamatyti jį supančią pažadų vaivorykštę.

„VIEŠPATIES išpirktieji sugrįš ir amžinu džiaugsmu vainikuoti, įžengs į sioną. Juos lydės džiaugsmas ir linksmybė, o liūdesys ir aimanos pasitrauks. ‘Tai Aš, tai Aš esu tas, kuris jus guodžia! Ko tu bijai? Žmogaus? Jis marus!

Žmogaus sūnaus? Jis ne
daugiau kaip žolė! Kodėl
užmiršai VIEŠPATĮ, savo
Kūrėją [...]. Kiaurą dieną tave
kankina baimė dėl engėjo
įtūžio, norinčio tave sunaikinti.
Bet kurgi tas engėjo įtūžis?
Pančiais surakintieji greitai bus
išvaduoti, nemirs ir neis į kapą,
nė duonos nestokos. AŠ esu
VIESPATS, tavo Dievas, kuris
taip įaudrina jūrą, jog bangos
ima šėlti.' Galybių VIEŠPATS
yra Jo vardas! 'Savo žodžius
idėjau tau į lūpas ir savo rankos

šešėliu apdengiau tave.”” (Izaijo
51, 11-16)

„Bet dabar klausykis,
nelaimingoji! Tu apsvaigusi, bet
ne nuo vyno! Taip kalba
VIEŠPATS, tavo Valdovas ir
Dievas, ginantis savo tautą:
‘Žiūrėk, Aš imu tau iš rankos
svaigiają taureę. Iš Mano pykčio
indo tu daugiau nebegersi.
Paduosiu ją į rankas tavo
kankintojams, sakiusiems tau:
«Gulk ant žemės, kad galėtume
sutrypti tave!” Savo nugarą tu

pavertei grindiniu, gatve
praeiviams.”” (Izaijo 51, 21-23)

Dievo akys, matančios per
amžius, nukreiptos į lemiamą
momentą, kuris ateis Dievo
tautai, kai žemiškos jėgos
išsirikiuos kovai su ja. Kaip
ištremtas belaisvis, Dievo
žmonės bijos mirti iš bado ar
nuo smurto. Bet Šventasis,
perskyręs Raudonąją jūrą prieš
Izraelį, parodys savo galingą
jėgą ir išgelbės juos iš nelaisvės.
„Jie bus Mano, - sako Galybių

VIEŠPATS, - ypatingas Mano paveldas tą dieną, kurią Aš veiksiu. Pasigailėsiu jų, kaip pasigaili tėvai vaikų, kurie jiems tarnauja." (Malachijo 3, 17) Jei ištikimųjų Kristaus liudytojų kraujas būtų tuo metu pralietas, tai jis nebūtų, kaip kankinių kraujas, sėkla, duodančia derlių Dievui. Jų atsidavimas nebūtų liudijimas, įtikinantis kitus, nes užkietėjusi širdis atmesdavo gailestingumo bangas, kol jos visai nebegrižo. Jei dabar teisieji būtų palikti tapti priešų aukomis - tamsos

kunigaikštis triumfuotų.
Psalmininkas sako: „Vargo
dieną Jis paslėps mane savo
pastogėje, suteiks man globą
savo palapinėje, užkels mane
aukštai ant uolos.” (Psalme 27,
5) Kristus kalbėjo: „Kelkis,
Mano tauta, eik į savo
kambarius ir užsklęsk paskui
save duris. Valandėlę patūnok,
kol praeis pyktis. Žiūrėk,
VIEŠPATS ateina iš savo būsto
bausti žemės gyventojų už jų
kaltes.” (Izaijo 26, 20-21) Tu,
kurie kantriai laukė Jo atėjimo
ir kurių vardai įrašyti

gyvenimo knygoje, laukia
šlovingas išvadavimas.

40. Dievo Tauta Išvaduota

Kai žmonių įstatymai negins tų,
kurie gerbia Dievo Įstatymą,
vie-nu metu skirtingose šalyse
vyks judėjimas, siekiantis
sunaikinti tokius žmones.
artėjant įsakyme nurodytam
laikui, liaudis surengs
sąmokslą, kad išrautų
nekenčiamą sektą su šaknimis.
Vieną naktį bus nuspręsta
smogti lemiamą smūgį, kuris
visiems laikams nutildytų
nesutarimų ir priekaištų balsą.

Dievo žmonės - vieni kalėjimų
kamerose, kiti pasislėpę
vienišose girių ir kalnų
slėptuvėse - vis dar meldžia
dieviškosios apsaugos, o
kuopos ginkluotų žmonių,
skatinamos piktuųjų angelų,
visur ruošiasi žudynėms.
Dabar, ypatingo pavojaus
valandą, įsiterps Izraelio
Dievas, kad išgelbėtų savo
išrinktuosius. Viešpats sako: „O
jūs giedosite giesmes kaip tą
naktį, kai švenčiama šventė,

džiaugsitės iš širdies it
maldininkai [...], žengiantys į
VIEŠPATIES kalną, į Izraelio
Uolą. Pakels didingą savo balsą
VIEŠPATS, parodys savo
rankos triuškinantį smūgį
šėlstančiu įniršiu, ryjančia
ugnies liepsna, liūtimi, audra ir
kruša.” (Izaijo 30, 29-30)

Pergalingai šūkaudama,
tyčiodamasi ir keiksnodama
piktoji minia yra pasiruošusi
pulti savo auką, kai ant žemės
nusileis tirštesnės už nakties

tamsą sutemos. Tada dangų
apjuosia vaivorykštė, spindinti
Dievo sosto šlove. Atrodo, kad
ji apsupa kiekvieną
besimeldžiantį būrelį. Įniršusi
minia staiga sustoja. Jos
pasityčiojimu šūksniai
nurimsta. Tie, į kuriuos buvo
nukreiptas jos mirtinas įniršis -
pamiršti. su baisia nuojauta
žvelgiama į Dievo sandoros
simbolį ir trokštama
apsisaugoti nuo akinančio
spindesio.

Dievo vaikai girdi melodingą
balsą, sakantį: „pažvelkite
aukštyn, pakelkite akis į
dangų“, jie mato pažadų
vaivorykštę. Juodi, grėsmingi
debesys, dengę dangaus
skliautą, išsisklaidė. Kaip
steponas jie nuolat žvelgia į
dangų ir mato Dievo šlovę bei
Žmogaus sūnų, sėdintį savo
soste. Jo dieviškajame pavidale
jie įžvelgia pažeminimo
ženklus; iš Jo lūpų girdi
prašymą, skirtą Tėvui ir
šventiesiems angelams: „tėve,
AŠ noriu, kad tavo Man

pavestieji būtu su manimi ten,
kur ir Aš.” (Jono 17, 24) Vėl
pasigirsta melodingas ir
pergalingas balsas: „Jie ateina!
jie ateina! šventi, nekalti ir
nesusitepę. jie laikėsi mano
kantrybės Žodžio; jie vaikščios
tarp angelų.” išbalusios,
virpančios lūpos tu, kurie
tvirtai laikėsi tikėjimo, prataria
džiaugsmingus pergalės
žodžius.

Bus vidurnaktis, kai Dievas
parodys galią gelbėdamas savo

tautą. pasirodys saulė, spindinti visu skaistumu. Vienas po kito pasirodys ženklai ir stebuklai. piktadariai žvelgs į šį reginį nustebę ir išsigandę, o teisieji iškilmingai, džiugiai stebės išgelbėjimo ženklus. Atrodys, kad viskas gamtoje keičia įprastinę kryptį. upeliai nustos tekėję. pakils tamsūs, sunkūs debesys ir susigrums vienas su kitu. Grėsmingo dangaus viduryje bus viena šviesi nenusakomos šlovės vieta, iš kurios tarsi daugelio vandenu šniokštimas nuskambės Dievo

balsas: „Įvyko!” (Apreiškimo 16, 17)

šis balsas sudrebins dangų ir žemę. Kils baisus žemės drebėjimas, kokio nebūta, kiek žmogus žemėje gyvena; toks smarkus bus drebėjimas! (žr. Apreiškimo 16, 18) Atrodys, kad dangaus skliautas atsiveria ir užsiveria, o šlovė sklinda iš Dievo sosto tarsi skrodžiantis žaibas. Kalnai siūbuos tarsi nendrės vėjyje, o uolų nuolaužos bus išmėtytos visur.

pasigirs dundesys, primenantis
artėjančią audrą. šėls įaudrinta
jūra. girdėsis uragano ūžimas,
kuris bus panašus į
pasiruošusių viską naikinti
demonų balsus. Visas žemės
paviršius banguos ir šiaušis
tarsi jūros bangos. Žemės
danga skilinės. Atrodys, kad
sukrėsti patys jos pagrindai.
skęs kalnų grandinės. Nyks
apgyvendintos salos. šėlstantys
vandenys praris jūros uostus,
savo nedorumu panašėjančius į
Sodomą. Dievas atsimins
„didžiąją Babelę, kad jai duotų

savo rūstybės ir įniršio vyno
taurę.” (Apreiškimo 16, 19)
Ledo luitai, sunkūs kaip
talentai, atliks savo naikinimo
darbą. (žr. Apreiškimo 16, 21)
puikiausi žemės miestai bus
sugriauti. prabangūs rūmai,
kuriems pasaulio didieji švaistė
savo turtus, kad save
pašlovintų, akimirksniu virs
griuvėsiais. subyrės kalėjimų
sienos, bus išlaisvinti visi Dievo
žmonės, kurie buvo įkalinti už
savo tikėjimą.

Atsivers kapai, ir „daugelis
miegančiųjų žemės dulkėse
atsibus: kai kurie - amžinajam
gyvenimui, kiti - gėdai ir
amžinajai negarbei.”

(Danieliaus 12, 2) Visi, kurie
mirė, tikėdami Trečiojo angelo
žinia, pakils iš kapų apgaubti
šlovės, kad išgirstų Dievo
ramybės Sandorą tiems, kurie
laikėsi Jo Įstatymo. „Ir tie, kurie
Jį perdūrė” (Apreiškimo 1, 7), ir
tie, kurie tyčiojosi bei juokėsi iš
Kristaus priešmirtinių kančių,
ir patys pikčiausi Jo tiesos ir Jo
tautos priešininkai bus prikelti,

kad regėtų Jo šlovę ir matytų
garbę, suteiktą ištikimiesiems ir
klusniesiems.

Sunkūs debesys dar dengs
dangų, bet šen ir ten jau
prasiskverbs saulė, panaši į
keršijančią Jehovos akį.
Nuožmūs žaibai pasipils iš
dangaus, apgaubdami žemę
ugnine antklode. Nustelbdami
siaubingą griaustinio
riaumojimą, paslaptingi ir
baisūs balsai skelbs nuosprendį
bedieviams. Ne visi supras

tariamus žodžius, bet netikrieji mokytojai suvoks jų prasmę. Tie, kurie visai neseniai buvo tokie drąsuoliai, tokie pagyrūnai, elgėsi iššaukiančiai ir mėgavosi savo žiaurumu tiems, kurie laikėsi Dievo įsakymų, dabar bus apimti siaubo ir drebės iš baimės. Jų raudos nustelbs stichijos ūžesį. Demonai pripažins Kristaus dieviškumą ir drebės prieš Jo valdžią, o žmonės maldaus pasigailėti ir apimti didelio siaubo šliaužios keliais.

Šventuose regėjimuose
žvelgdami į Dievo dieną,
senovės pranašai sakė:
„Vaitokite, nes VIEŠPATIES
diena jau arti; ji ateis kaip
sunaikinimas iš Visagalio. Lik
giliai tarp uolų, užsidenk
dulkėmis nuo VIEŠPATIES
siaubo ir Jo šlovės žerėjimo.
Ižūlus marusis turės nuleisti
akis, žmonių išdidumas bus
pažemintas. Tik VIEŠPATIS tą
 dieną bus išaukštintas. Juk
Galybių VIEŠPATIS turi

parengęs savo dieną prieš visa,
kas išdidų ir įžūlu, kas išpuikę
ir kas bus pažeminta [...]. tą
dieną žmonės kurmiams ir
šikšnosparniams numes
sidabro ir aukso stabus, kurių
prisidare garbinti. Jie lįs į uolų
urvus ir skardžių plyšius nuo
VIEŠPATIES siaubo ir jo šlovės
žerėjimo, kai jis pakils
sudrebinti žemės.” (Izaijo 13, 6;
2, 10-12. 20-21)

Pro debesų properšą spindi
žvaigždė, kuri tamsos fone

pasirodo keturiskart ryškesnė.
Ištikimiesiems ji teikia viltį ir
džiaugsmą, bet Dievo Įstatymo
pažeidėjams byloja apie Dievo
griežtumą ir rūstybę. Tie, kurie
paaukojo Kristui viską, dabar
yra saugūs. jie tarsi pasislėpė
Viešpaties slėptuvėje. Ištikimieji
buvo išmėginti: pasauliui ir
tiesos niekintojams jie parodė
savo ištikimybę Tam, kuris
mirė už juos. Tie, kurie mirties
akivaizdoje išliko garbingi,
nuostabiai pakito. staiga jie
buvo išlaisvinti iš beviltiškos ir
siaubingos demonais virtusių

žmonių tironijos. Taip neseniai išbalę, susirūpinę ir išvargę jų veidai dabar spindi nuostaba, tikėjimu ir meile. jų balsai stiprėja ir susilieja į pergalingą giesmę: „Dievas - mūsų prieglauda ir stiprybė, visada artima pagalba varguose. Todėl nebijome, nors žemė sverdėtų, nors kalnai griūtų į jūrų gelmę, net jei jų vandenys šėltų ir putotų, kalnai drebėtų nuo jų šėlsmo.” (Psalmė 46, 2-4)

Šventos vilties žodžiai kyla iki Dievo, tada debesys išsisklaido ir matosi žvaigždėtas dangus.

juodo ir grėsmingo dangaus
skliauto fone neįmanoma
nusakyti stulbinančio reginio,
kurį sukelia kontrastas.

Dangiškojo miesto šlovė liejasi
pro pravirus vartus. Tada
danguje pasirodo ranka,
laikanti dvi drauge sudėtas
akmenines plokštes. Pranašas
sako: „Tada dangus skelbia Jo
teisumą, nes pats Dievas yra
Teisėjas.“ (Psalmė 50, 6)

Šventasis Įstatymas, Dievo
teisumas, kuris griaudžiant ir
liepsnojant nuo sinajaus kalno
buvo paskelbtas kaip gyvenimo

vadovas, dabar atskleistas
žmonėms kaip principas,
kuriuo bus vadovaujamas
Teisme. Ranka atverčia plokštes
- ir tada galima pamatyti
Dešimt Dievo įsakymų,
išvedžiotų tarsi ugnine
plunksna. Žodžiai yra tokie
aiškūs, jog visi gali juos
perskaityti. Sugrįžta atmintis,
prietarų ir erezijų tamsa
apleidžia kiekvieno žmogaus
mąstyseną, o Dešimt Dievo
žodžių - trumpų, suprantamų ir
autoritetingų - pateikiami
visiems žemės gyventojams.

Neįmanoma aprašyti siaubo ir nusivylimo, apimančio tuos, kurie trypė šventuosius Dievo reikalavimus. Viešpats davė jiems savo Įstatymą. Jie galėjo lyginti su juo savo charakterį ir sužinoti trūkumus tada, kai dar buvo galima atgailauti ir pasitaisyti. Tačiau siekdami pasaulio palankumo ir pritarimo, jie atmetė Jo įsakus ir kitus mokė pažeidinėti Įstatymą. jie stengėsi priversti Dievo tautą suteršti Viešpaties

šabo dieną (sabata). Dabar jie teisiami pagal tą patį Įstatymą, kurį trypė. jie aiškiai mato, kad jiems nebus dovanota. Žmonės pasirinko, kam tarnaus, ką garbins. „tuomet vėl pamatysite skirtumą tarp teisingo ir nedorėlio, tarp tarnaujančiojo Dievui ir jam netarnaujančiojo.“ (Malachijo 3, 18)

Dievo Įstatymo priešai - tiek dvasininkai, tiek menkesni priešininkai - naujai suvokia

tiesą ir pareigą. Per vėlai jie pamato, kad šabo diena, nurodyta ketvirtajame įsakyme, yra gyvojo Dievo ženklas. Per vėlai jie suvokia tikrąją suklastotos šabo dienos kilmę ir byrantį pagrindą, ant kurio statė savo tikėjimo rūmą. jie supranta, kad kovojo su Dievu. Religijos mokytojai apsimetę, kad veda žmones prie rojus vartų, iš tikrųjų vedė juos į pražūtį. Iki tos dienos, kol nebus suvestos visos sąskaitos, neišaiškės, kokia didelė atsakomybė tenka žmonėms,

dirbantiems šventą dvasininko
darbą, kokios baisios jų
neištikimybės pasekmės. Tik
amžinybėje mes galėsime
teisingai įvertinti kiekvienos
sielos praradimą. Baisus
likimas laukia žmogaus,
kuriam Dievas pasakys: „Eik
šalin nuo Manęs, netikęs
tarne!“

Iš dangaus girdimas Dievo
balsas, skelbiantis Jėzaus
atėjimo dieną ir valandą. Tas
pats balsas iškilmingai praneša

apie amžinąją Sandorą su Jo tauta. Šie žodžiai pasklinda visoje žemėje tarsi garsiausias perkūno griausmas. Dievo tauta stovi klausydamasi, pakėlusi aukštyn akis. Jo šlovė apšviečia jų veidus, spindinčius kaip Mozės, kai jis leidosi nuo sinajaus kalno. Bedieviai negali į juos žiūrėti. Kai ištariamas palaiminimas tiems, kurie gerbė Dievą, švęsdami Jo šventąją šabo dieną, pasigirsta galingas pergalės šauksmas.

Greitai rytuose pasirodo mažas,
maždaug pusės žmogaus
plaštakos dydžio, tamsus
debesėlis. Tai debesis, supantis
Išgelbėtoją ir iš tolo atrodantis
apgaubtas tamsos. Dievo tauta
žino, kad tai Žmogaus Sūnaus
ženklas. iškilmingoje tyloje jie
žvelgia į jį, artėjantį prie žemės,
vis šviesėjantį ir didėjantį, kol
pagaliau virsta dideliu baltu
debesiu, kurio branduolys -
šlovė, panaši į viską praryjančią
ugnį, o virš Jo - Sandoros
vaivorykštė. Jėzus plaukia
pirmyn kaip galingas

Nugalėtojas. Dabar Jis ateina ne kaip Skausmų Vyras išgerti karčią gėdos ir vargo taure, Jis ateina kaip žemės ir dangaus Nugalėtojas teisti gyvųjų ir mirusiųjų. „Ištikimasis ir Teisusis; Jis teisingai teisia ir kovoja.“ Jį lydi dangaus galybių pulkai. (žr. Apreiškimo 19, 11. 14) Didžiulė, nesuskaičiuojama minia šventųjų angelų, giedančių dangiškus himnus, lydi Jį kelyje. Atrodo, kad dangaus skliautą užpildė spindintys šviesuliai - miriadų miriadai ir

tūkstančių tūkstančiai. Nė
vieno žmogaus plunksna negali
aprašyti šio reginio; nė vienas
mirtingasis savo protu negali
suvokti Jo grožio ir didingumo.

„Jo Garbė padengė dangų, ir
žemė [...] sklidina Jo garbės.
Žerėjimas kaip saulės.”

(Habakuko 3, 3-4) Gyvajam
debesiui artėjant, visų akys
pamato Gyvybės Kunigaikštį.
Erškėčių vainikas dabar
nebežeidžia Jo šventos galvos -
Jo kaktą puošia šlovės diadema,
o veidas spindi ryškiau už
akinančią vidurdienio saulę.

„Ant Jo drabužio ir ant strėnų
užrašytas vardas: ‘Karalių
Karalius ir viešpačių Viešpats.’”
(Apreiškimo 19, 16)

„Jų visų veidai mirtinai išbalę.”
(Jeremijo 30, 6) Ir tuos, kurie
atmesdavo Dievo malonę,
apima amžinos nevilties
siaubas. „Širdis alpsta, keliai
linksta [...], visų veidai mirtinai
išbalę!” (Nahumo 2, 11) Teisieji
sušunka drebedami: „Kas galės
ištverti?!” Nuo šių žodžių
angelų giesmės nutyla ir užeina

grėsmingos tylos metas. Tada pasigirsta Jėzaus balsas, kuris skelbia: „Gana tau Mano malonėš.“ Teisiųjų veidai nušvinta, ir kiekviena širdis prisipildo džiaugsmo. Angelai paima tonu aukščiau ir giedodami vis artėja prie žemės.

Karalių Karalius leidžiasi,
būdamas ant debesies,
apgaubto liepsnojančia ugnimi.
Dangūs susiviję tarsi spyruoklė,
žemė dreba prieš Jį, ir

kiekvienas kalnas bei sala yra
pajudėję iš savo vietų. „Mūsų
Dievas ateina, bet ne tyliai;
pirma Jo - ryjanti ugnis, aplink
Jį - smarki audra. Jis pasišaukia
dangų ir žemę savo tautos
teismui.” (Psalmė 50, 3-4)

„Tuomet žemės karaliai,
didikai, karo vadai, turtuoliai,
galiūnai, visi vergai ir laisvieji
pasislėpė urvuose ir tarp kalnų
uolų. Jie šaukė kalnams ir
uoloms: ‘Griūkite ant mūsų ir
paslėpkite mus nuo sėdinčiojo

soste veido ir nuo Avinėlio rūstybės, nes atėjo didi jų rūstybės diena, ir kas galės ištvirti?!” (Apreiškimo 6, 15-17)

pasibaigia ironiškos pašaipos. Nutyla meluojančios lūpos. „Visi sandalai karių, trypusių mūšio maišatyje, visos jų skraistės, išvoliotos kraujyje, bus sudegintos ir pamaitins ugnį.” (Izaijo 9, 4) Dabar negirdėti nieko daugiau, tik maldos, raudos ir skundai. Iš

lūpų, kurios dar taip neseniai pašaipiai tyčiojosi, išsiveržia šauksmas: „Atėjo didi Jų rūstybės diena, ir kas galės ištvirti?!“ Nedorėliai meldžia, kad verčiau būtų palaidoti po kalnų uolomis negu akis į akį susitiktų su Tuo, kurį jie niekino ir atmetė.

Jie pažįsta tą balsą, kurį gali girdėti ir mirusieji. Kaip dažnai gailiai ir švelniai Jis kvietė juos atgailauti. Kaip dažnai jį galima buvo girdėti jaudinančiuose

Bičiulio, Brolio, Atpirkėjo maldavimuose. Nė vienas balsas tiek daug nesmerkia, nė vienas balsas taip sunkiai nekaltina atmetančiųjų Jo malonę, kaip tas, kuris taip ilgai meldė: „Sugrįžkite, sugrįžkite iš savo nedorų kelių, kad nemirtumėte.“ (Ezechielio 33, 11) Tai toks jiems pažįstamas balsas! Jėzus sako: „[...] jūs Mane atmetėte, kai šaukiau, nekreipėte dėmesio, kai tiesiau ranką, [...] paniekinote bet kokį Mano patarimą, nepaisėte jokio Mano įspėjimo.“ (Patarlių 1, 24-

25) Šis balsas gražina prisiminimus, kuriuos jie mielai norėtų ištrinti iš atminties - paniekintus įspėjimus, atmestus kvietimus, ignoruotas privilegijas.

Šie žodžiai skirti tiems, kurie tyčiojosi iš Kristaus, kai Jis buvo žeminamas. Dabar jie aiškiai prisimena Kankinio žodžius, iškilmingai paskelbtus vyriausiajam kunigui, kai Jėzus buvo saikdinamas: „Nuo šiol jūs matysite Žmogaus Sūnų,

sėdintį Visagalio dešinėje ir
ateinantį dangaus debesyse!”
(Mato 26, 64) Dabar jie mato Jį
apgautą šlovės ir netgi
pamatys Jį sėdintį Visagalio
dešinėje.

Tie, kurie juokėsi iš Jo, kai Jis
vadino save Dievo sūnumi,
dabar netekę žado. Tai
išdidusis Erodas, kuris šaipėsi
iš Jo karališkojo titulo ir įsakė
besityčiojantiems kareiviams
karūnuoti Jį karaliumi. Čia tie
patys žmonės, kurie savo

bedieviškomis rankomis
apvilko Jam purpurinį
apsiaustą, uždėjo ant Jo šventos
kaktos erškėčių vainiką, į jo
paklusnią ranką įdėjo netikrą
skeptrą ir lenkėsi jam,
nepadoriai tyčiodamiesi.
Žmonės, sumušę ir apspjaudę
Gyvybės Kunigaikštį, dabar
nusigręžia nuo jo veriančio
žvilgsnio ir stengiasi pabėgti
nuo jo slegiančios šlovės. tie,
kurie kalė vinis į jo rankas bei
kojas, ir kareivis, perdūręs jam
šoną, šias žymes stebi išsigandę
ir susigėdę.

Nepaprastai aiškiai kunigai ir
tautos seniūnai prisimena
įvykius ant Golgotos kalno.
Drebėdami iš siaubo jie
atsimena, kaip velniškai
džiūgaudami jie kratė savo
galvas, šaukdami: „Kitas
gelbėdavo, o pats negali
išsigelbėti. Jeigu jis izraelio
karalius, tenužengia dabar nuo
kryžiaus, ir mes juo tikėsime...
jis pasitikėjo Dievu, tad
teišvaduoja jį dabar, jeigu juo

rūpinasi, nes jis yra sakęs: AŠ Dievo sūnus.” (Mato 27, 42-43)

jie aiškiai prisimena Išgelbėtojo palyginimą apie vynuogininkus, kurie atsisakė atiduoti vynuogyno vaisius šeimininkui, žiauriai pasielgė su jo tarnais ir užmušė jo sūnų. Taip pat jie atsimena tai, ką ištarė patys: „Vynuogyno šeimininkas žiauriai nužudys piktadarius.” Šių neištikimų vyrų nusikaltimas ir bausmė rodo kunigams ir tautos

seniūnams jų pačių likimą.
Dabar kentėdami baisias
priešmirtines kančias, jie ima
rėkti. Garsiau nei Jeruzalės
gatvėmis nuaidėję šauksmai:
„Ant kryžiaus jį, ant kryžiaus
jį!“ girdisi baisyos, beviltiškos
aimanos: „jis yra Dievo Sūnus!
jis - tikrasis Mesijas!“ jie
stengiasi pabėgti nuo karalių
Karaliaus. Veltui jie mėgina
pasislėpti giliose žemės
urvuose, sugriuvusiuose nuo
įnirtusios stichijos siautėjimo.

Visų atmetusiųjų tiesą
gyvenime būna akimirku, kai
sąžinė prabunda, kai atmintyje
iškyla kankinantys
veidmainiško gyvenimo
prisiminimai ir bevaisė atgaila
neduoda sielai ramybės. Bet
argi galima lyginti šiuos
išgyvenimus su sąžinės
priekaištais tą dieną, „kai baimė
užklups [...] kaip audra ir
nelaimė ištiks kaip viesulas.“
(Patarlių 1, 27) Tie, kurie norėjo
sunaikinti Kristų ir jo ištikimąją
tautą, dabar mato ją apgaubtą
šlovės. Siaubingai bijodami jie

girdi linksmus šventųjų balsus,
sušunkančius: „Štai mūsų
Dievas! juo mes pasitikėjome, ir
jis mus išgelbėjo!“ (Izaijo 25, 9)

Tarp žemės drebėjimo, žaibų
tvykstelėjimų ir griaustinio
riaumojimo Dievo sūnaus
balsas pažadina visus
miegančius šventuosius. Jis
žvelgia į šventųjų kapus, ir,
pakėlęs rankas į dangų,
sušunka: „pabuskit, pabuskit,
pabuskit jūs, miegantys žemės
dulkėse, ir kelkitės!“ skersai ir

išilgai žemės mirusieji girdi šį
balsą. tie, kurie girdi jį - gyvens.
Visa žemė gaudžia nuo
milžiniškos prisikėlusiujų
minios žingsnių. Toje minioje
žengia įvairios tautos, gentys ir
giminės. Iš mirusiųjų kalėjimo
jie ateina, apsivilkę nemirtinga
šlove, šaukdami: „Kurgi, mirtie,
tavoji pergalė? Kurgi, mirtie,
tavasis geluonis?!“ (1
Korintiečiams 15, 55) Ir gyvų
teisiųjų, ir prisikėlusių šventųjų
balsai susilieja į ilgą,
džiaugsmingą pergalės
šauksmą.

Visų pakylančių iš kapų
išvaizda tokia pati, kokia buvo
jiems atgulant į žemę. Adomas,
stovintis prisikėlusiujų minioje,
yra didelio ūgio ir didingo
stuomens, tik šiek tiek
menkesnis už Dievo sūnų. Jis
labai skiriasi nuo vėlesnių
žmonijos kartų. Jau vien šis
palyginimas parodo didžiulį
žmonių giminės išsigimimą. Bet
visiems prisikėlusiems
būdingas amžinosios jaunystės
žvalumas ir energija. pradžioje

žmogus buvo sukurtas pagal Dievo paveikslą - panašus ne tik charakteriu, bet ir išore. Nuodėmė sudarkė ir beveik sunaikino dieviškąjį atvaizdą, bet Kristus atėjo atkurti tai, kas buvo prarasta. Jis pakeis mūsų niekingus kūnus ir suteiks jiems savo šlovingo kūno išvaizdą. Mirtinga, senstanti, praradusi grožį, kadaise sutepta nuodėme išorė tampa tobula, puiki ir nemirtinga. Visi trūkumai ir išsigimimai lieka kape. Atgavę teisę į gyvybės medį, seniai prarastą Edeno

sode, atpirktieji keisis, kol
pasieks pirmąją žmonijos
giminės šlovę. Bus pašalinti
paskutiniai nuodėmės
prakeikimo pėdsakai ir
Kristaus ištikimieji pasirodys su
Viešpaties, mūsų Dievo grožiu.
Jie dvasia, siela ir kūnu
atspindės tobulą savo
Viešpaties paveikslą. Ak,
Nuostabūs atpirkimas - ilgai
aptarinėtas, labai trokštamas,
taip nekantriai lauktas, bet
niekada nesuprastas visiškai!

Gyvi teisieji bus pakeisti staiga,
viena akimirka.¹⁷ Dievo balsas
pašlovino juos. Dabar jie yra
nemirtingi ir drauge su
prisikėlusiais šventaisiais bus
„pagauti debesysna pasitikti
Viešpaties ore.“ Angelai
„surinks Jo išrinktuosius iš visų
keturių šalių, nuo vieno
dangaus pakraščio iki kito.“
Šventieji angelai motinoms
tiesiai į rankas atneš jų
mažylius. Draugai, kuriuos
ilgai skyrė mirtis, susitiks, kad
daugiau niekada nesiskirtų, ir

linksmi giedodami kartu kils į
Dievo miestą.

Iš abiejų debesies vežimo pusių
yra sparnai, o po juo - gyvi
ratai. Vežimui kylant aukštyn,
ratai sušunka: „Šventas!“ Ir
sparnai plazdendami sušunka:
„Šventas!“ Angelų palyda
šaukia: „Šventas, šventas,
šventas Galybių VIEŠPATS!“
Vežimui toliau riedant
Naujosios Jeruzalės link,
atpirktieji sušunka: „Aleliuja!“

Prieš įeidamas į Dievo miestą,
Išgelbėtojas savo sekėjams
dovanoja pergalės emblemas ir
uždeda ženklus,
simbolizuojančius karališkąjį
statutą. Spindinčios gretos
išsirikiuoja kvadratu aplink
savo Karalių, kurio figūra
didingai iškyla virš šventųjų bei
angelų, o veidas spinduliuoja
švelnia meile. Šios
nesuskaičiuojamos atpirktųjų
minios žvilgsniai nukreipti į Jį,
visų akys mato šlovę To, kuris
„atrodė nežmoniškai
sudarkytas, ir buvo

nebepanašus į žmogų.“ Ant
nugalėtojų galvų savo dešiniaja
Jis uždeda šlovės vainiką.
Kiekvienam paruoštas vainikas
su jo naujuoju vardu (žr.
Apreiškimo 2, 17) ir įrašu:
Pašvęstas Viešpačiui.
Kiekvienam nugalėtojui
paduodama palmės šakelė ir
švytinti arfa. Tada,
vadovaujantiems angelams
davus ženklą, visos rankos
meisteriškai perbėga per stygas
ir puikūs, melodingi garsai
susilieja į švelnią muziką. Visų
širdys virpa iš susižavėjimo,

visų lūpos taria padėkos gyrių.

„Tam, kuris mus myli ir
nuplovė savo krauju mūsų
nuodėmes, ir padarė iš mūsų
karaliją bei kunigus savo
Dievui ir Tėvui, - Jam šlovė ir
galybė per amžių amžius!“
(Apreiškimo 1, 5-6)

Priešais atpirktųjų minią
šventasis Miestas. Jėzus plačiai
atveria perlais nusagstytus
vartus, į vidų eina žmonės,
kurie laikėsi tiesos. Ten jie mato
dieviškąjį rojų - Adomo tėvynę,

kurioje jis buvo tyras ir nekaltas. Tada pasigirsta balsas, sodresnis ir melodingesnis nei kada nors mirtingasis yra girdėjęs: „Jūsų kova pasibaigė. Ateikite, Mano Tėvo palaimintieji, paveldėkite nuo pasaulio sukūrimo jums paruoštą Karalystę!”

Dabar išsipildė Išgelbėtojo malda už savo mokinius: „Tėve, Aš noriu, kad Tavo Man pavestieji būtų su Manimi ten, kur ir Aš.” (Jono 17, 24) Kristus

pristato Tėvui atpirktuosius
savo kraujunenupuolusius savo
šlovės akivaizdon ir nesuteptus
bei džiaugsmingus (Judo 24) -
paskelbdamas: „štai Aš ir
vaikai, kuriuos davė Man
Dievas. Aš išlaikiau juos Tavo
vardu [...], išsaugojau juos.“ (žr.
Hebrajams 2, 13; Jono 17, 12)
Ak, atperkančios meilės
stebuklai! Išauš džiaugsminga
valanda, kai amžinybės tėvas,
žvelgdamas į atpirktuosius,
matys savo atvaizdą, kai
daugiau nebebus nuodėmės
pasekmių, kai bus atsikratyta

nesantaikos, sunaikintos jos
pasekmės, ir žmonija vėl
susivienys su dieviškumu!

su neapsakoma meile Jėzus
kviečia ištikimuosius įeiti į jų
Viešpaties džiaugsmą.
išgelbėtojas džiaugiasi šlovės
karalystėje matydamas
atpirktuosius, kuriuos išgelbėjo
Jo baisios kančios ir
pažeminimas. Atpirktieji
džiaugsis drauge su juo tarp
palaimintųjų matydami tuos,
kuriuos laimėjo Kristui jų

maldos, darbai ir meilės auka.
susirinkus aplink didįjį baltąjį
sostą, jų širdys prisipildys
neapsakomo dėkingumo. jie
regės tuos, kuriuos atkovojo
Kristui, matys, kad vienas
laimėjo kitus, šie - dar kitus ir
visi paimti į ramybės uostą, kad
sudėtų savo vainikus prie
jėzaus kojų ir garbintų Jį visą
amžinybę.

sveikinant atpirktuosius
įžengusius į Dievo miestą, ore
nuskamba džiūgaujantys ir

dievinantys šūksniai. Du
Adomai tuoj susitiks. Dievo
Sūnus stovi ištiesęs rankas, kad
apglėbtų mūsų giminės tėvą -
būtybę, kurią Jis sukūrė. Ji
nusidėjo savo Kūrėjui, dėl jos
nuodėmės Išgelbėtojo kūne
matomos nukryžiavimo žymės.
Kai Adomas pamato žiaurius
vinių pėdsakus, jis nepuola
savo Viešpačiui ant krūtinės,
bet nusižeminęs suklumpa prie
kojų, raudodamas: „Vertas
Avinėlis, kuris buvo
nužudytas!“ Išgelbėtojas
švelniai pakelia jį ir kviečia dar

kartą pažvelgti į Edeno sodo namus, iš kurių jis taip seniai buvo išstremtas.

Po išvairymo iš rojaus Adomo gyvenimas žemėje buvo kupinas sielvarto. Kiekvienas džiūvantis lapas, kiekviena aukojamoji auka, kiekvienas ligos šešėlis ant šviesaus gamtos veido, kiekviena dėmė ant žmogaus skaistumo iš naujo primindavo jo nuodėmę. Jis sunkiai kankinosi graužiamas sąžinės, kai matydavo, kad

blogio daugėja. Atsakymai į jo perspėjimus jam primindavo, kas sukėlė nuodėmę - tai buvo amžinas priekaištas jam. Beveik tūkstantį metų kantriai ir nuolankiai jis kentė bausmę už nusižengimą. Jis nuoširdžiai atgailavo už savo nuodėmę, pasitikėjo būsimais pažadėtojo išgelbėtojo nuopelnais ir mirė su viltimi prisikelti. Dievo sūnus atpirko žmogaus klaidą ir nuopuolį. Dabar atpirkimo darbas gražino Adomui pirmąsias valdas.

Nesitverdamas džiaugsmu jis
žvelgia į medžius, kurie
kažkada jų žavėjo, - tuos pačius
medžius, kurių vaisius jis pats
skynė savo skaistumo ir
džiaugsmo dienomis. Jis mato
tuos pačius vynmedžius,
kuriuos savo rankomis genėjo,
tas pačias gėles, kurias taip
mėgo prižiūrėti. Jis suvokia
reginio tikrovę, supranta, kad iš
tikrųjų atsinaujinęs Edeno
sodas žymiai mielesnis dabar
nei tada, kai buvo iš čia

išvarytas. Išgelbėtojas veda jį
prie gyvybės medžio, nuskina
puikų vaisių ir kviečia jį
valgyti. Adomas apsidairo ir
mato daugybę savo giminės
atpirktųjų, stovinčių Dievo
rojuje. Tada jis padeda prie
Jėzaus kojų savo žerintį
vainiką, puolęs Atpirkėjui ant
krūtinės, apkabina Jį. Jis
paliečia auksinę arfą ir dangaus
skliautu nuaidi pergalės
giesmė: „Vertas, Avinėlis, kuris
buvo nužudytas, bet štai yra
gyvas!” Susirenka Adomo
šeima. Jie sudeda savo vainikus

prie Išgelbėtojo kojų ir
pagarbindami Jam nusilenkia.

Šį susijungimą stebi angelai,
kurie verkė Adomui puolus ir
džiaugėsi, kai po prisikėlimo
Jėzus įžengė į dangų, atvėręs
kapus visiems, kurie tikės Jo
vardu. Dabar jie mato, kad
atpirkimo darbas baigtas, ir
prisijungia prie šlovinimo
giesmės.

Krištolo jūra, nusidriekusi
priešais sostą, atrodo „tarsi

stiklo jūra, sumaišyta su
ugnimi”, - tokia tviskanti ji yra
dėl Dievo šlovės. Prie jos
susirinko minia žmonių, tie,
„kurie buvo pergalėję žvėrį, jo
atvaizdą, [jo ženklą] ir jo vardo
skaičių.” Su Avinėliu ant Siono
kalno, su Dievo arfomis stovi
jie - šimtas keturiasdešimt
keturi tūkstančiai, atpirkti iš
žmonijos. Ir „tarsi didelių
vandenų šniokštimas ir tarsi
galingo griaustinio
dundėjimas” pasigirsta
arfininkų, skambinančių
arfomis, garsai. Jie gieda „naują

giesmę priešais sostą - giesmę,
kurios niekas negalėjo išmokti,
išskyrus tuos šimtą
keturiasdešimt keturis
tūkstančius." Tai „Dievo tarno
Mozės giesmė ir Avinėlio“
giesmė - išvadavimo giesmė.
Niekas kitas negalėjo „išmokti
tos giesmės, išskyrus tuos šimtą
keturiasdešimt keturis
tūkstančius“, nes tai giesmė,
gimusi iš jų išgyventų
patyrimų, - tokių patyrimų,
kokių neturi niekas kitas,
išskyrus juos. Tai tie, kurie
„lydi Avinėlių, kur tik Jis eina.

šie, būdami atpirkti iš žemės, iš gyvųjų tarpo, yra pirmienos Dievui ir Avinėliui.”

(Apreiškimo 15, 2-3; 14, 1-5) jie atėjo iš didžio sielvarto; jie atlaikė tokį nelaimės metą, kokio dar „niekada nėra buvę nuo to laiko, kai atsirado tautos”, jie iškentė jokūbo nelaimės meto kančias; jie buvo be užtarėjo liejantis paskutiniems Dievo teismams, tačiau buvo išvaduoti, nes „išplovė savo drabužius ir juos išbalino avinėlio krauju. jų lūpose

nerasta melo, jie be dėmės prieš Dievą. Todėl jie stovi prieš Dievo sostą ir tarnauja jam dieną naktį jo šventykloje, o sėdintysis soste išskleis ant jų padangtę." jie matė žemę, nuniokotą bado ir maro, saulę, turinčią galią svilinti žmones dideliu karščiu, o patys iškentė kančias, badą ir troškulį. Bet daugiau „jie nebealks, nebetrokš, nebekepins jų saulė nei jokia kaitra, nes avinėlis, kuris stovi priešais sostą, juos ganys ir vedžios prie gyvybės vandens šaltinių, ir Dievas

nušluostys kiekvieną ašarą nuo jų akių.” (Apreiškimo 7, 14-17; 14, 5)

Visais amžiais Išgelbėtojo išrinktieji buvo auklėjami ir lavinami išbandymų mokykloje. jie vaikščiojo siaurais žemės takais, jie buvo apvalyti negandų židinyje. Dėl jėzaus jie iškentė pasipriešinimą, neapykantą, šmeižtą. jie sekė juo sunkiose kovose, jie aukojosi ir patyrė karčių nusivylimų, iš savo

skausmingos patirties pažino
nuodēmēs nešamā blogī, jos
jēgā. supratē, kad nuodēmē
atneša vien nelaimes, jie
pradējo ī jā žiūrēti su
pasibaisējimu. Begalinis
pasiaukojimas, kurī parodē
Kristus, kad juos išgelbētū,
nužemina juos jū pačīų akyse ir
pripildo širdis dėkingumo ir
gyriaus, kurio niekuomet
nesupras niekada nepuolusieji,
nes jiems buvo daug atleista.
Būdami Kristaus kančīų
dalininkai, jie bus tinkami
dalytis su juo šlove.

Dievo įpėdiniai atėjo iš palėpių,
iš pašiūrių ir lūšnų, iš
požeminių kalėjimų, nuo
ešafotų, iš kalnų, iš dykumų, iš
žemės urvų, iš jūros gelmių.
Žemėje jie „vargo, kentė
priespaudą ir kankinimus.“
Milijonai atgulė kapuos,
gaubiami gėdos, nes ryžtingai
atsisakė paklusti apgaulingiems
šėtono reikalavimams.
Žmogiškieji teismai nuteisdavo
juos kaip niekšiškiausius
nusikaltėlius. Bet dabar pats

Dievas yra Teisėjas. (Psalms 50,
6) Dabar žemiškieji nutarimai
panaikinami. „savo tautos gėdą
Jis pašalins.“ (Izaijo 25, 8) „Jie
bus vadinami ‘šventąja tauta’,
VIEŠPATIES atpirktaisiais.“
(Izaijo 62, 12) Jis pasirūpino,
kad jie gautų „vainiką vietoj
pelenu, džiugesio aliejaus -
vietoje gedulo, šlovės skraistę -
vietoje bailumo.“ (Izaijo 61, 3)
Daugiau jie nebus silpni,
nuliūde, žeidžiami ir prislėgti.
Nuo šiol jie visada bus su
Viešpačiu. Jie stovi priešais
sostą, apsirengę puikiaisiais

drabužiais, kurių niekada
nevilkejo garbingiausi žemės
žmonės. Jie karūnuoti
diademomis, didingesnėmis už
bet kokią karūną kada nors
puošusią žemės monarcho
galvą. Amžiams pasibaigė
liūdesio ir raudojimo dienos.
Šlovės Karalius visiems
nušluostė ašaras nuo jų akių.
Pašalintos visos širdgėlos
priežastys. Linguojant palmių
šakelėms liejasi gyriaus giesmė
- šviesi, švelni ir darni.
Kiekvienas balsas pritaria
melodijai ir per visą dangaus

skliautą nuskamba vis stiprėjantis himnas:
„Išgelbėjimas - iš mūsų Dievo, sėdinčio soste, ir Avinėlio!” Ir visi dangaus gyventojai atsiliepia papildydami: „Amen! Palaima ir šlovė, ir išmintis, ir padėka, ir garbė, ir galybė, ir stiprybė mūsų Dievui per amžių amžius! Amen!”
(Apreiškimo 7, 10. 12)

Šiame gyvenime mes galime tik pradėti suvokti nuostabią atpirkimo tiesą. Savo ribotu

supratimu mes galime
rimčiausiai apsvarstyti gėdą ir
šlovę, gyvenimą ir mirtį,
teisingumą ir gailestingumą,
kurie susitiko prie kryžiaus , -
tačiau net įtempus visą protą,
mums nepavyksta suvokti šios
tiesos prasmės. Atperkančios
meilės plotis ir ilgis, ir aukštis,
ir gylis yra suvokiami tik
miglotai. Atpirkimo planas
nebus suprastas visiškai, nors
atpirktieji ir matys tiek, kiek jie
yra matomi, ir pažins tiek, kiek
jie yra pažinti. Per visą
amžinybę nustebusiems ir

sužavētiems nuolat atsiskleis
vis naujos tiesos. Nors
žemiškieji sielvartai, liūdesys ir
gundymai pasibaigē, pašalintos
priežastys, bet Dievo tauta
visada aiškiai ir tvirtai žinos,
kiek kainavo jų išgelbėjimas.

Visą amžinybę atpirktieji
tyrinės Kristaus kryžiaus temą
ir kurs giesmes šia tema.

Pašlovintasis Kristus jiems
primins nukryžiuotąjį Kristų.
Niekada nebus pamiršta, kad
Tas, kuris savo galia sukūrė ir

išlaikė nesuskaičiuojamus
pasaulius beribėje erdvėje,
Dievo Numylėtasis, Dangaus
Didenybė, Tas, kurį garbino
kerubai ir spindintys serafai, -
pats nusižemino, kad pakeltų
puolusį žmogų; niekada nebus
pamiršta, kad Jis nešė
nuodėmės kaltės ir gėdos našta,
kentėjo, nes jam teko slėptis
nuo savo tėvo veido, kai
sielvartas sužeidė jo širdį ir
atėmė jam gyvybę ant Golgotos
kryžiaus. Visatai visada kels
nuostabą ir pagarbą tai, kad
visų pasaulių Kūrėjas, likimų

Lēmējas atsisakē šlovēs ir
nusižemino, nes mylējo žmogū.
Žvelgiant į Atpirkėją ir matant
jo veidą, spindintį amžinąja jo
tėvo šlove, žvelgiant į sostą,
esantį nuo amžinybės iki
amžinybės, žinant, kad jo
Karalystė neturi pabaigos,
išgelbėtųjų tautų jausmai
išsiveržia kupina susižavėjimo
giesme: „Vertas, vertas
Avinėlis, kuris buvo nužudytas
ir atpirko mus Dievui savo
brangiausiu krauju!”

Kryžiaus paslaptis paaiškina
visas kitas paslaptis. Golgotos
šviesoje Dievo savybės,
kėlusios mums baimę ir virpesį,
dabar atrodo nuostabios ir
patrauklios. Atrodo, kad
gailestingumas, švelnumas ir
tėviška meilė susilieja su
šventumu, teisingumu ir galia.
Žvelgdami į jo aukšto ir
didingo sosto šlovę, mes
suvokiame jo charakterį,
atsiskleidžiantį jo
gailestingumu bei malone. tik
dabar, kaip niekada anksčiau,

suvokiama jo įteigiančio meilę
titulo Tėve mūsų prasmė.

Bus matoma, kad tas, kuris yra
begalinis savo išmintimi,
negalėjo rasti kito būdo mus
išgelbėti, kaip tik paaukoti savo
Sūnų. Atlygis už šią auką -
žemė, apgyvendinta
atpirktomis būtybėmis:
šventomis, laimingomis ir
nemirtingomis. Išgelbėtojo
kovos su tamsos jėgomis išdava
- džiaugsmas atpirktiesiems,
būsiantiems amžina šlove

Dievui. Ir sielos vertė yra ta,
kad Tėvas patenkintas
sumokėta kaina. patenkintas ir
pats Kristus, matydamas savo
didžiosios aukos vaisius.

41. Žemės Nuniokojimas

„Jos [Babelės] nuodėmės pasiekė dangų, ir Dievas prisiminė jos piktenybes. [...] Dvigubai sumaišykite taurę, kurią jums ji maišė. Kiek ji puikavo ir lėbavo, tiek jai paruoškite kentėjimų ir nuliūdimo, nes ji savo širdyje kalba: ‘AŠ sėdžiu kaip karalienė, nesu našlė ir liūdesio nematysiu.’ Todėl vieną dieną ją apniks negandos - mirtis, gedulas, badas, ir ji bus

sudeginta ugnimi, nes galingas
Viešpats Dievas, kuris nuteisė
ją. Babelės verks ir raudos
žemės karaliai, kurie buvo su ja
ištvirkavę bei lėbavę, [...] jos
kentėjimų išgąsdinti,
aimanuoja: 'Vargas, vargas,
didysis mieste! Babele,
galingasis mieste, per valandą
įvyko tavo teismas!'"
(Apreiškimo 18, 5-10)

„Žemės pirkliai, kurie pralobo
iš nežabotos jos prabangos,
stovės iš tolo, išsigandę jos

kentėjimų, verks ir gedės:
‘Vargas, vargas didžiajam
miestui, vilkėjusiam ploniausia
drobe, purpuru, raudonu
drabužiu, išsipuošusiam auksu,
brangakmeniais ir perlais. Per
vieną valandą niekais virto
šitokie lobiai!’” (Apreiškimo 18,
3. 15-17)

Tokios bausmės kris ant
Babelės Dievo rūstybės dieną. Ji
pripildė savo piktybių saiką.
Išmušė jos valanda - ji
priebrendo sunaikinimui.

Kai Dievo balsas išvaduos Jo tautą, skausmingai praregės tie, kurie didžiojoje gyvenimo kovoje prarado viską. Kol buvo malonės laikas, jie buvo apakinti šėtono apgavysčių - tuo jie pateisina nuodėmingą savo gyvenimo būdą.

Turtingieji didžiavosi savo pranašumu prieš tuos, kurie buvo mažiau privilegijuoti, - tačiau turtus jie įsigijo, pažeisdami Dievo Įstatymą.

Alkano jie nepamaitino, nuogo

- neaprengė, elgėsi neteisingai,
nemėgo būti gailestingi. Jie
ieškojo būdų, kaip išaukštinti
save ir laimėti aplinkinių
pagarbą. Iš jų atimta visa jų
galia ir stiprybė, dabar jie
palikti skurstantys ir beginkliai.
Su siaubu jie stebi, kaip
naikinami stabai, kuriuos jie
garbino labiau nei Kūrėją. Jie
parsidavė už žemiškus turtus
bei malonumus ir nesistengė
tapti turtingi pas Dievą.
Pasekmės: gyvenimas
sugriautas, malonumai virto
tulžimi, jų nieko neverti turtai

supuvo. Tai, kas buvo kaupia
visą gyvenimą, - nušluota
akimirksniu. Turtingieji
aprauda savo didingus rūmus,
išžarstyta auksą ir sidabrą. Jų
skundus nutildo baimė, nes
kartu su stabais turės žūti
patys.

Nedorėliai sielvartauja ne dėl
to, kad nesirūpino artimu ir
nepaisydami Dievo gyveno
nuodėmingai, bet todėl, kad
Dievas nugalėjo. Jie rauda dėl
to, kas įvyko, bet neatgailauja

dėl savo nedorumo. Jei tik galėtų, jie visais įmanomais būdais siektų būti nugalėtojais.

Pasaulis mato, kad tie patys žmonės, iš kurių jie tyčiojosi, juokėsi ir kuriuos troško sunaikinti, per marą, audras ir žemės drebėjimus išlieka nenukentėję. Tas, kuris Jo Įstatymo laužytojams yra ryjanti ugnis, savo tautai yra saugi užuovėja.

Dvasininkas, paaukojęs tiesą
tam, kad įgytų žmonių
palankumą, dabar atpažįsta
savo mokymų poveikį.

Akivaizdu, kad visažinė akis
sekė jį, kai jis stovėdavo
sakykloje, vaikščiodavo
gatvėmis, bendraudavo su
žmonėmis įvairiomis
aplinkybėmis. Kiekvienas
sieloje kilęs jausmas, kiekviena
parašyta eilutė, kiekvienas
ištartas žodis, kiekvienas
poelgis, paskatinęs žmones
ieškoti ramybės melo
prieglaudoje, buvo sėkla,

nešanti pražūtį. Dabar,
žvelgdamas į apgailėtinius,
nelaimingus, prarastus žmones,
jis mato pjūtį.

Viešpats sako: „Dukters, Mano
tautos, žaizdas jie tik apgydo,
kartodami: ‘Viskas gerai!
Viskas gerai!’ - nors nėra gerai.
Jūs melu prislėgėte teisiųjų
širdis, nors Aš nebuvau jų
prislėgęs, ir pakurstėte
nedorėlius nesigręžti nuo jų
nedoro kelio, idant išgelbėtų
savo gyvybę. Vargas

ganytojams, kurie klaidina ir išblaško Mano ganyklos avis! [...] Aš bausiu jus už jūsų nedorus darbus. Vaitokite, ganytojai, ir aimanuokite! Dulkėse raitykitės, kaimenės vadai, nes atėjo jūsų skerdynių metas, ir jūs krisite kaip rinktiniai avinai. jokios užuovėjos nebus ganytojams nei kur gelbėtis kaimenės vadams.” (Jeremijo 8, 11; Ezechielio 13, 22; Jeremijo 23, 1—2; 25, 34—35)

Dvasininkai ir liaudis mato, kad jie palaikė neteisingus santykius su Dievu. jie supranta, kad maištavo prieš visų teisingų ir dorų įsakymų autorių. Dieviškųjų įsakų nepaisymas davė pradžia tūkstančiams nelaimių, vaidų, neapykantos ir blogio protrūkių, žemė tapo vienu didžiuliu kovos lauku, viena ištvirkimo lindyne. štai toks reginys dabar iškyla prieš tuos, kurie atmetė tiesą ir pasirinko meilę nuodėmei. Žodžiais neįmanoma išreikšti to ilgesio,

kuris užvaldė neklusniousius ir neištikimuosius dėl to, ką jie prarado amžiams - amžinąjį gyvenimą. Žmonės, kuriuos pasaulis garbino už jų talentus ir iškalbą, dabar mato daiktus tikrojoje šviesoje. Jie supranta, ko neteko, nusižengę Įstatymui, puola po kojomis tiems, kurių ištikimybę jie niekino bei išjuokė ir pripažįsta, kad Dievas juos mylėjo.

Žmonės mato, kad jie buvo apgauti. Jie kaltina vienas kitą,

kad atējo į pražūtį, bet
susivienija, labiausiai
smerkdami dvasininkus ir
pateikdami jiems sunkiausius
kaltinimus. Neištikimieji
skelbėjai pranašavo
patinkančius dalykus, jie
skatino klausytojus apleisti
Dievo Įstatymą ir persekioti
tuos, kurie jo šventai laikėsi.
Dabar šie mokytojai iš nevilties
išpažins visam pasauliui savo
apgaules ir klaidingą darbą.
Minios bus įtūžusios. „Mes
pražuvome! - šauks jie. - Ir jūs
kalti dėl mūsų žūties.“ Žmonės

nusigręš nuo netikrų ganytojų.
Tie patys, kurie anksčiau jais
labiausiai žavėjosi, dabar
siunčia siaubingiausius
prakeiksmus. Tos pačios
rankos, kurios kadaise
karūnavo laurų vainikais,
pakils juos sunaikinti. Kalavijai,
turėję žudyti Dievo tautą, dabar
bus panaudoti naikinti jos
priešams. Visur vyksta kova ir
liejasi kraujas.

„Visus žemės gyventojus ligi
pačių jos pakraščių apima

sąmyšis, nes VIEŠPATS kaltina tautas, teisia visą žmoniją; nedoreliai bus atiduoti kalavijui.” (Jeremijo 25, 31)

Šešis tūkstančius metų vyko didžioji kova. Dievo Sūnus ir Jo dangiškieji pasiuntiniai kovojo su piktojo jėga, kad perspėtų, apšviestų ir išgelbėtų žmogaus vaikus. Dabar kiekvienas yra apsisprendęs. Nedoreliai visiškai susivienijo su šėtonu kovai prieš Dievą. Atėjo laikas Dievui apginti trypiamo Įstatymo autoritetą. Dabar kova vyksta ne tik su šėtonu, bet ir

su žmonėmis. „VIEŠPATS
kaltina tautas [...]; nedorėliai
bus atiduoti kalavijui.”

Išgelbėjimo ženklu bus
pažymėti tie, kurie dūsauja ir
rauda dėl čia daromų piktybių.
Dabar išleidžiamas mirties
angelas, pranašo Ezechielio
regėjime vaizduojamas vyrais
su mirtiniais ginklais rankose,
kuriems įsakyta: „Žudykite ir
naikinkite senius, vaikus ir
merginas, mažylis ir moteris,
bet nelieskite nė vieno, kuris

turi tavo ženklą; - pradėkite nuo Mano Šventyklos!” - sako pranašas. „Ir jie pradėjo nuo seniūnų, kurie buvo priešais Namus.” (Ezechielio 9, 1-6) Pirmiausia bus žudomi tie, kurie apsimetė esą dvasiški žmonių sargybiniai. Netikrieji sargybiniai kris pirmieji. Nebus nei gailesčio, nei pasigailėjimo. Vyrai, moterys, merginos ir mažyliai žus kartu.

„Žiūrėk, VIEŠPATS ateina iš savo būsto bausti žemės

gyventojų už jų kaltes. Žemė atidengs kraują, kuris buvo ant jos pralietas, ir nebeslėps savo užmuštųjų. O rykštė, kuria VIEŠPATS nuplaks visas tautas, kariaujančias su Jeruzale, bus tokia: jų kūnai supus jiems bestovint ant kojų, jų akys išpus akiduobėse ir liežuviai jiems supus burnose. Tą dieną VIEŠPATS sukels tokį didelį sąmyšį, kad kiekvienas žmogus stvers kaimyno ranką, ir kiekvieno žmogaus ranka bus pakelta prieš kaimyno ranką.”
(kaijo 26, 21; Zacharijo 14, 12-

13) Beprotiškoje kovoje su savo
pačių piktomis aistromis,
išsiliejus Dievo malone
neatmieštam įniršiui, kris
nedori žemės gyventojai:
kunigai, valdovai, turtuoliai ir
vargšai, kilmingi ir žemo
luomo žmonės. „Tą dieną tie,
kuriuos VIEŠPATS nužudė,
gulės išmėtyti po visą pasaulį,
nuo vieno krašto iki kito.
Niekas jų neraudos, niekas
nerinks nuo žemės ir nelaidos.“
(Jeremijo 25, 33)

Kristaus antrojo atėjimo metu
bedieviai bus nušluoti nuo
žemės paviršiaus. Juos
sunaikins Jo burnos
kvėpavimas ir Jo šlovės
apsireiškimas. Kristus pasiima
savo tautą į Dievo miestą ir
žemė ištuštėja - gyventojų joje
nebelieka. „Štai VIEŠPATS
niokoja žemę ir daro ją dyką,
apverčia aukštyn kojomis ir
išblaško jos gyventojus. Žemė
bus siaubte nusiaubta ir niokote
nuniokota, nes taip nusprendė
VIEŠPATS. [...] Žemė suteršta
joje gyvenančiųjų, nes jie

nesilaikė įstatymų, pažeidė
įstatus, sulaužė amžinąją
Sandorą. Todėl ryja žemę
prakeiksmas, jos gyventojai
kenčia bausmę už savo kaltes.
Todėl jie blykšta iš baimės, ir
gyvų žmonių liks tik
nedaugelis.” (Izaijo 24, 1. 3. 5—
6)

Visa žemė atrodo tarsi apleista
negyvenama dykuma. Visur
išsibarstę per žemės drebėjimą
sugriautų miestų ir kaimų
griuvėsiai, su šaknimis išrautų

medžių nuolaužos, uolų
atplaišos, išmestos iš jūros ar
išplėstos iš pačios žemės. Ten,
kur kalnai skylinėjo iš
pašaknių, atsivėrė plačios
bedugnės.

Dabar įvyks tai, kas
išpranašauta paskutinei
iškilmingai Permaldavimo
dienai. Kai šventų švenčiausioje
pamaldos baigdavosi ir aukos
už nuodėmes kraujas
pašalindavo iš šventyklos visas
izraelio nuodėmes, tada Dievo

akivaizdon būdavo atvedamas
atpirkimo ožys ir prieš visą
bendruomenę vyriausiasis
kunigas išpažindavo „virš jo
visas izraelitų kaltes ir visus jų
nusižengimus, visas jų
nuodėmes sudėdamas ožiui ant
galvos.“ (Kunigų 16,21)

Panašiai Permaldavimo darbui
pasibaigus dangiškoje
šventykloje, Dievo dangiškųjų
angelų ir atpirktųjų minios
akivaizdoje Dievo tautos
nuodėmės bus sukrautos ant
šėtono, jis bus paskelbtas kaltas
už visą blogį, kurį kitus skatino

daryti. Kaip atpirkimo ožys
būdavo išsiunčiamas į
negyvenamą dykumą, taip ir
šėtonas bus ištremtas į apleistą
žemę - negyvenamą ir niūrią
dykumą.

Apaštalas Jonas Apreiškime
pranašauja šėtono tremtį ir
chaosą bei nuniokojimą, kurie
ištiks žemę. Jis skelbia, kad
tokia būseną tęsis tūkstantį
metų. Supažindinęs su
Viešpaties antrojo atėjimo ir
bedievių sunaikinimo vaizdais,

pranašas tęsia: „Ir aš išvydau
angelą, nužengiantį iš dangaus,
laikantį rankose bedugnės raktą
ir didžiulę grandinę. Jis nutvėrė
slibiną - senąją gyvatę, kuri yra
velnias ir šėtonas, surišo ją
tūkstančiui metų ir įmetė į
bedugnę, užrakino ją ir iš
viršaus užantspaudavo, kad
nebegalėtų suvedžioti tautų,
kol pasibaigs tūkstantis metų.
Paskui jis turės būti atrištas
trumpam laikui.” (Apreiškimo
20, 1—3)

Sąvoka bedugnė simbolizuoja žemę chaoso ir tamsos būklėje, tai paaiškėja iš kitų šventojo Rašto vietų. Apie žemės būseną pradžioje Biblijos aprašymai sako, kad „žemė buvo padrika ir dyka, tamsa gaubė bedugnę.“ (Pradžios 1, 2) pranašystė sako, kad žemė bus gražinta atgal į pradinę būseną. Žvelgdamas į ateitį, į didžiąją Dievo dieną, pranašas Jeremijas skelbia: „pažiūrėjau į žemę, ir štai ji nualinta ir dyka! Žvelgiau į dangų, ir nebuvo jame šviesos! pažiūrėjau į kalnus, ir štai jie

drebėjo, o visos kalvos svyravo
priekin ir atgal! Žvalgiausi, ir
štai nebuvo žmonių; net
padangių paukščiai buvo
išskridę! pažiūrėjau, ir štai
derlinga žemė buvo tapusi
dykuma; visi jos miestai -
griuvėsiai prieš VIEŠPATĮ,
sunaikinti Jo aitraus pykčio.”
(Jeremijo 4, 23—26)

Tūkstantį metų čia bus šėtono ir
jo piktųjų angelų gyvenamoji
vieta. prikaustytas prie žemės,
jis negalės pasiekti kitų

pasaulių, kad gundytų ir
vargintų tuos, kurie niekada
nenupuolė. Jis yra sukaustytas,
nes neliko nieko, kam galėtų
reikšti savo galią. Jis negali
dirbti apgaulinėjimo ir
naikinimo darbo, kuris daug
amžių buvo vienintelis jo
malonumas.

pranašas Izaijas, žvelgdamas į
ateitį, į laiką, kai bus nuverstas
šėtonas, sušunka: „Tai nupuolei
iš dangaus, Aušrini, aušros
sūnau! Kaip tave sukniubdė ant

žemės, tave, kuris išguldei
tautas! Kadaisė maneį savo
širdyje: 'Užlipsiu į dangų,
viršum Dievo žvaigždžių
iškelsiu savo sostą. [...]
prilygsiu Aukščiausiajam!' Bet
buvai nugramzdintas žemyn į
šeolą, į pačias kapo gelmes.
Visi, pamatę tave, sutriks;
žvelgs į tave ir klaus: 'Nejaugi
čia tas žmogus, kuris sudrebino
žemę ir sunaikino karalystes;
kuris pavertė pasaulį dykuma,
išgriovė miestus, savo
belaisviams niekuomet

neatvērē kalējimo vartų?””

(Izaijo 14, 12-17)

Šešis tūkstančius metų šėtono maištas drebino žemę. Jis „pavertė pasaulį dykuma, išgriovė miestus, savo belaisviams niekuomet neatvērē kalējimo vartų.” Šešis tūkstančius metų į jo kalėjimus buvo siunčiami Dievo žmonės. Jis būtų amžinai laikęs juos nelaisvėje, bet Kristus sudaužė grandines ir išlaisvino belaisvius.

Dabar šėtonas neturi galios
netgi nedorėliams ir jis lieka
vienas su piktaisiais angelais,
kad ant jų išsilietų nuodėmės
atneštas prakeikimas. „Visi
tautų karaliai guli garbingai,
kiekvienas savo kape. Bet tu
neturi kapo; tavo lavonas
išmestas pūti [...]. Kadangi
siaubei savo kraštą ir žudei
savo žmones, tu nebūsi
palaidotas kaip kiti karaliai!”
(Izaijo 14, 18-20)

Tūkstantį metų šėtonas klajos po nuniokotą žemę ir matys maišto prieš Dievo Įstatymą pasekmes. TUO metu jis stipriai kankinsis. anksčiau nuolat aktyviai veikdamas jis neturėjo laiko susimąstyti. tačiau dabar, kai atimta galia, jis paliktas apgalvoti, kokį vaidmenį atliko nuo pat sukilimo prieš Dangaus valdžią pradžios. pasibaisėjęs jis žvelgė į baisią ateitį, kai turės kentėti už visą padarytą blogį ir bus nubaustas už nuodėmes, kurias kitus skatino daryti.

Dievo tautai šėtono nelaisvė
atneš laimę ir džiaugsmą.
pranašas sako: „tą dieną, kai
VIEŠPATS suteiks tau atilsį nuo
kančios ir baimių, nuo
nuožmios vergijos, kurioje
vergavai, tu užtrauksi patyčių
giesmę babilono karaliui
[simbolizuojančiam šėtoną]: tai
priėjo liepto galą engėjas! [...]
VIESPATS sutrupino nedorėlių
lazdą, tironų skeptrą, kuris
pliekė žmones įnirtingai be

perstojo, smaugė tautas žiauria
priespauda.” (Izaijo 14, 3-6)

per tūkstantį metų tarp pirmojo
ir antrojo prisikėlimo vyks
bedievių Teismas. Apaštalas
paulius nurodo, kad tai įvykis,
prasidedantis po Kristaus
antrojo atėjimo. „tad neteiskite
ko nors prieš laiką, iki ateis
Viešpats, kuris nušvies, kas
tamsoje paslėpta, ir atskleis
širdžių sumanymus. tuomet
kiekvienam teks pagyrimas iš
Dievo.” (1 Korintiečiams 4, 5)

pranašas Danielius skelbia, kad atėjo ilgaamžis ir padarė nuosprendį aukščiausiojo šventiesiems. (žr. Danieliaus 7, 22) Šiuo metu teisieji viešpataus kaip Dievo karaliai ir kunigai. apaštalas jonas apreiškime sako: „Aš pamačiau sostus ir į juos sėdančius, ir jiems buvo pavesta teisti. [...] jie bus Dievo ir Kristaus kunigai ir viešpataus su juo tūkstantį metų.“ (Apreiškimo 20, 4. 6) tai bus tuo laiku, kai, anot apaštalo pauliaus, šventieji teis pasaulį. (1 Korintiečiams 6, 2) Kartu su

Kristumi jie teis nedorėlius,
lygindami jų poelgius su
Įstatymo knyga, su biblija,
kiekvieną bylą sprendami pagal
darbus, atliktus gyvenant kūne.
tada pagal darbus bus skiriama
bausmė, kurią nedorėlis turi
iškęsti. nuosprendis bus
įrašytas prieš kiekvieną vardą
mirties knygoje.

Taip pat šėtoną ir piktuosius
angelus teis Kristus ir Jo tauta.
Apaštalas Paulius sako: „Ar
nežinote, kad mes teisime

angelus.” (1 Korintiečiams 6, 3)
apaštalas judas skelbia, kad
„taip pat ir tuos angelus, kurie
neišlaikė savo prakilnumo, bet
paliko savo buveinę, jis laiko
sukaustytus amžiniais pančiais
tamsybėje didžiosios dienos
teismui.” (Judo 6)

pasibaigus tūkstančiui metų,
įvyks antrasis prisikėlimas.
tada iš mirusiųjų bus prikelti
nedorėliai ir stos prieš Dievą,
kad būtų teisiami kaip
parašyta. todėl apaštalas jonas,

apibūdindamas apreiškime
teisiųjų prisikėlimą, sako: „Visi
kiti mirusieji neatgijo iki
pasibaigiant tūkstančiui metų.”
(Apreiškimo 20, 5) pranašas
Izaijas apie nedorelius skelbia:
„jie bus suvaryti į krūvą, tarsi
belaisviai duobėje. jie bus
uždaryti kalėjime ir po ilgo
laiko gaus bausmę.” (Izaijo 24,
22)

42. Kovos Pabaiga

Po tūkstančio metų Kristus vėl sugrįš į žemę. Jį lydės atpirktųjų minios ir angelų palyda. jis leisis apgaubtas nepaprastos šlovės ir įsakys mirusiems nedorėliams keltis, kad šie gautų savo dalį. Jie keliasi iš kapų - didžiulė minia, nesuskaičiuojama kaip jūros smiltys. Koks kontrastas tiems, kurie prisikėlė pirmojo prisikėlimo metu! Teisiuosius puošia amžinoji jaunystė ir

grožis. Nedorėliai paženklinti ligos ir mirties pėdsakais.

Šios nepaprastos minios akys nukreiptos į Dievo Sūnų, kad matytų Jo šlovę. Nedorėliai sutartinai sušunka: „Garbė Tam, kuris ateina Viešpaties vardu!“ Ne meilė Jėzui įkvėpė šiuos žodžius - tiesos jėga paskatino lūpas juos nenoriai ištarti. Kaip nedorėliai nuėjo į kapus, taip ir prisikėlė - jausdami tą patį priešišumą Kristui ir išlaikę tą pačią

maištavimo dvasią. Jiems nebus daugiau malonės laiko, kada jie galėtų ištaisyti praėjusio gyvenimo klaidas. Iš to nebūtų jokios naudos. Jie gyveno laužydami Įstatymą, tai nesuminkštino jų širdžių. Jeigu jiems dar kartą būtų duotas malonės laikas, jie praleistų jį taip pat, kaip ir pirmąjį: nepaisytų Dievo reikalavimų ir maištautų prieš Jį.

Kristus nusileidžia ant Alyvų kalno, iš kur pakilo po

prisikėlimo ir kur angelai
kartojo Jo pažadą sugrįžti.
Pranašas sako: „VIEŠPATS,
mano Dievas, ateis drauge su
visais savo šventaisiais. Tą
dieną Jo kojos stovės ant Alyvų
kalno į rytus nuo Jeruzalės.
Alyvų kalnas bus [...] perskeltas
į dvi dalis labai plačiu slėniu
[...]. VIEŠPATS bus Karalius
visoje žemėje, tą dieną bus
vienas VIEŠPATS ir vienas jo
vardas.” (žr. Zacharijo 14, 5. 4.
9)

Naujoji Jeruzalė nužengia iš
dangaus. spindėdama
akinančiu grožiu ji nusileidžia
apvalytoje vietoje,
pasiruošusioje ją priimti;
Kristus su savo tauta ir angelais
įžengia į šventąjį Miestą.

Dabar šėtonas ruošiasi
paskutiniam galingam mūšiui
dėl aukščiausios valdžios.
netekęs galios, jis negali tęsti
savo pikto darbo. Blogio
kunigaikštis atrodo
pasigailėtinas ir prislėgtas.

Tačiau mirę nedorėliai prikelti,
ir jis mato savo pusėje didžiules
minias, jis tikisi atsigauti ir
nusprenžia nepasiduoti ir tęsti
didžiąją kovą. jis išrikiuos visas
prarastųjų kariuomenes po
savo vėliava ir sieks
įgyvendinti savo planus.
nedorėliai yra šėtono belaisviai.
atmesdami Kristų, jie pripažino
maišto vadeivos taisykles. jie
pasiruošę priimti jo gundymus
ir vykdyti jo įsakymus.
Išlaikydamas pirmąsį
suktumą, jis neprisipažįsta esąs
šėtonas. jis tvirtina esąs

kunigaikštis - teisėtas pasaulio valdovas, kurio palikimas buvo neteisėtai atimtas.

Apgautiesiems jis pasirodo kaip atpirkėjas, įtikindamas juos, kad jo galia prikėlė juos iš kapų ir jis pasiruošęs išgelbėti juos iš žiauriausios tironijos.

Kristui pasišalinus, šėtonas daro stebuklus, kad paremtų šiuos tvirtinimus. silpnuosius jis paverčia stipriais ir visiems įkvepia savo paties dvasią ir energiją. jis siūlosi vesti juos į šventųjų stovyklą ir užimti Dievo miestą. Velniškai

džiūgaudamas jis rodo į
nesuskaičiuojamą prikeltųjų
minią ir skelbia, kad bus jų
vadas ir sugebės nugalėti
Miestą bei atgauti sostą ir
karalystę.

Šioje didžiulėje minioje yra
daugybė ilgaamžės giminės,
gyvenusios prieš tvaną,
atstovų. Tai aukšti, fiziškai
stiprūs ir didžiai protingi
žmonės, kurie pasidavė
puolusių angelų valdžiai ir
visus sugebėjimus bei žinias

paskyrė išaukštinti save. Tai žmonės, kurių nuostabūs meno kūriniai skatino pasaulį dievinti jų genialumą, tačiau jų žiaurumas ir žalingi išradimai tvirkino žemę ir darkė Dievo atvaizdą savyje, todėl privertė jį nušluoti juos nuo savo kūrinio - žemės - paviršiaus. Čia yra karalių ir karvedžių, užkariavusių daugelį tautų; narsių karžygių, niekada mūšyje nepatyrusių pralaimėjimo; išdidžių ir ambicingų karių, kurių prisiartinimas priversdavo

drebėti karalystes. Mirtis
nepakeitė šių žmonių.
prisikėlus iš kapų, jų mintys
toliau tekėjo ta pačia vaga,
kurioje buvo sustojusios. Jie
dega tuo pačiu troškimu
nugalėti, kuris valdė juos iki
mirties.

Šėtonas tariasi su savo angelais,
o po to - su šiais karaliais,
užkariautojais ir galiūnais, jie
mato, kad jėga ir karių gausa jų
pusėje, todėl pareiškia, kad
Mieste esanti kariuomenė yra

mažesnė ir gali būti įveikta. Jie planuoja pasisavinti Naujosios Jeruzalės turtus ir šlovę. Visi pradeda ruošti mūšiui.

Sumanūs konstruktoriai kuria kovos priemones. Karo vadai, išgarsėję juos lydėjusia sėkme, suskirsto karingų žmonių minias į kuopas ir divizijas.

Pagaliau duotas įsakymas pulti ir nesuskaičiuojama minia žengia pirmyn - tokia kariuomenė, kokios niekada nebuvo sutelkę užkariautojai

žemėje, tokia, kokiai niekada
negalėjo prilygti visų amžių
jungtinės pajėgos nuo pat karo
žemėje pradžios. Šėtonas,
galingiausias iš karių, yra
priešaky, jo angelai suvienija
jėgas paskutiniam mūšiui.
Karaliai ir kariai yra jo
gurguolėje, o minios seka
didelėmis kuopomis.
Kiekvienai vadovauja paskirtas
vadas. Glaustos rikiuotės
sulūžinėjusiu, nelygiu žemės
paviršiumi artėja prie Dievo
miesto. Jėzui įsakius, Naujosios
Jeruzalės vartai uždaromi, o

šėtono kariuomenės apsupa
Miestą ir ruošiasi pulti.

Dabar Kristaus priešai vėl Jį
pamato. Aukštai virš miesto,
ant spindinčio aukso pakylos
stovi aukštai pakeltas sostas.
Jame sėdi Dievo Sūnus, o Jį
supa Karalystės pavaldiniai.
Jokia kalba neįmanoma
apsakyti, jokia plunksna
neįmanoma aprašyti Kristaus
galybės ir didybės. Amžinojo
Tėvo šlovė gaubia Jo Sūną.
Šviesa, kuria Jis spinduliuoja,

pripildo Dievo miestą ir liejasi
už vartų, visą žemę
užtvindydama savo
spindėjimu.

Arčiausiai sosto yra tie, kurie
kadaise buvo patys uoliausi
šėtono šalininkai, bet vos ne
vos ištraukti iš ugnies kaip
nuodėgulys, jie karštai
pasišventę nusekė paskui
Išgelbėtoją. Už jų stovi tie,
kurie, supami melo ir
netikėjimo, tobulino savo
krikščioniškąjį charakterį; tie,

kurie gerbė Dievo Įstatymą,
nors krikščioniškas pasaulis
skelbė jį negaliojantį; tie visų
amžių milijonai, kurie buvo
nukankinti už savo tikėjimą. Už
jų - „milžiniška minia, kurios
niekas negalėjo suskaičiuoti, iš
visų giminių, genčių, tautų ir
kalbų. Visi stovėjo priešais
sostą ir Avinėlio akivaizdoje,
apsisiautę baltais drabužiais, su
palmių šakomis rankose.”

(Apreiškimo 7,9) Jų kova
baigėsi, jų pergalė iškovota. jie
dalyvavo lenktynėse ir laimėjo
apdovanojimą. palmių šakos jų

rankose simbolizuoja pergalę,
balti drabužiai - nesuteptą
Kristaus teisumą, kuris dabar
tapo ir jų teisumu.

Atpirktieji užtraukia šlovinimo
giesmę, kuri aidi dangaus
skliaute: „Išgelbėjimas - iš
mūsų Dievo, sėdinčio soste, ir
Avinėlio!” (Apreiškimo 7, 10)
Angelų ir serafų balsai
prisijungia prie šlovinimo. Kai
atpirktieji regi šėtono galią ir
pragaištingumą, jie gerai
supranta, kad jokia kita jėga -

tik Kristus - gali juos paversti
nugalėtojais. Visoje šioje
spindinčioje minioje nėra nė
vieno, išgelbėjimą priskiriančio
savo nuopelnams, tarsi jie būtų
nugalėję savo jėgomis ir
gerumu. Nieko nesakoma apie
jų darbus ir kančias, bet
kiekvienos giesmės pagrindinė
mintis, kiekvieno himno
leitmotyvas - šlovė už
išgelbėjimą mūsų Dievui ir
Avinėliui.

Surinktų žemės ir dangaus
gyventojų akivaizdoje
karūnuojamas Dievo sūnus.
Dabar, apgaubtas didžiausia
šlove ir turintis didžiausią
galią, karalių Karalius ištaria
nuosprendį sukilusiems prieš
Jo valdžią ir įvykdo teisingumą,
dorai pasielgdamas su tais,
kurie laužė Įstatymą ir engė Jo
tautą. Dievo pranašas sako:
„Paskui aš pamačiau didelį
baltą sostą ir jame sėdintįjį, nuo
kurio veido pabėgo žemė ir
dangus, ir nebeliko jiems
vietos. Ir pamačiau numirusius,

didelius ir mažus, stovinčius priešais sostą. Ir buvo atskleistos knygos, buvo atversta dar viena, būtent gyvenimo knyga. Mirusieji buvo teisiami iš užrašų knygoje pagal jų darbus.”
(Apreiškimo 20, 11-12)

Kai tik bus atverstos knygos su užrašais, Jėzus pažvelgs į nedorėlius, tada jie suvoks kiekvieną padarytą nuodėmę. Jie mato, kur išsuko iš tyrumo ir šventumo kelio, kaip toli

išdidumas ir maištavimas
nuvedė juos Dievo Įstatymo
laužymo keliu. Viliojantys
gundymai, kuriuos jie patys
skatino nuolaidžiaudami
nuodėmei, piktnaudžiavimas
palaiminimais, Dievo
pasiuntinių niekinimas, atmesti
perspėjimai, gailestingumo
bangos, sudaužytos jų
užsispyrusių, neatgailaujančių
širdžių - viskas atrodys
parašyta tarsi liepsnojančiomis
raidėmis.

Virš sosto atidengiamas
kryžius. Lyg panoramoje
pasirodo Adomo gundymo ir
puolimo į nuodėmę vaizdai bei
vėlesni žingsniai, vykdančią didįjį
Atpirkimo planą. Aiškiai
matoma viskas - kuklus
Išgelbėtojo gimimas; Jo
paprasta ir kupina klusnumo
jaunystė; Jo krikštas Jordane,
pasninkas ir gundymai
dykumoje; Jo vieša tarnystė,
atskleidžianti žmonėms pačias
brangiausias dangaus palaimas;
dienos, pripildytos meilės ir
gailestingumo darbų; naktys,

praleistos meldžiantis ir budint
kalnų vienumoje; sąmokslai
prieš Jį iš pavydo, neapykantos
ir pykčio, kuriais buvo
atsidėkota už Jo geradarystes;
baisios, paslaptingos
priešmirtinės kančios
Getsemanėje, kai Jį užgulė viso
pasaulio nuodėmės; Jo
išdavimas ir atidavimas į
kraugeriškos minios rankas.
Baisūs tos siaubingos nakties
įvykiai - nesipriešinantis
kalinys, kurio atsisakė
mylimiausi mokiniai,
nuskubėję Jeruzalės gatvėmis, -

Dievo Sūnus piktdžiugiškai
atvestas pas Ana, kaltinamas
vyriausiojo kunigo rūmuose,
Piloto teismo salėje, prieš bailųjį
ir žiaurųjį Erodą išjuoktas,
įžeistas, kankintas ir
pasmerktas mirti, - viskas
aiškiai pavaizduota.

Ir dabar virpančiai miniai yra
atskleisti paskutiniai vaizdai:
kantrusis Kankinys,
praminantis taką į Golgotą,
Dangaus Kunigaikštis, kabantis
ant kryžiaus; besityčiojanti

prastuomenė ir išpuikę kunigai,
besijuokiantys iš Jo
priešmirtinių kančių;
antgamtiška tamsa; drebanti
žemė, perskilusios uolos,
atsivėrę kapai - tai paženklino
akimirką, kai pasaulio
Atpirkėjas atidavė savo gyvybę.

Baisus reginys iškyla tiksliai
toks, koks buvo. Šėtonas, jo
angelai ir pavaldiniai neturi
jėgų nususukti nuo savo pačių
nutapyto paveikslo. Kiekvienas
dalyvis prisimena savo darbo

dalį. Erodas, išžudęs nekaltus
vaikelius Betliejuje, kad galėtų
sunaikinti Izraelio karalių;
niekinga Erodiada, kurios
nusikaltusi siela sutepta Jono
Krikštytojo krauju; silpnavalis,
prisitaikantis Pilotas;
besityčiojantys kareiviai;
kunigai ir vadovai ir pametusi
galvą minia šaukianti: „Jo
kraujas [tekrinta] ant mūsų ir
mūsų vaikų!“ - visi mato, kokia
didžiulė yra jų kaltė. Jie veltui
stengiasi pasislėpti nuo
dieviškosios Jo veido didybės,
pranokstančios saulės šlovę.

Tuo tarpu atpirktieji sudeda savo vainikus Išgelbėtojiui po kojomis sušukdami: „Jis mirė už mane!”

Atpirktųjų minioje yra Kristaus apaštalai: didvyriškas Paulius, ryžtingas petras, mylimas ir mylintis Jonas bei jų ištikimi broliai, o su jais didžiulė minia kankinių. Tuo tarpu kitoje mūrų pusėje liko tai, kas pasibjaurėtina ir nešvanku, tie, kurie juos persekiojo, įkalino ir žudė. ten yra Neronas, ta žiauri

ir niekšiška pabaisa, matantis,
kaip džiaugiasi ir yra
išaukštinti tie, kuriuos jis
kadaise kankino ir kurių
nepaprastai dideli skausmai
teikdavo jam velnišką
pasitenkinimą. jo motina taip
pat yra ten, kad pamatytų savo
pačios darbo vaisius, kad
pamatytų, kaip blogi
charakterio bruožai persidavė
jos sūnui, kaip aistros, kurias ji
pati skatino ir ugdė, davė
vaisius: nusikaltimus,
sukrėtusius pasaulį.

ten liko katalikų kunigai ir
prelatai, tvirtinę, kad jie
Kristaus pasiuntiniai, tačiau
naudoję kankinimo suolus,
požeminius kalėjimus ir deginę
ant laužo, kad valdytų jo tautos
sąžinę. ten yra išdidieji
popiežiai, kurie iškėlė save virš
Dievo ir leido sau pakeisti
Aukščiausiojo Įstatymą. tie
netikri Bažnyčios tėvai turi
pateikti Dievui ataskaitą, nuo
kurios jie mielai norėtų būti
atleisti. per daug vėlai jie

pamatė, kad Visažinis pavydulingai saugo savo Įstatymą ir jokiū būdu neišteisins kaltojo. Dabar jie sužino, kad Kristus savo interesus tapatina su kenčiančios tautos interesais. jie jaučia jėgą, slypinčią jo žodžiuose: „Iš tiesų sakau jums, kiek kartų tai padarėte vienam iš šitų mažiausiųjų Mano brolių, Man padarėte.“ (Mato 25, 40) Visas nedoras pasaulis turi stoti prieš Dievo teismą, kaltinamas dangiškosios vyriausybės išdavimu. jie

neturi gynėjo, jiems nėra
atleidimo ir jiems skelbiamas
amžinosios mirties
nuosprendis.

Dabar visiems aišku, kad
atpildas už nuodėmę - ne puiki
nepriklausomybė ir amžinasis
gyvenimas, bet vergija, pražūtis
ir mirtis. Nedorėliai mato, ko
neteko, nes visą gyvenimą
maištavo. Jiems buvo siūloma
nepalyginti geresnė dalis -
amžinoji šlovė, bet jie paniekino
ją. O dabar ji atrodo tokia

trokštama! „Visa tai, - šaukia
prarastoji siela, - aš galėjau
turėti. Bet nusprendžiau
atitolinti šiuos dalykus nuo
savęs. Beprotiškas aklumas!
Ramybę, laimę ir garbę aš
išmainiau į negandas, gėdą ir
nusivylimą!” Visi supranta, kad
į dangų jie neįleidžiami teisėtai.
Savo gyvenimu jie skelbė: „Mes
nenorime, kad Šitas [Jėzus] mus
valdytų.“

Tarsi užburti nedorėliai stebi
Dievo Sūnaus karūnavimą. Jo

rankose jie mato plokštes su
Dievo Įstatymu - įsakus,
kuriuos paniekino ir sulaužė.
Jie girdi nuostabos,
susižavėjimo, džiūgavimo ir
šlovinimo šūksnius,
išsiveržiančius iš išgelbėtųjų
lūpų. Kai melodija nuvilnija iki
minių už miesto mūrų, visi
vienbalsiai sušunka: „Didingi ir
nuostabūs tavo darbai,
Viešpatie, visagali Dieve!
teisingi ir tikri tavieji keliai,
tautų Valdove!” (Apreiškimo
15,3) parklupę jie šlovina
gyvybės Kunigaikštį.

Matydamas Kristaus šlovę ir
didybę, šėtonas atrodo tarsi
paralyžiuotas. tas, kuris kadaise
buvo kerubas globėjas,
prisimena, kaip jis nupuolė.
Spindintis serafas, Aušrinis -
toks pasikeitęs, toks smukęs! Jis
amžiams pašalintas iš tarybos,
kurioje kažkada buvo
gerbiamas. Dabar jis mato kitą
angelą, stovintį šalia tėvo,
apgaubtą Jo šlovės. Jis mato
aukštą, didingos laikysenos
angelą, kuris uždeda karūną

ant Kristaus galvos, ir žino, kad ypatingą to angelo padėtį galėjo užimti pats.

Atmintyje iškyla jo nekaltumo ir tyrumo, ramybės ir pasitenkinimo gimtinei, kurioje gyveno, kol nepradėjo murmėti prieš Dievą ir pavydėti Kristui. Jo kaltinimai, jo maištas, jo apgavystės, stengiantis įsigyti angelų pritarimą ir paramą, jo ypatingas užsispyrimas, nesistengiant atgailauti, kai Dievas dar būtų sutikęs jam

atleisti - visa tai aiškiai iškyla prieš akis. Jis apžvelgia savo darbus žemėje ir jų rezultatus - žmogaus priešišumą artimui, siaubingą griovimą, karalysčių iškilimą ir žlugimą, perversmus, daugybę sukilimų, konfliktų ir revoliucijų. Jis prisimena nuolatines pastangas trukdyti Kristaus darbui ir vis giliau skandinti žmogų nuodėmėje. Jis mato, kad jo pragariški planai nepajėgė sunaikinti tų, kurie pasitikėjo Kristumi. Žvelgdamas į savo karalystę, šėtonas mato darbo

padarinius - nesėkmes ir
pražūtį. Daugelį jis skatino
tikėti, kad Dievo miestas bus
lengvai pasiekiamas grobis, bet
jis žino, kad tai melas. Didžiajai
kovai tęsiantis, jis nuolat buvo
nugalėtas ir priverstas
pasiduoti. Dabar jis gerai žino
Ilgaamžio galybę ir didybę.

Didžiojo maištininko tikslas
visada buvo pateisinti save ir
įrodyti, kad atsakomybė už
sukilimą tenka dieviškajai
valdžiai. Kad tai įvykdytų, jis

sutelkė visas milžiniško proto
jėgas. Jis veikė apgalvotai,
apdairiai, sistemingai ir
nuostabiai sėkmingai, didžiules
minias skatindamas pritarti jo
požiūriui į taip ilgai
besitęsiančią didžiąją kovą.
Tūkstančius metų šis
užsislaptinęs vadas vietoj tiesos
brukdavo paslėptą melą. Bet
dabar atėjo laikas, kai pagaliau
sukilimas turi būti numalšintas,
o istorija ir šėtono charakteris -
atskleisti. Paskutinis mėginimas
nuversti nuo sosto Kristų,
sunaikinti Jo tautą ir užimti

Dievo miestą visiškai
demaskuos didįjį suvedžiotoją.
Tie, kurie buvo su juo vieningi,
mato visišką planų žlugimą.
Kristaus sekėjai ir ištikimieji
angelai regi visą intrigų prieš
Dievą mastą. Jis tampa visos
Visatos pasibjaurėjimo objektu.

Šetonas supranta, kad jo
savanoriškas sukilimas padarė
jį netinkamą dangui. Visas jėgas
jis atidavė kovai su Dievu.

Tyrumas, ramybė ir dangaus
harmonija būtų jam didžiausia

kančia. Dabar nutilo jo kaltinimai prieš Dievo gailestingumą ir teisingumą. Priekaištai, kuriais jis stengėsi apiberti Jėhovą, dabar visiškai užgriuvo jį patį. Šetonas nusilenkia ir pripažįsta, kad nuosprendis teisingas.

„Kas gi nesibijotų, Viešpatie, ir negerbtų Tavojo vardo?! Juk Tu vienas šventas! Visos tautos ateis ir šlovindamos puls veidu prieš Tave, nes paaiškėjo Tavo teisūs sprendimai.“

(Apreiškimo 15, 4) Dabar
paaiškėja visi tiesos ir
paklydimų klausimai, buvę
didelių ginčų priežastimi.
Sukilimo pasekmės, dieviškųjų
įsakų atmetimo padariniai
aiškiai atskleidžiami visoms
protingoms būtybėms. Kaip
kontrastas dieviškajai valdžiai
visai Visatai buvo atskleistas
detalus šėtono valdymo planas.
Šėtoną teisia jo paties darbai.
Dievo išmintis, teisingumas ir
gerumas yra visiškai sugražinti
ir pateisinti. Visi supras, jog
didžiojoje kovoje Dievas darė

viską, kad pasiektų vieną tikslą
- amžinąją gerovę savo tautai ir
visiems sukurtiems pasauliams.
„Tėdėkoja Tau, VIEŠPATIE,
visi Tavo kūriniai ir visi Tavo
ištikimieji Tave tegarbina.”
(Psalmė 145, 10) Nuodėmės
istorija per visą amžinybę
liudys, kad visų Jo sukurtų
būtybių laimė glaudžiai susijusi
su Dievo Įstatymu. Turėdama
prieš akis visus didžiosios
kovos faktus, Visata - tiek
ištikimoji jos dalis, tiek
sukilusioji - vieningai pareikš:

„Teisingi ir tikri Taviieji keliai,
tautų Valdove!”

Visatai buvo aiškiai parodyta
didžioji Tėvo ir sūnaus auka
žmonėms. Atėjo valanda, kai
Kristus turi užimti teisėtą
padėtį. Jį pašlovins visos
kunigaikštystės, valdžios ir
kiekvienas vardas. Dėl
džiaugsmo, kuris lauktų Jo
ateityje, kai Jis galėtų atvesti į
šlovę daug sūnų, jis,
nepaisydamas gėdos, iškentė
kryžių. Nors kančios ir gėda

buvo neįsivaizduojamai didelė,
tačiau džiaugsmas ir šlovė - dar
didesnė. Jis žvelgia į
atpirktuosius, atnaujintus pagal
Jo paties paveikslą, kurių
kiekviena širdis paženklinta
Dievo antspaudu, kiekvienas
veidas atspindi jų Karaliaus
bruožus. Juose Jis mato savo
sielos kančių vaisius ir lieka
patenkintas. Tada skardžiu
balsu, kad Jį išgirstų
susirinkusios teisiųjų ir
nedorėlių minios, paskelbia:
„Žvelkite į Mano kraujo
vaisius! Dėl jų Aš kentėjau, dėl

jų Aš numiriau, kad jie galėtų gyventi šalia Manęs per amžių amžius.” Ir šlovinimo giesmė kyla iš tos pusės, kur aplink sostą stovi baltai apsirengusieji: „Vertas Avinėlis, kuris buvo nužudytas, imti galybę ir lobį, ir išmintį, ir stiprybę, ir pagarbą, ir šlovę, ir gyrių!” (Apreiškimo 5, 12)

Nors šėtonas buvo priverstas pripažinti Dievo teisingumą ir nusilenkti aukščiausiajai Kristaus valdžiai, tačiau jo

charakteris išlieka nepasikeitęs.
Tarsi galingas srautas vėl
išsiveržia maištavimo dvasia.
Nepaprastai įsiutęs jis
nusprendžia didžiojoje kovoje
nepasiduoti. Išmušė paskutinio,
žūtbūtinio mūšio prieš dangaus
Karalių valanda. Jis puola į
savo pavaldinių vidurį ir
stengiasi įkvėpti jiems savo
įsiūtį ir pakelti juos
neatidėliotinam mūšiui. Bet iš
visų nesuskaičiuojamų
milijonų, kuriuos jis įtraukė į
sukilimą, dabar neatsiranda nė
vieno, kuris pripažintų jo

aukščiausiają valdžią. Jo
viešpatavimui atėjo galas.
Nedorėliai neapkenčia Dievo
lygiai taip pat, kaip ir šėtonas,
bet jie mato, kad jų padėtis
beviltiška ir jie negali įveikti
Jehovos. Jie įniršta prieš šėtoną
bei tuos, kurie buvo jo apgaulės
įrankiai ir demonišką įtūžį
nukreipia į juos.

Viešpats sako: „Kadangi darai
savo širdį lygią Dievo širdžiai,
tikėk Manimi, atvesiu prieš
tave svetimšalius - pačias

žiauriausias tautas. Išsitrauks
jie kalavijus iš makščių prieš
tavo puikiąją išmintį ir
užtemdys tavo spindesį.

Nustums tave žemyn į kapą
[...]. Per savo plačiąją prekybą
tu [...] nusidėjai, todėl varau
tave toli nuo Dievo kalno. Ir
kerubas išskėstais ir serginčiais
sparnais nuvarė tave nuo
ugningųjų akmenų. [...]

Nubloškiau tave žemėn,
padariau iš tavęs reginį, kad
karaliai įsidėmėtų. [...]

paverčiau tave pelenais ant
žemės akyse visų, kurie tave

matė. Visi [...] yra apstulbę; tu
tapai pasibaisėjimu, ir tavęs
niekada nebebus.”

(Ezechielio 28, 6-8; 16-19)

„Visi sandalai karių, trypusių
mūšio maišatyje, visos jų
skraistės, išvoliotos kraujyje,
bus sudegintos ir pamaitins
ugnį. VIEŠPATs įpykęs ant visų
tautų ir išėlęs ant visų jų
galybių. Jis paliko jas
prapulčiai, atidavė sunaikinti
kaip atnašą. Nedorėliams jis
siūs žarijų ir sieros lietu,

svilinantį vėtra bus jiems
skirtoji taurė.” (Izaijo 9, 4; 34, 2;
Psalmė 11, 6) ugnis krinta iš
dangaus nuo Dievo. Žemė
atsiveria ir ištraukiami jos
gelmėse slypintys ginklai. Iš
kiekvieno žiojėjančio plyšio
išsiveržia ryjančios liepsnos.
Dega netgi uolos. „jau arti
diena, liepsnojanti kaip
krosnis!” (Malachijo 3, 19) NUO
ypatingo karščio skyla
elementai, ir žemė su savo
veikalais dega. (2 Petro 3, 10)
Žemės paviršius atrodo tarsi
vientisa išlydyta masė - didelis

verdantis ugnies ežeras. Tai nedorėlių teismo ir pražūties metas - nes „VIEŠPAČIUI priklauso keršto diena, atpildo už Sioną metai.” (Izaijo 34, 8)

„jeigu teiskus žmogus žemėje susilaukia atpildo, juo labiau susilauks nedorėlis ir nusidėjėlis!” (Patarlių 11, 31)

„Visi ižūlieji ir nedorėliai bus ražiena, kurią ateinanti diena taip sudegins, - sako Galybių VIEŠPATS, - kad nepaliks jiems nei šaknies, nei šakos.”

(Malachijo 3, 19) Kai kurie bus sunaikinti akimirksniu, tuo tarpu kiti kentės daugelį dienų. Visi yra nubausti pagal jų darbus. Teisiųjų nuodėmės yra uždedamos šėtonui, kuris bus priverstas kentėti ne tik už savo maištą, bet ir už visas nuodėmes, kurias skatino daryti Dievo tautą. Jo bausmė bus žymiai didesnė nei tų, kuriuos jis apgavo. Kai bus žuvę visi, puolę dėl jo apgavysčių, jis vis dar bus gyvas ir toliau kentės. Apvalančiose liepsnose

pagaliau bus sunaikinti visi nedorėliai - tiek šaknys, tiek šakos. Šėtonas - tai šaknys, o jo sekėjai - šakos, Įstatymo atpildas bus visiškai įvykdytas. Bus patenkinti visi teisingumo reikalavimai, dangus ir žemė, matydami visa tai, pripažins Jehovos teisumą.

Griaunantis šėtono darbas yra baigtas amžiams. Šešis tūkstančius metų jis vykdė savo valią, pripildydamas žemę vargo, liūdindamas visą Visatą.

Visa kūrinija kentėjo ir
skausmingai dejavo. Dabar
Dievo kūriniai yra amžiams
išlaisvinti iš šėtono ir jo
gundymų. Dabar „visa žemė
ramiai ilsisi, [teisieji] linksmi
valiuoja.“ (Izaijo 14, 7) gyriaus
ir triumfo garsai pakyla nuo
visos Dievui ištikimos Visatos.
galima išgirsti „gausingos
minios balsą, lyg didelių
vandenų šniokštimą ar galingų
griaustinių dundėjimą,
skelbiant: ‘Aleliuja!
užviešpatavo mūsų Viešpats

Dievas, Visagalis.””

(Apreiškimo 19, 6)

Tuo metu, kai žemė apimta
naikinančios liepsnos, teisieji
saugiai gyvena šventajame
Mieste. Tiems, kurie „turi dalį
pirmajame prisikėlime, antroji
mirtis neturi galios.”

(Apreiškimo 20, 6) Tuo metu,
kai nedoreliams Dievas yra
ryjanti ugnis, savo tautai Jis - ir
saulė, ir skydas. (Psalmė 84, 12)

„Aš regėjau naują dangų ir naują žemę, nes pirmasis dangus ir pirmoji žeme išnyko.” (Apreiškimo 21, 1)

Ugnis, sunaikinusi nedorėlius, apvalo žemę. Pašalinti visi prakeikimo pėdsakai. Joks amžinai degantis pragaras neprimins atpirktiesiems baisių nuodėmės pasekmių.

Lieka tik vienas prisiminimas: nukryžiavimo žymės ant mūsų Atpirkėjo kūno. Jo sužalotoje kaktoje, Jo šone, Jo rankose ir

kojose yra vieninteliai žiauraus
nuodėmės darbo pėdsakai.

Matydamas Kristaus šlovę,
pranašas sako: „[Jo] žerėjimas
kaip saulės; du spinduliai švyti
iš Jo rankos, iš ten, kur slypi Jo
galybė.” (Habakuko 3, 4)

Pervertas šonas, iš kur tekėjo
raudona srovelė, sutaičiusi
žmogų su Dievu - tai
Išgelbėtojo šlovė, čia slypi Jo
galybė. Galingas, kad išgelbėtų
atpirkimo auka, buvo
pakankamai stiprus, kad
įvykdytų teisingumą tiems,
kurie paniekino Dievo malonę.

Jo pažeminimo žymės - tai
aukščiausia Jo garbė. Per amžių
amžius Golgotos žaizdos
šlovins Jį ir skelbs Jo galybę.

„O Migdal Edere, o Siono
kalvos dukterie! Tau grįš
ankstesnė valdžia, dukters
Jeruzalės karalystė.“ (Michėjo 4,
8) Atėjo metas, kurio šventieji
žmonės nekantriai laukė nuo
tada, kai ugnies kardas išvijo iš
Edeno sodo pirmąją porą -
metas, kurio laukė visą laiką,
„kol bus atpirkta Jo

nuosavybė.” (Efeziečiams 1, 14)

Žemė, pradžioje duota žmogui kaip jo karalystė, buvo išduota ir pateko į šėtono rankas. Ilgai priklausiusi galingam priešui, buvo susigražinta įvykdžius didįjį Atpirkimo planą.

Atstatyta visa, kas buvo prarasta dėl nuodėmės. „Taip kalba VIEŠPATS, [...] kuris paruošė ir padarė žemę, davė jai pradžia, Jis, kuris nesukūrė jos dykos, bet padarė gyvenamą.” (Izaijo 45, 18) pasiektas pirminis Dievo tikslas, kurio Jis siekė

kurdamas žemę, - ji tapo
amžinąja atpirktųjų buveine.
„Teisieji paveldės kraštą ir jame
gyvens amžinai.” (Psalmė 37,
29)

Būgštavimai, kad paveldėjimas
ateityje neatrodytų per daug
materialus, daugelį paskatino
įdvasinti netgi tas tiesas, kurios
skatina mus į paveldėjimą
žvelgti kaip į savo Tėvynę.
Kristus užtikrino savo
mokinius, kad Jis nuėjo
paruošti jiems buveines Tėvo

namuose. Tie, kurie pripažino Dievo Žodžio pamokymus, žinos daug apie savo dangiškąsias buveines. Vis dėlto „ko akis neregėjo, ko ausis negirdėjo, kas žmogui į mintį neatejo, tai paruošė Dievas tiems, kurie Jį myli.“ (1 Korintiečiams 2, 9) Žmonių kalba neįmanoma apibūdinti teisiųjų atpildo. Jis bus suprantamas tik tiems, kurie matys jį. Joks ribotas protas negali suvokti dieviškojo rojaus šlovės.

Biblijoje išgelbėtųjų palikimas
yra vadinamas
Tėvyne.(Hebrajams 11, 14-16)
Ten dangiškasis Ganytojas veda
savo kaimenę prie gyvybės
vandens versmių. Gyvybės
medis duoda vaisius kas
mėnesį, ir medžio lapai
tarnauja tautų gerovei. Ten yra
amžinai trykštančių, skaidrių
kaip krištolas versmių, o šalia
jų linguojantys medžiai meta
savo šešėlių ant takų, paruoštų
Viešpaties atpirktiesiems. Ten

plačiai nusidriekusi lygumos
pereina į gražias kalvas, o
Dievo kalnai aukštai iškėlę savo
didingas viršūnes. Šiose
ramiose lygumose, šalia
gyvybės versmių Dievo tauta -
taip ilgai keliavusi ir klajojusi -
atras savo Tėvynę.

„Mano tauta gyvens taikos
buveinėje, saugiuose namuose,
ramiose gyvenvietėse. Nebebus
girdėti nei apie smurtą tavo
šalyje, nei apie niokojimą ar
griovimą tavo valdose. savo

mūrus tu vadinsi 'Išganymu', o savo vartus - 'Šlove'. Jie statysis namus ir patys juose gyvens, veis vynuogynus, ir patys valgys jų vaisių. statysis ne tam, kad kiti gyventų jų namuose, sodins ne tam, kad kiti valgytų vaisius. [...] Mano išrinktieji ilgai naudosis savo rankų darbo vaisiais." (Izaijo 32, 18; 60, 18; 65, 21-22)

„Pradžiugs dykuma ir tyrlaukiai, krykštaus pražysdama dykvietė. Kaip

lelija ji žydėte sužydės ir
džiūgaute džiūgaus laiminga.
vietoje erškėčių augs kiparisai,
vietoje dilgėlių - mirtos. Tada
vilkas viešės pas avinėlių,
leopardas guls greta ožiuko.
Veršis ir liūtukas maitinsis
kartu [...]. Visame Mano
šventajame kalne nebus vietos
jokiai skriaudai, nei jokiai
niekšybei." (Izaijo 35, 1-2; 55,
13; 11, 6. 9) Dangaus aplinkoje
negali būti skausmo. Ten nebus
ašarų, laidotuvių procesijų nei
jokių gedulo ženklų. „ir
nebebus mirties, nebebus

liūdesio nei aimanos, nei
sielvarto, nes kas buvo pirmiau,
tas praėjo. Nebus ten žmogaus,
kuris sakytų: 'AŠ ligotas!'
Žmonėms, kurie ten gyvena,
kaltė bus atleista." (Apreiškimo
21, 4; Izaijo 33, 24) Ten Naujoji
Jeruzalė, šlovingos Naujosios
žemės sostinė, bus „puošni
karūna VIEŠPATIES rankoje,
karališka diadema savo Dievo
dešinėje. Jos švytėjimas tarsi
brangakmenio, tarsi jaspio
akmens, tviskančio kaip
krištolas. Tautos vaikščios Jo
[Avinėlio] šviesoje, ir žemės

karaliai atsineš į ją [Miestą] savo puošnumą.” (Izaijo 62, 3; Apreiškimo 21, 11. 24) Viešpats sako: „Aš džiaugsiuosi Jeruzalėje ir linksminsiuosi savo tautoje. Štai Dievo padangtė tarp žmonių. Jis apsigyvens pas juos, ir jie bus Jo tauta, o pats Dievas bus su jais.” (Izaijo 65, 19; Apreiškimo 21, 3)

Dievo mieste nakties nebebus. Niekam nereikės ir niekas netrokš tokio poilsio. Mes

nepavargsime vykdydami
Dievo valią ir šlovindami Jo
vardą. Mes visada jausime
niekada nesibaigiančio
rytmečio gaivumą. „Jiems
nereikės nei žiburio, nei saulės
šviesos, nes Viešpats Dievas
jiems švies.“ (Apreiškimo 22, 5)
Saulės šviesą pakeis spindesys,
kuris nebus skausmingai
akinantis, tačiau daug kartų
viršys vidudienio šviesą. Dievo
ir Avinėlio šlovė užlies Šventąjį
Miestą negęstančia šviesa.
Atpirktieji vaikščios amžinosios

dienos šviesoje, kurios šaltinis nėra saulė.

„Aš jame nemačiau šventyklos, nes Viešpats, Visagalis Dievas, ir Avinėlis yra jo šventykla.“

(Apreiškimo 21, 22) Dievo tautai suteikta ypatinga teisė artimai bendrauti su Tėvu ir su Jo Sūnumi. Dabar „mes regime lyg veidrodyje, mūsų pavidalu.“ (1 Korintiečiams 13, 12) Dievo atvaizdą tarsi veidrodyje atspindi gamtos kūriniai ir Jo bendravimas su

žmonėmis. Tada mes
pamatysime Jį patys, joks šydas
nebeskirs mūsų. Mes stovėsime
greta Jo ir matysime šlovę,
spindinčią Jo veide.

Ten atpirktieji pažins, kaip
patys yra pažinti. Meilė ir
užuojauta, kurią pats Dievas
pasėjo žmogaus sieloje, ten
pasireikš pačiu nuoširdžiausiu
ir švelniausiu būdu. tyras
bendravimas su šventosiomis
būtybėmis, darnus ir
draugiškas gyvenimas drauge

su palaimintais angelais ir visų
amžių ištikimaisiais Dievui,
kurie išplovė savo drabužius ir
juos išbalino Avinėlio krauju, -
šventieji ryšiai, jungiantys visą
šeimą danguje ir žemėje, - visa
tai sudaro atpirktųjų laimę.

Ten nemirtingi protai su
negęstančiu susižavėjimu
mąstys apie kūrybinės jėgos
stebuklus ir atperkančios
meilės paslaptis. Ten nebus
žiauraus, apgaulinėjancio
priešo, kuris gundytų pamiršti

Dievą. Ten atsiskleis kiekvienas
sugebėjimas, padidės visi
gabumai. Įgytos žinios
nevargins proto ir nesekins
jėgų. Ten bus priimti patys
didžiausi pasiūlymai, išpildyti
didžiausi troškimai,
įgyvendinti kilniausi tikslai. Ir
vis dėlto dar atsiras naujų
viršūnių, kurias reiktų įveikti,
naujų stebuklų, kurie žavėtų
mus, naujų tiesų, kurias reiktų
suprasti, naujų tikslų, kurie
išjudintų proto, sielos ir kūno
jėgas.

Dievo atpirktųjų mokymuisi
atsivers visi Visatos turtai.
Išgelbėti nuo mirties, jie tęsia
savo nepailstantį skrydį link
tolimųjų pasaulių - pasaulių,
kurie virpėjo iš sielvarto,
regėdami žmonijos nelaimes, ir
džiaugsmingomis giesmėmis
sveikino kiekvieną atpirktą
žmogų. Neapsakomai
džiaugdamesi žemės vaikai
dalijasi su nenupuolusiomis
būtybėmis jų džiaugsmu ir
išmintimi. Jos dalijasi savo

žinių ir proto lobiais, sukrautais
per amžių amžius mąstant apie
Dievo darbus. Jie skvarbiai
žvelgia į kūrimo šlovę - saules
ir žvaigždes, sistemas,
nustatyta tvarka skriejančias
aplink dieviškąją sostą. Ant visų
kūrinių, nuo mažiausio iki
didžiausio, yra užrašytas
Kūrėjo vardas, visi jie išreiškia
Jo galybės lobius.

Į amžinybę nueinantys metai
sukurs vis turtingesnius ir
šlovingesnius santykius su

Dievu ir Kristumi. Didėjant pažinimui, didės meilė, nuolankumas, pagarba ir laimė. Juo daugiau žmonės pažins Dievą, tuo labiau žavėsis Jo charakteriu. Kai Jėzus atvers jiems atpirkimo lobius ir nuostabius didžiosios kovos su šėtonu pasiekimus, atpirktųjų širdys virpės iš susijaudinimo. Nudžiugę ir susižavėję jie užgros savo auksinėmis arfomis. Ir tada miriadų miriadai ir tūkstančių tūkstančiai balsų įsilies į galingą šlovinimo chorą.

„Visi kūriniai, esantys danguje,
žemėje, po žeme ir jūroje, ir
visa, kas juose, skelbė:
‘sėdinčiajam soste ir Avinėliui
tebūnie gyrius ir pagarba, ir
šlovė, ir valdžia per amžių
amžius!’” (Apreiškimo 5, 13)

Didžioji kova baigėsi. Daugiau
nebėra nuodėmės ir nusidėjėlių.
Visata yra nesutepta. Visa
neaprepiama kūrinija pulsuoja
vieningai ir džiaugsmingai.
Nuo To, kuris visa sukūrė, į

visas beribės erdvės sritis liejasi gyvybės, šviesos ir džiaugsmo srautas. Nuo mažiausio atomo iki didžiausio pasaulio, visi gyvi ir negyvi kūriniai savo tikruoju grožiu ir tobulu džiaugsmu skelbia, kad Dievas yra meilė.